

MARKUS HEITZ



SANCTUM

MARKUS HEITZ

SANCTUM

FANTOM Print
2008

Copyright © 2006 Droemersche Verlagsanstalt
Th. Knaur Nachf. GmbH & Co.
KG, Munich, Germany
Translation © Zdeněk Sladovník
Cover © Jan Patrik Krásný

ISBN 978-80-7398-022-1

www.fantomprint.cz

PROLOG

22. červen 1767, Saint-Alban, zámek šlechtického rodu de Morangiès

Nezesměšňujte se, abbé. Bestie je mrtvá.“ Pierre-Charles, hrabě de Morangiès, pronesl tuto větu způsobem silně připomínajícím rozkaz. Stejně jako vždy, když se řeč stočila na nestvůru, která řádila v Gévaudanu již déle než tři roky.

Přímo proti starému hraběti seděl u stolu abbé Acot. Před klerikem stála sklenice vína, byl v ní ušlechtilý mok, jaký si mohl abbé dopřát jen málokdy. Přestože sluneční paprsky pronikaly zavřenými okny do vysoké místnosti a celý Gévaudan se v těchto dnech dusil letním žárem, člověk se neubráníl dojmu, že slunce nemá dost sil, aby se proboujvalo tlustými zámeckými zdmi až dovnitř. Abbé se však potil, i když měl na sobě jen prostou černou kněžskou sutanu, která v porovnání s nádherou, jež ho ze všech stran obklopovala, vypadala jako ošuntělý oděv nějakého žebráka. Z krátkých černých vlasů se řinuly drobné perličky potu a stékaly mu po čele.

Nebylo mu ještě ani třiaadvacet let, a přesto se odvážil čelit nejmocnějšímu muži v Gévaudanu – muži, jenž měl na francouzském dvoře obrovský vliv a pro něhož by bylo hračkou obyčejnému abbému důkladně znepříjemnit život. Vědomí, že by stačilo možná jen několik málo slov, aby ho čekalo peklo na zemi, rozhodně nepřispělo k tomu, aby abbé ze sebe alespoň zčásti setřásl nervozitu. Takže pil více vína, než bylo záhodno, ale nebylo zbytí, nutně potřeboval posbírat odvahu.

Abbé přitom v žádném případě nebyl bázlivý člověk. V zámeckém salónu seděl jen proto, že se u brány dožadoval vstupu dovnitř tak naléhavě, že ho nebylo možné odmítnout. Opravdu se jednalo o otázku života a smrti.

Acot polkl, setřel si pot z čela a podíval se starému muži do šedozelených očí. Hrabě, který byl zároveň i markýz ze Saint-Alban, rytíř ze Saint-Louis, seigneur čtýných farností a v minulosti i lieutenant général

Jeho Veličenstva, se ani v létě neobešel bez bílé paruky a těžkého, tmavomodrého vyšívaneho kabátce. Obojí mu propůjčovalo auru vznešené autority, která přiměla každého návštěvníka, aby hovořil tišším hlasem a pokorněji, než možná bylo nutné.

„Lovci složili nějakého vlka, to připouštím, mon seigneur.“

„To *byla* ta bestie. Zpráva o její smrti měla už dávno proniknout i do farností, kterými jste putoval, abbé.“ Hrabě pozvedl sklenici. „Ať žije markýz d'Apcher a jeho lovci.“

Acot vypil víno až do dna. Pálení v žaludku mu napovědělo, že kyselina, kterou víno obsahuje, mu nedělá dobře. Na druhé straně mu ovšem dodávalo odvalu. „A já trvám na své domněnce, mon seigneur: bestie se stále ještě potuluje někde po lesích. Lovci lidem ukázali obyčejného vlka a důvodem nebyla obava, že by jen těžko snášeli pohled na opravdovou bestii, ale skutečnost, že ji dosud nikdo nezabil.“

„Abbé!“ de Morangiès postavil sklenici na stůl tak prudce, až se jí ulomila nožka. Po tmavém dřevěném stole se rozlilo červené víno. „Tady vidíte, co jste těmi svými bláznivými řeči napáchal. Takový ušlechtilý mok přišel vniveč.“

„Bláznivé řeči, mon seigneur?“ Acot se rychle sklonil ke své tašce, aby se vyhnul káravému pohledu, který by ho za takovou opovážlivost nepochybně čekal, a vytáhl svazek rukou psaných poznámek. „Tyhle věci sbírám od doby, kdy se tu bestie objevila. Vyptávám se očitých svědků, obětí i lovců. A vlka, kterého lovci tady v Gévaudanu všude předváděli, jsem si důkladně prohlédl. Ještě předtím, než ho i s Chastelem odvezli do Versailles.“ Zamával před sebou papíry. „S popisem bestie, který jsem od lidí dostal, nic, ale opravdu vůbec nic nesouhlasí, mon seigneur. Bestie je někde venku a zase bude požírat lidi!“

De Morangiès natáhl ruku ověčenou prsteny k papírům. Abbé mu je váhavě podal. „Víte, že když tvrdíte, že bestie žije, tak se tím proviňujete proti královu příkázání?“ zeptal se hrabě jakoby mimochodem, v jeho poznámce se však zároveň skrývala i výhrůžka.

„Máte snad na tom nějaký osobní zájem, mon seigneur? Proč se mně a okolním farnostem snažíte namluvit, že je bestie mrtvá?“ Abbé neohroženě vrátil úder – a samotného ho vyděsil zvuk vlastních slov. Nyní zašel příliš daleko... ale nějak přece musel toho muže přesvědčit, že lov na bestii ještě nesmí skončit! Byla to jeho povinnost vůči Bohu i lidem ze zdejšího kraje.

De Morangiès sraštil obočí. Zdánlivě lhostejně odložil poznámky na stůl vedle sebe, mimo dosah mladého muže, a přikryl je rukou. Gestem,

které usvědčovalo předstíranou lhostejnost ze lži. „Jak to se mnou mluvíte? Co mi tu chcete podsouvat, abbé?“

„Já vám nic nepodsouvám, mon seigneur. Jenom se divím, že tucty lidí nechtějí vidět něco, co doslova bije do očí.“ Acot ukázal na své poznámky. „Je v nich úplně všechno. Bestie žije a je nutné lidi varovat.“

„Zbavíte se pochybností, až uvidíte, že už k žádným dalším obětem nikde nedochází,“ zlehčoval hrabě abbého obavy a ignoroval mužovu nataženou ruku, která ho němě žádala o vrácení věcí, jež mu patřily. „Do té doby vám jménem krále tyto podklady zabavuji, abych obyvatele ochránil před vašimi teoriemi. Ty by do Gévaudanu vnesly jen nový, nesmyslný neklid.“

„Mon seigneur, to...“

„...je mou povinností, ctěný abbé,“ vpadl mu de Morangiès do řeči. „Nemohu připustit, aby muži a ženy zase znovu žili ve strachu.“ Pravým malíčkem dvakrát poklepal na hromádku papírů. „A uvažte, co byste těmi svými dohady napáchal ve Versailles. Obvinil byste krále ze lži a jistě si sám dokážete představit, jaké by to pro vás mělo důsledky.“ Zatáhl za šňůrku od zvonku na služebnictvo, visící těsně vedle jeho levé ruky. Okamžitě se objevil jeden ze sloužících a převzal od hraběte celou kupku papírů. „Já vás tím chráním, abbé. Měl byste mi za to být vděčný.“

Slova seděla. Acot se zhroutil do sebe a upřeně zíral na své poznámky, k nimž ztratil jakýkoliv přístup. Nevěděl, co má dělat, co má říct. Právě teď, kdy by potřeboval novou sklenici vína a novou odvahu, mu hrabě nenalil.

„Mon seigneur, monsieur Jean Chastel si u vás žádá sluchu,“ ohlásil sluha v livreji – sice tiše, ale tak, aby ho zaslechl i abbé.

„Pošli ho pryč.“

„Říká, že je to naléhavé a že se jedná o vašeho syna,“ trval sluha na svém. „A o jeho syna Antoina.“

Acot ztuhl. To, že hrabě nechtěl přijmout gévaudanského hrdinu, určitě mělo nemalý význam. Navíc při svém pátrání nejednou narazil i na jméno lesníkovy mladšího syna. V duchu velebil Pána za dostatek prozíratelnosti a napjatě čekal, co se stane.

A skutečně – hrabě změnil názor. „Přived' ho dovnitř. Abbé Acot nás právě chtěl opustit.“ De Morangiès kývl abbému na pozdrav, šedozelené oči na něj tvrdě pohlédly. „Přeji vám příjemný den. Myslete na naši dohodu a ať váš jazyk ani nenapadne vyprávět o věcech, které nejsou pravdivé. Litoval byste toho.“

Acot vstal a uklonil se. Musel se ovládat, protože dalšími neuváženými slovy by definitivně upadl do nelibosti. Rozhodně však neměl v úmyslu skončit s vyptáváním, ale to zase nebyla markýzova věc.

V hale se potkal s Jeanem Chastelem. Byl to statný muž a zdatný lovec, člověk v nejlepších letech, s dlouhou hřívou bílých vlasů a výrazným profilem. Jeho prosté šaty značně utrpěly, byly ožehnuté a roztrhané, jako by se prodíral hořícími trnitými keři. V levici držel trojrohý klobouk, v pravé ruce dvojhlavňovou mušketu, kterou složil údajnou bestii přímo před markýzovými očima.

Acot neváhal a přistoupil rovnou k Chastelovi. „Já jsem abbé Acot, monsieur Chasteli,“ představil se. „Hledal jsem vás, ale doposud se naše cesty ještě nezkřížily. Pomozte mi dopátrat se pravdy.“ Postoupil k muži o krok blíže, nyní stál přímo vedle něho a mírně předklonil hlavu. „Povězte, složil jste skutečnou bestii, nebo jste pouhým kolečkem v té šálivé hře na pravdu a lež, která bude stát život další lidské bytosti?“ Hovořil tiše, aby mu sluha v livreji nemohl rozumět, ale velice důrazně. „Pro lásku Boží, povězte pravdu!“

Chastel na něho pohlédl podivně zamlženým pohledem. „Pro lásku Boží? Obávám se, že já jsem se dosud setkával jen s Boží nenávistí.“ S těmito slovy prošel kolem něho a zamířil za sluhou po schodech nahoru do salónu.

Jean Chastel nekráčel zámkem poprvé. Procházel kolem stěn obložených vzácným dřevem, kolem portrétů markýzových předků, ušlechtilého porcelánu a dalších pozoruhodných důkazů bohatství, záměrně vystavených na odiv. Tentokrát mu však celá ta nádhera nestála za pohled, stejně jako připomínky časů, kdy byl markýz ještě královým dobře známým a osvědčeným důstojníkem. Hrdina na bitevním poli, pokrytý slávou, mnohokrát vyznamenaný. *A přesto stejně prokletý jako já*, pomyslel si Jean.

Konečně stál před dveřmi do salónu. Znovu musel chvíli čekat a teprve pak mu otevřeli, aby mu tím dali zřetelně najevo, že markýz nepřikládá jeho návštěvě žádnou důležitost. Sloužící vkročil do místnosti, zvučně ohlásil lesníkovu jméno a pak se rychle stáhl za dveře.

Jean věděl, co by měl udělat, ale nevěděl, jak začít, jen pevně držel klobouk a zbraň. Teprve po chvíli vyhledal zrakem pohled muže, sedícího u stolu. „Mon seigneur,“ vyslovil nesmírně rozechvělým hlasem, „vidíte před sebou zoufalého muže, kterému bestie vzala téměř všechno, co miluje.“

„A přesto jste nad ní triumfoval, monsieur. Z celého srdce vám blahopřeji.“ Markýz ukázal vznešeným pohybem ruky na židli. „Posad'te se a řekněte mi, co pro vás mohu udělat, monsieur.“

Jean se zabořil do polštářů. Nedokázal si vysvětlit proč, ale připadal si před de Morangièsem jako malý školák, který se musí otci přiznat, že ukradl jablko nebo rozbil krásnou sklenici. Ze šlechtice vyzařovala neuvěřitelná autorita a vznešenost, a ačkoliv na sobě neměl našnořenou uniformu, šířil kolem sebe dojem opravdového majestátu.

„Pronásledoval jsem tu bestii několik let, mon seigneur, v mnoha farnostech, a nakonec jsem ji složil. Ale obávám se... že existuje ještě jedna bestie, která je na nejlepší cestě, aby nám všem unikla.“

„Ještě jedna? Hovoříte stejně jako abbé Acot, Chasteli.“ De Morangiès se snažil vystupovat nepřátelsky, přestože bylo zřejmé, že i on pociťuje stále větší vnitřní napětí.

Jean potřásl hlavou. „Ne, mon seigneur. Jednou z těch bestií byl... můj syn. Zabil jsem ho vlastníma rukama.“ Odmlčel se, protože se v něm rozbouřily city a obával se, že podlehne dojetí. Trojrohý klobouk se mu zachvěl v ruce, protože se lesník najednou roztrásl a prsty přenášely rozechvění do celého těla. Jean se nadechl a vydechl, vzpamatoval se a pokračoval v řeči. „Ale on nebyl jedinou bestií. Existují důkazy, mon seigneur, že s tím má něco společného i váš syn.“

De Morangiès se na něho upřeně zahleděl, jenže Jean vytrval a odolal jeho pohledu. Pak lesník postřehl, že se výraz šlechticova obličejů náhle změnil. Hrabě rychle sáhl po sklenici a jedním douškem ji vyprázdnil. „Vy jste se zbláznil, Chasteli!“ zašeptal. „Vy jste se dočista zbláznil! Copak jste v té divočině...“

„Já nepochybně *nejsem šílený*, i když tak můžu v těchto šatech vypadat. Od požáru v klášteře pronásleduji stopu bestie. Vedla od zdi kláštera pryč, napříč Gévaudanem, a nakonec skončila právě tady. Já ty stopy znám, mon seigneur, znám je velice dobře. A vy rovněž.“

De Morangiès zapřel prsty obou rukou o sebe a naprázdno polkl. „Nikde nevidím žádnou spojitost se svým synem, Chasteli,“ prohlásil a snažil se udržovat zdání nevinnosti, nakolik to jen šlo. Jenže neklidný pohled, který se neodvažoval setkat s Jeanovým zrakem, prozrazoval víc, než měl.

Známky nejistoty, které Jean na markýzovi postřehl, mu dodaly odvahy. „Váš syn, mon seigneur, nás vysvobodil z vězení v Saugues a zachránil před trestem.“ Vstal, odhodil klobouk na židli a opřel mušketu o opěradlo. „A váš syn, mon seigneur, zná mého syna z doby, kdy spolu byli v cizině. Nevím, co se tehdy přihodilo, ale jsem si jistý, že byli víc než obyčejní

známí.“ Jean se naklonil nad stolem. „Při všech těch mrtvých, za které se musí můj i váš syn zodpovídat, vás prosím, abyste mi prozradil pravdu. Je váš syn bestie? Zná ženu, která je také bestií? Nese vinu na tom, že se z mého syna stalo vraždící zvíře, a učil ho, jak vraždit, mon seigneur? *Řekněte mi, co víte!*“

Markýz se několik minut díval na stůl. Ve stále bledší a bledší tváři měl nepřítomný výraz, potom sklopil hlavu a napolo si zakryl obličej rukou. „Je to příšerná kletba, Chasteli,“ zašeptal zoufale. „On za nic nemůže.“

„On už není váš syn, už to není člověk, kterého jste kdysi přivedl na svět, mon seigneur. Já... i já jsem potřeboval dlouhou dobu, než jsem si dokázal přiznat, že Antoine je navždy ztracen.“ Jean dobře znal pocity, které v markýzovi burácely, přesto nehodlal projevit známky soucitu. Šlechtic příliš dlouho kryl činy svého syna a kryl by je i v budoucnu, kdyby se tu neobjevil a nedonutil ho promluvit. „Požár v klášteře je jeho dílo, mon seigneur, o tom já osobně vůbec nepochybuju. V plamenech zemřel můj druhý syn i jeho snoubenka.“ Pohlédl markýzovi pevně do očí, ale postříhl, že de Morangiès začíná podléhat citům. „To umírání *musí* skončit.“

„Vy... Vy po mně požadujete život mého syna?“

Jean pohládl hlaveň muškety. „Mám všechny možné důvody, proč usilovat o jeho život. A jestli ho nezastavíme, mon seigneur, bude dále řádit a s tou ženou zplodí další bestie. Myslete na lidi, kteří tady u vás mají domov!“ Poklekl před markýzem na koleno a prosebně k němu vztáhl ruce, prázdné dlaně natočené vzhůru. „Pomozte mi, mon seigneur, nalézt svého syna a zabít ho spolu s jeho družkou, aby nemohli dále šířit zárodek zla.“ Po tvářích se mu řinuly slzy. „Zabraňte dalšímu utrpení nevinných, prosím vás. Nepřipusťte, aby museli vytrpět to samé, co jsem musel protrpět já.“ Sklonil hlavu.

De Morangiès polkl, natáhl pravou ruku a dotkl se Jeanova ramene. „Vstaňte, Chasteli. Já... já vám vaše přání nemohu splnit.“

Lesník se opřel o mušketu a zvedl se. „Váš syn je démon, není to lidská bytost, mon seigneur,“ zašeptal. „Jeho prostřednictvím se bude kletba šířit krajem dál a dál. Váš syn přede mnou uprchl.“ Přitom se k markýzovi znovu otočil. „Velice dobře ví, že já znám jeho tajemství.“

De Morangiès ztěžka lapal po dechu, sáhl po sklenici a nalil si víno, hodil ho do sebe a znovu si dolil. Opět vyprázdnil jedním rázem polovinu sklenice. „Možná máte pravdu, Chasteli,“ pronesl nezvučně. „Možná nadešla Françoisova hodina i poslední hodina jeho družky. Já už ho nemohu a nechci déle chránit. Moje váhavost připravila o život mnoho nevinných a mé svědomí už roky touží po někom, jako jste vy, Chasteli. Já

sám... jsem to prostě nedokázal.“ Vyhledal Jeanův pohled a v jeho očích najednou nebylo ani stopy po nejistotě. „Ale jestli vám mám říct, co vím, mám jednu podmínku.“

„Jaká by to byla, mon seigneur?“

„Nikdo se nikdy nesmí dozvědět pravdu. Zabijte ho ze zálohy, může to být například v předstíraném souboji, nebo ať to vypadá třeba jako nějaká bitka, to je mi jedno. Ale nikdo nesmí získat dojem, že François měl něco společného s gévaudanskou bestií.“

„Tuto podmínku vám splním.“ Jean se uklonil, vděčný, že může celou historii dovést do konce a bestie vyhladit.

„Co o té věci víte, Chasteli? Promluvme si naprosto otevřeně. Povyprávějte mi všechno, co víte.“

„Mnoho věcí tuším a skoro nic nevím.“ Jean začal vyprávění dnem v lese u Vivarais, kdy zastřelili prvního vlkodlaka. Jak začala Antoinova cesta plná utrpení a jak se postupem času stále víc měnil na vraždící bestii, jak Antoine ohrožoval bratra i jeho samotného, co jim Malesky prozradil o dlcích a jak nakonec museli Antoina v lese zabít. Přitom nezamlčel ani souboj s neznámými muži, kteří měli o živého vlkodlaka nesmírný zájem.

De Morangiès poslouchal a ani jednou ho nepřerušil, pak zavřel oči. „Je to tak, jak jste si myslel, Chasteli,“ přiznal se pomalu. „Můj syn François je loup-garou. Ta kletba ho postihla na cestách po Středomoří, když tam pobýval ve službách krále. Od té chvíle se můj chlapec změnil. Najednou byl neklidný, změnil způsob života a stal se z něho povaleč, který dával volný průchod sklonnům k brutalitě a touze po ženách.“ Zvedl víčka a podíval se na Jeana. „Předtím to byl dobrý, přátelský chlapec. Ale bestie, která se v něm usadila, z něho udělala divoké zvíře. Já jsem to nechtěl vidět, myslel jsem si, že má nějakou duševní nemoc nebo že ho něco trápí na duchu, a vyčítal jsem si, že je to moje vina. Protože já, osvědčený bojovník ve službách krále, jsem toho po něm vyžadoval příliš mnoho. Ale jedné noci za úplňku jsem na vlastní oči viděl, co se z něho stalo.“ Opět si rukou zakryl obličej a rozvzlykal se. „Ale nikdy nepřestal být mým synem, Chasteli. Zoufale jsem se upínal k naději, že snad proti tomu existuje nějaký lék. Zkoušel jsem všechno možné, za což mě Bůh na onom světě nepochybně tvrdě potrestá.“

Jean pocítil s markýzem špetku soucitu, která se postavila na druhou miskou vah a čelila vzteku, který se v něm vznášel při pomýšlení, že tento muž nechal vraždící bytost tak dlouho volně řádit.

„Nenechal se zavřít, Chasteli,“ zašeptal de Morangiès, ramena se mu přitom třásla. Vytušil lesnickovy myšlenky. „Vysmál se mi a žil si dál po

svém. Ale když docházelo k dalším vraždám a bylo nade vší pochybnost jasné, že on na těch místech nemohl být, uvěřil jsem v jeho nevinu. Nebo lépe řečeno,“ hrabě sklopil oči, „namlouval jsem si, že je nevinný a – stejně jako on – jsem pořádal lovy na tu druhou bestii.“

„Na mého syna, který se od vašeho syna učil, mon seigneur.“

„Ano, nejspíš to tak bylo,“ prohlásil markýz otřeseně.

Mlčky seděli v salónu. Jeden muž prožíval smutek nad ztrátou synů, druhý se připravoval na smrt vlastního potomka. Venku mezitím zavládla noc a sloužící v livrejích přišli zapálit svíce.

De Morangiès nařídil, aby přinesli další láhev červeného vína ještě dřív, než dopil první. „I já jsem se poučil, Chasteli. S nemocí mého syna a vraždami sem k nám dorazily i jiné pozoruhodné události.“ Markýz nařídil sloužícím, aby jim přinesli něco k jídlu. Hlas měl výrazně poznamenaný alkoholem, mluvil méně zřetelně a dramatičtěji. „V Gévaudanu se objevili lidé, kteří hledali mého syna. Přilákal je sem způsob, jakým vraždil již v době, kdy se toulal po Vivarais. Papežský legát, kterého jste zastřelili, byl pouze jedním z nich.“ Pokynem naznačil hostovi, aby si vzal jídlo, které jim sluhové právě přinesli – kousek pečeně, chléb a zeleninu.

„Ti muži v lese také patřili k těm cizím lidem, mon seigneur?“ Jean si vzal krajíc chleba a uřízl si kousek upečené jelení kýty.

„Vystihl jste to naprosto přesně. Ale ti chlapi nebyli žádní Italové, jak jste se domníval, ale Rumuni.“ Markýz se zvedl, přešel k sekretáři a otevřel malou zásuvku. Vrátil se s kovovým, zlatě se lesknoucím předmětem v ruce a položil ho před Jeana na stůl. „To jsme vzali jednomu z nich, když se v Gévaudanu objevili poprvé.“

Jean spatřil drobný zlatý řetízek s pevnými články. Přívěsek tvořila masivní obroučka, do níž byl zasazen tesák. Tesák, jaký mohl patřit jedině nějakému loup-garouovi! „Co jsou ti lidi zač?“

„Sami si říkají Lycáonův řád. Uctívají bestie a usilují o získání jejich domnělého božství, které podle nějaké staré pověsti pochází přímo od samotného Dia. Vyhledávají vlkodlaky, chrání je před nebezpečím a usilují o jediné: aby je při jakémsi rituálu některý vlkodlak kousl nebo rozsápal na kusy. Jak který modloslužebník při obřadu dopadne, závisí na tom, co s ním vlkodlak udělá.“

„Šílenci!“ Jean to, co se právě doslechl, nedokázal pochopit. Zároveň to znamenalo, že jeho práce zdaleka neskončí Françoisovou smrtí. Nebude si moci odpočinout, dokud nesprovedí ze světa i tento řád. „Víte o nich něco víc, mon seigneur?“

„Nic víc než to, co jsem vám již řekl. Jenom tuším, že tajemství řádu dobře zná můj syn.“

„A kde ho najdu, mon seigneur?“

De Morangiès složil ruce do klína. Naposledy zauvažoval, znovu se dostal do sporu s vlastním rozhodnutím. „V Římě,“ pravil nakonec. „Odcestoval do Říma, říkal, že tam musí dotáhnout do konce nějakou záležitost.“ Markýz si otřel ruce ubrouskem, vrátil se k sekretáři a vzal do ruky pero a inkoust. „Tady máte adresu hostinců a hotýlků, které s oblibou používá. Kromě toho vám napíšu jména dvou jeho přátel. Kdybyste se v těch hostincích nic nedověděl, požádejte o pomoc je.“

Popsal téměř celý list, potom na něho ukápl velkou kapku pečetního vosku a otiskl do něj prsten. „To je vše, co pro vás můžu udělat, Chasteli.“ K papíru přiložil objemný váček. „Máte v něm sto livrů. Trochu vám pomohou, aspoň doufám. Kdybyste potřeboval další finanční podporu, dejte mi vědět.“

„Jste nesmírně velkorysý, mon seigneur.“

De Morangiès se vrátil ke stolu a podal lesníkovi list spolu s váčkem peněz. „Ne, nejsem velkorysý. Jen si tím vykupuji vaši mlčenlivost, Chasteli. Svědomí si už nedokážu očistit. Vezměte si tajemství mé rodiny s sebou do hrobu, ale dnes mě už omluvte. Jsem jenom ustrašený otec, který měl jednat mnohem dřív, a to stejným způsobem, jakým jste vy naložil se svým Antoinem.“

„Já nikomu nic nepovím, mon seigneur. To vám přísahám.“ Jean vstal. „Co bude s jeho družkou, která z mého syna udělala loup-garou? Skrývá se v lidské podobě, ale v čí?“

„To vám nemohu říct. Já jsem toho zplozence pekla viděl jen jednou, a to v té její odporné podobě. Pokud vím, je pryč, ale stejně jsem svým lidem nařídil, aby po ní všude pátrali. Tu můžete přenechat mně, aby celé to krvavé řemeslo nezůstalo jenom na vás.“ Markýz, hluboce pohroužený do smutných myšlenek, nevědomky pohladel stříbrný přibor.

„Ano, mon seigneur.“ Jean chtěl odejít, když ho markýz najednou uchopil za pravý rukáv.

„Ještě jedna věc: zabijte mého syna rychle, Chasteli. Ačkoliv vám způsobil nevýslovné utrpení, nemstěte se mu podobným způsobem. Mějte na paměti, že i on se stal pouhou obětí, stejně jako váš syn Antoine.“

„Jestli to bude v mé moci, přinese mu jediná stříbrná kulka z této muškety rychlé vykoupení.“ Jean se starému markýzi uklonil a rychle odešel ze zámku pryč.

Obavy o jedinou osobu, k níž ještě cítil upřímnou a hlubokou lásku, ho poháněly vpřed, rovnou ke koni, kterého si koupil za poslední peníze, co mu zbývaly.

Když se vyšvihl do sedla, všiml si zarudlého škrábance na zápěstí, který měl ode dne, kdy zabil Antoina.

Pořád se ještě nezahojil.

A pátil jako čert.

I. KAPITOLA

Chorvatsko, Plitvice, 23. listopad 2004, 10.11 hodin

Sněžilo tak hustě, jako by Bůh chtěl překrýt hříchy tohoto světa hutným bílým pláštěm.

Eric von Kastell seděl v maličké čekárně nevýznamného provinčního letiště a nenáviděl počasí. Káva, kterou mu podala jedna milá pracovnice letiště – *jediná* tamější pracovnice, byla neuvěřitelně silná a hlasitě se v žaludku dožadovala půl litru mléka a půl kila cukru. Přestože mu ani jednu z těchto věcí nikdo nenabídl, vypil Eric horký černý nápoj skoro až do dna. I tak věděl, že káva nemůže jeho srdci nijak trvale uškodit. Alespoň tato jistota mu zůstala.

Měl na sobě zimní maskovací oděv a přes něj si přehodil černý kabát. V levé ruce držel šálek s kávou, v pravé mobil, který od chvíle, kdy mu sestra zavolala, tvrdošíjně mlčel. Ani slovo od Anatola, ani slovo od Justine. Telefon byl mrtvý. Mrtvý jako jeptiška v hotelu.

Eric vstal, vyhlédl z okna a pokusil se vzteklým pohledem zapudit šedou deku mraků, kterou tu a tam zahlédl mezi poletujícími bílými vločkami. Musel odsud vypadnout tak rychle, jak jen bylo možné. Lena ho potřebovala. *On* potřeboval Lenu. Naléhavě.

Za ním zaskřípaly dveře, závan chladného větru, při němž mu přejel mráz po zádech, s sebou přinesl pach neznámého člověka. Soudě podle sladkého parfému to nejspíš byla žena, ačkoliv díky moderním vůním, doporučovaným oběma pohlavím, bylo pro jeho nos stále obtížnější rozlišovat mezi mužem a ženou. Zašustila nylonová blůza, vysoké boty se hřmotně ořely o práh dveří, kousky ledu dopadly se zacinkáním na staré linoleum na podlaze a roztříštily se.

Usrkl ze šálku a pomalu se otočil. Uviděl ženu v hrubé, světle zelené péřové bundě, která si na hlavu narazila přiléhavou kuklu, aby se chránila

proti ledovému povětří. Přes kuklu si nasadila čepici a kolem krku omotala šál. Eric si na okamžik přál, aby to byla jeho nevlastní sestra Justine, aby si z něho před chvílí jen tak vystřelila. Ale samozřejmě věděl, že se mu přání nemůže vyplnit. Justine neměla ve zvyku žertovat. Neochotně si musel přiznat, že to je typický rys jejich rodiny.

Žena rozvázala šál, stáhla čepici a kuklu a přešla k psacímu stolu, za nímž seděla pracovnice letiště a hrála na počítači nějakou hru. Ženy spolu krátce chorvatsky hovořily, potom předala blondýna pracovníci složku s papíry. Ta ji rozevřela a uchopila razítko a pero. Průvodka k nějakému nákladu.

Vypadalo to, že v podkladech něco chybí. Žena všude hledala, prohrabávala nejdříve kapsy na bundě, pak si ji rozeprala a rukou šátrala v náprsních kapsách pod podšívku. „Zatraceně,“ zaklela. „Kde jenom...“ Nevšimla si, že jí zpod bundy vypadl složený list papíru a zaplachtil pod stůl.

Eric k ní přistoupil, sehnul se, zvedl lístek a podal jí ho. „Hledáte tento papír?“

Žena se na něho udiveně podívala, potom se světle zelené oči stočily k hledanému dokumentu. „Bohudík,“ vydechla si s úlevou a vzala si papír. „Ušetřil jste mě neuvěřitelně dlouhého čekání.“ Usmála se. „Okamžik, prosím.“ Otočila se k pracovnici letiště a znovu zabředla do chorvatštiny. Zanedlouho bylo všechno potřebné vyřízené.

Blondýnka se opět obrátila k Erikovi. „Ještě jednou vám mockrát děkuju,“ řekla. „Jak se vám mám odvděčit? Máte zájem o předpověď počasí?“

„Jenom jestli mi řeknete, že přestane chumelit,“ odvětil Eric.

„Jednou určitě přestane,“ opáčila žena lakonicky, vzala si z konferenčního stolku šálek a nalila si kávu.

„Kdy přestane sněžit?“

„V rádiu říkali, že někdy po poledni.“ Ochutnala kávu a protáhla obličej. Potom pohlédla přes okraj šálku a změřila si Erika pohledem. Zareagovala na něho mnohem příznivěji než na kávu. Vzbudil její zájem. „Nevypadáte jako turista.“ Pozvedla šálek s kávou k němu a naznačila přípitek. „Já jsem Isis Kristensenová.“

Přiťukl si s ní. „Simon. Simon Smithmaster,“ představil se. Za normálních okolností by její zvědavost opětoval, zaflirtoval si s ní a možná by si s ní při společném letu zašukal na toaletě... Ale chuť na jiné ženy ho zcela opustila od doby, kdy poznal Lenu. „Byl jsem tu na návštěvě. Pár

mých starých přátel si tu chce otevřít penzión a já jsem jim trochu pomohl s přestavbou.“

„Potom jste povoláním... co vlastně?“ Isis se mu zadívala na ruce. „Zedník?“

„To nejsem prostě jenom docela šikovný, když se jedná o ruční práce.“ Eric zaregistroval, že zbavit se starých zvyků není tak snadné, jak se na první pohled zdálo. Potlačil úšklebek a pokračoval tónem, který měl k flirtování výrazně dál: „Umím skoro všechno, co je na stavbě zapotřebí.“ Podíval se na ni. „A vy?“

„Něco jsem si tu vyzvedla.“

„Muselo to být něco většího.“ Eric kývl rukou se šálkem k pracovníci. Celou dobu něco podepisovala a razítkovala a právě v tu chvíli sáhla po nějakém pořadači, rozevřela ho a listovala v něm. „Předpokládám, že hledá vývozní povolení. Chcete si s sebou odvézt některé ze zdejších jezer?“

Isis se zašklebila. „Ne, to nechci. Ale u živých zvířat jsou ty věci vždycky trochu komplikovanější. I když jde o obyčejný párek vyder.“

„Chápu.“ Eric strčil mobil do kapsy, prohrábl si podlouhlé černé vlasy a odsunul pár pramínků z obličeje.

Isis popíjela kávu a prohlížela si ho přes horní okraj šálku. „Kam máte namířeno?“

„Nejprve do Rijeky a odtamtud do... Terstu.“ Málem by jí prozradil pravý cíl cesty. Ale protože Isis po tom nic nebylo, raději lhal dále. „Kam vy vezete ty svoje vydry?“

„Nejdříve do Rijeky. Odtamtud mě letadlo dopraví do Vídně.“

„Předpokládám, že zvířata jsou určena pro chov v zoo, že ano?“

„Ne. Jsou určená pro jeden cirkus. Pracujeme na novém čísle s vydrami, a protože se jim v současnosti tady v Národním parku přemnožily, koupili jsme od nich jeden mladý párek.“ Isis odvrátila pohled a zahleděla se do okna. Zřejmě vycítila, že se ten muž o ni moc nezajímá, a tak věnovala více pozornosti okolí. „Sněžení polevuje. S naším společným letem to vypadá docela nadějně.“

Pracovnice u stolu něco pronesla, s hlasitým bouchnutím orazítkovala poslední list papíru, sklápala složku, vstala a šla Isis vrátit dokumenty.

„Musím jít ven a ukázat jí zvířata.“ Isis se opět zababušila do tlustých vrstev oděvu a vyšla za ženou ven. Už zdaleka nechumelilo tak hustě jako před chvílí. Eric zůstal sám.

Okamžitě se mu vybavily vzpomínky na uplynulé dny. Na otcovu smrt. Lenin únos. Na zprávu od sesterstva, že má přijet do Říma, jestli mu na Leně záleží. Na boj s lycáonity. A potom také na smrt sestry Ignatie, ke

které nemělo dojít. A to už vynechal neblaze pověstného Fauva, který ho pronásledoval jako fantom a znal všechna jeho tajemství. Jeho nejtemnější tajemství, která Fauve zaklel do filmové pásky a jimiž ho bude chtít vydírat. Nebo si s ním jenom pohrává, trápí ho? Chce ho... vyřadit ze hry? Fauve se pustil do velice neprůhledných hrátek. Jenom jedna věc byla jistá: kdyby se nahrávky, na kterých je vidět s tím mrtvým děvčetem, dostaly do rukou policie, bylo by vyloučené, aby dál pokračoval v práci strážného anděla celého lidstva.

Ne, teď určitě neprožíval dobré časy. Lépe řečeno: v těchto dnech musel snášet ty nejhorší ze všech bídných časů. Měl pocit, že ho okolnosti připravily o kontrolu nad vším, co se právě děje, připadal si jako míč, s nímž si pohrávaly nejrůznější organizace, počínaje sesterstvem a konče lycáonity. Kdekdo ho chtěl nějakým způsobem ovládnout a využít k vlastním cílům.

„Do prčic,“ zaklel polohlasně a dopil šálek kávy. Místo aby sám aktivně jednal, musel reagovat na počínání druhých, a to bylo něco, co bytostně nesnášel! Vteřinu za vteřinou si stále zřetelněji uvědomoval, že se jeho nynější život neřídí způsobem, jakým probíhal v uplynulých letech. O něm a o tom, co dělá, najednou vědělo příliš mnoho lidí. I o tom, jak to dělá.

Eric se musel usmát. *To znamená, že buď budu muset slušnou řádku lidí sám zabít, nebo se postarat o to, abych oficiálně zmizel ze světa. Jinak mě nenechají na pokoji.*

Obě ženy se vrátily, setřásly si sníh ze šatů a vymotaly se z tlustých vrstev bund a svetrů, kterými se chránily před chladem panujícím za dveřmi. Isis měla na sobě vypasovanou modrou košili a těsně přiléhající černé kalhoty. Eric zaregistroval její trénované tělo, vedle něhož vypadala zaoblená pracovnice zdejšího letiště jako neohrabaná panímáma.

„Bud’to jste akrobatka na visuté hrazdě, nebo děláte gymnastiku,“ prohodil uznale.

„Já se starám o zvířata... ale stejně jako všichni ostatní musím pomáhat, když se staví šapitó,“ vysvětlovala Isis pobaveně. „Kromě toho se trochu starám o kuchyni, ale s akrobaty nemám nic společného. Nejsem dost ohebná a mrštná, ale mým zvířatům to vůbec nevadí.“ Odmítla kávu, kterou jí pracovnice nabídla, a chvíli se s ní bavila. „Nevím jak vy, ale já zůstanu u čaje. Ještě jednu kávu a srdce mi vypoví službu.“

Eric si právě chystal příhodnou odpověď, když zaslechl zřetelné vrčení motorů. Na šedé obloze se náhle rozzářila dvě kalná světla a těsně vedle sebe se snášela k zemi. Pracovnice letiště se zadívala z okna, potom popadla vysílačku a začala křičet do mikrofonu.

„Říkala, že pilot nemá povolení k přistání,“ překládala Erikovi Isis, „a pilot jí na to odsekl, aby si svoje příkazy někam strčila. Musí prý přistát, ať už je přistávací dráha odklizená, nebo ne.“

Dunění motorů nabíralo na síle. Letadlo se vynořilo ze sněhových vložek, prosvístělo přistávací dráhou a vířilo za sebou bílé závoje. Diváci pomalu dostávali strach, že pilot nedokáže stroj včas zkrotit. Nezkušený pilot by s letadlem nepochybně havaroval, ale muž v kokpitu řemeslo ovládal dokonale. Letadlo opsalo oblouk a nakonec se zastavilo před hangárem.

„To byl vcelku mistrovský kousek,“ podotkla Isis. „Myslela jsem si, že už to na přistávací dráhu nestihne a zaboří se do sněhu.“

Společně se dívali, jak pilot vystupuje z letadla a míří k letištní budově, v ruce držel malý černý kufřík. Jen co otevřel dveře, zahrnula ho pracovnice letiště záplavou nadávek, přes které se přenesl úsměvem a máchnutím ruky. Vzal si kávu, dal ženě mlaskavou hubičku na tvář a ležérně se usídlil za psacím stolem.

Eric se ušklíbl. „Ať mi nikdo neříká, že dobrodruzi mezi námi už vymřeli.“

Dáma se mezitím uklidnila. Chvilí ještě předstírala, že se hněvá, a s předstíranou vážností šťouchla muže do ramene, ale pak se i ona rozesmála. Zatímco se oba vzrušeně o něčem dohadovali, věnovala se žena papírům, které pilot vytáhl z kufříku a podal jí je. Když s nimi byla hotová, obrátila se na Isis.

„Paní říká, že už můžeme jít k letadlu. Náš vzdušný hrdina ještě natankuje a uloží náklad. Za půl hodiny se zvedneme ze země.“ Isis přes sebe přehodila svetr a bundu, popadla příruční zavazadlo a zamířila ke dveřím. Eric ji následoval.

Prodírali se hlubokým sněhem ke dvoumotorovému stroji, už značně opotřebovanému Dornieru 328. Nastoupili úzkým průchodem do letadla a udělali si pohodlí na ošoupaných sedadlech.

Vnitřek letadla svědčil o tom, že dornier musel protřpět několikerou přestavbu. Tento typ letadel Eric dobře znal, v Německu se používal na krátké vzdálenosti. Žádný stroj však nevypadal jako tenhleten. Počet sedadel byl zredukován na dvacet, strop byl níže než obvykle, zato se v zadní části kabiny objevila příčka, v níž nebyly žádné dveře. Tušil, že pilot za ní ukrývá ilegální náklad, ale raději ani nechtěl vědět jaký.

Jeden za druhým se za nimi trousili další pasažéři a brzy jich v letadle sedělo jedenáct. Muži a ženy se nebavili, buď se dívali z okna, nebo se chopili novin a začeti se do nich.

„Co budete dělat v Terstu?“ navázala Isis na předchozí rozhovor v hale, aby v letadle neseděli mlčky a nenudili se. „Budete tam dávat do pořádku nějaký další penzión?“

„Něco takového.“

„No dobrá, už se nebudu vyptávat.“ Zvedla se a přešla dozadu, kde pilot právě ukládal dodatečný náklad mezi sedadla, která zůstala neobsazená.

Eric si povzdechl a zavřel oči. Bude spát nebo aspoň předstírat spánek, aby měl důvod, proč se s ní nebaví. Tuto strategii se mu podařilo dodržet. Zaslechl, jak se Isis baví s pilotem, a ucítil, že mu někdo vložil mezi prsty nějakou kartičku, potom se motory probraly k životu.

Rovnoměrné dunění sílilo, dornier zrychlil a pasažéři se zabořili hluboko do sedadel. Nakonec se stroj zvedl ze země. Eric ucítil důvěrně známé, vzrušující stahování v krajině kolem žaludku, které tak miloval, když se jako malý chlapec houpal na houpačce. Letadlo přešlo do stoupavého letu, roztrásl se a několikrát sebou škublo, ale nakonec se uklidnilo. Eric usnul.

* * *

S trhnutím se vzbudil teprve ve chvíli, když stroj dosedl na přistávací dráhu v Rijece. Kartička mu vypadla z ruky, ležela mu pod nohama na špinavém koberci na podlaze.

Isis seděla vedle něho, podívala se na něj a věnovala mu prchavý úsměv. „Dnes jste náš let dokonale prospal. Mraky vypadaly fantasticky.“ Rozepnula si bezpečnostní pás a podala mu ruku. „Těší mě, že jsem vás poznala, Simone.“

„Také mě těší,“ odpověděl Eric, který se ještě úplně neprobral ze spánku, a posunul si brýle. „Řekněte mi, jak se ten váš cirkus vlastně jmenuje? Možná se někdy zastavím.“

„Jmenuje se Fratini. Máme webovou stránku, kde jsou termíny našeho turné – pokud to opravdu myslíte vážně... Tak zatím nashle, Simone.“ Zmizela, zřejmě se vydala do nákladního oddílu podívat se na svůj párek vyder.

Eric zvedl kartičku. Pilotova vizitka, mailová adresa a číslo mobilního telefonu. Muž se podle všeho nevzdával naděje, že Eric jeho služeb ještě někdy využije. Zastrčil vizitku do kapsy, uchopil příruční zavazadlo a vystoupil z dornieru. Byl posledním cestujícím, všichni ostatní vyšli z letadla už před ním.

Musel jít sto metrů pěšky po rolovací ploše až k terminálu. Přitom procházel kolem několika velkých, pestře pomalovaných vozidel s nápisem *Fratini*, která parkovala před obrovským nákladním letadlem a čekala na přeložení. Erikův citlivý nos zachytil nejrůznější pachy divokých šelem, od lvů přes tygry až po medvědy. To musel být zvěfinec, o kterém se Isis zmiňovala.

Najednou se k nákladním vozidlům rozběhlo několik mužů a žen, mávali transparenty, vykřikovali nějaká hesla a okamžitě se vrhli na zámky u dveří do nákladových prostorů. Kolem nich pobíhal televizní štáb a natáčel je. Dveře se rozlétly a za nimi se objevily velké klece a přepravní boxy.

Zaměstnanci letiště, kteří měli na starosti náklad, okamžitě přispěchali na místo, ale vetřelci s transparenty je odtlačili pryč a zadrželi v bezpečné vzdálenosti. Ostatní mezitím vylomili první zámky u klecí a zevnitř se začalo ozývat hlasité ryčení a vzteklé prskání.

Eric si nebyl jistý, co má dělat. Na jedné straně se ho to, co ti rádoby ochránci zvířat prováděli, nijak netýkalo... ale na druhé straně znamenali medvědi a lvi, volně pobíhající po letišti, nemalé nebezpečí pro cestující. Přesto neměl absolutně žádnou chuť hrát si před televizní kamerou na hrdinu... „Do prdele!“ Hodil kufřík na zem a rozběhl se k nákladním autům.

Jeden z ochránců zvířat se mu postavil do cesty, ale dříve než stačil zvednout ruku, dostal od Erika pěstí přímo do nosu. Muž zaječel, spadl na rozpraskaný asfalt a zůstal ležet.

Erikovým cílem byla žena, která se pustila do otvírání dveří nejbližší klece. Za železnými pruty řádil obrovský lední medvěd, určitě vážil nejméně půl tuny, a celou vahou se vrhal na dveře vězení. Ty se pod prudkostí a tíhou nárazů mohutně otřásaly. Eric dobře věděl, co dokáže urostlý, rozzuřený lední medvěd: utrhne té ženě hlavu. Ale... na medvědově řádění bylo něco podivného. Eric si to nedokázal tak narychlo správně zařadit, ale jednu chvíli se mu zdálo, že zvíře řevem nedává najevo vztek a nejistotu, ale spíše se snaží zapudit samozvanou osvoboditelku pryč z vozu.

Žena se medvědovým chováním nenechala zmást, zvedla nůžky na stříhání železa a přestříhla závěs zámku. Jediné, co teď dělilo ledního medvěda od cesty na svobodu, byl malý železný čep, k němuž žena právě natahovala prsty.

Eric ji konečně dostihl. „Ne,“ vykřikl a pevně ji chytil za rameno. Žena se po něm rozmáchla nůžkami, Eric se těžkému nástroji obratně vyhnul a

zasadil jí tvrdý úder na bradu. Ochránkyni zvířat se protočily panenky a žena dopadla před ním na zem.

Přihřel se k nim další muž. V ruce držel kladivo, kterým se po Erikovi okamžitě ohnal. Eric se řídil instinkty, vypěstovanými v nesčetných bojích, přikřčil se a tím se vyhnul nebezpečí, že ho muž zraní – ale těžké kladivo dopadlo na čep a rozdrtilo ho. Úlomky čepu dopadly s hlasitým řinčením na zem.

Muž se podíval do kamery a vykřikl anglicky: „Svobodu zajatým tvorům!“ Potom vytáhl taser, který vystřeloval elektricky nabitě šipky. Bylo vidět, že má v úmyslu pomoci lednímu medvědovi, aby pocítil ještě větší touhu po svobodě.

„Ty jeden zasraný idiote!“ Eric mu uštědřil kopanec do hrudi. Muž vrazil do karoserie nákladního vozu a napolo v bezvědomí se zřítel k zemi. Přesto ještě stačil vystřelit z taseru, první šipka narazila na železný prut v mříži, druhá zasáhla zvíře a prohnala mu tělem krátkou dávkou elektrického proudu. Teprve pak Eric dalším tvrdým úderem definitivně vyřadil muže z boje.

Rozzuřený lední medvěd příšerně řádil a skočil ke dveřím. Ty na místě povolily. Medvěd těžce dopadl na rozpraskaný asfalt a okamžitě se před Erikem vztyčil na zadní. „Já jsem to nebyl,“ pronesl Eric se ztrápeným úšklebkem a vytasil pistoli. Věděl, že bude nesmírně obtížné zadržet útočníka zbraní s tak malým kalibrem. Ale myšlenky na útěk mohl s klidným svědomím pustit z hlavy, lední medvěd by člověka hravě dohonil.

Podrážděné zvíře bylo nejméně tři metry vysoké. Blížilo se k Erikovi s vyceněnými zuby a ušima přitisknutýma těsně k hlavě, ryčelo a máchalo tlapami do vzduchu.

„Sežer si tady ty.“ Eric ukázal na televizní štáb, udělal dva kroky dozadu a pozvedl zbraň. Mířil do rozevřené tlamy.

„Prosím, pomozte nám,“ koktal muž s kamerou a s roztřesenýma nohama se k němu opatrně blížil. Jeho asistentka zvukařka ho následovala, byla bledá jako stěna a vrhala kolem sebe úpěnlivé pohledy.

Vedle nich se najednou ozvalo výhružné zavrčení. Eric koutkem oka postřehl lva, který unikl z přepravního boxu. V tu chvíli zároveň vyskočil na střechu nákladáku černý panter a upřeně se na Erika zahleděl žlutýma očima. Šelmy Erika a televizní štáb ochránců zvířat obklíčily ze všech stran.

Erikovi během dvou vteřin naprosto vyschlo v krku a sevřel se mu žaludek. Horečně přemýšlel, jak by jim nejlépe unikl. Kdyby dokázal proběhnout kolem ledního medvěda až do prázdné klece... Musel však

myslet také na ochránce zvířat, kteří stáli vedle něho nebo leželi v bezvědomí na zemi. Měl jedinou možnost – musel střílet rychleji než kdykoliv v životě předtím. *Soustřed' se*, nařídil si v duchu. Odjistil zbraň.

„Ne!“ Najednou stála vedle něho Isis. V jedné ruce držela velké kusy syrových žeber, druhou mu stlačila zbraň k zemi a zároveň začala na ledního medvěda něco křičet. Pomalu se k němu blížila a přitom mávala krvavými žebry.

Eric si pomyslel, že nejspíš úplně zešilela. Sotva by někdo vymyslel lepší způsob, jak vyprovokovat divoké zvíře k útoku... jedině snad s výjimkou toho, že by člověk začal střílet po zvířeti z devítimilimetrového kalibru.

Lední medvěd nasál pach masa, předklonil se a zaryčel. Isis rovněž odvážně zařvala a vhodila jednu porci žeber medvědovi přes hlavu do prázdné klece.

Zvukařka kvičela strachem, kameraman ji tichými slovy uklidňoval; Eric sám zapomněl na okamžik dýchat. Šelma ještě jednou zaryčela...

...a spustila se na všechny čtyři, zabručela, vrátila se zpátky do klece a okamžitě se vrhla na maso.

„Zůstaňte stát a nehýbejte se!“ nařídila Isis pevným hlasem Erikovi a ochráncům zvířat. Natáhla ruku se zbývajícími kusy žeber a ukázala je panterovi a lvu. Pak postoupila dopředu a zmizela mezi vozy. Lvice se rozběhla za ní, aniž by ostatní lidi uznala za hodné jediného pohledu. Jenom panter zůstal ještě chvíli na střeše vozu a vrhl na Erika dlouhý pohled. Potom i on seskočil ze střechy a zmizel.

Eric za chvíličku zaslechl zvuky zavíraných železných mříží a tiché prskání zvířat.

Po čase se Isis konečně vrátila. Byla v obličejí úplně bílá.

„Jak jste to dokázala?“ zeptal se jí Eric obdivně.

„Znám je dost dlouho – a především oni znají mě. Můj pach, můj hlas,“ odvětila Isis a zavřela dveře za ledním medvědem, který se stáhl do nejzazšího koutku klece, skrčil se a dal se do žrádla. Bdělýma očima se však na Erika nadále díval.

Isis nahradila zničený čep a závoru šroubovákem, který vytáhla z bedýnky s náradím, uložené pod klecí. „Některé z nich jsem sama vychovávala. Já vím, jak se s nimi musí zacházet.“ Vyčítavě se podívala na poloautomatickou pistoli. Eric ji rychle schoval a otočil se k muži s kamerou. „Co to byla za akce?“ Rychlým pohybem mu vytrhl kameru z ruky, vypnul ji a otevřel schránku s kazetou.

„Hej, to je moje!“ kameraman slabě protestoval špatnou angličtinou, přesto se musel dívat, jak Eric odtamtud vytáhl kazetu a zastrčil si ji do kapsy.

„Ochránci zvířat, řekla bych.“ Isis to pronesla s obrovským opovržením v hlase.

„Naprosto přesně!“ Muž se na ni rozhořčeně podíval. „O způsobu, jakým zvířata chováte, jen stěží můžeme říct, že je přiměřený jejich druhu! Vy na nich vyděláváte a nutíte ta hrdá stvoření trpět. My jsme po svém dali najevo, že proti takovému opovrženímhodnému chování protestujeme.“

„Tím, že je pustíte na svobodu? Že je vyděsíte k smrti? To je ale hnus!“ opáčila Isis vztekle a se zvednutými pěstmi zamířila k muži. „Nemáte ani tušení, kolik práce si s těmi našimi chráněnci dáváme!“

Eric ji zadržel. „Přenechejte to policii, jinak budete mít na krku jenom žalobu pro ublížení na těle,“ poradil jí a hodil muži, jehož obličej opět nabral dost vyděšený výraz, zpátky kameru. „A vám řeknu jenom jediné: člověk má taky nějaká práva. Proto vám zabavuju snímek, který jste pořídili bez mého souhlasu.“

Zvukařka už konečně překonala strnulost a uchopila muže za ruku. „Dělej, mizíme odsud!“ Oba se rozběhli a nechali bezvědomého kolegu ležet na zemi.

Mezitím přiběhli další pracovníci letištního personálu, na místo dorazili i lidé od cirkusu a zadrželi všechny vetřelce, kteří nestačili včas utéct.

Isis se podívala na ledového medvěda a potřásla hlavou. „Ta jejich akce byla naprosto nezodpovědná. Ta zvířata se přitom mohla zabít.“ Objevila na zemi taser. „No to je úplně na hlavu, ne? To oni trápí naše zvířata, ne my.“ Podívala se na Erika. „Díky, že jste zasáhl. I když byste si měl zapamatovat, že s tak malou zbraní byste se proti našim chráněncům moc daleko nedostal.“

„Řekl bych, že jsem vám nijak moc nepomohl.“ Nohou otočil muže, který ležel v bezvědomí na zemi.

„Poskytl jste mi čas, který jsem potřebovala, abych zabránila nejhoršímu.“ Podala mu ruku. „Předpokládám, že vám můj otec bude chtít poděkovat. Měl byste na chvilku čas?“

Eric se podíval na hodinky. „Omlouvám se, ale nemůžu. Za chvíli mi odlétá letadlo, a kdybych let do Terstu zmeškal, několik lidí by se na mě hodně naštvalo.“ Křivě se pousmál. „Proti nim by byl ten váš lední medvěd neškodnou hračkou.“

„Pak mi nezbývá, než abych vám poděkovala já.“ Isis sáhla do náprsní kapsy, vylovila z ní volnou vstupenku do *Cirkusu Fratini* a zezadu na ni

napsala číslo mobilu. „Kdybyste byl někdy poblíž našeho cirkusu, zavolejte.“

Eric si od ní dárek vzal, zvednutím ruky se rozloučil a rychle s kufříkem zamířil k terminálu. Nedaleko ode dveří setřel z pistole otisky prstů a vhodil ji do prázdného sudu od oleje, v němž byly nacpané špinavé hadry. Nejpozději na římském letišti by mu zbraň způsobila značné problémy a těch už měl beztak až nad hlavu.

Eric se nechal odbavit a po chvilce seděl v letadle do Říma. Isis měla opravdu pozoruhodné schopnosti a v duchu si přál, aby něco takového dokázal i on. Pak by pouhým tónem svého hlasu mohl dlaky donutit, aby se vzdali boje. Našeptávač a krotitel dlaků s krvavými žebírky v ruce. Při té představě se musel dát do smíchu.

Letuška podala Erikovi malý drink, pak si užíval skvostného jídla, které se v první třídě podávalo: kuřecí prsíčka na šafránové omáčce, brambory a kořenová zelenina.

Přesto se však již v myšlenkách toulal po Svatopetrském náměstí, kde se měl setkat se sesterstvem a dohodnout se s ním, co bude s Lenou. Do té doby mu zbývalo nejméně deset hodin. Věřil, že budou stačit na to, aby se na setkání důkladně připravil.

Na schůzku s jeptíškami rozhodně nepůjde beze zbraně. Křesťanské řády v minulosti dost často dokázaly, že umí bez skrupulí zabíjet. Nechtěl se stát jednou z dalších obětí.

II.

KAPITOLA

**22. červen 1767, v blízkosti trosek kláštera Svatého
Řehoře, jižní část Francie**

Od návštěvy u markýze si Jean připadal, jako by se právě probudil z horečnatého snu, ve kterém nehrálo roli nic jiného než smrt bestie. Rozum zatlačil všechny jeho obavy a starosti někam daleko do pozadí, s o to větší tíží však nyní na něho opět dolehly.

V myšlenkách se neustále vracel ke Gregorii. Hluboce si vyčítal, že ji zanechal samotnou, když utrpěla tak těžké popáleniny, a jen doufal, že se o ni vesničané postarali, zatímco on sám dal přednost lovu na démona. Ale ona to určitě pochopí. Musí.

Jel ke klášteru, kde právě skupinka vesničanů nakládala na povozy a nákladní zvířata kameny a odvážela je domů. Představovaly výhodný stavební materiál na stáje. Nikoho, jak se zdálo, ani nenapadlo, že by se klášter mohl znovu postavit, a neuvědomovali si, že se právě dopouštějí krádeže církevního majetku.

Oheň ušetřil louky v okolí kláštera. Na rozdíl od zuhelnatělých kamenů působily keřiky a tráva pozoruhodně neskutečným, živým dojmem. Hromada klášterních trosek vypadala vedle nich ještě bezútěšněji.

Jean si přehodil mušketu přes rameno a popošel k mladíkovi, který přehodil oslíkovi přes hřbet dva vaky a právě do nich nakládal kamení. Měl na sobě tříčtvrteční kalhoty a špinavou košili, čapka zčásti zakrývala dlouhé světlé vlasy. Když na něho dopadl Jeanův stín, mladík sebou polekaně trhnul.

„Bonjour. Hledám abatyši Gregorii. Kam jste ji odvezli?“ zeptal se lesník.

„Odvezli? Myslíte té noci po požáru?“ Mladík se shýbl, zvedl další kámen a přihodil ho k hromádce ostatních. Osel hlasitě zahýkal na protest,

pořádně se prohnul v zádech. Muž zaklel, setřel si pot z očí a máchnutím ruky zahnal mouchy, které kolem něho kroužily a bez ustání mu přistávaly na zpoceném obličejí. „Vypadá to, že jste o tom zázraku nic neslyšel, že?“ Podíval se na Jeana, který ani nesesednul z koně. „Abatyše odešla po vlastních nohou, monsieur.“

„Co to říkáte?“ zeptal se Jean udiveně.

„Abatyše Gregoria je pozeňnaná osoba, monsieur. Tak jako je pravda, že ve vacích na hřbetě mého osla leží kameny, stejně tak je pravda, že jsem abatyši na vlastní oči viděl vstát a odejít.“ Rukou praštil osla, který mu začal cupovat rukáv košile. „A ještě větší pravda je, že měla kůži stejně hladkou a růžovou jako novorozeně nebo nějaká komtesa. Abatyše si prostě setřela spálenou kůži, necítila žádnou bolest ani nekřičela. Bůh ji má v lásce, monsieur.“

Jean se rozhodl, že mladíkovým slovům nebude věřit. Když Gregorii opouštěl, byla v hlubokém šoku, a když abatyše vstala, nebyla nejspíš úplně při smyslech, takže necítila žádnou bolest. „Kam odešla?“

„Slyšel jsem, že do Saugues.“

Jean obrátil koně. „Děkuji, monsieur.“ Právě se chtěl rozjet, když muž ještě honem dodal: „Nejste Jean Chastel, ten lovec, co zabil bestii?“

Jean mlaskl jazykem a popohnal koně. „Ne.“

Přejel přes louku a vydal se do Saugues. Těsně před vesnicí vyskočil z křoví hošík s krátkými hnědými vlasy a odvázně se mu postavil před koně. „Vy jste přece monsieur Chastel!“ prohlásil s tajnůstkářským výrazem ve tváři. „Přesně mi vás popsali a já tu na vás už několik dní čekám.“

Jean přitáhl koni uzdu. „Kdo tě sem poslal?“

„Jmenuju se Emile Maizière. Moji rodiče mají malý statek a,“ chlapec se rozhlédl na obě strany, jako by očekával, že někdo tajně naslouchá, „jednoho hosta, kterého jste určitě právě hledal u trosek kláštera. Pojd'te za mnou, já vás tam zavedu.“

Jeanova zpráva udivila. Podle toho, co se doslechl, jak si lidé mezi sebou vyprávěli, byli Maizièrové kamisardi, potomci vyhnaných hugenotů. Že by se matka představená nějakého kláštera vydala právě k nim?

Emile na Jeanovi viděl, že se lesník nedokáže rozhodnout, jestli mu má věřit. „Kdybyste váhal, mám vám připomenout, že za vykoupení můžete děkovat jejímu růženci.“

Teď už si byl Jean naprosto jistý, že Gregoria skutečně přebývá u kamisardů. To ona mu věnovala stříbrný růženec, aby ho roztavil a ulil z něho kulky, kterými bude moci Antoina zabít. Předklonil se a podal chlapci ruku. „Nasedni, chlapče. Nemusíš vedle mě utíkat pěšky.“

Emile se ušklíbl, vyšvihl se do sedla a kůň se dal do kroku. Jean se pousmál. Ano, najít si takový úkryt, to se ke Gregorii dokonale hodilo. Vyhledala si místo, kde by ji nikdo nikdy nehledal.

* * *

Zanedlouho dorazili k malému statku a sesedli z koně. Emile vedl lesníka kolem zdi z pospojovaných žulových kamenů za roh. Deset, dvanáct slepic tam hrabalo v rozpáleném písku a na malém rybníčku obrostlém vrbami plavalo několik kachen.

Gregoria seděla na hrubě otesané lavici ve stínu hluboce skloněných větví, na klíně držela knihu. Měla na sobě černé šaty, které jí byly příliš velké, světlé vlasy zakrýval tmavý šátek.

„Děkuji, Emile.“ Jean chlapci prohrábl krátké hnědé vlasy. Potom zamířil k abatyši a každým krokem pociťoval větší a větší údiv, že ho muž u trosek kláštera skutečně neobelhal, a dokonce ani nepřeháněl. Nikde neviděl žádné obvazy, zarudlou a loupající se kůži a po příšerných popáleninách, kterými byla oné nešťastné noci přímo posetá, nebylo ani stopy. Byl to opravdový zázrak!

Gregoria zaslechla, jak slepice začaly kdákat a narychlo někomu uhýbaly z cesty, zvedla hlavu a zahleděla se na něho. Rty se jí němě daly do pohybu: vyslovovaly jeho jméno. Zvolna zavřela knihu a zvedla se.

Jean postřehl, že je stejně dojatá jako on, a přesto neví, jestli ho smí obejmout. Konečně došel až k ní, opřel mušketu o lavici a zůstal před ní nerozhodně stát.

Vlahý letní větřík šelestil ve větvích vrb, hladina rybníka se mírně čeřila a zalévala břeh drobnými vlnkami. Po zemi a mezi kmeny tančily sluneční paprsky. Zdálo se, že všechno kolem nich je v pohybu, jen oni stáli jako sochy jeden před druhým, vyčkávavě, němě – ale v očích jim prosvítala blaženost, kterou nehybná strnulost obou těl nedokázala zastínit.

Nakonec to Jean nevydržel. Chtěl prolomit napětí pozdravem, chtěl prostě něco říct – ale místo toho jenom strhl Gregorii k sobě a pevně ji sevřel v náručí. Z očí se mu draly slzy a zhluboka si povzdechl.

Abatyše opětovala jeho něžné objetí, přitiskla se k němu a prolévala potoky horkých slz, které mu stékaly po krku. Jako by se čas kolem nich úplně zastavil. Užívali si chvíle nepopsatelné radosti a hluboké lásky a chtěli si je co nejdéle prodloužit.

„Promiň mi, že jsem tě tam nechal samotnou,“ zašeptal Jean. „Ale musel jsem tu bestii...“ Odmlčel se.

Gregoria si osušila slzy cípem rukávu, posadila se a přitáhla si ho k sobě. „To je v pořádku,“ uklidňovala ho. „Podívej se, jakým zázrakem mne Pán obdařil.“ Vyhrnula si rukáv a ukázala mu dokonale hladkou kůži. „Nemusíš si nic vyčítat, Jeane.“ Pak i jemu setřela slzy a pohládila ho po pravé tváři a po bradě. „Ale nejdříve vyprávěj ty: co je s bestií? Myslela jsem si, že Antoine...“

Lesník potřásl bílou hlavou a vyprávěl jí o událostech minulých dnů, o setkání s Acotem a rozmluvě s markýzem. „Ta bestie byl jeho syn. Zapálil klášter a potom utekl do Říma. Ale,“ jemně ji políbil na čelo, „mně neunikne. Teď mě chce vidět král a potom se hned vydám za mladým markýzem a zabiju ho. Abych pomstil Pierra a Florence, jménem celého zbytku lidstva.“

Gregoria uchopila lesníkovu pravici a oběma rukama ji sevřela. „Ne, Jeane. Klášter neshořel vinou mladého markýze. Za všechno mohl papežský legát. Tvrdil, že v klášteře žijí démoni... a zabil všechny sestry. Aby své činy zamaskoval, zapálil klášter a potom unesl Florence.“ Co nejpodrobněji mu vylíčila vše, co se v klášteře odehrálo v době, kdy Jean, Pierre a Malesky byli v lese a snažili se ulovit bestii. Zamlčela mu však důvod legátova počínání – a tajemství, které v sobě Florence skrývala.

„Ale proč Florence?“ přemítal Jean a sraštil čelo.

„Nevím, proč ji vzal s sebou,“ zalhala abatyše a sklopila zrak k zemi. „On je... on je fanatický inkvizitor, Jeane. Možná chce, aby proti mně vypovídala. Když ji budou mučit, zlomí její odpor a přinutí ji, aby vypovídala tak, jak chtějí.“

Jean si ztěžka povzdchl. „Kam s ní odcestoval? Do Říma?“

„Předpokládám, že ano.“ Gregoria ho pohládila po hřbetu ruky – a zamlčela, že nejen za své uzdravení, ale i za podivné vidiny, které ji nutí jít do Říma, vděčí podivuhodné substanci v legátově fióle. Dokud nebude přesně vědět, o co se vlastně jedná, bude lepší, když celou věc podrží v tajnosti. „Pojď, pojedeme do Říma spolu.“

„Co chceš dělat v Římě?“

„Půjdu za papežem a povyprávím mu, co jeho legát provádí.“

Jean pokrčil čelo. „Odkud víš, že se tak nestalo papežovým jménem?“

„Nikdy,“ ohradila se abatyše na místě. „Svatý otec přisoudí legátovi spravedlivý trest a pustí Florence na svobodu.“

Jean si prohlížel zčeřený povrch rybníka. „Je mi záhadou, co mohl mladý hrabě chtít té noci v klášteře. Měl snad spadeno na Florence, nebo se přidal k legátovi a vězel v tom s ním až po krk?“ dupal nahlas.

Gregoria se hněvala sama na sebe, že před ním tolik věcí tají, neviděla však jinou možnost. Čas prozradit pravdu nadejde v Římě, teprve až si promluví se Svatým otcem. Nejdříve se však musí do Říma nějak dostat.

„Nejlepší bude, když zůstaneš tady,“ pronesl Jean a podíval se na ni. Myslel to naprosto vážně.

„Nikdy.“

„Gregorie, nechej mě, abych jel do Říma nejdříve jenom já sám. Určitě vypátrám, kde se mladý hrabě ukrývá. A až ho zabiju, aspoň ti nebude hrozit jiné nebezpečí než to, které tam na tebe už tak čeká.“ Zarazil se a snažil se najít správná slova, aby ji přesvědčil. „Hrabě je nesmírně rafinovaný. Od doby, kdy se stal bestíí, uplynulo hrozně moc času, a tak v tom umí dokonale chodit. Ne jako Antoine. Kdyby tě někde v ulicích zvěřil, potřebovala bys další zázrak, abys mu unikla.“

„A jestli zvěřil *tvůj* pach? Co pak?“

„Kdyby na mě chtěl zaútočit, zabiju ho,“ opáčil Jean. „Já se ho nebojím.“ Stiskl jí prsty. „Slib mi to, Gregorie! Nechoď do Říma sama!“

Abatyše pochopila, že se lesník o ni velice bojí, a vděčně se na něho usmála. „No dobrá,“ svolila. „Nepůjdu do Říma sama.“

Jean uspokojeně přikývl. „Výborně! Budu ti psát a dopisy posílat sem, lepší adresa než k Maizièrovým snad ani neexistuje.“ Sáhł po opasku, vytáhl z něho peněženku a vyplatil jí dvacet livrů. „Vezmi si je. Dej těm dobrým lidem trochu peněz. Zasloužili si je.“ Usmál se. „Víš, že Maizièrovi jsou kamisardi?“

„To byl důvod, proč jsem k nim přišla. Tady u nich je poslední místo, kde by někdo hledal jeptišku. Navíc takovou, co byla mohla dosvědčit jisté věci, které mohou zatížit legátovu duši těžkou vinou a zničit ho. Určitě tu v Gévaudanu nechal špiony.“

„Mě dosud nikdo nesledoval, toho bych si všimnul. Ale až se vrátím z návštěvy u tebe, budu se ukazovat na veřejnosti. Jen ať lidi vidí, že mám namířeno ke králi.“ S úlevou se zasmál a vtiskl jí druhý, rychlý polibek na tvář, přitáhl ji k sobě a pevně sevřel v náručí. „Bude lepší, když budou sledovat mě, než abys je měla v patách ty. Já už se s nimi vypořádám.“

Gregoria ho objala se vši láskou, kterou k němu cítila. „Jdi s Božím požehnáním, Jeane. Aby ti pomohl tak, jak té noci pomohl mně.“

Lesník přikývl. Vstali a pomalu se vydali zpátky ke statku. Jean ji uchopil za ruce, pohladil ji palcem po kůži a usmál se na ni. Pohledem toho

dokázal říct víc, než by svedla slova na rozloučenou. Potom ji pustil a zmizel za rohem.

* * *

Abatyše zůstala sama. Obrátila šedohnědé oči k nebesům a prosila o odpuštění za to, že Jeanovi lhala, i když její lži měly posloužit dobrému účelu.

Gregoria nehodlala cestu do Říma odkládat. Jakmile dostane od příbuzných z Alsaska peníze, okamžitě se vydá na cesty. Každá minuta byla důležitá, protože Florence šlo o život. Abatyše důvěřovala Pánu, věřila, že během cesty do Říma poběží všechno hladce a Bůh ji i v Římě ochrání před mladým hrabětem. Sloužila vyššímu cíli, city ji od toho nesměly odradit. Bolelo ji, že musela Jeanovi lhát, ale jinak by se od ní ani nehnul a nakonec by trval na tom, aby s ním nejprve odjela do Paříže.

Gregoria bezmyšlenkovitě pohladila fiólu, kterou nosila v kapse na vnitřní straně šatů, vrátila se do domu a přisedla ke stolu k dětem. Jejich matka je učila číst a psát. Po dobu, kdy na statku bydlela, jí při tom Gregoria pomáhala. Maizièrové byli dobří lidé a nepletli se do náboženských sporů. Pomáhali bližnímu, přestože tím bližním byla katolická abatyše.

Když večer seděla ve svém pokoji, napsala několik dopisů. Předem sestavila pár odpovědí na Jeanovy zprávy. Poprosí Maizièrovy, aby dopisy poslali na adresu, jakou Jean uvede ve svém psaní. Aspoň bude mít dojem, že je pořád ještě v Gévaudanu.

Přišlo jí zatěžko, že musí milovaného muže nadále podvádět, a každý tah pera se jí bolestivě vpaloval do svědomí. Nebylo však jiné cesty.

15. červenec 1767, Francie, Marseille

Marseille se dusila pod příkrovem dýmu, pod nímž se hromadily a houstly ty nejodpornější pachy – alespoň Gregorii se to tak jevilo. Ubytovala se v jednom skromném hostinci v přístavní čtvrti a čekala na příjezd lodi, která ji přepraví dál. Z okna pokojíčku ve druhém patře měla výhled na domovní zdi a nesčetné komíny přízemních domků, mezi nimiž tu a tam probleskovalo moře.

Panovalo naprosté bezvětří. Nejedna plachetnice odkládala vyplutí z jednoho dne na druhý, jiné, které předtím, než vítr ustal, stačily doplout blízko k městu, dovlekli lodníci do přístavu pomocí veslic. Pohled na ně připomínal Gregorii mravence, jak za sebou vlečou vypaseného červa až do mraveniště.

Cesta byla obtížnější, než Gregoria předpokládala, a především trvala mnohem déle. Vyrázila ve spěchu, jak jí prikazovala důležitost poslání, většinou šla pěšky, ale tu a tam ji nějaký obchodník svezl na povoze. Přesto postupovala velice pomalu, takže musela změnit plán. Gregoria neuměla plavat, měla strach z moře, a proto se původně chtěla vyhnout plavbě na lodi. Důvěřovala Bohu, ale mnohem méně věřila lodím, které se pohupovaly v přístavu, a už vůbec nedůvěřovala počasí. Vždyť stačí kratičká chvilka a bezvětří se může změnit na prudkou bouři! Vypočítala si, že kdyby putovala po venkovských cestách, dostala by se do Říma teprve za čtyři měsíce, a tak dlouhou cestu si prostě nemohla dovolit. Tolik času Florence neměla.

Gregoria zavřela okno a prošla svým takzvaným pokojem – každá klášterní cela byla větší a čistší – ke dveřím. Měla na sobě tmavé šaty a na hlavě bílý šátek, klášterní hábit prozatím odložila stranou. Bude lepší, když si dá pozor. Omezila sice vycházky z hostince na pouhou půlhodinku denně, jen aby si koupila něco k jídlu a podívala se na hlášení o lodích, ale i to mohlo stačit, aby na sebe obrátila pozornost lidí, kteří jí nepřáli nic dobrého.

Sestoupila po úzkém, strmém schodišti a vyšla z hostince. Procházela se přístavem a koupila si přitom velký bochník chleba, uzené ryby a pár oliv.

Když kráčela podél přístavní hráze, vzbudil její zájem mladý, černě oděný abbé, postávající u stánku s ovocem. Domyslela si, že vyčkává, až se prodavač nebude dívat. Pravou rukou nenápadně svíral jedno jablko a vyboulená taška, kterou měl přehozenou přes rameno, vedla Gregorii k závěru, že tento trik již předtím několikrát úspěšně použil. Jeho obličej už kdysi jednou zahlédla, někde v Gévaudanu. Mohl to být abbé Acot, ten, o němž jí Jean vyprávěl. Probudila se v ní zvědavost.

Dříve než se mladý kněz stačil postarat, aby jablko zmizelo z pultu, stála abatyše vedle něho a nenápadně mu přidržela ruku. „Monsieur, pokud jste opravdu kněz a nenosíte kněžský úbor jako převlek, jen abyste se vetřel do blahovůle věřících, zapomenu na vaše chování a nebudu tu krádež hlásit,“ zašeptala. „To, co děláte, se Bohu určitě nezamlouvá. Vy byste přece měl nejlépe znát Boží prikázání.“

Mladík s krátkými černými vlasy strnul. „Madame, prosím vás! Jsem věrný služebník Páně a ctím jeho zákony. Ale prosím, věřte mi... nedostal jsem se do téhle situace vlastní vinou a nemám nic, čím bych ukonejšil kručící žaludek.“ Pod Gregoriiným přísným pohledem však nakonec jablko přece jen pustil. Zahanbeně sklopil zrak. „Ale samozřejmě máte pravdu, madame. Dopustil jsem se hříchu.“

Abatyše ukázala na obchodníka, který je skepticky pozoroval a netušil, co se mezi nimi právě odehrává. „Všechno mu vraťte a poproste ho o odpuštění, potom vás pozvu, abyste se se mnou podělil o mou skromnou stravu.“ Ukázala mu, co nakoupila.

Abbé si povzdechl, vysypal brašnu na pult a na hromádce se objevilo neméně než sedm jableček. „Promiňte mi, monsieur. Já... já jsem vás málem okradl. Z hladu, ne z hamižnosti!“ Hluboce se uklonil. „Promiňte mi, monsieur.“

Obchodník se zadíval na jablka a pak i na abbého. „Tak teď už kradou i flandáci!“ zahulákal vztekle, sáhl pod pult a vytáhl odtamtud mohutný dřevěný klacek. „Táhni odsud, než ti ubalím takovou, že přistaneš až v ráji!“ Rozmáchl se a rychle udělal krok vpřed. Abbému vyklouzl z úst podeššený, ztrápený výkřik, pak se dal do běhu a utíkal uličkou, pronásledovaný posměšky kolemjdoucích, kteří po něm házeli shnilé ovoce a zeleninu.

Gregoria věděla, že nemá význam rozběhnout se za ním, abbé byl na ni příliš rychlý. Jí už chyběla vytrvalost mládí. Potřásla hlavou a pokračovala v cestě.

Jakmile popošla o dvě ulice dále, mladý abbé se před ní najednou znovu objevil. „Učinil jsem, o co jste mne žádala,“ pronesl klidně a zašilhal po chlebu. „Nyní vy dodržte své slovo, madame, a nenechte mne déle strádat. Cesta do Říma je nesmírně daleká.“

Abatyše při zmínce o věčném městě zbystřila pozornost. Byla to jen náhoda? Usmála se na něj. „Pojďte za mnou, abbé.“

Gregoria zavedla mladého kněze na méně živé náměstí, kde se ve stínu domů posadili na hrazení studny. Obklopily je tam pachy, které nebyly dvakrát příjemné, moč a ryby vytvořily společnými silami zápach, při němž by kdekoho okamžitě přešla chuť na jídlo. Kdekoho kromě abbého.

Nenasytně se vrhl na chléb a málem se zadusil rybími kůstkami. Gregoria se vzdala pomýšlení na jídlo, místo toho si nabrala vodu do dlaní a napila se. „Posilněte se, abyste pout' do Říma přečkal ve zdraví,“ povzbuzovala ho.

„Za to vám Bůh požehná, madame,“ odpověděl abbé s plnou pusou. „Zachránila jste mi život... a duši před prokletím. Ale já nejsem poutník.“

„To mě udivuje. Máte snad nějaký jiný důvod, abyste se vydal do Svatého města?“

Abbé si ji změřil zkoumavým pohledem, i on si nabral vodu do dlaní a dlouho, velice dlouho pil. „Vy jste z Gévaudanu, že mám pravdu? Poznám to podle vašeho přízvuku, madame.“

„Můj muž je odtamtud. Žijeme už řadu let v Marseille, ale asi jsem od něho přebrala některé z těch jeho zvláštností, zejména když přijde na jazyk. Jmenuji se Valérie Montclairová.“

Abbé se nechal ošálit, abatyši uvěřil a i on se jí narychlo představil. Byl to opravdu mladý abbé Acot, kterého znala z řečí, co o něm lidé v Gévaudanu vedli. „Slyšela jste o těch záhadných událostech v kraji, odkud pochází váš manžel, madame? Jak jsem slyšel, byly jich plné noviny a časopisy, takže předpokládám, že se o naši bestii i tady hodně hovořilo.“

„Ano, ještě tam žijí manželovi příbuzní, a tak o ně měl hrozný strach. Ta příšerná bestie!“ Abatyše se pokřižovala. „Dobře, že ji jeden statečný lovec poslal k čertu! Aspoň jak jsem slyšela. Konečně zase mohou mladé neterě a synovci mého muže volně chodit do lesů...“

„Ne, madame, to by neměli dělat! Váš manžel musí příbuzné honem varovat.“ Acotovi se v obličeji usadil spiklenecký výraz, rozhlédl se doprava, doleva a pak se předklonil. „Ta bestie není mrtvá. Lidé byli podvedeni.“

Gregoria předstírala, jako by ji jeho slova nesmíme udivila. „Monsieur abbé, jak jste na to přišel?“

„Měl jsem přesvědčivé důkazy, že ten vlk, kterého Chastel zastřelil, neměl nic společného s tvorem, co tak dlouho řádil v Gévaudanu. Ale,“ rozhodil ruce k nebesům, „ty důkazy mi sebrali.“

„Kdo vám je sebral?“

Acot si znovu nabral vodu. „To není podstatné. Jeden arogantní šlechtic, který se bojí krále a hazarduje s lidskými životy.“

„A proto jdete do Říma? Chcete se dostat do bezpečí?“

Acot se rozesmál. „Ne, madame Montclairová. Chtěl bych tam najít někoho, kdo se za mě přimluví, nejlépe samotného Svatého otce, a dopomůže mi, aby mě v Gévaudanu vyslechli a abychom společně dokázali s pomocí síly Svaté matky církve ochránit lidi před čtyřnohou smrtí.“ Ulomil si kousek chleba. „Ale do Říma je daleko a má loď na sebe dává hezky dlouho čekat. Vidíte, že jsem opravdu potřeboval něco na posilněnou.“

Gregoria si mladého muže pozorně prohlížela. Byl to její duchovní spojenec, někdo, kdo měl stejný cíl jako ona, a přesto bude lepší, aby mu raději neprozrazovala všechno, co o událostech v Gévaudanu ví. Vedle toho si v duchu kladla otázku, jestli je vhodné, aby do Říma cestovali dva lidé s obdobnými žádostmi a oba najednou vyvolávali pozornost. Odhadovala, že Acot je schopen vzbudit ve Vatikánu pořádný rozruch – ale jak na to bude legát reagovat? Neměla možnost, jak by mu v cestě zabránila, proto se musela dostat do Svatého města a promluvit si s papežem dříve, než tam abbé dorazí.

Gregoria vstala. „Musím jít, monsieur abbé. Buďte si jistý, že muži povypřávím o všem, co jste mi teď řekl. Napíšeme příbuzným, co si o té bestii myslíte. Přeji vám vše nejlepší.“

Acot zůstal sedět a přežehnal se křížem. „Žehnám vám, madame Montclairová. Děkuji, že jste mě vrátila zpět na cestu ctnosti a dala mi najíst.“ Chtěl jí vrátit zbytek chleba, ale Gregoria odmítla.

„Nechte si to, monsieur. Zítra budete mít zase hlad.“ Odešla z malého náměstíčka jinou cestou, než kudy tam přišli. Právě když zahýbala za roh, aby se dostala zpět na některou z hlavních cest, znenadání za sebou zaslechla hlasité mužské hlasy. Zastavila se. Přicházel křik z náměstíčka, odkud odešla?

Spor náhle skončil, potom zaslechla zvuk, který si nedokázala nikam zařadit, a okamžitě po něm se ozval dupot holínek. Běželi k ní tři muži v dlouhých, lehkých pláštích, tváře měli zakryté šátky. První z nich narychlo schovával pod košilí zakrvácený nůž.

Gregoria potlačila výkřik a přitiskla se ke zdi domu.

Ti tři muži se však o ni vůbec nestarali, jen poslední z nich se po ní krátce ohlédl a přiložil si ukazováček ke rtům zakrytým šátkem. Potom i on rychle utíkal dál.

Když zmizeli, rozběhla se Gregoria zpátky na náměstí.

Zdalo se, že po abbém Acotovi není nikde ani stopy. Ale na místě, kde předtím seděl, se na dlažebních kostkách rozlévala krvavá louže, stříkance krve vedly k hrazení studny.

Gregoria polkla, přiblížila se ke kraji studny a podívala se dolů.

Dole, hluboko pod hladinou, se v černé vodě převalovalo Acotovo mrtvé tělo.

„Bože, smiluj se nad jeho duší!“ uklouzlo Gregorii ze rtů. Rychle couvla a utíkala pryč z náměstí, kam se mezitím odvážili vyjít první zvědavci. Se smrtí mladého duchovního ji nikdo nesměl spojovat!

* * *

V hostinci za sebou Gregoria zamkla dveře na klíč, zasunula závoru, posadila se na postel a vytáhla růženec, aby se pomodlila za Acotovu duši. Věděla, že se abbé nestal pouze náhodnou obětí obyčejných lupičů.

III.

KAPITOLA

**Itálie, Řím, Svatopetrské náměstí, 24. listopad 2004,
22.31 hodin**

Ačkoliv na ulicích zdaleka nebylo tolik sněhu jako u Plitvických jezer, přivítalo věčné město Erika třeskutou zimou, což bylo na Řím něco naprosto neobvyklého, a to obzvlášť koncem listopadu.

Měl na sobě oděv, ve kterém obvykle chodíval do akce: bílé kožené kalhoty, vysoké boty a rukavice stejné barvy. Takové svršky měly jednu rozhodující nevýhodu – nijak moc nehřály. Proto se zdržoval především v závětrí sloupů, které ve čtyřstupech obklopovaly eliptické náměstí. Vyzkoušel si, jestli je stříbrná dýka dobře připevněná k předloktí. Z jednoho ze svých úkrytů si přinesl osvědčenou pistoli sig sauer, kterou měl nenápadně uloženou v pouzdru v podpaždí.

Do setkání s řádem mu zbývalo ještě devětadvacet minut.

Eric byl netrpělivý. Nejraději by měl schůzku už za sebou, jen aby co nejdříve spatřil Lenu. Ale co když na ni sesterstvo Lenu vůbec nepřivede? Co když jí něco udělalo? Potom by Vatikán viděl, co všechno dokáže jediný muž.

Sedmadvacet minut.

Turisté a poutníci, kteří se jindy hemžili na náměstí před chrámem Svatého Petra ještě i v těchto pozdních hodinách, dnes již dávno odešli domů. Hlasitě se ohlašující zima zaháněla lidi do hotelů a bytů a vnesla na náměstí pocit opravdového klidu. Člověk možná ani tak nevnímal blízkost Boha, kterou by zde každý očekával, ale přece jen pocítil něco jako poklid. Obraz mírně rušili pouze zametači ulic. Znuděně se oháněli metlami a postupovali z levé strany náměstí k pravé. Zřejmě je platili od hodiny, a ne podle množství odklizených a sesbíraných odpadků.

Pětadvacet minut.

Eric naslouchal, jestli se mu z vnitřní kapsy kabátu neozve mobil, ale přístroj zůstal v klidu. „Ženské, dělejte, no tak, honem,“ zamumlal nervózně a pobíhal mezi sloupky sem a tam jako zdivočelá šelma. Smysly měl zbystřené do krajnosti. Přesto se mu nikde nepodařilo nic zvěřit.

Ušním bubínkem mu projel pronikavý, děsivý tón. Eric měl pocit, že mu zvuk roztrhne celé ucho.

Instinktivně zvedl paže nahoru, přitiskl si dlaně na uši a snažil se ztlumit ječivý zvuk, který mu v uších zněl jako neskutečně zesílená cirkulárka, rotující v nejvyšších otáčkách. Někdo ten zvuk prudce utnul...

...jen aby se za moment okamžitě zase rozezvučel a znovu se mu zadíral do hlavy. Tentokrát byl k němu zdroj zvuku blíže než před chvílí, byl hlasitější a nijak se nedal ztlumit. Eric se zničeně otočil – a uviděl ji.

Justine měla na hlavě sluchátka, postávala deset metrů od něho a záměrně si stoupla tak, aby její pach vál na opačnou stranu, než kde byl on. Měla na sobě žlutý prošíváný kabát, jehož střih se snažil tvářit jako moderní, a vysoké červené boty. Nalíčenými rty svírala malý stříbrný předmět, a jak se k němu blížila, z plných plic do něho foukala. Měla opravdu velký objem plic.

Potom se před ním zastavila a vyndala pišťalku na psy z úst. „*Bonjour, mon frère*, zdravím tě, bratříčku.“ Ušklíbla se. „*Bienvenue à Rome*. Pěkně tě vítám v Římě.“ Sundala si sluchátka a s dráždivou lhostejností si prohrábla světlé vlasy, spadající až na ramena.

Eric pocítil neodbytnou potřebu nacpat jí pišťalku na psy hluboko do krku. Sundal si dlaně z uší a přehlédl nataženou ruku nevlastní sestry. „Ty jsi ale pořádná zmije.“

„Prozrad’ mi něco nového,“ odsekla Justine a obdařila ho výsměšným pohledem hnědých očí, které se výrazně podobaly otcovým. Eric se podíval na hodinky. Zbývalo jednadvacet minut. Jednadvacet nesnesitelných minut. „Co tu chceš?“

„Viděla jsem tě, jak trpíš, a tak mě napadlo, že ti budu dělat společnost, dokud neodbije jedenáct.“ Justine se otočila stranou a zadívala se na kopuli Svatopetrského chrámu. „Jen se podívej na tu nádheru, Eriku. Takové budovy, monumentální, přenádherné, takové, co mají duši, ty už dnes nikdo nestaví.“

„Kde je Lena?“

„To ví jenom řád, já ne.“

„A co tu teda chceš?“

„Jen se nech překvapit, Eriku.“ Justine zvedla ruku a dvakrát jí mávla.

„Co to bylo?“

„Znamení, že jsem v pořádku a že mi od tebe nehrozí nebezpečí.“ Justine ukázala na Erikovo pravé podpaždí. „Tu zbraň si nebudeš moci vzít s sebou, ani dýku.“ Sáhla do kapsy kabátu, vytáhla odtamtud složenou tašku a otevřela ji. „Dej mi svoje zbraně, Eriku. Všechny. Stejně bychom na ně později při kontrole přišly.“

„V tom případě,“ zabručel odpověď, „si je nechám u sebe, dokud mě nebudou kontrolovat.“ Porozhlédl se po množství oken v budovách, obklopujících dóm. Za jedním z nich, v nějakém pokoji, seděl Justinin společník a pozoroval je. „Kdybych tě teď srazil k zemi, pospíšily by si sestry s tou naší schůzkou?“

„Jestli se během doby, kdy budeme spolu, nějak rychle pohneš, přijdeš o hlavu. Tucet stříbrných kulek ti prolétne lebkou. To nepřežiješ dokonce ani ty.“

„Aspoň bych už nemusel déle snášet ty tvoje kecy.“ Erika se na pár okamžiků zmocnilo pokušení, aby si ověřil, jestli jeho nevlastní sestra říká pravdu. Samozřejmě se z toho ale mohl vyvinout obrovský problém. Takže si raději sundal brýle a očistil si je o svetr. Klasický manévr, jak získat chvilku času.

Mlčky se na sebe dívali. Čas plynul trýznivě pomalu. „Nechtěla jsi tím snad naznačit, že i ty patříš k řádu?“ zeptal se Eric nakonec.

„Vypadám snad jako svěťice, bratříčku?“ Zasunula si do úst cigaretu a zapálila ji, k obloze stoupal modrý kouř. „Ne, mně je milejší peklo. Tam je aspoň pěkně teplo.“

Osm minut.

„Pojďme,“ řekla Justine, pustila se napříč náměstím a držela se na levé straně kolonády.

Eric zastrčil ruce do kapes kabátu a ještě jednou přelétl pohledem náměstí a řadu oken v průčelích domů. Připadaly mu jako nesčetné oči, za nimiž seděly další nesčetné oči a pozorovaly ho. Necítil se dobře, to se mu v životě stávalo jen velice zřídka. Nakonec se však i on vydal za Justinou. Ta se po něm ani neotočila, jako by jí bylo jedno, jestli ji následuje.

K jeho údivu zamířila sestra ze Svatopetrského náměstí pryč a kráčela přímo k budově, krčící se za impozantním sloupovím. Tam znovu změnila směr a po chvilce se zastavila u malého otlučeného fiatu, který pochopitelně stál přímo v zákazu zastavení. Popošla ke dveřím na řidičově straně a dvakrát poklepala na střechu auta. „Nastup si. Zavezu tě na tu tvoji schůzku.“

Eric mrzutě potrásl hlavou a vměstnal se dovnitř. Jakmile dosedl, přidala Justine plyn, pneumatiky zakvílely a auto vystřelilo vpřed. Bylo by

umění, kdyby při tak řídkém provozu někde nenašla skulinu, kam by se mohla snadno vmáchnout, takže Eric přisuzoval způsob jízdy, který zvolila, francouzským genům nevlastní sestry. Justine se natlačila před dva těsně za sebou jedoucí vozy a vyvolala orgie houkání, na které zareagovala vystrčeným prostředníkem a hromadou kleteb.

„To není automobilová rallye,“ vztekal se Eric. „Dávej pozor.“

Justine řídila jednou rukou, obešla se bez směrovek a bezpečnostního pásu. Při odbočení jemně strčila do nárazníku vozu jedoucího před ní. „Ach, miluju Řím!“ vykřikla a popotáhla z cigarety. „Je to tu skoro tak skvělé jako v Paříži.“

Erikovi se nepodařilo dopnout bezpečnostní pás tak, aby zapadl do zámku. „Kam máme namířeno?“

„Nesnaž se ten pás zapnout. Ta mrcha je rozbitá,“ komentovala Justine jeho snahu. „Drž se raději přístrojové desky, a ne,“ ukázala na držadlo na vnitřní straně střechy těsně nade dveřmi, „tohohle. Ten krám je taky rozbitý.“ Přibrzdila a znovu odbočila doprava. „Navštívíme jedno kontaktní místo těch jeptišek. Víc ti nesmím prozradit.“

Eric se nohama zapřel o plech podlahy a čekal, kdy sestra způsobí nehodu. Nic se však nestalo. Dobře věděl, po kom zdědil talent k řízení auta. A bylo zřejmé, že něco z otcova nadání podědila i Justine.

Svištěli podél břehu Tibery, přešli na druhou stranu řeky, potom Justine vmanévrovala fiat, kterému přibýly na náraznících nové škrábance, do spleti úzkých uliček. Mezi zdmi domů znovu a znovu prosvítaly nasvětlené stěny Kolosea.

V jedné boční uličce, kousíček od malého náměstí, Justine zastavila a vystoupila. „Oukej, zbytek dojdeme pěšky.“

Eric z fiatu spíše vypadl, než vystoupil, setřásl ze sebe stísněnost a obhlížel si krásu čtvrti, do níž ho Justine přivezla. Na zpola zrezivělé ceduli si přečetl, že se ulice jmenuje *Via Madonna dei Mond*, a vydal se za Justinou, proplétající se mezi malými obchůdky, dílnami a kavárnami.

V létě tady nepochybně bylo nádherně, ale v zimě a v tuto denní hodinu nebylo na ulici vidět jediného človíčka. Starobylé pouliční lampy vrhaly zlatožluté světlo na šikmou, hrbolatou dlažbu a vytvářely iluzi, že se člověk ocitl v nějaké malé italské vesničce, a ne v metropoli jménem Řím. To, co viděl, se mu líbilo.

Před vchodem do jednoho domu, vedle něhož mohl návštěvník spatřit čtyři zvonky pocházející snad z padesátých let, Justine zastavila, vytáhla z kabelky klíč, odemkla dveře a zahodila bůhvíkolikátý nedopalek. „Pojď za mnou,“ nařídila mu a vešla dovnitř.

Prošli chodbou a vnitřním dvorem. Justine otevřela druhé dveře. Ani nerozsvítila, vedla ho několika místnostmi a po schodišti dolů, pak dlouho pokračovali rovně, až nakonec znovu vyšplhali po dalších schodech výše.

Eric si okamžitě všiml, že se ocitli v úplně jiném domě, pravděpodobně v centru sesterstva. Počítal s tím, že zde narazí na spoustu jeptišek nebo přinejmenším na pár obvyklých klišé typu nadpozemských zpěvů a rozzářených svícňů. Ale obyvatelé domu zřejmě spali v postelích stejně poklidně jako obyčejní Římané.

„Postarali se o to, aby nás nikdo neviděl,“ pronesla Justine. Tak jako předtím nepotřebovala světlo, v temnotě ho vedla chodbami podél klasických i nezvykle vysokých dveří. Míjeli obrazy, které visely všude možně na stěnách i ve výklencích chodeb, mrtvýmima dřevěnými očima na ně zíraly sochy svatých.

„Jak je vidět, asi se jim to podařilo.“ Eric si vstúpil cestu, kterou sem došli, pevně do paměti, aby se v případě nouze dokázal sám vrátit. Přitom mu pomáhal citlivý nos, pamatoval si trasu pomocí různých velice příznačných pachů, které převládaly na jednotlivých úsecích cesty. Vosk na parkety, přípravky na čištění kamene, nádech starého dřeva, kadidlo, pot.

Potom ho Justine zavedla do místnosti, kde byla na jedné straně okna z barevného skla a na druhé vysoký výklenek připomínající boční kapli v kostele. Výklenek byl lemován velkými zrcadly, jimiž bylo možno nepozorovaně sledovat dění v místnosti. Nad nimi visely dva reflektory a reproduktor.

Eric se rozesmál. „To je něco jako zvětšenina zpovědnice?“

„Sedni si,“ poprosila ho Justine a ukázala na bílou polstrovanou židli uprostřed místnosti. „Můžeš se tu cítit jako doma.“

„Kde je Lena?“

„Ne, Eriku, tak to nepůjde. *Tobě* tu sestry budou klást otázky, *ne naopak*.“ Kývla na něho, odebrala mu zbraně a vrátila se zpátky ke dveřím.

Eric zůstal zpočátku stát, ještě jednou se rozhlédl a všiml si, že prostředkem místnosti vede kanál. V podlaze byly zapuštěné železné kruhy. Nebylo těžké představit si, k čemu mohly jeptišky místnost využívat, když chtěly.

Reflektory se rozzářily a v chladném bílém světle Eric nic neviděl. Vytáhl z kapsy sluneční brýle a nasadil si je místo obyčejných. S jejich pomocí se dal jas hned lépe snášet.

„Dobrý den, pane von Kastelli,“ pronikl k němu z reproduktoru ženský hlas. „Těší mne, že jste přijal naše pozvání.“

„Pozváním bych to zrovna nenazýval,“ odpověděl Eric. „Spíše to bylo vydírání.“

„Tomu nerozumím, pane von Kastelli. Pozvaly jsme vás do Říma, abychom si s vámi mohli promluvit. Nic víc a nic méně.“

Eric se podíval k východu, kde zahlédl Justininy obrysy. „V tom případě se asi váš posel nevyjádřil zcela přesně.“

Justine se ušklíbla a skrytě na něho kývla. No jasně, záměrně zvolila dramatičtější formu pozvání, než o jakou ji rád požádal. *Potvora jedna.*

„Máte Lenu?“

„Pane von Kastelli, nejdříve si vyjasněme pár věcí a až potom se můžeme dostat k dalším otázkám. Justine nám řekla, že jste bojoval a bojujete s různými nepřáteli, kteří jsou zároveň i našimi protivníky: lycáonité a Lycáonův řád.“

„To je správná informace. Ještě přesnější by bylo říct, že se ty dva spolky daly do boje se mnou.“ Eric zůstal v klidu a rukou si zvolna prohrábl černé vlasy. „Vlezli jsme si do zelí, když jsme pátrali po bestii.“

„Kterou jsme sledovaly i my – a potom jsme narazily na vás,“ doplnil ho ženský hlas z reproduktoru.

Eric tušil, co bude okamžitě následovat. „Poslyšte, smrt té jeptišky... sestry Ignatie... to byla nehoda. Já bych ji nikdy nezabil.“ Zvedl ruce. „Proč taky? Z její smrti jsem neměl žádný prospěch, jenom samé trable, a navíc jsem musel narychlo odjet z Chorvatska.“ Zabořil se do křesla a s údivem zjistil, že je nesmírně pohodlné. „Její smrti lituju. Nic víc k tomu nemůžu dodat.“

Tentokrát zavládlo delší mlčení. Eric usuzoval, že se tam někde o jeho slovech právě vášnivě diskutuje.

„Vy jste stvoření temnot, to nepopřete, že ne?“ dostal další otázku.

„Ne, já nejsem žádný upír.“ Eric si posunul sluneční brýle dvěma prsty levé ruky výše do čela a musel se ušklíbnout. *Stvoření temnot*, to znělo hrozně teatrálně. Proč neřekly rovnou *vlkodlak*?

„Máte v sobě úplně stejný zárodek zla, jaký nosí ve svém těle bestie,“ upřesnila žena předchozí dotaz. „To přece souhlasí, že ano?“

„To tvrdila Justine?“

„Odpovězte, pane von Kastelli.“

„To je nepodstatné. Já chci vidět Lenu...“

„Bestie ji zranila, pane von Kastelli. Lena je stejně infikovaná jako vy,“ vpadla mu žena do řeči. „Z tohoto důvodu jsme ji daly pod zámek. Je příliš nebezpečná.“

„Potom mi vysvětlíte, proč si může Justine pobíhat, kde chce.“ Eric pomalu ztrácel trpělivost. Nasál vzduch, pátral po Lenině pachu, zvěřil však pouze vůně různých jiných žen. Sotva postřehnutelná pachová stopa vedla nahoru, k oknům maskovaným zrcadly.

„To vám zcela jistě nehodlám vysvětlovat, pane von Kastelli. Vraťme se k našim společným nepřítelům: někdo nám ukradl to mládě.“

Eric zaklel. „Takovou práci byste měly přenechat lidem, kteří nevěří, že slovo je mocnější než meč.“

„Právě kvůli tomu jsme se obrátily na vás. Chtěla bych...“

Eric zvedl hlavu a podíval se nahoru k výklenku. „Nic dalšího vám neřeknu, dokud neslezete z té své kukaně a nepromluvíte si se mnou z očí do očí. Myslím, že to je vcelku oprávněný požadavek.“

Znovu trvalo dlouhou dobu, než se něco začalo dít, pak se otevřely dveře do místnosti a dovnitř napochodovala skupina jeptišek.

Vpředu kráčela urostlá žena se šedohnědýma očima, z jejíhož pohledu vyzařovala neuvěřitelná energie. Odhadoval, že jí je něco přes třicet. Kráčela vzpřímeně a sebevědomě a nezdálo se, že by měla z Erika nějaké obavy. Když nasál její pach, nepostřehl – na rozdíl od některých jiných jeptišek – sebemenší stopu strachu. Černý hábit jí dokonce propůjčoval mírně výhružný nádech a vytvářel výrazný kontrast k Erikovu světlému oděvu.

Za ní následovala řada dalších jeptišek, mezi nimi i sestra Emanuela, která na něho vrhala nenávislné pohledy. U ní se zásada odpouštět druhým zřejmě naprosto minula účinkem.

„Tady jsem, pane von Kastelli. Jsem představená Faustitia a stojím v čele našeho řádu, Společenství sester krve Kristovy.“ Podala mu ruku.

Eric se zvedl a váhavě stiskl podanou ruku. Žena okamžitě bleskově trhla levou paží vpřed, rukou mu zajela do rukávu kabátu a dotkla se ničím nechráněné kůže.

Rukou mu projela žhavá bolest!

Eric vykřikl, uskočil o krok dozadu a vztekle se na představenou zadíval. Na prostředníčku se jí vyjímal velký těžký pečetní prsten z ryzího stříbra. Z hrdla se mu vydralo temné zachrčení.

Faustitia se usmála jako královna, jako by všechno věděla dávno předem. „Vidíte, existují různé způsoby, jak zjistit pravdu.“

„Tohle už nikdy nedělejte.“

Žena si pohledem změřila jeho vzteklý obličej. „Odpouštím vám, pane von Kastelli. Tím, kdo se brání, je bestie, kterou v sobě nosíte, ne člověk. Leně se vede obdobně, ale brzy bude na cestě k úplnému uzdravení.“

„Jaké léky používáte, abyste ji udržely v klidu?“

Představená zvedla ruku. „Jedno po druhém. Nejdříve si pohovoříme o naší společné záležitosti. Naštěstí jste se rozhodl, přestože se vaše duše nachází v krajním nebezpečí, že budete sloužit dobru. Potřebujeme vaši pomoc, abychom našly potomka té bestie a vyrvaly ho z rukou únosců.“

„A co s ním budete chtít dělat?“

„My to mládě uzdravíme.“

„A proč je raději nezabít?“

„Každé stvoření si zaslouží dostat příležitost, aby se uzdravilo, a právě mláďata jsou ti nejnevinnější tvorové ze všech. Samozřejmě do doby, než vyrostou a stanou se pro lidstvo nebezpečím, pane von Kastelli.“ Ve Faustitiniých slovech zazníval neskrývaný soucit. „Nečiní nám radost, když musíme ta stvoření zlikvidovat, ale v obzvláště nutných případech k tomu prostě musí dojít. Nástroj ďábla musí být zničen, aby do světa nepřinesl ještě více zla.“

„V tom s vámi souhlasím, ale jak jste o to mládě přišly?“ Eric neměl v úmyslu pouštět se do nějaké náboženské diskuse. Měl s nimi několik společných cílů, takže na tomto nejmenším společném jmenovateli s nimi mohl spolupracovat. „Anebo ještě lépe. Jak jste se k němu vůbec dostaly?“ Vybavil si v paměti hořící vrtulník a mrtvého muže, v jehož ruce našel rukojeť transportního boxu, v němž bylo mládě předtím uložené.

„Když se vrtulník zřítíl k zemi, málem jsem ho už držela v rukou,“ poznamenala sestra Emanuela. „Sledovala jsem vaše stopy, došla jsem na místo, kde jste ležel, a viděla jsem, jak na ty muže najednou někdo zaútočil. Nevím, kdo to byl, ale byli v přesile. Nezbyvalo mi nic jiného než se schovat a pozorovat, co se tam odehrává.“ Nepřátelsky se na Erika zahleděla. „Vrtulník byl už několik metrů nad zemí, když mu do kokpitu vlétl granát a vrtulník spadl do lesa. Několik ozbrojenců se dostalo do přestřelky s těmi, co přežili pád vrtulníku, a já jsem se mezitím připlížila k troskám letadla. Tam jsem chtěla ukradnout schránku s mládětem.“ Sklopila zrak. „Ale to se mi nepodařilo. Byla jsem už jen dva metry od mrtvého muže, který držel přepravku, když kolem mě proběhl nějaký maskovaný muž a zmocnil se té klece. Já jsem dostala ránu do hlavy a teprve o hodně později mě našla záchranná četa.“ Krátce na Erika znovu pohlédla. „Myslela jsem si, že jste mrtvý. A Pán nechť mi odpustí: ta myšlenka mě hrozně potěšila.“

Faustitia se na sestru káravě zadívala, ta však její pohled opětovala. Emanuela se za své pocity nestyděla.

„To chápu. Váš řád se koneckonců nejmenuje Řád milosrdných sester,“ podotkl Eric suše. „Objevila jste ještě někde nějaké náznaky, odkud útočníci přišli?“

Emanuela pokrčila rameny.

„Jakou řečí hovořili?“

„Já jsem nic neslyšela.“

Eric měl dojem, že si Emanuela schválně nic nepamatuje. To ovšem znamenalo, že bude muset ještě jednou zajet do Chorvatska a pátrat po cizincích přímo na místě. Nemusel by tam jediné v případě, že by ho napadlo něco ještě lepšího. Chorvatská policie se ho pravděpodobně bude chtít vyptávat na události, k nimž došlo v hotelech. Mnohem raději by se obešel bez policie. „Tím mi celou záležitost opravdu nijak nezjednodušujete.“

„Budeme spolupracovat, pane von Kastelli,“ vmísila se Faustitia do rozhovoru. „Obstaráme vám nějaké další informace, a jakmile zjistíme, kdo za tím vězí, vy se postaráte o to mládě. Přivezete nám ho.“

„A potom mě zabijete?“ zeptal se a záměrně dával najevo klid.

„Ne. Už jsem vám jednou řekla: lidi, jako jste vy a vaše přítelkyně Lena, je možné vyléčit.“

„Můj otec strávil řadu let tím, že pracoval na nějakém vzorci, který by...“

Faustitia ho přerušila, „...který by dokázal zlomit prokletí? Věřte mi, pane von Kastelli, to, co vy a všechny ty bestie v sobě nosíte, je příliš staré a příliš mocné, než abyste to dokázal zvládnout pomocí něčeho, co je stejně jako moderní věda pouhým výsledkem vývoje člověka. Zapomeňte na všechny pohádky o vzorcích, formulkách nebo zmatených receptech proti lykantropii.“ Do úsměvu se jí vloudil náznak arogance. „Ne, pane von Kastelli. K něčemu takovému se náš řád nesníží. My máme lepší lék.“

„A ten váš lék účinkuje?“

„Na to se budete moci brzy zeptat své přítelkyně. Lena podstoupí léčbu a zanedlouho se bude procházet po Božím světě jako svobodná, čistá duše.“

Eric se dlouze zadíval Faustitii do očí a pochopil, že se ho žena nesnaží oklamat. Co když má pravdu? Co když i on má najednou na dosah normální život, bez utišujících prostředků a tajemství ukrytého v krvi, v těle i v myšlenkách? Ženina slova mu náhle nahnala strach. „Nejdříve se vypořádáme s posledním mládětem,“ pronesl rychle. „K tomu ale potřebuju to, co mi chcete vzít.“

„Slyším ve vás hlas zla, pane von Kastelli. Volá o pomoc, úporně žádá o milost a žebrání, aby mohl zůstat naživu.“ Faustitia zřejmě naprosto přesně

věděla, co se v něm odehrává. „Ale věřte mi: až se vyléčíte, neskonale se vám uleví a budete se cítit svobodný. Ježíš se vám tím odmění za dobré skutky.“ Podívala se na hodinky. „Už je pozdě. Zítra si znovu promluvíme. Justine vás zavede do hotelu a ráno v devět vás tam zase vyzvedne. Setkáme se na Camposanto Teutonico.“ Kývla na něho a spolu s ostatními vyšla z audienčního sálu ven.

Eric si sedl na židli a díval se za sestrami, dokud mu Justine nezaclonila výhled. Pohledem jí přelétl po prošíváném kabátu až k obličeji. „Ty mrcho.“

Justine se jen ušklíbla.

Itálie, Vatikán, 25. listopad 2004, 09.31 hodin

Přestože Vatikán žil z přílivu poutníků, existovaly zde oblasti, do nichž neměl přístup jen tak někdo. K takovým místům patřil i Camposanto Teutonico, německý hřbitov, kam se člověk dostal malou brankou nalevo od dómu. Ten, kdo chtěl hřbitov navštívit, potřeboval pas dokazující, že němčina je úředním jazykem země, v níž žije. Ať se Japonci, Američané, Francouzi, nebo dokonce i Italové snažili sebevíc, neměli šanci obejít dva švýcarské gardisty, střežící vstup na hřbitov, a dostat se dovnitř. Narazili na přátelská, ale odmítavá slova o drahých zvláštních povoleních, dlouhých čekacích dobách i jiných úřednických omezeních. A navíc, kdyby ani to nestačilo odradit zvědavce – který normální smrtelník by si chtěl něco začít s nevrlym švýcarským gardistou?

Pro Erika mělo striktní omezení přístupu na hřbitov výhodu v tom, že se zbavil Justiny. Znervózňovala ho cigaretami, francouzským přízvukem, každým slovem, které vypustila z úst. Už samotný pohled na nevlastní sestru a zvuky jejího dechu v něm vyvolávaly agresivní choutky.

Několika kroky prošel podloubím a před ním se ve vysoké hřbitovní zdi objevila nenápadná branka, nad níž se skvěl obraz panovníka, držícího v rukou model jakéhosi chrámu. „*Carolus Magnus me fundavit*,“ přečetl si Eric nápis. *Založil mne Karel Veliký. Hřbitov byl opravdu velice starý.*

Na malém hřbitůvku, obklopeném vysokými zdmi a podloubími, který v člověku vzbuzoval dojem, že se spíše než na posvěcené půdě ocitl na útulném dvorku, přepadl i Erika pocit klidu a pohody. V létě to tu muselo vypadat ještě fantastičtěji. Pár rostlin, které dokázaly odolat zimě, dávalo tušit nádheru, která mezi hroby vyrůstala a rozkvétala v nejteplejším období roku. Život a smrt se tu navzájem prolínaly a spájely.

Hroby ležely těsně vedle sebe, mezi rozličnými rostlinami se tyčily kamenné kříže. I na zdech, jimiž byl hřbitov obehnan, visely nesčetné nápisy. Nic víc po mrtvých nezůstalo, jejich kosti se již dávno rozložily v půdě nebo byly přeneseny a uloženy v kostnici. Eric měl podezření, že se hroby navzájem strkají a odsunují, jen aby si udělaly více místa.

Zvolna procházel kolem náhrobních kamenů, ale navzdory nesmírně přísné kontrole při vstupu nebyl na hřbitově sám. Bez ohledu na spíše nevlídné římské počasí si několik *Tedeschi* nenechalo ujít možnost strávit dovolenou v Římě a při této příležitosti navštívit i zdejší německý hřbitov. Erika nesmírně rušili. Ani tak z důvodu, že tady měl domluvenou schůzku s Faustitií, ale především proto, že by si rád intenzivněji vychutnal poklid, který na tomto místě všude vládl. Toužil po klidu a harmonii.

Vytáhl z kapsy malý skicář, uchopil tužku a bloumal po hřbitově. Pročítal si nápisy a ke svému údivu narazil i na novější data, jeden hrob měl například vročení 1970. Míjela ho staletí, během nichž dokázal vyluštit slušnou řádku nápisů. Záměrně si vybíral nejstarší hroby, protože u nich musel oprašovat znalosti latiny. Pomáhaly mu odvádět myšlenky od událostí minulé noci.

Hodiny strávil omámen léky. Znovu se ho zmocnil starý známý, nenáviděný neklid, který ho přepadal vždy, když se blížil úplněk. Raději si preventivně naordinoval drogu a vybudoval si v těle solidní základ, než aby se tři dny po sobě ládoval kyselinou gama-hydroxymáselnou z nuly až na doraz. Ty kapky byly dar z nebes.

Celá hrůza však v sobě měla i něco dobrého. Jak tak ležel a nechával léky působit, míhaly se mu události posledních dnů znovu a znovu před očima. Ve stále stejné, nekonečné smyčce si povšiml několika věcí, o nichž si musel s Faustitií bezpodmínečně promluvit. Protože některé údaje z Emanuelina vyprávění prostě nemohly souhlasit. Představená by o tom měla vědět.

Eric se zamyšleně zahleděl na jeden náhrobní kámen. Smrt pro něho najednou dostala nový rozměr. Beze stop bestie v těle by byl zranitelný, kdekdo by ho mohl snadno zabít jako každého jiného obyčejného smrtelníka.

To by sis přál? ozval se mu v koutku hlavy vzdorný hlásek. Připomínka nedávné události, kdy nedopatřením ochutnal krev jeptišky.

„Princezna Caroline Sayn-Wittgenstein,“ přečetla nahlas představená. Eric sebou vyděšeně trhnul. Už si ani nedokázal vzpomenout, kdy ho naposledy někdo tak vylekal, ale jeptišce se to podařilo. Říkal si, že za to určitě můžou nervy.

„Zajímá vás na ní něco konkrétního, nebo byla náhoda, že jste se zastavil právě u jejího hrobu?“

„Náhoda.“ Eric kývl představené na pozdrav. Opět měla na sobě černý hábit a na hlavě černý čepce, a i tentokrát se mu zdálo, že polostín, který jí zčásti zahaloval obličej, v sobě skrývá nebezpečí. „Musím vám položit několik otázek. Jedná se mi o ty dvě jeptišky, Ignatii a Emanuela.“

„Poslouchám, takže o co jde?“

„Emanuela včera lhala. Já jsem byl na místě neštěstí *poté*, co se vrtulník zřítíl, ale ještě *před* záchrannou četou. Spatřil jsem tam všechno možné, ale žádnou omráčenou sestru Emanuela. A přísahám, že bych si určitě všiml bezvládné ženy, ležící vedle hořícího vrtulníku.“ Zastrčil si tužku a skicář pod levé rameno, sundal brýle, vytáhl z kapsy kabátu papírový kapesník a setřel jím z brýlí drobné kapičky vody, jimiž mu vítr zastříkal skla. „Máte tušení, proč lhala?“

Faustitia ukázala na lavičku, ukrytou pod podloubím. „Posaďme se.“

„To není jediná věc, které jsem si všiml.“ Eric usedl vedle ní a díval se na poničené rostliny na hřbitově, které nepřečkaly nedávný krátký mráz. Nezvykle chladné noci zanechaly po sobě příznačné stopy a stylově dokreslily místo, na němž si člověk připomíná neodvratnou smrt. V průběhu hovoru s jeptíškou si Eric začal rychle načrtávat obraz hřbitova a ukládat na papír dojmy, které v něm probouzel. „Sestra Ignatia se mi zmínila o tom, že rád chce ta mláďata dostat do bezpečí.“

„To byla její slova?“

„Myslím, že použila slova jako *pochytat a zachránit*.“ Eric se potočil k ženě a přestal kreslit. „Ale vy jste včera hovořila o tom, že chcete poslední mládě vyléčit, nebo v případě nutnosti zabít. Můžete mi vysvětlit, jak mohlo dojít k takovému do očí bijícímu rozporu?“

Faustitia se zadívala na náhrobní kámen, ležící přímo před nimi. „Ne, to nemohu,“ odpověděla udiveně. „Možná se Ignatia nesprávně vyjádřila nebo přerekla.“

„Ona to ale zdůraznila.“ Eric uchopil tužku a začal opět kreslit.

„V Emanuelině přítomnosti?“

„To ano, ale...“ Eric si odkašlal. „Nejsem si jistý, ale je možné, že jsem v tu dobu už Emanuela omráčil.“

„Přeptám se jí na to,“ slíbila mu Faustitia. „Jak na ten její příběh, tak na to, co vlastně Ignatia řekla.“

„A teď by se mi nesmírně hodilo, kdybych se dověděl něco víc o vašem řádu. Co přesně dělá, jestliže se opravdu upsal pronásledování vlkodlaků? Připadá mi mírně řečeno podivné, že existuje křesťanský řád, který se honí

za něčím, co devětadevadesát procent lidí považuje za naprostou smyšlenku a víru v pověry.“

„Nemyslíte si, že je poněkud předčasné svěřovat takové důvěrné informace právě vám, když v sobě nosíte zárodek bestie? Mohl byste tyto vědomosti použít proti našemu řádu.“

„To ano, v tom máte pravdu.“ Obrátil list a pustil se do další kresby. Mrzelo ho, že si s sebou nevzal barevné tužky. „Na druhé straně, kdybych chtěl, mohl bych vám na místě utrhnout hlavu,“ prohodil jakoby mimochodem. „Co myslíte, proč jsem to neudělal? Já nejsem skrz naskrz zkažený, i když tomu možná nedokážete nebo nechcete uvěřit. Moje rodina se naučila s touto kletbou žít a vypěstovala si v sobě taková opatření, aby člověk nemohl zvířeti úplně podlehnout. Mé nepřátelství a nenávisť ke všem ostatním dlakům na světě, o nichž vy a celá vaše organizace víte, by pro vás mohly být dostatečným důkazem.“

„Přesto v tom nevidím žádný velký rozdíl. Zlo, které ve vás číhá a o němž jste přesvědčen, že ho dokážete omámit léky, bude neustále hledat příležitost, kdy by nám mohlo uškodit. Proto mi promiňte, ale bližší podrobnosti o našem řádu vám prozradím teprve tehdy, až vás budu moci považovat za naprosto čistého,“ vysvětlila mu Faustitia zdvořile.

Eric vyčkával s odpovědí, přikresloval na papír další a další čáry, dokud se mu obrázek dost nelíbil, potom znovu obrátil list. Číslo tři. „Do té doby tedy budu nástrojem Božím s černou skvrnou na duši, abych tak řekl, ne?“

„To jste formuloval překrásně, pane von Kastelli.“ Faustitia se usmála. „A co se týká víry v pověry: já osobně si nemyslím, že něco takového existuje. Existuje jen pravá a falešná víra. Já jsem člověk pravé víry, proti té druhé bojuji. To myslím tak, jak říkám.“

Eric dokončil práci a zahleděl se na obličej matky představené, potom mu pohled sklouzl po černém hábitu až k zemi. Nedokázal odhadnout, jaké zbraně se pod ním skrývají. Činilo mu obrovské problémy představit si jeptišku s neprůstřelnou vestou, samopalem a opásanou na zádech mečem. „Co jste vlastně zač, jak se vám říká? Bojové sestry? Rytky s křížem ve znaku? Bitevní oddíly víry?“

„Bestie ve vašem těle se mi vysmívá, pane von Kastelli. To je normální a já jsem na to zvyklá. Není žádným tajemstvím, že svatá katolická církev vychovává vymítače ďábla a vysílá je do světa, aby vítězili nad satanovými démony.“ Ukázala mu na hrud'. „Jednoho takového démona nosíte v sobě, pane von Kastelli. Je to jeden z těch mocnějších, silnějších. Takový, který dokáže vzdorovat slovům a svěcené vodě. Ale i toho umíme vyhnat, v tom nám pomáhá odkaz našeho Pána, Ježíše Krista.“

„Všechno má svůj čas. Nejdříve potřebujeme to mládě.“ Eric se nadechl k další větě a rychle zmlkl, protože těsně kolem nich procházela dvojice turistů. Na Erikův vkus si až příliš dlouho prohlíželi náhrobní kameny, nejraději by je odsud vyšťval.

„Chci vidět Lenu,“ řekl, když se dvojice konečně odšourala kousek dál. „Dosud jste mi neposkytla jediný důkaz o tom, že jste ji opravdu unesly a že je u vás v dobrých rukou.“ Opřel se zády o lavici. „Jestli ji neuvidím, jsou naše... jednání u konce a já budu pokračovat na vlastní pěst. Osvobodím ji a pak se postarám o to mládě.“

„Můžete ji dnes uvidět, ale nic víc. Žádný rozhovor, nic, co by znovu rozrušilo její duši, kterou jsme právě uklidnily.“

„Chci se jí dotknout.“

„To vám mohu povolit.“ Faustitia vytáhla růženec, palec a ukazovák pravé ruky sevřely jednu z velkých perel. Otčenáš.

„Proč jste ji unesly?“

„Zachránily jsme Lenu v univerzitním areálu před skupinou lycáonitů,“ odsekla představená. „Bohužel nebyla na místě žádná z našich bojovnic, jenom průzkumný oddíl, který vás měl sledovat. Daly jsme jim zelenou, protože jsme věděly: kde bude Lena, tam budete i vy, pane von Kastelli.“

Eric postřehl v jejím hlase strohý vojenský tón a najednou, zcela znenadání, mu představa jeptišky s neprůstřelnou vestou, samopalem a mečem nepřipadala tak absurdní. V církevních dějinách se něco takového již jednou objevilo, přinejmenším jedna žena vytáhla do války jako muž. „Takže vašim prvořadým cílem rozhodně nebylo, abyste Lenu vyléčily... Potřebovaly jste ji jako návnadu.“

„Řekněme moderní udičku na vlky.“ Když tak spolu hovořili mezi čtyřma očima, Faustitia se nijak nesnažila ospravedlňovat únos vznešenými motivy. „Teď si promluvmě o tom, jak to mládě vypátráme.“

„To nebude tak jednoduché. Navrhuji, abyste Emanuele ještě jednou pořádně sáhla na zoubek. Jestli to k ničemu nepovede, nezbude mi nic jiného, než abych se zase vydal do Chorvatska a porozhlédl se přímo na místě.“ Erikovi se ta vyhlídka vůbec nezamlouvala.

„Než se tam rozjedete, zkusme popřemýšlet, kdo mohl mládě ukradnout, kdo vůbec přichází do úvahy.“ Faustitia sáhla rukou za opasek, kterým měla přepásaný hábit, a vytáhla odtamtud kapesní počítač. Při pohledu na moderní elektronický přístroj v rukou jeptišky se Eric krátce zasmál. „Ano, i my kráčíme s dobou, pane von Kastelli.“ Žena se usmála spolu s ním. „Bylo by bláznivé, kdybychom našim nepřátelům nechávaly více výhod, než kolik jich už tak mají.“ Přiložila prst na displej. „Jak zní váš odhad?“

„Domnívám se, že jsem se nejdříve zapletl s Lycáonovým řádem a pak se přihnali lycáonité, aby si zajistili vstupenky do světa dlaků. Jak mi sestra Ignatia prozradila, měli asi už dlouho v plánu ukradnout to mládě pro sebe.“

„Dosud jsme oba na stejné stopě, pane von Kastelli.“ Faustitia klepla prstem na kapesní počítač. „Máte výhodu, že se ve světě dlaků vyznáte lépe než my. My známe metody, jak je vyléčit nebo zničit, ale co nám úplně chybí, je přístup do jejich světa.“

„Rozumím. Bůh k tomu, aby vypátral d'ábla, potřebuje démona. To znamená, že nevyklučujete, že se to mládě mohlo ocitnout ve spárech nějakého jiného dlaka?“ A hlavou se mu okamžitě mihlo jméno *Fauve*.

„Musí existovat nějaká třetí strana.“

„Ale kdo nám řekne, jestli to nebyla třeba konkurenční parta lycáonitů, která soupeřům nepřála úspěch? K něčemu takovému by jim stačil jediný zrádce,“ dal Eric na uváženou.

„To je rovněž docela dobře možné. Ale prosím vás, abyste se ujal těch dlaků.“

„Tak jak to říkáte, zní vaše žádost nesmírně jednoduše.“ Eric si prohrábl černé vlasy. Měl je celé mokré, protože na takovou vlhkost vzduchu nebyl zvyklý. „Neznám žádný bar, kde by se dlaci obvykle scházeli a kde by se člověk nakrásně dověděl, co se právě děje. Spousta informací, které jsem měl k dispozici, shořela spolu s mým domem v Mnichově. Nové si vyžádají čas.“

„A ten nemáme.“

„V tom vám musím odporovat. Ten, kdo mládě má, ať je to, kdo chce, ho bude potřebovat dlouhou dobu. Určitě si od něho neslibuje jedno rychlé kousnutí. Čím víc o věci přemýšlím, tím jsem si jistější, že lycáonité nepřipadají v úvahu. Majitel mláděte možná chce založit nový chov.“

„To je možné, něco takového si dokážu představit.“ Faustitia zahýbala palcem a ukazovákem a uchopila další perlu. Ave Maria.

„Je to jen jedna z mnoha možností, o kterých bychom teď ani neměli až tak důkladně přemýšlet.“ Eric si odvykl počítat hned s nejhorším. Stejně k tomu obvykle došlo. „Uděláme to tak. Já někde najdu bar s dlaky, vy budete s pomocí svých špiónů se svatou krví hledat nové stopy.“

Pohledem přelétl hřbitov, na němž teď oni dva byli jediné dvě živé bytosti. Poklid, který se mu zpočátku rozléval v těle, se vytratil a stále výrazněji se měnil na melancholii, touhu zůstat sedět pod podloubím a dívat se, jak se prodlužují stíny a den zvolna skomírá. Cítil nutkání nic nedělat.

Faustitia se na něho pozorně zadívala. „Pojďte za mnou, pane von Kastelli. Zavedu vás k Leně.“ Zvedla se a Eric ji následoval k brance, vedoucí ze hřbitova ven. Společně odešli z Vatikánu. „Běžte tam, kde vás včera vyzvedla Justine. Hned budu u vás,“ rozloučila se s ním. „Jen si ještě musím něco vyzvednout.“

Erikovi bylo zpočátku proti mysli, aby nechal představenou odejít, ale podrobil se. Kvůli Leně.

* * *

Místo, kde včera nasedl do fiatu, našel okamžitě.

„*Bonjour*,“ pozdravila ho Justine a zvedla levou ruku na pozdrav. Měla na sobě stejné šaty jako posledně, jenom tentokrát stála vedle malé dodávky, která měla okna zakrytá černou fólií, aby dovnitř nebylo vidět. Otevřela pravé zadní dveře. „Čeká tě malá okružní jízda, *mon frère*,“ prohodila a uklonila se jako osobní řidič. „Nebude trvat dlouho. Mezitím se můžeš prospat.“

Eric si ušetřil otázky, kam ho hodlá zavézt, prostě nasedl a připoutal se pásem. Justine zabouchla dveře a nasedla, zmáčkla tlačítko, a jakoby mávnutím kouzelného proutku se mezi předními a zadními sedadly najednou zvedla do výšky neprůhledná dělicí přepážka.

Jakmile se dodávka rozjela, pokusil se Eric co nejnenápadněji odloupnout z bočních oken fólii nebo aspoň stlačit dělicí přepážku dolů. Ani jeden pokus neměl úspěch, takže se opřel o opěradlo a vyčkával.

„Pustím ti trochu hudby,“ dolehl k němu z reproduktorů sestřin hlas a okamžitě mu v uších zaduněl nějaký francouzský šanson, který přehlušil a nakonec úplně vymazal všechny zvuky okolí. Edith Piaf ryčela „*Non, je ne regrette rien*“ – a to neustále, v jednom kuse.

Jízda se táhla, Piafka si nedopřála chvilku oddechu, ale když uplynula celá věčnost a Eric pomalu chtěl ze zoufalství vytrhnout reproduktory z polstrování, dodávka zastavila a dveře se otevřely.

„Jsme na místě,“ ohlásila Justine a znovu si okamžitě zapálila cigaretu, přestože cedulka na stěně za jejími zády hlásala, že v garáži je zakázáno používat otevřené světlo a oheň.

Eric vystoupil a Faustitia ho přivítala kývnutím hlavy. Zavedla ho dveřmi dovnitř a pak následovalo bludiště na sebe navazujících chodeb, až už to bylo i na Erika příliš komplikované a nedokázal se na nejrůznější

odbočky déle soustředit. Kdyby bylo nejhůř, nos ho vyvede nejkratší cestou k nejbližšímu oknu.

Cesta byla nekonečná, chodba nabrala nádech podzemního krytu. Ušlechtilý pískovec, na některých místech proložený stěnami z tufu, a moderní neonové lampy na stropě klenby vytvářely pozoruhodný kontrast, jako by moderní prvky znesvěcovaly úctyhodné stavební umění, které muselo pocházet odněkud z počátku středověku. Nebo snad dokonce přímo z antiky?

Faustitia zastavila před podivně vypadajícími ocelovými dveřmi a přitiskla palec na hladkou hnědou plošku z umělé hmoty, kterou nebylo na první pohled vůbec vidět. „*Pax vobiscum.*“ Ozvalo se kliknutí a dveře se otevřely.

„Kombinovaný bezpečnostní systém rozeznávající hlas a otisk palce,“ pronesl Eric, na něhož toto opatření udělalo nesporný dojem. Justine zůstala někde vzadu.

„Něco jste přehlédli,“ opravila ho Faustitia a vstoupila do místnosti za dveřmi, v níž byla umístěna prosklená dezinfekční komora. Za sklem seděly dvě ženy v dlouhých černých hábitech, připomínajících kněžské sutany, pod nimiž se rýsovaly neprůstřelné vesty. Eric nepochyboval o tom, že ženy mají pro případ potřeby po ruce zbraně, aby mohly nevíтанě návštěvníky bez problémů vyprovodit ze dveří.

Po proceduře podobné té předtím se otevřely další dveře. Ženy se Faustitii uklonily a podaly jí zprávu. Hovořily latinsky, protože patrně vycházely z předpokladu, že jejich host tomuto jazyku nerozumí. Eric se tak dozvěděl, že u pacientky nedošlo k žádné změně. Pak se představená znovu obrátila na něho. „Pojďte, prosím, dále, pane von Kastelli. Lena spí, takže nehrozí žádné nebezpečí a můžeme ji navštívit.“ Absolvovali pouhý další dlouhou chodbou, až se zastavili přede dveřmi, které představená otevřela. „Nechám vás s ní o samotě. Považujte to za důkaz, že vám důvěřuji.“

Eric vstoupil do pokoje. Vypadal by skoro jako obyčejný nemocniční pokoj, kdyby tam nestála mohutná železná postel, přišroubovaná k podlaze. U bočnic se houpaly řetězy, kterými bylo možné znehybnit paže, nohy i celé tělo. U Leny zatím sestry k tomuto opatření nesáhly, místo toho dostala do levé i pravé paže infúzi. Dokonce i v krku jí vězela maličká dutá infúzní jehla.

Lena měla zavřené oči, dýchala klidně a uvolněně. Zpod přikrývky vykukovalo několik kabelů, které vedly k elektronickému kontrolnímu zařízení. Podle vykazovaných hodnot na tom byla dobře.

Kamera se s bzučením otočila, čočka se přesměřovala a zamířila na Erika.

Popošel k posteli, stáhl si rukavici, opatrně uchopil Leninu ruku a jemně ji stiskl. „Je mi to líto. Hrozně líto, Leno. Neměl jsem tě nechat samotnou,“ pronesl natočený zády ke kameře. „Jestli tě tady dokážou uzdravit, bude všechno v pořádku. Ale jestli to podělají a nějak ti ublíží,“ naklonil se nad ni a políbil ji na čelo, „tak jim nepomůže ani ten jejich Bůh.“ Potají nahmatl Lenin puls a počítal. Souhlasil s údaji na monitoru. Eric si opět natáhl rukavici a odešel od Leny s těžkým srdcem a vědomím, že nic jiného teď nemůže dělat.

Faustitia na něho čekala přede dveřmi. „Přesvědčily jsme vás?“

„Ne, ne tak úplně. Ale sám nemůžu udělat nic, čím bych její situaci zlepšil.“ Vyhnul se jejímu pohledu, aby předešel nebezpečí, že by se představená dověděla příliš mnoho z toho, jaké city v něm bouří. „Jak se k tomu vašemu řádu připletla moje nevlastní sestra?“ změnil okamžitě téma hovoru.

„Ona není řádovou sestrou, je jen dobrovolnou spolupracovnicí... a zároveň něčím naprosto zvláštním. Stejně jako ženy v černých oděvech.“

„Justine není vyléčená. Proč?“

Faustitia se odmítavě pousmála. „K tomu vám zcela jistě nic neřeknu, pane von Kastelli.“

Eric si opovržlivě odfrknul. „Bez démonů to prostě nejde, nemám pravdu? Na světě nejsou lepší stopaři než my.“

„*Deus lo vult*, Bůh to tak chce, jak se kdysi říkalo. Využíváme nepřátelský prvek, to je vše. Později, až vyhraje válku, tak vás i Justinu uzdravíme a oba zbavíme té bestie.“ Ukázala ke dveřím, neústupně se na něho zadívala šedohnědýma očima jako generál před bitvou. „Vyvedu vás ven, pane von Kastelli, a Justine vás odveze. Začněte s pátráním a dejte nám vědět hned, jak budete mít podezření, kdo by mohl být v této hře třetí stranou.“

„To samé platí i pro sesterstvo. Chtěl bych, abyste každíčkou stopu, na jakou narazíte, okamžitě oznámily i mně.“

„Zajisté, pane von Kastelli.“ Faustitia kráčela jako první, prošla s ním dezinfekční komorou, pak ale zamířila jinam, než odkud přišli.

Eric znovu procházel kolem prastarých pískovcových a tufových zdí, až za dalšími ocelovými dveřmi vystoupali po schodech nahoru. Dorazili opět ke dveřím a jeptiška, která je střežila, odsunula stranou těžkou závoru. Ocitli se v garáži, kde se Justine opírala o dodávku. Samozřejmě zase kouřila.

Faustitia mu dala vizitku s mobilním číslem. „Tím se dovoláte k Justine. Ona pro vás bude naší kontaktní osobou. Nebylo by dobré, kdyby někdo viděl, že se scházíme až příliš často.“

Eric svažtil čelo. „A proč jsme se tedy museli sejít na Camposantu?“

„Řekla jsem, že se nesmíme scházet příliš často.“ Usmála se, zkrřížila ruce a zasunula dlaně do rukávů hábitu. Už mu neměla co říct.

„Ten lék, který hodláte Leně podat,“ pronesl zvolna a zamířil k dodávce, „použijete jenom v mojí přítomnosti. Chtěl bych u toho být a vidět, co se stane, až jí ho dáte.“

„To není problém, pane von Kastelli. Justine se s vámi zkontaktuje, až přijde správný okamžik.“ Faustitia ustoupila kousek dozadu, zámek za mřížemi cvakl a zapadl. „Hodně štěstí.“ Znovu nepatrně couvla a splynula s příšeřím chodby.

„Vám také.“ Eric nasedl do dodávky, v níž stále ještě zpívala Edith Piaf, a auto se rozjelo.

* * *

Po necelé hodině vysadila Justine Erika kdesi v Římě. Stál na širokém chodníku, kolem kterého se ve čtyřech jízdních pružích řítily auta. Opět ho pohltil normální život, v němž katakomby a tajemství nehrály žádnou roli.

A přesto mělo věčné město i jinou tvář.

IV.

KAPITOLA

23. srpen 1767, Itálie, Řím

Byl to povznášející pohled. Poprvé v životě stála Gregoria na Svatopetrském náměstí. Před ní se třpytila obrovitá kopule dómu, a i když věděla, že za to může pálící letní slunce, zapůsobil na ni chrám dojmem, jako by se stavba třpytila vnitřní září a zahalovala okolí božským jasem.

Gregoria sepnula ruce k modlitbě a děkovala Bohu, že ji navzdory všem těžkostem bezpečně přivedl až sem. Zvládla plavbu na lodi do Civitavecchia a cestu do Říma, i když ji to stálo hodně trpělivosti a spoustu peněz.

S úlevou si vydechla. Svatý otec se z jejích úst brzy dozví o Franceskových podivných machinacích a o tom, co všechno legát jí, klášteru a Florence provedl. Gregoria nepociťovala strach, v prstech sevřela malou fiólu skrytou v kabelce, kterou si zavěsila přes rameno. Podivný prostředek jí dodal sílu, víru a neotřesitelnou důvěru i naději, které jí pronikly až do nejposlednějšího koutku duše i těla.

Ze všeho nejdříve si chtěla prohlédnout chrám Svatého Petra a podívat se na nádheru skrytou uvnitř, potom začne hledat lidi, kteří jí vysvětlí, jak zařídit, aby směla předstoupit před Svatého otce. Nepochybovala o tom, že tato část její mise bude velice obtížná.

Prošla kolem Švýcarské zahrady, vyšla po schodech nahoru ke vchodu do Svatopetrského chrámu, vstoupila dovnitř a po několika málo krocích se zastavila. Pohled, který se jí naskytl, ji neskutečně uchvátil, spatřila takovou nádheru a krásu a natolik ji přemohl pocit Boží všemohoucnosti, že si nemohla pomoci a musela stanout v úžasu.

Zlatavé odpolední slunce padalo shora velkými prosklenými okny šikmo dovnitř a sesílalo světlé, mléčné paprsky do vnitřku chrámu až k

mramorové podlaze, jako by Bůh chtěl zvlášť požehnat každému, kdo těmito paprsky projde. Michelangelova díla, mozaikové obrazy i mramorové sochy nabyly v tomto osvětlení nadpozemské krásy a posvátnosti. V pozadí pěl sbor, ozvěna libozvučných hlasů se rozléhala po dómu a byla schopná přivést k pravé víře i nejzatrzelejšího pochybovače.

„Jeden takový dóm do každického koutu matičky Země a všechny národy by uvěřily v pravého Boha,“ zašeptala Gregoria dojatě, poklekla, pokřižovala se a vstala. Všechno se v ní rozezvučelo a vznášelo, cítila se tak blízko Bohu jako ještě nikdy předtím. Procházela chrámem, nechala nohy, aby samy rozhodly, kam se obrátí, a měla radost jako malé dítě. Pocity, které v ní vznešená stavba a oduševnělost, jež v ní vládla, vyvolaly, se nedaly jinak popsat.

Jeden z bratrů benediktinů, který nahrazoval ohořelé svíce novými, se na ni usmál a italsky ji oslovil, brzy však postřehnul, že mu žena nerozumí.

Gregoria si zpočátku myslela, že ji poznal podle hábitu, dokud si neuvědomila, že ho pořád ještě nenosí. Musela vypadat jako obyčejná, prostá poutnice. „Zkuste se mnou hovořit latinsky,“ poprosila. „Ale mluvte pomalu, už jsem latinu dlouho neslyšela.“

Mnich jí přátelsky pokynul. „Říkal jsem: je to pokaždé krásný pocit, když člověk spatří rozzářené oči lidí, kteří poprvé vstoupili do Svatopetrského chrámu.“

„Je to tu nádherné!“

Benediktin – v jedné ruce nesl dřevěnou bedýnku se svícemi, v druhé držel dlouhý nástroj připomínající kleště, aby dosáhl na výše položené svícny – se na ni usmál. „Máte sice velice neobvyklý přízvuk, ale latinsky hovoříte plynule. Prozradíte, odkud vás sem do Říma zavál vítr?“

„Z okolí Saugues,“ odpověděla mu. „Potřebuji, aby mne přijal Svatý otec. Můžete mi říct, jak má člověk postupovat, aby dosáhl audience?“

Muž opřel dlouhé kleště o stěnu, vytáhl ze železného stojanu zbytek svíce a nahradil ho novou. „Nechtěl bych vás zklamat, ale pochybuji, že by Svatý otec přijal obyčejnou poutnici jen proto, že je ze Saugues a umí latinsky.“

„A co kdybych byla abatyše?“ Okamžitě se sama na sebe rozhněvala, že tak rychle prozradila, kdo vlastně je.

Muž na ni udiveně pohlédl. „Pak by se asi ptal, stejně jako já, proč na sobě nemáte řádový hábit. Ale i když tuto otázku na chvíli zcela pomineme: jestli chcete dosáhnout audience u Jeho Svátosti, musíte se obrátit na papežovy důvěrníky. Vidíte toho muže v sutaně, který právě vychází ven? Monsignore Vapari je jedním z mužů, kteří patří k officiu. Promluvte si s

ním.“ Pečlivě odstranil kapky vosku ze železného svícnu a poslední zbytky sloupl nehtem, teprve potom zvedl hlavu a podíval se na ni. „Svatý otec je velice zaměstnaný muž. Ať máte úspěch... abatyše.“

Gregoria vděčně kývla. „Mockrát vám děkuji.“ Chvátala obrovským chrámem ke dveřím a vyšla ven, po krátkém hledání zahlédla monsignora Vapariho a pustila se za ním. Během chvilky ho dohonila, postavila se mu do cesty a přednesla mu žádost, že potřebuje hovořit se Svatým otcem.

Muži bylo kolem šedesáti let, měl krátké, světle hnědé vlasy a vodnaté zelené oči. Důkladně si ji změřil pohledem. „Vy tedy jste ctihodná abatyše a chcete hovořit s papežem kvůli nějaké věci, kterou chcete vysvětlit pouze jemu a nikomu jinému?“ blahosklonně shrnul do několika vět vše, co mu Gregoria pověděla.

Abatyše snadno uhádla, že jí nevěří jediné slovo. „Jak rychle se mohu dostat ke Svatému otcí?“

„Nechte mě chvíli popřemýšlet... za půl roku by mohl mít na minutku čas.“ Vapari se chladně usmál. „Běžte si po svých, ať jste, kdo jste, jste určitě šílená.“

Chtěl kolem ní projít, ale Gregoria mu znovu zastoupila cestu. „Rozhodně nejsem šílená, monsignore, a žádám, abyste se ke mně choval s větším respektem. Jestli mi nepomůžete vy, udělá to někdo jiný.“

„Tak? Nuže, když jste abatyše, kde máte například hábit?“

„Ten... ztratila jsem ho cestou.“

Vapari se dunivě rozesmál a hruběji odstrčil stranou.

Gregorii vztek neznal mezí. V tomto okamžiku přála monsignorovi věci, které měly k zásadám křesťanské víry hodně daleko. Na druhé straně dokázala mužovo jednání plně pochopit. Neměla pro svou historku žádné důkazy a to, že monsignora jen tak oslovila uprostřed Svatopetrského náměstí, rozhodně nepomohlo zvýšit její důvěryhodnost.

Zamířila do stínu na levé polovině kolonády, posadila se na schody a pozorovala čilé dění kolem sebe. V myšlenkách se vrátila k onomu dni v Marseille, kdy se Acot stal obětí zákeřné vraždy. Mezitím v ní uzrálo téměř nezvratné přesvědčení, že za vraždou nevězí legátovi muži, ale že za tím atentátem musí nejspíš hledat markýze. Tomu dal abbé všechny podklady a nyní, když byl mladík mrtvý, konečně přestane všude bez ustání kázat, že gévaudanská bestie pořád ještě žije, a nebude vyvolávat další mrzutosti.

Stejně tak ovšem přicházeli do úvahy legátovi muži, nebo dokonce mohli nespokojeného buřiče odrovnat agenti samotného krále. Neboť podle příkazu Jeho Veličenstva byla bestie již dávno po smrti.

„Vy jste ta žena, která tvrdí, že je abatyše Gregoria?“ zeptal se jí někdo latinsky.

Otočila se a spatřila před sebou šarlatově rudý kardinálský plášť. Halil asi tak šedesátiletého muže. Jeho světle zelené oči se na Gregorii dívaly s takovou intenzitou, jako by byly schopny proniknout do jejích nejtajnějších myšlenek. Na hlavě mu seděl kardinálský biret a zakrýval část dlouhých černých vlasů, spadajících až k ramenům. Gregoria uchopila ruku, na níž se skvěl kardinálský prsten, a políbila ji. „To jsem, Vaše Eminence,“ odpověděla, byla natolik zmatená údivem, že za ní přišel sám kardinál, až zapomněla na obezřetnost.

Kardinál se pousmál a naznačil jí, aby se zvedla. „Já jsem kardinál Rotonda a doslechl jsem se, že byste chtěla hovořit se Svatým otcem.“ Mužův hlas zněl přátelsky, přesto v něm abatyše zaslechla podivný podtón, který se jí okamžitě nelíbil. „Možná vám v této věci mohu pomoci. Na rozdíl od monsignora Vapariho mám zájem vyslechnout si vaši historku. Jestliže mě přesvědčíte, uvidím, co pro vás budu moci udělat.“

Gregoria si všimla, že z kardinálova hlasu, pohledu i celého držení těla vyzařuje nesmírná arogance. Napadlo ji, že to bude typická vlastnost římských kardinálů, pramenící z neustálé blízkosti Svatého otce – časem si možná i oni začali připadat stejně důležité jako papež. Kardinálovy oči v ní navíc budily dojem, že muž na něco číhá. Gregoria si nařídila, že musí být opatrnější a nesmí toho moc prozradit. „Eminence, prokazuje mi nesmírnou čest. Já jsem... já jsem byla abatyší kláštera Svatého Řehoře poblíž Saugues.“ Pozorně sledovala mužův obličej, marně však čekala na nějakou reakci. To bylo první zklamání. „Můj klášter se stal obětí příšerného činu, který se nepochybně donesl až do Svatého města,“ pokusila se začít trochu jinak. A nakonec dodala: „Byl vypálen.“

„To je mi nesmírně líto, abatyše. Není však úkolem šlechty a soudců, aby se věnovali vyšetřování takovýchto zločinů?“

Gregoria váhala, jestli může kardinálovi prozradit další podrobnosti a pozadí celé události. „Tam se neodehrálo všechno podle práva, Eminence. Byli to... nebyli to obyčejní lupiči.“ Ne, nic víc mu nesměla prozradit. „O tom se musí dovědět Svatý otec.“

„Tomu pořádně nerozumím, abatyše. A bohužel musím říct, že to, co říkáte, opravdu zní jako vyprávění zmatené ženy, přesně tak, jak tvrdil monsignore.“ Pohled kardinálových zelených očí na ní spočinul a povzbuzoval ji, aby hovořila dále. „Svěřte se mi, abych vám mohl uvěřit.“ Úsměv, který kardinálovi neustále pohrával kolem rtů, Gregorii stále méně

připomínal dobrotivého otce... ale spíš ledově chladného svůdce. Něco tady vůbec, ale vůbec nehrálo!

Gregoria se rychle otočila a znovu políbila kardinálský prsten. „Promiňte mi, Eminence, všechno vám to povím někdy příště.“ S bušícím srdcem od něho rychle kráčela pryč, jak jí neodbytně nařizovala intuice. Hbitě přešla náměstí a uchýlila se do bezpečí úzkých uliček. Žádné příště už nebude!

Když se naposledy ohlédla, zahlédla v dáli kardinála Rotundu. Stál k ní otočen zády a hovořil s nějakým mužem. Gregoria se zděsila. Ne! To není možné! Že by tam s kardinálem opravdu viděla legáta Franceska?

Muž pootočil hlavu – a abatýše se opět uklidnila. Ne, to nebyl legát. Pokřižovala se a zabočila za roh do jiné uličky.

Stejně jako v minulých týdnech a měsících cítila, že ona je tou vyvolenou, kdo odhalí legátovo tajemství a usvědčí bezbožné pachatele. Přitom nebude brát ohledy na to, jaký ornát kdo nosí. Gregoria přísahala svatým, kolem jejichž obrazů a soch procházela při prohlídce chrámu, že ji nikdo a nic nezastaví. Ona si už, všem Vapariům natruc, najde způsob, aby si mohla promluvit se Svatým otcem.

16. srpen 1767, Francie, Versailles

Tváří v tvář kráse, která daleko překonávala vše, co kdy spatřil u markýze de Morangiès, si Jean připadal maličký. Francouzští králové vytvořili ve Versailles něco, co prostý člověk z lidu jako on téměř nedokázal pochopit. Měl před očima víc než jen neskutečně přehnanou přehlídku krásy. Bylo to dokonalé plýtvání, skvostná nádhera, něco takového se nedalo popsat pouhým slovem luxus.

„Počkej tady. A dej to sem.“ Sluha, kterému šel v patách, ukázal na pušku. Jean mu zbraň podal. Muž špičatými prsty vytáhl z obou hlavní náboje. Pak Jeanovi pušku zase hodil. „Neoslovuj krále přímo, jediné když se tě na něco zeptá. Oslovuj ho zdvořile sire a po každé odpovědi se hluboce ukloň. Nešťourej se prstem v nose a neprď. A neotáče se k němu zády. Pochopils všechno?“

Jean přikývl.

„No, doufejme.“ Sluha naznačil sloužícím v livreji, postávajícím u dveří, aby rozevěřili obě křídla, a okamžitě k nim ze sálu dolehl tlumený šum hlasů. Velká okna propouštěla dovnitř záplavu světla, v sále voněla levandule a silné parfémy, které měly přehlušit pot a vypudit blechy. Pod

vznešenými nadýchanými šaty by jich člověk pravděpodobně našel víc než dost. Pobíhaly šlechticům po kůži a napájely se jejich krví. Upíři hodující na upírech.

Jean tu vůbec nechtěl být. François de Morangiès se nejspíš potají toulal Římem a právě někde pronásledoval nevinné lidi, zatímco on musel přijet do Paříže, předstoupit před krále a posloužit jako vítané rozptýlení královského dvora. Ale protivit se králově vůli znamenalo urážku majestátu. A možná se mu naskytne příležitost, aby královský dvůr varoval před dalšími bestiemi.

Jean posbíral odvahu a vstoupil do sálu. Dveře se za ním opět zavřely.

Odměřeným krokem kráčel k trůnu, na němž seděl král Ludvík XV., oděný do hýřivých šatů. Kolem krále postávala početná skupina různých hejsků a floutků, kteří bezostyšně civěli na nově přichozího, smáli se a něco si mezi sebou šeptali. Dívali se na něho jako na kratochvíli, která je má pobavit, stejně jako na cvičenou opici nebo pestrobarevného mluvícího ptáka.

Kolem trůnu byly do půlkruhu rozestavěné židle, na nichž seděly vznešené, silně nalíčené dámy a napudrovaní pánové, ovívali se vějířem a mlsali sladkosti. Bylo zřejmé, že čekají, jestli jim muž, který zabil gévaudanskou bestii, předvede nějaké divadlo.

Jean se zastavil čtyři kroky od trůnu a hluboce se uklonil.

„Nuže, kohopak to tu máme?“ dotázal se ho král milostivě.

„Sire, jmenuji se Jean Chastel. Nechal jste mne povolat.“

Král se na trůnu natočil a zvědavě si ho prohlížel. Na hlavě měl paruku, vysokou jako hora, z níž mu nalevo i napravo spadalo několik pramínků až na hrud'. Kabátec měl protkaný zlatými vlákny, pod ním široké volné kalhoty, bílé punčochy a zlaté boty. Jeanovým očím se jevil jako největší hejsk ze všech přítomných v sále.

„Ty jsi tedy onen muž, o němž si lidé vyprávějí, že zabil bestii, která tak řádila v Bohem zapomenutém Gévaudanu.“ Král kývl na jednoho z dvořanů, který přistoupil k Jeanovi a natáhl ruku k mušketě. „Chci se podívat, co to je za pušku, která dokázala něco, co se nepodařilo vykonat nikomu z mužů, jež jsem k vám poslal.“

Jean postřehl v králově hlase nejen pobavení, ale i nádech nespokojenosti. Markýz ho varoval, aby neudělal nic, čím by mohl Jeho Veličenstvo pohněvat. „Není na ní nic zvláštního, sire,“ odvětil lesník a uklonil se, i když trochu později, než měl.

Dvořan podal králi mušketu, ten jí otáčel sem a tam, přiložil k rameni a zamířil k oknu, pak ji nad hlavami přítomných mužů a žen přetočil ve

vzduchu, až obě hlavně mířily přímo na Jeana. „Gratuluji ti ke tvému činu. Ačkoliv jsi neudělal nic jiného, než žes zabil jednoho velkého vlka,“ pronesl řezavým hlasem. „Neboť statečný Antoine de Beauterne zbavil Gévaudan nebezpečí dávno před tebou.“

„Tehdy to nebyla pravá bestie, sire.“

Mezi dvořany to tiše zašumělo. Jean promluvil, přestože nebyl tázan.

„To *byla* ta pravá bestie, hlupáku. Ta potvora začala v mojí sbírce zvířat už po několika dnech příšerně smrdět a rozkládat se, ačkoliv mám nejlepšího konzervátora z celé země. Ten smrad pocházel přímo z pekla!“ Hlavně pořád ještě mířily na Jeana. „A ty máš tu drzost, že ses nechal mladým markýzem d’Apcher přemluvit k pitomým honům na zvíře, které je podle mojí vyhlášky už dávno mrtvé?“ Král trhnul ukazovákem dozadu, kohoutky cvakly. Jedna z dam vyrazila pronikavý výkřik – ale kromě ostrého kliknutí se nic nestalo.

Král uchopil mušketu a podal ji dvořanovi, který ji vrátil zpět Chastelovi. „Myslím, žes pochopil.“

Jeanovi mocně bušilo srdce. Pochopil, a jak!

„Ale to nemá znamenat, že se král k tobě zachová nevděčně. Té farnosti jsi nepochybně prokázal velkou službu, když jsi složil příšerně žravého vlka,“ král záměrně zdůraznil poslední slovo. „Za to se ti dostane odměny.“ Kývl na jiného dvořana, aby k němu přišel blíž, a ten podal králi nevelkou krabičku. Král ji otevřel a vyndal z ní malý váček. „To je pro tebe, Jeane Chasteli.“ Hodil váček lesníkovi pod nohy, až to zacinkalo. „Od této chvíle se už o gévaudanské bestii nebude nikdy nikde mluvit. Je možné, že lovci nezastřelili jenom jednu. Ale je mrtvá, ať měla jakoukoliv podobu.“

I když všichni očekávali, že se Jean nyní beze slova sehne pro váček s penězi a zmizí, tak se lesník jen uklonil a znovu promluvil. „Sire, dovolte mi říct pár slov.“

„Díků?“ dorážel na něho okamžitě král.

„Musím vám říct, sire, že zřejmě neexistuje jenom jedna bestie.“ Jean polkl. „Ony táhnou celou Francií a okolními zeměmi, sire, a ženou se za masem...“

„Tak dost, Chasteli!“ vykřikl král a ukázal na váček. „Zvedni ho a vypadni! Vrať se do toho svého ubohého Gévaudanu, kde není nic než ovce, kozy a hory! Už tě nechci nikdy vidět a nechci nic slyšet o bestii. Už nikdy!“

„Sire...“

„Ven!“ zařval král. Vedle Jeana se vynořili dva sloužící, popadli ho za paže a odvěkli ho pozpátku ke dveřím. „Žádná bestie neexistuje,

zapamatujte si to všichni!“ vztekal se král, zuřivostí celý bez sebe. „Já jsem ji jednou provždy porazil a už se nikdy nevrátí!“ Zbytek králova výbuchu vzteku ztlumily zavírající se dveře, proto nebylo zřetelně slyšet. Jean nerozuměl jedinému slovu.

„Pusťte mě,“ nařídil sluhům a vytrhl se jim. Jeden ze sloužících mu vtiskl do dlaně váček s penězi. Bylo v něm dokonce méně, než kolik mu dal markýz. Jean se hořce zasmál. Nikdo, ani hrabivý král, si nedokáže koupit jeho mlčení, protože nemělo význam zavírat oči před něčím, co člověk ví. Mlčení nezabrání bestii v páchání dalších zvěrstev.

„Vždyť jsem ti říkal, že máš jenom odpovídat,“ podotkl jeden ze sluhů vztekle a zamířil před ním ke dveřím. „Kvůli tobě to bude s Jeho Veličenstvem po zbytek dne k nevydržení a my si to pěkně odskáčeme.“

Jean ho následoval. Byl nesmírně šťastný, že může z Versailles tak rychle vypadnout. Jeho touha vydat se do Říma, vypátrat mladého hraběte a zničit ho, byla den ode dne silnější. Vyšel z paláce ven a zastavil se před jedním z bočních křídel. Drožka, která ho přivezla, byla pryč. Sluha, který se o ni měl postarat, se nejspíš rozhodl, že nepohodlný host může odejít po svých.

Jeanovi chůze nijak nevadila. Právě naopak: aspoň bude mít příležitost, aby ze sebe setřásl vztek, který v něm král vzbudil. Ludvík XV. záměrně zavíral oči a spoléhal se na to, že i nadpřirozené a d'ábelské jevy se pokorně skloní před panovníkovými nařízeními. Ale to bohužel nebyla pravda.

„Vy tomu, co jste králi řekl, opravdu věříte, že ano?“

Hlas, který se Jeanovi zabodl do zad, mu připadal odněkud známý. Rychle se otočil.

Za ním stál Antoine de Beauterne, tentokrát byl oblečený ještě okázaleji než onoho dne, kdy se setkali při lovu na bestii. Měl na sobě tmavě zelený kabátec se stříbrnými a modrými výšivkami, bílé punčochy a střevíce s přezkami, na nichž se třpytily pravé drahokamy. V levé ruce držel vycházkovou hůl, jejíž hlavičci korunovala zlatá koule. Aspoň se však obešel bez paruky, na krátkých černých vlasech seděl třírohý klobouk, bohatě zdobený peřím. Kolik užitečných věcí by se dalo koupit za livry, jež ho takhle nákladná garderoba stála...

„*Mon seigneur*, vy jste také byl v sále?“

„Úplně vzadu. Mezi těmi, co upadli v nemilost.“ De Beauterne se mírně pousmál. „Král je člověk, který hrozně špatně platí a velice ostře vytýká chyby.“

„A to postihlo i vás, *mon seigneur*? Člověka, který zabil bestii?“

„To vy jste ji složil, Chasteli. To, co jsme tehdy v soutěsce zastřelili, byl jen velký vlk, ten, o němž král hovořil. Já jsem to hned věděl.“ De Beauterne ukázal holí podél průčelí královského paláce dozadu ke stájím. „Pojďte, zařídím, aby vás odvezli, Chasteli. Nezasloužíte si jít celou dlouhou cestu zpátky pěšky.“

Jean se na muže zadíval úplně jinýma očima. „Z čeho pramení taková změna ve vašem smýšlení, *mon seigneur*?“

„Jen si vzpomeňte, jak jsem ve vašem kraji strávil spoustu času tím, že jsem se seznamoval s okolím, zkoumal krajinu a počasí a v neposlední řadě i tamější zvěř.“ De Beauterne potřásl hlavou. „Vlci, Chasteli, nenapáchají takový masakr, jakého jsme byli svědky. Dokonce i ti dva Normani se vrátili domů s přesvědčením, že se tam potýkali s novým, dosud nepoznaným druhem zvířat. A co se týká kapitána Duhamela, netrvalo dlouho a začal mluvit ne o vlkovi, ale o nějaké *bytosti*.“ Poručík mávl rukou k paláci. „Tam uvnitř sedí král, který má strach z jakékoliv jiné verze. Nařídili mi, abych se do Versailles vrátil s bestií, žádný jiný výsledek by Jeho Veličenstvo nebylo ochotno přijmout.“

Vešli do stájí a de Beauterne nechal zapráhnout svůj kočár. „Vy jste ji zastřelil, Chasteli. Povězte: co to vlastně bylo?“

Jean zaváhal. „Byl to... opravdu to byl nějaký podivný kříženec, *mon seigneur*,“ nechal se strhnout a aspoň zčásti naznačil, s čím museli bojovat. „Když chtěl, dokázal utíkat po dvou a byl strašně silný. Zakopali jsme ho v lese a lidem ukázali vlka, aby přestali věřit v demony a neztratili víru v Boha,“ dodal.

„Takže by ho člověk mohl snadno považovat za loup-garoua, že?“ De Beauterne pozoroval stájníky při práci. „To tak zhruba vysvětluje historky, které člověk znovu a znovu slýchá.“

„Jak jsem už říkal: existuje jich více, nebyl to jenom jeden tvor, *mon seigneur*.“ Jean balancoval na úzké cestičce mezi pravdou a výmysly. „Až půjdete znovu na lov, *mon seigneur*, nabijte pušku stříbrnými kulkami. Ty na ty tvory platí mnohem víc než olovo. To je jediná rada, jakou vám mohu dát.“

„Děkuji vám, Chasteli. Možná se v dohledné době zase vydám do Gévaudanu, abych osobně dohlédl na to, že se nikde nedějí žádné nepravosti.“ De Beauterne se na lesníka podíval vážným pohledem. „Protože já s vámi souhlasím, také si myslím, že tam neřádí jenom jeden tvor. Nasvědčuje tomu počet vražd a to, že místa, kde se často vraždilo ve stejný den, ležela od sebe hrozně daleko. Myslím, že v této věci není o čem pochybovat. Jedině snad kdyby ta bytost uměla létat.“

„Ne, to neumí.“ Jean pocítil úlevu, že k nim do kraje brzy zamíří zkušený lovec. „Děkuji vám, že jste mi věnoval důvěru, *mon seigneur*.“

„Neměl jsem nic jiného na výběr. Stalo se toho příliš mnoho a viděl jsem tolik věcí, že vám musím věřit.“ Stájníci skončili s prací, kočár byl zapražený. „Nastupte si, Chasteli. Možná se v Gévaudanu setkáme a společně zabijeme to, o čem král nechce ani slyšet.“

Jean se de Beauterneovi uklonil a pak nasedl do kočáru. „Jsem vaším dlužníkem, *mon seigneur*.“ Zavřel dvířka a usedl. Kočár se rozjel.

* * *

Neustálé kodrcání Jeana po krátké době uspalo, upadl do úlevných dřímot, které – čím déle jeli – postupně přecházely v hrozivou noční můru. Jean se viděl, jak stojí před vysokým zrcadlem. Díval se v něm na svůj obraz. Najednou mu na obličeji vyrazily první jemné chloupky, byly hustší a tmavší než obvykle. Obličej se mu začal měnit, protahoval se do délky a nabíral hranaté obrysy...

Dříve než mohla přeměna dále pokračovat, podařilo se Jeanovi probrat ze snu. Byl vyděšený, setřel si pot z čela, otevřel okno, aby vpustil do dusné kabiny kočáru čerstvý vzduch, a nastavil obličej větru a prachu. Přitom se usilovně snažil přestat myslet na jemnou jizvu na zápěstí. Na ruce, do níž ho ve smrtelné křeči kousl jeho vlastní syn Antoine.

V.

KAPITOLA

Itálie, Řím, 25. listopad 2004, 19.31 hodin

Nikdy by neřekl, že by se mu mohlo přihodit něco ještě horšího. Ale přesně k tomu teď došlo.

Eric se necítil dobře. Mohly za to dvě věci – účinek kapek a jeho průvodkyně, kterou se naprosto nečekaně nestala Justine. Bylo mu řečeno, že jeho nevlastní sestra někam odcestovala a že k tomu měla vlastní, soukromé důvody. Takže ho na cestě doprovázela sestra Emanuela, která teď seděla vedle něho na plastové židli v kavárně v odbavovací hale terminálu A letiště *Aeroporto Leonardo da Vinci di Fiumicino*. A cestovat se sestrou Emanuelou bylo ještě horší, než když musel trávit čas s nevlastní sestrou.

Eric se nestačil divit, jak je možné, že mladá, jednadvacetiletá žena dokáže někde vyhrabat tak staromódní šaty, a navíc si je i obléknout. To nemělo nic společného se zbožností nebo skromností. Byl to pouze vnější důkaz jejího charakteru, byla nejen nudná, ale i nepříjemná a protivná. Malý černý křížek, který zpravidla mívala připevněný na klopě kabátu, byl tentokrát na vnitřní straně límečku halenky. Sestra poslechla jeho radu a křížek skryla. Nebylo nutné, aby kdekdo hned věděl, že je jeptiška.

Mlčky seděli vedle sebe a poslouchali hlášení o odletech nejrozumnějších letadel. Zavazadla už měli odbavená, nyní museli dvě hodiny čekat, až budou moci z východu A8 nastoupit do letadla do Záhřebu. Odtamtud budou pokračovat na Plitvice, Eric už pomocí mobilu zařídil, že je tam dopraví dobře známý, potlučený Dornier 328. Pilot letadla měl opravdu citlivý nos na pasažéry a na to, co budou potřebovat.

Kolem nich sedělo několik dalších cestujících. Naprostá většina se nahnula do druhého, mnohem většího nákupního centra zdejšího letiště v patře nad nimi.

Eric se rozhodl pro *machiato*, tedy pro silnou kávu, do níž barman přidal trošku mléka. Jen málokdo by si ji spletl s *latte machiato*, ale barman ho přesto varoval a zdvořile vysvětlil, v čem spočívají rozdíly mezi těmito druhy kávy. Většina cizinců – zejména však Němci – se zpravidla nechala nachytat, když si chtěli objednat ten správný druh kávy a neuměli ho přesně pojmenovat. Emanuela neuvěřitelně hlasitě srkala minerálku. Eric ze svého nápoje jen pozvolna upíjel a pozoroval okolí, lidi, informační tabule, bezpečnostní službu, prostě všechno kolem sebe.

Emanuela se k němu znenadání otočila. „Vy jste mě zdiskreditoval před matkou představenou,“ pronesla ledovým hlasem. Chtěla, aby vycítil, že ho nenávidí. „Proč?“

„Protože jste lhala,“ opáčil stručně, aniž by se na ni podíval. Pozorně sledoval informační tabuli, na níž se stále rychleji objevovaly zneklidňující informace, že ten a ten let byl *cancelled* nebo *delayed*. Počasí nad Římem se rychle zhoršovalo a průběžně zveřejňované údaje o aktuální situaci v cílové oblasti měly za následek, že ho navíc ještě rozbolela hlava. Přejel si rukou po pravém předloktí, rozehřívala se mu krev a začínala svědit. To bylo špatné znamení.

„Já jsem tam *ležela*,“ trvala Emanuela na svém a dotkla se místa na blůze, pod nímž byl připnutý křížek. „Na to mohu přísahat při krvi Páně. Vy jste mě prostě přehlédli, a proto jste prohlašoval, že jsem lhářka!“

„No dobrá, dobrá,“ prohodil s povzdechem. „Když to tvrdíte...“ Stejně jako předtím neměl sebemenší pochybnosti o tom, co u vraku vrtulníku viděl nebo spíš neviděl. Ovšem mnohem více ho zaměstnávala představa, že chorvatská policie pátrá po cizinci jménem José Devina z Bajadózu, který se mu velice podobal. Což bylo pochopitelné, vždyť to taky byl on sám, jen s falešným pasem. To bylo důvodem, proč si přebarvil vlasy, kotlety a knírek na blond. V zrcadle se mu teď nabízel nezvyklý pohled.

„Já vím, že mi nevěříte,“ rýpla si do něho Emanuela nazlobeně.

Eric mlčel, aby ji dále nedráždil. Čím méně se s ní bude muset bavit, tím lépe. Byl přesvědčen, že ta žena je hrozný pokrytec, proto jí v co nejkratší době poskytne příležitost, aby mu to svým chováním sama dokázala. Jestliže pracuje pro onu zlověstnou třetí stranu, ať už k tomu má jakékoli důvody, najde v Chorvatsku důkaz. Najednou prudce trhnul hlavou. *Co...?* Eric hluboce nasál nosem vzduch a bylo mu jedno, že se Emanuele objevil v tváři výraz odporu. Pach, který právě postřehl, mu připadal známý... velice známý. Rozhořely se v něm vzpomínky, vzpomínky na spontánní, nesmírně příjemný sex, dlouhé světlé vlasy... a na *abstract axpression*.

Podíval se směrem, odkud se k němu nesl jednoznačný pach.

A opravdu. Stála tam!

Stejně jako tehdy v galerii byla Severina k němu i teď natočena zády. Tentokrát studovala tabuli s informacemi pro turisty. Tmavě rudý kabát zdůrazňoval půvab světlých vlasů, volně spadajících až na ramena. Zdálo se, že se za žádnou cenu nedokáže odloučit od vysokých bot, i když je tentokrát téměř celé zakrývaly široké nohavice tmavě hnědých manšestrových kalhot. Žena nejspíš vycítila, že ji někdo pozoruje. Severina se rozhlédla, potom ho spatřila, udiveně pokrčila čelo a pak se celá rozzářila. Přestože dávala najevo, jak ji blaží u srdce, že ho znovu vidí, Eric sebou zpočátku krátce trhnul. Vyděsily ho rozbité, nateklé rty, náplast na čele a modrý otok kolem Severinina levého oka. Přesvědčivé známky toho, že ji někdo před nedávným krutě zbil.

„Eriku!“ S oslňujícím úsměvem se k němu blížila, záměrně přehlédla nataženou ruku a objala ho. Třikrát ho políbila, dvakrát na levou a jednou na pravou tvář a letmo mu přejela rukou po hrudi. „Skoro jsem tě nepoznala,“ prohodila vesele. Celá se rozzářila radostí, že ho znovu potkává. „Ty blond vlasy ti ale nesluší.“

„Děkuji ti za upřímnost,“ opáčil Eric s úsměvem. Měl pocit, že se mezi nimi vytvořilo tenké pouto spřízněnosti, o němž sám ani pořádně nevěděl, odkud se vlastně vzalo. Možná pramenilo z nepokoje a obav, které v něm vyvolával pohled na ženinu zbitou tvář. Možná to bylo nějaké neurčité souznění, které daleko přesahovalo společné sexuální zážitky. Mimochodem: když ho objala, ucítil, že stále ještě nenosí podprsenku. Ačkoliv měla na sobě velice tlustý černý rolák, přece jen cítil ten rozdíl.

„Severino, vypadáš...“ Chtěl říct „*stejně kouzelně jako dřív*“, místo toho se ale zadíval na její rány. „...dost pošramocené. Co se stalo?“

Z tváře se jí vytratil radostný výraz, žena ztišila hlas. „Můj bývalý přítel. Kvůli tomu hajzlovi jsem musela co nejrychleji vypadnout z Mnichova. Má ptačí mozek, a když jde o ženskou, nerozumí slovu *NE*.“ Odkášala si. „Nechci, aby to vyznělo nějak moc dramaticky, Eriku, ale ty jsi mi těmi dvaceti tisíci euro skutečně zachránil život. Bez nich bych si tento... tento útek nemohla dovolit. Kdo ví, co všechno by mi ten sviňák udělal, kdybych se mu ještě někdy dostala do rukou. Zná všechna místa, kde bych se mohla ukrýt.“ Severina na něho vážně pohlédla. „Jestli se ti za to budu moci někdy v budoucnu odvděčit, tak mi prosím zavolej, jasný?“

„Jasný,“ souhlasil Eric okamžitě. „A určitě mi dej jeho mnichovskou adresu. Při vhodné příležitosti ho jednou navštívím.“

„Ne, to není nutné. On zmizí sám, když mě nenajde.“ Potřásla hlavou a přiměla se k úsměvu. „A kromě toho nejsem jenom na útěku, ale zároveň se

i učím. Řím, město muzeí! Copak by se mohla studentka umění rozjet na nějaké příhodnější místo?“

Erika neopouštělo naléhavé nutkání dát jejímu bývalému příteli důkladně za vyučenou. Takové zacházení si žádná žena nezaslouží – jedině snad kdyby byla vlkodlak. „S výjimkou univerzity nebo ateliéru nejspíš ne.“

„Ted’ tu právě běží dvě výstavy moderního umění a ty si stoprocentně chci prohlédnout.“ Severina se hluboce nadechla a pohladila ho po paži. „Ach, to je krása, že tě zase vidím.“ S nápadnou ležérností se podívala po Emanuele, pozvedla levé obočí i s náplastí, v očích směsice údivu a němé otázky.

„To je moje sestra,“ vysvětloval Eric.

„Ona je tvoje sestra?“

„V naší rodině jsem za krasavce já.“

Emanuela se ani nepohnula a dívala se někam do ztracena.

„To vidím,“ zašeptala Severina a mrkla na něho přes okraj staromódních brýlí, které se mezitím opět dostaly do módy. V modrých očích se jí znenadání objevil šelmovský výraz. „Co jste v Římě vyváděli? Navštívili jste papeže?“

Ted’ už Emanuela zvedla hlavu a nadechla se, aby tento důkaz ženina nestydatého nedostatku víry oplatila patřičnou a pádnou odpovědí.

„Ne, byli jsme nakupovat,“ zasáhl Eric dříve, než se jeptiška mohla prozradit. „A teprve potom jsme si zašli za papežem. Sestra má víru pevně zakořeněnou v duši a nemá ráda, když někdo vtipkuje na účet Svatého otce.“

„Aha, rozumím.“ Severina se předklonila a Erika ze všech stran ovanula její svůdná vůně. „Máš chvilku čas? Zajdeme si o patro výše, zvu tě na kávu. Ta tu,“ kývla směrem k Emanuele, „ti může dát pozor na zavazadla.“

Eric pochopil, na co ho vlastně chce ve skutečnosti pozvat. Jedno rychlé číslo, někde potají na toaletě nebo v kabině v některém z obchůdků na letišti. Kdyby nebylo Leny, okamžitě by se zvedl a odešel se Severinou, bylo by mu úplně jedno kam, jen kdyby se přitom na okamžik zbavil té jeptišky. Navíc, jak si opět uvědomil, měl Severinu opravdu docela rád. „To je od tebe milé, ale opravdu to nejde. Musím sestře držet mužské dále od těla. Když má na sobě takové dráždivé šaty, jsou chlapi prakticky k neudržení.“

Severina vyloudila v obličeji lítostivý výraz. „To je ale škoda. Takže si zajedu do centra a najdu si tam nějaký příjemný hotýlek... a kdo ví, možná i někoho, kdo mě doprovodí.“ Ještě jednou ho objala. „Dáš mi číslo

mobilu?“ Eric jí nadiktoval vymyšlenou řadu čísel, která si horlivě natukala do telefonu a uložila, a sám si poznamenal její číslo. To, že ji měl rád, ještě neznamenal, že mu může zavolat, kdy se jí zachce. „Děkuji ti. Zavolám ti, až budu zase v Mnichově. No, *tedy v případě*, že se ještě někdy do Mnichova vrátím.“ Políbila ho na tvář, zamávala a spěchala k východu.

Eric se za ní díval a připomínal si detaily jejího dokonale tvarovaného těla. Stejně jako dřív mu připadala nesmírně atraktivní... ale kupodivu už po ní netoužil. Tuto vlastnost si pro sebe plně vyhradila Lena, přestože zbytky zvířecích choutek v něm by proti jednomu rychlému číslu nic nenamítaly. Úplněk v něm opět probouzel bestii k životu.

„Jste pěkný ubožák,“ přihlásila se ke slovu Emanuela a opět hlasitě usrkávala vody.

„S tím dokážu žít.“ Eric se znovu posadil vedle ní, nasadil si sluneční brýle a zahleděl se na informační tabuli. Hrozně rád by si v té chvíli podal Severinina bývalého přítele!

* * *

Měli štěstí. Jejich let nebyl ani *delayed*, ani *cancelled*, ale zato velice neklidný. Byl to daleko nejtvrdší let, jaký kdy Eric zažil. Turbulence, které po celou dobu uštědřovaly letadlu mohutné rány a kopance, vyvolávaly dokonce i v něm pocit, jako by měl žaludek na vodě.

Koutkem oka postřehl, že Emanuela nezvučně pohybuje rty: modlila se. Modlila se, dokud letadlo nedosedlo a nezastavilo se. Bez dalšího čekání přesedli do Dornieru 328, který na ně čekal v Záhřebu, a pokračovali dále na Plitvice. Emanuela tak mohla bez přerušení pokračovat v nezvučném volání o pomoc, s nímž se obracela k Pánu.

Uprostřed noci přistáli na malém letišti, z něhož Eric minulého dne odlétal. Pracovnice na letišti ho nepoznala, což kvitoval s uspokojením. Vzali si taxík, naložili zavazadla do kufru a odjeli do města.

Erikovi se řinul pot všemi póry, v žilách mu tepala kyselina a pálila ho na kůži, jako by se holil střepinami skla. Vytáhl malou lahvičku, nakapal si na dlaň několik kapek a rychle je slízl. Neklid, který mu tepal v těle, se rázem utopil, ale ani tak se ho úplně nezbavil. Nezbývá mu nic jiného, bude se muset úplně nadrogovat, než bestie stačí prorazit na povrch a ovládnout ho!

Emanuela ho ustaraně pozorovala a úkosem si prohlížela jeho obličej, lesknoucí se potem.

Když auto zabočilo za roh, uviděli, že se nad městečkem vznáší měsíc. Byl právě úplněk a této noci měsíc vypadal dvakrát větší než obvykle. Erikovi se zdálo, že z něho vyzařuje magická přitažlivost, vycházel z něho pronikavý jas připomínající světlomety protivzdušné obrany, který zaléval okolí živým, magickým světlem. V Erikových očích se město a všechno kolem něho pokrylo leskem, propůjčujícím všem živým tvorům neskutečnou auru. Měsíční svit zdůrazňoval jejich krásu a velebil je jako mimořádnou vzácnost. Opravdová země hojnosti.

Erikovým tělem projel záchvěv horka, rozkašlal se, popadly ho křeče. Bestie v jeho těle se rozzuřila, ryčela, toužila po svobodě a po krvi.

„Zastavte,“ zamumlal nezřetelně k řidiči, když projížděli kolem domu, lákajícího cedulí s anglickým nápisem, že se zde pronajímají prázdninové apartmány. Eric z auta ani tak nevyšel, jako se spíš vypotácel, okolí se mu rozplývalo před očima. „Tady se ubytujeme,“ oznámil Emanuele a klopýtal po schodech nahoru ke dveřím.

Domáci jim otevřel téměř okamžitě. Mohla za to rulička dolarových bankovek, kterou Eric nastrčil před kukátko ve dveřích jako odškodnění za to, že ho ruší tak pozdě v noci. Domáci je uvedl do pokoje, pak ho Eric bez okolků vystrnadil ven.

Dopadl na postel, shodil ze sebe šaty a boty a nahý se zavrtal pod prostěradlo. Emanuelinu přítomnost skoro nevnímal. To, co nyní dělal, si v minulých letech znovu a znovu nacvičoval a ve svém věku už měl za sebou několik set repríz. Skrz rudý závoj před očima si odpočítal kapky, dopadající mu s neuvěřitelným hlukem do dlaně, a rozechvěle je nasál. Dávka, která by každého obyčejného člověka okamžitě zabila, ho pouze uvrhla do hlubokého spánku, který se nepodařilo prorazit ani bestii.

Jako vždy se mu pomstila děsivými nočními můrami, ve snech se střídala krutá smrt jeho matky, útok na Lenu, krev, krev a ještě víc krve, obrázky mrtvých, povražděných dětí a tváře jeho obětí.

* * *

Když se Eric příštího dne ráno probudil, ležel na zemi vedle postele. Zaúpěl a mírně se zvedl, měl pocit, že má hlavu zabořenou do tlusté vrstvy vaty. Zadíval se na postel. Povlečení bylo na mnoha místech potřhané, prostěradla zčásti spadla z matrace na zem, polštář byl plný slin. Majiteli penzionu bude muset vyplatit nějaké odškodné. Až uvidí tu spoušť, bude si

asi myslet, že si se šeredkou Emanuelou dopřávali ten nejnespoutanější sex na světě.

Emanuela seděla na pohovce, ruce sepnuté v klíně, v prstech svírala růženec. Vypadala vyplašeně – ale přitom stejně arogantně a odmítavě jako předtím. „Modlila jsem se za vaši duši,“ řekla na pozdrav. „Ve spánku jste hrozně řádl, vrčel a cenil zuby. Měla jsem strach, že vás bestie přemůže.“

„A to si některé ženské stěžují, když chlapi chrápou,“ povzdechl si Eric a odpotácel se do koupelny. Za nocí jako ta dnešní si vůbec neodpočinul, právě naopak. Cítil se unavený, protože utišující prostředek stále ještě působil. Za normálních okolností trávil tři noci, kdy byl měsíc v úplňku, vždycky sám doma, omámený kapkami a neschopný cokoliv udělat. A právě teď se dostal do situace, kdy ho tato pomalost a těžkopádnost mohla stát život.

Eric se osprchoval, začal teplou vodou a pak ji bleskově přehodil na studenou. Rozproudil se mu krevní oběh, omámenost z něho spadla.

Mlčky se nasnídali, potom se navlékli do hrubých zimních šatů, v nichž dokáží venku vydržet i v takové zimě a nebudou za hodinu zmrzlí jako rampouch. Eric zaplatil za škody, které v pokoji způsobil, a několikrát se za ně omluvil. Za peníze, které dal majiteli penzionu, by si majitel málem mohl koupit nový dům, ale aspoň se vyhnul nepřijemným otázkám.

V malém obchůdku nakoupili potraviny a termosku, kterou si v sousední kavárně nechali naplnit, a vydali se na cestu do národního parku.

Ledově chladný vzduch dělal Erikovi dobře, s každým nádechem se cítil líp a líp. Zároveň během uplynulých let nabyl zkušeností a téměř dokonale zvládl umění, jak se udržet jen napolo bdělý, aby nedal bestii sebemenší náznak možnosti uniknout z chemického vězení.

Eric měl v paměti přesně uložené místo, kde zabil vlkodlačí samici. Když kráčeli k mýtině, na niž vrtulník spadl, prošli těsně vedle něho. Uviděl nevelkou kupku sněhu, připomínající obrysy lidského těla – když člověk věděl, na co se dívá. Mrtvola stále ještě ležela pod silnou bílou vrstvou, nikdo ji nenašel. Jak také?

Eric se zorientoval, důvěřoval instinktům. „Musíme tudy.“ Ukázal mezi stromy a vyrazil, Emanuela ho následovala. Po několika krocích vytáhl Eric z podšívky bundy kapesní počítač, nastartoval GPS orientaci a vyznačil si na mapě místo, kde ležela vlkodlačí mrtvola. Jeden nikdy neví.

Brzy došli na mýtinu, ohraničenou ohořelými stromy a pahýly a výrazně označenou policií. Vrak byl odklizen někam pryč, tu a tam narazili na zbytky značek, které si tam Chorvati udělali při hledání stop; zbytky pásky, již bylo místo neštěstí obeháno, se třepetaly ve větru.

Eric zaklonil hlavu a zadíval se na vrcholky stromů. Stromy se se skřípěním kolébaly, větve tiše ševalily. „Kde jste ležela?“ vyptával se Emanuel.

„A kde jste vlastně hledal?“

„Prostě mi jenom ukažte to místo. Možná tam najdeme nějakou drobnost, která nám o cizincích něco prozradí. Jestli vás srazili k zemi, tak tam neznámí pachatelé určitě zanechali nějaké stopy. A o ty mi jde.“ Pohledem přelétl vypálenou mýtinu. Na stopy, které už tak rozdupaly záchranné čety, napadl čerstvý sníh a za těchto okolností bylo pro jeho nos nesmírně, nesmírně těžkým úkolem vypátrat něco, co by mohlo mít význam. Příliš mnoho lidí, příliš mnoho pachů. Příliš mnoho ztraceného času.

Emanuela se obrátila doprava, pohybovala se směrem, kde ležel vrtulník, nejistě popocházela sem a tam a neustále se skláněla, až se zastavila u pahýlu jednoho stromu. „Tady to bylo, těsně vedle vraku.“

Eric si vybavil, že kolem tohoto místa procházel a nic takového, co by se podobalo jeptišce, neviděl. „Dobrá, máte pravdu. Tady jsem nehledal,“ zalhal. Chtěl, aby si myslela, že je v bezpečí. „Prohodím před vaší šéfkou nějaké slůvko ve váš prospěch.“ Pustil se za ní a zastavil se vedle sestry. „Omlouvám se za nedůvěru.“

„Odpouštím vám,“ odvětila Emanuela. „A co teď?“

Eric se sklonil. „Budeme hledat.“ Opatrně smetl rukavicí horní vrstvu sněhu stranou. Objevil pod ní zmrzlou krev, částčky sazí a drobounké úlomky z trosek vrtulníku, jimž policejní technici nevěnovali při zjišťování stop zvláštní pozornost.

Emanuela napodobila jeho chování a prohrabávala bílou pokrývku. Sehrávala svou roli přímo dokonale. Po několika hodinách si dopřáli krátkou přestávku, snědli chleby, které si s sebou přinesli, a popíjeli čaj z termosky.

„Chtěl jsem vám ještě jednou říct, že je mi smrti sestry Ignatie opravdu líto.“ Eric si nechal sluneční brýle na nose, ostrý jas nedělal jeho hlavě dobře. „Byla to nehoda.“

„Možná.“

„To je *pravda*.“ Foukl do čaje, skla brýlí se mu orosila a žena zmizela v oparu.

Emanuela mlčela, pak překvapivě pronesla: „I já se vám musím omluvit. Při našem prvním setkání jsem vás přece chtěla zabít.“

„Což je pochopitelné. Protože jste mě považovala za lycáonitu,“ podotkl Eric a snažil se, aby jeho poznámka vyzněla přátelsky. Aby jí dokázal vinu, musel ji přelstít. Už ji zase viděl, protože mu z brýlí zmizela pára.

„Ale stejně,“ trvala Emanuela na svém a pevně sevřela koutky úst. Na pravé tváři se jí udělal dolíček. „Máte štěstí, že nejsem serafínka.“

„Jak to myslíte?“

„Tak se nazývají sestry z našeho řádu, kterým se dostalo speciálního bojového výcviku. Se sestrou Ignatií jsme si je vyžádaly, když jsme viděly, že se situace přiostrila, ale už bylo příliš pozdě.“ Polkla. „Kdyby tam byly, věci by nedošly tak daleko.“

„A vy si myslíte, že taková serafínka by mě zabila?“

„Ano. Tak rychle, že byste tomu ani nevěřil!“

Eric zakroužil čajem v poháru. „Není to mírně troufalé dát si jméno podle andělů?“

„Zcela naopak, ony to chápou tak, že jim tím vzdávají úctu. Podle učení Dionysia Areopagity zaujímají serafové nejvyšší postavení v rámci devíti kast andělů,“ vysvětlovala Emanuela a po obličejí se jí rozlil žár vášnivého nadšení. „Řád se řídil malbami z pozdního středověku, na nichž jsou serafové vidět při Kristově narození. My ze Sesterstva krve Kristovy považujeme serafínky za jejich pozemské pomocníky. Uctívají a chrání to nejcennější z pozemských věcí, co nám zde Spasitel zanechal. Stejně jako archandělé nosí serafínky zbroje a zbraně, aby se mohly postavit zlu. Ony...“ Emanuela zkrotila nadšení, znenadání se odmlčela a rychle se napila čaje. „Obávám se, že jsem vám toho řekla příliš mnoho.“

„A já jsem to hned zapomněl. Stačí mi, že jsem vás u Faustitie už *jednou* očernil.“ Eric hořel nedočkavostí, aby se s takovou serafínkou mohl osobně setkat. Věřil slovům mladé jeptišky, hovořila s nefalšovaným nadšením. To, jak se jí rozzářily oči, nemohl nikdo předstírat.

Emanuela se pousmála, dopila pohár do dna a vstala. „Pokračujme, zanedlouho bude tma. Musíme se včas vydat zpět do penzionu, abychom tam došli dříve, než vyjde měsíc.“

„Máte pravdu.“ Eric nalil zbytek čaje do konvice, zašrouboval ji a znovu se pustil do namáhavé práce.

Pozdě odpoledne, když se slunce již nebezpečně sklánělo nad horizont a pouze tu a tam prosvítalo mezi stromy, Eric něco objevil.

Místo, kde hrabal ve zmrzlém sněhu, leželo od vrtulníku dost daleko. Hledal tam už spíše ze zoufalství, protože nikde kolem nic nenašel. Ani Emanuela dosud nic nevypátrala, což však zřejmě plně vyhovovalo jejím záměrům.

Eric držel mezi prsty maličký, žárem zkroucený a zčásti roztavený kousek kovu. Připomínal mu odznak nebo nějakou medaili. Na ornamentech ulpěly saze, zapadly do jemňoučkových žlábků a měly za následek, že se ozdobný text nedal přečíst.

Neoddával se falešným nadějím. Mohla to být stopa, ale stejně tak to mohl být obyčejný knoflík, který nějakému lesníkovi odpadl při poslední procházce lesem od bundy a čirou náhodou ohořel při požáru vrtulníku.

Důkladně ho prozkoumá. Ale až později a Emanuele o něm nic neřekne. Navíc mu v tu chvíli chyběla potřebná trpělivost, aby se dokázal koncentrovat na konzervaci takové maličké věci, nemluvě o tom, že by k tomu potřeboval ještě lupu, pinzetu a nějaké chemikálie.

„Máte něco?“ rozlehl se mýtinou Emanuelin hlas.

„Myslel jsem, že ano,“ zavolal, aby jí odpověděl, a odhodil úlomek trosek, který před chvíličkou rovněž zvedl. „Ale nic to nebylo. Jen kousek šrotu.“ Krev se mu rozehrívala a začínala znovu bolet. Nejvyšší čas, aby si vzal kapky, určitě více kapek než minulé noci, i když pak bude úplně bezmocný. Nemohl si dovolit zabít ještě jednu jeptišku. Podruhé už by mu nikdo neuvěřil, že to byla nehoda, a kdyby ji opravdu zabil, musel by k tomu mít zatraceně dobrý důvod. „Vraťme se.“

„S radostí. Je mi hrozná zima.“ Emanuela na něho čekala na konci mýtiny a společně se vrátili do penzionu.

Když na chodbě míjeli majitele penzionu, věnoval jim oběma více než výmluvný pohled. Potom je anglicky oslovil. „Byli byste tak laskaví a *spali* této noci s trochu menším vzrušením?“ požádal je. „Sice jste mi za všechny škody zaplatili, ale přece jen s tím mám dost práce.“

„To vám mohu slíbit. Byla to moje vina, já se nechávám sexem neuvěřitelně strhnout,“ odvětil Eric a přehnaně na muže mrknul, aby to vypadalo, že jeho slova vlastně platí Emanuele.

„To je mi jedno. Prostě se trochu držte na uzdě.“ Muž zmizel ve svém pokoji.

Eric vešel s jeptíškou do pokoje. Majitel penzionu jim postele skutečně nově povlékl. Shodili ze sebe hrubé zimní šaty. Emanuela dbala na pořádek, pověsila si věci na ramínko a dala je do skříně. Eric prostě přehodil kalhoty a bundu přes židli. Potom se posadil, rukama si podepřel hlavu a zadíval se na desku stolu. Přál si, aby mu konečně přestalo bušit ve spáncích.

Emanuela si sedla proti němu a nalila oběma zbytek čaje. Vzala si čokoládovou tyčinku a zakousla se do ní. „Co budeme dělat zítra?“ Pomalu před něho posunula šálek s čajem.

„Protože jsme dnes nic nenašli, budeme se zítra věnovat stejné zábavě,“ oznámil jí Eric. „Nebo máte nějaký lepší návrh?“ Vytáhl z kapsy malý skicář a začal si na něm propisovačkou něco kreslit.

Emanuela sklíčeně zavrtěla hlavou. „Nic lepšího mě nenapadlo.“

Eric mlčel a pod rukou se mu na papíře objevovaly čáry, které postupně nabývaly podobu rozevřené tlamy, v jejichž tesácích vězel lehce načrtnutý mužíček, vzpínající se čelistem, které se kolem něho sklápovaly. Eric ponořil prst do čaje, zvlhčil papír několika kapkami a rozetřel je na něm. Vlhkost a barva propisovačky společně vytvořily slaboučkou, špinavou mlhu, která se rozprostřela kolem mužíčka a jako obláček stoupala vzhůru.

Emanuela se dívala, jak kreslí. „Muž ve spárech zla, který přichází o duši,“ interpretovala obsah kresby.

Za levým okem ucítil bodavou bolest. Prolétla hlavou a podél páteře sklouzla až k pánci. Eric upustil propisovačku na stůl. „Budu spát ve vaně,“ pronesl stísňeně, potácivě se zvedl a cestou do koupelny se vysvlékal.

„A co když budu muset jít na toaletu?“ zeptala se Emanuela zděšeně.

Její námitku nebral na vědomí.

„Vzbudte mě někdy dopoledne, ale až později. Předtím se vám to asi nepodaří.“ Nohou odkopl šaty do koupelny, zavřel dveře a zamkl. Potom uchopil tašku s toaletními potřebami a vylovil z ní lahvičku s kapkami.

Naordinoval si hodně vysokou dávku a účinek se dostavil prakticky okamžitě.

Na poslední chvíli stačil vlézt do vany a posadit se a okamžitě mu oči zastřel rudočerný závoj. Už ani necítil, jak hlavou narazil o okraj vany.

Chorvatsko, Plitvice, 26. listopad 2004, 12.08 hodin

Erikovi se podařilo vanu nerozbít. Bestie se však bránila a donutila jeho tělo, aby se opět obešlo beze spánku a nehybnosti.

Bolely ho ruce i nohy, ulpěla na nich krev, i na původně bílé vaně zůstala řada rudých, zčásti zaschlých stop. Někde byly vidět široké skvrny, jinde dlouhé, táhlé čáry. Musel kolem sebe kopat a rozhazovat rukama.

Eric si povzdechl, sundal hlavici sprchy z držáku a otočil kohoutkem. Zkropil ho proud teplé vody, který smyl z jeho těla a z emailového povrchu vany všechnu krev.

„Pane von Kastelli? Jste vzhůru?“ zaslechl přes zavřené dveře Emanuelin hlas.

Podíval se na hodiny, zavěšené nad zrcadlem. Blikal na něho čas 12.10. „Vždyť jste mě přece měla vzbudit.“

„Neměla jsem odvahu,“ odsekla jeptiška. „Musela jsem zapnout televizi a pořádně zesílit zvuk, aby přehlušil ty příšerné zvuky z koupelny. Majitel penzionu sem už dvakrát přišel, a jestli prý tu chceme zůstat ještě jednu noc, musíme mu dát víc peněz.“

Eric se podíval na své šaty, povalující se v nepořádku na podlaze. Bunda neležela tak, jak ji ze sebe shodil, tím si byl naprosto jistý.

„Zajímavé,“ zabručel, zvedl se z vody, vylezl z vany a začal prohledávat kapsy bundy. Hledal věc, kterou našel v lese. Nikde nebyla. Takže Emanuela mu už zase lhala. Bylo jasné, že jí nechyběla odvaha vejít do koupelny a hrabat se v jeho věcech, zatímco ho měla v moci bestie. Aby se dostala dovnitř, musela si poradit se zámkem u dveří. Žena s mnoha utajenými schopnostmi.

„Pane von Kastelli?“

„Slyšel jsem vás. Nebude nutné, abychom tomu muži platili ještě víc,“ odpověděl a osušil se ručníkem. V údech i v kloubech pocítoval bolest. Každý pohyb, každé stáhnutí svalů vyvolalo nepříjemné bodání, které se ozývalo na jednom místě uvnitř hlavy, těsně za očima, a zatraceně bolelo.

Bylo na čase, aby si Emanuelu podal trochu jinak. Žena věděla mnohem víc, než byla ochotná přiznat jak jemu, tak matce představené. Eric jí podstrčí něco, po čem zpanikaří, pak se snad dopustí chyby.

Hodil na sebe jenom slipy a kalhoty a rozrazil dveře do koupelny. V levé ruce držel bundu. „Teď mi na místě řeknete, co to hrajete za hru.“ Pravou rukou ji popadl za krk, aby si ji udržel v dostatečné vzdálenosti, pak jí tvrdě smýkl o zed'. „Lhala jste a kradla!“

Ženiny vyděšené oči prozrazovaly, že má z něho strach. Bestie, která se v něm skrývala, využila jeho vzteku, aby prorazila na povrch. Protáhla se těmi nejmenšími trhlinami v Erikově sebeovládání a dokazovala svou přítomnost šíleným leskem v zorníčkách.

„*Vade retro, satanas!*“ zaskřehotala Emanuela a pokřižovala se.

„Ten ďábel nejsem já, tím si můžeš být úplně jistá.“ Zesílil tlak prstů, aby nemohla dýchat a uvěřila, že ji chce zabít. „Řekni mi, kam jsi dala ten odznak, medailón nebo co to vlastně je!“ obořil se na ni. „Nebo brzo předstoupíš před samotného Stvořitele. Co víš o majiteli toho odznaku?“

„Já...“ Do očí jí vhrkly slzy.

„Komu patřil? Ty se s nimi paktuješ? Kdo má to mládě?“ rozeřval se na ni a dal si záležet, aby se z jeho hlasu vytratily poslední zbytky lidskosti.

Bestie v jeho těle zajásala a vzpínala se v řetězech, kterými ji Erikova silná vůle doposud stále ještě spoutávala. „Tak mluv, jeptiško! Jinak...“

Eric se náhle odmlčel, zalapal po dechu a složil se před ní k zemi. Několikrát sebou na podlaze škubnul, protočil panenky tak vysoko, až bylo vidět pouze bělmo, pak přivřel víčka. Tělo ochablo.

Nikdo by nedokázal předstírat bezvědomí lépe než on.

„Pane, děkuji ti,“ zaslechl Emanuela chrčet. Jeptiška ho překročila, kroky zamířily ke stolu, na kterém stál telefon. Žena krátce stlačila několik čísel, ozvalo se tlumené vyzvánění, pak někdo přijal hovor. Spojení bylo špatné, Eric pochopil jenom to, že na druhém konci linky hovoří nějaký mužský hlas.

„Musím okamžitě zmizet,“ vychrlila Emanuela rozčileně chraptivým hlasem. „On mě nachytal. Vzala jsem mu ten odznak, který našel, a on se do mě hned pustil. Já...“ Muž ji přerušil a jeptiška napjatě poslouchala. „Kam že to mám přijít? Není pořádně slyšet, něco ten hovor pořád ruší... Cesta do Slunje? Tam mě vyzvednete?“ ujišťovala se. „Ale potom se už nebudu moci vrátit k sesterstvu.“ Znovu mlčky poslouchala. „Dobře, souhlasím. Něco se najde, abychom naplnili vůli Páně.“ Ženiny šaty zašustily, pravděpodobně se otočila, aby se na něho podívala. „Co mám udělat s Kastellem? Mám ho nechat ležet, nebo...? Dobrá, nechám na vás, abyste ho soudili.“ Popsala penzion. „Ale pospěšte si, nevím, jak dlouho to bezvědomí... ne, počkejte. Já ho uspím pořádně.“ Přerušila spojení, zmáčkla několik čísel a okamžitě zavěsila. Po tom, co udělala, nebylo možné vyvolat poslední volané číslo. Ta potvora byla prohnanejší, než by člověk na první pohled soudil.

Podle zvuků nebylo těžké uhodnout, co jeptiška právě dělá: balila, a to v největším spěchu. Nakonec na Erika dopadl její stín. Stlačila mu ústa a něco do nich nakapala. Tu chuť znal až příliš dobře: jeho vlastní kapky. Předstíral, že obrovskou dávku spolkl. Pak ho žena pustila a rozběhla se k východu. Dveře se otevřely a hned zase zavřely.

Sotva byla Emanuela pryč, vyplivl Eric kapky, zvedl se a co nejrychleji se oblékl. Nejdůležitější věci z výbavy nacpal rychle do batohu a vylezl oknem ven, aby se mohl jeptišce přilepit na paty. Malý herecký výstup ho snad konečně přivede na konkrétní stopu, a navíc musel získat zpátky odznak.

Viděl, jak pospíchá ulicí a mává na autobus, který právě projížděl kolem. Tím mu další sledování pořádně ztížila.

Když ho autobus míjel, přikrčil se Eric za kupkou sněhu. Obhlížel si převážně zastaralá auta, která pravděpodobně patřila hotelovým hostům.

Bez dlouhého přemýšlení si vybral jedno, jehož kola aspoň trochu vypadala na to, že by jim zima nemusela dělat potíže, rozbil boční sklo a skočil dovnitř.

Zkratoval dráty, motor okamžitě naskočil a Eric se vydal ve stopách autobusu. Zachovával si dostatečný odstup, i když si tím vysloužil jedno či dvě zahoukání od jiných řidičů.

Brzy nechali národní park s jeho nesčetnými malými a velkými hotely, penziony a dalšími ubytovacími zařízeními za zády a pokračovali dál po široké cestě. Od kol autobusu odletovaly spršky sněhu a dopadaly na čelní sklo za ním jedoucího auta. Eric proti nim bez ustání bojoval stěrači.

Vytočil topení na maximum, aby nepřimrzl k volantů a dokázal vzdorovat chladu, pronikajícímu dovnitř rozbitým bočním sklem. Ale i tak mu v autě byla zatracená zima.

„Krucinál, tak už konečně vystup,“ zanađával, když autobus možná už postě zapnul blinkr a zastavil, tentokrát u pumpy. Vedle ní stála malá restaurace, kde se nabízela i možnost pronajmout si pokoj na noc. Eric se zarazil, když na malém parkovišti spatřil zbrusu nový terénní vůz.

To již Emanuela vystupovala. Přeběhla přes cestu k restauraci, podívala se na poznávací značku terénního auta a bez váhání vešla do budovy.

Eric zamířil s ukradeným vozem na parkoviště. Přes přední okna restaurace nic neviděl, takže si hledal jiný způsob, jak vniknout dovnitř. Chtěl mít možnost nepozorovaně sledovat, s jakými spojenci se tam má jeptiška setkat.

Zaparkoval za nákladním autem, aby ho nebylo vidět, až bude vystupovat, přeběhl kolem auta dozadu a dostal se k zadní straně restaurace. Objevil tam dveře, kterými právě vycházela ven nějaká žena s kbelíkem v ruce.

„Děkuji,“ zamumlal Eric rusky a protáhl se kolem ní dovnitř. Žena se nenechala rušit hostem, který se, jak se zdálo, v restauraci moc dobře nevyznal. Kráčel vykachlíčkovanou chodbou, kde silně páchla moč a dezinfekční prostředky, ke dveřím a doufal, že se tudy snad konečně dostane do výčepu.

Privítala ho neprostupná hradba kouře z cigaret a dýmek, mísil se s jemnou vůní kávy, kterou doplňovaly závany levných deodorantů a zemitého mužského potu. Do nosu se mu vloudila vůně posledních zbytků opečeného špeku s bramborami a česnekem a neomylně mu prozradila, co si zde hosté s oblibou dávají k obědu.

Eric opatrně vykoul zpoza rohu a kousíček od sebe spatřil šatnu. Vešel dovnitř a velice pomalu si tam svlékal kabát.

Trhlinou v umělohmotné stěně zahlédl Emanuelina záda, nebyla od něho dále než čtyři metry. Naproti ní seděli dva muži, jeden blondák, druhý šedovlasý, vypadali vcelku tuctově a oběma mohlo být kolem čtyřicítky. Nebylo na nich nic nápadného, ani účes, ani tváře, ani šaty. Zdálo se, že s restaurací dokonale splynuli, člověk měl málem dojem, že tam vůbec nejsou. Lidé, kteří dokázali působit tak nenápadně, měli podle Erikových zkušeností za sebou mimořádně kvalitní výcvik.

Emanuela vzrušeně hovořila, předkláněla se dopředu a hned zase zakláněla, přičemž rukama mohutně šermovala ve vzduchu. Jeden z mužů se podíval na hodinky a natáhl ruku. Jeptiška uchopila kabelku, vytáhla napolo ohořelý odznak a podala ho šedovlasému muži. Potom vstala a prošla kolem šatny k toaletám. Když se Eric za ní díval a v duchu zvažoval, co by měl udělat nejdřív, prošel kolem něho i blondák a také on vešel do dveří k záchodům. Levou ruku přitom zabořil do kapsy světlešedého kabátu.

Eric ho nedůvěřivě následoval a v poslední chvíli zahlédl, že pata mužovy polobotky právě mizí za dveřmi na dámskou toaletu.

Eric položil ruku na rukojeť stříbrné dýky a vešel do maličké přední místnůstky s umyvadlem. Vonělo tu mýdlo, použité papírové ručníky se vršily vedle umyvadla, malý kbelík je nestačil pojmut.

Muž i Emanuela někam zmizeli, ale z poslední ze tří kabiněk k němu dolehlo přidušené bublání, voda šplouchala a stříkala. Buď tam někdo měl značné problémy s močením, nebo se muž právě snažil utopit jeptišku v záchodové míse.

Eric si stoupl před dveře a vši silou do nich kopnul, tenká železná zástrčka zapraskala, třísky se rozlétly a celý úchyt se vytrhl ze dřeva.

Dveře udeřily blondáka do zadku a mrštily jím o nádržku s vodou. Muž zabořil jedno koleno Emanuele do zad, levou rukou se ještě včas stačil zapřít, aby nenarazil hlavou do zdi. Pravou rukou držel ženu za zátylek a tlačil jí hlavu do mísy, naplněné až po okraj vodou.

„Obsazeno?“ zeptal se Eric a natáhl obě ruce ke světlavlasému muži.

Bylo pozoruhodné, jak rychle chlapík zareagoval. Nejprve kopl do dveří a odmrštíł je na Erika, který se do nich znovu vrhl, tentokrát se o ně opřel plnou vahou těla. Postřehl, že neznámý vytasil nůž a právě ho vrazil Emanuele do týla. Dlouhá štíhlá čepel se do dvou třetin zabořila do masa a projela kolem páteře do malého mozku. Ženino tělo na místě zvláčnělo.

Eric uštědřil muži tvrdý kopanec do břicha, blondák odletěl ke stěně a k nádržce s vodou. „Vy dva, kdo vlastně jste?“

Muž vytáhl nůž z jeptišky a zaútočil jím na Erika.

Ten se svištěcí čepeli vyhnul přesně propočteným vytočením a zespodu bodl. Stříbrná dýka rozpárala útočnickovi předloktí, prsty se rozevřely, muž vykřikl a upustil nůž na zem.

„Kdo jste?“ opakoval Eric otázku.

Muž se nevzdal, i když utržil těžkou, silně krvácející ránu. Předvedl dokonalou ukázkou kickboxu, která by v každé škole bojových umění mohla sloužit jako zářivý vzor – a přesto byl příliš pomalý. Eric ho chytil za nohu a prudce ji vytočil o více než sto osmdesát stupňů. Uslyšel praskat klouby a muž znovu vykřikl. Eric mu téměř současně podtrhl koleno druhé nohy, takže muž spadl na záda a hlavou prudce narazil na okraj záchodové mísy. Ozvalo se hlasité prasknutí.

„Do prdele!“ Na další dotazy mohl klidně zapomenout. Každý normální člověk se zlomeným vazem ztratí řeč. Zbýval mu však ještě druhý muž venku ve výčepu.

Pach jeptiščiny krve rozdmýchal žádostivost bestie, kterou v sobě nosil. Cítil žhavou touhu nažrat se masa obou obětí, ženy i muže, touhu napít se jejich krve.

Rychle se vymotal z kabiny ven a prchl do přední místnůstky. Když v zrcadle spatřil vlastní obraz, zděsil se. Sám sobě připadal jako šílenec rozrušený na nejvyšší míru, v očích lesk a na rtech děsivý škleb. Rychle otočil kohoutkem a studenou vodou si zchladil zátylek a tvář. Doufal, že se mu stejně snadno podařilo odplavit i pohled na bestii.

Eric vyšel z toalety, zamířil do výčepu a přehodil si kabát přes ramena. Neměl čas na nějaké hrátky a sledování, proto neváhal a zamířil ke stolu, kde čekal šedovlasý muž, a bez vyzvání si k němu přisedl. Pak mírně rozhrnul kabát a vyhrnul si svetr kousek výš, aby muž jasně viděl, že má za pasem P devítku.

„Mám několik otázek, na které mi ani váš mrtvý přítel, ani jeptiška, kterou zavraždil, už nemohou dát odpověď“, pronesl přátelským tónem, aby u sousedního, plně obsazeného stolu nevzbudil sebemenší podezření. „Takže se musím soustředit na vás. Nemyslete si, že si můžete být jistý životem jenom proto, že teď spolu sedíme v hospodě. Budete mě poslouchat a odpovíte mi na otázky. Když se tím budete řídit, dostanete se odsud živý. Na rozdíl od vašeho společníka.“

Šedovlasý muž na něho vytřeštěně zíral. „Můj ty Svatý otče!“

„Najednou už vstupuje do hry sám papež? No to je milé.“ Eric si dával pozor na každíčký pohyb, který muž udělal. „Teď přichází moje první otázka: Kdo jste?“

Šedovlasý muž mlčel, bloudil očima doleva doprava a hledal pomoc.

Eric k němu přisunul cukřenku. „Neudělejte žádnou neuváženou hloupost,“ varoval ho s přátelským úsměvem. Navenek budili dojem, jako by se už dlouho dobře znali. „Nuže, pro koho...“

Muž něco chorvatsky zakřičel a ukázal na Erika, potom prudce vyskočil a couvl. Hosté k nim natočili hlavy, žena za barovým pultem sáhla po telefonu a začala vytáčet nějaké číslo.

„Vy idiote!“ zavrčel Eric a zvedl se, vytasil pistoli a krouživým pohybem s ní přešel zleva doprava. „Zůstaňte všichni klidně sedět,“ nařídil rusky. „Tahle věc se týká jenom mě a tady toho pána.“

Muž začal kráčet k východu a zase řekl něco, co vyvolalo hlasité poznámky ostatních hostů.

„Buďte zticha!“ nařídil Eric muži. „Teď půjdeme k vašemu vozu...“

Šedovlasý muž se přikrčil za jedním ze stolů, plně obsazeným hosty, vytrhl zpod bundy zbraň, zamířil na Erika a několikrát vypálil.

Eric se odrazil a skočil stranou, kryl se za šatnou a i on začal po protivníkovi střílet, potom se rozběhl ke dveřím od záchodů. Rozhodl se uniknout z restaurace zadními dveřmi. Soupeř se určitě bude chtít dostat k autu a nebude počítat s tím, že se Eric k němu přiblíží z opačné strany.

Ještě nestačil ujít ani dva metry a k zadnímu východu měl stále dost daleko, když tři muži od sousedního stolu zalovili rukama u země. Když je zase zvedli, drželi v nich velkorážní lovecké pušky. Eric rozeznal na bundě jednoho z těch tří mužů nápis *Enjoy our Nationalpark* a vytušil, koho má před sebou: zaměstnance parku. Hrdinné lesníky.

Zatracení idioti!

Skokem se dostal do bezpečí, právě v tu chvíli zarachotila první lovecká puška. Kulka ho minula a zavrtala se do zdi chodby, dvě kachličky praskly. Střílení pokračovalo – a zdálo se, že některé střely nemířily na Erika. V místnosti se ozvaly hlasité výkřiky.

Eric utíkal k zadním dveřím, které mu přesně ve chvíli, kdy to potřeboval, uklízečka znovu otevřela. Oběhl dům, vykoukl zpoza rohu a uviděl, že si šedovlasý protivník našel kryt za jedním nákladním autem, zatímco ho ostřelovali hned čtyři lesníci.

„Tomu se asi říká být v nesprávnou chvíli na nesprávném místě,“ zabručel Eric a rozběhl se, aby se k šedovlasému muži dostal o kus blíž.

Muž se protáhl kolem přívěsu a třikrát vypálil z pistole po lesnících, jeden z nich vykřikl a zhroutil se do sněhové břečky. Tím vyprovokoval zbylé tři protivníky, aby začali střílet ještě rychleji. Tentokrát mířili pod nákladním autem i na útočnickovy nohy.

Skutečně muže zasáhli, jedna kulka mu utrhla polovinu levého kotníku a útočník padl k zemi. Dlouho nekřičel, protože lesníci na něho pálili škvírou pod vozem ze všech hlavních. Nedostal příležitost, aby se zvedl. Ještě když se svíjel na zemi a snažil se připlížit ke kolu auta, aby se za ním aspoň zčásti skryl, zasáhlo ho několik projektilů. Kulky dopadaly s velkou prudkostí, tělo sebou několikrát škublo, z ran se řinula krev. Lesníci přestali střílet teprve ve chvíli, kdy se muž zhroutil a přestal se hýbat.

„Do prdele, copak se dneska musí všechno podělat?“ Eric se rozběhl k mrtvému, poklekl vedle kola a chráněn před pohledy ostatních mu rychle prohlídal kapsy.

Z jedné vydoloval klíče od auta – a zaklel. Byla to jedna z těch moderních čipových karet, ne kovová, ale taková, co pracovala na principu vysílačky. Jakmile stiskne tlačítko, začne auto dělat rámus, okamžitě se zapnou světla a blinkry. Lepší signál by snad lesníkům ani nemohl dát. Kromě toho objevil v kapse i spálený medailón. Obojí zasunul do kapsy a schovávaje se za jinými zaparkovanými auty zamířil k terénnímu vozu, který šedovlasému muži nepochybně patřil. Vlastně se nedalo říct, že šel, spíše se plížil.

Lesníci postupovali vpřed a navzájem kryli jeden druhého. S největší pravděpodobností předtím bojovali v občanské válce a naprosto přesně věděli, co v boji rozhoduje. S nimi si Eric rozhodně nechtěl nic začít.

Opatrně podřepil vedle terénního vozu a vytáhl čipovou kartu. Stiskl tlačítko a okamžitě rozrazil dveře, zatímco mohutné vozidlo zapištělo a rozblikalo se.

Jeden z mužů otočil hlavu a spatřil ho, zakřičel něco na své přátele a přiložil pušku k líci.

Eric zasunul čipovou kartu do škvíry, přístrojová deska se rozzářila a rozsvítilo se políčko s jasně modrým nápisem *On*. Natáhl prst, aby ho stiskl, když v tu chvíli prasklo boční okénko a Eric ucítil prudký náraz do hrudníku. Hrudí mu projela pronikavá bolest, kulka vyletěla druhou stranou těla ven, a navíc ještě zničila protilehlé boční okénko. Současně zarachotily další výstřely.

Byl to však pouze začátek bubnové palby, kterou na něho muži spustili. Zasáhlo ho hned několik kulek, do krku, do ramene, jiné ho škrábly po spáncích. Pekelně bolely...

...a utrpení definitivně probudilo bestii v jeho těle! Setřásla ze sebe omámení vyvolané kapkami a převzala nad člověkem kontrolu.

Erikovi se před očima rozlila palčivá rudá záře. Nic neviděl. Jako by se díval do žhnoucího slunce, zatímco někdo jiný se vydal s jeho tělem na

cesty. Cítil, jak se mu hýbou svaly, jak skáče a jeho prsty se zmocňují nějakých věcí a boří se do teplých, vlhkých těl, jak se mu v ústech rozlévá kovová pachut'.

Ještě si stačil uvědomit, že se místo slunce vyhoupnul na oblohu měsíc, rozlévající kolem sebe mrtvolně bledou, zároveň však nádhernou záři. Světlo mu dodávalo teplo, vlévalo zlu skrývajícimu se v jeho těle ještě více sil.

Jeho rozum se naposledy vzepjal a pak se ponořil do žhavého bílého moře.

VI.

KAPITOLA

19. září 1767, Itálie, Řím

Dny letěly jeden za druhým, ale Gregorii se přesto táhly jako věčnost. Strávila nesčetné hodiny u nejrůznějších hodnostářů, aby si s jejich pomocí vyžádala audienci u Svatého otce, a všechny rozhovory vedly ke stejnému výsledku. Bylo úplně jedno, jestli se ji nejdříve snažili utěšit, nebo jestli jí rovnou odmítli vyhovět. Nehodlala však tento dosud tak marný boj vzdát, na to neměla ani pomyslení. Po večerech netrpělivě vysedávala ve svém pokojíčku a vroucně se modlila, nebo když byla na konci dlouhého dne příliš unavená a neměla sílu žádat Pána o pomoc, pozorovala z malého balkónku hemžení dole v úzké uličce.

Řím byl živé město, které ji znovu a znovu mátlo. Vymykalo se srovnání s jakýmkoliv jiným městem, které kdy v životě spatřila. Podle všeho, co věděla, v něm bylo více kostelů než kdekoliv jinde na světě. A nikde jinde se starověk neobjevoval s takovou samozřejmostí bok po boku novověku. Obyvatelé Říma začlenili bez jakýchkoliv okolků vše, co se zachovalo ze života a velikosti jejich předků, do každodenního života. Ne vždy zacházeli s tímto dědictvím s patřičným respektem: mezi troskami Fora Romana, které kdysi tvořilo centrum celého světa, se nyní pásł dobytek. Na jiných místech stály monumentální starověké památky jako ztracení giganti přímo uprostřed moderní zástavby, mezi okázalými paláci a prostými měšťanskými domy. V člověku budily dojem, jako by upadly do melancholické strnulosti. V době, než se z ní stala jeptiška a abatyše, když byla jako mladá žena manželkou bohatého francouzského šlechtice a slyšela na jméno Valérie Marie, komtesa de Montclair, hodně cestovala. Londýn jí připadal příliš skličující a deprimující, Stockholm příliš chladný. Petrohrad sice dobyl její srdce s prudkostí nespoutané bouře – ale pak jí je stejně rychle i zlomil. Její muž tam zemřel. Rázem přišla o veškeré

bohatství a po letech lehkomyšlného plýtvání následovala doba duchovní očisty.

Gregoria vyšla na balkón a zadívala se do stinné uličky. Nevěděla, jaký úsek života se před ní právě otevírá, ale od návštěvy Svatopetrského chrámu ho sama pro sebe nazývala „časem činů“. Nadále bude dennodenně navštěvovat Svatopetrský chrám a vyptávat se na Svatého otce, až jí někdo dovolí, aby si s ním promluvila, i kdyby to mělo být z pouhého soucitu s ubohou pomatenou ženou.

Znovu a znovu – a mnohdy i ve chvílích, kdy si to nejméně přála – se jí do myšlenek vloudil Jean. Jestlipak tuší, že už na něho u kamisardů nečeká?

Gregoria věděla, že je všechno možné, jenom ne bezmocná žena. Dokáže na sebe dát pozor. Přesto toužila po tom, aby byl Jean co nejdříve opět v její blízkosti. Když bude stát vedle ní, rychle se zbaví onoho nedobrého pocitu, jenž ji soužil pokaždé, když si vzpomněla na kardinála, který ji ve sloupořadí oslovil. Čím déle o setkání přemýšlela, tím podivnější jí kardinálovo chování připadalo. O tom muži se bude muset dovědět něco víc. Byl to však těžký úkol, protože neuměla italsky. Již nyní se však snažila pochytit trochu víc než nejběžnější standardní fráze. Brzy nepochybně obdrží od příbuzných v Alsasku peníze a ty jí postačí na to, aby si vedle nájmu a stravy mohla zaplatit i dobrého učitele.

Zatímco se abatyše oddávala úvahám, postřehla najednou postavu s kloboukem hluboce naraženým do čela, která vklouzla do dveří domu, v němž byla ubytovaná. Zmocnila se jí nedůvěra a ta ji donutila vrátit se do pokoje a rychle vzít do ruky stříbrnou dýku.

Na schodech se rozlehly kroky, které se po dřevěné podlaze stále blížily, až se zastavily přímo před jejími dveřmi. Ozvalo se zaklepání, bylo však tak váhavé, že se Gregoria, křečovitě svírající dýku v ruce, poněkud uvolnila.

„Kdo je tam?“

„Jsem přítel bratra Mattea, abatyše.“

„Žádného bratra Mattea neznám.“

„Ale určitě si pamatujete na benediktina, který ve Svatopetrském chrámu vyměňuje svíce před obrazy a sochami svatých.“

Gregoria opatrně pootevřela dveře, jen tak, aby se v nich objevila uzoučká škvíra. Uviděla před sebou postaršího muže, který měl na sobě oděv obyčejného obchodníka a jen s patrnou nevolí odhalil bezvousou tvář. „Co po mně chce?“

„On nic. To já s vámi musím hovořit. Jedná se o tu vaši záležitost.“

„Odkud mám vědět, že vám mohu důvěřovat?“

„Protože v opačném případě byste už byla mrtvá.“ Muž se tlačil pootevřenými dveřmi do pokojíčku. „Rychle, abatyše, pusťte mě dovnitř dříve, než nás někdo uvidí. Dům, ve kterém bydlíte, není bezpečný a určitě ho někdo neustále sleduje.“

Gregoria ucouvla, ruku se stiletou držela volně u těla tak, aby ji návštěvník nemohl vidět, ale aby ji mohla kdykoliv použít. „Prozatím jsem se nedověděla nic, co by mě přimělo k tomu, abych vám věřila.“

„Uznávám, že jste v zapeklité situaci a správně rozlišit příznivce a nepřátele pro vás určitě není snadné.“ Muž sundal klobouk a na světlo se vyhrnuly podlouhlé, světle hnědé vlasy. „Ale budete mi aspoň trochu důvěřovat, když vám řeknu, že i já mám odpor k tomu, čím různí lidé pověřují legáta Francesca a co on pak s chutí dělá?“

Jméno abatyšina nepřítele zasáhlo Gregorii jako bodnutí ledovou dýkou.

„Kdo jste, seňore?“

„Jsem Marco Lentolo. Poslal mě za vámi jeden přítel, se kterým se někdy později určitě setkáte. V Římě se totiž najde pár lidí, kteří věří vašim slovům, abatyše.“ Posadil se. „A já o té bestii rovněž vím své.“

Gregoria nevěděla, co mu má na to říct.

Lentolo viděl, že ji svými slovy pořádně zaskočil. „Co kdybyste mi povyprávěla všechno to, co jste už prozradila Rotondovi, abychom byli všichni stejně informovaní jako náš společný... nepřítel?“

Gregoria se vyděsila. Takže se ve svých pocitech přece jen nemýlila! „Proč by kardinál měl být mým nepřítelem?“ nedalo jí a zeptala se, přičemž se snažila, aby návštěvník nepoznal, jak je rozrušená.

„Ten kardinál je jezuita, on je ten, kdo dává Franceskovi úkoly, a legát pak vykoná všechno, co mu kardinál nařídí.“

„Jak mám vědět, že to není past? Možná že právě vy jste ten, kdo táhne s Franceskem za jeden provaz.“

„Abatyše, to zjistíte asi jenom jedním způsobem, totiž tím, že v tomto domě budete sedět tak dlouho, dokud sem Rotonda nepošle své lidi, aby vás unesli a odvezli na stejné místo, kde vězní vaši schovanku.“ Přitáhl k sobě druhou, rozviklanou židli. „Posad'te se a poslouchejte mě. Věřím, že to, co vám povím, vás donutí, abyste mi konečně uvěřila.“

Gregoria ho poslechla a sedla si.

„Když vás slyším hovořit o bestii,“ pokračoval Lentolo, „věřím vám každické slovo. Víím, že bestie existuje. Ta bestie, co řadí u vás v kraji, a mnoho dalších, kterými se svět hemží a které na nás seslal sám Satan. To pro mě není nic nového. Ale poprvé, abatyše, tady máme svědkyni, která

přežila úklady legáta Francesca a může vypovídat o zločinech, které legát napáchal. Tomu ďáblu v lidské podobě se dosud pokaždé podařilo zničit všechny důkazy o své vině.“

„K čemu nám to bude dobré? Sám jste říkal, že ho kardinál chrání. Papež mi neuvěří.“

„Tento Svatý otec vám neuvěří, v tom máte pravdu, abatyše. Ale možná vám uvěří jeho nástupce.“ Lentolo to záměrně prohodil jen tak mimochodem, mužovy hnědé oči se na ni nevinně zadívaly, ale spodní tón, který v jeho slovech zazněl, Gregorii zarazil. Za těmito slovy se mohla skrývat obrovská výbušná síla. Abatyše se raději neodvažovala zeptat, co má muž touto na první pohled neškodnou větou vlastně na mysli, větou, kterou si kdekdo mohl vyložit po svém. Jednou věcí si ale nyní byla absolutně jistá: ocitla se přímo uprostřed doutnajícího sporu uvnitř papežského dvora, který se nepochybně táhl už hezky dlouho a byl mnohem větší, než zatím tušila.

„Ale než ta doba přijde, může už být pro Florence příliš pozdě,“ odvětila po dlouhém přemýšlení. Oba dva se na chvíli odmlčeli. Gregoria se posléze vzchopila a povyprávěla Lentolovi o událostech v Gévaudanu, o tom, co si tam lidé s bestii prožili, o honech, o velkém počtu obětí i o Franceskově návštěvě.

Lentolo ji pozorně poslouchal a nepřerušoval její vyprávění žádnými dotazy. Když abatyše dohovořila, uznale se na ni podíval. „Byla vaše schovanka v kontaktu s tou bestií, abatyše?“ zeptal se jí pak bez zbytečných cavyků. „A ať vás ani nenapadne, abyste se mě pokusila obelhat. To, že Francesco vaši schovanku unesl, dává smysl jedině v případě, že dívka v sobě nosí zárodek zla. Takže buď to jí ta zrůda udělala dítě... nebo sama má od narození sémě zla v krvi.“ Zahleděl se Gregorii do tváře. „Povězte mi pravdu a nemějte strach o život své schovanky. Jestli ji najdeme, nebude to znamenat její smrt. Máme prostředky, kterými jí můžeme vyhnat bestii z těla.“

„Ona je...“ Gregoria musela potlačit vzlyky a pokřižovala se. „Florence se narodila jako bestie. Pán nechť mi odpustí, ale co jsem měla dělat, když jsem zjistila, čím trpí? Měla jsem ji zabít?“ Skryla obličej v dlaních. „Bůh ví, že jsem pátrala po všech možných prostředcích, abych ji té bestie zbavila, ale všechno, co jsem vyzkoušela...“

Lentolo ji uchopil za ruku. „Uklidněte se, abatyše. To, co jste udělala, svědčí o vaší dobrotivosti a velkém srdci. Jednala jste správně, ačkoliv vám chyběly informace a vědomosti, abyste mohla démona ze své schovanky skutečně vyhnat.“

„Ale ona není za ty mrtvé v Gévaudanu odpovědná,“ dodala Gregoria rychle a s důrazem. „Skutečnou bestii skolil jeden statečný muž, který si kvůli ní musel prožít obrovské utrpení. Jeho mladší syn rovněž propadl zlu, a tak ho musel vlastnoručně zabít.“

„Nejmenoval se Beauterne?“

Gregoria potřásla hlavou. „Beauterne byl hrdina, vlastně jím byl jmenován na příkaz francouzského krále. Ale vraždy pokračovaly dále, dokud je neukončil Jean Chastel.“

Lentolo přimhouřil oči. „Ten Chastel také může proti Franceskovi vypovídat?“

„Ne,“ odvětila abatyše rychle. Jean si už toho vytrpěl víc než dost, v této záležitosti ho chtěla držet stranou, navíc byla pravda, že on sám z toho na vlastní kůži moc nezažil. „Já jsem váš jediný svědek.“

„Potom na vás budeme dávat o to větší pozor.“ Lentolo se přátelsky pousmál. „Teď, když jste mi povyprávěla o všech hrůzách, které jste zažila, vám musím vysvětlit, komu jste náhodou zkřížila plány.“ Odkášlal si. „Kardinál Rotonda a jeho přítel Francesco si vymysleli šílený plán, kterého se drží, a získali na svou stranu mnoho církevních hodnostářů. Všimla jste si, že v letech, kdy se bestie potulovala ve vašem kraji, naháněli někteří kazatelé lidem co největší strach, jen aby je tak donutili chodit do kostelů?“

Gregoria si okamžitě vzpomněla na různé kněze, kvůli kterým se Jean často hrozně rozčiloval. „Ano.“

„V těch dobách pořádali společné veřejné modlitby, nesčetné mše, a to všechno mělo za následek, že farnosti získaly tolik moci jako nikdy předtím. Když člověk uváží, že se v Gévaudanu usadilo značné množství potomků vyhnaných hugenotů, byly poslední tři roky pro katolickou církev těmi nejúspěšnějšími.“

Lentolo postřehl, že Gregoria na něho v úžasu kulí oči. Tušila, kam povídáním míří. „Ale církev si přece nemůže pomáhat tím, že lidem nažene strach. Nemůže spoléhat na to, že je pomocí strachu donutí, aby se častěji uchylovali do Božích příbytků!“ Potřásla hlavou. „Bylo by to, jako by se dala do spolku s démony, jen aby tak snáze dosáhla vlastních ziskných cílů!“

„My oba a s námi i několik dalších členů papežského dvora uvažujeme stejným způsobem. Ale Rotonda na to má jiný pohled. Podle jeho názoru ztrácí církev příliš velkou část moci.“ Lentolo se předklonil. „Takovou bestii považuje Rotonda za dar, který mu seslal sám Bůh. Všude, kde se bestie objeví, jsou kostely přeplněné a lidé se modlí k Bohu. V jeho očích to může církvi jen prospět.“

„K něčemu takovému nesmí docházet!“ Gregoria se na něho vážně zadívala. „Lidé musí najít cestu k Bohu sami o sobě, z vlastní vůle, ne ze strachu. A nikdo, nikdo nedokáže takovou bestii kontrolovat!“

„V tom s vámi naprosto souhlasím. Právě to je důvod, proč se spojila jistá skupina lidí, která by chtěla Rotundu a zelanty, což jsou přátelé jezuitů, svrhnout. Na tomto plánu pracujeme už hodně dlouho a to, že jste se tu objevila, nás znovu povzbudilo. Vy jste pro nás dar, který z nebe seslal Bůh, abatyše!“ Lentolo ji jemně pohladel po hřbetu ruky. „My najdeme vaši schovanku, vyženeme jí bestii z těla a pomocí její a vaší výpovědi usvědčíme všechny ty, kteří se na onom neuvěřitelném spiknutí podílejí. Svatý otec je možná přítel jezuitů, ale když budou proti nim vnesena taková obrovská obvinění, nebude je moci déle chránit.“

„Kdy začneme?“

Lentolo se rozesmál. „Všechna čest vaší horlivosti, abatyše, ale ještě bude zapotřebí dlouhé řady příprav. Spěch je nutností, musíme však postupovat opatrně a velice obezřetně.“

„Co to znamená?“ Gregoria si připadala jako Jiří Drakobijce, jemuž ukázali obludu, kterou má zabít, a hned potom ho poprosili, aby ještě chvíli počkal, přestože drak již držel obětovanou pannu ve spárech.

„Nejdůležitější je, abychom vytvořili sdružení, v němž budou jenom takoví lidé, kterým můžeme naprosto věřit. A v tomto případě – abychom si mohli být jistí, že nám žádný jezuita nestrčí nohu do dveří – musíme vytvořit sdružení, které budou tvořit jen a jen ženy, nikdo jiný.“

„To dává smysl.“ Gregoria si v myšlenkách vybavila klášter, který zanechala vypálený a v troskách, a všechny ty nevinné duše, které v něm byly zavražděny. „Mé sestry by se k němu určitě okamžitě připojily, ale jak víte, legát má zásluhu na tom, že zemřely.“

Lentolo jí pevně pohlédl do očí. „Co byste říkala tomu, kdybyste dostala něco víc než jen nový klášter?“

„Nerozumím...“

„Líbila by vám představa postavit se do čela nového křesťanského řádu? Jste dost silná na to, abyste se stala srdcem, které probudí Sesterstvo krve Kristovy k životu?“ Pronesl tato slova, jako by si je již mnoho, mnoho týdnů a měsíců důkladně připravoval.

Gregorie se znovu zmocnil pocit, že se stala pouhým kolečkem v nějakém obrovském soukolí. Ale důležitým kolečkem. „Já? To přece nemyslíte vážně!“ Napřímila se.

„Ale ano, mluvím naprosto vážně. Vy jste byla abatyší v klášteře, oplýváte duchem i vzděláním. Jste důvěrně seznámená se vším, čeho je

zapotřebí, abyste mohla vést lidi a organizovat chod věcí. Ovšem, a to je nejdůležitější: když jste se vydala do Říma, prokázala jste odvahu a neotřesitelnou lásku k našemu Pánu.“ Upřeně se na ni zahleděl. „Navíc nemáme na výběr. Rotonda má oči a uši všude, zelanti mu upředli síť, skrz jejíž oka téměř nic neproklouzne. Jedině snad s výjimkou takové smělé a odhodlané ženy, jakou jste vy, abatyše.“

Gregoria se nadechla k odpovědi, Lentolo ji však zarazil zvednutím ruky. „Dovolte, abychom se o veškeré přípravy postarali my, abatyše. Čekali jsme pouze na den, kdy nám Bůh sešle někoho takového, jako jste vy.“ Zvedl se a podal jí ruku. „Staňte se zakladatelkou nového řádu, s jeho pomocí osvobodíte svou schovanku. Uvažte, co všechno je v sázce.“ Lentolo si nasadil klobouk, upravil krempu a zamířil ke dveřím. „Nezapomeňte, že už teď jste ve velkém nebezpečí. Francesco se brzy dozví, že tu jste. Umístil jsem do blízkosti domu několik mužů, kteří by vás prozatím měli ochránit. Za tři dny vás znovu navštívím a věřím, že budete s mým návrhem souhlasit. Potom se seznámíte s mým přítelem.“ Otevřel dveře a bez dalšího slova vyšel ven.

Gregoria zavřela dveře a vyšla na balkón, aby se za ním ještě jednou podívala. Lentolo však dokonale ovládal umění splynout s davem. Dokonce už nikde nezahledla ani jeho klobouk.

Vrátila se do pokojíku, posadila se před malý krucifix a upřeně se zahleděla na Spasitele. Její prsty se mechanicky probíraly perlami růžence, rty se nezvučně modlily Otčenáš a Zdrávas Maria, znovu a znovu beze slov úpěnlivě zapřísahala Pána, aby ji osvítil a pomohl.

Najednou strnula a položila růženec na stůl.

Gregoria dospěla k rozhodnutí.

19. září 1767, Itálie, Řím

Jean byl šťastný. Ulevilo se mu, když konečně dorazil k cíli. Poslední týdny ho obraly o mnoho sil, kdejaký spěšný posel by se nadýmal pýchou nad krkolomnou, nesmírně rychlou cestou přes celou Francii do Marseille, odtamtud přes moře do Itálie a dále až do Říma. Výrazně ztratil na váze, přesto se cítil tak silný jako jen málokdy dřív v životě.

Jean se podíval na lísteček, který dostal od markýze. Jméno hostince souhlasilo. Nyní začala ta nejnáročnější, nejzdlouhavější část jeho pátrání po místě, na kterém se skrývá François, hrabě de Morangiès.

Jean uměl číst a psát, ale italsky se ani při nejlepší vůli nedokázal domluvit. Nikdy předtím také neměl jediný důvod, proč by se měl tuto řeč naučit. V Gévaudanu ji koneckonců nikdo nepotřeboval. V Římě ano.

Zbraň zabalil do několika vrstev kůže a uložil do námořnického pytle, protože si nebyl jistý, jak by obyvatelé Říma zareagovali na člověka, který by si vykračoval v ulicích se zbraní v ruce. Na opasku měl zavěšenou stříbrnou dýku a na zádech pod kabátem byla před zvědavými pohledy skryta jedna z pistolí, které původně patřily Maleskému.

Jean vešel dovnitř a zamířil k výčepnímu pultu, za nímž stál muž asi tak v jeho věku, byl vyšňořený jako leckterý z hejsků, točících se kolem francouzského krále. V místnosti byl pronikavě cítit parfém, z horního patra zazníval hlasitý ženský smích, po němž následovalo cinkání skleniček. V horních místnostech zřejmě někdo bujaře slavil.

Hostinský samozřejmě oslovil Jeana italsky. Ten jen omluvně pokrčil rameny. „Hovoříte francouzsky?“

„*Mais oui*, ale ano,“ muž okamžitě přešel do druhé řeči, ačkoliv měl přímo úděsný přízvuk. „Čím vám mohu být nápomocný? Možná osvěžující koupel s příjemnou pomocnicí a po ní společné uvolnění v jednom z našich nejlepších pokojů?“ Zdálo se, že si teprve nyní všimnul Jeanových zaprášených, dosti špinavých šatů. „Ovšem tedy... Máte dost peněz, abyste mohl zaplatit?“

Jean si až nyní uvědomil, v jakém typu podniku se vlastně ocitl. S tím nepočítal. Ale u člověka jako de Morangiès se dalo čekat, že se ubytuje právě tady. „Já někoho hledám.“

Mužův obličej okamžitě pokryla neprostupná maska. „Pak byste měl zajít na strážnici, monsieur. Tady nikdo nezmizel a já o svých hostech nikomu nic neprozrazuju.“

Jean přistoupil blíže k pultu. „Hledám Françoise de Molette, hraběte de Morangiès. Jeho otec mě pověřil, abych sem přijel a přivezl mu peníze, o které ho žádal.“

Muž se k němu okamžitě opět začal chovat přátelsky. „No to se mi dokonale hodí. Hrabě mi ještě dluží skromnou sumičku, slíbil, že ji zaplatí, až se sem příště nastěhuje.“ Zalovil rukou pod pultem, zazněl zvuk otevírající se zásuvky, pak hostinský položil před Jeana dlužní úpis. „Tady, podívejte se sám, monsieur. Tady je jeho podpis i pečeť.“

Jean otočil lístek k sobě. Všechno na něm bylo napsané italsky, nedokázal vyluštit ani částku, jakou hrabě dluží. „Kolik to dělá ve francouzské měně?“

Muž vyloudil falešný úsměv. „V livrech to dělá asi tak... šedesát.“

„Tak říkáte šedesát.“ Jean protáhl ústa a nedůvěřivě se pousmál. „Myslíte si, že vypadám jako úplný idiot?“

„Samozřejmě že ne!“

„Nebo snad jako nějaké natvrdlé dobračisko?“ Jean ztišil hlas, který teď zněl výhružně, v hnědých očích se objevil tvrdý výraz. S přátelským chováním tady moc nepořídí.

„To nedokážu posoudit... ale zdá se mi, že dokážete snášet těžké věci s lehkostí,“ následovala poněkud nejistá odpověď.

„Proč se tedy snažíte zacházet se mnou jako s nějakým poslušným idiotem, přestože si musíte domyslet, že to vašemu zdraví rozhodně neprospěje?“ Položil širokou ruku na rukojeť dýky. „Varuji vás, monsieur. Zaplatím částku, kterou po mně požadujete, a pak s tímhle cárem papíru zajdu za někým, kdo mi to přesně přeloží. Kdyby to pak při přepočtu nedělalo šedesát livrů, můžete si být naprosto jistý, že se vrátím. A za každý livr, o který jste mě okradl, vám uřizu dlouhý pruh kůže, spletu je všechny dohromady a budu vás jimi škrtit tak dlouho, dokud mi...“

„Dělá to dvaatřicet livrů,“ vyhrkl muž chvatně a ustoupil o krok dozadu.

„Já... já jsem se přepočítal, monsieur, odpusťte mi to, prosím.“

Jean mu vysázel na stůl třicet pět livrů, vzal dlužní úpis a podíval se muži do tváře. „Kde teď hraběte najdu?“

„To nevím. Když nebydlí u mě, je možné, že se usadil v Trastevere u Cantelliho. Pracuje tam jedna z jeho přítelkyň.“ Muž najednou překypoval horlivostí, rozpovídal se jako stará klepna. Peníze, Jeanova mohutná postava a jednoznačně vyřčená hrozba měly za následek, že změkl jako vosk. „Poptejte se tam po ženě jménem Passione, monsieur.“

„Děkuji.“ Jean se otočil ke dveřím. „Jakmile se tu hrabě znovu ubytuje, byl bych vám velice zavázán, kdybyste mi o tom dal zprávu. Dám vám vědět, kde budu nocovat. Ale neříkejte mu nic o těch penězích, které má dostat. Jinak zase bude všude dělat dluhy ještě dřív, než mu ty peníze stačím předat.“ Ruka znovu několikrát poklepala na rukojeť dýky. „Kdybych se doslechl, že jste mi neřekl, až se tu objeví, znovu za vámi zajdu a poděkuji vám hezky po mém.“

„Rozumím, monsieur.“ Muž se uklonil.

Jean vyšel z domu na ulici. Nezapsal si tuto návštěvu mezi úspěchy, ale také ji nepovažoval za naprostý neúspěch. S dlužním úpisem v kapse měl v ruce něco, co mohl proti hraběti použít, a druhá adresa přesně souhlasila se seznamem, který dostal od starého markýze. Nové bylo pouze jméno ženy: Passione.

Jean se rozhodl pokračovat v hledání, ale asi tak po hodině musel konstatovat, že jestli mu nepomůže někdo z místních, tak se v Římě ztratí. Proto se spolehl na služby jednoho drožkáře, který rozuměl aspoň pár slov francouzsky – dost na to, aby si nepletl základní pojmy. Muž se na něho zpočátku díval dost nedůtklivě, ale zlatý louisdor ho rychle přesvědčil o zákaznickově solventnosti, přestože pasažér na první pohled nepůsobil dojmem, jako by se právě utápěl v bohatství.

* * *

Za soumraku zastavil kočár před hledanou adresou. Jean vystoupil a nařídil kočímu, aby na něho před domem počkal.

Vstoupil dovnitř. Dům byl provoněný vonnými esencemi stejně jako první hostinec, ve kterém po hraběti pátral. Tentokrát se však zdálo, že luxus není předstíraný, nebylo to žádné falešné pozlátko, tady bylo všechno pravé. Kdyby Jean znovu narazil na dlužní úpis, byla by částka nesrovnatelně vyšší než třicet dva livrů.

„Bonjour, monsieur,“ pozdravil muže v brokátovém kabátci, stojícího za pultem. Kousek za ním povlával závěs, skrz který se vcházelo dále do domu.

Muž se usmál a odpověděl italsky.

„Mluvíte francouzsky?“ V tomto případě měl Jean méně štěstí. „Hrabě de Morangiès?“ zeptal se. „Je tady?“ Ukázal palcem na zem, potom vytáhl váček s penězi a zacinkal jimi. „Pro hraběte.“

Zdálo se, že muž stále ještě nechápe, co po něm Jean chce. Proto se lesník rozhodl pro změnu strategie. „Passione?“

„*Ma certo Passione – il fiore più bello di Roma!*“ Muž se zasmál a natáhl ruce pro peníze. S Jeanovým němým souhlasem si napočítal třicet livrů – vskutku neslýchanou sumu – a pak před ním rozevřel závěs.

Za ním čekal svět hříchu.

Chrám hříchů uprostřed svatého Říma.

O něčem takovém se mu nikdy v životě ani nesnilo!

Lehce oděná dívka, jejíž ňadra nicotná látka spíše zdůrazňovala, než zahalovala, ho uchopila za ruku a s jemným násilím si ho odvedla dál. Mohla to být jeho dcera.

„Passione?“ zeptal se s nadějí v hlase a místo odpovědi se dočkal úchvatného úsměvu, doprovázeného mírným pokrčením hlavy. Vedla ho kolem pootevřených dveří, v nichž postávaly ženy nejrůznějšího věku,

některé více, jiné méně oblečené, a lákaly ho škádlivými gesty k sobě. Natahovaly se k němu, ale jeho průvodkyně odvracela všechny pokusy, které měly muže od ní odloučit, hlasitými a pobavenými výkřiky. Na první pohled poznala, že Jean v takovém domě ještě nebyl, a přátelsky mu tiskla ruku. Došli do chodby, v níž byl vzduch nasátý vlhkostí a teplem. Dívka ho zavedla do velké místnosti, rozdělené rozvěšenými prostěradly na menší komůrky. Jean ucítil vodu doplněnou o přísady do koupele a zaslechl šplouchání a cákání neviditelných hostů.

Průvodkyně ho postrčila do jednoho ze séparé a naznačila mu, že se má vysvléci. Za ním stála dřevěná kád', vedle ní ležely připravené ručníky, jimiž se mohl po koupeli vytrít do sucha. Pak dívka zmizela.

Jean nerozhodně postával vedle kádě. Dívka chtěla, aby se vykoupal předtím, než využije Passioniných služeb. Protože se s ní nemohl pouštět do žádné diskuse, rozeplnul si s povzdechem šaty a shodil je ze sebe na zem, potom si kolem boků uvázal ručník.

Děvče se vrátilo se čtyřmi silnějšími ženami, které vlekly vědra s téměř vroucí vodou. Postupně ji nalily do kádě a zmizely, ale dvě z nich se hned nato vrátily se džberý se studenou vodou.

Dívka nasypala do vody nějaký prášek a v místnosti se okamžitě rozšířila velice příjemná vůně. Pak se smíchem ukázala na zpěněnou vodu.

„Teprve až budete pryč,“ řekl Jean a vystrkal ji ven. Nasoukal se do kádě a užíval si teplé vody, která ho omývala.

Ačkoliv po tom zpočátku vůbec netoužil, měl z vynucené lázně nakonec i radost. V posledních dnech téměř neměl příležitost pořádně se umýt a zřejmě to na něm bylo dost vidět.

Když se Jean osušil, ucítil, jak jeho šaty páchnou. Dokonce i nepříliš citlivý nos by snadno a rychle postřehl námahu a pot, jímž byly nasáklé. Jen s přemáháním si špinavý oděv znovu oblékl.

Dívka se najednou zase objevila vedle něho, vesele se na něho usmála a pomocí četných gest ho donutila, aby si staré šaty okamžitě sundal. Podala mu lehký plášť, nacpala jeho oděv do námořnického pytle a znovu ho vzala za ruku. „Passione,“ pronesla s úsměvem.

Jean si s úlevou vydechl. Obával se, že se bude muset podrobit dalším očištěným procedurám, než ho konečně pustí k ženě, která podle toho, co mu prozradil hostinský v druhém nevěstinci, byla přítelkyní mladého hraběte.

Vyšlapali po schodech do třetího patra, ve kterém to už nevypadalo tak honosně jako v nižších patrech. Dívka se zastavila před jedněmi dveřmi, zaklepala a strčila hlavu dovnitř.

Zevnitř se ozvalo zaklení nějakého muže a ženský výkřik, dívka se rychle stáhla zpátky a zavřela dveře. Usmála se jako andílek a předvedla Jeanovi nepříliš vhodným, zato však výmluvným konkrétním gestem, co v pokoji probíhá.

Stáli na chodbě, poslouchali mužovo hlasité sténání a rychlé vzrušené dýchání, které Passione s poněkud přehnaným úsilím předstírala, až muž znenadání vyjekl a pak najednou zmlkl.

Po kratičké chvíli se dveře otevřely a vyšel z nich muž, který vypadal velice, velice vyčerpaně. Šaty mu dokonale seděly na těle, jako by ho právě oblékl komorník, dokonce i uzel na tenoučkém šálu kolem krku byl perfektně uvázaný.

Dívka se uklonila, pohlédla k zemi a pravou rukou zatahala Jeana, aby konečně uhnul z cesty. Jean poslechl a muž kolem něho pyšně prošel. Šlechtici byli všude stejní.

Potom lesník vešel do místnosti. Doufal, že tam najde Passione.

Na židli před zrcadlem seděla nahá žena, vyčesávala si rozčuchané, dlouhé světlé vlasy, krátce k němu vzhledla a italsky něco prohodila. Dopadaly na ni paprsky zapadajícího světla, které dodávaly jejím zlatým vlasům rudý nádech a propůjčovaly jí zdání něčeho vznešeného, čistého, což bylo v přímém protikladu ke způsobu, jakým si vydělávala na živobytí.

Jean k ní přistoupil blíž, odložil si věci na podlahu a podíval se z okna. „Oblečte se, madame,“ pronesl přátelsky. „Nechci od vás lásku, kterou bych si musel kupovat za peníze.“

Passione se zarazila, přestala se česat, pak se rozesmála a znovu zvedla ruku s hřebenem. „Francouz, no to se hodí. Většina z vás je v posteli výborná, a navíc vás skoro vždycky napadne něco, čím člověka pobavíte.“

Jean se sehnul, zvedl ze země odhozenou přikrývku a hodil ji ženě. „Myslím to vážně. Vaše tělo mě nezajímá.“

Žena si přehodila přikrývku přes ramena a otočila se na židli, aby na něho lépe viděla. Teprve teď si ji Jean mohl pořádně prohlédnout. „Čemu tedy vděčím za potěšení, monsieur, že za mnou přijde zákazník a já přitom nemusím dělat nic, čím bych si zasloužila odměnu?“

„Hledám jednoho vašeho přítele. Hraběte de Morangiès. Doslechl jsem se, že jste jeho družka.“

„Máte si ho odvést domů?“ Jean se zarazil, protože v jejím hlase postřehl známky úlevy.

Lesník opět vytáhl váček s penězi. „Posílá mě jeho otec. Mám mu přinést peníze dřív, než ho kvůli dluhům pošlou do vězení. Jeho otec si

nepřeje žádné další skandály.“ Postřehl, jak je zklamaná. „Proč bych ho měl brát s sebou?“

Passione sklopila zrak. „Možná... musí zase k vojsku a má jít sloužit do nějaké války?“

„Kdy tu hrabě byl naposledy?“

Otrásla se a přitáhla si přikrývku úžeji k tělu. „Před několika dní.“

Passione na Jeana nepůsobila dojmem, že by ji těšilo být šlechticovou společnicí. Muselo se přihodit něco, co její city k němu od základu změnilo. Nabyl dojmu, že dívčinu náklonnost vystřídal strach.

„Máte pro mě něco, co bych měl jeho otci vyřídit?“

„Ne, ne,“ odpověděla až příliš rychle.

„Madame, jestli vám něco provedl, tak mi to prozradte,“ požádal ji přátelským tónem. „S radostí mu oplatím všechno, co vám kdy udělal.“

„On...“ Kousla se do spodního rtu, potom se rozvzlykala. „Bil mě, holí. Myslela jsem, že se nikdy neuklidní! A potom se na mě vrhl... jako zvíře. Bylo to příšerné, monsieur, a věřte mi, že jsem od svých nápadníků zvyklá na ledacos.“ Polkla, položila si pravou ruku do týla a bezmyšlenkovitě jí přejela po krku a klíční kosti. „On... on mě dokonce i kousnul. Nejen tak jemně, roztouženě, ale pořádně hluboko. Rána příšerně krvácela, musela jsem nechat polštáře čistě povléknout.“

Jean krátce přivřel oči. Zatímco mu dívka o všem vyprávěla, kladl si v duchu otázku, jak to, že přes všechny rány, které jí hrabě uštědřil, na ní nevidí jedinou modřinu nebo podlitinu. Vysvětlení bylo prosté, zároveň však děsivé: bestie se již uhnízdila v ženině těle, a zatímco jí stravovala duši, postaralo se zlo o to, aby pokožka vypadala na pohled dokonale a bez sebemenší vady. Pro Passionino povolání to byla nepochybně značná výhoda, ale pro zbytek světa...

„Řekněte mi, madame, netrápila vás od onoho dne tu a tam horečka, neměla jste někdy halucinace?“

„Jste snad doktor, monsieur?“ Vstala a popošla k němu, přikrývka jemně zašustila. „To by bylo skvělé, protože lékaři, u kterých jsem byla, si nedokázali s mými sny poradit.“ Passione si povzddechla. „Ale co byste tak mohl proti tomu dělat?“

Ale ano, on by proti tomu mohl něco podniknout, jenže takový zákrok by se jí zcela jistě vůbec nezamlouval. Jean se jí podíval do očí. „Madame, víte, kde bych mohl hraběte najít? Je v nebezpečí... a přivádí do nebezpečí i druhé.“

Passione se hluboce nadechla, posadila se na postel a zakryla si ústa rukou. Pomalu paži opět spustila. „On zešílel, že mám pravdu? To je

důvod, proč jste tady.“ Zaklonila se, sáhla po poloprázdné láhvi červeného vína a dopřála si pořádný doušek. „Já jsem si to hned myslela. Jeho oči... koulel jimi sem a tam, cenil zuby a skákal z jednoho místa na druhé. Smál se, když viděl, že mám strach, a říkal mi, že se nemám přetvařovat, ale abych se chovala stejně jako on. Ze začátku to ještě byla legrace, ale pak...“ Zvedla láhev. Na chvíličku se jí v očích zalesklo něco jako údiv, jako by nedokázala pochopit, co právě dělá. Jean jí rozuměl až příliš dobře. Štědře placená konkubína jako ona, která se za všech okolností musela předvádět jako svůdná a roztomilá osůbka, by nikdy tak nestydatě nepopíjela. Bylo zřejmé, že bestie již začala měnit její chování.

„...vás kousnul,“ dokončil za ní větu.

„Ano.“ Passione se opět roztřásla a podívala se na něho. „Vezmete si ho s sebou?“

„Udělám cokoliv, aby ve svém šílenství už žádného dalšího člověka nenapadl a neprovedl mu takové věci, jaké napáchal vám.“ Jean polkl a pocítil neuvěřitelný soucit. Ale přesto: nemohla zůstat naživu, jinak by se jako bestie potulovala po nocích uličkami Říma a zabíjela nevinné lidi.

„Vy jste mou záchranou, monsieur.“ Vyprázdnila láhev a lhostejně ji odhodila za sebe na postel. „Girolamo. Když se nechává vidět ve městě, bývá často u Pietra Girolama, jednoho ze svých kumpánů karbaníků. Karty, ženské a zlato, to je jediné, co ho vášnivě baví, monsieur. Něco z toho ho muselo připravit o rozum.“ Slabě se pousmála a prozradila mu mužovu adresu. „Řekněte heslo *Aurelia antica*, pak si budou myslet, že si tam jdete zahrát, a pustí vás dovnitř. Pospěšte si, ať je po všem, než sem příště přijde.“

Jeanova ruka zabloudila jakoby sama od sebe k rukojeti dýky. Teď by byla právě ta správná chvíle, aby na ni zaútočil: Passione mu důvěřovala a byla naprosto klidná. Ani by neměla příležitost zakřičet.

Ale co by se stalo potom, až by ji zabil?

Několik lidí ho vidělo a vědělo, že byl poslední, kdo vešel do jejích dveří. Přinejmenším ta dívka a šlechtic by to mohli dosvědčit. Právem by po něm pátrali jako po vrahovi. Nikdo by mu neuvěřil, že Passione se stala stvořením zla – což nemělo nic společného s tím, že se živila jako děvka.

Jean uvolnil prsty. Teď nemohl nic dělat. „Děkuji vám, madame. Velice jste mi pomohla,“ rozloučil se s ní a naznačil úklonu. „Nemějte obavy, já se o hraběte postarám.“

* * *

Passione kývla Francouzovi na rozloučenou, složila se na postel a zavřela oči. Když slyšela, jak se za ním zavřely dveře, s úlevou si vydechla. Neměla tušení, jaké myšlenky se cizinci honily hlavou, měla prostě radost, že její děsivý milenec co nevidět zmizí z Říma.

Rozhodla se, že dnes půjde domů o něco dřív. Nechtěla, aby ji hrabě ještě jednou obtěžoval, protože právě to by udělal, kdyby se ho zmocnila touha. Jeho zvířecí choutky ji zpočátku vzrušovaly, noci s ním byly náročné, ale nezapomenutelné. Ve skutečnosti by měla za ty zážitky a orgasmy zaplatit ona jemu, a ne naopak. To se však od oné noci, kdy zešílel, od základu změnilo.

Passione shodila přikrývku a obhlížela si v zrcadle své nahé tělo. Bylo bez jediné vady, bez modřin, dokonale svůdné. Bylo neuvěřitelné, že ho nijak nepoznamenalo utrpení, které jí hrabě připravil svým mučením.

Oblékla se, sáhla po stříbrné sponě do vlasů, kterou už dlouho nenosila – a vykřikla. Ucítila bolest a zmocnil se jí strach. Ozvalo se hlasité zasyčení – co to bylo?

Passione vytřeštěně zírala na zarudlá bříska prstů. Na jednom se jí dokonce udělal puchýř. Prsty vypadaly, jako... jako by si je popálila. „Co se s tou sponou stalo?“ zašeptala a zadívala se na šperk, který neškodně ležel na toaletním stolku před zrcadlem. „Proč je tak horká?“ Polila ji trochou vody, ale nic se nestalo.

Když do spony opatrně na zkoušku šťouchla ukazováčkem levé ruky, znovu ucítila prudkou bolest a od prstů se jí začal vznášet kouř. Tentokrát jí popraskala kůže – spálila se, o tom nebylo pochyb.

„Kletba!“ Passione se pokřížovala a odsunula sponu brkem, až spadla do nočníku. „Utop se tam, určitě jsi dílem nějaké čarodějnice!“

Dostala sponu darem od Francy, jedné známé, od které by takové přátelské gesto nikdy nečekala. Nyní věděla, proč jí to dala. „Ta potvora! Chtěla mi sponou spálit vlasy!“

Že na ni Franca zaútočila černou magií, nezůstane bez odpovědi. V Římě byla místa, kde si člověk mohl za peníze koupit služby démonů, a jeden z těch tvorů už brzo vyrazí na lov. Franca ještě uvidí!

Zнала muže, jednoho ze svých milenců, který se připojil k nějakému tajemnému spolku. Muž se rád chlubil tím, že za své bohatství vděčí jen a jen tvoru jménem Baal a že na světě není nic mocnějšího než on.

„Baal tě slupne jako malinu, Franco.“ Passione vytáhla peníze ze skříňky pod prkny podlahy, rychle se oblékla a vyběhla z pokoje, sešla po schodišti dolů a vyšla zadními dveřmi ven.

Před domem se ocitla v úzké uličce, nad ní byly napnuté šňůry na sušení prádla. Šátky, prostěradla a nejrůznější kusy šatstva mírně povlávaly v podvečerním vánku. V úzkém sevření mezi domy vládlo příšeří. Zapadající slunce již nemělo dost síly, aby prozářilo krivolaké uličky, a odraz jeho paprsků dokázal vytvořit v nejlepším případě potměšlé, krvavě rudé pološero.

Passione se vydala doleva a rychle kráčela po hrbolaté dlažbě. Mužovu adresu dobře znala, nebydlel odsud daleko. Za půl hodinky to určitě zvládne. Zabočila za roh do jednoho dvora, přešla přes něj a mířila k bráně, vedoucí ven na poněkud živější ulici.

Když byla přímo pod obloukem brány, někdo ji zčistajasna popadl zezadu za zátylek, zatočil s ní a prudce ji přitiskl ke zdi.

Passione lapala po dechu, cítila na krku dech neznámého člověka. Ruka musela patřit muži, protože ji bez problémů chytil kolem krku a prsty dosáhly daleko dopředu, téměř až k hrdlu, a znemožnily jí křičet a volat o pomoc.

„Tys měla dneska návštěvu,“ zaslechla něčí temný hlas. „Jednoho Francouze. Řekni mi, jak se jmenoval, děvko.“

Passione se hrůzou nedokázala pohnout. „Já... nevím... jak se jmenuje,“ zaskřehotala.

Muž jí otloukl hlavu o hrubou cihlovou zeď. „Ted’ už to víš?“

„Ne,“ vyrazila přidušeně – a ucítila, jak se v ní vzrývá netušený vztek vůči muži, který ji tak trýzní. Projel jí žilami, vzplál v údech, dodal jí netušenou sílu a touhu po životě. Tělo sebou škublo, dokonce se jí zdálo, že snad trochu povyrostlo, ale ne, to nebylo možné, a přesto: mužovy prsty pomaloučku sklouzly ze ženina krku, Passione se bleskurychle otočila, rozpráhla se a udeřila. Do úderu vložila veškerou sílu a vztek.

Passione chtěla udeřit útočníka pěstí do tváře, jenže místo pěsti spatřila mohutný, kostnatý spár s dlouhými, špičatými drápy...

A potom šlo všechno ráz na ráz.

Muž začal ryčet, Passione ho zasáhla, když od ní rychle couval, a utrhla mu půlku obličeje. Ostré drápy rozedraly maso, roztrhly pravé oko a nos. Passione vyrazila vášnivý výkřik – a uslyšela hrdelní, vzteklé štěknutí, které nemělo s jejím hlasem nic společného.

Útočník klopýtl, spadl, pokoušel se od ní odplazit pryč.

Ten patří mně!

Něco v jejím nitru jí nařídilo, aby ho dorazila, aby mu rozervala hrdlo, napila se mužovy krve, roztrhala mu břicho a nažrala se vnitřností.

Přestávala dobře vidět, zrak se jí zakalil a před očima se jí vytvořil rudý závoj, podobající se záři zapadajícího slunce. Passione slyšela, jak vrčí, cítila, jak něco v jejím těle hluboce vibruje. Pak se nad muže naklonila, roztrhla mu košili, pod ní se objevil zakrvácený krk, tepna na krku jí přímo rostla před očima a – a pak se do ní zakousla!

Do úst jí vytryskla sladká, teplá krev, Passione hltavě polykala, pila s obrovskou touhou a chutí... a chtěla stále víc a víc. Vytrhla z těla kousek měkkého masa. Bylo výborné, lepší než všechno, co kdy v životě ochutnala. Zvedla hrudník a chtěla nahlas zakřičet, plná euforického nadšení.

V průchodu zaduněla hlasitá rána.

Passione projela zády žhavá bolest.

Zaryčela, otočila se, krví zbrocené drápy pozvednuté k útoku. Ale žhavá bolest v těle nepolevovala, dokonce ještě sílila. Síla ji opouštěla, cítila se menší než kdykoliv předtím. Oheň z ní vyprchával a místo něho se jí v těle šířil nesmírný chlad.

Podívala se na sebe a uviděla, že má šaty roztrhané na cáry, které na ní jen tak visí. Mezi obnaženými řadry zela zničená díra, široká dobré tři prsty. „Já...“ Dotkla se rány, zvedla pohled a zahlédla černý přelud nějakého muže, který na ni mířil zbraní. Jeho obrysy jí připadaly povědomé. Nebyl to ten cizinec, který ji právě...

„Ne, pro smilování Boží! Monsieur, mějte se mnou slitování!“

Zaduněl výstřel, z hlavně vyrazil bílý obláček a skoro ve stejnou dobu ji něco udeřilo do hlavy jako kladivo. Rázem přestala vidět, udělala dva kroky do temnoty, která se kolem ní rozestřela, padala a padala, ještě se snažila...

Náraz už Passione necítila.

Druhá kulka jí přinesla smrt.

21. září 1767, Itálie, Řím

Gregorii bušilo srdce málem až v krku. Zanedlouho se proviní hned proti několika zákonům, jak proti světským, tak proti desateru Božích přikázání, ale měla před sebou úkol, který musí splnit. Úkol, při kterém zachrání spoustu lidí a zabrání něčemu horšímu, proto doufala, že si tím získá Pánovu milost. V neposlední řadě to udělá také kvůli němu.

Byla tma, léto již hodně pokročilo a noc odměnila lidi příjemnými teplotami za žár, který si protrpěli během dne. Vál jemný vánek a odnášel z města dusivý, vydýchaný vzduch.

Gregoria měla štěstí a vmísila se mezi skupinku jeptišek. Pod jejich ochranou se jí podařilo proniknout kolem stráží dovnitř do Vatikánu. Nyní se toulala rozlehlými chodbami officia a hledala písárnu nebo kancelář kardinála Rotondy. Jestli opravdu poslal Francesca do Saugues, našly by se možná o tom v nějaké zásuvce záznamy, z nichž by si pak mohla odvodit, kam Florence odvezli.

Návrh, aby se postavila do čela nějakého řádu, jí připadal nesmyslný a nemožný. Na její vkus by se všechno táhlo příliš dlouho, ona chtěla jednat a osvobodit schovanku, než kardinálovi přísluhovači s tím dítětem bůhvíco provedou. Pokud jí v tomto ohledu řekl Lentolo pravdu.

Gregoria si uvědomovala, že ji Lentolo mohl obelhat a že Rotonda mohl být ve skutečnosti zcela nezáludný kardinál, i když o tom potají pochybovala. Zatím neviděla jediný důkaz, z něhož by vyplývalo, že má na událostech v jejím klášteře nějakou vinu. Dnešní večer jí proto měl přinést alespoň zčásti jistotu.

Plížila se chodbou, vedoucí k pracovním církevním hodnostářům. Soudila tak podle toho, co cestou zaslechla. Po dlouhém hledání stanula přede dveřmi, na nichž se skvěla cedulka s nápisem *Cardinalis episcopus Iosephus Rotonda*.

Gregoria ještě nikdy v životě nemusela otvírat zámek, ke kterému neměla klíč. Proto také neměla zkušenosti, jak zacházet s paklíči a jinými pomůckami, jimiž byla vyzbrojena většina lupičů. Dýka jí nepomůže, aby se dostala dál. Pohled jejích očí zabloudil k úzkému okénku nad vysokými dveřmi.

Beze slova poprosila o prominutí, vyšplhala se po bustě papeže Pia II. a z jeho hlavy dosáhla až k okennímu rámu. Protože se okno nedalo otevřít, rozbila abatyše po krátkém váhání rukojetí dýky sklo a opatrně se protáhla dovnitř. Podařilo se jí neporezat se o zbytky střepů v rámu a zvolna sklouzla na podlahu. Pod podrážkami vysokých bot jí skřípěly a praskaly úlomky skla.

Stála v tmavé pracovně a s bušícím srdcem naslouchala, jestli někdo nezaslechl hluk, který způsobila, když vnikala dovnitř.

Oknem pronikal svět měsíce a ozařoval vnitřek místnosti: čistě uklizený psací stůl, na němž se vršily knihy a volné listy papíru, malý konferenční stolek a stěny plné polic s knihami, sahajícími až ke stropu. Gregoria si povzdechla. To znamenalo, že má před sebou pořádnou kupu práce.

Když začala cítit jistotu, že nikdo nepřijde, aby se podíval, co způsobilo ten hluk, přešla k psacímu stolu a pokusila se otevřít zásuvky. Nepodařilo se jí to, proto vzala z misky na stole těžký otvírač na dopisy a s jeho pomocí zásuvky vypáčila. Teď už bylo úplně jedno, jestli Rotonda zjistí, že se mu v nich někdo hrabal. Rozbité okno nade dveřmi v něm tak jako tak vzbudí nedůvěru.

Gregoria se prohrabávala latinsky psanými papíry, které našla v psacím stole. Na první pohled neobjevila nic, co by se nějak vztahovalo k legátovi nebo k jejímu klášteru: žádosti od různých osob i obcí, jmenování kněží do nejrůznějších farností a všechny možné drobné úkoly, jimiž byli pověřeni, seznamy peněz, přidělených do zvlášť chudých vesnic na podporu potřebným. K těmto listinám se řadila korespondence s teologickým obsahem, počínaje interpretací různých míst v Bibli a citátů a konče obecnými otázkami liturgie. Všechno vypadalo naprosto neškodně.

Gregoria se zklamaně posadila do měkkého křesla a přemýšlela. Potom vytáhla všechny zásuvky ven a osahávala vnitřek psacího stolu, až narazila na malý hrbolík. Opatrně ho stlačila – a v mžiku se něco vymrštilo a kleplo ji po prstu.

Abatyše vykřikla a osvobodila prst z pasti. Nehet jí probodl železný trn, rána ji pálila, řinula se z ní krev, která kapala na papíry. Rychle si kolem prstu omotala kapesník.

Za jedním z regálů se ozval zvuk. Někdo vsunul klíč do zámku a otočil jím, zámek několikrát cvakl.

Gregoria se rychle rozhlédla a spatřila jedinou možnost, jak uniknout objevení. Vyšplhala po žebříku až k nejvyšší polici s knihami a vmáčkla se do úzké škvíry mezi dřevěnými policemi a stropem.

Mezitím se část knižních regálů pod ní protočila, do místnosti dopadlo světlo a otevřely se dokonale skryté spojovací dveře. Gregoria se shora dívala na hlavy dvou mužů, jednoho hnědovlasého, druhý byl plavovlasý. Oba měli na sobě černé sutany a v rukou svícny. Temnota před nimi rychle prchla a uchýlila se v podobě drobných černých skvrn plných stínů mezi knihy a police, do koutů a za nábytek.

Světlovlasý muž přešel ke dveřím a zpozoroval rozbité sklo, druhý si obhlížel spoušť na psacím stole.

„Musíme o tom říct Jeho Eminenci,“ prohodil muž u psacího stolu a zadíval se na volně pohozené listy papíru, potom si všiml krve. „Ať už tu byl, kdo chtěl, to, co se tu dověděl, mu nijak nepomůže,“ zasmál se. „Našel i past.“ Uspořádal spisy a uložil je zpět do zásuvek. „Jed murény zabíjí hodně rychle. Brzy někde objevíme mrtvolu toho vetřelce.“

Gregoria dostala závrať, místnost se s ní zatočila, ale přinutila se nevydat hlásku.

Muž stojící u dveří se otočil ke společníkovi. „Chybí něco?“

„Podle toho, co jsem viděl, tak ne.“ Hnědovlasý přešel k polici s knihami na opačné straně, přímo proti Gregoriinu úkrytu, vytáhl z ní atlas a prolistoval jeho stránky, potom ho sklapl a postavil zpátky na místo. „Všechno je v pořádku.“

Blondák nebyl spokojený. „Měli bychom nechat tu francouzskou mrchu přeložit. V Monte Verde už není v bezpečí. Navrhnou Jeho Eminenci, aby ji konečně nechal dopravit do Andělského hradu. Tam se nikdo nedostane, ani dovnitř, ani ven. Já jsem těm židovským katakombám před městem nikdy moc nevěřil.“

„Ale bude s tím Svatý otec souhlasit?“

„Bude úkolem Jeho Eminence, aby přiměla Svatého otce k tomuto rozhodnutí.“ Světlovlasý kněz uchopil pravici svícen. „Uklid' tady a pak si běž lehnout. Já vzbudím Jeho Eminenci a povím, co se tu přihodilo. Jestli najdeš nějaké stopy, dej mi vědět.“ Pak rozvážně vyšel z pracovny.

Světlovlasý muž se okamžitě pustil do práce. S nesmírnou pečlivostí uspořádal papíry a dopisy, založil je zpátky do příslušných zásuvek a zametl střepy. Pracoval důkladně a úklid mu zabral hodně času.

Gregoria vydržela bez hnutí na místě. Pocit závratě neustoupil a nyní, když věděla, co se jí dostalo do krve, připojil se k němu strach, že zemře děsivou, bolestivou smrtí. *Nezemřu, nenechám Florence na holičkách*, opakovala si neochvějně znovu a znovu, vši silou se nutila, aby se jí nezavíraly oči. Celou dobu se nadechovala a vydechovala přes látku rukávu, aby muže neupozornila na skutečnost, že je pořád ještě v místnosti.

Kněz konečně vyšel z místnosti, spojovací dveře se zavřely a ze všech koutů a výklenků se opět vyplížila tma.

Gregoria se převalila na polici a nohou zašátrala po nejvyšší příčce žebříku. V rukou ani v nohou neměla téměř žádnou sílu, při slézání málem spadla ze žebříku.

Jed naplno působil, jako by měl za cíl, aby jí popraskaly cévy, a nutil tak srdce, aby bušilo rychleji a rychleji a neustále tlačilo do žil další krev. Opřela se o psací stůl a se železným odhodláním se odpotácela k polici, ze které vytáhl světlovlasý kněz atlas.

Foliant byl pořádně těžký. Měla se dělat, aby ho dokázala jednou rukou držet a druhou v něm listovat. Jedna mapa následovala druhou, nikde neobjevila nic, co by bylo něčím nápadné nebo co by jí pomohlo. Ale proč se tedy do něho díval?

Abatyše se rozhodla, že si atlas odnese s sebou. Ve svém pokojíčku snad přijde tajemství na kloub. Kromě toho musela vypátrat, kde leží Monte Verde, a dorazit tam dříve, než se vrátí kardinálovi přísluhovači. A dále ještě musela...

Gregoria ucítila, že závrať, která ji trápí, je najednou mnohem silnější než předtím. Zdálo se jí, že se s ní všechno točí. Srdce jí nadále bušilo v hrudi, ale současně se jí začal tělem propalovat jiný pocit, bolest, která ji zevnitř trhala na kusy, ale přitom jí vůbec nenaháněla strach. Přestala bojovat, nechala se strhnout divokou závratí a zhroutila se k zemi.

Pane na nebi, stůj při mně!

Najednou se její srdce uklidnilo, bušilo stále pomaleji a pomaleji, až znovu bilo klidně a rovnoměrně jako vždy. Bolesti a závrať zmizely. Gregoria si uvědomila, že se dokáže bez problémů zvednout. A co víc: cítila se podivuhodně silná a plná života. Vděčila snad za záchranu léčivé substancí, kterou si nakapala po požáru kláštera? Ale tu si přece vzala už před mnoha a mnoha týdny!

Na přemýšlení bude mít dost času později, nejdříve se odsud musí dostat pryč.

Abatyše posunula žebřík před rozbité okno nad vstupními dveřmi, vyšplhala po něm nahoru, prolezla otvorem a pomocí busty se bezpečně dostala na pevnou půdu. S atlasem napolo skrytým pod róbou pospíchala pryč a maličkou brankou vyklouzla z Vatikánu ven.

* * *

Gregoria běžela ulicemi zpět do hostince, kde byla ubytovaná. Jeden z lidí, kteří tam pracovali, jí za pomoci mohutné gestikulace vysvětlil, jak se nejrychleji dostane na Monte Verde. Drahocenný atlas vezme raději s sebou, co kdyby jí někdo v nepřítomnosti prohledal pokoj.

Zastavila kočár, nastoupila do něho, a zatímco projížděla ulicemi Říma, přemítala, jak by mohla co nejrychleji najít místo, kde byla Florence uvězněná. Podle čeho může poznat tajné vězení? Katakomy před městem – ale kde přesně?

Sice poněkud poklesla na duchu, ale rozhodně neměla v úmyslu vzdát se. Nařídila, aby kočár zastavil u Monte Verde, vystoupila a zaplatila. Přitom přelétla pohledem městskou bránu, Porta Portese, a za ní spatřila letmý záblesk světla, pocházející z malé lucerny. Někdo se pohyboval na

druhé straně řeky a nešel po cestě. Ať to byl, kdo chtěl, kráčel velice rychle a nedržel se silnice.

Gregoria uposlechla vnuknutí, vyšla branou ven za město a rychle přešla přes most. Opět zahlédla slabé světélko a držela se v uctivé vzdálenosti za ním. Rozoznala, že před ní jde nějaký muž, má na sobě kalhoty z tmavé látky a ošuntělý kabát. Na zádech měl zavěšenou mušketu.

Muž mířil k malé prolákleň, z níž vycházelo světlo. Malý, neklidný plamínek, zřejmě nějaká svíčka nebo olejová lampa, plápolající v prúvanu. Muž zmizel v prohlubni.

Abatyše se připlížila blíže k místu, kde se jí ztratil z očí, a zůstala nehybně stát, dokud nezmizel i mužův stín. Brzy poté světlo pohaslo.

Gregoria posbírala veškerou odvahu, schovala těžký atlas pod nejbližším keřem a opatrně se přiblížila k prolákleň. Tam si lehla na břicho a plížila se vpřed, dokud nezaslechla tlumené mužské hlasy.

V měsíčním světle abatyše rozeznala čtyři důkladně ozbrojené muže, sedící na prázdných bednách uprostřed rokliny. Bavili se mezi sebou italsky, takže jim Gregoria nerozuměla, a hlídali vchod do nějakých prostorů. Dveře, které je chránily, byly obité železem. Prohlubeň byla uměle vytvořená, pravděpodobně jako součást nějakých vykopávek, a vchod nepochybně vedl do části římských katakomb, kterých byl pod městem opravdu nespočet. Abatyše o nich v minulosti často četla. Antické podzemní hřbitovy, které využívaly nejen křesťanské, ale i židovské komunity, aby mohly dle vžitých rituálů důstojně pohřbít zesnulé. V pozdějších dobách, kdy sloužily jako útočiště před pronásledováním, byly dále rozšířeny. Nekonečně dlouhá kamenná bludiště, táhnoucí se pod povrchem celého města – dokonalý úkryt.

Gregoria si povzddechla a zahleděla se na muškety, pistole a dýky, kterými byli muži vyzbrojeni. Bez pomoci světských zbraní se jí asi nepodaří vojáky přemluvit, aby vyklidili pozice. Touto cestou se dále nedostane.

Na druhé straně...

Jestliže katakomby opravdu tvořily tak členitou síť, jak o nich četla, musela existovat možnost dostat se k vězení, ve kterém Florence drželi, i z nějakého jiného místa. Jediné, co k tomu potřebovala, byl jeden zkušený člověk, ať už muž, nebo žena, který se v římském podsvětí dobře vyzná. Bratr Matteo nebo Lentolo jí určitě pomůžou někoho takového najít.

Gregoria se odplížila od prohlubeniny, po několika metrech se zvedla, popadla atlas a pospíchala k Porta Portese. Přitom se jí hlavou honilo plno myšlenek: jak rychle se člověk dostane v katakombách k cíli? Hlídnají

Florence i uvnitř? V jakém stavu ji najde? Jak má najít bratra Mattea, když už je Svatopetrský chrám zavřený? Nemluvě o Lentolovi! Zmocnil se jí ochromující pocit bezmoci. Abatyše s námahou pokračovala dál, začalo ji píchat v boku a nakonec se musela na chvíli zastavit, aby znovu popadla dech. Otočila se a podívala se k dobře střeženému vchodu do katakomb. Byla tak blízko u cíle – a přesto neměla šanci schovanku zachránit.

* * *

Gregoria se vrátila do svého pokojíku a zmítalo jí zoufalství. Pomodlila se před krucifixem, prosila Boha o pomoc. „Pomoz mi zachránit Florence před lidmi, kteří s ní mají zlé úmysly,“ zapřísahala Pána šepem a pozvedla slzami zalitý obličej k ukřižovanému Kristovi.

Ačkoliv abatyše z celého srdce doufala, že jí Pán sešle znamení, nic se nestalo. Nikde nezaplápolal plamínek, žádný anděl ji nepřišel povzbudit, nikde se nezjevil Bůh.

Gregoria si vzpomněla na atlas, ležící vedle ní na stolku. Možná v něm najde úplný seznam všech podzemních vězení! Nejdříve se ale musela trochu napít vody, cítila se vysušená – možná na ni ještě dodatečně účinkoval jed.

Nalila si plnou sklenici, upíjela z ní, zatímco listovala stránkami atlasu a důkladně si prohlížela kašdickou stránku, nikde však nic nenalezla. Byly tam mapy Evropy, nejdříve celkový přehled a za ním mapy jednotlivých zemí, a znovu a znovu se na nich objevovaly různé barevné značky, jejichž smysl jí nebyl jasný. Nebyla k nim žádná legenda.

I v Itálii narazila na takové křížky, kroužky a jednotlivé body, ale mapu římských katakomb hledala marně.

Zvenčí zazněla hlasitá rána a Gregoria sebou polekaně trhla. Při prudkém pohybu se ze sklenice vylila voda a zalila rozevřenou stránku atlasu.

Abatyše tiše vyčkávala, dokud si nebyla jistá, že hluk způsobila nějaká nedověřená okenice a že z toho pro ni neplyne nebezpečí. Teprve potom si všimla, co se stalo.

„Ne!“

Rychle odsunula sklenici stranou a utírala atlas rukávem, aby z něho setřela vlhkost. Tlustý, tvrdý papír mezitím plně nasákl vodou – a změnil se. Za původní mapou se rozmazaně rýsoval další list.

Opatrně otírala postižené místo, aby záhadnému tajemství přišla na kloub. Zpočátku nevěnovala pozornost tomu, že papír v atlasu je velice tuhý, tlustý a že má na horních okrajích další vrstvu klišu, nyní však všechno pochopila. Autoři atlasu tak vyrobili řadu kapes, ve kterých se skrývaly další stránky.

Gregoria se zvedla, rychle zamířila ke konvici s vodou na umývání, ponořila do ní prsty a opatrně třela slepená místa. Klíč se uvolnil a konce stran se daly snadno rozevřít. Tak se jí podařilo vytáhnout několik tenkých listů, na nichž byla latinsky uvedena jména, místa a data. Oči jí utkvěly na jednom řádku:

Jean Chastel, příchod do Říma: 19. září, hledá hraběte – bestii?

Srdce jí radostně poskočilo. Teď už věděla, koho může poprosit o pomoc! Autor poznámky dokonce uvedl i místo, kde se Jean ubytoval a kde ho najde. Gregoria sklopila hlavu. „Promiň mi, Pane, že jsem o tobě zapochybovala,“ zašeptala, pokřičovala se a vyšla ven. Od této chvíle se všechno obrátí k dobrému.

VII.

KAPITOLA

Chorvatsko, Slunj, 27. listopad 2004, 05.41 hodin

Eric se probudil, oči však nechal zavřené. Do nosu se mu nahrnuly typické nemocniční pachy, cítil, že má v ruce zabodnutou jehlu a na několika místech těla obvazy.

V ústech mu neuvěřitelně vyschlo, ruce a nohy se mu kroutily bolestí – a jak ke svému zděšení zjistil, nezaznamenal v těle sebemenší stopu utišujících prostředků! Nejspíš si už několik dní nevzal kapky a jen lékaři věděli, co mu namíchali do infúze. Jeho namáhavě vybudovaná zásoba kyseliny gama-hydroxymáselné byla s největší pravděpodobností úspěšně zlikvidovaná patřičnými protilátkami.

Eric cítil v těle bestii, triumfovala a vysmívala se mu.

Tolik legrace jsme už dlouho nezažili, nemám pravdu, Eriku? popichovala ho. *Bylo to nádherný! Ukázali jsme jim, že se nám nemůžou rovnat. Že se nám nemůžou rovnat ani s těmi svými směšnými zbraněmi!* Dlouze, táhle zavyla. *Bylo to skoro stejně skvělý jako tehdy v Petrohradě, pamatuješ si to ještě? Tam dole ve sklepě. Když jsem tu ženskou...*

NE!

Bestie zmlkla.

Někdo k němu přistoupil, odkašlal si, zašustil tenký papír, ve vzduchu se vznášel pach tiskařské černi. Asi Erikovi přidělili nějakého hlídače a ten se teď vrátil. Opatrně otevřel víčka, jenom nepatrně, a úzkou škvírou se nepozorovaně snažil získat přehled o tom, co se kolem něho děje.

Ležel v posteli vedle zamřížovaného okna, nad ním se vznášel umělohmotný sáček s infúzí. Napravo seděl policista. Četl si v nějakém časopise, kde bylo více obrázků než textu, a právě si unaveně protíral oči. Hodinky, které měl na zápěstí, oznamovaly, že bude ráno, blíží se šestá hodina.

Co se stalo?

Bestie nad ním převzala kontrolu, manipulovala s ním, zneužila ho ke svým účelům jako loutku. To se jí už dlouho, hodně dlouho nepodařilo. Taky jí už dlouho nenahrávaly tak příznivé okolnosti.

Eric se rozhodl, že se pokusí zjistit něco víc. Tiše zasténal, naplno otevřel oči a předstíral před policistou překvapení. „Kde to jsem?“ zanaříkal rusky.

Policista odložil časopis stranou, vzal do ruky vysílačku a něco do ní řekl. „Já vám nesmím poskytnout žádné informace, pane Vašinskij,“ odpověděl pak také rusky. „Musíte počkat, až sem přijde komisař.“

„Kde jste mě našli?“ vydechl slabě a zoufale, aby vzbudil lítost. Měl první malý důvod ke spokojenosti – nikdo si zatím nevšiml, že jeho pas, vystavený na jméno Vašinskij, je falešný. „Co je...“

„Klid, klid,“ utišoval ho muž rychle. „Našli vás před jednou restaurací u cesty. Celé tělo jste měl prošípované kulkami.“

„Ach... ano... ta restaurace,“ předstíral, že si vzpomíná. „Dostal jsem se do nějaké přestřelky...“

Dveře se otevřely a do místnosti vstoupili další dva policisté. Uniformy prozrazovaly, že mají mnohem vyšší hodnosti než muž, který u něho seděl. Hlídač vyskočil, zasalutoval a vyšel ven. Oba muži si přitáhli židle a posadili se vedle postele.

„Já se jmenuji Tomislav a kolega, který přišel se mnou, se jmenuje Pabovič. Jsme z oddělení pro vraždy a těžké zločiny,“ představil se jeden z nich. Měl krátký hustý plnovous. Na hlavě se mu mírně vlnily krátké černé vlasy, připomínající styl starých dobrých afroučesů z osmdesátých let. Když se ještě neblížil k padesátce a nevážil sto deset kilo, padla mu uniforma určitě mnohem líp.

Druhý policista, vysoký, vychrtlý, se světlými vlasy ostříhanými na ježka a knírkem pod nosem, vytáhl z kapsy blok a diktafon. „Vyšetřujeme, co se ve skutečnosti přihodilo v restauraci na odpočívadle. Vy, pane Vašinskij,“ předklonil se a pronikavě se mu zahleděl do očí, „jste náš jediný svědek. Pomozte nám vysvětlit, co ten masakr znamenal.“

Erikovi se udělalo špatně. „Copak... nikdo... nepřežil?“

Tomislav pevně sevřel rty a chvíli trvalo, než odpověděl. „Ne. To, co se tam stalo, byla pořádná prasárna. Něco takového jsem během let, co jsem ve službě, ještě nikdy nezažil. Dokonce ani ve válce. Sedmnáct mrtvol, všechny zmračené. A to je ještě příliš slabý výraz na to, aby přesně popsal, co těm lidem někdo provedl.“ Kývl na Paboviče, který zmáčkl tlačítko pro

nahrávání, položil diktafon na přikrývku na posteli a vytáhl blok a tužku. „Pachatelé unikli, a tak doufáme, že nám pomůžete.“

Bestie zařvala a rozesmála se, hlasitým vytím dala najevo radost. *To je přece úleva, hotové vysvobození! A brzo to udělám znovu!* slibovala dunivým hlasem.

Eric se podíval na napjatě čekající tváře policistů a nedokázal ze sebe vypravit jediné slovo. Nejdříve musel strávit dopad toho, co se právě doslechl. Nemohl uvěřit, že je odpovědný za smrt tolika nevinných lidí. Nebo snad ano?

„Pane Vašinskij, máme zavolat sestru?“ vyptával se Tomislav ustaraně. „Vůbec se mi nelíbíte.“

„Přitom je téměř zázrak, že na tom jste už zase tak dobře,“ přihodil Pabovič pár povzbudivých slov, aby Erika snáze přiměl k řeči. „Jiní lidé by zemřeli hned po prvním zásahu a vás toho trefilo tolik.“

„Oni... přijeli autem.“ Eric si narychlo vymýšlel co nejjednodušší a přitom věrohodnou historku a v duchu se připravoval na to, že ji bude muset v případě potřeby ještě několikrát opakovat, aby ji potvrdil. „Auto... s rozbitým čelním sklem, myslím. Nahrnuli se do restaurace. Peníze... chtěli peníze,“ vyprávěl zajímavě. „Lesníci potom sáhli po zbraních. Začala přestřelka a já jsem ještě s několika dalšími hosty utíkal ke dveřím, abych se dostal do bezpečí. Přitom mě několikrát zasáhli. Nic víc nevím.“ Rozechvěl se mu hlas a tentokrát to vůbec nepředstíral. Měl pocit, že ho míra viny úplně zahltí, vědomí, že zavraždil tolik lidí, ho přivádělo na pokraj zoufalství. Tak často dokázal udržet bestii v patřičných mezích... jak je možné, že se mu to tentokrát nepodařilo?

Policisté se na sebe s úlevou podívali, protože jim konečně vnesl do celé záležitosti trochu světla. Zeptali se ho ještě na pár dalších věcí, Eric jim odpověděl na dotazy a soustředil se na to, aby se neustále držel jedné a té samé verze.

Po dvou hodinách dali najevo, že jsou s informacemi, které od něho získali, vcelku spokojeni. Tomislav na něho kývl, Pabovič vypnul diktafon a zasunul blok s tužkou do kapsy. „Necháme vás teď zase v klidu, pane Vašinskij. Prosím, abyste prozatím neodjížděl z města, protože v průběhu vyšetřování vám určitě ještě budeme chtít položit další dotazy.“

„Kdy budu moci odjet?“

„Jakmile budou lékaři souhlasit s vaším odchodem z nemocnice. Ale do té doby nepochybně skončíme s vyšetřováním na místě činu.“ Tomislav úsečně pokynul rukou na pozdrav. „Mockrát děkujeme. Velice jste nám pomohl.“ Policisté se zvedli a začali se chorvatsky tlumeně bavit.

„Co dělá ten policista u mojí postele?“

„Chrání vás, pane Vašinskij. Jste jediný svědek masakru. Kdyby se ta banda dověděla, že jeden z hostů útok přežil, mohli by přijít na myšlenku, že vás taky ještě honem zabijí.“ Tomislav opět zavolal policistu dovnitř. „Je to jeden z našich nejlepších mužů. Nemusíte mít obavy.“ Vyšli ven a v místnosti zůstal pouze Eric s nevyžádaným andělem strážným.

Eric chtěl z nemocnice vypadnout, a to co možná nejrychleji. Nevěděl, jak důkladně pracuje chorvatské oddělení vražd a těžkých zločinů, ale byla jen otázka času, než vyšetřovatelé rozuzlí tenoučké pletivo jeho lží. „Přinesete mi něco k pití?“ poprosil policistu, který se právě posadil.

„Jistě.“ Muž odložil noviny na stůl a vyšel na chodbu.

Eric si odmotal obvazy a prohlédl si kůži. Rány byly téměř úplně zahojené, jen světlé, narůžovělé skvrny připomínaly místa, kudy mu kulky vnikly do těla a po krátkém putování z něho zase vyšly ven. Vstal, vytáhl si z ruky infúzní jehlu a přitiskl se vedle dveří. Když se rozevřely a policista vešel dovnitř, srazil ho zezadu k zemi, potom z něho stáhl šaty a oblékl se do mužovy uniformy. Nahého policistu položil do postele a přikryl ho. Doufal, že si personál záměny hned tak nevšimne.

V nočním stolku objevil ohořelý přívěsek, váček s penězi, mobilní telefon a ostatní osobní věci. Zbraně chyběly.

S konvicí na vodu v ruce vyšel z místnosti, prošel několika chodbami, cestou odložil konvici a nastoupil do výtahu, aby jím sjel dolů.

Zrcadlo vsazené zevnitř do dveří výtahu mu ukázalo unaveného policistu, který celou noc probděl, měl hluboké kruhy pod očima a rozhodně nebudil důvěru. Dokonalé maskování. Kdekdo ho bez váhání ihned poslechne a udělá, co mu nařídí, jen aby se ho co nejrychleji zbavil.

Proč si chceš hrát na slabého člověka? ozvala se v něm bestie. Jenom se na sebe podívej! Se mnou bys toho tolik dokázal. Pusť mě na svobodu, nech mě jít a přenechej mi svůj život. Získáš takovou moc a bohatství, že ani nebudeš vědět, co si s tím počít. A ženské, Eriku, budeš mít nekonečnou spoustu žen, které udělají všechno, co ti uvidí na očích! Budou tě na slovo poslouchat. Lena tě bude na slovo poslouchat, ve všem se ti podrobí. Nedovol, aby ji ty sprosté jeptišky...

Eric prudce bouchl pěstí do dveří. V zrcadle se udělal malý důlek a zpitvořil jeho obraz. Bestie okamžitě zmlkla – ale Erikovi přesto vyrazil na čele pot. Jeho sebeovládání začínalo dostávat trhliny. Potřeboval kapky. *Nutně!*

Když dojel do přízemí, kráčet pomalu chodbou, aby nevzbudil nežádoucí pozornost, pak vyšel z nemocnice a hledal policejní auto. Klíčky od něho držel v ruce.

Měl velice jednoduchý plán: vypadnout odsud pryč. Pryč z Chorvatska. A určitě nebude se sesterstvem tak brzy znovu spolupracovat. Jeptišky měly problém ve vlastních řadách, a dokud ho neodstraní, bude ho spolupráce s nimi zbytečně přivádět do nebezpečí. Až navštíví Lenu, upozorní na to Faustitii. Lenu... ano, bude muset zajet do Říma a znovu ji vidět. Nikdo mu v tom nezabrání, pokud nechce riskovat hluboké rány a případnou ztrátu některých částí těla.

Bohužel neměl v Římě nikoho, kdo by mu pomohl a komu by naprosto důvěřoval, a Anatol střežil dům v Petrohradě. Přitom nezbytně potřeboval, aby měl k ruce někoho, kdo by ho podpořil ve všem, co plánoval. Myšlenky, které mu táhly hlavou, byly ještě příliš zmatené, příliš zamořené bestií a ovlivněné jejími pocity a vjemy.

Policejní vůz stál kus za nemocnicí. Když jím pojede, nebude mít až k zelené hranici s Bosnou a Hercegovinou žádné problémy a snadno se tak dostane na nějaké menší letiště. Pilot dornieru mu potvrdil, že když mu dobře zaplatí, je ochotný přistát kdekoliv, kde bude kus rovného místa. Bylo mu líto, že přišel o celou výbavu, ale na tom se teď už nedalo nic změnit. Podobných věcí měl naštěstí dost a dost.

Eric nasedl do auta a rozjel se. Vůz sebou sice trhal, ale motor rovnoměrně bručel a poslušně se řídil jeho pokyny. Zamířil na jih, a když vyjížděl z města ven, vzpomněl si najednou na někoho, koho bude moci v Římě požádat o pomoc.

* * *

Policejní hlídka našla večer vůz v lesíku nedaleko hranic. Po řidiči nebylo ani stopy.

VIII.

KAPITOLA

21. září 1767, Itálie, Řím

Jean ležel na posteli a naslouchal zvukům, doléhajícím dovnitř ze schodiště a zpoza dveří.

Mušketu schoval pod volné prkno v podlaze, protože si nebyl úplně jistý, jestli ho někdo při činu nepozoroval a jestli by ho kvůli zbrani nemohli zatknout a usvědčit. Zlobil se sám na sebe, že ho včas nenapadlo vyhledat si takové místo, odkud bude mít pod dohledem i zadní východ z nevěstince. Kvůli tomu přišel o život nevinný člověk.

Bestie si vyžádala další dva mrtvé: nejprve nebohou Passione, nakaženou šíleným hrabětem, a pak muže, který byl nešťastnou náhodou v nesprávnou dobu na nesprávném místě.

Ve čtvrti, v níž bydlel, se to po spáchání zločinu jen hemžilo strážemi. Jean se té noci neodvážil vyjít ven a hledat kumpány mladého hraběte. Raději počká do rána, pak snad nebude chození po ulicích spojeno s takovým nebezpečím. Na pušku bude muset od nynějška zapomenout a obě pistole aby nosil důkladně ukryté pod pláštěm nebo pod kabátem.

Převalil se ze zad na pravý bok, podíval se z okna – a vyděsil se. Na druhé straně ulice zahlédl na střeše nějakou siluetu – siluetu bestie! Seděla tam příkrčená a pozorovala ho očima, které v temnotě přímo žhnuly. Jean vytrhl zbraň a zamířil. Dříve než stačil stisknout spoušť – si uvědomil svůj omyl. To, na co se díval, byl ve skutečnosti napolo rozpadlý komín, ze kterého stoupaly k nebi rozžhavené uhlíky a vytvářely iluzi, že ho loupčarou vypátral. Jean prudce vydechl. Teď už ho stvůra nepronásledovala jenom ve snech nebo až příliš živě ve dnech, když se ji pokoušel ulovit. Teď už se mu zdálo, že ji vidí všude, na každém kroku.

Dalo se do deště, ne moc silně, ale přece jen tak, že bylo dobře slyšet tiché, pravidelné šelestění kapek. V úzkých uličkách se rozléhalo hlasité

volání městských stráží a otevřeným oknem pronikalo až k němu do pokoje. Jeana zvuky uklidňovaly a nakonec ho přepadly dřímoty.

* * *

Kroky!

Jean se vyděšeně probral. Na schodišti zaslechl nějaké kroky. Potichu vyklouzl z postele, uchopil obě pistole a stoupl si vedle dveří do pokoje.

Někdo se blížil ke dveřím, prkna v podlaze zaskřípěla. Jean zaslechl tichý, nezřetelný ženský hlas. „Jeane, jsi tam?“

Nebylo příliš pravděpodobné, že by byl v tomto malém hostinci ubytovaný ještě nějaký jiný muž s francouzským jménem, návštěva tedy nepochybně přišla za ním. Otázka, kterou si musel položit, zněla: Chce návštěvníka opravdu přijmout? Nikoho v Římě nezná. Ale ten hlas... připadal mu podivně známý.

Opatrně pootevřel dveře a spatřil postavu ve špinavém hnědém kabátě, která právě přecházela ke dveřím do sousedního pokoje. Návštěvnice se k němu natočila a Jean uviděl – milovanou tvář abatyše Gregorie! Jako blesk jí prolétla nesmírná radost, která mu zapudila stíny z mysli. Srdce se mu rozbušilo nadšením.

„Gregorie,“ pronesl tiše a mávl na ni pistolí. „Rychle, pojď sem!“ Žena se protáhla kolem něho dovnitř, lesník zavřel dveře a odložil pistole na stůl.

Gregoria si svlékla kabát, pod ním měla prosté šedé šaty, vlasy zakrýval černý šátek. Jean na ní poznal, že by ho nejraději objala a políbila, ale sama si to zakázala.

Respekt k abatyši lesníka donutil ovládnout rozbouřené city a touhu sevřít Gregorii v náručí a pevně ji k sobě přitisknout. Místo toho ji pouze uchopil za prsty a jemně a něžně je stiskl. Svaly mu odepřely poslušnost, odmítly rozevřít ruku a odloučit se od abatyšiny dlaně. „Slíbila jsi mi, že beze mě do Říma neodejdeš,“ pronesl a musel se velice přemáhat, aby zůstal vážný a nezačal se šťastně usmívat. „Jak jsi mě...“

„Já jsem nešla, já jsem jela a potom plula lodí,“ bránila se Gregoria, mrkla na něho a sevřela jeho ruku v dlaních. „Všechno ostatní ti vysvětlím později. Teď nemáme čas. Myslím si, že vím, kam odvedli Florence. Potřebuji tvoji pomoc, abychom ji mohli osvobodit. Ale musíme to udělat rychle, chtějí ji někam přemístit. Předě dveřmi tam pořád stojí čtyři ozbrojení muži a hlídají ji.“

Jean neváhal a okamžitě se rozhodl. „Přinesu si mušketu.“ Ještě jednou jí stiskl prsty a pak ji pustil. Rychle na sebe naházел oblečení, popadl zbraň, zastrčil si za opasek střelný prach, kulky a dýku a podíval se z okna. „Půjdemo zadem, přes dvůr. Před domem věčně chodí sem tam plno stráží a ty nás nemusíš vidět, že ne?“ Abatyše přikývla.

Jean se vyšvihl na římsu a sešplhal po zdi dolů. Gregoria se rukama pověsila na zábradlí balkónu a odtamtud seskočila na zem.

Jean ji zachytil. Po čtyři, pět úderů srdce se jejich těla tiskla jedno ke druhému, cítili teplo, které z nich vycházelo. Jean abatyši rychle pustil, ještě by se nechal strhnout a vynutil si na ní polibek.

Gregoria mu naznačila, že se musejí vydat ulicí dolů. „K Monte Verde a bránou Porta Portese ven z města. Tam je vchod do katakomb. Tam někde drží Florence ve vězení.“

Oba se rozběhli. Jeanovi se honily hlavou tisíce otázek, chtěl se jí vyptávat na cestu, na to, jak objevila, kde je Florence uvězněná, co to má na sobě za šaty. Už dávno přece zase mohla nosit hábit abatyše, ale jak bylo vidět, z nějakého důvodu od toho upustila. „Jak dlouho už jsi v Římě?“

„Přijela jsem dlouho před tebou. Chtěla jsem Svatému otci povyprávět o událostech v Gévaudanu... ale pak se všechno nějak zvtřlo. Já...“ Zaváhala. „My, Jeane. Zapletli jsme se do něčeho, co je mnohem větší než pouhý hon na bestii.“

„Co tím myslíš? A... co je velké, jak je to velké?“

„Zeptej se mě na to za několik dnů. Pak budu mít za sebou setkání s mužem, který mi přesně vysvětlí, co se tu v Římě spřádá za intriky.“ Gregoria zabočila za roh a zjistila, že k cíli mají ještě hrozně daleko. Tentokrát neprojížděl kolem žádný kočár nebo povoz, který by je zavezl na místo. „Ale jedná se i o bestie...“

„Takže oni už to vědí?“ přerušil ji lesník. „Že hrabě je v Římě a dále se vyžívá ve hře, kterou rozehrál u nás v Gévaudanu?“

„Na hraběte jsem teď nemyslela. On je jenom jednou z mnoha bestií, Jeane. Obávám se, že je jich plný celý svět.“

Jean supěl námahou, pistole a zbraň ho tlačily do nohou. To byly novinky, po kterých vůbec netoužil. „A flandáci s tím mají něco společného?“

„Počkej, dočkáš se.“ Obdařila ho láskyplným pohledem. „Vědí, že jsi v Římě a pronásleduješ tu hraběte. Mám takový pocit, že jim neuniklo vůbec nic z toho, co se nějakým způsobem dotýká bestií.“

„V tom se mýlíš. Jednu z nich jsem zabil, když zaútočila na nějakého muže, a nikdo mě při tom neviděl. Hrabě tu v Římě šíří nemoc, kde jenom může, jako by chtěl odsoudit celé město k zániku.“

„Nebude trvat dlouho a i hraběte chytnou. Oni ty bestie sbírají. Za jeho jménem byl napsaný...“

Gregoria se zarazila. Ve skutečnosti vůbec nevěděla, k čemu se poznámka *bestie*? vztahovala. Ne, ne, vyhubovala si v duchu. Bylo naprosto vyloučené, aby tím slovem mysleli Jeana. „Za jeho jménem byla otázka, jestli není bestie.“

„Nejpozději touto dobou už to budou vědět naprosto jistě. Hrabě udělal z dívky, za kterou chodíval do nevěstince, vlkodlaka a poštvál ji na Římany. Bylo štěstí, že jsem ji našel a zarazil dříve, než se mohla začít toulat městem.“

„Možná chce od sebe odvrátit pozornost.“ Gregoria běžela stále rychleji a lesník za ní pomalu začínal zaostávat.

„Taky si to myslím,“ zasípal Jean. Pod tíhou zbraní se mu nohy unavily mnohem dříve než obvykle, jeho klouby navíc měly za sebou velice dlouhý a náročný den. „Jestli máme štěstí, tak je tu jen proto, aby si zalaškoval s těmi kněžoury.“ Jean se zastavil, protože ho píchalo na plících a v boku. Jednou rukou se opřel o zeď. „Takhle to dál nepůjde. Potřebujeme vůz.“

„Tady ale žádný není,“ odsekla Gregoria nesmlouvavě a pospíchala dál. „Prosím tě, Jeane. Máme opravdu naspěch!“

Jean zaklel, odrazil se od zdi a mašíroval za ní dál. Protože už ze sebe nedokázal vypravit jediné slovo, soustředil se v myšlenkách na to, co se právě od Gregorie dověděl. Jako kdyby byly ty zprávy zastřené nějakým závojem, ale věřil, že se před ním rozhrne ve chvíli, kdy mu abatýše poví úplně všechno.

* * *

Konečně dorazili k Porta Portese. Gregoria vyvedla Jeana za hranice města a pak přes most. Polní cestičkou nenápadně došli až k úžlabině. Abatýše okamžitě postřehla, že už k nim z rokliny nedoléhají hlasy. Když se opatrně připlížili blíž, uviděli, že tam opravdu nikdo nestojí, stráže zmizely.

„Počkej tady.“ Jean se postavil, přichystal si mušketu, aby mohl v případě potřeby rychle vystřelit. Přikrčil se a sešel do kotliny, rozhlédl se kolem sebe a pak přiložil oko ke špehýrce ve dveřích obitých železem.

Nakonec zamával na Gregorii, aby přišla za ním, a opřel pažbu muškety o zem. „Jsou pryč.“ Očima důkladně zkoumal zem. „Vывedli zajatkyni z katakomb a naložili ji do nějakého vozu.“ Ukázal na stopy v hlíně. „Tady ji vlekli. Kousek dál jsem zahlédl čerstvé otisky kol, vůz projel napříč roklinou.“

„Příliš pozdě,“ zašeptala Gregoria zděšeně a rozběhla se ke dveřím. Lomcovala jimi ze všech sil, ale dveře nepovolily a zůstaly zavřené. „Odvlekli to dítě do Andělského hradu! Odtamtud se nám ji nikdy nepodaří vysvobodit. Papežova pevnost je prý hrozně přísně střežená a...“ Zoufale se rozplakala. „Florence,“ vzlykala. „Měla jsem příležitost, mohla jsem ji zachránit, ale...“

Jean opřel mušketu o stěnu a opatrně uchopil Gregorii do náruče, přitiskl si její hlavu k rameni, aby věděla, že v něm má oporu. Abatyše ho pevně objala oběma rukama a dopřála citům volný průchod. Nějakou dobu tam nehybně stáli, ani jeden z nich pořádně nevěděl, jak dlouho.

Po chvíli se Gregoria zase poněkud uklidnila, pustila Jeana a ustoupila o krok dozadu. „Děkuji,“ pronesla chraplavě a rukávem si setřela slzy. „Co teď budeme dělat?“

Jean sáhl po mušketě. „Podívejme se, co se za těmi dveřmi skrývá.“ Přiložil ústí zbraně k zámku a stiskl spoušť, zadunění výstřelu se rachotivě rozlehlo nocí. Jean odtáhl závory, zabezpečující vchod zvenčí, a několikrát se do dveří prudce opřel. Dveře po krátkém boji povolily a Jean doklopýtal do temnoty uvnitř.

Do nosu je udeřil pach šelmy a výkalů, nasládlý zápach rozkládajícího se masa. Gregoria rozžala jednu z lamp, které tam objevili, a vnesla do úzké chodby světlo.

Nemuseli jít dlouho, po chvilce narazili na druhé, stejně masivní dveře, ty však byly dokořán otevřené. Teplé světlo lampy ozářilo udusanou podlahu, pokrytou vrstvou špíny a odpadků a posetou zbytky nejrůznějších kostí. Na stěně visela pouta, jimiž bylo možné dokonale znehybnit třeba i čtyři osoby najednou. Stěna, v níž byla pouta zakotvena, byla potřísněná krví, nebylo pochyb o tom, že na ní ulpěla krev zajatců, kteří si tam rozedřeli záda o kameny ve zdi.

Gregoria pozvedla lampu, aby si mohli pozorněji prohlédnout malby na stěnách. „Židovská hrobka,“ konstatovala.

„To je flandákům podobné,“ prohodil Jean opovržlivě. „Měli strach, že by se ten jejich Bůh na ně rozzlobil, kdyby svými činy znesvětili křesťanské hroby, a tak si odskočili vedle do židovských hrobek.“

Abatyše na jeho poznámku neodpověděla, jen ukázala na další, velice úzké dveře. „Tudy se jde dále!“

Jean si prohlédl zámek. „Ten taky dokážu kulkou rozbít.“ Přitiskl hlavu těsně k železným mřížím, vsazeným do dveří ve výšce očí, a snažil se pohledem zjistit, co za nimi čeká. Požádal abatyši o lampu. Když ji zvedl do výše, začal plamínek neklidně plápolat. „Je tam chodba, ale zdá se mi, že ji už dlouho nikdo nepoužíval.“ Ukázal na vrstvu prachu na podlaze. „Můžeme si ušetřit zbytečnou námahu.“ Jean se natočil ke Gregorii a jemně jí poklepal na rameno. „Pojď, musíme odsud zmizet, než se někdo přijde podívat, co měla ta rána z pušky znamenat. Na nějakém klidném místě se poradíme, co budeme dělat dál.“

Gregoria odevzdaně přikývla. V této bitvě prohrála, ale byla pevně odhodlaná pokračovat ve válce. A to způsobem, který jí navrhl Lentolo. Zdálo se, že opravdu není jiné cesty. „Pojďme ke mně, tam si budeme moci promluvit a nikdo nás nebude rušit.“

Vyšli z podzemního vězení ven. Než se vrátili k Porta Portese, vzali to pro jistotu velkou oklikou. Když došli do pokojíčku, kde byla abatyše ubytovaná, měli za sebou pořádně dlouhou cestu. Jean unaveně dosedl na židli, Gregoria si sedla na postel proti němu. Uchopila ho za ruku a povyprávěla mu o svých zážitcích s kardinálem Rotondou, o Lentolově návštěvě, o tom, jak se vloupala do kardinálovy pracovny i co v ní našla: atlas, v němž byly ukryté různé listiny.

Jean rozžal další tři lampy, aby měli na čtení dost světla. Jeden po druhém opatrně vytáhl tenké listy papíru ven, Gregoria je shromažďovala na kupce a rychle je přelétla očima. Později záznamy přeloží Jeanovi do francouzštiny, na to ale bude potřebovat dost času, takže než to bude mít hotové, bude se Jean muset spokojit s krátkým shrnutím toho nejpodstatnějšího.

„Jsou to zprávy z různých částí světa, jsou u nich uvedena jména misionářů, kteří sem ty zprávy poslali.“ Gregoria nevěřicně zírala na hustě psané řádky. „Ti dlaci jsou opravdu všude! A jak se zdá,“ listovala dopředu a hned zase dozadu, „nemusejí mít vždycky jenom podobu vlka, Jeane. Jsou tu zmíněny všechny možné druhy zvířat, tygři, lvi... tady se dokonce mluví i o nějakém kmenu šakalů kdesi v Egyptě.“

Polkla a podívala se mu do očí. „Není možné, abychom je všechny vypátrali a pozabíjeli!“ Zčistajasna jí najednou vytanula na mysli Lentolova slova. Poznání, že zlo je tak rozšířené po celém světě, bylo dalším důvodem pro založení nového řádu. Museli shromáždit nejméně tolik služebníků Páně, kolik bylo zplozenců pekla.

„Ale my je skutečně budeme muset vypátrat a zabít,“ odvětil Jean. Byl stejně otřesený jako abatýše. Už předtím se obával, že by mohla existovat celá smečka tvorů, kteří si s hrabětem v ničem nezadají, ale seznamy, které mu Gregoria ukázala, zvěstovaly neskonale větší hrůzy. „My jsme jediní, kdo o nich ví a kdo se jim umí ubránit.“

Gregoria ze sebe setřásla svíravý pocit a začala hledat, jestli někde neobjeví zmínku o Florence. Narazila na jeden list, který byl celý věnovaný Gévaudanu. „Oni měli náš kraj dlouho pod dohledem,“ prozradila Jeanovi. „Již před několika lety tušili, že se po Gévaudanu toulá něco nebezpečného. První legát, který se k nám potají vydal, nepozoroval nic podezřelého, ale od roku 1764 se pohřešuje.“

Jean přikývl. To mohl být muž, kterého spolu s oběma syny zastřelil, když se jejich cesty zkřížily se stopou bestie. Bylo pravděpodobné, že od doby, kdy ho buď hrabě, nebo ta samice nakazili infekcí, začal psát do Říma zprávy, v nichž by se nenašlo mnoho pravdy. Určitě měl strach, aby se sám nestal obětí vlastních lidí.

„Od samého počátku podezřívali mladého hraběte. Připadalo jim podivné, že tak najednou změnil styl života, a mysleli si, že mají dost důvodů předpokládat, že se z něj stala bestie. Kromě něho...“ Podívala se pozorně na další jméno a odmlčela se. *Madame du Mont! Bože všemohoucí, oni věděli o Florencině matce a o tom, že s hrabětem zplodila dítě. Proto to dítě hledali a...* Šedohnědé oči rychle přelétly další řádky.

„Gregorie?“

„Potom je někdo upozornil na Antoina, a když začaly přicházet horší a horší zprávy, vyslali do Gévaudanu druhého legáta s oddílem vojáků, aby potají prozkoumali, jestli jsou zprávy o tom, jak se Antoine a mladý hrabě chovají, pravdivé. Kromě toho tu stojí, že hrabě odcestoval a vydal se do Říma.“ Gregoria vzhledla od papírů. „To a záznam o tobě jsou nejnovější zápisy.“ Zamlčela mu, že se zpráva zmiňuje i o Florence.

„Hned potom jsi přece ten atlas ukradla,“ podotkl Jean. „Tvoje odvaha se dočkala odměny, Gregorie.“ Do tváře se mu vrátil vážný výraz. „Najdeme si útočiště, kde budeme bezpečnější než na místech, kde nyní bydlíme.“

„Já nemůžu,“ připomněla mu Gregoria. „Musím čekat, až se ke mně Lentolo...“

„To je příliš nebezpečné. Oni mezitím určitě zjistili, že jim někdo ukradl atlas – a dá se čekat, že tě z toho budou podezřívát. A nepochybně se pokusí dostat svůj majetek zpátky,“ vpadl jí Jean do řeči. Podíval se na

velkou kupu tenkých listů papíru. „Jak dlouho ti bude trvat, než mi to všechno přeložíš?“

„Těžko říct. Několik týdnů, jestli budu mít na práci dost klidu.“

Jean zauvažoval. „Uděláme to tak: ještě dnes si najdeme nějaké jiné ubytování, ty se pustíš do překládání a já vyhledám toho bratra Mattea a řeknu mu, kam jsme se přestěhovali.“ Prohlédl si abatyšiny šaty. „Ty budeš muset dát pryč a vzít si nové šaty. Snaž se vypadat víc jako Římanka, nos pestřejší šaty. Tyhle jsou příliš nápadné, když máš navíc na hlavě černý šátek, může tě kdekdo bez problémů jednoduše sledovat.“ Abatyši se ve tváři okamžitě objevil odmítavý výraz. „Jestli chceš, aby naše poslání vedlo k úspěšnému konci, nezbyvá ti nic jiného.“ Pohladil ji po tváři. „Zapomeň na šedou barvu. Pravou víru stejně nosíš hluboko v srdci, a ne na kůži.“

Lesníková slova ji přesvědčila. „Zítra si koupím jiné šaty,“ slíbila mu, „ale teď už pojďme někam jinam.“

Gregoria si sbalila věci. Společně odešli z abatyšina pokojíku a toulali se uličkami Říma, dokud si Jean nebyl absolutně jistý, že je nikdo nesleduje. Potom si našli malý hostinec, zaklepali, vytáhli majitele z postele a zaplatili mu hezkou sumičku. Gregoria se hned nastěhovala do pokoje, Jean si ve svém dosavadním bytě sbalil zbytek věcí a za ranního úsvitu se vrátil k abatyši.

* * *

Jean spal v jedné posteli s Gregorií. Ta mu dnes již v ničem nepřipomínala abatyši, kterou poprvé uviděl před více než třemi lety. Díval se na spící ženu a viděl v ní naprosto obyčejnou ženu v nejlepších letech s krátkými světlými vlasy. Zase ji měl vedle sebe – tak krásnou, tak žádoucí, tak blízko. Ale přesto přese všechno nedostupnou.

Převrátil se na druhou stranu, uložil jednu pistoli pod polštář, druhou na zem vedle postele, a zahloubal se do úvah, co vlastně cítí. Bez ohledu na napětí posledních dnů a týdnů, navzdory nebezpečí a únavě se jen málokdy cítil tak dobře jako právě nyní. Neklid a vztek ho opustily, Gregoriina blízkost jich Jeana zbavila jako mávnutím kouzelného proutku.

Potom však jeho pohled znovu padl na nezahojený škrábanec na zápěstí.

22. září 1767, Itálie, Řím

Jean se neustále držel u stěny Svatopetrského chrámu, příležitostně se pokřičoval před obrazem nějakého svatého a pohyboval rty, jako by se němě modlil. Tímto chováním dokonale zapadl mezi nesčetné poutníky, blažené se procházející marnotratně vyzdobeným chrámem Páně. Jean se zde necítil dobře, všechna okázalá krása a zbožné výrazy ve tvářích se mu zdály z větší části ryzím pokrytectvím. Díky Gregorii dnes dokázal rozlišovat dobré a špatné kněze, ale podle jeho odhadů bohužel výrazně převažovali ti špatní. A nejnovější události ho v tomto úsudku ještě víc utvrdily.

Hledal bratra Mattea, kterého mu Gregoria důkladně popsala. Abatyše tou dobou seděla v jejich novém pokojíku, na psacím stole, na němž se pustila do překladu kardinálových papírů, ležela nabitá pistole.

Jean několikrát obešel chrám, ale doposud nikde nenarazil na muže, který by odpovídal abatyšině popisu. To ho poněkud zneklidňovalo. Co by se stalo, kdyby oslovil nesprávného muže v kutně?

Zaklonil hlavu do týla a zadíval se na mozaiky, pestrou směsici barev, která se pro něj stala symbolem poznání, že lidé opravdu často neznají míru. Kdyby chtěli jednat tak, jak si Bůh přeje – ten Bůh, o kterém Gregoria přísahá, že opravdu existuje – měli by peníze věnovat potřebným. K čemu jim jsou chrámy, jejichž krása bere lidem dech, když do nich nemohou vstoupit věřící, kteří umírají hlady před branami?

Samozřejmě věděl, že Svatopetrský chrám byl postaven už dávno, nehorázné sumy peněz, které ta stavba stála, dávno byly ty tam. Ale sklon k majestátnosti a obrovitosti přetrvával: právě jezuité si v boji proti luteránům dávali záležet na zdůraznění hojnosti a bohatství, vyžadovali stále větší a mohutnější stavby, aby Boha v očích lidí pozvedli a donutili prostý lid vrátit se k víře.

Jean si nedokázal vzpomenout, že by Ježíš po učednících vyžadoval něco podobného. Nikde nebylo psáno: *Jděte a budujte mohutné chrámy nebo Odívejte kněží do drahých šatů a dovolte jim vynakládat peníze na nesmyslné věci*. Obklopen takovým plýtváním si byl Jean jistý, že Bůh neměl k žádnému jinému místu dále než k tomuto chrámu.

Pokračoval v pátrání po bratru Matteovi. Možná bude lepší, když odejde a vrátí se sem o něco později, mezitím může... *pozor!* Jean postřehl cíp hnědé kutny, která právě mizela za rohem. Rozběhl se za ní a spatřil muže, který skutečně odpovídal popisu bratra Mattea. Vycházel bočními dveřmi

ven a v ruce držel prázdnou bedýnku. Jean se krátce, nenápadně rozhlédl kolem sebe, přilepil se muži na paty a proklouzl přes práh těsně před tím, než dveře zapadly do zámku.

Zničehonic se ocitl přímo před vyděšeným mužem. Kněz svíral v ruce svícen a natočil ho tak, aby dlouhý trn mířil na Jeana v naději, že ho tím zastraší. Potom na lesníka vychrlil záplavu italských slov.

„Sparisci farabutto! Nen pensare che non mi posa difendere! Dio ei santi sono noc me!“

„Rozumíte francouzsky, bratře Matteo?“

„Nevím, kdo jste, ale to, že se odvažujete vstoupit do chrámu Páně se zbrání, vám v mých očích rozhodně důvěru nedodává.“ Ustoupil o tři kroky dozadu. „Okamžitě opusťte toto místo.“

„Co to říkáte za...“ Jean si všiml, že mu kabát sedí na ramenou trochu jinak, než by měl, a že je pod ním vidět rukojeť pistole. *Zatraceně!* „Posílá mě za vámi abatyše Gregoria, bratře Matteo,“ pronesl opatrně tónem, který měl muže uklidnit. Nehnul se z místa, aby knězi nenahnal ještě větší strach. „Našla si jiný hostinec, protože ten první už nebyl bezpečný. Musíme s Lentolem okamžitě hovořit.“

„Proč?“

„Gregoria se dověděla několik nových věcí. Je zapotřebí jednat okamžitě.“ Jean opatrně zašátral rukou za zády a zase zakryl rukojeť pistole kabátem. „Vyřídte mu, že bychom se s ním chtěli setkat. Dnes večer, po západu slunce, uvnitř Kolosea.“

Bratr Matteo odložil svícen. „A vaše jméno zní...“

„To je naprosto nepodstatné. Abatyše mě požádala, abych jí poskytl ochranu, a o to se postarám, pro případ, že by se Bůh na chvíli díval někam jinam a ona se dostala do potíží.“ Jean se neubráníl, posměšná poznámka mu prostě jen tak vyklouzla z úst a počestný mnich sebou viditelně trhnul. „Jste schopný předat její zprávu dál?“

„Ano, to můžu zařídit. Ale teď odsud zmizte dříve, než nás někdo spolu uvidí.“ Ukázal na chodbu, odbočující z místnosti, ve které stáli. „Vyděte tudy a dostanete se zpátky na Svatopetrské náměstí.“

„Lentolo musí přijít sám,“ dodal Jean. „Neuvidí mě, ale já tam budu a budu ho sledovat s mušketou u oka. Kdyby se pohnul způsobem, který se mi nebude líbit, pošle ho hlasité prasknutí rovnou k Bohu.“ Bez ohlednutí odešel pryč.

Když vyšel dveřmi na konci chodby, opravdu se ocitl vedle dómu v nevelkém výběžku rozlehlého náměstí. „Tak jedna věc by byla vyřízená,“ prohodil sám k sobě. „A teď můžu pokračovat dál.“

Ačkoliv Jean nechtěl nechávat Gregorii dlouho o samotě, byl přesvědčen, že v tuto chvíli je abatyše v naprostém bezpečí. Bylo na čase, aby se pustil po stopě hraběte, než úplně vychladne a nebude k nalezení. Vykočil a zamířil k herně, kde chtěl najít Pietra Girolama.

* * *

Jean opět potřeboval mnohem více času, než původně předpokládal. Byla pro něj hračka, když se měl vyznat a správně orientovat v otevřeném terénu nebo v temném lese – vždy tam našel znamení, která mu pomohla najít cestu – ale ve městě, jakým byl Řím, s tím měl obrovské potíže. Nějakou dobu potrvá, než jeho oči přivyknou novému prostředí a začnou si pamatovat nepatrné drobnosti na zdech domů.

Konečně, podle výšky slunce na obloze a teploty se již zřejmě blížilo poledne, stál před dveřmi ne vysloveně zchátralé, zároveň však nepříliš nápadné budovy s malými sloupky na levé i pravé straně schodiště. Dům stál v blízkosti antického jádra Říma, Jean nedaleko zahlédl zbytky prastarých staveb Fora Romana.

Vystoupil na nejvyšší schod a zatahal za řetízek, vyčnívající ze zdi. Odněkud zevnitř zaslechl zvuk zvonku. Jean nahlížel barevnými skly ve dveřích dovnitř a snažil se rozeznat, jak to na chodbě vypadá. Zazvonil ještě jednou, tentokrát déle a silněji. Všude panoval absolutní klid.

Jean se v uplynulých letech naučil důvěřovat svým pocitům a dokázal vycítit, když něco nebylo v pořádku. Položil ruku na kliku a stlačil ji – dveře se rozevřely.

Jakmile se ocitl v domě, vytasil pistoli a pátral po zvucích, které člověk normálně slyší v domě, sloužícím jako herna. V budově však bylo ticho jako v hrobě a Jeanovy domněnky se změnily v jistotu: něco tu opravdu nesešlo.

Plížil se vpřed, opatrně přecházel z místnosti do místnosti, až v kuchyni objevil mrtvolu mladičké kuchařky. Vrah jí roztrhal šaty a po celém těle zasadil hluboké rány. Jean tento typ ran dobře znal. Úřady by z útoku okamžitě obvinily vzteklého psa, nic lepšího by je nenapadlo. Jean si přál, aby to opravdu byl jenom nějaký vzteklý pes.

Podřepil a pozorně si prohlížel roztřepené okraje ran, na místech, kde byly svaly potřhané, se nahromadila krev a zčásti zalila dívčinu světlou kůži. Hrabě tu byl před ním, a jak to tak vypadalo, vyrovnal dluhy i s úroky, ale poněkud jinak, než si provozovatelé herny zřejmě představovali.

Jean hledal dál. Napočítal celkem jedenáct mrtvol, ležících s roztrhanými hrdly a rozdrásanými těly v různých místnostech. Oběti musely zemřít už minulou noc, protože mrtvoly byly vychladlé, potřísněné ztuhlou, tmavě rudou krví.

Nejděsivější pohled se mu naskytl v herně. Na podlaze se povalovaly vyhaslé doutníky, před tím, než vyhasly, stačily v podlaze zanechat hluboké ohořelé díry. K nim se přidaly skvrny od vína, střeby rozbitých sklenic, smetené na podlahu během vlkodlakova útoku a boje těch nešťastníků s bestii. Hrabě tu důkladně řádl, nestačilo mu, že tři přítomné muže a jednu ženu zabil, ne, on jim utrhnul údy a poházel je po místnosti. Hlavy, ruce, nohy, trupy...

Jeanovi se udělalo špatně a pospíchal ven, bylo mu na zvracení a honem si dal ruku před ústa. Hrabě se zde v Římě choval ještě brutálněji, než když řádl s Antoinem v Gévaudanu, jako by chtěl se starým městem a jeho minulostí jednou provždy skoncovat, jako by chtěl popustit uzdu nenávisti a vyřádit se na všech, se kterými měl kdysi nějak do činění.

Pohled mu padl na utrženou mužskou ruku, ležící na prahu. Mezi strnule sevřenými prsty vězel kousek černé srsti, připomínající kočku.

Jean poklekl vedle ruky, vytrhl z ní chumáč srsti a promnul ho mezi prsty. Pak k němu přičichl. Barva se k bestii nehodila a ani srst nepáchla tak, jak měla, necítil z ní vlka ani žádné jiné zvíře, které by se mu podobalo.

Situace se rázem změnila. Tento masakr nemohl připsat na účet hraběti – krvavou lázeň zavinil nějaký jiný tvor.

„Zatraceně!“

Zastrčil chumáč srsti do kapsy a vyskočil oknem do boční uličky, aby ho nikdo neviděl, jak odsud odchází.

* * *

Během cesty do hostince si Jean celou dobu lámal hlavu. Co mu to starý markýz říkal? *Chce dovést nějakou věc do konce...* S touto poznámkou se syn rozloučil a odjel do Říma. Mladý hrabě sem tedy přijel, aby se vypořádal s nějakým dlakem, který v něm vzbudil nenávist. Jak se zdálo, druhý tvor protivníkovu výzvu zřejmě přijal a teď přepadl místo, kde se hrabě cítil jako doma.

Válka bestii však bude mít jen jediného vítěze: jeho, Jeana Chastela.

Lovec byl tak ponořený do úvah, že zapomněl dávat pozor, jestli ho někdo nesleduje.

IX.

KAPITOLA

Itálie, Řím, 27. listopad 2004, 23.41 hodin

Severina pospíchala hotelovou chodbou ke dveřím svého pokoje. Eric se jí ohlásil, poslal SMS a chtěl vědět, kde se ubytovala. Jenže když mu odpověděla, nedočkala se žádné další reakce. Bylo to nějaké divné.

Otevřela dveře do pokoje, vešla dovnitř a právě za sebou chtěla zamknout, když se na ni z druhé strany místnosti vrhla nějaká postava. Ve tmě ji skoro nebylo vidět.

Severina vykřikla, pak jí útočník mrštil do tmavého pokoje. Žena těžce dopadla na podlahu a ztratila kabelku. Světlo se roznulo a před ní stál – Eric.

„Co...“ Rukou si odhrnula světlé vlasy z čela a změřila si ho pátravým pohledem. Vypadal... výhružně. Špinavé šaty, které měl na sobě, byly posbírané bůhvídkde. Hluboké kruhy pod očima prozrazovaly, že se už dlouho pořádně nevyspal. Ale to, co Severinu opravdu vyděsilo, byla nesmírná divokost a brutalita, která se mu zračila ve tváři.

„Eriku... Co se děje?“

„Jsi sama?“ zeptal se uštvaně a podíval se kukátkem ve dveřích na chodbu. Byla prázdná. „Smím vstoupit?“

„Vždyť už jsi uvnitř. Tak co se s tebou děje?“ vyptávala se ho ustaraně. „A kde je tvoje sestra...“

Eric se otočil a podivně zavrčel. „Nemáme čas.“

Pospíchal k oknům a prudce zatáhl závěsy. Obloha nad Římem byla plná mraků a ty dosud zabraňovaly nejhoršímu. Kdyby ho měsíční světlo zasáhlo plnou silou, bylo by opravdu těžké udržet bezmeznou zuřivost bestie v patřičných mezích. Kapky mu došly, bestie se mu naplno vzpírala v útrokách, roztahovala se a tlačila ven. Kůže ho pálila a krev mu tepala v

žilách jako tekutý oheň. Z čela se mu lil pot, každou chvíli přestával vidět a před očima se mu rozlévalo rudé moře. „Musím ti připomenout nabídku, že mi pomůžeš. Chci ji využít,“ procedil vztekle mezi zuby a neklidně pochodoval po místnosti sem tam. „Zaříd', aby přinesli nějaké tablety na spaní.“

Severininy modré oči ho zmateně sledovaly. „Eriku, řekni mi, do čeho ses to namočil.“

„Nemůžu,“ zavrčel a ukázal na telefon. „Dělej, ty tablety na spaní, nebo... se stane něco příšerného!“

„Počkej, já tady nějaké mám. Vypadáš... hrozně,“ řekla Severina. „Máš nějaké problémy s drogama?“ Poodešla ke kufříku, chvíli v něm hledala, až našla tubu s léky. „Tu máš.“ Podala mu ji.

Eric se hořce zasmál. „Drogy? To by bylo prima,“ vyrazil hořce a vrhl na ni tvrdý pohled, světle hnědé oči se mu přitom zúžily. „Nezírej tak na mě! Jenom bych pak byl agresivní,“ varoval ji. Jeden rychlý krok a stál přímo před ní. Severina sebou vylekaně trhla, ale Eric se včas ovládl. „Promiň, já...“ Vytrhl jí tubu z ruky, nabral do úst plnou dlaň pilulek, chvíli žvýkal a polykal. Okamžitě po ní následovala druhá dávka.

„Proboha,“ vykřikla Severina zděšeně a chtěla mu vytrhnout tubu z ruky, Eric jí však v tom zabránil a ztěžka dosedl na židli. „To se tu chceš pokusit o sebevraždu?“

Zuby s hlasitým skřípěním drtily léky na prášek, Erikovi z toho vyschlo v hrdle. Popadl láhev, která stála připravená na stole, a nalil si do úst minerálku, aby hořké úlomky medikamentů snáze spláchl až do žaludku. „Potřebuji pomoc.“

„Nepotřebuješ spíš lékaře?“ Severina nechápavě zírala, jak si na dlaň sype další pilulky. „Co to tu děláš?“

„Musím se umrtvit.“ Eric začal v údech pociťovat náznaky únavy, přesto však zůstával jeho duch až děsivě bdělý. Slyšel, jak se bestie v těle vzteká a vzpíná, jak s hlasitým vytím protestuje proti práškům, kterými se nacpával. Pohlédl Severine do očí a spolehl se na pocit důvěrné blízkosti, na pouto, které se mezi nimi vytvořilo. „Máš pravdu, jsou v tom drogy,“ zalhal. „Ted' mi došly a já si už nechci nic dalšího kupovat. Spánek bude silnější než touha po další dávce.“ Vypláchl si ústa minerálkou a prosebně se na ni zadíval. „Můžu tu přespat?“

„No ovšem.“

Vstal a kymácel se jako opilý. „Koupelna?“ Severina mu ukázala, kde je, a Eric se dopotácel dovnitř. Nezavřel za sebou dveře a napolo se vysvlékl Severine přímo před očima. Pohyboval se přitom velice pomalu,

jako ve zpomaleném filmu. „Ještě něco. Mohl bych... Severino, jestli se proberu, musíš mě praštit a omráčit.“

Severina také rychle vklouzla do koupelny. „Omráčit tě? Proč?“ Podepřela ho, zatímco se Eric snažil přehodit levou nohu přes okraj vany. „Co bude...“

„Ta touha po droze je přímo hrozná,“ blekotal. „Budu křičet, mlátit kolem sebe rukama, a jestli se proberu příliš brzo, pokusím se utéct.“ Pevně se jí chytil. Přitom cítil teplo jejího těla. Černé šaty, které měla na sobě, byly opravdu hodně tenoučké. Musela si předtím zajít na vybranou večeři, cítil kouř, drahé víno a syrovou rybu. Sushi.

„Voda pomáhá,“ vysvětloval. Svědila ho kůže, rychle otočil kohoutkem a bylo mu jedno, že proud vody zasáhl i Severinu.

Žena polekaně vykřikla a uskočila dozadu. „Hej, tak dávej přece pozor...“

„Já... mrzí mě to.“ Vychutnával si příjemný pocit, jak mu na kůži bušily kapky ledově chladné vody a bojovaly se žárem v těle. Zdálo se mu, že se bestie snaží prorazit kůží a vyskočit ven z těla. Donutila ho, aby se toužebně zahleděl Severine na prsa a ponořil se do představ, jak by to asi vypadalo, kdyby si s ní užíval sex ve vaně. „Nenechávej mě samotného,“ poprosil ji. „Přines mi pilulky a najdi si něco, čím bys mě mohla praštit. Láhev od šampaňského, cokoliv, co ti padne do ruky. Slib mi to, Severino!“

Žena se nadále tvářila skepticky. „Nemám přece jen raději zavolat lékaře?“

„Ne. Ty pilulky!“ Jakmile vyšla z koupelny ven, vyrašily mu na kůži první rudohnědé chlupy, rozbolely ho čelisti a začaly tiše praskat. Vypuklo to moc rychle! Bestie si našla cestu ven! Tak ho Severina nesmí v žádném případě uvidět. Je vyloučené, aby se k němu v tomto stavu vůbec přibližovala! Bestie měla obrovský hlad.

Eric se s námahou zvedl a zamknul dveře do koupelny, potom znovu zalezl pod proud studené vody.

„Eriku?“ zaslechl z velké dálky Severinin hlas.

„Musím zvracet,“ zavolal slabě a udeřil hlavou o okraj vany, aby ztratil vědomí. Pak bude mít větší naději, že ho tablety na spaní od bestie odříznou. Tento postup několikrát opakoval, až ho smysly konečně opustily...

* * *

...a hlasité klepání ho vytrhlo ze spánku.

Do koupelny svítilo úzkým okénkem slunce, stále ještě na něho se šuměním dopadala voda. Kůže na prstech na rukou i na nohou se mu stáhla do nevzhledné, svrašťelé podoby.

„Eriku, jestli hned neodpovíš, zavolám personál a nechám vyrazit dveře!“ pronikl k němu přes dřevo Severinin hlas.

„Už jdu,“ zamumlal a zopakoval obě slova poněkud hlasitěji. „Uklouzl jsem a spadl, promiň, že jsem hned neodpověděl.“ Eric doklopýtal z vany ke dveřím, odemkl a padl Severine, která přes sebe měla přehozený pouze lehký hotelový župánek, rovnou do náruče.

„No do přčic,“ povzdechla si žena a odvěkla ho do postele. „Jsi studený jako led. Tys ležel celou noc pod sprchou?“ Zamotala ho do deky, která byla ještě plná její vůně, a objednala u pokojové služby horký čaj.

„Děkuji.“ Odvracel od ní pohled. Teď, když byla bestie na nějakou dobu zahnaná do kouta, byl opět pánem svých myšlenek a zbavil se strachu, že by nad ní mohl každým okamžikem ztratit kontrolu. Jen bolest v hlavě mu připomínala, že nebezpečné hodiny ještě úplně nepominuly. S takovou silou jako během posledních dvou dnů v něm bestie neřádila už roky. Jak je možné, že si právě teď našla způsob, jak ho ovládnout?

Udělal chybu, že Severinu vyhledal, a to, že u ní strávil noc – zatímco bestie hrozila, že prorazí ven – nemohl ničím omluvit. Udělal by lépe, kdyby si tablety na spaní koupil někde v lékárně a zalezl pod most nebo do kanálů, než aby ji vystavoval takovému nebezpečí.

Zavedla ho k ní neurčitá touha, možná za to mohla samotná bestie, která chtěla zaútočit na Severinu a zabít ji, aby se Erikova duše trápila v mukách. Zlomyslnost bestie vskutku neznala mezí.

Severine však nehrozilo nebezpečí jenom ze strany bestie, ale i od protivníků, kteří ho možná pozorovali a sledovali. V podstatě nemohl dělat nic jiného než od ní okamžitě odejít... a přesto se ani nehnul.

„Bolí tě něco?“ vyptávala se Severina ustaraně, protože si jinak nedokázala vyložit jeho dlouhé mlčení.

„Ne. Jenom si dělám výčitky,“ odpověděl po pravdě. „Neměl jsem tě obtěžovat.“ Eric se jí zadíval do tváře, zaposlouchal se do hlasu ve svém nitru a opět si uvědomil ono pozoruhodné spojení, jež se mezi nimi vytvořilo.

Severina mlaskla jazykem. „Ne, to je v naprostém pořádku. Ale té tvojí historce o abstínenci prostě nevěřím.“

Že by se přece jenom nějak dostala do koupelny a viděla ho?

„Můj bratr si tím taky prošel. Věř mi, já poznám, kdo je feťák, a kdo ne.“ Potřásla hlavou. „Ty nejsi narkoman, Eriku. Ale vězíš až po krk v nějakých trablech.“ Severina natáhla ruku a položila mu ji na předloktí. „Nechej mě, abych ti pomohla.“

Ta prokletá modř jejích očí, která mu pronikla až do hloubi duše, zahrnovala ji lichteráky a dokázala se prodrat skoro až tam, kde si mezitím vydobyla pevné místo Lena. Nedokázal se jí ubránit, podlehl a změkl. Nebyl na tom zrovna nejlíp a možná bude opravdu potřebovat pomoc. Na druhé straně... ne, nesmí ji vystavovat nebezpečí!

„Já... nemůžu nic říct. Neptej se mě, ano?“

„Dobrá. Ať to bylo, co to bylo, my to zase dostaneme do správných kolejí.“ Pohládila ho po přebarvených světlých vlasech a povzdechla si. „I když teď na to určitě není ta správná chvíle: Eriku, musím odsud vypadnout.“ Severina si sepnula dlouhé vlasy do koňského ohonu. „Můj bývalý nějak vypátral, kde jsem. Těsně předtím, než jsem tě vzbudila, mi volal a vyhrožoval. Jsem si celkem jistá, že právě teď je na cestě sem.“

„Do prdele!“ Eric se posadil, protřel si obličej a zaklonil hlavu. „Zrovna když absolutně nejsem ve stavu, abych se mohl s někým poprat.“

„Nelámej si s tím hlavu, Eriku. Já už to zvládnu a dám na sebe pozor... nějak.“

Na nočním stolku zahlédl své brýle a nasadil si je. Svět byl rázem poněkud jasnější, ale ne lepší. V duchu učinil rozhodnutí. „Můžeš jít se mnou. Znáám jedno místo, kde tě určitě nenajde,“ nabídl jí. „Je to tak v pořádku?“

„Potom ti budu ještě víc zavázaná.“

„S tím se netrap. Ve skutečnosti se ti snažím co nejelegantněji nabídnout možnost, abys na mě dávala pozor,“ pokusil se o vtip a unaveně se pousmál.

„Myslím, že to hrozně moc potřebuješ,“ prohlásila Severina vážně – a rozeplula si župan. Ten jí sklouzl po ramenou na zem a žena před ním stála nahá, dlouhé vlasy jí spadaly podél krku a zakrývaly pravé ňadro. „A je tu ještě něco, co zase opravdu potřebuji já...“ pomalu se předklonila a natáhla ruku.

Eric viděl, jak se k němu blíží svůdné pokušení, a zavřel oči. *Ještě jeden den, přísahal bestii. Ještě jeden zatracený den a bude po úplňku a já tě zase budu bez problémů kontrolovat.* Přesto cítil touhu, pudovou touhu, která se nestarala o nějaké ušlechtilější city, toužila prostě a jenom po fyzickém spojení. Po sexu. Počítal, že žena každou vteřinou přitiskne své jemné rty

na jeho, že ucítí její hebkou hrud' na své... Tak, jak se na tento dotek těšil, tak se ho i bál, myslel na Lenu a na zradu, které se na ní brzy dopustí...

„Můžeš zvednout zadek?“ zeptala se ho Severina. „Ležíš mi na kalhotkách. A ty *ted'* opravdu potřebuju.“

Sprška ledové vody by nemohla mít lepší účinek. Eric udiveně otevřel oči a spatřil Severinu těsně před sebou. Natáhla ruku... a hned ji zase stáhla zpět... a mezi prsty se jí houpalo malé černé nic, což mělo být dámské spodní prádlo. „Děkuju.“ Severina vstala, vklouzla do kalhotek a pak se začala oblékat. Byla k němu otočená zády. Oblékala si stejné věci jako toho dne, kdy ji poprvé spatřil: dlouhý, tmavě hnědý kabát, tenkou, sytě červenou hedvábnou halenku, černou sukni a vysoké boty. „Půjdem? Ať jsme pryč dříve, než se tu ten hajzl objeví.“

Eric se těžkopádně svalil z postele, oblékl si šaty, které někde ukradl cestou, a odpotácel se do koupelny. V tomhle stavu se na ulicích rozhodně nemohl dlouho pohybovat. Každý carabinier, kterému aspoň trochu záleželo na práci, by ho na první pohled musel považovat za teroristu. „Tak pojďme,“ povzdechl si.

Vyšli z hotelu. Severina zamávala na taxi a Eric udal adresu nedaleko místa, kam měl namířeno: Via Termi. Tam řidiči nařídil, aby několikrát po sobě odbočil a znovu a znovu projížděl oběma směry ulicí.

„Co to má...“ zeptala se Severina, ale Eric jenom zvedl ruku. Na čele mu opět vyrazil pot, rozhlížel se na všechny strany a stáhl boční okno úplně dolů. Do vozu proudil čerstvý vzduch. Čerstvý vzduch a možnost, že vycítí nepřátele dříve, než je uvidí.

Necítil žádný pach, který by si zasloužil větší pozornost.

Nařídil řidiči, aby taxi zastavilo, a vystoupil. „Pojď. Jsme na místě.“ Zaplatil a čekal, dokud auto nezmizí, pak rychle přešel k velkým vstupním vratům a natůkal kombinaci číselného zámku. Dvakrát se přitom přehmátl. Ještě včera by si nevzpomněl ani na první číslo, tak byl zničený a zmatený.

Dveře zabzučely a poslušně se otevřely. Vešli na malý dvorek hned za kovanou železnou bránou. Eric sebou trhnul, když zaslechl tiché zamňoukání. Skrz zavírající se vrata proklouzla zvenčí z ulice černá kočka a kradla se za lidmi k domu.

„Zmiz odsud,“ zasyčel na ni, ale kočka se na výhružky nehodlala ohlížet. S mírným, ale bezpečným odstupem je následovala dovnitř.

„Co má být?“ divila se Severina a povytáhla obočí.

Eric přistoupil k číselnému zámku vedle domovních dveří. „Nenávídím kočky.“ Pohledem plným opovržení se zahleděl na prašivé zvíře, aspoň podle jeho názoru. Opravdu neměl kočky rád, ale od jednoho mimořádně

prudkého boje před několika lety, který přežil jen s notnou dávkou štěstí, reagoval na kočky stejně jako býk na rudý šátek. Tehdy v Praze se téměř stal obětí neobyčejně agresivního a silného medvědodlaka, který vedle sebe nestrpěl nikoho kromě jakési kočky. Nikdy nezapomene, jak se na něho šikmýma očima podívala, když mu medvěd mohutným úderem tlapy roztrhl hrudník: pohled byl plný lsti, zákeřnosti a chtíče. Byla věčná škoda, že tu potvoru nemohl zlikvidovat hned poté, co z posledních sil a pomocí ručního granátu medvěda zabil. „A ve svém domě už je teprve nesnesu.“ Ozvalo se zabzučení a dveře se otevřely.

„Nemáš vůbec tušení... Jsou to taková líbezná, krásná stvoření.“ Severina se sklonila ke zvířeti a natáhla ruku. „Pojď ke mně, maličká.“

Kočka zapředla a popošla k Severine, ale Eric se bleskurychle sehnul, popadl ji za zátylek a s rozmachem ji odhodil daleko do křoví. Kočka zavěštila, když jí větvičky uštedřily několik ran. Potom černý stín rychle zmizel. „Zůstaň, kde jsi!“ houkl na ni Eric a vešel do domu.

„Ty jsi snad úplně přišel o rozum!“ Severina se na něho rozhněvaně zadívala a zastavila se na prahu. „Vždyť se mohla zranit!“

„Kočky mají devět životů. A já nevidím nic extra líbezného na tom, když očurávají zahrádku a drápou kůru na stromech,“ opáčil Eric chladně. V Petrohradě se o toulavé kočky staral Anatol, v Římě na to bohužel nikoho neměl.

Severina vyčítavě potřásla hlavou. „Už to nikdy nedělej, slyšíš? Jsou to živé bytosti s vlastními city.“

„Pokud jimi chtějí zůstat, tak ať se drží daleko od mého domu.“ Viděl, že žena je na něho opravdu hodně rozzlobená. „No dobrá, příště ji jen tak nevyhodím,“ slíbil. „Ale teď pojď dovnitř.“ Natočil se k dotykové obrazovce vedle vchodu. Naťukal další řadu čísel a vypnul poplašný systém. Počítač mu ohlásil, že se do domu nikdo nevloupal. V tu chvíli konečně pocítil mírnou úlevu.

„Eriku... prozrad' mi... jak jsi vlastně *bohatý*?“ Severina stála ve foyeru, zaklonila hlavu dozadu a dívala se na pět metrů vysoký strop, pod nímž visel křišťálový lustr. Vpravo a vlevo vytvářela dvě schodiště se zábradlím z umělecky kovaného železa působivé půloblouky a vedla na vyvýšené mezipatro, kde bylo vidět dvojce další dveře. V přízemí byly jen jedny, přímo naproti vchodu.

„Já nejsem bohatý. Ale když člověk zná bohaté lidi, má to své výhody. Tady to je jedna stará vila, kterou nechal můj přítel nedávno přestavět v secesním stylu,“ odpověděl Eric. „Je často na cestách, a tak ji můžu používat vždycky, když jsem v Římě.“ Popošel ke dveřím, přitiskl ruku k

jednomu zvláštnímu ornamentu a dveře se nehlučně otevřely. Vešel do kabinky výtahu. „Jedeš se mnou?“

Severina se za chůze několikrát otočila kolem vlastní osy, ohromená nečekanou krásou. „Takové přátele bych taky chtěla někdy mít.“

„Máš přece mě,“ nadhodil Eric, ušklíbl se a stiskl tlačítko sklep.

„Co bude následovat dál?“

„Já si teď ověřím pár věcí a ty si zatím můžeš udělat pohodlí.“

Výtah je zavezl do sklepa. Společně vešli do starého klenutého sklepení, v němž se nedaly přehlédnout stopy klasicismu. Nepřímé světlo dopadalo na široký bar, na místech, která by bytoví architekti označili za ideální, stálo několik plastik a sedačka z bílé kůže zvala návštěvníka, aby si v ní chvíli poseděl.

„Vítej v antickém Římě. Tady dříve žili patricijové. Vila stojí na základech vznešené římské stavby, nyní se nacházíme v části, kde kdysi stály lázně. Jak vidíš, můj přítel je přeměnil na sklep, kde může pořádát různé párty.“ Obrátil se doleva, přešel po kamenné podlaze k dalším dveřím, i ty byly zajištěné číselným zámkem. „Vezmi si nějaký drink. Já teď mám práci.“

Než Severina stačila něco namítnout, vešel do vedlejší místnosti a zavřel za sebou dveře. Nechtěl, aby ho rušila, už tak toho věděla příliš mnoho.

Stropní neonové osvětlení rychle naskočilo a ozářilo velkou pracovnu, která nabízela dost prostoru dokonce i pro malou laboratoř. Ve srovnání s možnostmi, které míval v Mnichově, to bylo hotové nic, ale rozhodně to zde bylo lepší než lavor a mýdlo v nějakém hotelu.

Nejdříve však potřeboval něco jiného.

Eric přistoupil k sejfu, který stál v rohu, zadal patřičnou kombinaci a otevřel dvířka. Uvnitř bylo několik malých lahviček, rezervy v boji proti bestii. V tuto chvíli se omezil na tři kapky, jinak by okamžitě usnul. Teprve v noci se bude moci zase pořádně umrtvit a odrovnat bestii pořádnou dávkou kyseliny gama-hydroxymáselné.

Nesmírně ho zneklidnila okolnost, že se bestie dokázala chemikálií bránit mnohem úporněji než kdykoliv předtím. Věděla, že se rozhodl, že ji ze svého těla vypudí, a nasadila proti němu netušené síly. Bránila se hrozbě blížícího se konce. Otec mu svého času pomohl vypěstovat si kontrolní techniky, jimiž mohl monstrum v těle do jisté míry ovládat. Jedině noci, kdy měsíc kulminoval v úplňku, zpravidla trávil v bezpečné otupělosti kyseliny gama-hydroxymáselné. Tato jistota se začala nebezpečně otřásat.

Eric vyhledal chemikálie na čištění, posadil se ke stolu obloženému keramickou deskou a zapnul kontrolní monitor. Jím mohl sledovat, co dělá

Severina ve vedlejších pokoji. Posadila se do sedačky, v ruce držela sklenici a zpříjemňovala si chvíle čekání knihou, kterou si musela vytáhnout z knihovny na konci místnosti.

Eric opatrně očistil medailón, postupně používal jednu substanci za druhou. Přitom potlačil nutkání vytočit číslo, které dostal od Faustie, aby se jí zeptal, jak se vede Leně. Říkal si v duchu, že by nebylo dobré, kdyby se nechal odvést od hlavního poslání. Bylo na něm, aby ho splnil.

* * *

Plynula hodina za hodinou. Konečně se začal rýsovat výsledek. Byl také nejvyšší čas, neboť se ho opět zmocňovalo napětí. Jako z velké dálky slyšel, jak bestie v jeho nitru vyje a ryčí a chystá se, že na něho podnikne další útok. Zmítaly jí stejné choutky jako před několika dny a chtěla této noci, kdy bude měsíc naposledy v úplňku, pozabíjet co nejvíce lidí. Přestože se ji Eric snažil v sobě potlačit, byl bezmocný proti útržkům vzpomínek, jimiž se bestie kochala. Před očima se mu zjevila strachem zkřivená tvář uklízečky, která před sebou držela metlu. Překousnout dřevo byla hračka, dokázal to stejně snadno jako roztrhnout jí krk, napít se ženiny krve a ochutnat maso. Potom se vrhl na jednoho z hostů, probodl ho zezadu násadou metly a tlapou mu rozdrtil hlavu...

„Ne!“ zaryčel Eric a vyskočil, pospíchal k lahvičce a vzal si další dvě kapky. Takové obrazy nepotřeboval. *Nechtěl je vidět!*

Já k tobě patřím. Já ti dávám moc, našeptávala bestie. Beze mě jsi úplná nula.

Uslyšel zaklepání a na monitoru uviděl Severinu, stojící přede dveřmi. Měla už čekání plné zuby. Eric sáhl po medailónku a otevřel dveře. Potřeboval, aby ho něco rozptýlilo, než ho vzpomínky, jeho vlastní a zároveň cizí, přivedou k šílenství. „Tady,“ pronesl bez dechu a ukázal Severine malý kousíček kovu, než si pořádně uvědomil, co právě činí. Zatahoval ji stále hlouběji do vlastních záležitostí a přitom mu vůbec nebylo jasné, proč to dělá. „Dostal jsem se o kousek dál.“

„Co to je?“

„Příčina mých potíží.“ Vtiskl jí medailón do otevřené dlaně.

Severina si obhlížela jeho nález a nasadila si brýle. „To je nějaký přívěsek?“

„Možná na to přijdeš sama.“

Modré oči si šperk zvědavě prohlížely. „Pečeť zdobená nějakými kudrlinkami... nebo to je erb? Možná půl na půl.“ Prohlédla si i druhou stranu. „Tady je to roztavené, z toho se nedá zjistit, co tu bylo.“

„Z toho kovu se vyklubalo bílé zlato,“ upřesnil Eric a s námahou se kolem ní odbelhal k sedačce. Po kapkách mu důkladně ztěžkly nohy. „Je vykládané nějakým černým kamenem nebo horninou, pravděpodobně čedičem.“

„Opravdu pozoruhodná kombinace.“ Přejela prstem po povrchu medailónku. „Je starý, nebo nový? A odkud ho máš?“

„Obsah zlata je neobyčejně vysoký. Myslím si, že to je nějaký starší kousek. Dneska lidé více šetří. Ale s určitostí to nedokážu říct.“ Dopil zbytek nápoje, který jí zbyl ve sklenici, přestože mu rozum připomínal, že spojení kyseliny gama-hydroxymáselné a skotské whisky by mohlo mít nehezké následky. „Udělám si jeho fotku a pošlu ji jednomu příteli. Ten určitě vypátrá, komu pečeť patří. My zůstaneme tady a počkáme, dokud něco nezjistí.“ Eric dolil sklenici téměř až po okraj, odpotácel se s ní do pracovny a zavolal k sobě Severinu. „Dej mi, prosím, ten medailón.“

Žena se rozhlédla po místnosti, zjistila, kde medailónek leží, a podala mu ho. Eric ho položil pod skener a uložil snímek do paměti počítače, potom ho nasnímal ze všech stran webovou kamerou a poslal obrázky včetně naskenovaného snímku Anatolovi do Petrohradu. „No dobrá, teď si půjdeme udělat něco k jídlu,“ navrhl a vyšel z pracovny. „A o tom, co jsi tu viděla, nikomu ani slovo.“

„Jistě, Eriku.“ Severina se ještě jednou rozhlédla. „Kdo by mi taky takovou historku à la James Bond uvěřil?“

Společně vyjeli do prvního patra a zamířili do kuchyně.

„Ach, pane jo.“ Severina se rozesmála. „Ta je taky naprosto dokonalá.“ Podívala se na sporák se šesti plotýnkami, stojící uprostřed místnosti. Nad ním byl vývod do komína, na jehož okraji bylo zavěšeno odpovídající množství nejrůznějšího kuchyňského náčiní. Ve skříňkách kolem stěn byly uskladněny potraviny. Otevřela ledničku. „Nic, jenom pivo?“ Ušklíbla se a vzala si jednu láhev. „Taky přijde k chuti.“

„Nemá smysl skladovat tu čerstvé věci. Jak jsem říkal, můj přítel bývá málokdy doma. Nákupy musím obstarávat sám.“ Eric postavil vodu na sporák a nasypal do ní nudle, potom začal připravovat omáčku z pasírovaných rajčat. Z mrazícího boxu vytáhl hovězí steak. Hodil maso do dřezu a zalil je horkou vodou, aby se rozmrazilo. Naděje na něco k jídlu v něm zmobilizovala poslední zbytky sil, přestože se musel pohybovat velice pomalu a rozvážně.

Severina objevila láhev Chianti a s rutinou ji otevřela. Nalila dvě plné sklenice, jednu podala Erikovi. „Na nás,“ pronesla přípitek. „A na to, abychom vnesli do temnot dost světla.“ Přitukli si, ženy modré oči ho ani na okamžik neztratily z dohledu.

Eric v nich spatřil úplněk, který se mu za zády vznášel na obloze. Po páteři mu přejel záchvěv horka a dostal hlad. Na maso... a na jiné věci. Jakoby náhodou se podíval na obal od steaku. „Ale ne, ty už jsou prošlé,“ předstíral a vytáhl kusy masa z vody. „Vyhodím je a najdu nějaké jiné. Můj přítel má ve spíži ještě jeden mrazák.“

Odešel s masem do vedlejší místnosti, a jakmile se za ním zavřely dveře, zabořil zuby do syrového, teplého hovězího masa. Chutnalo přímo skvěle, skoro budilo dojem, jako by ho právě vytrhl z oběti, která sebou ještě cukala. Bestie se nechala na chvíli zmást a nadšeně zavyla.

Když se zanedlouho vrátil do kuchyně – a cítil se přece jen o trochu lépe – stála Severina u sporáku, míchala omáčku, kořenila ji sušenými bylinkami a pak se obrátila k nudlím, aby je scedila. Ztlumila světlo, takže měsíc svítil mnohem jasněji a jeho stříbrná záře dopadala oknem přímo na podlahu. Pravděpodobně to byla její představa, jak navodit romantickou náladu. Pro Erika znamenala začátek nového utrpení.

„Byl jsi dlouho pryč.“ Usmála se.

„Hledal jsem ve všech políčkách, ale nikde už nic dalšího nebylo.“ Otřel si koutky úst, na bříškách prstů mu ulpěla zrádná rudá šťáva, kterou potají rychle otřel o kalhoty. Dával si pozor, aby nevstoupil do měsíčního světla a nevyplašil tím bestii. „Budeme muset sníst ty nudle takové, jaké jsou.“

„Doufám, že ti budou chutnat.“ Severina mu podala lžíci s trochou omáčky, aby ochutnal. Vyzkoušel ji a opravdu chutnala báječně. Jenom v ní bohužel nebylo maso. Žena mu podala sklenici. „Na všechna tajemství, která každý skrývá hluboko v duši.“ Upila malý hlt.

„Na tajemství.“ Jedním rázem do sebe hodil celou sklenici vína.

„Víš už o tom svém nálezu něco nového?“ vyptávala se ho Severina a promíchávala přitom nudle s omáčkou.

„Ne.“ Poklepal si na mobil. „To už by mi zavolač.“

„Nuže, tak se tedy můžeme najíst.“ Usmála se a vtiskla mu hrnec do ruky. „Najíme se tady v kuchyni, nebo...“

Eric prošel spojovacími dveřmi do jídelny. Byla deset metrů dlouhá a pět metrů široká, uprostřed stála pět metrů dlouhá tabule s rámem z ušlechtilého dřeva a deskou ze žilkovaného bílého kamene. Stěny byly vyzdobené obrazy, moderními obrazy, které byly v příkrém rozporu se

spíše feudálním vzhledem místnosti. Teplé nažloutlé světlo dopadalo z malých žárovek ve stropě, okenice byly důkladně zavřené.

„No ne!“ Severina se zastavila na prahu. „Opravdu stylová večere.“ Hned napoprvé poznala, kdo je autorem všech obrazů. „To jsou tvoje díla!“

„Ano. Mému příteli se velice líbí.“ Postavil hrnec na kamennou desku a ze skříňky v rohu místnosti přinesl dva talíře a příbory. „Dobrou chuť.“

Eric nesnědl skoro nic, zatímco Severina se na jídlo přímo vrhla. Bestie v jeho těle sílila každým okamžikem, její smysly byly minutu od minuty bystřejší. Hlasitě vnímal všechny zvuky, jasně slyšel, jak Severina žvýká, jak polyká, jak dýchá. Zíral na bleděmodrou žílu, která ženě pulsovala na krku, a měl pocit, že slyší, jak v ní klokotá krev. Nasládlou vůní rajčat k němu pronikalo Severinino aroma. Najednou na sobě neměla šaty. Viděl, jak před ním sedí nahá.

Severina vycítila jeho pohled a zvedla hlavu. „Co je?“ zeptala se ho s nejistým úsměvem. „Mlaskala jsem?“

„Ne,“ bránil se chraplavým hlasem. „Všechno je v naprostém pořádku.“

Všimla si, že talíř před Erikem je jenom poloprázdný. „Tobě to nechutná.“

„Ale chutná, chutná. Jenom potřebuji,“ rychle vyskočil ze židle a popadl talíř, „víc omáčky. A taky trochu pepře.“ Pospíchal do kuchyně, přitom prošel napříč měsíčními paprsky a musel se opřít o dřež a zalapat po dechu. V tu chvíli mu zazvonil mobil. „Ano?“

„Tady je Anatol, pane von Kastelli.“

„Co pro mě máte?“

„Už jsem vám to poslal mailem. Je to starý rodinný erb, ovšem s ohledem na poškození a jisté nepříliš zřetelné detaily přichází do úvahy hned několik různých rodin.“

„Odkud?“

„Podrobnosti najdete v mailu, ale kdybych to měl krátce shrnout: je to nepochybně erb nějaké italské rodiny. Dostal jste ode mne kompletní seznam všech, které přicházejí v úvahu.“

„Děkuji, Anatole. O všechno ostatní se už postarám.“ Chtěl ukončit hovor.

„Pane von Kastelli,“ vykřikl jeho důvěrník rychle.

„Ano?“

„Měl jste návštěvu. Byli tady dva muži a ukázali mi průkazy Interpolu. Nepovažoval jsem je za pravé, to jen na okraj. Říkali, že s vámi chtějí mluvit.“ Nadiktoval Erikovi telefonní číslo. „Mám vám vyřídit, že jestli na to číslo zavoláte, vyhnete se tím jistým následným opatřením.“

„Děkuji, Anatole. Dávejte na sebe pozor.“

„Dávám, pane von Kastelli. Přeji krásný večer, ať už jste kdekoliv na tomto světě.“ Rus zavěsil.

Z jídelny se ozval přidušený výkřik, nějaký talíř dopadl na zem a rozbil se.

Eric lhostejně odhodil mobil do dřezu, popadl kuchyňský nůž a vřítel se do vysoké místnosti. Okamžitě ho zalilo třpytivé, stříbrné světlo měsíce. Celého ho zahalilo, obklopovalo ho lichotkami, drželo ho v zajetí – a probudilo bestii!

Severina otevřela okenice, všechny okenice, a zhasla žárovky. Stála před jedním oknem a otírala si blůzu, na níž byla vidět velká tmavá skvrna. U nohou jí ležel rozbitý talíř. „Jsem hrozná nešika,“ omlouvala se a podívala se na něho, oči jí utkvěly na noži. Znejistěla.

„Myslel jsem si, že ses dostala do nějakých potíží.“ Rychle odložil nůž na stůl.

„Taky že ano. Skvrny od rajčat jsou d'ábelské svinstvo.“ Severina na něho kývla, aby k ní popošel blíž. „Podíval by ses, jestli to moje sukně neodnesla i vzadu?“ Otočila se a přitiskla ruce k bokům.

Eric zaváhal. V jídelně nebylo snad jediné místočko, na které by nedopadal měsíční svit.

„Co je?“

„Nic.“ Popošel k ní a opatrně podřepl, aby prozkoumal obrubu sukně. Většina rajčatové omáčky jí uvízla na botách, ale trocha jí opravdu potřísnila dokonce i zadní okraj sukně. „Jak se to stalo?“

„Otevřela jsem okna, protože mi měsíční světlo připadá hrozně romantické. Úplněk v Římě!“ vysvětlovala a netrpělivě čekala na výsledek obhlídky. „Pak jsem si zase sedla a chtěla jíst, když se kolem okna mihnul nějaký velký stín. Asi sova. Nebo možná ta kočka, kterou jsi mrštil do křoví.“ Rozpačitě se usmála. „Dostala jsem strach a náhodou jsem smetla talíř ze stolu na zem. To bylo ode mě pěkně hloupé, že ano?“

Eric se narovnal, podíval se jí na zátylek a udiveně sledoval, jak jí pravou rukou odsouvá světlé vlasy stranou a obnažuje pohled na krk. Neodolatelně voněla, v měsíčním světle po ní zatoužil ještě mnohem víc než kdykoliv předtím. Polkl, vzrušení v něm neustále narůstalo.

„Ta omáčka vystříkla až tak vysoko?“ podivila se Severina.

Dobře známá síla převzala nad Erikem neomezenou kontrolu. Bestie den předtím krutě vraždila, tentokrát chtěla uspokojit úplně jiné choutky. „Ne!“ vydechl Eric a vzepřel se té touze, levou rukou zajel do kapsy od

kalhot a hledal lahvičku s kapkami – která stála na stole ve sklepe v pracovně!

„Ne?“ Severina k němu napolo natočila hlavu, před očima se mu rýsoval její nádherný profil, ženiny brýle se zaleskly. „Potom...“

Eric se nad ní sklonil a políbil ji na zátylek, ruce mu vystřelily vpřed. Jednou rukou jí zajel pod blůzu a na holé břicho, druhou jí položil na prsa a s požitkem je stiskl.

Severina překvapeně, zároveň však i roztouženě zalapala po dechu. „Říkala jsem si, kdy si to konečně zopakujeme,“ zašeptala toužebně. „Já to chci, Eriku. Ode dne, kdy jsme se poprvé setkali, jsem na tebe nikdy nezapomněla.“ Vyvinula se mu z objetí, odložila brýle na stůl a divoce ho políbila na ústa. Jazykem mu žádostivě přejela po rtech.

Já si ji vezmu! zavyla bestie nadšeně. Ted' už mě nezadržíš, člověče! Ty tvoje triky ti jsou úplně na nic.

Eric nahmátl Severininu blůzu a roztrhl ji. Knoflíky z ní odlétly pryč a s cinkáním dopadaly na podlahu. Uchopil Severinu a zvedl ji, žena ho okamžitě pevně sevřela nohama kolem boků. Eric zasténal, strhnul ze sebe brýle a tričko.

Položil ji na jídelní stůl, svlékl z ní sukni a kalhotky a shodil ze sebe kalhoty. Nutila ho k tomu touha, a když mu na holou kůži dopadal žhavý měsíční svit, nedokázal se déle ovládnout. Penis se mu v mžiku ztopořil a okamžitě do ní vnikl.

Eric se nezdržoval hlazením a mazlením, nesnažil se pozvolna seznamovat s jejím tělem, nechtěl, aby si nejprve pomalu užívali a krok za krokem stupňovali svou touhu. To, co s ní dělal, bylo tvrdé, surové, zvířecí. Severine se to však líbilo. Lapala po dechu a sladila se s ním v rytmu, rukama mu žádostivě přejížděla po hrudi.

Po několika málo minutách dosáhli oba vyvrcholení, Severina hlasitě a roztouženě, hlavu zakloněnou do týla, tělem se tiskla těsně k němu. Eric naproti tomu vyrazil jediný krátký zvuk, nebylo to nic než kratičký výkřik, vyjadřující více bolesti než uvolnění. Cítil se mizerně. Tím, že si užíval s jinou, zradil Lenu.

Bestie však ještě ani zdaleka nebyla spokojená, toužila po dalším dějství. A Erikovi nebyl dopřán klid – protože i Severina chtěla více. Obratnými prsty uchopila jeho úd, zkušeně ho hladila a třela a šťastně se rozesmála, když se jí v ruce okamžitě postavil a ztvrdnul.

„Ty jsi hotový zázrak, Eriku,“ pronesla s úšklebkem a otočila se k němu zády, zasunula se pod něho a hluboce zasténala, když do ní opět vniknul. Zaryla prsty do dřevěného rámu stolu. „Ty jsi hotový zázrak!“

Měsíční světlo obralo Erika o vlastní vůli, a když znovu a znovu vnikal do Severinina těla, lesknoucího se potem, bestie se mu prodírala póry ven, zalévala ho jako rtuť, zdolávala poslední baštu jeho sebekontroly – a osvobozovala se. Když z něho bestie naplno vyrazila, ponořil se svět do tmavě rudé barvy. Cítil, že pláče zoufalstvím, a slzy mu zalévaly tvář, zatímco Severina dávala hlasitými výkřiky najevo nadšení. Bestie byla vynikající milenec.

Potom ale zpravidla dostávala hlad.

X.

KAPITOLA

23. září 1767, Itálie, Řím

Gregoria seděla na kraji kamenné lavice ve spodní části Kolosea, klobouk se širokou krempou si narazila hluboko do čela. Potají pozorovala okolí.

Toto místo v centru monumentální stavby si vybrala zcela záměrně – odsud měla na dohled oba vchody do Kolosea. Záda jí kryla zeď, za ní vedl vchod do trosek široce rozvětvených podzemních sklepení. Kdyby se přihodilo něco nepředvídaného, mohla se jediným skokem dostat za zídku a hledat útočiště v antickém labyrintu.

Gregoria již delší dobu nosila světský oděv, rudou sukni, bílou košili a světle hnědý svetřík. Před čerstvým větrem ji chránil tmavý kabát. Krátké světlé vlasy byly schovány pod kloboukem. Abatyše na první pohled vypadala jako služebná v nějakém šlechtickém paláci, kterou panstvo poslalo nakupovat nebo která jen tak zabíjí čas. Nic nepřipomínalo její skutečnou osobnost a funkci, již kdysi zastávala.

Gregoria se dívala na kříž, vztyčený uprostřed bývalé římské arény na památku křesťanských mučedníků. Ani jednou nepohlédla nahoru k vysokým zdem Kolosea, v jejichž stínu se krčil Jean. Chránil ji mušketou, a kdyby bylo zapotřebí, umožní jí bezpečný únik.

Právě ve chvíli, kdy už měla čekání po krk, vstoupil levým vchodem do Kolosea člověk, oblečený jako obyčejný obchodník. V ruce držel lehkou proutěnou klec, v níž pípala tři kuřata. Abatyše muže okamžitě poznala. Byl to Lentolo.

Položil si košík na lavici vedle ní, podíval se ke kříži a sepnul ruce k předstírané modlitbě. „Postarala jste se o pěkné pozdvižení,“ poznamenal a přitom téměř nehýbal ústy. „Vloupání do Rotondovy pracovny svědčí o vaší odvaze a pevné vůli něco podniknout, bohužel však není důkazem

taktického myšlení a trpělivosti.“ Podíval se na zem. „Nyní musíme čelit vyplašenému protivníkovi, který je od chvíle, kdy jste bez pozvání navštívila jeho kancelář, mnohem ostražitější.“

„Zato jsem se dověděla něco, co může být zajímavé i pro vás.“ Gregoria se dívala přímo před sebe, jako by si něco povídala jen tak, sama pro sebe. „Toho vloupání rozhodně nelituji. Našla jsem místo, kde vězní mou schovanku. Židovské katakomby před bránou Porta Portese.“

„Předpokládám, že ji odtamtud rychle odvezli pryč, že ano? V reakci na vaše vniknutí do kardinálovy pracovny.“

Gregoria neznatelně přikývla. „Obávám se, že do Andělského hradu.“

Lentolo se na chvíli odmlčel. „Uvážila jste mou nabídku?“ Nezdálo se, že by mu na Florencině osudu nějak záleželo.

„Dospěla jsem k pochopení, že sama na všechno nestačím. Nedokážu se měřit s Rotondou a jeho přáteli, sama je neporazím.“ Setřela si z kabátu snítka prachu. „Přijmu vaši nabídku,“ prohlásila, „jestli budete ochotni poskytnout mi všechno, co budu požadovat. Mám určité požadavky. Osvobození Florence je pro mne přednější než všechno ostatní, co zajímá vašeho vlivného přítele, teprve potom se můžeme pustit do boje a začít s postupným snižováním počtu dlaků, kteří se v minulosti rozšířili po celém světě. Ale nebudeme s nimi bojovat tím, že je budeme zabíjet, místo toho jejich nemoc vyléčíme. Pokud s těmito podmínkami souhlasíte, našli jste ženu, která se postaví do čela vašeho nového řádu.“

„Chápu důvody, které vás vedou ke kladení těchto podmínek, ale já nejsem tím, kdo o tom rozhoduje.“ Lentolo se uklonil ke kříži. „Jak jsem vám říkal, setkáte se s naším dobrodincem osobně. Takové rozhodnutí může učinit jenom on, já ne.“ Odepnul si od opasku láhev na pití, nalil si trochu vody do dlaně a osvěžil si nejdřív zátylek a potom i tvář. „Ostatně monsieur Chastel, který stojí nahoře u sloupu a tak statečně vás podporuje, bude při té rozmluvě vítaným hostem. Po jeho střeleckém umění bude brzy velká popptávka.“ Lentolo se narovnal a pomalu zamířil k východu, klec s kuřaty si přehodil na záda. „Následujte mě, ale udržujte určitý odstup.“

Gregoria se podívala nahoru k Jeanovi a rukou učinila jedno ze znamení, na kterých se předem domluvili. Potom krátce počkala, a když byl Lentolo deset kroků od ní, vstala a pomalu se vydala na cestu.

Jean se znenadání vynořil z jedné úzké boční uličky a připojil se k ní. Na rameni nesl svazek roští, v němž se před zvědavými pohledy skrývala mušketa. „Kam vy dva jdete?“

„*My tři* se setkáme s mužem, který stál u zrodu myšlenky na založení nového řádu,“ opravila ho abatyše.

„Já mám jít s vámi?“

„Ano. Asi s tebou počítají v některých věcech, které s řádem nějak souvisejí.“

Jean protáhl obličej. „To se mi moc nezamlouvá.“

„Kdyby to byla past, kterou nám Rotonda nastražil, mohl na nás už dávno poštvat své pohůnky a nechat nás zabít. Přesně věděli, že jsi nahoře, nedaleko za mnou.“ Gregoria se lehce dotkla lesníkovra ramene. „Nezbývá nám nic jiného, než abychom v tom dobrodružství pokračovali.“

Jean nespokojeně zafuněl, nevěděl však, co by na to měl říct. Asi bude nejlepší, když bude nečekané setkání považovat za vhodnou příležitost promluvit si s někým o bestiálních vraždách, ke kterým ve městě dochází a o nichž se dosud na veřejnosti nic neví. Jeana to velice udivovalo. Řím rozhodně nebyl oblíbeným útočištěm vrahů, ale jako v každém velkém městě docházelo i zde ke zločinům a úmrtím, o nichž se pak okamžitě začínaly šířit nejrůznější spekulace a pověsti. Pouze o řádění bestie nebylo, jak se zdálo, nikomu nic známo. Přitom už někdo musel ty mrtvolky dávno najít.

Lentolo dlouho kráčel ulicí, pak najednou odbočil do nenápadné příčné uličky a na chvíli ho ztratili z očí. Když došli za roh, právě mizel ve vchodu jednoho domu. „Myslím, že jsme dorazili k cíli,“ usuzovala Gregoria. A skutečně: když došli ke dveřím, našli je mírně pootevřené.

Jean si sundal svazek roští z ramene a držel ho tak, aby ruka, kterou nebylo mezi tenkými větvičkami vidět, mohla nenápadně svírat spoušť muškety. Rozhodl se udělat první krok a vstoupil dovnitř, Gregoria šla hned za ním. Jakmile překročila práh, někdo za nimi přirazil dveře. Abatyše se lekla. Z temnoty v místnosti se vynořilo pět strážů s obličejemi zakrytými šátkem a pistolemi v rukou. Za nimi zahlédla Lentola, který právě odkládal klec s kuřaty.

„Přítomnost našich přátel zde je ryze bezpečnostní opatření,“ omlouval se, zatímco ukazoval na ozbrojence. „Prosím vás, abyste odložili všechny zbraně... včetně toho dříví na oheň, monsieur Chasteli.“

„Ne!“

„Musíte... a *odložíte* je. Věřte mi, monsieur, kdyby mí muži museli zasáhnout, bylo by to pro všechny mnohem nepříjemnější. Takže?“ Natáhl k nim ruku. „Buďte tak laskavý.“

Jean mu neochotně odevzdal nejdříve svazek roští, po něm pistoli a nakonec i stříbrnou dýku. Lentolo se dopustil chyby, že nenechal zkontrolovat Gregorii. Ta mlčela a nechala si pistoli u sebe.

Když se Lentolo přesvědčil, že Jean už opravdu odložil všechny zbraně, otevřel dveře, které se za ním rýsovaly ve zdi. Jimi k nim proniklo jasné světlo a ozářilo potměnou místnost, v níž se nacházeli.

Tentokrát vykročila jako první Gregoria a vstoupila do vysokého pokoje, jemuž dominoval mohutný lustr u stropu. Všechny kusy nábytku byly potažené bílým plátnem, i busty a obrazy byly překryté bílou látkou, což místnosti propůjčovalo nádech něčeho strašidelného, jako by se ocitli v záhrobí.

U stolu před krbem seděl muž v tmavě rudé kardinálské róbě. Obličej mu zakrývala bílá maska anděla. Z mužova obličejce viděli pouze smaragdově zelené oči, které vypadaly, jako by svítily – skoro jako by byly prozářené vnitřním jasem.

Muž měl na ruku tenké bílé rukavice, kolem krku mu visel černý růženec s mohutným stříbrným křížem, přichycený zhruba v úrovni prsou poutkem k jednomu z knoflíků.

„Ctihodná abatyše, monsieur Chasteli, vítejte! Omlouvám se za to tajnůstkářství, ale poučil jsem se z minulosti, že není záhodno prozrazovat pravou identitu, když se člověk rozhodne dát do boje s mocnými protivníky.“ Hovořil francouzsky s jakýmsi podivným přízvukem, který však Jean na základě bohatých zkušeností se zahraničními lovci v Gévaudanu dokázal správně zařadit: ten muž byl určitě Angličan.

„Říkejte mi Impegno.“ Kývl na ně. „Vělice mě těší, abatyše, že jste se rozhodla spolu s námi zakročit proti jezuitům a skoncovat s jejich pletichami. Když říkám skoncovat, hovořím o definitivním zúčtování.“ Mírně se předklonil. „Mým cílem je vyhnat jezuitu a všechny jejich zelanty z Vatikánu a učinit přítrž šíření jejich názorů. Naše spiknutí musí dosáhnout takových rozměrů, jakých dosud žádné jiné nenabylo.“

„Když plánujete něco takového, nedopouštíte se tím hříchu vůči vlastní církvi?“ nadhodil Jean posměšně.

„Monsieur Chasteli, jsem nadšen, když vidím, že historky o statečném muži z Francie, který si nikdy nedává servítek před ústa, skutečně souhlasí. A jak se povídá, dokonce prý ani před samotným králem.“

Zdálo se, že Impegno opět obrátil pozornost ke Gregorii. Natáhl k ní ruku, na níž měl navlečený kardinálský prsten. Abatyše ani na okamžik nezaváhala, popošla k němu, poklekla před ním a šperk políbila. Jean zcela jasně pochopil, co měla tato ukázka moci neznámého kardinála znamenat: muž mu předvedl, že stačí, aby kývl prstem, a abatyše ho okamžitě poslechne.

„Neberu si je před nikým, ani před prostým člověkem, ani před králem,“ odpověděl kardinálovi a vysoce zdviženou hlavou dal najevo, že mu není ochoten projevovat přehnaný respekt. „A taky před žádným hříšníkem.“

„Nuže, já nehřeším, to ani v nejmenším, monsieur Chasteli. Jestliže se chci mocně zasadit o zavedení některých novinek, jednám dle vůle Boží, tak jak přede mnou konal náš pán Ježíš Kristus. Vyhnal z chrámu svého otce falešné kněze a ukázal lidem novou cestu k jedinému pravému Bohu.“

„Takže myslíte, že jste opakem hříšníka?“

Impegno se opřel. Gregoria se zvedla a couvla dva kroky dozadu. Stála nyní přesně mezi kardinálem a Jeanem. Napětí v místnosti by se dalo krájet.

„Možná máte pravdu, monsieur Chasteli,“ odpověděl Impegno po chvíli na provokativní otázku. „Muži jako vy a já se nehodíme k tomu, aby se z nás stali svatí. Je však mým úkolem a svatou povinností otevírat víře nové cesty a zbavit církev zahleděnosti do sebe sama, díky níž získala u lidí špatnou pověst. A obávám se, že plným právem. Nepotřebujeme žádné monumentální, stále vyšší a vyšší chrámy, nepotřebujeme pro naše kněží neustále krásnější rouna. Potřebujeme více skromnosti a méně zaslepenosti. V obou těchto snahách nám stojí v cestě jezuité a Rotonda.“

Jean zachmuřeně přikývl. Přesně to, co teď kardinál vyslovil, cítil v srdci i on. Než však stačil něco odvětit, přihlásila se ke slovu Gregoria.

„Jsem poctěna vaší nabídkou a tím, že jste si mě vybral, abych se postavila do čela vaší revoluce, Vaše Eminence,“ prohlásila. „Musíte však vědět, že se v tuto chvíli ze všeho nejvíc obávám o život své schovanky Florence.“ Krotila se, aby samým strachem a obavami na kardinála příliš netlačila. „Už jsme ji skoro měli, věděli jsme, kde ji Rotonda drží v zajetí, ale... Obávám se, že teď je v Andělském hradě. Prosím, Vaše Eminence, pomozte mi ji osvobodit.“

Impegno k ní natočil maskovaný obličej. „Vaši prosbu naprosto chápu, abatyše. Nemohu vám ale tento slib poskytnout, protože nevím, jak rychle se nám podaří dívku najít. Pokud ji opravdu odvezli do Andělského hradu, bude to velice obtížné... ale neztrácejte odvahu. Mám oči a uši i v táboře nepřítelů.“ Odkáslal si. „Přesto nesmíme ani na okamžik spustit z očí náš hlavní cíl.“

„Jak jste si to představoval, kardinále?“ zeptal se Jean.

„Monsieur, vím, že rozhodně nejste přítelem církve, ale přesto od vás musím vyžadovat více respektu,“ obořil se na lesníka naprosto nečekaně Lentolo. „Rád bych vám připomněl, že vy jste tím, kdo si může ze všech nejméně dovolit nemít příznivce. Kromě vědomostí o dlcích nám

nemůžete předložit nic, co by nás nutilo uznat, že vás budeme i v budoucnu nadále potřebovat.“

Jeana popadla zlost, že mu muž tak tvrdě vytkl jeho chování, ale ovládl se.

„Děkuji vám, Lentolo,“ poznamenal kardinál. „Ale copak to není právě onen vzpurný duch našeho francouzského přítele, který z něj dělá tak cenného spojení?“

Jeana překvapilo, že Lentolo skutečně sklonil hlavu. Chtěl se na muže s maskou dívat kritickým pohledem, ale ať se snažil sebevíc – muž si svým vystupováním vynucoval přirozený respekt.

Na druhé straně ho právě tato okolnost nutila, aby nadále zůstal ve střehu.

„Síla jezuitů spočívá v tom, že s přáteli pronikli všude, kam si jen vzpomenete. My půjdeme stejnou cestou.“ Impegno ukázal na Gregorii. „Dovolte mi vysvětlit, co mám na mysli, abych tak otevřel okno do budoucnosti. Stanete v čele sesterstva, které bude vysílat jeptišky do celého světa. Vaše sestry budou jezuitu pozorovat a vysvětlovat jejich počínání – a to skutečným vládcům oněch zemí.“ Kolem úst mu pohrával úsměv. „Váš řád, abatyše, pronikne na šlechtické dvory a bude pečovat o *manželky* králů a knížat, o jejich sestry a dcery. Přestože tomu mnoho lidí nechce věřit, my víme, že ženy mají nad svými muži, bratry a syny nesmírnou moc, ať už tak či onak. Tímto způsobem se postaráme o to, aby jezuité krok za krokem pozbývali vlivu a vytlačíme je na okraj společnosti. Oni potřebovali dvě století, aby nabyli vlivu, jaký nyní mají – naproti tomu my budeme s vaší pomocí potřebovat jen několik let, abychom je o něj připravili.“

„Vaše Eminence,“ vylétlo Gregorii z úst, „obávám se, že jestli chceme mou schovanku zachránit, nemáme tolik času.“

„Abatyše, krot' se!“ skočil jí kardinál pevně do řeči. „Hovoříme o zániku a naprosté likvidaci jednoho řádu, ne o osvobození mladé dívky, která se – ať už z jakéhokoliv důvodu – ocitla přímo uprostřed hlavního bojiště naší svaté války. Pro mne,“ pohled mužových zelených očí ulpěl na Gregorii, „je vaše schovanka vedlejší frontovou linií, je to pouhá šarvátká, na níž nezávisí výsledek celé války.“

„Jestliže tato válka nemůže Florence zachránit život, je pro mě mnohem méně důležitá, než si myslíte, Eminence.“ Abatyše se vzpřímila a zahleděla se na desku stolu. „S radostí se budu podílet na uvedení vašeho plánu do života a dívat se, jak Rotonda a všichni, kteří se ho drží jako klíště, padnou. Ale trvám na tom, aby...“

„Abatyše!“ vykřikl Lentolo varovně. „Zapomínáte, že už nejste ve vesnici tam u vás v Gévaudanu, kde není nic než pár koz, a že nemluvíte s nějakým bezvýznamným abbém, ale s Jeho Eminencí! Nemáte právo něco vyžadovat nebo na něčem trvat!“

„A přesto si musím stát na svém!“ odvětila abatyše, obrátila se k Lentolovi a šedo zelené oči ho přibily k zemi. Poté znovu zaměřila pozornost na Impegna. „Eminence, bez vašeho slibu, že Florence vysvobodíte z Rotondových rukou, a to jakýmkoli způsobem, nepodniknu nic, čím bych vás podpořila.“ Opřela se rukama o hranu stolu a se špatně skrývaným napětím čekala na kardinálovu odpověď.

Impegno se opět na dlouho odmlčel, než něco řekl. „Vám by měli říkat Johanka z Arku, Gregorie, nebo Lví srdce, tak statečně bojujete za svou věc. Dobrá,“ nadechl se k osvobozující větě, na kterou Gregoria čekala jako na smilování, „slibuji vám následující: vaše schovanka Florence bude zachráněna, a to co možná nejdříve a za využití veškerých prostředků, které mám k dispozici. Teď už jste spokojená?“

Gregoria před ním padla na kolena, uchopila ho za ruku a několikrát mu políbila prsten. „Děkuji vám, Vaše Eminence,“ pronesla rozechvělým hlasem, „mockrát vám děkuji! Za to vám přísahám, že si nedopřeji klidu, dokud nesmeteme řád jezuitů z povrchu země. I já učiním vše, co bude v mé moci.“

„I kdyby to na první pohled mělo být v rozporu s Božími příkázáními?“ zeptal se Impegno bleskurychle.

„Ano,“ odpověděla abatyše v přemíře citů – a bez toho, že by uvážila dosah svého slibu.

Kardinál spokojeně přikývl a pak se obrátil k Jeanovi. „Monsieur Chasteli, vy si jistě kladete otázku, jakou roli jsme vám v našich plánech přisoudili.“

„Tuto otázku si opravdu kladu. Bylo by dost těžké navléct mě do šatů nějaké jeptišky a vydávat za sestru Jeanne. Navíc nemám o církvi vysoké mínění.“

„Již víte, že si vašich jednoznačných slov skutečně cením. Zasluhují obdiv – ale bohužel až příliš často i hranici, na níž se upalují kacíři.“ Impegno sepnul ruce. „Protože nyní máme společného nepřítele a vy jste s abatyší spojen přátelstvím již od dob, které v historii Gévaudanu vejdu do kronik jako velice temné, doufám, že nám pomůžete.“

„Takže přijdu na hranici až o něco později?“

„Člověk by si měl oheň vždycky šetřit jen pro skutečné nepřátele. My máme jedno společné přání, chceme z lidí vypudit bestie, aby mohli do

dalšího života kráčet s čistou duší. Toho jsme schopni dosáhnout. Kdyby se nám však bestie chtěla postavit na odpor a my neměli žádnou naději, že ji polapíme živou, budeme potřebovat blízké pomocníky, kteří budou připraveni chránit ostatní, ať už puškou nebo jakoukoliv jinou zbraní.“

„Chcete vycvičit nové křižáky,“ shrnul Jean kardinálův výklad.

„Něco takového, pochopil jste mne naprosto přesně,“ souhlasil s ním Impegno. „Naši bojovníci budou muset nejen bojovat a střílet, ale také čelit strachu, když se ocitnou tváří v tvář bestii. Ptám se vás, monsieur Chasteli, věříte si, že jste schopný vycvičit mé serafy?“

„Vy už máte pro ty jednotky dokonce i jméno?“ Jean odmítavě zkřížil paže na hrudi. Přitom mu kardinálova nabídka přišla nesmírně vhod. Mohl si tak zajistit nové spojence, kteří mu budou pomáhat, až bude honit a likvidovat bestie. Možnosti, že existuje prostředek, jímž se podaří vlkodlaky vyléčit, uvěří teprve tehdy, až uvidí nějaký úspěch, zato ale naprosto přesně věděl, že přesně mířená stříbrná kulka dosáhne úspěchu vždy.

„To mám. Ve vás, monsieur Chasteli, spatřuji člověka, který z mých serafů vytvoří ozbrojenou paži víry, kterou budeme k našemu úkolu nezbytně potřebovat.“ Kardinál se na něho zahleděl, pak se opět obrátil ke Gregorii. „Bůh mi vás dva seslal. Bylo by ode mne trestuhodnou hloupostí, kdybych jeho dar nepřijal.“ Ztlumil hlas, až pouze šeptal, a dodal tím slovům na naléhavosti. „My jsme tvůrci nové doby. Vymýtíme jezuity z Vatikánu, postaráme se o to, aby svatá matka církev znovu povstala v původní čistotě a síle a vyhlásíme boj zlu na tomto světě. Jdete do toho se mnou?“

Gregoria bez váhání souhlasila, naproti tomu Jean si zachoval zdrženlivost. „Nemám v úmyslu nabízet služby a nevědět, co za to. Blaho světa je jedna věc, moje vlastní blaho druhá. Co mi zaplatíte, kolik to dělá?“

„Budete dostávat v přepočtu asi sedm set livrů ročně, desetinásobek toho, co jste donedávna vydělával v Gévaudanu,“ prohlásil Lentolo. „Kromě toho budete mít ubytování a stravu zdarma, dostanete jakékoliv zbraně, které budete jak vy, tak vaši budoucí serafové potřebovat... a přitom nebude důležité, jestli je budu muset nechat vyrobit, nebo ne.“

Impegno ukázal na Lentola. „Tento signore je mým osobním důvěrníkem a bude mezi námi udržovat spojení. Další osobní setkání jinak zřejmě nebudou možná. Nebezpečí, že by nás spatřili Rotondovi špehové, je prostě příliš velké. Celý záměr by se otrásl v základech a my bychom lehkomyšlně propásli jedinečnou příležitost.“

Jean stále ještě nebyl spokojený. „Odkud dostanu muže, kteří se budou muset postavit těm stvůrám? Mnohdy stačí, když se na ně člověk jenom podívá, a leckterá tvrdá duše se rozpadne na prach. Kolik tak asi existuje žoldnéřů, kteří snesou, aby jim bestie funěla do tváře, a zároveň mají tak silnou víru, aby sestry z nového řádu byly před nimi v bezpečí?“ Nedělal žádné tajnosti s tím, že v něm celý záměr vzbuzuje velice silné pochybnosti. Impegno sepnul ruce. „To je trefná poznámka, monsieur Chasteli. Synové Adamovi jsou skutečně jen málokdy dost silní a zároveň ctnostní. Proto se rozumí samo sebou, že pro čestnou funkci serafů vůbec nepřicházejí do úvahy, takže jsme místo nich zvolili serafínky.“

Gregoria překvapeně vyjekla, Jean nevěřicně potřásl hlavou. „Ženy? Vy chcete poslat ženy na jistou smrt?“

„Dcery Eviny jsou možná od přírody slabší, co se týká tělesné síly a konstituce, ale mají dobré oči a hbité ruce. Když je někdo správně vede, jsou v boji silné jako lvice a mazané jako lišky. Nezapomínejte, co ve vaší vlasti dokázala svatá Johanka.“

„A kde seberu celý pluk Johanek z Arku?“

„Na tento den jsme dlouho čekali – a jsme připraveni.“ Impegno pohlédl na Lentola. „Můj důvěrník zná místo, na němž vás očekávají, monsieur Chasteli. Gregoriiny první serafínky jsou připravené, v zacházení s běžnými zbraněmi jsou vycvičené nejlepšími vojáky a důstojníky, jaké jsem mohl za peníze sehnat. Jsou mladé a silné a už dnes se mohou měřit s každým z gardistů, který stráží Svatého otce. Vy pouze, monsieur Chasteli, vybrousíte jejich schopnosti k naprosté dokonalosti!“

„Říkáte, že je cvičili vojáci?“ Jean se zasmál. „A vy si myslíte, že všechny ty serafínky zůstaly po takovém výcviku pořád ještě pannami?“

„Ano!“ Lentola udělal krok vpřed. „Byly vychované ke ctnosti a vůbec je nezajímá lákadlo tělesné lásky. S tou se seznámí později, až už nebudou moci dále bojovat proti bestiím a budou chtít věnovat řádu nové serafy.“

Jean pochopil, jak daleko už kardinálovy plány dospěly. „Podívám se na ně,“ slíbil. „Jestli si budu myslet, že se k takovému účelu vůbec nehodí, budete muset vymyslet nějaké jiné řešení.“

„Jsou to pečlivě vybrané mladé ženy. Nejméně jedna z nich bude vašim vysokým nárokům zcela jistě vyhovovat, monsieur Chasteli.“ Kardinál se obrátil na Gregorii. „My jsme zvládli první přípravné práce. Od této chvíle je na vás, abatyše, odkud budete získávat nové sestry. Mějte na paměti, že u nich bude záležet především na tom, aby byly naprosto čestné a upřímné. Ženy a dívky, které nebudou chtít splnit úkoly, protože jsou příliš líné a nechápavé, se nám k ničemu nehodí.“

Gregoria přikývla. „Vřelé díky, Eminence.“ Neváhala a okamžitě položila kardinálovi důležitou otázku. „Eminence, když jsme v klášteře bojovali s Franceskem a bestií, viděla jsem, že legát dokáže neuvěřitelné věci. Skrývaly se v něm síly, jaké jsem nikdy u žádného muže neviděla, mrštil bestii do vzduchu, jako by to bylo nějaké štěně. Když ho pak bestie kousla,“ vytáhla z kapsy malou dózičku, „tak tvrdil, že má prostředek, který ho proti bestii a následkům jejího kousnutí spolehlivě ochrání.“ Položila dózičku na stůl a posunula ji před kardinála. „Jestli je to nějaká prokletá, nekřesťanská tinktura, tak jsem se i já provinila. Legát lahvičku ztratil a já jsem použila její obsah, abych se vyléčila z popálenin.“ Vyhrnula si rukávy. „Nezůstala na nich jediná jizva, Eminence. Co jsem to vlastně našla?“

Impegno se pokřížoval a Lentolo ho hned napodobil. „Předbíháte mě, abatyše.“ Ukazováčkem jemně a téměř něžně dózičku pohladil. „Vlastníte neuvěřitelně drahocenný poklad. Sanctum.“

„Co?“ zeptal se Jean a nakrabil čelo.

Kardinál opatrně otevřel uzávěr. „Sanctum, svátost. To je ta nejposvátnější věc, jaká může na světě existovat.“ Hlas se mu rozechvěl úctou, dojatě se zahleděl na tenkou rudočernou vrstvičku, pokrývající dno dózičky.

„Krev Kristova.“

Gregoria sice slyšela, co kardinál právě řekl, ale nemohla tomu uvěřit. Ježíš Nazaretský, Kristus a mesiáš, byl před stovkami let vložen do země a pak vystoupil na nebesa – odkud by někdo mohl mít jeho krev?

Upřeně zírala na dózičku, kterou tak dlouho nosila na hrudi, a na tenkou rudočernou vrstvičku husté kapaliny uvnitř. Nebylo pochyb, že substance v sobě skrývá mimořádnou sílu, protože jak jinak by se vyléčila z ran, které utrpěla při požáru? Přesto ale...

Jeanův smích ji vytrhl ze zamyšlení. „Spasitelova krev? Myslíte toho chlapa, který umřel na kříži? A předtím, než se vrátil k nebeskému otci, tak rychle nalil všechnu svou krev do nějakého soudku, ve kterém ji dodnes skladujete?“

„*MLčte!*“ Impegno udeřil dlaní do stolu. „Urážíte sanctum a dopouštíte se rouhání! Pán vám rozhodně neodpustí úplně všechno, monsieur!“ Opět dózičku zavřel a podal ji Gregorii. „Ponechte si ji a dávejte na ni velký pozor. Myslím, že vystačí ještě na jedno použití. Pečlivě uvažte, kdy zase ochutnáte krev Páně.“

„Co to všechno dokáže, Eminence?“ Abatyše se kardinálovi uklonila, když si od něj brala drahocenný dar, a uctivě ho držela v dlani.

„Všechno,“ pronesl Impegno důrazně. „Spasitelova krev propůjčuje člověku sílu mít božská vidění. Otevírá mu pohled na věci příští, ale i náhled do nejhlubší podstaty věcí. Toho, kdo ji ochutná, chrání před mnoha nemocemi, ochraňuje ho před dalšími škodami a,“ ukázal na ni, „vyléčí dokonce i nejtěžší rány.“

„A dokáže taky probudit k životu mrtvé? Alespoň Ježíš to uměl,“ zeptal se Jean s vyzývavým tónem v hlase.

„Ne, žádný život nelze vrátit zpět... Přesněji řečeno, není známo, že by k tomu někdy aspoň v jednom případě došlo. Také nám nebyla tak často dopřána možnost sanctum použít.“ Impegno neuznal lesníka za hodna pohledu. „Bude vám jasné, že obstarat si tuto látku není právě jednoduchá věc. Mí spojenci pátrají po celém světě po předmětech, které se dostaly do styku s krví našeho Pána. Nalézt tyto relikvie není snadné, a jak jsme bohužel zjistili, jedná se až příliš často o padělky.“

„Co by to mohly být za předměty, kromě rubáše?“

„Kříž,“ vyklouzlo Gregorii z úst. „Tmová koruna a... oštěp, jímž byl Pán bodnut do boku.“

„Jste na správné stopě, abatyše. Když člověk čte Bibli pozorně, zjistí, že se sanctum ocitlo i na několika dalších předmětech. A znovu a znovu nacházíme různé odkazy, které nás zavádějí na místa, o nichž Písmo svaté nehovoří, ale kde Ježíš Kristus přesto zanechal stopy.“

„Jak se k té fióle dostal Francesco?“

„Bohužel nejsme jediní, kdo ví o zázračných účincích Kristovy krve.“ Kardinálův hlas zněl lítostivě, ale zároveň i nazlobeně. „Francesco patří ke skupině lidí, kteří z toho mají užitek. Některé zásilky s krví, kterou jsme s velkou námahou a hodně, opravdu hodně draze získali, nám prostě ukradli.“

„Když je krev zaschlá, jak ji dokážete znovu zkapalnit? A jak to, že její účinek... nevypřchal, nebo něco takového?“ Jean pokrčil rameny. „Kdybych Gregorii neviděl na vlastní oči, stejně bych nevěřil ani slovu z toho, co jste nám tu právě prozradil o tom... jak jste tomu říkal? O tom sanctu.“

„Věřte božským účinkům a všemohoucnosti Boha, to vám vřele doporučuji.“ Impegno zvedl odmítavě ruku. „Přesný průběh procesu vám nemohu odhalit, neboť je velice komplikovaný a plný sakrálních tajemství, o nichž nesmíte nic vědět a kterým byste stejně nevěřil. Musí vám stačit, když řeknu, že se nám to podařilo. Ale je to velice pracné a nákladné. Velice nákladné.“

Gregoria si v paměti vybavila biblické večeře. Ježíšovi učedníci tehdy určitě také dostávali sanctum, krev Kristovu, a žádné víno. Rázem si byla jistá, že to byl ten pravý důvod, proč zdárně přečkali všechny pozdější zkoušky. Spasitelova krev dodala jejich tělům a duchu důvěru a sílu, aby šířili víru po celém světě.

Byla touto představou naprosto uchválena, neboť i v jejích žilách nyní protékala část člověka, jehož jméno změnilo svět. Náležela k malému kroužku vyvolených a každým úderem srdce v ní stoupala úcta k tomu, co se nacházelo v nenápadné, vyboulené dózičce.

Tím větší význam přikládala Franceskově zradě. V jejích očích se nejenže dopustil příšerných zločinů, ale navíc i poskvrnil Kristovu památku.

Impegno se zvedl a zamířil k nejbližším dveřím, které vedly z pokoje ven. „Následujte mne. Dovolte mi, abych vám ukázal, jaká tajemství ještě skrýváme před našimi nepřáteli.“

* * *

Procházeli domem, který vypadal jako po vymření, míjeli další kusy zahaleného nábytku, které se pod látkou vyjímaly jako mystické bytosti z nočních můr nějakého sochaře.

Impegno kráčel první, sestupoval po schodech dolů a zavedl je do klenutého sklepení. Na jeho pokyn odvalil Lentolo spolu se dvěma maskovanými muži stranou velký sud, který stál u zdi. Za ním se skrývaly dveře, zajištěné třemi masivními závory. Lentolo jednu po druhé odsunul a uvolnil vchod. Kardinálovi muži přinesli lampy a posvětili návštěvníkům do chodby.

„V katakombách se schovává mnoho věcí, mezi nimi i část našeho spiknutí.“ Impegno poslal jednoho muže s lucernou vpřed. „Ukáži vám místo, kde budete moci strávit hodně času. Pokud budete chtít.“

Šli a šli. Bez slunce putujícího po obloze chyběl Jeanovi opěrný bod a nedokázal odhadnout, jak dlouho pochoduji chodbami pod věčným městem. Na stěnách objevil spoustu různých značek, zčásti vypadaly hodně staře, ale byly mezi nimi i některé zcela nové.

„Nacházíme se v části katakomb, kterou využíváme jako spojovací cestu,“ prohodil Lentolo. V úzké chodbě zněl jeho hlas dutě a nezřetelně. „Tímto způsobem se můžeme pohybovat tak, že nás nikdo nevidí.“ Přejel rukou po stěně a na zem se začaly řínout drobné úlomky omítky. „V

Římě existují oblasti, kde se nesmí stavět, alespoň žádné vysoké domy, nebo dokonce paláce, protože by se jim pod tou tíhou prolomila půda pod základy. Věčné město je mraveniště plné chodeb a komor.“

Nakonec se dostali dalšími silně zajištěnými dveřmi do místnosti s hladkými zdmi a nesčetnými policemi, táhnoucími se někam daleko dozadu, kam už světlo lamp nedokázalo proniknout. Vedle sebe se tam tiskl jeden knižní hřbet za druhým, u nich byly uloženy ruličky papíru a pergamenu, všechno bylo dokonale uspořádané a bez sebemenší stopy prachu.

„Nacházíme se v jednom z vatikánských archivů,“ vysvětloval Impegno. „Zde se skladuje všechno, co má něco společného se zlem a nadpřirozenými jevy, ze všech dob a z nesčetných zemí.“ Maskovaná tvář se zadívala na Gregorii. „Najdete tady všechno, co se budete chtít o zlu dovědět a co by vám mohlo pomoci postoupit někam dál.“ Vytáhl z kapsy klíč. „Tímto klíčem a těmito dveřmi se kdykoliv dostanete do archivu. Kdyby se k vám chtěl někdo připojit, nehovořte s ním o ničem z toho, co máte v úmyslu, ale předstírejte, že chcete rozpracovat některé staré případy týkající se čarodějnic.“

„Děkuji, Eminence.“ Gregoria si prohlížela ty spousty knih. V místnosti voněl starý papír a kožené vazby, cítila typickou vůni knihoven. Na chvíličku byla v pokušení povyprávět kardinálovi o atlasu, který ukradla v Rotondově pracovně, ale potom raději mlčela. To, že se nepodělí o některé poznatky jen tak s každým, by se později mohlo projevit jako velká výhoda.

„Lentolo vás zítra zavede k serafínkám. Nový dům, ve kterém budete bydlet, jste již viděli. Poslouží vám jako příbytek, dokud pro řád nenajdeme vhodnější budovu.“ Impegno založil ruce za zády. „Její podoba samozřejmě bude záviset na tom, jak si takový dům představujete.“

„Chcete se stát kmotrem nového řádu, vytvořit vlastní malou armádu, způsobit pád jezuitů,“ vypočítával Jean. „Jak si můžete být jistý, že všechny vaše plány dozrají tak, jak si je představujete?“

Impegno se tiše pousmál. „Za to může skutečnost, že jste se tu spolu s abatyši tak nečekaně objevili, monsieur. Vy mi dodáváte jistotu. A samozřejmě rovněž události posledních týdnů. Přiznávám, kdyby mi Bůh neseslal abatyši Gregorii, nejspíš by se v této zemi ještě dlouhou dobu nic nedělo. Ale všechno do sebe zapadá, přestože vy to s tou svou hlavou plnou pochybností nechcete vidět.“ Maskovaní muži opět otevřeli dveře. „Nevěřící Tomáš se stal člověkem, který prozřel a věděl. Doufám, že totéž

bude platit i o vás, monsieur.“ Ukázal do chodby. „Zde se naše cesty dělí. Já se vrátím do Vatikánu, vy do vašeho nového příbytku.“

„Počkejte ještě okamžik!“ Jean se v duchu vztekal, že nemůže vidět kardinálovi do tváře a bude se muset pokusit vyčíst jeho emoce pouze ze zelených očí. „Zaslechl jste něco o jedenácti bestiálních vraždách? V blízkosti Fora Romana?“

Pohled kardinálových očí zůstal zcela bezvýrazný. „O žádných vraždách jsem se nic nedoslechl, a kdyby k nim došlo, určitě bych o tom něco slyšel. Proč se ptáte?“

„Z čiré zvědavosti,“ tvrdil Jean. „Jen nějaké povídačky, které jsem nedávno zaslechl někde na ulici...“

„Nuže, těší mne, že již nasloucháte hlasu lidu. Tak se vám podaří udělat z našich serafínek nejen ozbrojenou paži, ale i naše oči a uši.“ Impegno mu i Gregorii požehnal strohým pokynutím ruky a zmizel mezi policemi.

Ozbrojení muži naznačili Jeanovi a Gregorii, aby se vrátili do tunelu. Jakmile vyšli na chodbu a zastavili se u dvou lamp, které jim tam muži nechali, zámek ve dveřích zapadl.

Jean pohlédl na Gregorii. „Je ti jasné, že teď sloužíme cílům lidí, kteří při tom, co dělají, nemají vždy na mysli blaho lidstva?“ Sebral ze země lampy, vtiskl jednu z nich abatyši do ruky a vyšel jako první. „Jsme zase jenom figurky na šachovnici.“

„Já vím, Jeane.“ Gregoria cítila, že je její duše vnitřně rozervaná. Na rozdíl od lesníka pociťovala vedle vlastního morálního závazku učinit pro Florence vše, co bude v jejích silách, i loajalitu vůči církvi. K té církvi, k níž patřil i neznámý kardinál. Bylo jí jasné, že pro Jeana nebude lehké vstoupit do služeb Jeho Eminence. „Je dobré, že se na všechno díváš tak kriticky,“ odvětila nakonec.

„Věc, do níž se Impegno pustil, je dobrá. Ale my musíme ve skutečnosti vytvořit něco, co bude mít stejné možnosti jako církevní řád, ale žádný flandák na světě nám do toho nebude mluvit,“ uvažoval Jean nahlas. „Společenství lovců, kteří budou mít dostatek peněz, vlivu a schopností.“

„Sám víš, že to není možné.“ Gregoria měla před očima síť, která navzájem propojovala církve na všech známých světadílech. „Nikdo se nemůže pustit do boje se svatou římskou církví, dokonce ani králové, kteří tomuto světu vládnou. Potřebujeme ji, abychom mohli dosáhnout svého cíle, i když tím pomůžeme jiným. Mně vůbec nevadí, jestli přitom budou zničeni nějakí jezuité.“

MLčky kráčeli katakombami a oddávali se každý vlastním myšlenkám. Když došli ke dveřím vedoucím do jejich domu, prohodil Jean: „Kladu si

jednu otázku: co kardinál udělá, až se mu podaří prosadit své plány?“ Bylo mu zatěžko překonat odpor, který si vůči církvi vypěstoval. Tímto spojením nejenže překročil vlastní stín, ale zároveň přeskočil i širokou, nekonečně hlubokou propast a měl strach, že na druhé straně přistane uprostřed pohyblivých písků.

Gregoria zamyšleně odemkla zámky. Vstoupili do sklepa, vystoupali po schodech nahoru do síně a s údivem zjistili, že tam na ně čeká i těch několik málo jejich vlastních věcí, které někdo přinesl z hostince, v němž dosud přespávali. Kardinál zřejmě nepovažoval za nutné – nebo naopak mu to přišlo příliš nebezpečné – aby ještě jednou vyšli z nového příbytku. „No dobrá, tak mu uděláme laskavost a porozhlédneme se kolem sebe,“ zabručel Jean. Otevřel nejbližší dveře a objevil za nimi kuchyni. Posadili se k prostému stolu. Jean nalil nejdříve abatyši a pak i sobě vodu, která tam stála přichystaná v karafě. Jejich noví spojenci mysleli opravdu na všechno. A na Jeanův vkus si byli svou věcí až příliš jistí.

Gregoria se napila, postavila sklenici na stůl a uchopila ho za levou ruku. „Jeane, já si nemůžu vybírat.“

„Já vím,“ povzdechl si lesník.

„A prosím tě, při našem přátelství a všech citech, které k sobě navzájem chováme: nenech mě v tom samotnou. Buď mým generálem, který bude cvičit vojska a povede je do bitvy.“ Upřeně se na něho zahleděla a odmlčela se, rty napjatě sevřela.

Gregoria po něm mohla žádat, co by se jí zachtělo, on by to pro ni rád udělal. „Samozřejmě tě v tom nenechám samotnou,“ prohlásil klidně a láskyplně a pohladil ji palcem po hřbetu ruky. „Jsme předurčení k tomu, abychom jednoho dne po sobě zanechali tento svět v trochu lepším stavu, než v jakém jsme ho našli.“ Usmál se na ni a jenom v duchu větu dokončil. „*Ale já si budu dávat pořádný pozor na to, co ten maskovaný kardinál dělá. A zjistím, kdo se za tou bílou andělskou tváří ve skutečnosti skrývá.*“

Abatyše mu stiskla prsty a úlevou se rozzářila. „Děkuji ti, milý Jeane.“ Málem by se nechala strhnout k polibku, ale odolala náhlému impulsu a jen ho pohladila po stříbrem prokvetlé hlavě. Potom vstala a odešla do předsíně, aby si prohlédla pytel s věcmi, které zanechala v hostinci. Ke své úlevě tam našla nejen atlas, ale i listy, které z něj již vyňala a pro jistotu skryla v záhybech nové sukně. „Začnu s překladem, Jeane. Je důležité, abys co možná nejdříve věděl všechno to, co ví i naši nepřátelé.“

Jean jen neochotně pustil její ruku. Toužil po objetí, po dotyku, po další noci, kterou by s ní strávil – a okamžitě si kvůli tomu dělal výčitky. Rychle

řekl: „A já si myslím, že je důležité, abychom neumřeli hladu. Podívám se, co nám nabídne zdejší spíž.“

„To je výborný nápad.“ Gregoria přešla do vedlejšího pokoje a o chvíli později zaslechl Jean šustění látky, které nechtělo brát konce. Abatyše nejspíš stahovala z nábytku a obrazů přehozy a měnila dům duchů na místo, kde se dá žít.

Jean rozdělal v peci oheň, aby mohl vařit. Měl strach, že se mu nikdy nepodaří překonat rozpor, který mu háral v duši – na jedné straně city, které pociťoval ke Gregorii, na druhé nedůvěru, již choval vůči kardinálovi. Uchopil pánev, položil ji na plotýnku a přidal do ní lžíci sádla. Díval se, jak tuk zvolna roztává, slyšel, jak tiše prská. „Budu si na vás dávat pozor, Eminence,“ zašeptal nepřítomně. „Protože já budu vždycky jenom Tomášem.“

29. září 1767, Itálie, Řím

Jean si prohlížel pět mladých žen, které mu Lentolo s pýchou představoval. To byl důvod, proč ho časně zrána vyzvedl, v kočáře s ním projel celý Řím a zavedl na dvůr pobočky jedné obchodní firmy.

Všem dívkám bylo mezi šestnácti a dvaceti lety. Měly na sobě prosté bílé košile a kalhoty, dlouhé vlasy svázané do přísných copů. Stály na sluncem zalitém dvoře v řadě jedna vedle druhé, ruce za zády, pohled upřený přímo před sebe.

„To jsou ony,“ prohlásil Lentolo, který se opět navlékl do kupeckých šatů a gestem dívkám naznačil, že si mohou dát pohov. „Prodělaly čtyřletý výcvik, stejný, jaký absolvují vojáci. Ovládají všechno, co by jim na bojišti mohlo být ku prospěchu.“ Podíval se na Jeana a posunul si čepici, naraženou do čela a zakrývající podlouhlé vlasy. „Monsieur, předávám vám je do péče. Od tohoto okamžiku vás budou na slovo poslouchat, bez ohledu na to, co po nich budete vyžadovat.“

„Umí francouzsky, nebo budeme muset při lovech vždycky brát s sebou nějakého tlumočníka?“ Jean nevěděl, jestli se má smát nebo plakat. Vždyť to jsou ještě skoro děti! Vážné obličej mladých žen sice vzbuzovaly dojem, že má před sebou zocelené bojovnice, ale pravda o tom, jak pevné mají nervy a jak jsou otrlé, se vyjeví teprve při prvním opravdovém setkání s dlakem.

„Ne, tlumočníka nebudete potřebovat. Dívky umí italsky, francouzsky a anglicky.“ Lentolo ukázal na nejmladší z nich. „Rebekka dokonce rozumí a hovoří i trochu německy.“

Jean se k němu nahnul. „Vědí, co je čeká, nebo si o mně budou myslet, že jsem naprostý šílenec, až jim začnu vyprávět o dlcích?“

„V tomto ohledu si nemusíte dělat starosti, monsieur Chasteli. Dívky byly připraveny na nejrůznější tváře zla. Koneckonců, démoni mají mnoho podob, v nichž se mohou objevit.“ Lentolo mu podal ruku, hnědé oči se na lesníka vážně zahleděly. „Vycvičte je, monsieur. Abychom dokázali uspět.“ Vyšel malými dvířky v dřevěné brance ven do ulic Říma.

Jean si dívky zvolna jednu po druhé obešel, každé z nich se dlouze zadíval do obličeje. Na pohled byly všechny překrásné, jedna jako druhá. Ten, kdo ženy vybíral, chtěl, aby se vyrovnaly andělům, jimž vděčily za své jméno.

„Můžete kdykoliv hovořit naprosto otevřeně a říct, co si myslíte, co se vám líbí a co se vám nelíbí,“ pronesl posléze nahlas. „Já se pokusím připravit vás na to, co vás bude čekat... Ale věřte mi, že to nebude ani zdaleka stačit, bude to jen skromný začátek. Až nasbíráte dost zkušeností, teprve pak se ukáže, jestli se k boji proti bestiím hodíte, nebo ne.“

Nejstarší dívce se v rysech tváře zračil vzdor a Jean ji pokynem ruky vyzval, aby promluvila. Dívka měla hnědé vlasy, šedozelené oči byly průzračné jako horská bystřina a dokonale bdělé. „Monsieur Chasteli, vy nás urážíte,“ pronesla s nádechem rozhořčení v hlase a pýchou archaické válečnice. „My jsme již prošly celou řadou bojů.“

„Prosím, řekněte nejdříve své jméno, když poprvé promluvíte,“ požádal ji.

„Promiňte. Já jsem Judith.“

„Tak tedy, Judith: já vás nechci urážet, ale názorně vám předvést, že jste dostaly úkol, který dokáže přežít jen málokdo z lidí. Po mém boku bojoval jeden velice zkušený lovec, monsieur Malesky, který během života zabil mnohem více dlaků než já.“ Vzpomínka na mrtvého přítele lesníka zabořila a zároveň mu byla i varováním. „Přesto jim padl za oběť.“

„Potom nebyl dost dobrý,“ konstatovala Judith chladně.

Jean k ní bleskurychle přiskočil a udeřil ji pěstí. Přibrzdil ruku teprve těsně před tím, než zasáhla ženin nos. Judith nepodnikla sebemenší pokus, aby jeho útoku zabránila. „Pověz mi, jak chceš přežít setkání s bestií, když jsi nepostřehla ani můj útok?“

Judith zbledla vzteky, před ostatními dívkami utržila pěknou ostudu. „Nemyslela jsem si, že by mi od vás hrozilo nebezpečí, monsieur,“ pronesla rozechvěle.

„Tak si jednou provždy zapamatuj, že nebezpečí přichází ze všech stran!“ Podíval se všem dívkám jedné po druhé přímo do obličeje. „Zapamatujte si to všechny! To nebude žádná válka v sevřených řadách, které proti sobě vyrazí, když zavíří bubny, podle všech pravidel a zvyklostí. Nepřítel vás napadne zezadu a bez varování. Bude číhat v temnotách, v jedné chvíli bude vystupovat v lidské podobě a v následujícím okamžiku vám utrhne hlavu. Nebo vás nakazí zlem a vaši vlastní přátelé vás budou muset začít lovit. Abyste tomu předešly, radím vám jedno: Buďte *bez ustání* v pohotovosti a kdykoliv, každou chvíli, mějte při sobě stříbrnou dýku!“ Když pronášel poslední slova, rozpráhl se po nejmladší dívce, mladičkému stvoření s nosem posetým pihami – a v následující chvíli ležel na zádech na dlažbě dvora a nevěřícně mrkal.

Jean potřeboval pár okamžiků, než strávil úlek a znovu nabral dech. Před očima se mu roztočily malé ohnivé kruhy. Nad ním se zjevil něčí obličej. Nejmenší z přítomných žen se omluvně usmála. Černé vlasy a obočí zdůrazňovaly modř dívčinych očí. „Jmenuji se Sarai, monsieur. Předtím, než jste na mě zaútočil, jsem neměla příležitost něco říct. Prosím, promiňte mi.“

Jeana bolelo v zádech. Vůbec nepostřehl, jakým pohybem se dívka dokázala ubránit. Překvapila ho, doslova před ní padl na záda! „To není třeba.“ Dívky mu pomohly vstát a Jean si přitom až příliš dobře uvědomoval, že už není nejmladší. „Udělalas jsi to naprosto skvěle.“ Zasmál se. „Výborně!“

Z řady vystoupila rudovlasá dívka. Bledost její kůže téměř bila do očí a na první pohled působila její postava i pohyby poněkud neohrabaným, zato však nenuceným dojmem. Když si člověk odmyslel její obličej, skoro nic nenasvědčovalo tomu, že před ním stojí mladá žena. „Já jsem Bathseba. Čím teď budeme pokračovat, monsieur Chasteli?“

Jean si oklepal špínu z kalhot a upravil si bílý cop, aby vypadal lépe. „Vyzkouším si, jestli jste všechny tak dobré jako Sarai, a potom vám povyprávím o některých věcech, které se mi přihodily, když jsem se vydal na lov bestií.“ Měl u sebe první stránky seznamů, jež mu už Gregoria stačila přeložit do francouzštiny. „Potom se dozvíte, že se dlaci vyskytují na světě v nejružnějších podobách, a já vám řeknu to nejdůležitější, co o nich musíte vědět. Všichni dlaci touží po jediném: zabít lidi a sežrat je.

Neznají slovo milosrdenství, a právě proto se tak k nim budeme chovat i my. Dlaky je bezpodmínečně nutné zničit.“

Jean pohlédl do pěti odhodlaných tváří a nedokázal se ubránit spokojenému úšklebku. To, co viděl, bylo lepší, než si ještě před nedávném myslel. Dokonce mnohem lepší! Ucouvl o krok dozadu a zvedl pěsti.

„Bathsebo, zaútoč na mě.“

* * *

Gregoria pohlédla na hodiny, které visely na stěně a hlasitě tikaly. Bylo krátce po desáté a Jean se zatím ještě nevrátil ze své první návštěvy u serafínek.

Seděla hodiny nad listy z atlasu a neúnavně překládala, pero se jí jen tak vznášelo nad papírem. Věci, které se přitom dověděla, jí naháněly strach. Na světě se dlaci vyskytovali v podobě mnoha různých druhů a bylo jich mnohem víc, než si i v těch nejhorších nočních můrách dokázala představit. Bylo úplně jedno, ve které zemi prováděli své hrůzostrašné činy nebo jakou podobu přitom přijímali: všichni se upsali zlu a většina z nich i zabíjení.

Měli proti nim vůbec nějakou naději na úspěch?

Gregoria vstala, přešla do kuchyně a uvařila si bylinkový čaj. *Jak jim můžeme úspěšně čelit? Na to, abychom je všechny zbavili kletby, není na světě dost sancta.* Dívala se, jak na hladině horké vody plavou usušené lístečky a vypouštějí do vody látky, které jsou v nich obsaženy. Zavanula k ní sladká a osvěžující vůně. Najednou pocítila nesmírnou chuť na šunku s... s čím to? S medem? Římský vzduch měl na její chutě prapodivné účinky.

Nebo že by?

Existovalo ještě jiné vysvětlení, ale to se jí vůbec nelíbilo, i když bylo mnohem pravděpodobnější. Už čtyři měsíce neměla menstruaci – od noci, kterou strávila s Jeanem. Pohládila se po stále ještě plochem břiše a zaposlouchala se do sebe, jestli neobjeví nějaké další příznaky těhotenství. Již jednou prožila zázrak zrození dítěte, ve svém dřívějším životě komtesy. Její dítě, malé, krásné děvčátko, tehdy zemřelo po několika málo týdnech a ztráta dcery ji uvrhla do hlubokého zármutku.

Gregoria měla pocit, že už je příliš stará na to, aby se ještě jednou stala matkou. Navíc bylo zhola nemožné, aby byla představenou křesťanského řádu, který vyžadoval mimo jiné i naprostou cudnost, a pak sama přivedla na svět dítě.

Ale když už to nepůjde popřít... jak to jen vysvětlím?

Nalila si čaj přes sítko do hrnku a vysypala bylinky na ubrus, aby oschly, protože tak je bude moci použít dvakrát. Potom se vrátila do pracovny a dospěla k rozhodnutí, že nebude nikomu nic vysvětlovat. *Jestli* skutečně počala dítě, utají těhotenství a porodí dítě někde mimo Řím. Pak bude vyprávět, že si je vzala odněkud ze sirotčince na vychování. Nelíbila se jí představa, že bude muset všem lidem lhát, ale na žádné jiné řešení nepřišla. Nemohla vyloučit, že by ji kardinál zbavil vedení řádu a tím by ztratila veškeré naděje na Florencinu záchranu.

Myšlenky se Gregorii rozutekly v hlavě všemi směry... a najednou jí nově vymyšlená lež vnukla jiný nápad.

Konečně jí bylo jasné, kde najde vhodné dívky pro Sesterstvo krve Kristovy! Sirotčince měly vždycky radost, když se u nich objevila jeptiška a odvedla si od nich několik starších dětí. Dívky neměly minulost, po které by později mohl někdo pátrat, neměly příbuzné, jimiž by je mohli případní protivníci vydírat. Dívky, které neměly moc nadějí na šťastný život – a kterým by sesterstvo poskytlo společnost blízkých lidí a budoucnost!

Promluví si o tom nápadu s Jeanem a pak i s Lentolem. Jí samotné se už teď nesmírně zalíbil.

S novou vírou se znovu pustila do překládání. Následující úsek byl věnovaný výsledkům pozorování v Itálii, zejména v Římě. Jak Gregoria předpokládala, objevily se tam náznaky, že se městem potuluje tvor podobající se vlku. Mnohem více svědků však zahlédlo na střechách čtvrti Travestere tajuplného černého pantera. Pozoruhodné...

Zaslechla, jak se otevířely dveře, a poznala Jeanovy kroky. Připadalo jí, že se nějak vleče a že je zřejmě hodně unavený. Že by dokonce i kulhal? Gregoria se narovnala a zadívala se ke dveřím, v nichž se lesník právě objevil.

„U Všemohoucího, co...“ Vestu měl špinavou, šev na rameni rozpáraný, v obličejí mu dokonce objevila modřinu, která mu zdobila pravou tvář až k bradě.

„Nedělej si starosti,“ uklidňoval ji, protože podle hlasu hned poznal, jak je rozrušená. „To nic není.“

„Nic? Vypadáš, jako bys padl do rukou bandě lupičů.“

„Ne lupičům, ale andělům, Gregorie.“ Odkulhal do pokoje, držel se za záda a opatrně se posadil na židli vedle pracovního stolu. „Teď už nemám nejmenší pochyby o tom, že serafínky jsou opravdu dobré bojovnice, i když jsou tak mladé.“ Zahekal a chytil se za levý bok. „Dnes jsem schytl tolik ran a tolikrát se mnou praštily o zem, jak se to už dlouho nikomu

nepovedlo.“ Opatrně se osahával. „Určitě mi zlomily nějaké žebro. Nejhorší byla Rebekka, na pohled pouhé dítě, ale je obratná a silná jako chlap. A klidně bych vsadil hromadu livrů na to, že plachá a ostýchavá Debora by si najednou poradila i se třemi urostlými chasníky.“

Gregoria se rozesmála a posunula před něho šálek s čajem. „Tak se raději napij. Zasloužil sis to.“

„Čaj? Já si dnes zasloužím víno! Ta sbírka lahví ve sklepe vypadala moc dobře.“ Usmál se, pouhý pohled na abatysi mu přinášel potěšení. „Co dělají tvoje překlady?“

„Sestavila jsem první hrubý přehled a právě jsem se dostala k Itálii, ale než všechny ty papíry přeložím, bude to určitě trvat nejméně do konce roku.“ Ukázala na papír, který měla rozložený na stole. „Podívej se sem, zdá se, že hrabě tady byl už i dřív. Takže ty vraždy, o kterých...“

„Ty nespáchal hrabě,“ přerušil ji Jean. „V bytě jsem našel stopy černé srsti a ta nemohla patřit bestii, do jejíž podoby se hrabě vždycky mění. Musí tady být ještě jedna, co vypadá jinak než bestie, na které jsme dosud narazili.“ Pokoušel se ze židle rozluštit Gregoriin rukopis.

„Nejsem zatím úplně hotová, ale mluví se tu také o nějakém černém panterovi, kterého svědci zahlédli na střechách domů v jedné čtvrti, v Travestere, a sice vždycky krátce před tím, než někde došlo k vraždě.“ Gregoria se znovu začetla do latinského textu. „Ve zprávě stojí, že došlo celkem k jedenácti vraždám, které odpovídají tomuto schématu. K většině z nich ovšem došlo v roce 1762. Nanovo se rozpoutaly teprve v době, kdy jsme s hrabětem dorazili do Říma.“

Jean si třel bradu porostlou hustým strništěm, pohyby ruky doprovázelo hlasité škrábání. „Už někdy v roce 1762, říkáš?“ Přemýšlel a pátral ve vzpomínkách, zda v nich nenarazí na něco, co by mohlo mít souvislost s věcmi, které v poslední době zažil. Jedna věc se mu skutečně vybavila. „V tom roce se Antoine vydal na cesty.“

„Kam se rozjel?“ vyptávala se Gregoria. „Do Říma?“

„Já nevím.“ Povzdechl si. „Jenom se mi to mihlo hlavou.“

Abatyše se podívala na listiny, které měla rozložené na stole, pak obrátila pohled k Jeanovi. „Jak je možné, že panter tak dlouho nezavdal důvod, aby se dostal do řečí, a teprve teď začal nanovo vraždit...? Určitě za to nějak může ten náš hrabě.“

Jean pokrčil rameny. „Já nevím, Gregorie. A... nemůžu přemýšlet, všechno mě bolí. Podívám se, jestli někde nenajdu trochu balzámu.“ Zvedl se ze židle jako starý, unavený kmet, odbelhal se ke dveřím, zmizel ve sklepe a po delší době se vrátil s lahví červeného vína a dvěma sklenicemi.

„To je můj balzám. Je sice italský, ale lepší něco než nic.“ Unaveně se pousmál. „Asi nemůžu očekávat, že tu objevím skvělý mok z Bordelais.“ Oběma jim nalil, podal abatyši plnou sklenici a přitůkl si s ní. „Na úkoly, které nás čekají.“

Gregoria přiložila sklenici k ústům a pak ji odložila, aniž by se napila. Vůně alkoholu jí nedělala dobře. Jean s údivem sledoval její počínání.

„Já nemůžu. Nemám... poslední dobou chuť na víno nebo podobné věci.“ Přisunula k němu svou sklenici. „Vypij to za mě.“

„No dobrá.“ Jeanovi víno docela chutnalo, ačkoliv se nedalo srovnávat s červeným vínem, jaké se rodilo u nich v kraji.

„Vyprávěj mi o serafínkách,“ vyzvala ho Gregoria a pohrávala si s násadou brka.

„Pět mladých žen, všechny jsou výborně vycvičené. To můžeš vidět i podle toho, jak vypadají moje šaty. Chybí jim ale zkušenosti.“ Ustrnul. „Zkušenosti a intuice. Vojáci, kteří je cvičili, je naučili řemeslné dovednosti, tak jak to sami umí. To nemá nic společného s tím, co budou potřebovat při lovu na dlaky. Vůbec se nevyznají ve čtení stop.“

„Takže tě čeká pořádný kus práce.“ Položila mu ruku na rameno, v šedohnědých očích se jí zračila láska. „Ale ty to zvládneš.“

„Kvůli sobě si starosti nedělám, jde mi o ně. Jsou přesvědčené, že jsou dobré, to není špatná věc, ale takový pocit může být někdy nebezpečný. Budu jim ho muset vyhnat z hlavy.“ Jean se přes horní okraj sklenice zadíval na Gregorii a znenadání nabyl dojmu, že se nějak změnila. Vypadala... svěžejší a živější než kdykoliv dřív. Že by za to mohla Kristova krev, kterou před časem ochutnala?

„V příštích dnech si je důkladně prověřím. Jejich tovaryšskou zkouškou se stane boj proti černému panterovi... a mistrovskou obstará hrabě. To ukáže jak mně, tak i jim, čeho jsou skutečně schopné.“ Nohama shodil boty a zadíval se na ponožky, které už byly u prstů téměř průsvitné. „Co dělají tvoje přípravy?“

Gregoria mu povyprávěla o nápadu se sirotčinci, ze kterých chtěla rekrutovat mladé ženy. „Osobně jim o všem řeknu a prověřím si, jestli jsou dost schopné a mohou být přijaty do našeho sesterstva.“

„Jak to chceš všechno provést?“

„Lentolo mi bude muset poslat nějaké učitele. Než děvčata pustím do světa, budou se muset naučit společenským způsobům a zvládnout cizí jazyky. Aby mohly dělat společnice kněžnám a učitelky jejich dětem.“ Gregoria se usmála. „Zní to, jako by mocní tohoto světa přímo čekali na moment, kdy se u nich sestry konečně objeví. Ale copak mají nějaký

důvod, aby zvali sesterstvo ke dvoru a do zámku? Tam už je dnes plno kněží, kteří se tam pevně usadili.“

Gregoria se na okamžik odmlčela. „K tomu, aby se jim otevřely dveře a brány, jim pomůže svěžest mládí. Naše sestry nebudou pouze šířit slovo Boží jako většina mnichů nebo stárnoucích vychovatelek, ale překonají je mládím, moudrostí a ušlechtilostí. A budou otevřené novým myšlenkám. Tak se jim může podařit dostat na svou stranu nejdříve manželky knížat a s nimi samozřejmě i jejich děti – a jak věřím, zbytek se poddá později.“

„To bude tvá taktika?“ Jean nevypadal, že by ho svými slovy přesvědčila. „Bojovat proti jezuitům řečením?“

„Brzy poznáš, co mám na mysli. Sama jsem dříve žila ve šlechtické rodině a dobře vím, na čem tam záleží,“ prohodila Gregoria s úsměvem. „Umění konverzace, duchaplné hovory, ve kterých otcům a manželům nenápadně vnutíš nové názory na jejich děti a manželky, to je velice ostrá zbraň pro někoho, kdo ji umí dokonale vykovat. A věř mi, je mnohem účinnější, než když někdo jen káravě zvedá prst nebo na jezuitu otevřeně útočí. Když novému příteli bez zábran prozradíš, kdo je tvým protivníkem, nemáš záruku, že společně s tebou vytáhne do boje. Ale když si tví spojenci myslí, že sami odhalili nepřítel, kterého je třeba odrazit, máš bitvu napůl vyhranou.“

Jeanovi málem zaskočilo víno a protáhl ústa. „Vidím, že ženy skutečně uvažují úplně jinak než muži.“

„A to je jenom dobře. Protože díky tomu se jezuitům nepodaří odhalit naši lest.“ Ani triumfální pocit, který se Gregorii rozhostil v duši, když v myšlenkách rozvíjela své plány, jí nemohl vyhnat z těla únavu. Ta byla stále silnější a silnější. Čaj měl neuvěřitelné účinky, byla jako omámená. „Promiň mi, Jeane, ale já teď jdu do postele. Překládání je mnohem namáhavější práce, než jsem si myslela.“ Vstala, jemně mu stiskla rameno a on jí spontánně zakryl ruku dlaní. Chvilí tak bez hnutí zůstali, užívali si blízkosti toho druhého... a věděli, že si nikdy nebudou moci dovolit víc než jen letmé dotyky. Co jim zbylo, byla vzpomínka na noc plnou lásky a vzájemného odevzdání se jeden druhému.

„Dobrou noc, Jeane,“ pronesla Gregoria něžně.

Pustil ji. Gregoria však stále ještě cítila na ruce teplo Jeanovy dlaně.

„Přeji ti krásné sny.“

Vyšla ven. Jean poslouchal zvuk abatyšiných kroků a s jeho pomocí sledoval, kudy právě kráčí, dokud nedošla na schodiště. Zaslechl, že se tam zastavila, a měl pocit, že otevřela ústa, aby něco řekla. Požádala ho, aby s ní šel nahoru.

Potom se však rozvzruly schody a Gregoria za okamžik zmizela v horním patře.

Jean si povzdechl, uchopil abatyšinu nedotčenou sklenici a jedním lokem ji vyprázdnil. Jejich nynější soužití ho stálo velké přemáhání. Na jedné straně byl celou dobu v Gregoriině blízkosti, ale tím děsivěji měl před očima, že se jí už nikdy nebude moci přiblížit tak, jak by si přál. Ale samozřejmě to pořád ještě bylo mnohem lepší, než kdyby museli být od sebe odděleni, kdyby ona žila někde v klášteře a on se toulal bůhví kde po světě a lovil dlaky.

Posbíral papíry, které mu nechala na stole, aby se trochu rozptýlil. Očima přelétl rukou psané poznámky. Řádek od řádku cítil stále větší údiv, zděšení a jistotu, že proti dlakům bude potřebovat pomoc serafínek. Celou armádu serafínek. Těch pět nebylo dost, budou jich muset najít a vycvičit mnohem víc, aby krok za krokem omezili a nakonec úplně zlikvidovali zdánlivou převahu dlaků.

Jean se otrásl děsem, když si v duchu kladl otázku, proč se ty zrůdy skrývají a drží v ústraní, snad s výjimkou exemplářů typu mladého hraběte nebo Antoina. Bylo by pro ně hračkou prohlásit se za skutečné vládce veškerého tvorstva a udělat si z lidstva poddané.

Stvořil vás Bůh, nebo vás Bohu podstrčil ďábel?

Jean si dolil víno a četl dál. Když konečně dočetl, udělal si v duchu o protivníkovi zcela jiný obraz. Podle toho, co objevil v poznámkách, existovaly i relativně neškodné exempláře, které se plně spokojily se životem v ústraní a příležitostnými eskapádami. Zprávy vyprávěly o prznění hřbitovů, ležících v blízkosti míst, kde se dlaci vyskytovali. Tímto způsobem se zásobovali čerstvým lidským masem, aby uspokojili touhu a nemuseli přitom vraždit. A podle všeho byla tato skupina početně stonásobně větší než řezníci, jakým byl například hrabě. Jeanovi se přesto zvedal žaludek při představě, jak se dlaci ostrými spáry hrabou v zemi, aby se dostali k mrtvolám a mohli se nažrat. Nijak se netrápil vědomím, že život těch ubožáků je poznamenaný prokletím: dlaci byli jeho nepřátelé.

25. říjen 1767, Itálie, Řím

„Víte, o co tady jde.“ Jean se důkladně zadíval na mladé ženy, které se před ním postavily do řady. Všechny byly oblečené v prostých šatech. Dvě z nich měly na hlavě malé kloboučky, ostatní čepce a šátky, s nimiž ve spleti uliček naprosto splynou s ostatními lidmi. Nic z toho, co měly na

sobě nebo jak se chovaly, nesmělo vzbudit něčí pozornost. „Neustále budu blízko vás a budu si prověřovat, jak si počínáte. Ta z vás, která jich do dnešního večera označí nejvíc, bude vítěz. Ale jedno si pořádně zapamatujte: za žádných okolností nesmíte padnout do rukou městské stráže.“ Položil ruku na kliku a otevřel dveře. „A teď zmizte.“

Dívky vyšly jedna za druhou ze dvora ven a zmizely v uličce. Obloha nad střechami byla zatažená a hrozilo, že se každou chvilku dá do deště. Mezi domy se vznášel pach zatuchliny a špatného vzduchu, který odstraní teprve důkladná sprška. Jeanovi se stýskalo po průzračném vzduchu v Gévaudanu.

Rozhlédl se a uviděl, že k němu ode dveří míří Gregoria. Vydává se dnes na první obchůzku po sirotčincích a chudobincích, aby tam vyhledala vhodné adeptky do řad sesterstva. Jean jí úkol nezáviděl. Nikdo neměl v obličeji nebo na kůži napsáno, jestli má duši čistou, nebo zkaženou. „Hodně úspěchů, Gregorie,“ popřál jí, když k němu došla.

„Děkuji. Celou noc jsem se modlila, aby mi Bůh při hledání přispěchal na pomoc.“ Usmála se na něho. „Ale i tak se budu muset spolehnout na vlastní pocity... a na oči těch dívek. Oči každé bytosti prozrazují mnohé z toho, co se v ní děje. Právě kvůli tomu jsem tě tehdy, i když jsi vypadal jako trhan, od začátku považovala za čestného muže. Nezklamala jsem se.“ Prošla kolem něho a vyšla ze dvora.

Jean se šťastně usmál a i on se vydal do ulic.

Zpočátku se držel za Sarai. V právě probíhající části výcviku po dívkách vyžadoval, aby se spolehly na intuici, ta hrála v této hře hlavní roli. Při sledování nějaké osoby neměly dívky výhodu v tom, že se uměly ubránit, tady šlo o schopnost splynout s okolím a chovat se co nejnenápadněji, aby zvěř lovce nezvěřila.

O zvěři, kterou stopovali, bylo známo, že je velice plachá a ostražitá. Jean serafínky nechal, aby si sledování zpočátku nacvičovaly na něm samotném, ale během posledních dvou dnů se vydávaly lovit někoho jiného: kapesní zloděje.

Už jenom postřehnout tyto hbité lupiče při jejich neblahém počínání bylo samo o sobě dost těžké, ale Jean na ženách navíc vyžadoval, aby zloděje po činu sledovaly a udělaly jim na zádech značku křídou. Každá z nich měla jinou barvu, aby nemohlo dojít k záměně. Zloději se pochopitelně nemohli vyrovnat mnohem vyvinutějším instinktům a schopnostem dlaků – ale lepší trénink si Jean ve městě dokázal představit jen stěží.

Serafínky se zároveň naučily zanechávat rychle a nenápadně malé značky křídou na zdech domů. Přestože je téměř každý obyčejný chodec zpravidla přehlédl, mohl Jean s ostatními dívkami sledovat každou takovou stopu po celém městě. Jean dívky naučil stejná znamení, jaká používal, když byl se syny na lovu. Bylo úplně jedno, jestli člověk položí na zem větvičky a určitým způsobem je uspořádá, zda udělá zářezy do kůry stromů nebo jestli namaluje na zdech a na zemi značky křídou. Ulice, uličky, domy a dvory, výlohy a jiné překážky nahrazovaly stromy, pahorky a keře.

Ve městě však všechno bylo mnohem omezenější, nebyly tam takové rozlehlé prostory jako v divoké přírodě a byla zde řada jiných věcí, jimž bylo nutno věnovat pozornost. Sahaly od bezohledně jedoucích povozů nebo rozbujřených jezdců na koních přes zmatené divadlo na tržišti, v němž se kdokoliv mohl okamžitě ztratit, až po kapesní zloděje a žebráky, před nimiž se člověk musel mít na pozoru. Jean se už ve čtvrti, v níž bydleli, dokonale vyznal a každý den pro sebe objevoval další části Říma.

Na Sarai byl Jean obzvláště pyšný. Rád ji pozoroval, protože chápala rychleji než ostatní serafínky, což bylo při lovu to nejdůležitější. Mladá žena právě došla na náměstí, které sloužilo jako tržiště a obchodníci tu nabízelí kolemjdoucím všemožné druhy zeleniny, jablka na uskladnění, chléb a plno jiných věcí, o jejichž užitečnosti by se člověk mohl často přit, například elixýry proti bradavicím a nebo mýdla, která měla odstraňovat vrásky.

Jean sledoval Sarai a zachovával přitom dostatečný odstup. Současně naslouchal hovorům kolem sebe, aby si zlepšil znalost italštiny. Lentolo mu poslal učitele, který mu cizí řeč v jednom kuse vtloukal do hlavy a snažil se ji do něho nalít trychtýřem. A když se ten mučitel někdy nedostavil, přebírala jeho úkol jedna ze serafínek. Gregorii se nevedlo o moc lépe.

Lidé postávali na tržišti a bavili se o počasí, o cenách, o nejrůznějších bezvýznamných věcech. To aspoň z jejich řečí pochytil... ale nedokázal pochopit. Zdálo se, že nikdo nemluví o příšerných, brutálních vraždách, ke kterým zde před nedávném došlo a kterých, v tom si byl naprosto jistý, mezitím určitě ještě přibýlo.

Vzpomněl si na abbého Acota, o jehož zavraždění mu Gregoria vyprávěla. Když člověk uvažoval střízlivě, přicházel do úvahy jako první markýz de Morangiès – soudě podle toho, co mu abatýše řekla o obsahu své rozmluvy s Acotem. Jean však tomu nevěřil. Na markýzovi bylo vidět, že ho synovy činy přivádějí k zoufalství, a zapůsobil na něho jako velice čestný člověk. Takže ve hře nadále zůstávali legátovi muži, i když ho nenapadl žádný důvod, proč by legát chtěl abbého zavraždit.

Sarai se zastavila a téměř neznatelně ukázala doleva. Jean zahlédl mladičkého kapesního zloděje. Pomáhal si tím, že lidem uřezával váčky s penězi. Právě se zezadu propracovával kolem šosů dlouhého kabátu k opasku nějakého šlechtice. Rychle švihl úzkou, nesmírně ostrou čepelí a přeřezal kožený řemen, kterým byl váček připevněn k opasku, druhou rukou chytil padající váček, pak se rychle obrátil a zmizel za hromadou beden.

Sarai se okamžitě pustila za ním, v ruce držela připravený kousek křídý, aby zloděje označila. Jean se na ni usmál a zamával, potom zamířil zpět k domu, aby se odtamtud vydal ve stopách některé jiné serafínky. Vybral si Bathsebu a dal se do mírného klusu, aby ji rychleji dohnal. Bathseba zvolila cestu do Trastevere, do samotného středu území, v němž lidé údajně často vídávali pantera.

Jean tušil, co má rusovláska v úmyslu. Už dříve poznal, že je nesmírně citlivá. Pokaždé se snažila zvládnout úkoly rychleji než ostatní serafínky a její cílevědomá vycházka do Trastevere naznačovala, že doufá, že se jí podaří pantera aspoň na okamžik zahlédnout.

Zacházel stále hlouběji do čtvrti, kde se průčelí domů lepila jedno na druhé jako spiklenci a uličky se neustále zužovaly. Jean se podíval vzhůru, ale potmělou oblohu téměř nebylo vidět. Pro zvíře, které připomíná pantera a umí skvěle skákat, by nebylo nic snazšího než přeskakovat z jedné střechy na druhou a přitom mít vyhlédnutou kořist stále před očima. Různě vysoké stavby a malé přístřešky vytvářely ideální stupínky, po nichž se mohlo rychle dostat na zem a pak zase nahoru. Trastevere bylo pro pantera ideálním lovištěm. A oni byli přímo uprostřed.

Na jednom místě, kde se cesta větvila a uličky, které z něho vedly dál, byly užší než leckterý průsek v lese, se rozložilo maličké tržiště, na němž se hemžil nespočet Římanů. Lidé nakupovali, klábosili a hlasitě se dohadovali o cenách. Muži a ženy se smáli, kousek vedle někdo vztekle nadával.

Jean Bathsebu nikde neviděl. Zatímco se rozhlížel kolem sebe a pomalu postupoval od stánku ke stánku, zahlédl malého chlapce, který si při činu počínal mnohem neopatrněji než hošík, kterého sledovala Sarai.

Právě když nějaký muž v honosných a nepochybně drahých šatech hodlal zaplatit za věci, které nakoupil, vyskočil chlapec znenadání přímo před pultem, vytrhl mu váček s penězi z ruky, vklouzl pod prkna sousedního stánku a po čtyřech se snažil uprchnout.

Okradený vztekle zařval a pustil se do pronásledování, hbitě přeskakoval hlávky zelí a pytle plné brambor. Nevadilo mu, že si přitom může ušpinit ne právě levný kabát a kalhoty. Muž bezohledně rozrážel

všechno, co mu stálo v cestě, postižení se nečekaně v mžiku ocitli na zemi. Uličku naplnil halas a křik.

Jean nespustil okradeného z očí a rozběhl se za ním. Pádil uličkou, muže i malého chlapce měl kousek před sebou a neustále je doháněl.

Chlapec hlasitě ječel a odhodil váček s penězi za sebe, aby tím pronásledovatele setřásl. Stal se však pravý opak. Muž zachytil svůj majetek ještě předtím, než stačil dopadnout na zem, a tím rychleji se hnál za hochem.

Mládenec prudce zabočil doprava a vyšvihl se na okenní římsu, odkud se chtěl vyšplhat po zdi nahoru na balkón, když v tom ho muž chytil za nohu, zlomyslně se zasmál a strhl zloděje k zemi. Chlapec dopadl na záda, dal se do pláče a držel si hlavu.

Jean se zastavil, vtiskl se do nedalekých domovních vrat a polkl. Pravou ruku skryl za zády pod kabátem, držel v ní rukojeť pistole.

Muž chlapce kopl několikrát po sobě do břicha, pak se nad ním sehnul a začal po něm řvát. Hoch hlasitě, srdceryvně plakal a kňoural. Nakonec ho muž popadl za černé vlasy a vlekl po zemi za sebou. Klučina rozhazoval rukama a kopal kolem sebe, dokud nedostal ránu pěstí přímo do obličeje, až ztratil vědomí.

Muž na něho plívl, vytasil dýku a se smíchem prohodil něco o zabití. Jean vytáhl pistoli a chystal se zakročit. Chlapec si nepochybně zasloužil pořádný výprask, ale rozhodně ne to, aby ho krutě týral, nebo dokonce zabil nějaký brutální chlap, na němž bylo zřetelně vidět, že se v mučení slabších doslova vyžívá.

Nedaleko místa, kde se tato scéna odehrávala, najednou seskočil ze střechy jednoho z nižších domů černý, protáhlý stín. Dopadl muži na hrud' a strhl ho k zemi. Jean zaslechl hlasité prskání, připomínající kočku, které však bylo mnohem, mnohem temnější a nebezpečnější. Muž vykřikl hrůzou – zachroptěl a zmlkl.

Jean vyklouzl z úkrytu a namířil pistolí směrem, kde zahlédl stín. Ten mezitím zmizel. Na zemi však zůstal ležet muž s roztrhaným hrdlem, z něhož tryskala krev.

Jean popošel blíž a sáhl malému zloději, nehybně ležícímu vedle mrtvého těla, na krční tepnu. Ucítil puls, sice slabý, ale znamenající život. Rychle vylovil mužův váček s penězi a zasunul ho zloději pod košili, potom ho zvedl a odnesl o kus dál. Tam ho opřel o bránu do nějakého dvora. Chlapec tady v klidu přijde k vědomí a zotaví se z prožité hrůzy.

Hned poté se vrátil na místo, kde došlo k vraždě. Mohlo uplynout snad jen několik málo minut, ale mrtvola mezitím zmizela a jen velká krvavá

skvrna dokazovala, že se nespletl. Další rudé cákance na zdi prozrazovaly, že stín vytáhl oběť na střechu.

Jean pohlédl nahoru k domovním štítům. Okamžitě bez váhání změnil původní odhady. Serafínky budou muset zvládnout ne jednu, ale dvě mistrovské zkoušky.

2. listopad 1767, Itálie, Řím

Jean postával před pultem obchodníka s ovocem, vedle něho čekala Bathseba. Na druhé straně ulice seděla na kraji kašny Sarai a četla si.

Jestliže byl jeho předpoklad správný a černý dlak měl opravdu spadeno na hraběte, a pokud věděl o místech, kde hrabě obvykle přespával, i o hernách, kam často chodíval, tak se jednou určitě také objeví u jeho přátel. Jean dostal od markýze adresy dvou přátel mladého hraběte, a tak nařídil serafínkám, aby pečlivě pozorovaly domy, kde muži bydlí. S ohledem na to, že jejich oddíl tvořilo pouze šest osob, byla metoda, kterou si vypracovali, téměř perfektní. Když některý z mužů vyšel z domu, přilepily se mu serafínky na paty a cestou za sebou nechávaly na zdech domů nebo na zemi značky. Samotný Jean neustále pendloval sem a tam mezi oběma body, pokaždé si s mladými ženami na chvíli promluvil a tímto způsobem se dověděl, co muži po celý den dělali.

Jean doufal, že si dívky to, co jim vyprávěl o událostech v Trastevere, skutečně vezmou k srdci a budou si pamatovat, že nepřítel může zaútočit i shora. Panter dokázal, že tuto strategii dokonale ovládá.

„Co se dnes přihodilo u monsieura Ruffa?“ zeptal se Bathseby, která na sobě měla oděv prosté děvečky. Lentolo jim přinesl celou sbírku nejružnějších šatů, aby mohli serafínky připravit pro jakoukoliv roli – od šlechtičen až po žebračky.

„Ruffo strávil celý den u sebe doma. Postupně ho navštívili tři pánové a dvě dámy, všichni ale z domu zase odešli,“ odpověděla Bathseba tiše a zasunula si pramínek rudých vlasů zpátky pod bílý čepec. „Sarai je pokaždé kousek sledovala a nevšimla si na nich ničeho, co by vypadalo podezřele.“

Jean přikývl. „Výborně. Pokračujte, a až se začne stmívat, tak vás s Judithou vystřídáme.“ Vzal si tři jablka a hned je muži za pultem zaplatil. Pak jedno otřel o klopku kabátu a zakousl se do něho. V tomto roce to byla asi už poslední čerstvá jablka a chutnala přímo rajscky. „Zaslechly jste něco o vraždě v Trastevere?“

„Ne, nikde se o tom nemluví. Ale začaly jsme se vyptávat na muže, kterého jste viděl umřít. Pracovalo pro něho několik prostitutek a všichni ho považovali za tyрана, který rád bije a mučí druhé. Nebude nikomu chybět.“ Bathseba natáhla krk, předstírala, že na vedlejšímu pultu zpozorovala něco zajímavějšího, a popošla dál.

Jean vrhl rychlý pohled k oknu v prvním patře, kde bydlel přítel mladého hraběte, posunul si trojrohý klobouk do týla, znovu se zakousl do jablka a pomalu se šoural uličkou. To, co se Bathseba doslechla, přesně zapadalo do vzorce, kterého si již dříve všiml: jak se zdálo, patřily všechny panterovy oběti ke zločincům nejhoršího druhu. Bud' mu jejich maso obzvlášť chutnalo, nebo... *ne!* Jean se nehodlal zaobírat myšlenkou, že by dlak záměrně lovil gaunery – v tom případě by si totiž musel položit i otázku, proč je loví.

Brzy nato se setkal s Judith, která se proměnila v prodavačku a vystavovala své zboží na podložce na břiše. Prodávala levnou bižuterii a přitom neztrácela z očí druhého sledovaného muže, Berniniho. I ten strávil celý den mezi čtyřmi stěnami vlastního bytu.

„Pořád si neumím odpovédět na otázku, proč se hrabě nebo ten panter neukazují,“ prohodila Judith zklamaně a kývla na zboží, jako by chtěla Jeanovi poradit s výběrem. Chodila prostovlasá, divoce rozčuchané dlouhé hnědé vlasy jí spadaly do obličeje. „Uvážil jste možnost, že by se mohlo jednat o jednu a tu samou osobu?“

„Ne, to je naprosto vyloučené. V Gévaudanu nikdo nikdy nespatrił pantera, bestie tam vždycky měla podobu vlka,“ odvětil Jean. „V nejlepším případě se tu v Římě už někde setkali a jeden druhého zabili. Ale to by bylo moc krásné na to, aby to byla pravda.“

Judith se na něho podívala. „Vy si o nás děláte starosti, monsieur. Všimly jsme si toho, už když jste nám vyprávěl o tom panterovi.“

Jean měl pocit, že mu Judith pronikla pod kůži. V posledních týdnech poznal ženy mnohem důkladněji, dokázal je ocenit a díky rozdílu ve věku si připadal spíš jako jejich otec než jako cvičitel a velitel. „Je na tom něco špatného?“

„Ne... i když tím zpochybňujete, že bychom se těm tvorům dokázaly ubránit.“ Judith se usmála. „Mějte k nám větší důvěru, monsieur Chasteli. Jsme vycvičené k boji a vy jste nám nejednou tloukl do hlavy, jak jsou naši protivníci nebezpeční. Že jednají jinak než lidé, proti kterým jsme zatím vždycky nastupovaly.“ Vzala do ruky pásek s malým přívěskem a podala mu ho.

Jean se vyděsil a prudce vydechl. Na pleteném řemínku visel malý dřevěný ptáček, podobný tomu, kterého kdysi sám vyřezal. Pro malou Marii Dentyovou, jež se stala jednou z obětí bestie.

Minulost, která ještě nebyla příliš vzdálená, ho opět dohonila a sevřela mu srdce. Vlaštovka přinesla malé Marii smrt, považoval ji za zlé znamení.

„Ne, to nechci,“ zakoktal.

Judith se na něho udiveně podívala, položila pásek zpět a podala mu jiný, s křížkem. „Tak tedy třeba tenhle?“

„Ne, rozmyslel jsem si to a vezmu si něco jiného.“ Uchopil malý stromeček, symbol života, a vhodil jí na pultík na břicho pár mincí. „Ten by se mi líbil.“ Nemohl se zbavit svíravého pocitu. Najednou se mu zdálo, že se něco vznáší ve vzduchu, něco, co slovy nedokáže popsat. Jean se z nějakého neurčitého důvodu najednou začal obávat o život své serafínky.

Odvrátil se od Judithy a zamířil k rohu nejbližšího domu. Schodiště ho dovedlo na venkovní ochoz v druhém patře. Odtamtud měl přehled o celé ulici, malém náměstíčku se sloupem, na němž se nacházely zvětralé zbytky nějaké antické památky, a odtud rovněž viděl do mužova bytu.

Bernini měl otevřené okno, aby z místnosti mohly vyjít poslední zbytky letního žáru, seděl v rozhalené košili a četl si v knize. Tu a tam si udělal na papír nějakou poznámku nebo se napil vody, sklenici měl přímo u ruky. Táhl mu na třicet, měl středně dlouhé tmavohnědé vlasy a pod nosem malý knírek, takže vypadal trochu jako floutek. Svým způsobem připomínal studenta, jenže takový člověk vůbec nezapadal do společnosti, jakou si hrabě zpravidla vybíral.

Co když ale hrabě z toho muže rovněž udělal bestii, aby si obstaral spojence v boji proti nepříteli?

Jean celou dobu přemýšlel nad tím, proč hrabě pokoušel tu dívku z bordelu, Passione. Od počátku nevěřil, že by mohlo jít o nešťastnou náhodu, k níž došlo v zápalu vášně. Než se doslechl o černém panterovi, si myslel, že si hrabě dívku vybral proto, aby od sebe odvrátil pozornost. Podle nejnovějších informací ovšem dávalo větší smysl, že ji měl v úmyslu poštvat proti panterovi. Že by si hrabě budoval vlastní malou armádu?

Muž v protějším okně se zvedl, přešel kolem okna a na malou chvíli zmizel Jeanovi z dohledu. Potom se vrátil a držel v ruce pistoli. Svědomitě ji nabil, zasunul do hlavně lesklou kulku a zbraň upěchoval.

Bylo to naleštěné olovo... nebo stříbrná kulka? Jean se znovu zakousl do jablka a sklopil zrak, když se Bernini nečekaně podíval z okna na balustrádu a zahlédl ho.

Muž na něho italsky něco zavolal. „*Senta Lei, perché se ne sta li a bighellonare? Vada al diavolo!*“

Jean se v duchu proklel. Na jedné straně neustále vtlouká serafínkám do hlavy, že nesmějí být nápadné, a teď právě on, jejich učitel, vzbudil pozornost sledovaného muže! Předstíral, jako by nevěděl, že ta slova jsou určená jemu, a zakousl se do druhého jablka.

Muž pokřikoval stále hlasitěji, až Jean neměl na vybranou a musel zvednout hlavu.

Bernini ustoupil dovnitř, stál tak daleko, že ho z ulice nemohl nikdo spatřit, zvedl ruku s pistolí a mířil jí na Jeana. Druhou rukou ukazoval na schodiště. Gesto bylo naprosto jasné: měl okamžitě odejít z pozorovatelný.

Jean předstíral nesmírné překvapení a strach, přikrčil se, zamával rukama, aby muže uklidnil, a krok za krokem couval pryč a seběhl po kamenných schodech.

Ale stejně: Berniniho reakce Jeanovi prozradila, že muž je hodně nervózní. Z jeho chování se dalo vyčíst, že počítá s nějakým útokem, ať už k tomu měl jakýkoliv důvod. Čeho se však obával: hraběte, černého pantera... nebo nějaké třetí strany?

Když zabočil za roh, Judith už tam na něho čekala. „Díval se za vámi,“ prozradila, „a potom hned zatahl závěsy, aby ho nikdo nemohl pozorovat.“

„Vezmi si z mojích nešikovností poučení,“ řekl rozladěně. „Měl jsem být opatrnější. Právě tomu, co se stalo, jsem chtěl předejít. Od této chvíle bude mnohem pozornější než dřív.“

„Ale on počítá s tím, že jeho nepřátelé jsou *muži*, nebo snad ne?“ Judith se opět pousmála. „Serafínce člověk hned tak neuteče.“ Najednou se podívala k domu. „Pozor, monsieur, náš přítel právě vychází z domu.“ Obešla ho a vydala se za Berninim.

Jean se otočil. Muž si přes sebe přehodil redingot, ale nedal si příliš záležet na tom, jak vypadá. Poblíž kostrče se zřetelně rýsovala podivná vyboulenina a Jean usuzoval, že tam má zastrčenou pistolí.

Když jdeš pryč, tak se aspoň podívám, co jsi četl, řekl si v duchu a obešel dům co největším obloukem, jak mu jen šířka ulice dovolila. Vešel do dvora, nad kterým řada šňůr na prádlo a pověšených kusů šatstva vytvářela vlastní, velice pestrou oblohu.

Jean zjistil, že se mu nabízí cesta dovnitř. Vylezl na sud, ze kterého se dalo přes římsu dostat na malý balkón v prvním patře. Rychle se na něj vyšvihl a otevřenými dveřmi vstoupil do pokoje. Bernini byl podle všeho velice zámožný, což dokazovalo drahé zařízení pokoje. Pravděpodobně mu patřil celý dům. Jean propátral sedm pokojů v patře. Schodiště do přízemí

se vyhnul, protože odtamtud chvilkami zaznívaly různé zvuky. Předpokládal, že se tam pohybují sluhové.

V místnosti s psacím stolem našel skříně, v nichž stály sklenice a lahve s vínem. Na stole objevil malé černé odrobinky, střelný prach, který tam spadl, když Bernini nabíjel pistoli. Náзву knihy, ve které si muž četl, pořádně nerozuměl, protože se v něm míchala latina s italštinou. Alespoň zčásti mu pomohly obrázky a popisky pod nimi, které při zběžném listování vcelku pochopil.

V knize byly k vidění dřevoryty a obrázky různých dlaků, mezi nimi i několik vyobrazení bestie z Gévaudanu, jiné pocházely z neznámých měst a míst z celého světa a z různých století. Jedna strana byla zvlášť pokřčená a i na ní byla trocha střelného prachu. To bylo místo, kde si muž četl, než vyšel ven. Jean si prohlížel tvora, kterého malíř přenesl na papír podle popisu očitých svědků a vlastní představivosti: velká černá kočkovitá šelma, stočená na stromě do klubíčka a hodující na lidské mršině. Pod ní bylo psáno *Panthera pardus* a *Král divočiny umí dobře šplhat*.

Vedle knihy ležela dřevěná krabice, zajištěná malým zámkem. Jean ji bez velké námahy vypáčil – a našel v ní několik kulek. Měly jednoznačně stříbrný lesk. Takže on a serafínky nebyli jediní, kdo věděl, jak se má člověk bránit proti dlakům. Nejméně jeden přítel mladého hraběte byl připravený a pevně odhodlaný pantera zabít.

„*Bambini, cos'è questo chiasso? Mi volete spaventare a morte?*“ Z chodby dolehl dětský halas, nějaká žena se smála a pořád dokola něco opakovala. Dovtípil se, že těmi slovy zřejmě napomíná děti.

Opatrně vyhlédl ze dveří a uviděl, že si dvě děti, děvče a chlapec, mohlo jim být pět let, hrají pod schodištěm s panenkami. Matka právě vcházela do dveří se dvěma dalšími, menšími dětmi a volala mužovo jméno. Asi hledala manžela, který před pár minutami odešel z domu a nic jí neřekl.

Jean vyšel z pracovny, a právě když se chtěl nenápadně vytratit přes balkón, zůstal stát na prahu jako přibitý. Někák služebná zrovna zavírala okno a obrátila se k němu. Jean si duchapřítomně přetáhl šátek přes ústa a přes nos. Teď mu mohl pomoci jen rychlý útěk.

Prošel chodbou a nebral ohled na to, že mu rozčilená žena ječí za zády a volá o pomoc. Obě děti, které si tam hrály, na něho zíraly s otevřenou pusou, a teprve když došel k úpatí schodiště, zaslechl, jak se daly do vzrušeného křiku.

Rychle pospíchal k velkým domovním dveřím, vyšel ven a zabočil doprava, do uličky, kterou se dal i Bernini. Šátek si přitom stáhl z obličeje,

aby se opět stal jedním z mnoha anonymních chodců a nevypadal jako lupič na útěku.

Zahlédl značky, které mu Judith zanechala, a sledoval je. Znovu vedly do proklatě úzkých uliček v Trastevere.

Bernini musel vyrazit neuvěřitelnou rychlostí. Jean ani jeho, ani Judith nikde neviděl, spoléhal se pouze na serafínčiny křídou načrtnuté značky, malované zřejmě ve stále větším chvatu. Copak utíkali?

První zahřmění ohlašovalo blížící se bouřku a hned po něm začalo jemně mžít. Než Jean udělal několik kroků, změnilo se mrholení v pořádný liják.

Jean kráčel uličkou, která byla tak úzká, že v ní nebylo dost místa ani na rozpažení. Z děravých okapů se na dlažbu valily malé kaskády vody a přehlušovaly všechny ostatní jemnější zvuky. Voda šplouchala, bublala a pleskala, valila se do strouhy, až z ní stříkaly bubliny, a odtékala pryč.

„Ne!“ Voda smyla křídou namalované značky a setřela stopy, které mu Judith zanechala. A co... Jeanovi se najednou zdálo, že na konci uličky zahlédl svalnatou, protáhlou siluetu. Zajel rukou za záda pod kabát, prsty sevřely rukojeť pistole. Zbraň a tím i střelný prach a křesací kamínek v uzávěru pistole byly ještě suché.

Došel na otevřené prostranství, nenápadný dvůr, který náhodně vznikl mezi několika menšími domy, spíš to byla široká křižovatka než místo, kde by člověk chtěl strávit delší dobu. Z oblohy nehlučně sjel blesk a ozářil okolí, zahřmění si dalo na čas, zato déšť bušil čím dál hlasitěji.

Jean polkl, stoupl si zády ke zdi a zvedl hlavu, aby se ujistil, že se na střechách neskrývá žádné překvapení. Zároveň vytáhl z rukávu dýku a pevně ji uchopil, držel ji přitisknutou k předloktí, aby zbraň nebylo hned vidět.

Za sebou zaslechl kliknutí, jak někdo natáhl kohoutek pistole – a hned potom se mu k zátylku přitiskl chladný předmět!

„*Fermatevi o sarà l'ultima azione della sua vita. Chi é Lei e cosa vuole da me?*“ Jeana se někdo italsky na něco ptal, ale on rozuměl sotva polovině. Ústí pistole, která se mu zabořila do týla, však bylo ledově chladné a i beze slov ho varovalo, aby nedělal žádné rychlé pohyby. V danou chvíli mu nijak nepomohlo, že on sám v jedné ruce také svíral rukojeť pistole a ve druhé dýku. Voda se mu řinula přes okraj klobouku, zatékala za krk a promočila mu košili. „Já vám nerozumím,“ řekl. „Umíte francouzsky, monsieur?“

Znovu uslyšel několik italských vět, muž za ním hovořil vzteklým a rozčileným hlasem. Mluvil příliš rychle, nesrozumitelně a se zvláštním, svérázným přízvukem. Nevypadalo to, že by se mohli v klidu dohodnout.

„Já se teď pomalu otočím, monsieur,“ oznámil Jean a začal se obracet, když v tom ho popadla mužova ruka za krk a donutila vrátit se do původní polohy. Muž po něm začal řvát.

Znenadání zazněl chraplavý, důrazný řev, krátké zaryčení, které se odrazilo od průčelí domů a rozléhalo se v uličce. V městských uličkách působilo cize a bizarně. Král vykřičel do noci, že si na toto území dělá nárok, jako by chtěl muže varovat, aby se nesnažili proniknout hlouběji na jeho teritorium.

Jean v Gévaudanu neznal zvíře, které by vydávalo obdobné zvuky, ale podobné zaprskání zaslechl v den, kdy zemřel jistý pasák a tyran. Proto předpokládal, že se i tentokrát hlasitě ohlásil panter. Díky ozvěně bylo těžké říct, kde se dlak nachází. Mohl sedět prakticky kdekoliv a pozorovat je odněkud z úkrytu.

„Monsieur, to byl hlas našeho nepřítele,“ vyhrkl Jean. „*Capisce? Nemico!* Pojd'te, budeme s ním společně bojovat a potom uvidíme, na čem mezi sebou vlastně jsme.“

Najednou se vedle něho ocitla Judith, její ruka vystřelila vpřed a srazila pistoli dokonale zaskočeného muže stranou. Jean se bleskurychle otočil, přitom vytasil vlastní zbraň a zamířil jí muži do tváře. Byl to Bernini! Stál v okně, v rámu chybělo sklo, dům byl pravděpodobně zcela opuštěný a zpustlý. „Řekni mu, aby se nehýbal,“ dával pokyny Judith. „Přelož: hledám hraběte de Morangiès a muže, který tu v Římě páchá vraždy. Chci vědět, co o těch věcech ví a kde najdu hraběte.“

Judith hovořila rychle a výhružně a muž jí okamžitě odpověděl.

„Říká, že si myslel, že vy jste ten, kdo tu zabíjí lidi. Proto odešel z domu, aby vás odlákal od rodiny a zabil vás dříve, než se znovu pustíte do toho svého krvavého řemesla,“ tlumočila Judith mužova slova. „Kde je hrabě, neví, ale dostal od něho zprávu, že se má za všech okolností bránit proti každému útočníkovi stříbrnými kulkami. *Non vi sembrava strano aver dovuto usare l'argento?*“

Bernini mluvil dál a dál.

„Nemá prý tušení, proč má použít stříbrné kulky. Považoval to za nějaký zvyk ze starých pověr.“

„Ale přesto si jich pár obstaral?“

Judith se opět zeptala. „Ano, sehnal si je. Aby měl jistotu.“ Poslouchala, jak muž něco dál vysvětluje. „Chce vědět, kdo jste.“

„Řekni mu, že mě poslal otec hraběte. Chce, abych syna vypátral, zaplatil za něho dluhy a přivedl ho zpátky do Francie. Jestli má od hraběte ještě dostat nějaké peníze, tak je uvidí teprve tehdy, až ho najdu.“

Judith překládala a Jean zahlédl v Berniniho nazelenalých očích záblesk chtivosti, protože si lesníkovy slova vyložil tak, že právě narazil na studnu s penězi.

„Říká,“ překládala Judith mohutnou záplavu slov, „že je mu hrozně zatěžko zradit přítele, ale protože mu hrabě bohužel zanechal hrozně, opravdu hrozně moc nezaplacených účtů a on musí živit rodinu, tak se s těžkým srdcem bude muset...“

„Kolik?“ usekl Jean další vyjednávání.

„V přepočtu zhruba sto devadesát livrů.“ Judith si setřela z očí dešťovou vodu, zplihlé hnědé vlasy jí spadaly do obličeje. „Řekl, že by se obešel i bez úroků, jenom kdyby ty peníze dostal hned.“

„Jasně. Jakmile mi prozradí, kde hraběte najdu.“ Jean vrhl rychlý pohled na okolní, místy velice nízké střechy. Stáli s Judith na malé křižovatce, kde nebyli nijak chráněni. Místo jako stvořené k útoku a oni by byli snadnými obětmi.

Další blesk ozářil tělo černé kočkovité šelmy, která elegantně balancovala na hřebenu střechy. Svalnaté tělo bylo více než jeden a půl kroku dlouhé, ocasem bičovala sem tam. Šelma po chvilce opět splynula s temnotou.

Jean vytrhl pistoli a okamžitě po dlakovi vystřelil. Vyšla rána, jedna z cihel zacinkala a rozbila se, bylo zcela jednoznačné, že kulka minula cíl.

„Monsieur, on utíká!“ vykřikla Judith rozčileně a strhla si z břicha pultík se zbožím. Bižuterie se rozlétla z malých přihrádek a zčásti se vysypala do kaluží. Dívka skočila prázdným oknem dovnitř a rozběhla se za Berninim.

Jean zaklel a podíval se nahoru ke střechám. Pantera nebylo nikde vidět, ale nepochybně jen tak nezmizel.

Pospíchal do domu a za chůze znovu nabíjel pistoli, přitom se řídil zvuky, které Bernini s Judithou vydávali. Hnali se po schodech nahoru.

„Dávej si pořádně pozor!“ houkl hlasitě a pádil za nimi, přitom bral schody po třech najednou. Pistoli držel v pravé ruce, dýku zase zasunul za opasek. „Ten panter vás bude určitě pronásledovat!“

Zpuchřelé dřevo pod lesníkovou váhou sténalo, shora na něho dopadal jemný prach a celá konstrukce domu se zakymácela. Jean záměrně utíkal po méně vyšlapané vnější straně schodiště – ale přesto se tomu nevyhnul.

Jedno prkno pod ním povolilo, nohou prorazil dřevo a upadl. Schodiště se pod nárazem jeho těla rozechvělo, ruka s pistolí rovněž projela dřevem a

zapadla hluboko dovnitř. Vyčnívající třísky mu rozdrásaly kůži, zlomená prkna mu svírala nohu jako lovecká past, třísky měly stejný účinek jako háčky, zabraňující zvěři, aby se osvobodila.

S námahou si uvolnil ruku a teprve potom se mu podařilo vzepřít tak, aby nohu opatrně vysoukal z díry ven. Měl na ní řadu různých drobnějších škrábanců, ze kterých se mu řinula krev. Když pomalu stoupal po vratkých schodech nahoru, ozval se výstřel.

„Judith!“ Jean supěl námahou. Dorazil na vrchol schodiště a oknem se podíval na plochou střechu.

Judith se zrovna rozbíhala. Chtěla přeskočit na protější střechu, tam, kam právě dopadl Bernini. Takový druh lovu se ovšem Jeanovi vůbec nezamlouval.

Bernini kulhal, serafínčina kulka ho škrábla na stehně, ale nenechal se tím zpomalit a dál se jim snažil uniknout. Jean si z jeho chování domyslel, že muž nehodlá za žádných okolností hraběte zradit a bezpochyby ho bude chtít varovat, jakmile se mu podaří zbavit se pronásledovatelů. Berniniho prostě musí znovu chytit!

Přehoupl se přes okenní římsu a došlápl na mokrou, kluzkou střechu. Obdivně sledoval, jak se Judith s hravou lehkostí přenesla přes ulici a bezpečně přistála na protější střeše, jako kdyby se pohybovala po rovné zemi. Krátce se ohlédl přes rameno, Jean na ni zamával a dívka se opět rozběhla za Berninim.

Jean hluboce vydechl, mocně se odrazil od hrany a i on se přenesl přes propast.

Dopad mu vůbec nevyšel.

Přistál na místě porostlém mechem a uklouzl, rozplácl se na střeše jak dlouhý, tak široký a musel se pevně držet, aby nesklouzl a nezřítil se ze střechy na dlažbu. Pistole mu vypadla z opasku, sklouzla po taškách a zmizela. Hned potom uslyšel náraz, jak dopadla na zem.

Přes hřeben střechy se nad ním vysunul obrys hlavy kočkovité šelmy.

Shora na něho pohlédly dvě žluté oči.

* * *

Jean rozeznal, že zvíře nemá úplně černou srst, ale že se na ní rýsují náznaky světlých skvrn. V blížící se bouří se panterovi rozechvěly vousky kolem pysků, krátké uši byly vztyčené do výše. Šelma působila dojmem,

jako by si chtěla člověka zblízka důkladně prohlédnout, aby si zapamatovala jeho tvář a vryla do paměti příslušný pach.

Jean se na stůru upřeně zahleděl, přemýšlel, jestli má jednou rukou pustit úchyt, za který se držel, a sáhnout po dýce. Byl by to nebezpečný manévř, protože by mohl snadno sklouznout a spadnout na zem – a tak jako tak by tím dlaka jen vydráždil k útoku!

Z napolo rozevřeného chřtánu se ozvalo tiché zavrčení, Jean se prudce nadechl a potom... panter zmizel stejně rychle, jako se předtím objevil.

Co...? Jean pochopil dlakovo chování jako varování, aby okamžitě upustil od pronásledování Berniniho. Poslední varování... a možná dokonce i dobře míněné? Nabýval dojmu, že se pod panterovou srstí skrývá uvážlivější bytost než ta, jakou se stal Antoine, když se proměnil do podoby bestie.

Chastel zaklel, vytáhl se k hřebenu a pak dále na plochou část střechy. Vstal a zaříval se provazci deště na místo, kde se Judith a Bernini stali ve vzdálenosti dobrých třiceti kroků hlavními aktéry nerovného souboje ve skákání přes nízké, vyšší i dost vysoké střechy.

Muž už déle nevydržel nasazenou rychlost, šlachovitá serafínka se k němu dostávala blíž a blíž. Měl sice náskok dvou střech, ale zraněná noha mu začínala příliš vadit v pohybu.

Jean se rozběhl, skákal ze střechy na střechu, ze střech na balkóny a z nich zase šplhal nahoru a opět se hnal přes tašky a hřebeny dalších střech. Boty mu nejednou uklouzly.

Děšť nepolevoval a chladný, ostrý vítr měl za následek, že se běhání po střechách stávalo stále nebezpečnějším rizikem.

Právě když se Jean vyšplhal po sloupu pouliční lucerny nahoru a pomocí loktů se drápal na další střechu, přiskočil ho jediným elegantním skokem černý panter. Šelma pootočila hlavu, přitom na něho zaprskala a pak pádila za Berninim a Judith, kteří byli na vedlejší střeše.

„Pozor!“ zařval Jean a vytáhl se na střechu. „Žene se za váma!“

Panter se přenesl přes mezeru mezi budovami – a vrazil předními tlapami Judith do zad! Když dívka zaslechla varování učitele, bylo už příliš pozdě. Ani se nestáčila obrátit. Nečekaný úder ji vyvedl z rovnováhy, pravá noha jí podklouzla. Judith dopadla na tašky střechy a narazila do nich hlavou, až to zadunělo. Tělo jí zvláčnělo – a pomalu se šinulo po šikmé střeše níž a níž k okraji!

Bernini strnule civěl na pantera a pomaličku couval. Pistoli už zřejmě dávno ztratil, a jak to tak vypadalo, neměl žádnou jinou zbraň, kterou by se mohl bránit.

Jean přiskočil na protilehlou střechu a přistál na zešikmené ploše. Volba, před kterou teď stál, byla pro něho hotovým utrpením: jestli vystřelí na pantera, ztratí Berniniho. Jestli se naopak zaměří na muže, tak na něho zaútočí panter. A navíc, ať se rozhodne, jak chce, serafínce v obou případech hrozilo, že se zřítí ze střechy!

Zbývala mu jediná možnost.

„Judith, prober se!“ zaryčel do burácení větru a opatrně sklouzával po šikmé střeše dolů, aby se k dívce dostal co nejbližší. Chodidla jí už přepadla přes okraj střechy, zbytek těla je pomalu následoval. „Otevři oči, dítě!“

Mladá žena dál ležela v bezvědomí, na hlavě jí po straně stékal pramínek krve ze široké tržné rány ve vlasech a déšť ho odplavoval pryč. Tou dobou se jí houpaly nad ulicí už obě nohy, jenom trup ještě spočíval na střeše.

Jeanovi se podařilo zachytit cíp dívčiny šaty hned vedle ramene, když v tom serafínka podlehla zákonům zemské přitažlivosti a sklouzla dolů. Zároveň stahovala i Jeana, ten zalapal po dechu, zapřel se oběma patami o tašky, prokopl je a ve vzniklém otvoru se přece jen jakž takž zachytil.

Judithino bezvládné tělo se houpalo deset kroků nad dlažbou ulice, Jean měl prsty křečovitě zabořené do mokré látky dívčiny šaty a trupem se rovněž hluboce vysunul přes okraj střechy. Doufal, že tašky ten tlak vydrží a nepovolí mu pod nohama.

Zasténal, s námahou se zvedl, přičemž pocítil pekelnou bolest v kříži. Dlouho už takovou zátěž nesnese!

Jeanovi se postupně podařilo přitáhnout Judith z větší části k sobě nahoru, když tašky neodolaly soustavnému tlaku a stalo se přesně to, čeho se obával. Vypálená hlína pod ním praskla – jenže ne pod nohama, ale pod zadkem. Probořil se střechou dovnitř, nejdříve zády, po nich zbytkem těla, v prstech železnou silou svíral Judithiny šaty a stáhl ji s sebou.

Nepadal hluboko, nanejvýš jeden krok, pak tělo dopadlo na dřevěná prkna, dívka přistála na něm.

Kolem nich vládla naprostá temnota a vonělo sušené maso. Leželi na půdě, kterou obyvatelé domu využívali jako zásobárnu.

Jean ze sebe svalil bezvědomou dívku a poslechl si, jestli jí tluč srdce. Bilo s neztenčenou silou, byla jen v bezvědomí, a dokonce se zdálo, že pomalu začíná přicházet k sobě. Při lovu mu už ale moc nepomůže. „Zůstaň tady a odpočiň si,“ prohodil k ní krátce, uložil ji trochu pohodlněji, znovu vyšplhal dírou na střechu a vydrápal se po zkosené části střechy, až se konečně dostal na kousek rovné plochy.

Po panterovi ani Berninim nebylo nejmenší stopy.

„Zatraceně!“ Pospíchal dál, přitom jím zmítaly obavy, že každým okamžikem narazí na mužovu roztrhanou mrtvolu.

Když dorazil k okraji střechy a podíval se dolů do ulice, spatřil Berniniho, opírajícího se zády o domovní zeď. Černý panter seděl před ním a navzdory proudům deště byl naprosto klidný. Jenom špička ocasu sebou mrskala.

Co tam dole dělají?

Jean seskočil na nejbližší balkón, z něho se odrazil k nízkému přístřešku, další skok směřoval na prkna malé dřevěné boudy a nakonec dopadl až na zem. Vytáhl zbraně a blížil se k místu, kde muž s panterem nehybně vyčkávali.

Panter se s nenapodobitelnou arogancí kočky podíval přes rameno přímo na Jeana, varovně zaprskal a vycenil dlouhé špičáky.

„Nemůžu ti dovolit, aby ses toulal Římem a zabíjel lidi,“ pronesl Jean klidně a dál postupoval k panterovi. „Bernini mi musí říct, kde najdu hraběte, nesmíš mu nic udělat. Máme stejného protivníka.“

Panter se zvedl a udělal několik rozvážných kroků ke kořisti, přitom se ozvalo skřípění a praskání kostí, tělo měnilo tvar, zvětšovalo se a nabývalo lidskou podobu. Zároveň se z něj vytrácela zvířecí elegance. Panter se změnil na mísence člověka a zvířete, ten si před Berninim stoupl na zadní a rukou mu sevřel krk. Stvoření sice bylo ve své polovičatosti útlejší než bestie, ale stejně nebezpečné jako předtím.

Bernini se ani nehnul a vyvalenýma očima zíral na bytost, která se před ním zhmotnila snad z největších hlubin nočních mūr a nyní stála živá přímo před ním. Strach ho zcela ochromil.

„Je možné, že máme stejného protivníka, ale současně jsme i soupeři,“ zavrčel tvor na Jeana, který zřetelně viděl vztyčené špičaté uši. „Nemůžu ti dovolit, aby ses Berniniho zmocnil, jinak ti prozradí věci, které mě oberou o výhodu, již dosud mám.“ Bytost sklopila hlavu, ulici ozářil další blesk a v jeho světle se nebezpečně zaleskly žluté oči. „Nemůžu tě věčně šetřit, človče. Jestli se ke mně přiblížíš a ani v budoucnu nebudeš ochotný poslechnout moje varování, skončíš jako všichni, kteří se proti mně postavili.“

Jean pozvedl pistoli. „Ustup, a to hned!“

„Máš jenom jednu kulku. Jsi tak dobrý střelec, abys mě zabil jedinou kulkou? Kromě toho prší, střelný prach ti mezitím určitě zvlhnul a nechytne.“ Panterčí člověk zavrčel. „Pouštíš se do obrovského rizika, když mě...“

Třeskla hlasitá rána.

Kulka vytrhla tvorovi z ramene kusy masa a srsti.

Krev vystříkla na domovní zeď.

Tím, kdo vystřelil, nebyl Jean. Lesník popošel o krok dopředu – a uviděl Bathsebu. Dívka stála v boční uličce a pod malým přístřeškem horečně dobýjela pistoli. Nepochybně se pustila v Judithiných stopách a ze země sledovala celý hon, dokud nedostala příležitost zasáhnout. Pak jí okamžitě využila.

Míšenec pantera a člověka popadl Berniniho, přitáhl ho k sobě a použil ho jako ochranného štítu proti Jeanovi. Mohutně zaryčel a rozběhl se k rudovlasé serafínce.

„Utíkej!“ zařval Jean a bylo mu jedno, jestli Berniniho trefí, nebo ne. Vypálil.

Klik.

Bytost měla pravdu: prudký déšť si našel cestu do pistole, pronikl až ke střelnému prachu a učinil ho nepoužitelným.

Bathseba pustila nenabitou pistoli na zem, vytasila dvě stříbrné dýky a chystala se odvrátit útok. „Já před tebou neuteču, ty jedna pekelná stvůro!“ zaječela na tvora. „Tvoje cesty tady končí.“

Stvoření mrštilo Berninim stranou, muž vrazil do zdi, odrazil se od ní, dopadl na zem, několikrát se převrátil a zůstal nehybně ležet. Panter se ale vymrštil k mohutnému, neuvěřitelně rychlému skoku a přistál všemi čtyřmi na Bathsebině hrudi. Dívku to odhodilo dozadu, přičemž narazila do rohu domu, před kterým stála.

Žena vykřikla, ale i tak okamžitě bodla. Stříbrná čepel pronikla srstí do masa stvůry, až to zasychelo. Druhá čepel minula cíl, protože šelma se dobře mířené ráně hbitě vyhnula a zespodu chňapla dívce po paži. Dlouhé zuby se zabořily do předloktí i paže. Kosti hlasitě zapraskaly a na několika místech se zlomily.

Serafínka zoufale *zaječela!*

Jean už byl na cestě k oběma bojujícím, pozvedl ruku s dýkou, ale neodvážil se zbraň hodit. Možná by pantera zasáhl, ale stejně tak mohl trefit i mladou ženu.

Tvor pustil dívčinu ruku. Ta bezvládně visela Bathsebě podél těla, roztrhaná a naprosto nepoužitelná. Bytost se natočila k Jeanovi a vycenila krví zalité špičáky. „Zpátky, nebo ji zabiju!“ zapraskala a zpoza zkřivených prstů vystřelily čtyři dlouhé, zahnuté drápy, ostré jako čepele srpu. „Já po vás nic nechci.“

„Ta mrcha mě kousla,“ vykoktala Bathseba zděšeně, šedé oči široce rozevřené. Věděla, co to pro ni znamená, Jean jim to dost často jasně

vysvětloval. „Pane, smiluj se nade mnou a nad mou duší.“ Nezraněná ruka vylétla vpřed, druhá stříbrná dýka pronikla se zasyčením do tvorova těla.

Panterovitá šelma rovněž udeřila.

Ostré drápy vyryly dívce do hrudi hluboké rány, potom stvůra skočila k Berninimu, popadla ho a prchala pryč, vyskočila na střechu nejbližšího přístřešku a odtamtud pádila zběsilou rychlostí dál nahoru na domovní střechy.

Jean ji nechal, ať si táhne po svých, a padl na kolena vedle Bathseby, jíž z ran tryskala záplava krve. Podle nepřítomného pohledu v očích poznal, že dívka přestala cítit bolest a upadla do hlubokého šoku. Přiložil jí k hrudi ruce, ale neviděl nejmenší naději, že by se hluboké rány ještě mohly zacelit. Bathsebu už nikdo nedokáže zachránit, dívka vykrvácí.

Blížily se k nim kroky, přivrávorala k němu Judith, lapala po dechu a i ona klesla na kolena. Okraje tržné rány, kterou měla na hlavě, byly stále ještě široce rozchlípené, zahlédl bílou barvu kosti, protože déšť z rány vyplavil krev. Dívka si zakrývala ústa rukou. Jean nevěděl, jestli se snaží potlačit zvracení nebo zoufalý křik.

Bathseba potřásla hlavou. „Ne, monsieur. Nechte mě umřít, abych se nestala bestíí,“ vyrazela ze sebe koktavě, zamrkala a zavřela víčka, protože jí déšť bušil do obličeje. „Já jsem...“

Z těla vyprchaly známky života.

Judith hlasitě zavzlykala a pokřičovala se.

Zdálo se, že uplynula věčnost. Déšť lhostejně dopadal na muže, držícího v náručí mrtvé tělo dívky, která mu byla svěřená pod ochranu. Bathsebina krev stékala do strouhy a voda ji odplavovala pryč, dokud rány v těle nepřestaly krvácet.

Jean měl pocit, že je najednou slepý a hluchý. Neuvěřitelná prázdnota ho sevřela stovkou ponurých paží. Ani Judith, schoulené vedle mrtvé přítelkyně, nedokázal říct jediné slovo. Den skončil naprostou porážkou. A poznáním, že lov je mnohem nebezpečnější, než si vůbec dokázali představit.

6. listopad 1767, Itálie, Řím

Jean seděl v pokoji v přízemí, přímo naproti Gregoriině pracovně, a přes psací stůl pozorně studoval tváře Debory, Sarai a Judith, které si stouply do řady a stály bez jediného slova. Přinesly mu nové zprávy o tom, co se povídá v Trastevere, ve čtvrti, kde ztratili Bathsebu. Rebekka, čtvrtá a

poslední serafínka, stála na stráži před domem, kde, jak se domnívali, žil Ruffo, druhý komplic hraběte de Morangiès. Jakmile se Ruffo, hrabě nebo druhý dlak objeví, okamžitě jim o tom dá po poslíčkovi vědět.

Jeanovy prsty si pohrávaly se zavřeným kalamářem, černá tekutina se šploucháním narážela do skleněných stěn a vytvářela malé bublinky. „Takže dnes už přece jen existují lidé, kteří přiznávají, že pantera zahlédli?“

Černovlasá Sarai, která stále výrazněji zaujímal mezi serafínkami vedoucí postavení, si odkašlala. „Slyšela jsem, monsieur, že ho hodně lidí, kteří tam žijí, označují za patrona celé čtvrti. Od té doby, co se tam černá kočka potlouká, se chátka neodvažuje vycházet v noci na ulici. Je tam mnohem bezpečněji, než bývalo dříve. Takže nemůžeme očekávat, že by nám někdo z místních pomohl při lovu.“

Jean si rukou prohrábl dlouhé stříbrné vlasy a sklonil hlavu. „Ukázal se někdo v domě, kde bydlí Bernini?“

„Jenom jeho žena a děti,“ odvětila Sarai. „Od té noci ho nikdo neviděl, jako by se propadl do země. Ale na druhé straně nikdo neobjevil jeho mrtvolu.“

„Obávám se, že odešel z Říma.“ Gregoria se nepozorovaně připojila k jejich poradě a zaslechla, o čem se hovoří.

Sarai se zatvářila skepticky. „Ta stvůra ho určitě zabila.“

„Ani jedno, ani druhé.“ Jean zvedl hlavu. „Bernini se někde schovává v úkrytu a hledá hraběte, aby mu podal zprávu o nejnovějších událostech, nebo to už možná dávno udělal. A ta stvůra chce z něho dostat to samé, co my: místo, kde se hrabě skrývá.“

„Potom by byla vůči nám ve výhodě.“ Gregoria, která na sobě měla černé upnuté šaty, se posadila na pohovku vedle okna, do jehož skla se opíraly spršky deště. Nebylo hezky, počasí bylo pošmourné, vlhké a mlhavé. Jako stvořené pro pantera, aby se mohl volně pohybovat po městě bez toho, že by ho někdo rušil.

Jean sevřel ruku v pěst, podepřel si jí bradu a zadíval se vedle Sarai na sklo poseté drobnými kapkami, zatímco druhá ruka si stejně jako předtím hrála s kalamářem. Řím byl prostě příliš velký na to, aby hraběte a jeho komplice našli – nebo jim možná chyběl čas. „Obávám se, že se nám ani jednoho z nich nepodaří chytit,“ zamumlal tiše. Bylo pro něho těžké neztratit víru a odhodlání.

Obhlížel si zkamenělé tváře serafínek. V tom, jak se jim dařilo strávit nečekanou smrt své společnice Bathseby, se značně lišily. Judith vždy znovu zvlhly oči, když přišla na onu noc řeč, ostatní dokázaly bolest

skrývat. „To se spraví,“ řekl jim a obdařil je náznakem úsměvu. „Jděte do postele, odpočiňte si, a jak jsme se domluvili, jedna z vás potom vystřídá Rebekku.“ Kývl na ně. „Děkuju.“

Dívky před ním a Gregorií vysekly poklonu a pomalu vyšly z pokoje. Jean a abatýše se za nimi zamyšleně dívali.

„Všiml sis toho?“ zeptala se ho, když se za Sarai zavřely dveře.

„Že chodí jako staré báby, s pokleslými ramený, že z nich vyprchala síla?“ Znovu si povzdechl. „Varoval jsem je, že to nebude mít nic společného s tím, co je vojáci naučili.“ Zaklel. „Potřebovali bychom více času, abychom je dostatečně připravili. Pro pantera a bestii jsou něco jako lepší dobytek na porážku, vždyť se skoro vůbec nedokážou pořádně bránit.“

„Podceňuješ je,“ varovala ho Gregoria jemně. „Bathsebina smrt je pro ně příšerný zážitek, ale ony se z toho poučí. Dostali jsme pro začátek pět serafínek, každá z nich zprvu jednala sama za sebe. Dnes jim vidím v tvářích, že je ten zážitek stmelil.“ Přikryla mu ruku dlaní. „Jsem si tím jistá, Jeane. Tys taky od nikoho nedostal příležitost, aby ses připravil na to, co jsi se mnou v Gévaudanu prožil.“

„A potreboval jsem tři roky, než jsme s tou hrůzou skoncovali. Ne, než jsme skoncovali s *jednou*,“ vztyčil ukazováček, „z těch hrůz. Ta druhá,“ zvedl i prostředníček, „si tu pořád ještě volně pobíhá. Až bude hrabě mrtvý a Florence na svobodě, tak se konečně budu moci v klidu vyspat.“

„Co bude s panterem?“

Jean dlouze uvažoval. „Přiznávám, že jsem z něho zmatený.“ Podíval se na abatýšinu sněhobílou ruku a těšil se z tepla, které mu pronikalo kůží do krve a dál putovalo do hlavy až k samému srdci. „Při našem prvním setkání by pro něho nebylo nic snadnějšího než na mě zaútočit, a při druhém by bylo úplnou hračkou, aby mě srazil ze střechy nebo mi nějak jinak ublížil. Ale tahle bestie to neučinila.“ Podíval se jí do šedohnědých očí, které ho pozorně sledovaly. „Panter mě varoval, abych se mu nemíchá do jeho záležitostí. Později, když jsme znovu stáli tváří v tvář, zřetelně řekl, že mu na nás vůbec nezáleží.“

„Je to muž?“

Jean si před očima promítl, jak míšenec vypadal, a pokrčil rameny. „S největší pravděpodobností.“

Gregoria pokrčila čelo. „Jestli po nás nic nechtěl, proč zabil Bathsebu?“

V duchu si vybavil útok a oba bojující soupeře. Rychlého pantera, který měl v boji neustále navrch, a nezkušenou serafinku. Zpětně ho zahrnuly výčitky jako listí, když ho hodíte proti větru. „Já nevím,“ zašeptal. „On

je... nakonec asi přece jen není nic jiného než bestie, skrz naskrz zlý. Žádné výjimky neexistují, i když jsem byl v pokušení o tom pochybovat...”

Gregoria chvíli mlčela, ruku nechala spočívat na Jeanově pravici. Tajemství, které již tak dlouho nosila na duši a které před ním skrývala, zrovna před ním, komu věřila jako žádnému jinému člověku na světě, muselo konečně vyjít na světlo. „Musím ti něco říct,“ začala opatrně. „Jde o... jde o Florence.“

Jean na ní viděl, že se jí hovoří jen těžce. „Máš něco nového? Vypátral Lentolo něco o místě, kde ji drží?“

Abatyše potřásla hlavou. „Je tu jedna věc, ke které jsem se ti už dávno chtěla přiznat. Florence je...”

„Co, Gregorie? Co je s ní?“

„Ona je také bestie.“

Beze slova na ni zíral, kalamář mu vypadl z prstů. Dopadl na stůl, dvakrát se převrátil a zůstal ležet. Jeanovi vyschlo v ústech a musel několikrát polknout.

„Odkdy?“

„Už hrozně dlouho. Promiň mi to, Jeane.“ Oběma rukama ho chytila za prsty a opřela si čelo o mužovo předloktí. „Odpusť mi, že jsem ti to nikdy dříve neřekla.“

„Kdo z ní udělal bestii? Hrabě, nebo Antoine?“

„Ani jeden z nich. Florence se narodila jako bestie,“ odvětila Gregoria a pohlédla mu do očí, aby zjistila, co cítí. „Když dostala první měsíčky, přeměnila se v monstrum, vždycky za nocí, kdy byl úplněk. Zavíraly jsme ji a hledaly prostředek, jak ji vyléčit. Víš, jaká je, Jeane: není v ní jediná kapka falše a má dobré srdce! Jenom když se jí zmocnilo šílenství, nedokázala se ovládnout. Řádila a zuřila, a přesto pokaždé, když se pak probudila, si myslela, že zase dostala záchvat padoucnice.“

„Ted’ konečně chápu, kde se ta samice skrývala,“ zašeptal Jean a nepřítomně se díval před sebe. „Celá léta jsme se snažili bestii vystopovat a dostat, přitom byla přímo mezi námi.“ Pomalu stáhl ruce a upřeně se na abatyši zahleděl. „Měla jsi mi to říct, Gregorie,“ pronesl vyčítavě. „Měl jsem recept od léčitele a potřeboval jsem jenom krev bestie, která Antoina pokousala.“ Zabořil se do židle, polkl, oběma rukama si zakryl obličej, aby neřekl slova, jichž by později litoval. Zhluboka se nadechl a zase stáhl ruce dolů. „Florence byla klíčem ke všemu.“

„Ty recepty nebyly k ničemu, Jeane. Kdybych ti to řekla, nepomohlo by to. Kat byl podvodník a hochštapler, nic jiného.“

„Jeho umění bylo dost dobré na to, aby zachránilo zraněné v Gévaudanu před hrozbou, že se z nich stanou bestie!“ opáčil lesník vztekle. „Copak by nám uškodilo, kdybychom se o to pokusili?“

„Pochop mě, Jeane.“ Gregoria viděla, že se jí stále víc vzdaluje a jeho láska k ní začíná kolísat. „Měla jsem strach, že bys spolu s Maleským Florence zabil.“

„To bych nikdy nedokázal udělat. Už kvůli Pierrovi ne,“ pronesl Jean chladně. „Ale tys mě nechala, abych zabil Antoina, Gregorie, přestože jsi věděla, že je naděje na uzdravení.“

„To by nepomohlo, Jeane,“ vykřikla abatyše vášnivě.

„To se už nikdy nedovíme.“ Zvedl se, bez jediného pohledu prošel kolem ní a vyšel z místnosti.

„Jeane?“ Gregoria vstala a pospíchala za ním, viděla, jak prošel halou, protějšními dveřmi a míří ke dveřím do dvora. „Jeane!“ vykřikla zoufale.

Nereagoval na její slova, ale vyřítil se do deště, rozrazil bránu do ulice a zmizel.

Gregoria spěchala za ním, vyběhla ven, ale nikde ho už nezahlédla. Déšť jí promáčel šaty, vítr studil tak, že se rozklepala zimou. „Jeane!“ vykřikla znovu a slyšela, jak ozvěna jejího volání proniká uličkou, odnikud však nezazněla odpověď.

Zmocnila se jí bezmoc, která se vybíjela v němých slzách. Čestnost ji oloupila o přítele, kterého přitom tak naléhavě potřebovala. Výčitky, jež si dělala, ji bolely u srdce a prodíraly se útroby stále hlouběji a hlouběji. Začalo ji bodat v podbřišku, s lehkým zasténáním se předklonila a opřela o bránu.

„Co je s vámi?“ Najednou se vedle ní objevila Sarai a podepřela ji. „Slyšela jsem vás, jak voláte.“

„Mně... není mi dobře,“ vysoukala ze sebe abatyše stísněně a pocítila křeče. „Doved' mě zpátky do domu, Sarai.“

Když došly do haly, poslala Gregoria pozornou Sarai do jejího pokojíčku a začala se belhat po schodech nahoru. Potřebovala si na okamžik odpočinout a zamířila do svého prostého příbytku. Na sedmém schodu se musela zastavit. Srdce jí prudce bušilo v hrudi a zmocnila se jí závrať. Měla pocit, že jí jsou šaty tak těsné, že každou chvíli povolí ve švech. Rychle se posadila, než se jí úplně podlomí nohy. Mohla by spadnout až dolů.

Gregoria si přejela rukou po břicho. Teď už nebylo pochyb, počala dítě. Ta jediná noc plná lásky a vášně měla důsledky a abatyše pevně věřila, že

sám Bůh si přál, aby nosila pod srdcem dítě. Jiné ženy v jejím věku už dávno nemohly mít potomky.

„Pán tě povolal k vyšším cílům,“ zašeptala nenarozenému dítěti. Zatím ještě dokázala skrývat těhotenství pod šaty, později si bude muset převazovat břicho a krátce před porodem odjede pod nějakou záminkou pryč z Říma.

Gregoria věděla, že na ní sotvakdo pozná, že je těhotná. Když byla naposledy v jiném stavu, narostlo jí břicho až v osmém měsíci, a kdyby tehdy tvrdila, že za to může dobré jídlo, každý by jejím slovům uvěřil.

V duchu přemítala, jestli by neměla Jeanovi říct, že s ním čeká dítě, ale v této chvíli to rozhodně nebyl dobrý nápad. „Časem se ukáže.“ Gregoria se vyškrábala na nohy a vyšla po schodech nahoru.

Stála před dveřmi do svého pokojíku... a slyšela tiché pískání.

Když natáhla ruku ke klíče, ucítila průvan. Vítr pronikal škvírami v rámu dveří a v zámku a způsoboval přitom ono pískání. Podzimní vítr nabral natolik na síle, že se dokázal protlačit tmelem v oknech dovnitř do pokoje. Otevřela dveře – a na prahu se zastavila.

Obě křídla vysokého okna, sahajícího až k podlaze, byla dokořán, závěsy povlávaly jako vlajky v bouři, která pronikla do jejího příbytku a nikdo jí v tom nebránil. Déšť se jí probojoval až k posteli. Její poznámky a překlady poletovaly po místnosti, některé popadaly na vlhká místa na podlaze a úplně nasákly vodou.

Gregoria rychle vešla do pokoje, potom ale náhle zpomalila. Zmocnil se jí pocit, že není sama.

Dveře za ní s hlasitým bouchnutím zapadly do zámku, Gregoria se rychle otočila a vytasila stříbrnou dýku. „Kdo je tam?“ Cítila vzrušení, ale kupodivu žádný strach. Kdyby Bůh chtěl, aby byla mrtvá, uhořela by oné noci v Gévaudanu spolu s ostatními sestrami.

Roh místnosti hned za dveřmi ležel v naprosté temnotě. Gregoria neslyšela dýchání ani žádné jiné zvuky, které by jí naznačily, kde se nezvaný návštěvník nachází.

„Kdo je tam?“ opakovala vyzvání určené neviditelnému vetřelci, aby se ukázal a vystoupil na světlo, padající oknem dovnitř do pokoje. „*Chi c'è?*“

V hloubi duše počítala s tím, že se objeví bestie. Není vyloučeno, že jim hrabě přišel na stopu nebo k ní do pokoje možná vtrhli lidé, které za nimi poslal. Nebo černý panter...

Stále se nic nedělo.

Gregoria zvolna popocházela blíž a blíž k temnému koutu, až došla úplně do rohu. Byl prázdný. Dveře za ní zabouchl vítr, nic jiného za tím nebylo.

Obrátila se, zamířila k psacímu stolu a zavřela obě křídla okna. Při pomýšlení, že by měla sejít dolů a přinést si hořící svíci, dostala strach. Místo toho v šeru sesbírala volně ležící listy, zanesla je ke skříním a rozložila je vedle sebe, aby vyschly.

Gregoria byla s prací téměř u konce, právě urovnávala poslední papír, když za sebou zaslechla tichý zvuk, jehož původ si nedokázala vysvětlit. Neměl nic společného ani s větrem, ani s deštěm.

Ruka jí znovu sklouzla k rukojeti dýky. „Pane, stůj při mně a ochraňuj mne před...“

Zazněla hlasitá rána a obě křídla okna se znovu rozletěla, zuřící bouře bezohledně vyrazila západky, dvě menší tabulky skla se rozbily.

Gregoria vykřikla, hbitě se otočila a trhla dýkou vzhůru.

Znovu před ní byla jenom temnota. Ale pokud se hluboce nemýlila, právě zahlédla, jak se kolem ní mihnul protáhlý stín a zmizel venku. Rychle přistoupila k oknu a vyhlédla ven.

Nic.

Okolní střechy byly prázdné, široko daleko nikde nikdo, ani bestie, ani lidská duše. „Už vidím věci, které prostě neexistují,“ zabručela si sama pro sebe a spustila ruku s dýkou dolů. Podruhé onoho večera zavřela okno, přitom se její boty brodily ve střepích.

K abatyšinu pokoji se blížily chvatné kroky. „Abatyše, je vám dobře?“ zaslechla skrz dveře Sarain hlas.

„Ano, děkuji. Trochu si tu se mnou zahrávala bouře,“ zavolala na vysvětlenou. „Nemějte starosti, mně se nic nestalo. Jenom budu zítra potřebovat skláře.“

„Tak tedy dobrou noc, abatyše.“ Kroky se opět vzdálily.

Gregoria se pousmála. „Hodné děti.“ Sehnula se, posbírala střepy a vhodila je do nepoužívaného nočníku.

Potom jí ruka ztuhla. Na zemi našla krvavý otisk, který dešťová voda téměř úplně smyla. Gregoria neměla žádné zkušenosti a neuměla určit, jaké zvíře zanechává ty které stopy, ale zdálo se jí, že má před očima otisk tlapy obrovské kočky.

* * *

Jean déle nevydržel žár, který mu spaloval tělo. Mohla za to jeho zjitřená mysl, otrásla jím Gregoriina slova a ovládal ho vztek.

Hlavou se mu honily nejrůznější myšlenky. Před očima se mu míhaly oběti, které bestie v Gévaudanu pozabíjela, mrtvý Malesky, jeho vlastní mrtvý syn. Mnoha úmrtím se dalo předejít, kdyby věděl o Florencině tajemství! Kdyby dostal pár kapek její krve!

„Sakra!“ zaryčel hlasitě do větru a deště. Byla chyba, že začal takhle uvažovat. Antoine by si nikdy nenechal pomoci, vyžíval se v tom, že se měnil v bestii, a okamžitě by se rozběhl za hrabětem, aby se nechal znovu nakazit.

Ale co když možná ne?

Jean úpěl, pobíhal prázdnými uličkami města, kůže ho příšerně svědila, bránila se dotyku látky. Strhl si šaty z těla a bez zájmu je nechal ležet na zemi. Déšť zchladil pálení kůže, dokonce měl pocit, že slyší, jak kapky zasycí, když mu dopadnou na tělo.

Trápila ho nepředstavitelná žízeň.

Neměl na sobě nic než kalhoty. Zastavil se před proudem vody, tryskajícím z kamenné figury na rohu nějakého domu, otevřel ústa a chtivě pil. Polykal a kašlal, ale žízeň tím nezahnal. Ale malý vodopád ho aspoň trošičku ochladil.

Jean se poškrábal na hrudi a neodvažoval se pořádně prozkoumat své tělo. Cítil, že mu chlupy všude na těle zhoustly, dokonce i vlasy na hlavě rostly a rostly.

„Ne,“ zašeptal a postavil se přímo do středu proudu vody. Zvedl ruku a prohlížel si zarudlou jizvu, kde ho Antoine před smrtí zranil. „Ne, Pane na nebesích! Já to nechci! Nedopusť, aby se ze mě stal jeden z nich!“ Dolní čelist ho pekelně bolela, skřípělo v ní, bolely ho zuby, měl pocit, že z obou stran u něho stojí lazebníci s kleštěmi na zuby a oba najednou táhnou každý opačným směrem. Jean se zhroutil na kolena, lomcovaly jím prudké záchvěvy.

O zoufalého muže se nikdo nestaral. Šílenci byli příliš nebezpeční, ujmou se ho městské strážě.

Musím pryč! Zvedl se, s námahou popadal dech. Musím pryč z města, dříve než začnu útočit na lidi a trhat je. Potácel se kolem domovních zdí a využíval hrubé stěny jako oporu a zároveň pro orientaci, zatímco se mu neustále zhoršoval zrak.

Zato najednou cítil mnohem víc pachů.

Řím měl pro něho připravenou zásobu pachů, o nichž neměl nejmenší potuchy, že vůbec existují. Jeho kroky se zpomalily, nasával vzduch a užíval

si pachy, které se v něm vznášely. Cítil kořist. Děšť mu nedokázal otupit nebo zastřít čich.

Trápila ho palčivá bolest, chtěl zařvat – a z hrdla se mu vydralo chraplavé, pronikavé zavytí. Proměnil se v bestii! Člověk Jean byl polapen v chlupatém, silném těle tvora, který žádostivě toužil po krvi, aby konečně uhasil žízeň, jakou nedokázala uhasit ani voda, ani víno!

Bestie pobíhala uličkami. Jean viděl, jak se jeho změněné tělo pružně pohybuje a kypí silou. Bez váhání skočil na muže, který právě vycházel z jasně osvětlené budovy, z níž dveřmi a škvírami v oknech proudily na ulici nesčetné pachy. Musela to být hospoda. Muž neviděl, že se Jean k němu blíží, dokud se na něho nevrhl. Rukama, na nichž narostly obrovské drápy, mu roztrhal kabát a košili, aby se dostal k nechráněnému hrdlu. Oběť vydala přidušený výkřik, pak jí Jean zabořil zuby do krku a skousl.

Ucítil teplou krev, žízeň byla stále větší a větší, přímo k nevydržení, a nutila ho, aby pil víc a víc, aby nezkrutně chlemtal a vrčel naplněn blahem a vzrušením. Tento pocit překonával všechno, co doposud zažil, a už nikdy o něho nechtěl přijít.

V opojení ale i tak postřehl, že se dveře za ním znovu otevřely, pak zaznělo pronikavé zaječení nějaké ženy.

Zaprskal a otočil se, uviděl nějakou děvku, která si vyšla se zákazníkem na ulici. Jean teď chtěl zjistit, jak chutná ženská krev, zavrčel, okamžitě se odrazil a s roztaženýma, krví zalitýma rukama vyletěl přímo proti ní.

Od tohoto momentu se svět ponořil do temně rudé barvy, nabral chuť krve a masa...

Jean se probudil v rozválené posteli. Byl nahý. Zděšeně se posadil a rozhlédl se kolem sebe.

Šaty, které měl večer na sobě, ležely poházené po místnosti. Nevěděl přesně, jestli se mu obrázky uplynulé noci jen zdály, nebo jestli je skutečně prožil. Co jsem to jen udělal? Zvedl ruce a viděl – že nejsou od krve.

Udělal jsem vůbec něco?

Jizva zlomyslně svítila a bolela.

Oči se mu stočily ke stříbrné dýce, ležící vedle na nočním stolku. Pomalu po ní vztáhl ruku, bříska prstů spočinula na chladné čepeli.

Když ucítil, že se mu kůže zahřívá, rychle stáhl ruku zpátky.

XI.

KAPITOLA

Itálie, Řím, 29. listopad 2004, 09.12 hodin

Eric nevěřil svým očím.

Ležel nahý na podlaze jídelny, slunce svítlo oknem dovnitř a ozařovalo... Severinu. Fyzicky naprosto nedotčenou Severinu, s oběma rukama, nohama i ostatními částmi těla, jaké k normální zdravé ženě obvykle patří.

Odpočívala vedle něho, hlavu si podepírala rukou, dívala se na něho modrýma očima a usmívala se. Pramínky světlých vlasů jí spadaly na záda a leskly se ve světle. „Dobré ráno,“ pozdravila. „To byla ale noc!“

„To ano,“ zaskřehotal Eric a neptal se, co tím myslí. Nehodlal jí prozradit, že si z ní nic nepamatuje. Tlak v hlavě zmizel, bestie se stáhla. V několika následujících týdnech bude mít od ní pokoj. Až do příštího úplňku. Eric si přísahal, že v té době už v sobě nebude nosit vlka. „Ano, byla... dobrá.“

„Dobrá?“ Severina se posadila. „Byla to ta nejneuvěřitelnější noc mého života! A jestli budu v příštích dnech chodit pěkně zeširoka jako nějaký kovboj...“ předklonila se a něžně ho políbila na rty, „...na to můžu říct jen jedno, můžeme si to zopakovat, kdykoliv budeš chtít.“ Vstala a posbírala si šaty, poházené po jídelně.

Eric odvrátil pohled od ženina nádherného těla. Zradil Lenu, jenom Severina věděla kolikrát. Cítil se odporně, nenáviděl bestii tak prudce, jako málokdy v životě. Nechtěl, aby ho nadále ovládala cizí vůle, to prostě muselo skončit, ale ne až ve chvíli, kdy zemře.

Přepadla ho jiná myšlenka: nepramenila jeho zlost třeba z toho, že si na noc se Severinou vůbec nepamatoval, i když by si to přál? Měl pocit, že se mezi ním a Severinou vytvořilo nějaké svým způsobem hodně blízké spojení. Ale co když to nebylo nic jiného než touha?

„Udělám kávu,“ řekl a zvedl se. Také se oblékl, odešel do kuchyně a postavil vodu. Bude si muset se Severinou promluvit. Měla právo dovědět se, že jeho život již ovládla jiná žena a že tato noc byla poslední, kterou spolu takto prožili. Doufal, že ho pochopí. Chvilky, kdy se k noci strávené se Severinou bude muset přiznat Leně, se však bál už teď.

„Co dnes budeme dělat?“ Severina mu stála za zády a jemně ho pohládila mezi lopatkami.

Eric si vzpomněl, že mu volal Anatol. „Existují odkazy na různé římské rodiny, jimž by pečť mohla patřit.“ Hovořil rychle, skoro překotně. I jemu samému se zdálo, že tím, že jí prozrazuje další a další tajemství, se jenom snaží vyhnout pravdě a tomu, co jí chce ve skutečnosti říct.

„No, kdyby to bylo tak jednoduché. To taky zvládnou,“ prohodila Severina a ušklíbla se. „Tady jsme v Římě.“

„No a?“

„Ve kterém jiném městě je více archivů a míst, kde se dá o heraldice ledacos vypátrat, než právě tady?“

„Na světě určitě bude i pár dalších. Například v Anglii,“ odvětil Eric, vstal a vzal ji za ruku. „Poslyš, já nevím, co to v noci na mě přišlo. Dejme tomu, že za to může... úplněk.“

„Za to, že jsme se milovali a dokázali si, že se máme rádi?“

„Severino, já jsem zadáný.“

„Aha.“ Žena o krok couvla, modrá barva jejích očí se změnila v led. „Na to sis vzpomněl až teď? Po této noci?“ Prohrábla si vlasy. „Do prdele, zase jsem se zamilovala do ženáče,“ zaklela a zahleděla se na podlahu, jako by na ní bylo napsané řešení jejích potíží. „To bylo jasné.“ Zvedla pohled. „Někdo jako ty je moc dobrej na to, aby ještě byl volnej.“

„Můžu se jenom omluvit...“

Severina zvedla ruku. „Ne, to je v pořádku. Oba jsme se pěkně pobavili a tím je to uzavřeno.“ Rozhlédla se. „Kde je tvoje žena? Ví o tom, co děláš? Za nocí, kdy je měsíc v úplňku? Nebo na výstavách?“ Hlas měl jedovatý a zlomyslný nádech; hluboce ji zranil.

Eric potřásl hlavou. „Ne. Až tak dlouho s ní ještě nejsem, v obou případech, kdy jsme předtím...“ Nevěděl, jak by měl slušně popsat, co má na mysli.

„...šoustali. V obou případech, kdy jsme si předtím spolu zašoustali.“ Severina akt přesně pojmenovala.

„Ehm, jo, právě tak. Ty se nepočítají. Já s ní ještě nechodím tak dlouho.“

„Ale miluješ ji?“

Mlčel. Konvice s vodou zapískala a oba sebou trhli. Eric udělal kávu, Severina vyndala ze skříňky se zásobami mléko a hledala cukr. Mlčky pracovali do chvíle, kdy zazvonil Severinin mobil a žena vyšla z místnosti ven, aby Eric neslyšel, o čem bude mluvit.

Po pěti minutách se vrátila zpět. „No dobrá. Nechám si to naše malé dobrodružství pro sebe,“ pronesla řezavým hlasem, když si nalávala do šálku kávu. „Nezkalím vám vaše mladé štěstí.“ Přidala si mléko a cukr, zamíchala kávu a pak na něho ukázala lžičkou. „Eriku, vám bych doporučila, abyste udělal totéž. Pro něco takového nemá pochopení skoro žádná žena, i když sama nemá nic proti tomu, aby si občas něco začala se ženatým chlapem.“

„To je paradox, že?“ pokusil se s poněkud nesmělým úšklebkem vyvléknout z celé aféry. Přitom si s úlevou všiml, že mu Severina vyká.

„Schizofrenie,“ opravila ho Severina a bylo vidět, že je pořád ještě příšerně navztekaná. „Takových ženských, které mají odvahu pouštět se do schizofrenních vztahů, je víc, než by si člověk myslel.“ Dala si doušek kávy. „Já k nim patřím jenom do jisté míry. Ode dneška, Eriku, kdyby se někdo ptal, tak se známe už jenom profesně. Vy jste malíř, já jsem začínající malířka. Díky tomu jsme se seznámili. Je vám všechno jasné?“

„Tak k tomu také došlo. Bez ohledu na jakékoliv jiné věci jsme společně vymysleli *abstract axpression*.“ Eric předpokládal, že si posbírá věci a odejde.

Severina však zůstala. „A vaše žena? Taky se, stejně jako vy, dostala do potíží?“

Hluboce se nadechl a vychutnával si kávu. Co by jí tak měl odpovědět? Pravdu asi stěží. Ale čirou lež by zřejmě prohlédla. „Nachází se v rukou cizích lidí. A já udělám všechno pro to, abych ji získal zpět.“

„Unesená?“ Severina odložila šálek a tentokrát zněl její dotaz opravdu polekaně. „Kvůli tomu šperku?“

„Ten... s tím souvisí.“ Severina si ho na okamžik změřila pronikavým pohledem. „No dobrá,“ prohlásila nakonec, „tak vám tedy něco navrhu.“ Ukázala na svůj mobil. „Volala mi přítelkyně. Říkala, že se jí ozval můj bývalý. Byl v hotelu a teď mě hledá, aby mi všechno spočítal. Kitty navrhla, abych se na nějakou dobu podívala do Asie, aspoň dokud ta věc trochu nezaroste trávou. Ale první let, kde ještě mají místo a který si můžu dovolit, odlétá až za několik dnů. Do té doby se sama rozhodně neodvážím vyjít na ulici.“ Severina ukázala na Erika. „A vy mě potřebujete tady v Římě. Zdá se mi, že nás okolnosti nutí, abychom spolupracovali, to nám

přinese užitek, i když k tomu po vašem doznání nemám nejmenší chuť, stejně jako vy.“

Eric konečně pochopil, proč zůstala v kuchyni. „Účelové spojenectví?“

„Nic míní a zcela určitě nic víc.“ Severina na Erika vyzývavě pohlédla. „Tak co?“

„Fajn, Severino. Prosím, pomozte mi vypátrat, komu ten amulet patří,“ odpověděl a dal tím najevo, že s dohodou souhlasí. „Skutečně byste mi tím moc pomohla.“

„Neměli bychom tedy vyrazit?“

Eric se jí podíval do očí a pokusil se odhalit, co se v ní odehrává. Přešel k výtahu, aby mohl sjet do podzemní pracovny. „Máte pravdu.“

Sjeli dolů. Severina si prohlížela tlačítka výtahu. „Je skvělé, když člověk ještě někde narazí na výtah, ve kterém nehraje náladová hudba.“

Eric se pousmál, v myšlenkách se však zabýval uplynulou nocí. Nedokázal si na nic vzpomenout. Vůbec na nic. Před očima se mu nevybavovaly žádné, ani ty nejmenší útržky vzpomínek, a dokonce ani bestie mu nehodlala posílat ze svého vyhnanství žádné výstižné výjevy, aby ho tak ještě více mučila. Lépe řečeno: aby mučila Erikovo svědomí. Jeho tělo si noc s atraktivní partnerkou nepochybně dokonale užívalo.

Dveře se otevřely, vešli do místnosti a Eric se podíval do mailové pošty. V příloze Anatolovy zprávy našel dlouhý seznam. Obsahoval jména vážených rodin a známých osobností, které z nich pocházely. To mu dvakrát náladu nezvedlo. Některá jména znal lépe, jiná jen letmo z televize.

Severina mu nevěnovala pozornost a zahleděla se rovnou na tabulku. „No to je skvělé. Za prvé to znamená hrozně moc práce a za druhé z toho kouká spousta nepříjemností.“ Ukázala na Di Romano. „Těm přece patří jedna pizzerie v Římě, nemám pravdu? Proč by právě oni chtěli unést vaši ženu? Že by měli spadeno na nějaký dokonalý recept, skrytý v symbolech tajemného amuletu?“

Další komentář, pohybující se na rozhraní cynismu a ironie. Severina mu důkladně sečetla jeho chování a především doznání a teď mu za ně vystavila účet. Rozhodl se, že se tím nebude déle zabývat. „To vám nemohu říct. Teď ještě ne.“ Podíval se na ni. „Máte nějaký návrh, kde bychom mohli něco najít?“

„Znám jednoho historika umění. Možná nám dokáže říct, kde bychom našli nějakou obsáhlou sbírku erbů.“ Zadávala se na zvětšené obrázky symbolu. „Bude to hodně těžké. Jsem zvědavá, jestli nám tady to vůbec k něčemu bude.“ Krátce pohlédla na Erika, zvedla telefon, vytočila číslo a začala s někým italsky hovořit. „Říká, že...“

„Díky, já jsem rozuměl.“ Usmál se. „Via del Tritone.“ Vrátil se k výtahu, přitom vzal ze stolu lupu a zastrčil si ji do kapsy. „Pojďme.“

Skrytými dveřmi prošli do garáže k porschi cayenne, který byl ve srovnání s ostatními modely pozoruhodně čistý, zato se však vyznačoval tím, že měl na náraznících a blatnících řadu šrámů.

„Předpokládám, že jezdíte jako prase.“ Severina nastoupila do auta.

„Ne. Přizpůsobuji se daným okolnostem. Uvidíte, že Římané nenadělají s provozem na silnicích moc cavyků. Nemluvě o jejich zvycích při parkování.“ Eric nastartoval motor, dveře garáže se automaticky vysunuly vzhůru a mříž z kovaného železa, umístěná před krátkou příjezdovou cestou, se odsunula stranou. Mezerou v mříži se propletla černá kočka a vběhla do zahrady.

„Ach, běda,“ vyjekla Severina. Eric zůstal sedět v autě.

Vnořili se do proudu vozidel a nechali se jím unášet. Provoz na ulicích byl přímo vražedný, nepřetržitě na ně odněkud houkaly klaksony. Římané vnímali cayenne jako cizí prvek a chtěli ho rámušem zaplašit.

* * *

K cíli se dostali rychleji, než předpokládali, a zaparkovali přímo před nenápadnou budovou, v níž se konalo hned několik různých výstav, aspoň jak hlásal obrovský transparent. Mezi butiky nejružnějších módních značek vypadal dost nepatřičně, přesto však dodával naději všem, kteří sem zabloudili při hledání kulturních zážitků. Chladivá oáza uprostřed konzumního pekla.

„Tady je absolutní zákaz parkování,“ upozornila ho Severina a kývla k cedulce, odepnula si pás a vystoupila. „Myslíte si, že tu cayenne ještě bude, až vyjdeme z domu ven?“

„Ano. Mám u carabinieri vlastní konto. Oni mi z něho prostě online stáhnou pokutu.“ Podíval se na dva schody, vedoucí ke dveřím. „Běžte první. Děláte lepší dojem než já.“

Severina se zasmála. „Na heterosexuální muže určitě, o tom nepochybujte.“

Oba dva vstoupili do budovy, v níž mezi stěnami a stropem cirkuloval klimatizovaný vzduch. V budově se zachoval nádech starobylosti, jinak zde panovala stejná klinicky čistá vůně jako před bankovními přepážkami nebo v nákupních střediscích. Hluk dopravy zůstal daleko za zády.

Koupili si dvě vstupenky a vešli rovnou do sálu, kde byla výstava heraldiky. Vztahovala se výlučně k Římu a italským rodinám, tomu odpovídal i nízký počet návštěvníků, kteří se zde zdržovali.

„Tím líp pro nás,“ zamumlal Eric a vytáhl z náprsní kapsy kabátu obrázek symbolu. Severine podal druhou kopii. „Hledejme.“

V prvním sále na nic nenarazili, ve druhém měla Severina pocit, že něco objevila, ale ukázalo se, že se mýlila. Drážky a rytiny neodpovídaly přesně tomu, co mohli vidět na obrázku.

Po dvou hodinách se dostali do třetího sálu, Eric zamířil doleva, Severina doprava. A byla to právě Severina, kdo zaznamenal první úspěch. „Pojďte sem,“ vykřikla vzrušeně a ukázala na vitrínu, před kterou stála. „Myslím, že jsem to našla.“

Jeden z hlídačů muzea se na ni podíval přes horní okraj novin, v očích se mu zableskla zvědavost, ale neptal se, co tam dělají.

Eric k ní pomalu přešel a sklonil se, aby si důkladně prohlédl erb, který Severina objevila. Potom mu zacukalo v obličeji a vytáhl lupu. S nesmírnou pečlivostí zkoumal jemné linie, studoval každíčký ohyb, nakolik to bylo na ohněm poničeném znaku možné, až si byl téměř jistý. „S tím, co můžeme rozeznat na nepoškozené části amuletu, se tento erb dle mého odhadu shoduje na sto procent. Ale pořád ještě zbývá maličká nejistota.“

„Rodině Rotondů za vynikající zásluhy v boji Svaté ligy 1571,“ přečetla Severina maličkou tabulku vespod. „Tou Svatou ligou se myslí spojenectví, které uzavřely Benátky, Španělsko a papež, aby se ubránili rozpínavosti Osmanské říše. Roku 1571 došlo k námořní bitvě u Lepanta, severně od Korintského zálivu. Turecká flotila, která měla více než dvě stovky galér, bojovala s početně menší flotilou Svaté ligy a prohrála. Toto vítězství bylo prvním velkým úspěchem křesťanů v boji s Osmanskou říší. Caesare Domenico Rotonda velel galéře, která zničila ne méně než jedenáct nepřátelských lodí, a jeho bratra Giuseppeho později vysvětili na kardinála, stal se z něho *cardinalis episcopus*.“

„Rodina s jedním hrdinou a jedním svatým.“ Eric si prohlížel dobové vyobrazení námořní bitvy, zavěšené na stěně nad prosklenou policí. Jak se zdálo, dnešní Rotondové se stejně jako jejich předkové s oblibou objevovali na místech, kde se odehrávaly tvrdé boje kvůli víře a přesvědčení. „Tím máme další kamínek do mozaiky.“

„Zkusme vypátrat, kde Rotondy najdeme, možná tam objevíme i vaši ženu.“ Severina se pousmála. „V předsáli stojí dva veřejně přístupné počítače, aby návštěvníci mohli pátrat na internetu.“

Eric za ní vyšel ven ze sálu, a zatímco Severina hledala ve virtuálním telefonním seznamu počet právě žijících Rotondů, on zkoumal další osudy této rodiny během staletí, která následovala po námořní bitvě.

„Rotondů je hrozně moc,“ konstatovala Severina otráveně. „To bude trvat hodně dlouho.“

Eric nemusel hledat dlouho, během chvilky narazil na vlastní internetové stránky rodiny Rotondů. „Mám je.“ Natočil monitor k Severine. „Jedna linie rodu byla neustále ve službách papeže, druhá zůstala věrná obrazu hrdinů a bojovala na nejrůznějších místech po celém světě, někdy jako najatí žoldáci, jindy jako věrní vojáci italských šlechtických rodů. Později se zklidnili a stali se z nich kupci.“ Najel na stránku s velkým snímkem asi padesátileté ženy. Klečela vedle černého labradora a usmívala se do kamery. „Nynější hlava klanu Rotondů, Maria Magdalena Rotondová, žije v Římě a před dvěma roky ji vyznamenali jako italskou manažerku roku. Její bratranec Giacomo je pastýřem duší v... Trastevere?“ Rychle překlíknul na jinou stránku, protože nechtěl, aby jeho průvodkyně zahlédla drobnou poznámku na té předchozí.

„Trastevere je čtvrt' v Římě.“ Severina popošla blíž k němu a zadívala se na stránku. „Není tam žádná adresa?“

Eric pokrčil rameny. „Ani ji nepotřebujeme. Víme, kde leží jejich rodinný podnik. Dříve nebo později se tam objeví.“ Počkat si na Marii Magdalenu Rotondovou před jejím podnikem byla možnost, která se přímo nabízela. Druhá možnost se naskytne, jak věděl díky stránce, kterou včas zavřel, dnes večer. Neměl v úmyslu brát tam Severinu s sebou.

„Vycházíte z toho, že za únosem vaší manželky vězí ta žena?“

„Nebo snad kněz?“ Eric předstíral, že ho myšlenka pobavila, přitom mu zdaleka nebylo do smíchu. V současné situaci byl ochoten uvěřit skoro všemu. Ve srovnání s tím, že dnes už existovaly dokonce i bojové řádové sestry, byl krok ke vzniku válečnických mnichů mnohem menší. To, co Asiáté dokázali už několik staletí, by určitě dokázala zvládnout i katolická církev.

„Asi usuzujete správně. Od někoho, kdo nosí jméno hříšnice, se člověk může nadít všeho možného.“ Severina se usmála a odkryla přitom zuby – *a ty zuby jí rostly!*

Erikovi se před očima proměnily ve špičáky, Severininy šaty spadly na zem a žena před ním stála nahá. Její ústa se ještě více rozevřela, toužebně zavyla, postupně jí začaly z kůže rašit tenké chloupky, táhly se jí od přirození v podobě zřetelných linií přes břicho nahoru a šířily se do všech

stran. Hlava se jí začala deformovat, nos a čelisti se protáhly vpřed a žena se měnila v nějaké zvíře. V...

„Co je? Co se děje?“ Její hlas rozmetal Erikovu vizi na cáry. Severina vypadala stejně jako vždycky a dívala se na něho téměř mateřským pohledem. „Z obličejů vám najednou úplně zmizela barva.“ Položila mu ruku na rameno, aby se uklidnil.

A Erika okamžitě zásobila představivost dalšími obrazy: viděl šikmo pod sebou její nahá záda, jak se rytmicky pohybují vpřed a vzad, cítil, jak je jeho úd obklopen teplem, viděl se, jak ji rukama hladí po bocích. Ženina kůže se pod dotykem jeho ruky měnila, znovu z ní vyrůstaly chloupky ...

„Ne,“ vykřikl přidušeně, vyskočil a o krok ucouvl. Vykládal si své... vidiny jako varování: jestli u něho Severina zůstane delší dobu, tak i ona od něho chytne zárodek zla a promění se v bestii. *Kdo ví, možná jsem ji včera v noci kousl?*

„Jenom klid,“ pronesla Severina opatrně. „Pochopila jsem, že je mezi námi konec. Účelové spojenectví, už jste zapomněl? Není důvod podléhat panice a vyřvávat jako na lesy jenom proto, že jsem se k vám přiblížila o krok víc, než jsem možná měla.“

„Tím to není,“ bránil se rozrušeně. „Já... nemůžu vám to vysvětlit.“ Nezdržoval se dalšími slovy, přešel k velkým vstupním dveřím a vyšel z muzea. Okamžitě ho přepadl hluk, ryk a zápach výfukových plynů, plechový proud na Via del Tritone nestačil vyschnout.

* * *

Eric stál u svého porsche, opřel se o dvířka spolujezdce a nasadil si sluneční brýle. V nitru se mu rozpoutala bouře, obě vidiny ho vyděsily a otřásly jím, přestože se mu výjevy, které vnitřním zrakem spatřil, opravdu líbily. Jemu se však *nesměly* zamlouvat. Musel bestii vypudit ze svého těla dřív, než stačí rozežrat jeho lidskou stránku do té míry, že už pro něho nebude záchrany.

Severina ho následovala mnohem později. Postavila se přímo před něho. „Je všechno v pořádku?“

„Teprve až budu mít svou ženu zpátky,“ zachraňoval se výmluvou. „Dřív ne.“ Nešťastně se pousmál. „Je mi líto, že jsem předtím reagoval tak zvláštně. Je toho všeho přílišně moc. Dokonce i na mě.“

„To je v pořádku.“

Viděl, že mu nevěří na sto procent. Odrazil se od auta, začal obcházet kapotu a byl asi tak v půli cesty, když koutkem oka postřehl muže, který běžel po chodníku s plochou, podlouhlou krabicí z tuhého kartonu. Krabice měla nahoře celofánový průzor, kudy byly vidět rozkvetlé rudé růže. Eric mimoděk zavěšl: sladký, omamný a intenzivní pach... s příměsí zbrojního oleje.

Zaslechl, jak Severina vykřikla, právě v tu chvíli se ozval výstřel. Do vzduchu vylétly žhnoucí útržky papíru a mísily se s lístky růží a drobnými jiskrami. Něco ho zezadu udeřilo do zad, v kapotě motoru se objevily díry, zároveň ho postříkala rudá barva. Eric nepotřeboval moc času, netrvalo ani vteřinu, než pochopil, že je to krev, která se jako tuhá, rudě zbarvená dešťová voda hromadí na laku kapoty a stéká po něm dolů.

Zaječel bolestí a údivem. Broky z brokovnice ho v těle pálily, jako by byly žhavější než roztavené železo.

Stříbro!

Podíval se za sebe, levou rukou chtěl vytáhnout P devítku, ale ruka se pohybovala příliš pomalu, měl pocit, že celý hoří. Uviděl, že mu po rukavici stéká krev, broky ho zasáhly i do paže.

Neznámý mezitím upustil krabici a oběma rukama držel děsivě moderně vypadající brokovnici, ukazováček se právě znovu ohýbal.

Více už Eric neviděl, vrhl se za porsche – přímo před pneumatiky modrého, rzí prolezlého fiatů panda.

Brzdy zaskřípěly, ale řidička neměla šanci vyhnout se nečekané překážce.

Auto ho zachytilo. Eric narazil na kapotu motoru a čelní sklo, náraz ho vymrštil přes střechu tak prudce, že dopadl na asfalt až kousek za vozem. Bolelo ho to mnohem méně než utrpení, které mu připravilo stříbro. Při prudkém dopadu mu popraskalo několik žeber, najednou se mu těžce dýchalo, protože jedna kost probodla plíci. Eric samozřejmě věděl, že se rány samy vyléčí, ale díky stříbru se začal potit. Zažíralo se mu do masa.

Fiat dostal smyk, při pokusu o jeho zvládnutí se řidička dostala do protisměru a vyvolala celou sérii nehod. Několikrát za sebou zazněly duté rány, bylo slyšet skřípění plechu a tříštění skla.

Eric se přikrčil za cayenne, vytáhl pistoli a hledal boty neznámého muže, který s největší pravděpodobností přesně věděl, koho nebo co pronásleduje. Viděl jen Severininy vysoké boty, mířící ke vchodu do muzea, a vlnící se lem kabátu. *Kde je ten chlap?*

Nad ním tlumeně třeskla rána, něco vedle něho zapraskalo a zabubnovalo. Kousičky kovu a umělé hmoty dopadaly spolu s drobnými

kuličkami na zem, ve žlábků podél chodníku přistála prázdná nábojnice, dvakrát poskočila a odkutálela se do strouhy. Muž stál buď přímo na střeše auta, nebo na kapotě motoru, pátil nazdařbůh pod sebe a čekal, jestli se Eric odváží vylézt z úkrytu. Protivník si zřejmě myslel, že se jeho cíl schovává pod autem.

Eric střelbu neopětoval. Jedinou správnou taktikou bylo čekat, dokud muž nevystřelí poslední náboj ze zásobníku. Skousl zuby, aby nezačal ječet bolestí.

Znovu zaznělo hlasité, pronikavé skřípění brzd, následované hlubokým, táhlým houkáním. Eric viděl, jak se na něho řítí tahač třicetitunového kamionu, od kol mu stoupaly modré obláčky, způsobené prudkým zabrzděním. Mřížka chladiče rostla a rostla. Eric zaklel a uskočil na chodník.

Hned potom došlo ke srážce. Kamion narazil do zadní části porsche, cayennem to hodilo o několik metrů dál, v autě něco zachrastilo a zarachotilo, roztránilo se sklo. Neznámý přistál na chodníku těsně vedle Erika, zřejmě se mu v poslední chvíli podařilo odrazit se a seskočit, takže se nestal obětí kolize. Muž na něho okamžitě namířil zbraň a vypálil.

Eric se ve zlomku vteřiny vrhl stranou a pod přívěsem v tuto chvíli již stojícího kamionu unikl části broků. Ale jenom části. Znovu zařval, v jeho ryčení nebylo nic lidského, nepodobalo se žádnému známému zvuku. Bestie se svíjela a nevýslovně trpěla účinky stříbra, které jí neznámý pumpoval do těla. Nakonec dunivým hlasem zaryčela: *Pust' mě na svobodu, ty blázne! Ted' už nás můžu zachránit jenom já!*

Eric naslepo namířil zbraň k útočníkovi a vystřelil, aby ho donutil hledat úkryt, přitom se po břiše plazil pod přívěsem až k poškozenému autu, jehož zadek vypadal po srážce jako tahací harmonika.

Opatrně vstal, pistoli držel připravenou ke střelbě, ale jen bolestivě zaúpěl. V důsledku pohybu se nanovo rozhořel oheň v jeho ranách, začal špatně vidět a z obličej se mu vytratila všechna barva. Bolesti vyvolané stříbrem. Neznámý – zmizel! Zanechal za sebou hromadnou srážku jak v bližším, tak i v protilehlém jízdním pruhu, poničený vchod do muzea a obrovský chaos. Rozezněly se první sirény a rychle se k nim blížily.

„Do prdele!“ Eric se opřel do dveří cayenne, které se mu zpočátku snažily vzdorovat, nastartoval motor a chtěl vyrazit pryč, když se s prudkým škubnutím otevřely dveře pro spolujezdece.

Eric vytrhl pistoli, zmáčkl spoušť – a v posledním okamžiku strhl hlavě stranou. Jinak by rozstřílel Severinin krásný obličej na cucky. Kulka

se zabořila do bočního rámu auta, čelní sklo se roztříštilo na tisíce drobných střepů.

Žena vykřikla a přikrčila se. „Ne, to jsem já!“

„Dovnitř!“ zaryčel, v neposlední řadě i proto, aby si ulevil od bolesti.

„Vy chcete uprchnout?“ Severina se rozhlédla doprava i doleva. „Ale lidi nás tu viděli a byli jsme...“

Eric uslyšel těsně za sebou houkání sirén a přidal plyn. Severine se podařil husarský kousek, naskočila do cayenne a zabouchla za sebou dveře, zatímco se auto mohutnými skoky řítilo po chodníku, přehouplo se přes popelnici a se zasvištěním zabořilo do nejbližší ulice.

Eric však okamžitě znovu odbočil, aby se dostal do pruhu, ve kterém byl menší provoz. Jenom tam mohl vrchovatou měrou využít předností cayenne.

„Oni nás dostanou,“ prorokovala Severina a zadívala se dozadu, kde byly vidět modré majáčky.

„Nedostanou.“ Eric se plně spolehl na své porsche a GPS. „Rychle zajedeme domů, sbalíme si pár věcí a zakotvíme někde jinde.“

„A co potom?“

„Byl to váš bývalý?“

„Ne!“

„Tak potom navštívíme rodinu Rotondových. Když už mi někdo poštvě na krk vraha, rád bych mu za takovou pozornost osobně poděkoval.“ Skousl zuby, navzdory omezenému vidění sešlápl plynový pedál až na podlahu, neustále zrychloval a vypnul ABS. Japonští kamikadze by v tomto okamžiku měli větší šanci na přežití.

Monotónní vytí sirén a mrkající modré majáčky za nimi postupně odpadaly. Italská policie naštěstí nebyla vybavená moderními dopravními prostředky na potřebné úrovni a nedokázala s nimi držet krok.

Rychlý a úspěšný útěk byl nezbytnou nutností, protože Eric rychle ztrácel schopnost koncentrace. Stříbro ho v těle páliło jako napalm, sténal a potil se. Svět se mu rozplýval před očima, všechno viděl dvakrát nebo třikrát. Eric si vybral prostřední z cest, které se před ním rýsovaly, a jel dál, dokud se Severina nevrhla k volantů.

„Nechte mě řídit!“ vykřikla vyděšeně. „Zavezu vás do nemocnice.“

„Ne,“ zavrčel a odstrčil ji zpátky. Přestože několikrát málem ztratil vědomí, dokázal se koncentrovat na ženský hlas v naváděcím systému, dojet s cayennem až domů, a dokonce ho i bezpečně zavézt do garáže.

Neměl tušení, jak se dostal do pracovny, stejně tak mu nebylo jasné, jak Severina ve skřini vyhrabala chirurgické nástroje. Když v něm přestal hořet a plápolat tekutý oheň, bolest odezněla a hlava se mu vyjasnila, konečně zjistil, kde je.

Zvedl hlavu.

Vedle něho stála sklenice, v níž ležely stříbrné kuličky, umazané od krve. A poloprázdná láhev vodky. „Jak...“ zaskřehotal, skoro ho nebylo slyšet.

Severina měla šaty od krve, rudé a mokré ruce. „Musela jsem něco udělat...“ Polkla, rysy ve tváři jí zbělely. „Myslím, že jsem úplně hotová,“ pronesla. „Co teď budu dělat?“ V hlase jí zaznívala nervozita, třásl se nejistotou. Ze ženy silně páchl alkohol. „Vy... Máte po těle rány a díry, které se nikdy v životě nemohou samy...“

„Ale ne, to půjde. Já mám hodně robustní konstituci.“ Opatrně se zvedl z psacího stolu, na němž ulpěla jeho krev a po stranách stékala dolů, dosáhla už téměř na podlahu. Severina mu rozstříhala šaty na horní části těla a naházela je do kbelíku, na sobě měl jen kalhoty a boty. „Jdu se osprchovat.“ Chytil se za okraj stolu a čekal, až ho přejde slabost. Během života se již nejednou dotkl stříbra, a párkrát ho jím dokonce i zranili, ale dnes poprvé pocítil jeho účinky s takovou intenzitou.

„Cože?“ Zvedla nos a nadloktím si urovnala brýle, protože se nechtěla špinavými prsty dotýkat obličeje.

V boku a v zádech už ho tak nebolelo. Cítil, jak se maso propojuje a rány se zavírají, což se projevovalo bolestivým škrábáním v místech, kde byl zraněn. Spálené maso se jen obtížně léčilo. To, že se vůbec léčilo, bylo tajemství, které jí nechtěl prozradit. „Však uvidíte.“

Odkulhal k výtahu, podrážky bot za sebou zanechávaly rudé otisky.

„Posaďte se k baru a dejte si ještě několik panáků. Dopijte tu vodku do dna nebo si vezměte nějakou drahou whisky. Doporučuji vám Glennfiddich Havanna Reserve. Zasloužila jste si to.“ Každým krokem, který s vypětím sil udělal, se mu vracela energie – a jeho tělo se zároveň hlasitě dožadovalo odpočinku, chvilky, aby se mohlo znovu adaptovat, aby se dokázalo zregenerovat. Eric vstoupil do kabiny výtahu a opět ze sebe dokázal vyloudit malý zkřivený úšklebek. „Víte, jak vypadáte?“ Stiskl tlačítko horního patra. „Jako nějaká šílená řeznice.“

Dveře se zavřely.

A on ztratil vědomí.

XII.

KAPITOLA

7. listopad 1767, Itálie, Řím

Gregoria seděla ve své pracovně a prohlížela si list papíru, na němž se rýsovaly otisky špinavých prstů. Tuto stránku o Gévaudanu přeložila už před několika dny a naprosto přesně věděla, že tam ty otisky předtím nebyly.

„Pane, stůj při nás,“ zašeptala a zvedla se. „Na to, abychom splnili úkol, který jsi nám uložil, je nás příliš málo.“ Zanedlouho začne znovu obcházet římské chudobince a sirotčince a bude posuzovat další mladé duše, jestli jsou opravdu schopné vnímat poselství Pána. Při předběžném výběru si již několik uchazeček vytipovala, nyní bylo zapotřebí dospět ke konečnému rozhodnutí.

V nejbližších měsících stráví s budoucími sestrami nekonečné hodiny. Naplánovala si, že během krátké doby, kdy se bude muset stáhnout do ústraní, aby někde potají porodila, se budou o duchovní vzdělávání budoucích jeptišek starat serafínky. Jen málokdy se setkala s mladými ženami, které by byly tak oddané Bohu a pevné ve víře jako právě ony.

Gregoria se spokojeně pousmála. Bojovnice, které budou učit řádové sestry – něco takového svět asi ještě nikdy neviděl. Ale v tomto domě bude vždycky všechno trochu jiné. V neposlední řadě také proto, že novicky sesterstva nebudou skládat přísahu věrnosti svaté katolické církvi, instituci, kterou vytvořili lidé a jež se, jak Gregoria z vlastní zkušenosti dobře věděla, často mýlila. Ne, její sestry se zavážou přísahou pouze samotnému Bohu a jeho synu Ježíši Kristovi.

Teprve až si Gregoria bude naprosto jistá, že papež rovněž káže ve jménu a zájmu Páně a nepodrobuje se světským zájmům těch, kteří mu k této hodnosti dopomohli, bude znovu přísahat věrnost i jemu samému.

Naproti tomu takovému Svatému otci, který podporuje jezuity v jejich příšerných skutcích, opravdu nemohla věřit.

Otevřela dveře, aby zavolala Sarai, která ji měla doprovázet při putování od sirotčince k sirotčinci, a spatřila Jeana, jak sedí u krbu ve vstupní hale. Vypadal unaveně a vyčerpaně, musel mít za sebou příšernou noc. Nejistě k němu popošla kousek blíž. „Jeane, já...“

„Debora mi vyprávěla, že včera v noci byl v domě pořádný rozruch,“ pronesl Jean, aniž by se otočil. „Co se tu vlastně stalo?“ Neměl chuť vracet se ke všichnišímu sporu.

Gregoria měla radost, že ho opět vidí. Měla strach, že ho svým přiznáním ztratila, ale přesto nemohla nechat věci tak, jak jsou, i když jí zmítaly obavy, že ho od sebe navěky zapudí. „Doufám, že mi jednoho dne budeš moci odpustit,“ pronesla a polkla, přitom obešla lavici, na níž Jean seděl, aby se mu mohla podívat do očí. Do milovaných hnědých očí.

Jean na ni pohlédl. „Trápila mě příšerná noční můra,“ prohlásil.

„Slyšel jsi vůbec, co jsem řekla?“

Přikývl. „Jednoho dne ano, Gregorie.“ Více se k její otázce nevracel, už se rozhodl. „Tak tedy, co se tu včera stalo, zatímco jsem byl pryč?“

„Měla jsem návštěvu. Pantera. Pojd', ukážu ti to.“ Gregoria ho zavedla do pracovny a podala mu list s líčením událostí v Gévaudanu, na němž byl otisk tlapy. „Alespoň tedy si to myslím.“

„Snaží se získat informace o nepříteli,“ odhadoval Jean poté, co si důkladně prohlédl list s otiskem tlapy. „A o zemi, ze které pochází.“

„Možná bychom měli pantera najít a společně se pustit do pátrání po hraběti,“ navrhla Gregoria. „Potom mu dáme trochu protilátky... ne. Bude lepší, když mu dáme pár kapek sancta, abychom ho vyléčili. Potom pro nás přestane představovat nebezpečí.“

Jean jí zamlčel, že mu panter už dávno nabídl spojení, ale on to tehdy odmítl. Myšlenka, že by muže mohli nejdříve vyléčit, ho vůbec nenapadla. „Nevím, jestli by s takovým návrhem souhlasil,“ odvětil.

„Je to lepší řešení, než kdybychom měli ještě jednou stát proti sobě jako nepřátelé a přišli o další serafínku,“ namítla abatyše. „Prosím tě, nech si tuto možnost projít hlavou.“

„Spojení s bestíí?“

„Ne, s člověkem, který se vyléčil ze zlé nemoci,“ oponovala mu okamžitě.

Jean jí vrátil papír. „Vím, že odpuštění je jednou z nejušlechtilejších věcí, jakou člověk může od křesťana očekávat, ale nemyslím si, že by mu

serafínky udělily milost. Neponechají smrt Bathseby bez pomsty. Andělé mohou přinášet smrt.“

„Já jim to zakážu.“

„Ty jsi jim to už zakázala.“

Gregoria shrnula papíry na hromádku a podala mu je. „Já vím. A obávám se, že to budu muset udělat ještě jednou, aby si to pamatovaly.“ Jean si od ní vzal svazek dokumentů. „To je první polovina, tady jsem se soustředila na Evropu, protože je pro nás v této době důležitější než události spojené s podivnými bytostmi, žijícími někde na ostrovech v jižních mořích.“

Jeanovi se líbil abatyšin rukopis, byl čistý a na rozdíl od jeho písma ho každý snadno přečetl. „Poprosím serafínky, aby udělaly další kopie, abychom tu doma měli dostatečný počet opisů těch událostí.“ Zhlédl, že abatyše vstává a sahá po dlouhém, těžkém kabátě, jaký obvykle nosí drožkáři. Měla ho položený na židli vedle sebe. „Sirotčince?“

„Ano.“ Gregoria vklouzla do kabátu a nasadila si klobouk. Když sklonila hlavu, nebylo jí pod ním vidět do tváře. „Jestli chceš, můžeš mě doprovodit, Jeane, zatímco serafínky budou dělat opisy.“

„Kam půjdeme?“ Otevřel jí dveře a společně šli po schodech dolů.

„Bude to dlouhý den. Máme na program několik schůzek s představenými sirotčinců,“ odpověděla Gregoria. „Dnes začnu s definitivním výběrem sester a odvedu si je s sebou do jejich nového domova. V prvním sirotčinci, který navštívíme, jsem zatím nikdy nebyla, v těch ostatních to půjde dost rychle.“

Jean zašel za serafínkami a předal jim listiny s pokynem, aby ve zkrácené podobě přepsaly popisy událostí a nejružnější varování před bestii, která v nich najdou, aby si je mohli všude brát s sebou. „Jsem hrozně zvědavý,“ prohlásil, když se vrátil k abatyši a přehodil si přes ramena plášť. „Podle jakých hledisek je budeš vybírat? A kde je ubytujeme?“

Gregoria se na něho usmála. „Budou bydlet tady. Je tu dost místa a budeme s nimi ve dne v noci. Tak zjistíme, jestli byla má volba dobrá, nebo špatná.“ Pohlédla k oknu, za nímž na ně čekal šedý svět plný vlhké, chladné mlhy a chtěl je spolknout. „Lentolo o všem ví, pošle nám učitele, kteří budou dívky učit.“ Položila ruku na kliku. „Vyrážíme, Jeane. Půjdeme hledat hrubé kameny a postupně je obrousíme na diamanty. Jsem si jistá, že v Římě je takových kamenů víc než dost.“

Zavolala k sobě Sarai, která musela pro jistotu vystupovat jako tlumočnice. Gregoriina ani Jeanova italština zatím nebyla na dostatečné úrovni.

Ozbrojeni až po zuby a se zbraněmi důkladně schovanými pod kabáty se ve třech vydali hledat cestu mlhou, ve které vypadala průčelí domů jako pouhé stíny. Lidé, které potkávali, se vždy najednou vynořili jako zjevení přímo před nimi a stejně rychle pak mizeli v okolní šedi. Jean a Sarai neustále drželi ruku na rukojeti pistole. Nemluvíli, cestu na místo, kde hodlali dnešní pout' začít, zvládli bez jediného slova a ve stálém napětí.

Nepříjemný pocit z nich spadl teprve ve chvíli, kdy vešli branou do malé vstupní haly domu, jehož rozměry se kvůli mlze, která venku vládla, nedaly ani odhadnout.

V domě vonělo jídlo a staré dřevo, mýdlo a spálený lůj. Svíce odpudivě páchly a zanechávaly ve vzduchu čadící závoje. Bylo chladno, dech se jim před ústy měnil v obláčky páry.

Z nějakého pokoje přesto zaznívaly průzračně čisté dětské hlásky, mladý sbor jednohlasně opakoval věty, které hlubokým hlasem předříkávala nějaká dospělá žena.

Jiná žena, oblečená v prostých tmavomodrých šatech, se šálou nejméně třikrát omotanou kolem ramen a čepicí na hlavě, scházela po schodišti a naznačila úklon. Okamžitě následovala záplava italských slov.

„Říká,“ překládala Sarai, „že se jmenuje Barbara Marguttaová, že nás tu vítá a že je velice ráda, že se rozhlížíme po dětech, které by mohly vést lepší život. Je to však spojeno s malým poplatkem a písemným závazkem, že pokud děti od nás utečou a chytí je městské strážě, tak si je zase vezmeme k sobě. Jinak budeme muset zaplatit vysokou pokutu. Nemá chuť starat se o ještě víc dětí, než kolik jich tu už tak je.“

Gregoria a Jean si vyměnili rychlé pohledy. „To je v pořádku. Řekni jí, aby sem děti přivedla. Chtěli bychom se podívat na všechny, od těch největších až po nejmenší.“

Sarai tlumočila její slova dál a paní Marguttaová okamžitě něco zakřičela, bylo ji slyšet na všech chodbách. Netrvalo dlouho a dveře v celém domě se rozevřely. Děvčata a chlapci ve věku od čtyř let až po téměř dospělé se vyhrnuli ze všech koutů budovy a tiše si mezi sebou šeptali. Jenom několik málo z nich se odvážilo promluvit trochu hlasitěji, nebo se dokonce i zasmát.

Jean polkl. Pohled na děti v něm vyvolal vzpomínky na Marii a ty ho dosud nepřestaly bolet. Nejraději by si vzal ty nejmladší s sebou všechny, aby je vysvobodil z nynějšího bezútěšného domova.

Gregoria dokázala vyčíst, na co myslí, jak dokázala následujícími slovy. „Já vím. Člověk by je chtěl všechny sevřít v náručí a nabídnout jim nový život,“ pronesla dojatě při pohledu na všechny ty přesmutné oči. „Ale můžeme vzít s sebou jen ty, kteří jsou schopni zvládnout úkol, který po nich budeme požadovat.“

Chlapci a dívky se seřadili podle velikosti. V mnoha rysech se zračila naděje, že budou moci z tohoto domu konečně navždy odejít, jiní naproti tomu měli ze tří cizích lidí strach a tlačili se za sousedy po pravé nebo levé ruce.

Gregoria zkoumala pouze děvčata, jejichž věk odhadovala na čtrnáct let a víc. Z takto omezeného výběru přicházelo v potaz sedm dívek, které se rýsovaly jako možné adeptky pro přijetí do řad sesterstva. „Zeptej se jich,“ oslovila Sarai, „proč tu pořád ještě jsou. Jsou už dávno ve věku, kdy se mohly vyučit nějakému řemeslu.“

K jejímu údivu odpověděla místo nich paní Marguttaová. „Pracuji pro mne. Zapůjčuji je na všechny možné pomocné práce. Svými výdělky vraceji sirotčinci to, co od nás dosud dostaly. Vedu o tom přesné účetnictví a až doplatí všechny dluhy, mohou si dělat, co se jim zachce.“

„Tak se jich zeptej,“ pokračovala Gregoria, „co rády dělají. A jaký mají vztah k Bohu.“

Odpovědi přicházely jedna po druhé, váhavě, se zakotáním, dívky přitom neustále pokukovaly po paní Marguttaové. Bylo vidět, že se všechny snaží odpovídat tak, aby Gregorii zalichotily.

„Každá z nich o sobě říká, že je pilná a necouvne před žádnou těžkou prací, pokud nenavádí ke hříchu,“ překládala dál Sarai.

„Tak se nikam nedostaneme,“ zabručel Jean. „Budou lhát, až se jim bude prášit od úst, jen aby se dostaly ze spárů té matrony.“

Gregoria přistoupila k nejbližší dívce a zadívala se jí do tváře. Abatyšiny šedohnědé oči pevně spoutaly světlé hnědé oči jejího protějšku a přitáhly je k sobě. „Táži se tě ve jménu všech svatých,“ začala vzletně a Sarai její slova okamžitě překládala, „věříš v Boha a v to, že tvoje duše před ním jednou stane a Bůh ji bude soudit?“

„Ano,“ přišla nesmělá odpověď.

„Věříš, že tvá duše nalezne milost, nebo že přijde do očištnice mezi hříšníky, nebo do pekla, kde se bude smažit?“

Dívka se neodvážila sklopit víčka nebo vyhnout se abatyšinu pohledu. Upřeně jí zírala do zorniček, viděla v nich odraz vlastní tváře a pocítila sílu, která z neznámé ženy vychází a která jí nedovolí lhát. „Jsem hříšná,“ zašeptala. „My všechny jsme zhřešily.“

Gregoria přikývla, udělala krok stranou a celou proceduru zopakovala. Když děvčata odpovídala, naslouchala vnitřnímu hlasu. Nedbala příliš na to, co uslyší, ale zaměřila se na oči. Některým dívkám se zúžily panenky, u jiných se jí zdálo, že oči zcela ztratily barvu a ponořily se do hluboké černi.

Nedokázala si přesně vysvětlit, jak je možné, že pozná, která z nich lže, ale rychle se ukázalo, která dívka přichází v úvahu, že by se mohla stát členkou sesterstva, a která ne.

Gregoria se opět postavila vedle Jeana, potom zvedla ruku a ukázala na dvě děvčata. „Tato dvě,“ požádala Sarai, aby překládala. „Těm dvěma důvěřuji natolik, abych je pustila do svého domu a umožnila jim lepší život.“

Jean na ni udiveně pohlédl. Byly to ony dvě dívky, které se přiznaly ke svým hříchům. Marguttaové se ve tváři objevil odporný úšklebek, protože si myslela, že ví, k jakému účelu Gregoria dívky potřebuje.

Zatímco platili požadovanou částku, poslali dívky do ložnice, aby si posbíraly věci. Maličké uzlíčky, se kterými se vrátily a které k sobě tiskly jako nejvzácnější poklady, by vzbudily soucit i v leckterém žebrákovi.

Marguttaová zahнала ostatní chlapce a dívky zpátky do pokojů. Děti mlčky odešly. Tu a tam se za návštěvou otočil zklamaný obličej, než ho zase zakryla záda jiných dětí.

Gregoria stiskla Jeanovo rameno. „Všechny si je vzít nemůžeme,“ zašeptala.

„Já vím,“ povzdechl si muž ztěžka. Abatyše nemohla tušit, že myslí na Florence a na Pierra, na to, jak by spolu byli šťastní a jakých krásných vnoučat by se od nich dočkal. „Já vím.“ Vyšel ven do mlhy jako první, jeho srdce a mysl by mnohem raději čelily šedé nicotě než takovému drásavému utrpení.

Čtyři ženy vyšly brzy po něm a dveře sirotčince za nimi se skřípěním zapadly.

Gregoria se obrátila k oběma dívkám. „Ode dneška nehraje žádnou roli, čím jste byly a co jste udělaly,“ pronesla k nim dobrotivým tónem, usmála se a jednu po druhé pohládila po špinavé tvářičce. „Začínáte nový život, který nemá nic společného s tím, co jste dosud znaly. Jediné, co po vás dvou budu vyžadovat, je absolutní věrnost mně a Bohu. Služte mu a Bůh vám odpustí a zapomene minulé hříchy. Mě nezajímají.“

Sarai přeložila její slova.

Dívky se Gregorii uklonily a v slzách jí políbily ušpiněný lem kabátu. Abatyše je rychle zvedla. Dívky nedokázaly uvěřit štěstí, které je potkalo.

V pěti pokračovali v cestě k dalšímu sirotčinci. Dům, z něhož právě odešli, se po několika málo krocích rozplynul v mlze. Tím se obě první novicky řádu krve Kristovy definitivně odpoutaly od minulosti.

* * *

Večer se vrátili zpět a doprovázelo je něco víc než tucet mladých žen a dívek. První sklizeň byla pod střechou, zítra ráno provedou druhou a tím bude sýpka pro tuto chvíli dostatečně zaplněná.

Gregoria pozorovala obličeje novicек, které postávaly v hale a čekaly, až je někdo zavede do jejich pokojů. Ve tvářích se jim zračila úleva. Dívky s otevřenou pusou obdivovaly rozlehlé prostory, čistotu a dostatek světla v domě. Objevily se serafínky, rozdělily nově příchozí do čtyř skupin a odešly s nimi do pokojů.

Gregoria se za nimi dívala, přiložila si ruku k břichu a více než kdy jindy si připadala jako matka. A současně i jako generálka, sestavující tajnou armádu, aby s ní vytáhla do pole proti téměř všemocnému nepříteli.

19. prosinec 1768, Itálie, Řím

Gregoria se dívala z okna pokojíku do malého dvorku za domem. Dole stála Sarai a zkoumala, jak jsou novicky tělesně zdatné a obratné. O té z nich, která při cvičeních dopadne nejlépe, budou uvažovat, zda ji nepřearadí k serafínkám.

Sarai jim nařídila, aby běžaly a skákaly, dělaly kliky a zvládly mnoho dalších úkonů, při nichž si sáhnou až na dno sil. Posílala je na výpravy připomínající štvanici napříč celým městem, aby viděla, jaký mají přehled a jakou výdrž. Někdy záleželo na rychlosti, jindy na tom, aby je serafínky, které je měly sledovat, pokud možno ani nezahledly.

Když překonaly první nejistotu, podrobily se novicky ochotně novému režimu. Mnohé z nich však měly zpočátku i trochu strach ze všeho, co se na ně valí. Přísahaly věrnost Bohu, který je vysvobodil z předešlého života, chválily a vebily Pána. Horlivě se učily, Lentolovi učitelé měli co dělat, aby s tempem mladých novicек udrželi krok. Úkoly se dívkám líbily, přestože jejich smysl leckdy ani pořádně nepochopily. Gregoria se rozhodla, že je do poslání nového řádu hlouběji zasvěti až mnohem později.

Když došlo na tělesnou konstituci, ukázalo se hned z počátku, že jen dvě z nich vynikají a jeví se jako vhodné pro přežazení k serafínkám. Gregoria se dívala na funící novicky, jejichž prosté šaty byly navzdory chladu promáčené potem. Z dívek se kouřilo, žár, který jim stoupal z těla, se na volném vzduchu proměnil v jemné bílé obláčky. Sarai neznala slitování.

Gregoria pohledem sledovala nejmenší serafínku. Nikdy by neřekla, že v mladé ženě s krásnými černými vlasy, modrýma očima a pihami na nose dřímá tak obrovský bojový duch. Možná za to mohl traumatický zážitek spojený s Bathsebinou smrtí, který v ní probudil sílu, s jejíž pomocí dokázala povzbudit všechny ostatní a propůjčit jim křídla.

Gregorii popadla závrať, rychle se musela posadit na židli. Dítě v jejím těle se tímto způsobem bránilo proti pruhu látky, jímž se každý den převazovala a který se jí hluboce zařezával do břicha.

Brzy budu muset odjet z Říma, uvědomila si. Čas porodu se blížil, nebyl už daleko, a dokonce se mohlo stát, že se dítě každou chvíli rozhodne přijít na svět. Často pocítovala píchání v podbřišku. Přesto však té noci nikdy nelitovala.

Navíc se jí o té noci často zdávalo ve snech, znovu a znovu prožívala každou, i tu nejmenší drobnost... a toužila po dalších podobných prožitcích, které by mohla s Jeanem sdílet. Ale nesměla. Jejich společné dítě ji odškodní za odpírání a možná, až uplyne několik let, se Jeanovi přizná, odkud dítě ve skutečnosti pochází. Gregoria se obávala pouze toho, že by se mohlo buď jí, nebo otci příliš podobat, takže nestranní pozorovatelé jako budoucí sestry nebo Lentolo by brzy nemuseli mít nejmenší pochyby, čí plod tu pobíhá po domě.

Někdo zaklepal na dveře. Když Gregoria návštěvníka vyzvala, aby vešel dovnitř, napochodoval do pokojíku k abatyšině velkému údivu Lentolo. Jako by jí četl myšlenky. Levé rameno kabátu a koženou tašku, kterou měl v ruce, si někde pořádně ušpinil.

„Nelekejte se, abatyše,“ uklidňoval ji, porozhlédl se a kývl rukou za sebe. Hned po tomto znamení vstoupil dovnitř maskovaný kardinál, doprovázený dvěma strážnými. Všichni měli obličej zakrytý šátkem. „Přišli jsme podzemní chodbou, abychom se k vám dostali a nikdo nás při tom neviděl. Musíme si s vámi promluvit.“

Gregoria se zvedla, poklekla před Impegnem a políbila mu prsten na rukavici. „Stalo se něco, Eminence?“ vyptávala se znepokojeně a nabídlá mu místo v křesle. Zmocnila se jí nervozita, protože si tváří v tvář oběma mužům připadala mnohem tlustší než v minulých týdnech a obávala se, že by na ní mohlo být těhotenství vidět. Za žádných okolností nesmějí nic

poznat! Posadila se na židli a lehce se předklonila, aby zakryla zakulacené břicho.

„Řím vzbudil Boží hněv a Pán město trestá ledovými teplotami. Nedivil bych se, kdyby začalo i sněžit. A to se tu stává jen výjimečně,“ pronesl Impegno a čekal, až Lentolo zatahne závěsy, potom se posadil. „Přišel jsem sem ze dvou důvodů. Za prvé bych chtěl od vás slyšet, jaké děláte pokroky.“

Gregoria se přinutila ke klidu. Neměla pocit, že by se na ni zelené oči dívaly zpoza masky nějak zvlášť podezřívavě. „Velice ráda, Eminence. Máme dnes už čtyřicet dívek a o dvou z nich si myslíme, že by se mohly stát serafínkami. Všechny ostatní jsou duševně velice bystré, přestože po tělesné stránce na tom nejsou právě nejlépe.“

„Učitelé, které jsem sem poslal, mi potvrdili, že se mladé ženy učí rychleji než všichni ostatní žáci, které dříve učili,“ potvrdil Lentolo. „Jejich pokroky v cizích jazycích jim téměř nahánějí strach.“

„Za to může aura, která vás obklopuje,“ poznamenal kardinál ke Gregorii. „Já ji doslova vidím, abatyše. Dotkl se vás Duch svatý, a ne teprve ve chvíli, kdy jste pozřela sanctum. Jste výjimečná žena. Jste moje Johanka z Arku.“

„Tu ale upálili jako kacírku, Eminence.“

„A o mnoho let později potvrdili, že byla nevinná,“ nadhodil Impegno a za maskou se mu mihnul letmý úsměv. „Vy jste již prošla ohněm, abatyše. Co by se vám tedy ještě mohlo stát?“ Povzbudivě na ni kývl. „Povězte mi: kdy budete schopná udělat z novicек sestry a vyslat je do světa?“

Gregoria se nahlas nadechla a uklonila se. „Prosím vás o trpělivost, Eminence. Dobré vzdělání je jednou stranou mince, kterou si chceme vykoupit zánik jezuitů. Druhou stranou je charisma a obratnost v jednání, kterou se naše sestry budou muset vyznačovat. Takové plody je možné sklídit teprve ve chvíli, kdy byly pečlivě zasety a prvním něžným výhonkům se dostalo péče plné klidu a pozornosti. Kromě toho uvažte: musíme je od základů posílit ve víře a v důvěře v Boha, než je rozešleme na dvory, kde vládne hřích. Dokud si v sobě rozumem nevybudují pevnou hráz víry, mohly by se snadno stát obětí pokušení a neřesti. Uvažte, co všechno uvidí: zlato, přemíru bohatství, nejrůznější prostopášnosti. A ony jsou ještě mladé. Zlato by je mohlo zaslepit.“

„V tom máte pravdu, abatyše.“ Impegno se zadíval na Lentola. „Co říkají učitelé?“

„Do jara příštího roku by byly dost dobře připravené, alespoň co se týká znalosti cizích jazyků a etikety.“ Podíval se na Gregorii. „Ohledně jejich

zvláštních schopností, nuže, k tomu toho nemohu moc říct... Ale možná se za tímto přáním skrývá spíše jistá starost a obava, nebo ne? Řekněte mi, abatyše, opravdu je dokážete posílit na duchu?“

Bylo to poprvé, kdy někdo z nových spojenců vyjádřil pochybnosti o jejích schopnostech. Gregoria se tím dotazem necítila ani tak uražena, mnohem více v ní vyvolal neklid. Bylo dobře, že nyní věděla, že se na ni nedívají jenom jako na spásného anděla, seslaného přímo z nebe, i když se jí to tu a tam snažili namluvit. „Jsem schopná zvládnout jakýkoliv úkol, kterého se ujmu, Eminence, ale mějte na paměti, z jakého prostředí ty dívky pocházejí. Všechny mají dobré srdce, ale zlo, se kterým se mnohé z nich dostaly do styku, je nutné nejdříve vyhladit.“

„To se dá urychlit.“ Impegno zalovil v kapse oděvu a v prstech, navlečených do bílých rukaviček, držel malou lahvičku z tlustého skla. „Sanctum, abatyše. To jsou téměř veškeré zásoby, které jsem dokázal opatřit. A nebyl to snadný úkol, Franceskovi lidé po něm neustále všude pátrají. Musí jim při tom pomáhat sám ďábel, protože se na mnohá místa dostanou dříve než my a získávají tam relikvie, kterých se Spasitel dotkl.“ Podal lahvičku Gregorii. „Dejte to novickám, abatyše.“ Zvedl ruku. „Od této chvíle jste skutečnou matkou představenou Sesterstva krve Kristovy.“ Kardinál povstal a abatyše před ním padla na kolena. Impegno jí přiložil ruku k hlavě. „Žehnám vám, Gregorie. Nechť vás chrání a opatruje věčně živý Bůh, otec, syn a duch svatý.“ Ustoupil dozadu a opět se posadil. Lentolo se na abatyši usmál, aby jí dodal síly.

„Amen.“ Gregorii zmítala směsice nejrozumnějších pocitů: oddanost, hrdost na důvěru, jakou si vydobyla, pokora a vděčnost Bohu za to, že si ji vybral. Přesvědčení a víra, že úkol v budoucnu zvládne. Úcta a nesmírná síla. Když držela v ruce posvátné sanctum, nejmocnější substanci, jaká na zemi existovala, připadala si jako panovnice.

„Udělejte všechno pro to, aby byly dívky počátkem léta připravené k plnění svého poslání,“ vštěpoval jí Impegno ještě jednou, přičemž zároveň bez dalších diskusí souhlasil s její žádostí a poskytnul jí více času. Abatyše si toho okamžitě všimla. „Protože na tom, jak dobře dívky připravíte, stojí a padají naše plány.“

Gregoria popošla k židli a posadila se. „Vaše plány, Eminence?“

Dalšího vysvětlování se ujal Lentolo. „Jezuité tuší, že se začínáme připravovat na boj a zaujímáme pozice na nejrozumnějších frontách. Jsou teď nesmírně podezřívaví. Jejich generál, Lorenzo Ricci, naverboval nové špióny, kteří sedí zalezlí jako krysy i v těch nejskrytějších koutech Vatikánu a všude naslouchají.“ Vyloudil na tváři povýšený úsměv. „Přesto

jim uniklo, že existuje kardinál, který má nejlepší předpoklady k tomu, aby se stal novým papežem.“

„A kdo...“

„Neptejte se ho, nesmí vám nic říct, stejně jako já,“ zabránil jí Impegno okamžitě s nečekanou příkrostí v dalším vyptávání. „Ale mohu vás ujistit, že stojí na naší straně. Máme v plánu sblížit se s Francií a Španělskem, proto je důležité, aby se vaše sestry od příštího roku začaly vydávat na cesty. Jejich úkolem bude obdělávat políčka u různých šlechtických rodů, aby sadba smíření mezi církví a královskými dvory mohla úspěšně vzejít.“

„Proč takový spěch? Říká se, že papež Klemens XIII. je sice dost starý, ale zdravý.“

„Správně, je starý, abatyše.“ Lentolo nasadil chladný úsměv. „Zanedlouho mu bude pětasedmdesát, a kdyby se mě někdo ptal, co na to říkám, odpovím, že se dožil vskutku požehnaného věku.“

Gregoria raději nechtěla vědět, co jí tím muž naznačuje. „S pomocí našeho Pána bude moci ještě řadu let nosit rybářův prsten.“

„Ale přesto se to nestane.“ Kardinál Impegno promluvil klidně a rozvážně. „Sanctum mne obdařilo několika vidinami a ukázalo mi, jak hluboce ovládla Societas Jesu papežovu duši. Pánova krev zřetelně vyjevila mým očím, že jezuité jím budou tak dlouho vláčet a manévrovat, až ho nakonec sami zabijí. Ten den není, abatyše, tak daleko, jak by se vám mohlo zdát. Proto,“ zvedl se a přešel ke dveřím, „na vás naléháme, abyste výchovu dívek co nejvíc urychlila.“

Gregoria pochopila, že její návštěvníci hodlají odejít. „Pochválen buď Ježíš Kristus,“ pronesla a přešla kolem kardinála, aby mohla otevřít dveře a podívat se, jestli někdo není na chodbě mezi jejím pokojíkem a schody do sklepa. Žádnou z dívek nikde nezahlédla, a tak návštěvníkům naznačila, že mohou v klidu odejít.

Impegno prošel kolem ní a ještě jednou se k ní obrátil. „Máte mou plnou důvěru, abatyše. Společně svrhneme to, co naši katolickou církev ochromuje. To mi prozradilo sanctum a já této předpovědi věřím. Následující papež odmění váš řád za věrnost.“

„Nechť se tak stane, Eminence.“ Gregoria se kardinálovi ještě jednou uklonila a držela hlavu sklopenou u země, dokud Impegno a jeho společníci nesešli po schodech a nezmizeli ve sklepech.

Potom si k sobě zavolala Sarai. „Vezmi si několik novicек, prkna, kladiva a hřebíky a zajděte do sklepa,“ nařídila jí. „U stěny na jižní straně stojí velký, prázdný sud na víno. Chtěla bych, abys ho zepředu podepřela

několika prkny. Železné kruhy, které dřevo svírají, už asi dlouho nevydrží, a tak sud raději zajistíme, aby se nám úplně nerozpadl.“

Sarai přikývla a okamžitě se pustila do práce.

Gregoria opět usedla k psacímu stolu. Proti návštěvám nic neměla, ani proti kardinálovi nebo Lentolovi. Dala by však přednost tomu, aby se předem ohlásili. Ted' už jim také nic jiného nezbude.

Uvažovala nad Impegnovými slovy a přitom si obhlížela malou lahvičku, která před ní stála na stole. Jak si člověk může ověřit, jestli jsou vidiny, které se mu zjeví před očima, skutečně pravdivé?

Připomněla si vlastní vidinu, která ji přepadla v Gévaudanu, výjevy, které spatřila, v ní vedle pokorné úcty vzbudily i bezmezný strach a děs. Gregoria přejela prsty po uzávěru lahvičky, přemýšlela, jestli by neměla ještě jednou okusit tuto prazvláštní a ojedinělou substanci, aby jí Bůh mohl dát znovu znamení a ona tak zjistila, jestli se kardinálova zjevení zakládají na pravdě. Ale copak si může substanci, které je takový zoufalý nedostatek, sama vzít jenom proto, že jí zmítají pochybnosti? A je její mozek skutečně dost silný na to, aby snesl ještě jednu vidinu?

Dala ruku z lahvičky dolů.

XIII.

KAPITOLA

Itálie, Řím, 29. listopad 2004, 19.12 hodin

To je neuvěřitelný.“ Eric se narovnal, v levé ruce držel lžičku od kávy, která mu „ spadla na zem. Měl na sobě černé sportovní kalhoty a široký černý pulovr, na nohou lehké letní plátěné boty. „Co je neuvěřitelné?“ vyptával se Severiny.

Žena mlčky stála na prahu, v ruce držela sklenici whisky a tou na něho ukázala. „Vy. Ani ne před,“ podívala se na kuchyňské hodiny, „pětí hodinami jsem vám vytahovala ze zad a z boku jednu kulku za druhou, potom jsem vás vynesla v bezvědomí z výtahu a po zraněních nebylo skoro ani stopy. Teď se pohybujete úplně normálně, jako byste nikdy neměl v těle jedinou kulku. Jste snad něco jako... nadčlověk? Nebo třeba... *anděl*?“ Vyprázdnila sklenici. „Klesá mi hladina alkoholu. To v tuhle chvíli... nemůžu vůbec potřebovat. Máte někde nějaký víno?“

Anděl? Tak mu opravdu ještě nikdy nikdo neřekl. Zdalipak Severina tušila, že právě udělala zatraceně dobrý vtíp?

Eric se na ni zahleděl. Osprchovala se, oblékla si bílé kalhoty a černý svetřík, který si od něho půjčila, nohy zůstaly naboso. Zavazadla měla zatím stále v hotelu, neměli čas je vyzvednout. Severina se podle všeho jen s obtížemi smířovala s pernými momenty, které spolu před nedávnem zažili. „I bez vína se už teď dost potácíte.“

„No a co? Snažím se zapomenout, že jsem dnes už mohla být po smrti. A na to, že jsem vám z těla vytahovala kulky.“ Otřepala se a nečekala, co jí dál řekne, ale sama přešla k ledničce a skutečně v ní objevila láhev bílého vína. „Vývrtka?“

Eric byl od chvíle, kdy se probudil, celou dobu nervózní a podrážděný. Stříbro ho nesmírně oslabilo, víc než zpočátku předpokládal. Díky tomu, že

mu selhal krevní oběh a on omdlel, se navíc prozradilo, že se mu rány hojí s neskutečnou rychlostí. Ztráta tohoto tajemství ho bolela, a kromě toho neměl tušení, jak to vše Severine vysvětlí.

Možná ale nebude muset nic vysvětlovat. S trochou štěstí Severina po vystrízlivění zase všechno zapomene a on si prostě dá na tělo pár náplastí a obvazů, aby zamaskoval, že je v pořádku.

Otevřel zásuvku a hodil jí vývrtku. Žena položila sklenici na stůl a bleskově vývrtku chytla. „Díky, že jste mi pomohla.“

Severina jenom mávla rukou a zavrtávala spirálovitě stočený kus železa do korku. Eric tušil, že otrlost jenom předstírá. „Můj táta, opravdovej chirurg, by na mě byl za to, co jsem s váma dokázala udělat, fakt pyšnej, a to na mě jinak nikdy není. Tyhle krvavý orgie pozdějc určitě nějak zpracuju v obrazech a vydělám na nich plnej pytel peněz. Aspoň má člověk z nočních můr nějakej užitek.“ Korek s mlasknutím vylétl z hrdla láhve a žena si nalila sklenici vína. Plnou až po okraj.

Eric velice dobře věděl, o čem hovoří. Jeho vlastní děsivé noční sny byly rovněž z větší části zakleté do malířského plátna, tu a tam se na ně dokonce našli i kupci. S úspěchem prodal několik rozvracečů duší. „Možná bude lepší, když se od nynějška někam stáhnete. Mám ještě jeden dům v...“

„Ne,“ stála si tvrdohlavě na svém, jak to umí jen opilci a malé děti. „Můj bejvalej tady někde pobíhá, vy anděle strážnej. A já chci vědět, jak to skončí. A jak vypadá vaše žena.“ Znovu onen zlomyslný tón v hlase. „Nemám tušení, jak vypadají kulky, ale je to normální, že vypadají tak jak ty, co jste měl v těle? Olovo se přece tak neleskne, že ne? To jsou kulky, jaký někdo potřebuje, když chce zastřelit anděla?“

„Budou jen nějak legované,“ snažil se ji Eric uchlácholit. Čas pracoval proti němu, a dokud nebude Severina spát, *hluboce spát*, nechtěl vyjít z domu.

Jenže pozor. Účinek alkoholu se dá zesílit.

„Počkejte, mám lepší víno. Tady to je ve skutečnosti určené k vaření.“ Vzal láhev a postavil ji stranou, zašel do spíže a vybral polosuché červené víno. Odšpuntoval zátku, vhodil dovnitř tři tablety na spaní a rozpustil je. Byly to silné prášky, prodávaly se jen na recept a byly přinejmenším stejně účinné jako valium.

Vrátil se zpět k Severine a naplnil jí prázdnou sklenici. Žena usrkla vína, popřemýšlela a pak si dala pořádný doušek. „Lepší, chutná mi.“ Chvěla se jí ruka, nepopíratelné znamení toho, že stále ještě pociťovala doznívající účinky přestřelky a nouzové operace. „Dáme si něco k jídlu?“

„Ano, to je dobrý nápad. Potřebuji něco na posilněnou.“ Eric však neměl chuť ušpinit pánve a talíře, tak jen vytáhl z ledničky nějaké polotovary a postavil vodu.

Severina se mezitím pracovala ke druhé sklenici vína. Seděla u kuchyňského stolu, jednou rukou si podepírala bradu a víčka jí neustále klesala. Zatím pořád ještě bojovala se spánkem a přitom dál a dál nelítostně popíjela. „Pojďte, zavedu vás do postele.“ Objal ji kolem pasu a vyvedl potácející se ženu ven z kuchyně. Severina cestou popadla láhev vína.

„Ta půjde s náma,“ zahuhňala. „Když už nedostanu nic k jídlu, tak budu aspoň chlastat.“

Eric ji spíš nesl, než vedl chodbou do ložnice, posadil ji na postel a vzal jí láhev z ruky. Brada jí mezitím spadla na prsa, upadla do dřímot. „Dejte ji sem. Dneska jste už toho vypila dost.“ Když mu chtěla odporovat, rychle dodal: „Alkohol dělá vrásky.“

Severina stiskla rty a zapotácěla se. „No dobrá.“ Lehla si, obřadně ze sebe stáhla kalhoty a svetřík, okamžitě se přikryla a otočila se na bok. „Nedělejte žádný pitomosti,“ zahuhňala na závěr nezřetelně. „Účelový spojení.“

Eric počkal, dokud nezačala pomalu a pravidelně dýchat – a potom ji pořádně štípl do ruky. Žena nereagovala.

„Pěkně se vyspěte.“ Zadíval se na ni a nevěděl, co si s ní má počít. Než se znovu stačil zhloubat do myšlenek, vyšel z ložnice a přešel do koupelny, aby si přebarvil vlasy. Blond barva musela konečně zmizet.

Obhlížel se v zrcadle a dospěl k názoru, že se v tomto oblečení musí bez problémů dostat všude tam, kde se vyžaduje večerní oblek. Brýle budou poslední tečkou. Šaty měly takový střih, že se v nich dala perfektně ukrýt dýka i pé devítka.

Mobilem si objednal taxíka, aby na něho čekal kousek dál od domu. Nenechal Severine žádný lístek, ona se ráno určitě nevzbudí moc brzy.

* * *

Když nastoupil do taxíku, bylo 22.48 hodin, a když vůz zastavil před palácem Niccolini v centru města poblíž Piazza del Popolo, bylo na ručičkách 23.19. Všichni prominenti se tím pádem už dlouho bavili na charitativní akci ve prospěch římských bezdomovců.

To byla informace, kterou vypátral na internetu a kterou Severine v muzeu zamlčel. Toto samolibé dobročinné divadlo pořádala rodina Rotondů.

Tady se mu nabízela možnost setkat se s Marií Magdalenou Rotondovou a alespoň zpovzdálí si ji trochu oťukat. Jestli se mu v hemžení celebrit naskytne příležitost navázat bližší kontakt, chtěl tuto šanci využít, aniž by si musel v jednom kuse zatěžovat myšlenky starostmi o Severinu.

Eric kráčel ke vstupu do čtyřpatrové secesní budovy. Průčelí bylo bíle natřené, dvoje malé otáčivé dveře lemovaly obrovský třetí vchod, před nímž stál vrátný a dohlížel na dění před domem.

To nebyla jediná překážka. Na úpatí schodiště, potaženého rudým kobercem, stáli dva zaměstnanci bezpečnostní služby a hlídali vstup. Změřili si Erika pohledem, a jak se zdálo, nepovažovali ho za rušivý faktor. Eric nasadil nepřístupný výraz v obličeji, kývl na ně a bez jediného slova mezi nimi prošel.

„Dobrý večer, signore.“ Příslušník bezpečnostní služby, který stál napravo od koberce, ho zadržel a vytáhl z kapsy seznam. „Můžete nám ukázat pozvánku?“

Eric se zastavil, potom se pomalu otočil a vykouzlil na tváři výraz plný rozhořčení, vzteku a zlosti. „Mám za sebou zpožděný let a mizernou jízdu taxíkem, signore, a kromě toho mi někdo ukradl peněženku i s pozvánkou. Nepochybně uznáte, že člověk v mém postavení má v takovém dni jen málo trpělivosti a pochopení pro vaši služební horlivost.“ Otočil se ke dveřím.

„Řeknete mi, prosím, své jméno, signore?“ nenechal se muž odbýt. „Je to moje povinnost.“

Eric věděl, že do paláci Niccolini nedocházejí pouze veličiny z filmové branže nebo ze světa hospodářství a módy. Zejména když se jednalo o dobročinný účel, určitě byli pozvaní i lidé se jménem, které se běžně nevyskytovalo na stránkách bulvárních novin a časopisů.

„Vy... vy *mě* neznáte?“ S nevěřicným úsměvem se obrátil a rychle popošel k muži, který podvědomě ucouvl. „Tak se prostě pořádně podívejte do toho svého seznamu.“ Sáhl po něm, natočil ho k sobě a klepl prstem na jméno, u kterého nebyl nakreslený háček. „Tady, vidíte? Rossi. Salvatore Rossi.“

Muži si mezi sebou vyměnili rychlé pohledy. Kolísali mezi neústupností, která je mohla stát práci, a mávnutím rukou, které je také mohlo stát místo.

„Okamžitě mi dejte svůj mobil. Zavolám Magdaleně. Určitě bude mít radost, až se seznámí s mužem, který nutí jejího osobního módního poradce čekat venku.“

To zapůsobilo. Tužka klesla k papíru, i když s rychlostí zpomaleného filmu, udělala zájmenem háček a pravá ruka mávla ke dveřím. „Děkuji pěkně, signore Rossi.“

„Také děkuji. Pochválím vás před paní domu.“ Eric pospíchal po schodech nahoru. Ještě deset vteřin a málem by to nevydržel a hlasitě se rozesmál. Drzost občas bývala korunována vítězstvím.

Palác Niccolini, jeden z nejdražších hotelů ve věčném městě, si získával hosty směsicí modernosti a atmosféry přelomu devatenáctého a dvacátého století. Ve vzduchu se vznášel nádech počátku 20. století, tu a tam se projevoval železnými sloupy, do nichž byly vytvarovány líbezné větve z květín a listů, odrážel se na starých lustrech a svítidlech na stropě a na stěnách. Mezi starožitné prvky se nenápadně vmísilo sklo s ocelí bez toho, že by narušilo šarm vznešeného původu.

Přímo u vchodu byla umístěna šatna, u níž Eric odevzdal kabát, pak prošel krátkou chodbou s klenutým stropem a vešel do kruhové vstupní haly.

Hala sahala do výšky čtyř pater a navozovala atmosféru divadla. Ve všech patrech postávali hosté, nenuceně se bavili a pojídali. Prostřední část haly obsadila skupina muzikantů, tiše hrající klasickou hudbu. Eric rozpoznal bezvýznamnou, poklidně plynoucí barokní skladbu, kterou aspoň hudebníci odehráli v dokonalém provedení.

Dvě fontány s neustále se měnící hrou vody a barev těšily dětinštější povahy mezi přítomnými hosty, číšnice a číšníci mezi nimi pilně pobíhali, přinášeli plné sklenice a odnášeli špinavé nádoby pryč. Eric z nich měl pocit, že se tu na jednom místě tísní pilní mravečci a až příliš mnoho královen.

Zatím ještě nikde nespátřil osobu, kvůli které sem přišel a o její roli se dověděl z internetu: Maria Magdalena Rotondová měla tu čest vybírat spolu s několika rádoby velikány z římské a mezinárodní společnosti peníze ve prospěch těch, kteří potřebují pomoc.

Eric dobročinné akce až na pár výjimek přímo nesnášel. Za peníze, které stálo šampaňské, co se tam podávalo, by bylo možné všem bezdomovcům poskytnout to nejnutnější nejméně na rok.

Eric nasával pachy a ke své velké úlevě neobjevil nikde nic podezřelého. Úplně jistý si ovšem nebyl. Obrovské množství použitých parfémů mělo za následek akutní znečištění všech pachů a vůní ve vzduchu

a směsice voňavek se mu vznášela před nosem jako lepkavá přehrada. Bude si muset dát pozor.

Od jedné chvátající číšnice si vzal sklenici vína a přivolal ji k sobě zpátky. „Promiňte. Mohla byste mi říct, kde najdu signora Rotondovou?“

Mladá žena si ho změřila pohledem. Rychle vytušil, že se jí docela zalíbil. Představoval příjemnou optickou výjimku mezi šedesáti procenty hostů, kteří už na první pohled dalece překročili šedesátku nebo po opakovaném vyhlazení kůže předstírali, že jim teprve před nedávným bylo čtyřicet. Žena ukázala do třetího patra. „Zkuste to tam nahoře, signore. Před chvílí jsem ji tam zahlédla.“

„Děkuji.“ Nechal ji stát a pomalu procházel halou, aby nevzbudil zbytečnou pozornost. Vždyť také neměl důvod pospíchat. Nepoužil výtah, ale pozvolna vyšel po schodišti až do třetího patra. Nevzrušeně a na pohled bezstarostně se loudal chodbou a znovu a znovu se díval dolů na hudebníky a ostatní hosty. Hovory splynuly v jediný beztvářý šum, neustávající mumlání, oscilující mezi různými výškami a hloubkami, tu a tam se do něho vmísil hlasitý smích.

Když znovu obrátil hlavu a zadíval se před sebe, stál asi metr od Marie Magdaleny Rotondové. Ani si nevšiml, že se k ní tak přiblížil. Paní domu zvolila pro tuto příležitost šaty, které měla upnuté až ke krku, a malé kousičky kůže, které jí byly vidět pod bradou a na zápěstích, byly pokryté drahými šperky.

Vypadala stejně jako na fotografii na internetu, působila však mnohem výrazněji a obklopovala ji přirozená autorita, udržující jak muže, tak ženy v dostatečném odstupu. Ještě štěstí, že on byl jiný než normální lidé.

Eric neměl připravenou žádnou strategii, takže to bez zbytečných okolků zkusil čelním útokem. Ten u ní nevyhnutelně musel vyvolat nějakou reakci. Popošel k ní ještě blíž, začlenil se do řady dokonale oblečených mužů a několika málo žen, která se kolem ní shlukla, usmál se na ty, co stáli vedle něho, a pak se usmál na paní Rotondovou a ukázal přitom dokonalé zuby. „Mohl bych vás na moment unést, signora?“ prohodil šarmantně. „Jmenuji se Armand Landur a zastupuji velký koncern, z jehož pověření bych vás chtěl nadchnout pro jeden projekt.“

Modré oči paní Rotondové se ho pokusily odhadnout. „O jaký koncern by se mělo jednat?“

Eric se nezávazně usmál a ukázal skleničkou sektu na skupinu dalších hostů, postávajících kolem nich. „Ne před tolika očima a ušima, signora Rotondová.“

„Děláte kolem té své věci velké tajnosti.“ Ještě jednou se rozhlédla kolem sebe, potom zabloudila očima přes zábradlí dolů do haly. „Ale musím vás zklamat. Obchodní záležitosti projednávám výlučně v kanceláři, a ne na dobročinných plesech, signore Landure.“ Ukázala na jednoho muže na tanečním parketu. „To je můj osobní tajemník. Dohodněte si s ním schůzku.“ Zvedla ruku se skleničkou sektu a pohledem ho propustila.

Muži v nejbližším okolí se mu více či méně otevřeně pošklebovali. Měli radost, že si ten začátečník narazil hlavu o neprostupnou zeď. A navíc s rozběhem.

Eric neměl v úmyslu vzdát se tak rychle. Strčil ruku do kapsy kalhot, vytáhl ožehnutý medailónek a držel ho tak, aby se na chvilíčku zableskl ve světle. „Šla byste přesto se mnou na chvilíčku někam stranou?“

„Náš rodinný amulet?“ Zdálo se, že na paní Rotondovou tím neudělal žádný dojem ani ji nijak nevylekal. „Kde jste ho koupil?“

„Nekoupil. Našel, signora.“

„Chtěl byste ode mě odměnu za to, že jste ho našel? To jste na špatné adrese, signore Landure, navíc to ani není originál. Ale na falzifikát vypadá opravdu přesvědčivě, zaslouží si uznání. Měl byste ho ukázat mému bratrovi, padremu Giacomovi. Určitě ho bude zajímat, kdo tu kopii udělal. A nepochybně vám splní přání, které hýčkáme v duši my všichni, co jsme se tu dnes sešli... požehná vám.“ Muži a ženy kolem nich se zdvořile usmáli, ne příliš hlasitě, ale přesto slyšitelně. Tentokrát se Rotondová úmyslně otočila k Erikovi zády. Ušetřila mu společenský pohlavek a dala zřetelně najevo, že spolu nemají o čem hovořit.

„Děkuji vám za váš čas, signora Rotondová.“ Eric naznačil úklonu a pooděšel stranou. Neměl dojem, že by se před ním snažila něco skrývat. Možná mu přinese větší užitek, když si popovídá s jejím bratrem. *Bude mu to prostě muset přinést užitek.*

Eric se vrátil do haly a hledal číšnici, kterou před chvílí už jednou požádal o informaci. Najít ji nebylo snadné, ale jemu se to podařilo vcelku rychle, protože si zapamatoval ženin pach. Když se jí zeptal, kde je bratr majitelky koncernu, ukázala nahoru.

„Padre je úplně nahoře, spolu s ostatními duchovními. Ostatně jako vždycky.“ Usmála se, vzala mu z ruky prázdnou sklenici a podala mu novou, zpola naplněnou. „Vezměte si tady tu, sekt je ještě vychlazený.“

„Vy se tu opravdu dobře vyznáte,“ podotkl Eric.

„Na tomhle dobročinném plese pracuji každý rok a za tu dobu už člověk ty lidi tak trochu zná. Vždyť sem pořád chodí jedni a ti samí.“ Zasmála se. „Až na vás.“

„Ano, to máte pravdu.“ Vytáhl z kapsy dvacetieurovou bankovku a podal ji ženě. „Co musí člověk o padrem ještě vědět? Nebo o ostatních hostech?“

Udiveně se podívala nejdřív na něho, pak na bankovku.

Eric se předklonil a zašeptal. „Jsem ve skutečnosti novinář. Zajímá mě, co se děje za počestnou fasádou dobročinných plesů. Jak vážně to ty hvězdy myslí a co jinak dělají ve chvílích, když si myslí, že je nikdo nevidí.“

Číšnice váhala. „Ehm...“

„Přemýšlejte. Má někdo z této vybrané společnosti nějaké *zvláštní* zvyky?“ Eric k ní přisunul další dvacku, kterou si žena rychle zasunula do kapsy.

Číšnice ho zahrnula záplavou informací, počítaje utajenými nástříky rtů, přes sex mezi hosty a zaměstnanci v přilehlých místnostech až po alkoholismus a konzumaci drog. Eric se tomu ani moc nedivil.

„A páteři v nejvyšším patře?“ dorážel na ni dále. „Můžete mi říct něco i o nich?“

„O těch tam?“ Číšnice předstírala, že doplňuje sklenice, aby tím navenek ospravedlnila, že se tak dlouho baví s jedním hostem. „Ne, ti nepijí ani víno. Není divu, ti jsou ve všem zastánci té nejtvrďší linie. Kdyby dnes chtěl někdo vyhlásit novou křížovou výpravu, byl by to určitě padre Rotonda. Nebo jeho bratranec.“

„Jeho bratranec? Ten je tu také?“

„Kardinál Claudio Zannetti se přece nebude ukazovat na takovéhle akci. Toho uvidíte nanejvýš při audienci u papeže.“ Popadla tác a odpoutala se od něho. „Promiňte, musím znovu na sál. Ale ode mě jste se nic nedověděl, jasné?“

„Vždyť já ani nevím, kdo jste.“ A to byla dokonce i pravda, neřekla mu, jak se jmenuje.

Eric byl spokojený, zároveň se ho však zčásti zmocnil neklid. Pokud měl ten padre se štěnětem něco společného, tak existovalo uvnitř církve ještě jedno uskupení, které se o dlaky velice zajímalo. Nebo snad ten muž konal na vlastní pěst?

Vyšel po schodech nahoru, blížil se ke čtvrtému patru a rozvažoval, jak by měl postupovat dál. Na to, aby pracoval ve skrytu, bylo příliš pozdě, protože Maria Magdalena bratrovi určitě poví o podivném cizinci, který pobíhá po Římě se znakem jejich rodu v ruce. Teď ještě mohl pátera překvapit.

V nejvyšším patře byly malé balkóny, zasazené z chodby do vnitřního prostoru, každý z nich nabízel posezení pro zhruba deset osob. Některým návštěvníkům by určitě nebylo po chuti vznášet se ve vzduchu více než šestnáct metrů nad halou, ovšem na druhé straně tam člověk měl nádherný výhled.

Eric zamával rukama, aby na sebe upozornil, potom ukázal na padreho Giacoma a naznačil mu, aby k němu přišel. S drzostí člověk nejdál dojde, to se mu dnes už jednou potvrdilo.

Kněz prohodil několik slov s muži sedícími vedle něho, potom se zvedl a opravdu zamířil k Erikovi. Měl štíhlý obličej, až příliš štíhlý na člověka jeho velikosti, takže z celkového pohledu vypadal poněkud nesourodě. Krátké černé vlasy měl na levé straně rozdělené pěšinkou, oči měly nedefinovatelnou barvu, něco mezi zelenou a hnědou. „Co pro vás mohu udělat, signore...?“

„Armand Landur.“ Krátce přikývl. „Už jsem obtěžoval vaši sestru a ta mi řekla, že vy jste ten pravý, na koho bych se měl obrátit.“ Podruhé vytáhl medailónek z kapsy. „Říkala, že by mohl patřit vám.“

Rotonda povytáhl obočí a zdálo se, že se mu obličej ještě více protáhl. „Mohu se na to podívat?“ Natáhl ruku.

„Zajisté.“ Eric mu medailónek podal.

Padre si medailón přidržel těsně před očima a otáčel jím na všechny strany. Potom zajel levou rukou do kapsy sutany – a vytáhl odtamtud naprosto stejný přívěsek. „To je nesmírně zvláštní a neobvyklé,“ poznamenal padre a vrátil zkoprnělému Erikovi jeho nález. „Skutečně vypadá úplně jako můj medailón. Ale není můj. Kde jste ho našel?“

Eric málem hlasitě zaklel. „Nedaleko odsud, na Svatopetrském náměstí,“ zalhal. „Různě jsem se poptával a narazil jsem na rodinu Rotondových.“

„To je od vás velice hezké, že jste si s tím dal tolik práce.“ Rotonda se zničehonic usmál, obličej najednou vypadal ve srovnání s ústy příliš úzký. „A ještě k tomu taková šťastná náhoda, že i vy jste sem mohl dnes přijít.“

„To ano.“ Eric se zahleděl na napůl zničený medailónek. „Kdo z vaší rodiny by ho tak ještě mohl postrádat? Myslíte, že třeba pan kardinál?“

„Ne.“ Rotonda pokrčil rameny. „Možná někdo zahlédl ten šperk někde na obrázku a nechal si podle něho udělat kopii, protože se mu hrozně líbil.“

„To asi bude jediné možné vysvětlení. Jedině snad,“ Erikovi neustále pohrával na rtech úsměv, „že jste tady ten přívěsek,“ zvedl svůj nález výše, „skutečně ztratil vy sám. A sice ne na Svatopetrském náměstí, ale v Plitvici, vedle hořícího vrtulníku. Když jste zpozoroval, že zmizel, nechal jste si

vyrobit napodobeninu, abych spolu se zbytkem světa věřil, že ten svůj pořad ještě vlastníte.“

Rotonda se srdečně zasmál. „Jste nesmírně zábavný člověk, signore Landure. Máte fantazii, jakou by vám mohl závidět leckterý spisovatel.“

„Ano, opravdu si to myslíte?“ Eric rozevřel ruku. „Dejte mi svůj přívěsek a já je nechám oba prozkoumat. Vsadím se, že můj šperk je starší než ten váš.“

„Těch žertů už bylo dost, signore Landure.“ Rotonda se napolo otočil stranou, potom bleskurychle chňapl po zničeném medailónku.

Eric byl jeho rychlostí skutečně zaskočen a sevřel ruku příliš pomalu. Šperk spadl na zem.

Okamžitě se pro něho shýbl, ale Rotonda ho prostě zakryl botou. „Než vás udám policii pro vlastnictví plagiátu historické pečetě, tak si ho nechám u sebe,“ navrhl výsměšně a kývl na pátery, kteří se začali zvedat ze židlí. Dal jim znamení, že mohou klidně zůstat sedět. „Vraťte se ke svým přátelům a mně dopřejte klid.“

Eric stál jen několik centimetrů od spodního lemu sutany a odtamtud ucítil známý pach. Vzpomněl si na boj s bestii v lese, na mláďata, která zabil...

Rotonda do něho strčil druhou nohou, téměř hravě, ale i tak směrem k balustrádě – a především silou, jakou by do takového nenápadného pohybu nikdo neřekl. A kterou Eric v žádném případě nečekal. Postrčení ho odmrštilo k hrazení, málem ztratil rovnováhu a zřítíl se do hloubky. Padre zkrřížil ruce na prsou a arogantně a záludně se pousmál. Levá noha nadále spočívala na medailónku. „Chtěl bych vás požádat, abyste odešel dříve, než se vám něco stane, signore Landure.“

„Zajisté, nemějte obavy, padre.“ Ztlumil hlas. „Kdybych náhodou zjistil, že vy...“ Eric ucítil průvan, potom ho zleva a zprava popadly za ramena silné ruce. Někdo mu zkroutil ruce za zády a zničehonic se dostal do typické pozice člověka, kterého je odněkud nutné vyvést násilím.

„Jste tu nežádoucí,“ pronesl muž, který se postavil přímo vedle něho. Eric znovu poznal hlas strážného, který hlídal venku přede dveřmi. „Signore Rossi měl na rozdíl od vás pozvánku.“ Odvlekli ho k výtahu.

Eric je nechal, i když by pro něho byla hračka vyřadit oba muže z jakéhokoli boje. Dosáhl svého, jeho podezření vůči knězi se potvrdilo: prozradil ho pach bestiina mláďete. Giacomo Rotonda věděl, kde se mláďe nachází, protože lem knězovy sutany se nade vši pochybnost dostal s tím stvořením do kontaktu. A to před nedávnem.

Výtah sjel dolů a dopravil je do sklepa, kde ho muži nešetrně vystrkali do hotelové garáže. Tam čekali další tři lidé od bezpečnostní služby, kteří si předem vysvlékli saka. Bylo více než jasné, co se tu má odehrát.

„Proti vám nic nemám,“ pokusil se je Eric umírnit.

„Ty seš nějaký šňupal,“ řekl muž, který ho odváděl dolů. „Kurva, kvůli tobě jsem málem přišel o fleka.“ Vytáhl boxera a nasadil si kroužky na prsty. „Z toho pro tebe kouká svinskej nářez.“

Eric se zašklebil. „To si nemyslím.“ Volnou rukou sáhl pod smoking a vytáhl pé devítku. „Má někdo chuť na malou přestřelku?“

Všichni ucouvli.

„Dobrá. Tak tedy prostě odejdu, pokud proti tomu nic nemáte.“

Pozpátku couval až k výjezdu z podzemní garáže, pak zastrčil pistoli a rozvážným krokem vyšel na ulici. Za okamžik seděl v taxíku a byl na cestě domů.

Přece jen to byl úspěšný večer.

XIV.

KAPITOLA

7. leden 1768, Itálie, Řím

Ani dnešní den nebude bohužel korunován úspěchem,“ procedila Debora skrz promodralé rty. Lžičkou seškrábala na hromádku hrst „jedlých kaštanů a nasypala je do pletené proutěné misky. „Je mi to líto. Opravdu jsem doufala, že vám dnes budu moci podat zprávu o něčem, co nás přivede o kus dál.“

Jean věděl, že Debora už několik hodin tady v nenápadné boční uličce vzdoruje za malými kamínky chladu. Nabalila na sebe dvě vrstvy šatů a kabát a na malém plamínku ve spodní části kamen pražila kaštany. Jako prodavačka jedlých kaštanů nevzbuzovala pozornost, a tak mohla nenápadně sledovat vchod do nízkého domku přímo naproti. V něm žil druhý kumpán hraběte de Morangiès, který slyšel na jméno Vincenzo Ruffo.

„Není to tvoje vina.“ Jean uchopil misku a podal jí několik mincí. „Běž domů,“ propustil ji pak, „jinak mi tady umrzneš, ať už s ohněm, nebo bez něho. Pošli sem Sarai, aby tě vystřídala, já tu mezitím postojím.“

Debora přikývla a pospíchala domů.

Jean zaujal její místo, aby dobře viděl na všechno, co se bude odehrávat na protější straně ulice, a přihodil do kamínek několik kousků dřeva a trochu sněhu. Zvedl se kouř, který mu na chvíli bránil ve výhledu, ale zato se v něm důkladně skryl před nežádoucími pohledy. V tomto případě bylo maskování velice důležité.

Oloupal kaštan a snědl moučné jádro připomínající ořech. Už se téměř vzdával naděje, že by Ruffo vůbec mohl mít něco společného s hrabětem nebo s Berninim, který již několik týdnů zůstával nezvěstný.

V posledních měsících Ruffa neustále sledovali. Ukázalo se, že muž vede počestný život. Má manželku a pět dětí, vydělává si na živobytí jako

účetní u jednoho obchodníka a po večerech se při cestě z práce domů nezastaví ani na pár chvil někde v hospůdce. Na pohled neviditelný Říman, blížící se čtyřicítce, s hladce vyholenou tváří, výraznou bradou a životem nabízejícím zhruba tolik vzrušení jako projížďka po klidné Tibeře.

Hrozilo nebezpečí, že mužovo vzorné chování uspí bdělost serafínek, ale Jeanovi to všechno připadalo příliš... počestné. Byl přesvědčený, že každý, s kým se hrabě někdy kvůli něčemu spojil, musí být gauner. Nebylo podstatné, jaké budil navenek zdání. Nemohl vyloučit, že si jich Ruffo všiml a hrál jim před očima komedii se vzorným, starostlivým otcem a manželem a jenom čekal, kdy to konečně zabalí a přestanou ho sledovat.

K tomu nedojde.

Dlouhou dobu se nic nedělo.

Jean se dal do loupání druhého kaštanu a díky tomu málem nepostřehl, jak nějaký muž v dlouhém zeleném kabátě a s vysokým černým kloboukem na hlavě v rychlosti zvládl tři schody před vchodem do domu a zazvonil. Přesněji řečeno, prudce zatahal za tenký řetízek.

Jeanovi připadalo jeho chování více než podivné, zasloužilo si, aby se odvážil prohlédnout si ho důkladněji. Návštěvník k němu stál bohužel zády a snažil se vytáhnout ramena co nejvýše, aby mu nebylo vidět do obličej. Tím v lovcí vzbudil ještě větší podezření.

Muž znovu zazvonil, zároveň začal bušit pěstí do dveří, a ne a ne přestat. Jeana se zmocňoval stále větší neklid. Nahrbil se, popošel až k rohu domu a přitiskl se k ledově chladné zdi, aby lépe viděl.

Když najednou na ulici zarachotil nějaký povoz, začal muž lomcovat dveřmi a rukou zajel pod kabát. Podlouhlé, světle hnědé vlasy sice zčásti zakrývaly mužův obličej, Jean by však tyto rysy kdykoliv a kdekoliv okamžitě poznal, onu směsici arogance a příjemného vzhledu. Dokonalým zevnějškem dokázal každého ošálit, muže i ženy.

To je on! Konečně!

François, hrabě de Morangiès, stál ani ne pět kroků od něho, pro střelce jeho kalibru představoval cíl, jaký nemohl minout. Jean vytasil pistoli a zamířil, aby jediným, na pohled naprosto neškodným pohybem prstu odstranil ze světa zlo, které na něm v této podobě tak dlouho řádilo.

Vtom se otevřely dveře, na chvíličku se v nich objevil Ruffo a rychle vtáhl hraběte do domu.

„Proklatě!“ Jean opět schoval pistoli pod kabát. Co teď může dělat? V myšlenkách rozebíral různé možnosti, od čekání až po drzé zazvonění u dveří. Než se stačil rozhodnout, zastavil před domem kočár, z něhož

vystoupil muž s podlouhlými, tmavě hnědými vlasy. Vůz hned pokračoval v jízdě.

Jean si málem ani nevšiml, že muž, který rovněž rychle zmizel za dveřmi, je Bernini, tak dlouho pohřešovaný kumpán hraběte de Morangiès. Takže se mu tedy podařilo setkání s panterem přežít. Přece jen se v domněnkách nemýlil.

Po cestě přicházela Sarai, zahalená do hadrů a s ušmudlanými tvářemi, špína jí zakrývala pihy. Podívala se na Jeana. „Monsieur, co tady děláte?“ Natáhla ruku, jako by žebrela, aby navenek zachovala zdání.

„Všichni tři jsou uvnitř,“ odvětil Jean vzrušeně. „Okamžitě musíme něco podniknout. Utíkej zpátky a přiveď ostatní serafínky. A ať nešetří municí! Ale abatyši o tom neříkejte ani slovo.“

Sarai přikývla a odběhla.

Jean čekal, dokud mu dívka nezmizí z dohledu, potom složil obě ruce za zády, zakryl je kabátem a uchopil rukojetí pistolí. Zbraně však nechal ve skrytu. Přešel ulici a vyšel po schodech nahoru ke dveřím.

Nezazvonil, místo toho několikrát prudce kopl do dveří. Když se před ním rozevřely, vytasil pistole a rukojetí jedné z nich udeřil do čela služebnou, která mu otevřela. Žena se v bezvědomí zřítíla k zemi a dopadla na dlážděnou podlahu.

Jean ji nohou odsunul stranou, vešel do malé vstupní haly a zády za sebou zabouchl dveře. Ruce, v nichž držel pistole, měl zvednuté a připravené ke střelbě. Nechtěl, aby ho serafínky při této návštěvě doprovázely, obával se o jejich životy. Další mrtvou serafínku by už jeho svědomí neuneslo. Místo aby čekal na posily, spolehl se raději na moment překvapení. Věřil, že protivníky nečekaným útokem dokonale zaskočí.

Dům nebyl zařízen s přehnaným přepychem. V úzké hale spatřil dvě busty, žádné jiné drahocenné věci tam nebyly. Vonělo tam jídlo a voňavka.

Jean poslouchal, jestli nezaslechne mužské hlasy, aby se lépe zorientoval. Skutečně k němu dolehly odněkud z prvního patra. Ze stejného místa se šířila i vůně těžkého tabáku, nejméně jeden z nich tedy v naprostém poklidu kouřil doutník. To bylo dobré. Pevně věřili, že jsou v dokonalém bezpečí.

Jean vyšel po schodech nahoru, zastavil se přede dveřmi a zaklepal na ně rukojetí pistole. „*Signore, prego,*“ zvolal vysokým, změněným hlasem. To by mělo stačit, věřil, že tím někoho uvnitř přiměje otevřít dveře.

Zevnitř se k němu blížily kroky, nevrlý hlas něco prohodil, potom se dveře kousíček pootevřely.

Než se mohly rozevřít dokořán, opřel se Jean do nich vši silou. Po krátkém odporu a hlasitém výkřiku, následovaném pádem mužského těla, se před ním rozlétly a Chastel se vrátil dovnitř.

Hrabě se bleskurychle zvedl a byl už na půl cestě k oknu, Ruffo ležel na zádech a omámeně se snažil vstát, z nosu mu tekla krev. Bernini se předkláněl a sahal po pistoli, ležící na malém stolku. V ústech svíral doutník.

Jean dlouho nepřemýšlel a z obou hlavní vypálil po prchajícím hraběti.

Výstřely zazněly jeden za druhým, od hlavní se zvedly obláčky dýmu ze střelného prachu a zabránily mu v pohledu na úhlavního nepřítele – ale hned potom uslyšel nezaměnitelný rachot praskajícího dřeva a tříštících se střepů.

Vedle Jeana zaduněla rána z pistole, kulka ho však minula. Jean proběhl kouřem, spatřil rozbité okno a na jeho rámu tmavou krev. Nejméně jedna kulka musela hraběte zasáhnout!

Letmý pohled z okna mu však stačil, aby pochopil, že nepřítel nebyl zasažen smrtelně. Hrabě kulhal ulicí, právě minul malá kamínka s praženými kaštany. Táhl se za ním dva tenké pramínky kouře. Jedna kulka mu uvízla v rameni, druhá v paži.

Jean se bez dlouhého přemýšlení vyšvihl na okenní římsu a chtěl vyskočit ven, když ho kolem boků zezadu sevřely dvě ruce a s mohutným trhnutím ho vtáhly zpátky do místnosti. Útočník jím chtěl mrštit o zem, Jeanovi se však podařilo zachytit se okna a hlavní pistole udeřil do pěsti, která ho měla srazit.

Železo rozdrtilo kůstky v prstech pravé ruky. Bernini zaječel a ucouvl, sáhl po dlouhé šavli, zavěšené na stěně, a rozmáchl se jí proti Jeanovi. „Odsud se už nedostaneš, vrahu!“ zaryčel na něho a posunul se přímo před okno.

„Ale, najednou umíte francouzsky, monsieur? Okamžitě mě nechte, musím hraběte pronásledovat,“ zavrčel Jean. „On je vrah, já ne.“

„Já všechno vím! Nikdy jsi mu nechtěl přinést peníze. Poslali tě sem jeho nepřátelé z Paříže, abys odkoupil všechny jeho dluhy, odvedl ho s sebou a postavil před soud.“ Šavlí vztekale protínal vzduch, jen to svištělo. „Nebo abys ho zabil, kdyby se ti postavil na odpor.“

„Nesmysl.“ Jean uvažoval, jestli se může odvážit zaútočit, přestože neví, jak je ten hejsek obratný a jak dobře zachází se šavlí. „Hrabě vám lže! On...“

„Kde jsou tvoji kamarádi?“

„Moji kamarádi?“

„Nedělej, že nic nevíš! Muži, kteří nás už několik týdnů pronásledují, ty myslím.“ Bernini rychle pohlédl na Ruffa, který stále ještě ležel na podlaze a s nářkem se převaloval z jedné strany na druhou. Dveře ho důkladně zřídily.

Poslední poznámka se Jeanovi vůbec nelíbila. I kdyby serafínky Berniniho náhodou sledovaly a on je při tom přistihl, bylo vyloučené, aby je považoval za muže. To znamenalo, že se do hry zapojili ještě nějací další hráči. Co třeba panterovi pomocníci? „Jak jste unikl tomu panterovi?“

„Nijak. Prostě mě v jednom koutě hodil na zem a tam jsem se pak probral z bezvědomí.“ Bernini se na Jeana upřeně díval. „Co o tom démonovi víš?“

„Kouzl vás?“

„Vyvázl jsem z toho jenom s několika škrábanci na krku.“ Popošel k Jeanovi. „Ptám se tě ještě jednou: co víš o tom zplozenci pekla, který mě od toho dne věčně pronásleduje ve snech? Nahnal mi takovou hrůzu, že se před ním musím schovávat.“

Blakovo jednání dávalo smysl v jediném případě: panter věděl, že se Bernini dříve nebo později s hrabětem zase setká, a tak mu přilepil na paty svoje lidi. „To ten panter vás nechal sledovat, ne já,“ prohodil Jean tiše a pohlédl oknem na střechy domů. „Věděl, že se s hrabětem určitě uvidíte, a využíval vás jako návnadu.“ Jean sklopil zbraně. „Panter po vás nic nechce, touží po hraběti. Stejně jako já.“

Ruffo zasténal, pomalu se zvedl a setřel si krev pod nosem. Zadíval se na Jeana, krátce pohlédl na Berniniho a řekl něco italsky. Jean z toho pochopil, že Bernini z něho má bezpodmínečně vytlouct pravdu, než ho zabijí. Potom se odpotácel k židli a ztěžka na ni dopadl.

„Je na čase, aby se nám dostalo vysvětlení, monsieur,“ pronesl Bernini a sklopil šavli k zemi. „A slibuji vám, že z tohoto pokoje nevyjdete dříve, dokud nebudu vědět, do čeho jsme se s Ruffem kvůli známosti s hrabětem vlastně zapletli. Nejde jenom o nás dva, ale o blaho našich rodin.“

Jean prošel kolem něho a podíval se z okna. Serafínky se shromáždily na rohu, Sarai právě přecházela přes ulici a zastavila se na schodech před domem. „Je po všem,“ zavolal na ni. „Už je zase pryč. Počkejte na mě dole.“ Rychle se podíval k obloze, byla jasná a čistá. Nehrozil déšť, jenž by smyl krvavé stopy, které hrabě za sebou zanechal. „Hned budu u vás.“ Otočil se a díval se do hlavně pistole. Bernini ji mezitím dobil.

„Jak jsem už říkal: požadujeme podrobné vysvětlení,“ opakoval muž.

Jean se rozhodl, že je oba do všeho zasvětit a pokusí se je získat na svou stranu. Tímto způsobem by se dostal hraběti rychleji na stopu, protože oba

muži znali jak hraběte, tak i jeho římské zvyky mnohem lépe než kdokoliv jiný. A znali místa, kde člověk může bez problémů zmizet z dohledu.

„Messieurs, hrabě je dlak, zrůda, jakou jste již jednou viděli a která vás unesla.“ Kývl na Berniniho a rovněž si nabíl obě pistole. Nikdo mu v tom nebránil, což považoval za dobré znamení. „Ale než budu hovořit dál,“ sáhl rukou, na níž měl navlečenou rukavici, do pytlíku se stříbrnými kulkami a každému jednu z nich hodil, „chytňte tyhle věcičky.“

Ruffo sáhl vedle, naproti tomu Bernini kulku zachytil. Teprve když i Vincenze našel tu svou a uchopil ji, byl Jean spokojený. „Kdybyste byl dlak, monsieur Bernini, stříbro by to okamžitě odhalilo. Pálí ty stvůry do dlaní a působí jim neuvěřitelné bolesti. Jenom stříbro je dokáže zabít, nic jiného. Měl jste štěstí a panter vás nekousl tak silně, aby vás šílenstvím nakazil.“

Bernini údivem vykulil oči. Rychle překládal obsah Jeanovy řeči příteli, jehož rysy jasně prozrazovaly, že cizincovým slovům nevěří. Zdálo se však, že Berniniho naléhání na něho udělalo dojem a zabránilo mu, aby Jeanův výklad odbyl jako výplody nějakého šíleného mozku.

„Vyprávěl jsem mu o noci, kdy jsme se poprvé potkali a že jsem tehdy viděl toho dlaka na vlastní oči.“ Bernini si promnul zátylek. „Je pro mě obrovskou úlevou, že mě to prokletí také nepostihlo.“

„Měl jste štěstí, že jste narazil na zrůdu, která má rozum a dokáže v sobě potlačit zlo i chování zvířete. Nijak netouží po tom, aby se po ulicích Říma toulal další černý panter a bojoval s ní o území, na kterém chce vládnout. Kdyby tomu bylo jinak, byl byste už mrtvý. Zabil bych vás stříbrnou dýkou nebo stříbrnou kulkou.“ Jean zasunul pistole do úchyťů na zádech. „Ale ten panter není jediný dlak, který se v Římě na nějakou dobu usadil. Hrabě k nim taky patří, i on je loup-garou, přestože zatím řádl jenom ve své vlasti, v Gévaudanu. Slyšeli jste někdy o tamější bestii?“

„On? On že je ta bestie, o které psali v novinách?“ Bernini zbledl.

Jean přikývl. „Přisahám vám to při všech stříbrných kulkách v mých pistolích. Pronásleduji ho, aby se mu dostalo odplaty.“

„Můj Bože!“ Bernini si nalil víno a hodil ho do sebe. „Věděl jsem, že... teď... má různé záliby, jaké bych nikdy dřív nepovažoval za možné, ale že by se dopouštěl takových věcí, to bych do něho neřekl. Ne, musíte se mýlit. To všechno je zhola nemožné!“ Přesto začal překládat Jeanova slova Ruffovi.

Jean jasně pochopil, že mu Bernini uvěřil, i když to navenek popíral. „Vidíte, nechtěli jsme vás dva zabít, hledali jsme jediné hraběte, který

přede mnou uprchl do Říma. Jeho vlastní otec mi dal vaše adresy, abych si ho tu mohl vyčítat.“

„A kdo byla ta mladá žena, která vás té noci doprovázela, monsieur?“ vypytał se Bernini.

„Po tom vám nic není. Ale je mrtvá, byla zavražděná při pokusu chránit nevinné a vymýt zlo,“ odvětil Jean. Nemusel se nijak namáhat, hlas se mu i tak rozezněl hlubokým smutkem. O serafínkách nemusel Bernini nic vědět.

Oba muži mezi sebou prohodili několik vět italsky. Mluvili příliš rychle, takže Jean nestačil pochopit podrobnosti, ale bylo zřejmé, že se právě dohadují, jestli nezmění strany.

„Jsme vám k dispozici, monsieur,“ prohlásil Bernini nakonec. „Pomůžeme vám hraběte najít – pokud mu dáte příležitost, aby nám i on podal svoji verzi příběhu, který jste nám právě povyprávěl. Stejně jako předtím je pro nás těžké, abychom vám uvěřili.“

„Navzdory vašemu zážitku s černým panterem?“

Ruffo i Bernini přikývli.

„Souhlasím s vaším požadavkem,“ zalhal Jean, který rozhodně neměl v úmyslu poskytnout mnohonásobnému vrahovi příležitost vymýšlet si nějaké ospravedlnění. Ten člověk byl zkažený skrz naskrz a nezasloužil si, aby ho sanctum vyléčilo. „Ale teď mi musíte prozradit všechno, co víte. Když jsme začali pátrat, zjistili jsme, že v Římě v minulosti došlo již k několika bestiálním vraždám, které by mohly odpovídat řádění pantera.“ Bez otálení obrátil pozornost obou mužů k poznatkům, na které narazila Gregoria. „Víte o nějakém sporu, o nepříteli, o nějaké osobě, která hraběte obzvláště nenávidí?“

Bernini a Ruffo se chvíli domlouvali mezi sebou. „Byl tady jeden muž, o kterém nám François v minulosti tu a tam vyprávěl. Prý s ním sváděl obrovské bitvy u karetního stolu, dokud se ten muž nepostaral o to, aby hraběte už nikde nepřizvali ke hře,“ rozhovořil se Bernini. „Domnívám se, že François přistihli, jak podvádí. Za to se mu chtěl hrabě pomstít, ale pak se musel vrátit k regimentu do Španělska... nebo to bylo někde jinde? François odjel na nějaký ostrov, myslím, a pak jsme o něm dlouho nic neslyšeli.“

„Kdy se to stalo?“

„Ten jejich spor začal asi tak před deseti lety, potom nám François při jedné návštěvě s úšklebkem oznámil, že už zase může hrát. Od té doby mohlo uplynout takových šest roků, přesně už to nevím.“

Jean potlačil přikývnutí. Pravda se ukáže, až pantera dostanou. „Znáte jméno toho muže?“

Ruffo přemýšlel, až si nakonec vzpomněl. „Ano,“ překládal Bernini slova, kterým Jean tentokrát dokonce rozuměl. „Byl to obchodník, který si nadělal slušné jmění, když obchodoval s kořením z Indie. Jmenuje se Roscolio.“

„Z Indie. Tam přece žijí panteři, nebo se snad mýlím?“ Jean viděl, jak se mu kruh uzavírá přímo před očima: Roscolio se mohl dostat do kontaktu s nějakým indickým dlakem, a tak se to zvláštní, exotické zvíře dostalo až do Říma.

Bernini zbledl. „Bože, stůj při nás!“

Jean zamířil ke dveřím, aby se připojil k serafínkám a vydal se s nimi na lov na hraběte. „Na Boha se moc nespolehejte, monsieur Bernini. Důvěřujte raději stříbru a střelnému prachu a až potom se pomodlete.“ Otevřel dveře. „Zůstaňte tu, dokud se nevrátím, potom si probereme, kde by se hrabě mohl schovávat, pokud ho teď nenajdeme. Pak navštívím monsieura Roscolia a uvidím, co z něho vydolují. Do té doby vám radím, abyste si všechny pistole a zbraně, které máte doma, nabili stříbrnými kulkami, a kdyby se u vás objevil hrabě, okamžitě po něm střílejte. Obávám se, že nebude dlouho váhat a bude chtít udělat dlaky i z vás.“

„Jak chcete vypátrat pravdu o Roscoliovi?“ zeptal se ještě Bernini.

Jean se zastavil na prahu a dlaní pohladil rukojeť dýky.

* * *

Stopy se nedaly přehlédnout. Kapky krve byly velké jako nehty na prstech a dlažba jimi byla v pravidelných odstupech přímo poseta. Tvořily čáru, která by je měla dovést rovnou k hraběti.

Jean postřehl, že serafínkami cloumá napětí. Při posledním setkání s dlakem ztratily Bathsebu a podle Jeanových předpokladů představoval hrabě mnohem větší nebezpečí.

„Počkejte.“ Jean se sehnul a prozkoumával místo, na kterém bylo na zemi hned několik krvavých skvrn. Kolem nich postřehl několik menších stříkanců, jako by dopadaly na dlažbu z větší výšky. Podíval se nahoru a na výčnělku ve zdi objevil několik škrábanců. „Tady vylezl nahoru.“

Sarai a Judith vyšplhaly po hrubé zdi až nahoru na střechnu. „Tady je stopa, monsieur,“ zavolala černovláška dolů. „Vede tudy na západ.“

Jean poslal nahoru ještě Rebekku a s Deborou dále kráčet ulicí a rozhlížel se po dalších stopách.

Dlouhou dobu pokračovali stejným směrem, ale po čase se Sarai s ostatními serafínkami vrátila zpět na zem. Hrabě zvolil cestu úzkými uličkami v Trastevere. Pronásledovatelům hrozilo stále větší nebezpečí, protože nepřítel na ně mohl číhat za každým rohem, v každém průchodu. Z tohoto důvodu postupovali s mírnými odstupy mezi sebou, zbraně povytažené a skryté pod kabáty nebo šálami, aby nic netušící občané na ně nepřivolali městskou stráž.

Krvavá stopa byla stále výraznější a výraznější, stříbro se zřejmě zažíralo hraběti do těla a prohlubovalo rány. Stopa zavedla Jeana a serafínky do dvora, kde vládl odporný puch.

Zastavili se před malým domkem z pálených cihel, který dokonce neměl ani okna. U zdi ležela kupa nejružnějších odpadků. Rudé kapky a podlouhlé šmouhy končily u hromady nesčetných ohlodaných rybích mršin, kupa byla vysoká skoro jako člověk. Zbytky ryb tam musely ležet už hodně dlouho, a navzdory zimnímu chladu se z nich šířil takový smrad, že z něho bylo člověku na zvracení. Vedle ryb stála řada sudů, přecpaných usekanými prasečími a telecími nožkami, a obrovský kotel. Mohl mít v průměru dobré tři kroky a byl až na malý kousek zakrytý námořní plachtou. Uvnitř bylo plno různobarevného popela.

Jean ukázal na zřetelně se rýsující výčnělek mezi rybími mršinami, odkud stoupal jemný kouř. Hrabě se sice nehýbal, ale zranění, které před nedávném utrpěl, pronásledovatelům neomylně prozradilo místo, kde se ukrývá. Serafínky se postavily napravo i nalevo od něj, zbraně připravené k boji. Mezi nohama jim pobíhaly krysy.

„Vylez ven, bestie!“ vykřikl Jean. „Víme, žeš tam zalezla. Připrav se na poslední boj a smíř se se smrtí.“

Rybí mršiny se daly do pohybu, mezi nimi se vynořila hlava hraběte, za ní následoval trup. Obličej pozbyl veškeré krásy: po bledé tváři se mu řinul pot, v levé ruce držel dlouhou zakrvácenou rybí kost, kterou si zřejmě chtěl vydloubnout stříbrnou kulku z těla. Zašklebil se a ukázal jim dokonalý vlčí chrup, oči měl potažené závojem. „Já si ještě nějakou dobu počkám, než mě přijde navštívit smrt, Chasteli.“

„Budeš mrtvý, a to hned.“ Jean mu zamířil na hlavu, přímo na kořen nosu. „Takovou bestii, jaká se z tebe vyklubala, už tvůj otec nehodlá dál chránit. Řekl mi, abych tě zabil rychle a nenechal tě trpět. To přání mu splním.“

„Můj otec?“ De Morangiès se rozesmál, jeho smích však připomínal spíše zavytí. „To jo, to se k němu hodí. Ty pitoměj hloupej lovče... On tě nechal, aby sis myslel, že jsem jedinej loup-garou v Gévaudanu, že jo?“

„Zabijte ho, monsieur!“ řekla Sarai tiše. „Bude se snažit zabránit vám v tom nějakou lží.“

„Lží? K čemu? Víím, že jsem zasvěceněj smrti,“ vpadl jí hrabě hrubě do řeči. „Chasteli, zajed' si do Gévaudanu a nabídní mýmu tátovi stříbrnej pohár. Nebo nějakou stříbrnou minci.“ Chrčivě se zasmál a nejistě se vyhrabal z hromady rybích kostí. „Uvidíš, že se jí ani nedotkne.“ Stál před nimi, potácel se ze strany na stranu, šaty měl poseté zbytky ryb, z ramene a paže se mu nezadržitelně řinula krev. „Copak jsi to pořád ještě nepochopil, Chasteli? Já nejsem žádněj bastard jako ten tvůj syn, žádný blbý zvíře, který se řídí jenom instinktem. Já jsem se jako loup-garou narodil! Syn svýho táty... zplozeněj bestií.“

Jeanovi přeběhl po zádech ledový mráz. O takové možnosti neuvažoval ani v nejhorších snech. Potom si však hned nařídil, že mu na takovou pohádku nesmí skočit. Hrabě byl stejně zkažený jako Antoine – každické slovo, které vypustil z úst, byla lež. „To určitě, de Morangièsi. Já si to prověřím.“

Hrabě najednou zavyl a padl na kolena, rukama si tiskl rány, kudy kulky pronikly do těla a z nichž znovu začal stoupat kouř, tentokrát tmavší než dřív. Stříbro se propracovalo ke kostem, z ran vycházel odporný zápach, který přehlušil dokonce i rybinu.

Jean se přistihl při myšlence, že nevystřelí, ale bude prostě jen přihlížet, jak bude jeho nepřítel umírat v mukách, aby si jménem všech obětí mladého markýze vychutnal jeho utrpení. „Stříbrná kulka je vykoupení, které ti poskytnu velice nerad,“ pronesl s odporem v hlase a sledoval, jak se jednotlivé části Morangièsova těla mění ve vlkodlaka. Působilo to na něho dojmem, jako by se bestie stahovala před stříbrnými kulkami do částí těla, které zatím účinky stříbra nestačily zasáhnout.

Za sebou najednou zaslechl dupání mnoha nohou, cinkání šavlí a zvuky, jako když kolby mušket narážejí na železo. „Co...“ Jean se prudce otočil – a uviděl, jak se v průchodu objevil tucet maskovaných mužů. První řada poklekla a přiložila zbraně k ramenům, druhá zůstala stát a rovněž si je vzala na mušku. V záři lucerny se jednomu muži zatřpytilo u krku něco zlatého... a pod tím byla jiná věc, podlouhlá, bílá.

Vlčí tesák!

Jean se podíval před sebe a zamířil na hraběte.

Lycáonův řád!

„Rychle, vyřídíte tu...“

Za zády mu sbor mušket začal zpívat dunivou, smrtelnou píseň.

Jedna kulka vyrazila Jeanovi pistoli z ruky a rozdrtila ji, potom dostal úder do spánku, jako by ho nějaký obr praštil plochou stranou lopaty. Opustila ho veškerá síla, nohy se pod ním podlomily. Ani necítil, jak dopadl na špinavou zem, zůstal prostě nehybně ležet a dění kolem sebe vnímal jako přes tlustou vrstvu vaty. Serafínky opětovaly palbu... tu a tam se ozvaly mužské výkřiky... nakonec ho někdo popadl za ramena a odvedl stranou, pryč z průchodu... někdo mu něco říkal, ale on nerozuměl jedinému slovu, slyšel jen nezřetelné mumlání... potom se zase rozhostilo ticho a klid, dlouhé ticho a klid.

Jean nevěděl, kolik času uplynulo. Mohly to být vteřiny – ale také hodiny nebo dny.

Nakonec se mu však pomaličku, velice pomaličku vracelo vědomí a Jean poznal, kdo je jeho zachránkyně.

„Zůstaňte v klidu, monsieur,“ řekla Sarai. „Dnes není ten správný den na to, abyste umřel.“ Zatáhla ho za dveře a ty přivřela tak, aby je nikdo neobjevil, ale aby se zároveň mohli dívat malou škvírou ven. „Vaše rány nevypadají nebezpečně, ale hrozně moc krvácejí,“ zašeptala a klekla si vedle něho, aby mu z ruky vytáhla úlomky, které v ní uvízly, a ránu hned převázala. „Nepřátelé jsou v přesile a dokonale ovládají řemeslo, monsieur. Stejně jako vojáci, kteří nás vycvičili.“

„Já je znám,“ zašeptal Jean a díval se ven. Teplá krev, stékající po tváři, mu odkapávala na límec. Dunělo mu v hlavě, kde ho škrábla kulka. „Ti chlapi patří k Lycáonovu řádu a uctívají vlkodlaky jako posvátná stvoření.“ Nikde neviděl žádnou jinou serafínku. „Co se stalo? Kde jsou ostatní?“

„Polovinu z nich jsme zastřelily nebo zranily, potom jsem serafínkám nařídila, aby se stáhly, našly si úkryt a zaujaly postavení před bránou do dvora. Odtamtud je jenom jediný východ. Ve zmatku, který při boji zavládl, jsem vás odvedla do bezpečí, nikdo si nás nevšiml.“ Sarai dokončila svou práci. „Bestie nám neunikne, monsieur.“

Spolu se dívali škvírou, jak se k hraběti blíží nějaký člověk. Hrabě pronikavě vyl a kousal všude kolem sebe. Muž se dva kroky před ním zastavil, pak něco zavolal a okamžitě přispěchalo osm dalších mužů.

„Proklatě, to byl jenom předvoj,“ vztekala se Sarai a otřela si zakrvácené prsty o kalhoty.

„Dobře, žes serafínkám nařídila, aby se stáhly. Nepotřebujeme žádné nesmyslné oběti.“ Jean sledoval, jak muži přitiskli zesláblého vlkodlaka

kolbami mušket k zemi, potom se jeden z nich nad ním sklonil a vytasil nůž. Čepel zajela do první rány.

„Ne!“ Jean se pokusil zvednout, ale všechno se mu okamžitě rozmazalo před očima. Byl vyřízený. Tak vyřízený, že nebyl schopen účinně zasáhnout. Proklel Rumuny, kteří se tu vynořili v tom absolutně nejnevhodnějším okamžiku.

Muž vydloubl hraběti z těla obě stříbrné kulky, postavil se a kývl na ostatní. Muži zvedli muškety a nechali soptící bestii na svobodě.

Když cizinci odstranili zraněnému z masa ochromující, smrtelné stříbro, vracel se hraběti život s děsivou rychlostí. Nyní se naplno proměnil v bytost, kterou Jean tak dlouho pronásledoval v lesích, na rovinách a v horách Gévaudanu, a předvedl se zachráncům v podobě čiré bestie. Zavrčel a stáhl pysky, roztrhal zbytky šatů, které na něm ještě visely a tísnily ho, a přikrčil se ke skoku.

Muž, který mu vyoperoval kulky z těla, před bestií neohroženě poklekl, rozhrnul si límec a košili a rozpráhl ruce. Ani Jean, ani Sarai nerozuměli tomu, co říká – ale bylo zcela jasné, co má v úmyslu!

Jean si připomněl vyprávění starého markýze. „Otec mladého hraběte mi říkal, že řád usiluje o domnělé božství, které vězí v každém vlkodlakovi. Podle jedné z mnoha pověstí je stvořil sám Zeus,“ vysvětloval Sarai, aby pochopila, co se před nimi děje. „To musí být onen rituál, o kterém jsem slyšel: buď vlkodlak lidi z řádu jenom kousne a tím jim v jejich očích propůjčí božský dar, nebo...“

Bestie se rozhodla.

Skočila na muže a rozerval mu hrdlo. Vystříkla krev, ale loup-garou se tím nenechal odradit. Hltavě vyhryzával z měkkého krku kusy masa, ostrými tesáky rozerval břicho a lačně polykal vnitřnosti. Bestie přitom v jednom kuse vrčela a prskala, všechnu nenávist k Jeanovi a serafínkám si vybíjela na muži, který jí zachránil život.

Muž nekřičel. Jediné, co mu vyšlo z úst, byly nesrozumitelné zvuky a neuvěřitelné množství krve, která se valila vzhůru přes zbytky hltanu a hrtanu. Zřejmě si považoval za čest, že může bestii posloužit, aby nabyla sil.

Jean sevřel ruce v pěst. Nepříteli, kterého již považovali za poraženého, se před jeho očima vracely síly – a on proti tomu nemohl zholat nic dělat. Přesila nepřátelských mušket byla příliš velká.

Zbylí členové řádu se stáhli od úděsného divadla kousek stranou. Jean jim vyčetl z tváří, že tak nečiní ze strachu, ale z respektu k živícímu se bohu. Nechtěli ho při hostině obtěžovat nebo rušit.

Najednou zazněly hlasité výkřiky a hned po nich výstřely. Dva z členů řádu padli na místě k zemi. Ostatní se otočili a zahájili odvetnou palbu.

„To nejsou serafínky.“ Jean to okamžitě poznal podle zvuků zbraní, které zazněly jako první. Serafínky s sebou měly pouze pistole, nyní však zaznívalo hlubší rachocení mušket.

„Zřejmě dorazila městská stráž.“ Sarai zahlédla, jak se bestie s tlamou pokrytou krví vzdaluje od mužovy mrtvolky a z poloviny se proměnila do lidské podoby „Prokleté sémě! Ta bestie chce uniknout!“ Otevřela dveře, ale jeden z členů řádu se bleskurychle otočil, namířil na ni zbraň a vystřelil.

Sarai se přikrčila a rychle přivřela dveře, kulka se několik palců nad ní zavrtala do dřeva a zasypala je oba třískami. Bylo by šílenstvím, kdyby se teď pokoušeli dostat ven.

Jean otvorem po kulce zahlédl, že se bestie odrazila od země a vyskočila do výšky čtyř kroků, zachytila se vyčnívajících pálených cihel a postupovala stále výš a výš, až zmizela na střeše domu.

Střelba ustala.

Sarai znovu pootevřela dveře. Uviděli dvůr posetý mrtvolami, mezi nimiž pobíhali muži s mušketami a nasazenými bajonety – a znovu a znovu bodali do bezvládných těl, aby měli naprostou jistotu, že nikdo nepřežil.

Jean vystrčil hlavu a rozevřel dveře o něco víc, aby lépe viděl, přestože to nebylo právě bezpečné. Okamžitě si všiml, že muži na dvoře nepatří k městským strážím, neměli na sobě ani uniformy, ani příslušné odznaky a hodnosti. Uprostřed veškerého hemžení nehybně stál světlolasý muž v tmavém oděvu. Zaklonil hlavu, aby viděl nahoru na střechy, přičemž mu sklouzl šátek, jímž si zakrýval obličej.

„To je Francesco!“ zašeptal Jean Sarai. „Všimni si, ten muž s dvouhlavňovou mušketou a lesklým bajonetem, to je legát, který unesl Florence!“

Serafínka zase opatrně přivřela dveře. „Monsieur, buďte potichu, nebo budeme potřebovat, aby nám pomohli všichni svatí, jestli se odsud budeme chtít dostat živí.“

Jean se marně snažil zabít legáta pohledem. Jediné, čeho dosáhl, bylo, že se legát najednou prudce otočil a zadíval se ke dveřím.

Lesník zatajil dech.

Legát sraštil čelo. Udělal krok k jejich úkrytu a zvedl ruku, aby k sobě přivolal některého ze svých mužů – když zvenčí zaznělo táhlé vlčí zavytí. Hned po něm následovalo několik výstřelů a pronikavý výkřik. Smrtný výkřik.

Francesco zaklel, zaryčel nějaký rozkaz a vyběhl ze dvora. Většina jeho lidí mu běžela v patách.

Dva zůstali na dvoře a odtahovali mrtvé někam stranou, až je Jean a Sarai ztratili z dohledu. Trvalo jim dost dlouho, než s prací skončili. Zarachotil nějaký povoz a s hlukem odjížděl pryč.

Když se několik minut žádný z mužů nikde neukázal, odvážila se serafínka s lovcem vyjít z úkrytu. Přebrodili se přes kaluže krve, odplížili se za roh domu a narazili tam na ostatní serafínky, které jim z druhé strany ulice spěchaly naproti.

„Nevěděly jsme, co máme dělat, když dorazil ten druhý oddíl mužů, Sarai,“ přiznala se Debora sklesle. „Bylo jich tolik, a my...!“

„Bylo naprosto správné, že jste vyčkávaly,“ přerušil ji Jean a prohrábl jí rukou černé vlasy. „Já jsem jediný, kdo se tu dopustil chyby: měl jsem hraběte zastřelit okamžitě.“ Ukázal na nejbližší boční uličku. „Honem tam zahněte, než se objeví strážní. Abatyše bude chtít vědět, jak naše mise proběhla.“

* * *

Mlčky chvátali římskými ulicemi k hlavnímu stanu. Když dorazili domů, poslal Jean serafínky s výjimkou Sarai do postele a s mladou ženou zamířil do Gregoriiny pracovny. Škvírou pode dveřmi bylo vidět, že se v místnosti ještě svítí. Jean zaklepal a uslyšel, jak je abatyše vyzývá, aby vstoupili.

„Žádný strach,“ varoval ji předem, ještě než otevřel dveře. Stlačil kliku. „Moje rány vypadají horší, než jaké ve skutečnosti jsou. Bylo to jenom škrábnutí.“ Jean vešel dovnitř, Sarai ho následovala.

„Žádný strach, to je docela vhodné heslo,“ pronesl nějaký muž v drahém vycházkovém kabátě. Seděl naproti Gregorii a v levé ruce držel šálek čaje. Bylo mu kolem čtyřicítky, měl podlouhlé tmavě hnědé vlasy a přitažlivý obličej, pyšníci se nádherným knírem. Prsty pravé ruky svíraly rukojeť pistole, která mu ležela v klíně. Zvedl ji a namířil na abatyši. „Udělejte mi laskavost a oba zachovejte klid, jinak by mohlo dojít k tomu, že se můj prst pohne a přivodí naší přítelkyni zranění, které pak už nikdo nevyléčí.“

Jean chytil Sarai za rukáv a přitáhl dívku, která impulzivně popošla o půl kroku dopředu, blíž k sobě. „Nemám náladu na hrátky.“

Neznámý přikývl. „Vidím, že za sebou máte těžký den, monsieur Chasteli. Ale ve srovnání s tím, co jsem prožil během několika posledních

let, to ani nestojí za řeč. Ted' se oba posad'te a opřete se zády o dveře, aby sem už nikdo další nepřišel.“

Učinili, jak jim muž nařídil. „Co po nás chcete? Poslal vás sem kardinál Rotonda?“

„Já po vás nic nechci, monsieur Chasteli.“ Potřásl hlavou. „Ale právě jsem navštívil signora Ruffa a u něho jsem se doslechl, že mě hledáte. Řekl jsem si, že vás předběhnu a zastavím se u vás.“ Naznačil úklonu. „Já jsem Alessio Roscolio.“

XV.

KAPITOLA

Itálie, Řím, 30. listopad 2004, 02.33 hodin

Eric seděl v pracovně, opřel se a přivřel unavené oči. Takže padre Giacomo Rotonda se nějakým způsobem dostal do kontaktu s bestií nebo s nějakou osobou, která se pohybovala v její blízkosti. Nejbližší kroky se samy nabízely: musí vypátrat, kdo za Rotondou stojí. A kde dotyčný nebo jeho přísluhovači ukrývají mládě. A potom...

To je to. Co potom?

Eric ve skutečnosti nikdy vážně neuvažoval o možnosti, že by tvora někdo dokázal vyléčit, vždycky si pro něj v myšlenkách vykresloval co nejradikálnější konec. Potřeboval někoho, na kom by si mohl vybit zlost, vztek, nenávist a utrpení celé své rodiny a všech předků. Představoval si, že se finální akt bude vyznačovat neuvěřitelnou brutalitou: mládě umře v pomalých mukách a bude pykat za utrpení, které předešlé bestie během posledních dvou staletí způsobily jeho rodině.

Poslední týdny však všechno změnily. Pociťoval nekonečnou únavu, lov už v něm nevyvolával opojné vzrušení, ale přinášel mu pouze noční můry. Navíc se mu hluboko v duši usadil strach a neustále ho nahlodával: hrozí snad i jemu, že se bude stále víc měnit v monstrum, když mu nebylo zatěžko zabíjet dokonce i bezbranné děti? Přestože se v duchu stále znovu ujišťoval, že mu nešlo o nic jiného než o zničení zla, nakonec vždycky před očima viděl dětské mrtvolky v plitvickém lese a otrásl se hrůzou a odporem.

Ted', když věděl, že existuje řád, který se dlaky zabývá a umí se o ně postarat, ho stále víc lákala vyhlídka na vyléčení a normální život. Bez bestie v těle. Bude jen rád, když sesterstvo převezme jeho práci. A když si sám dělal naděje na záchranu a vyléčení – možná by měl poskytnout takovou naději i mláděti.

Eric vstal, vyšel z místnosti a zamířil ke kožené sedací soupravě. Přinesl si vzdušnou přikrývku, vysvlékl se a lehl si na kožený potah. Udělá lépe, když se vyspí tady na sedačce. Severina ještě ležela nahoře v ložnici a vyspávala opojení, vyvolané alkoholem a léky.

Zkřížil ruce za hlavou a zadíval se na strop. V myšlenkách se vrátil k nevďěčnému tématu, které už navzdory veškerým sympatiím nemohl déle odsouvat do pozadí: *co si s ní počnu?*

Severina ho znala, znala jeho pravé jméno. Pevně věřila, že Eric hledá unesenou ženu, a zdálo se, že je odhodlaná mu v tom pomáhat. A co on podnikne proti jejímu brutálnímu příteli, bývalému druhovi, který ji v Římě hledá? Dost pochyboval o tom, že by Severina skutečně měla v úmyslu vytrátit se na nějakou dobu do Asie. Věděl, že má bojovnou povahu. Hrozícímu nebezpečí, které se kolem ní vznášelo, se určitě jen tak nevyhne. To se mu na ní líbilo. Možná právě to bylo ono podivuhodné pojítko, které je oba spojovalo.

Ale i v případě, že Severina nadobro zmizí z jeho života: podaří se mu dosáhnout, aby mu slíbila, že nikomu o ničem neřekne? A nebylo naivní iluzí předpokládat, že se opravdu nikdy nepřekone?

Zatím se v duchu proklínal, že ji ve slabé chvíli požádal o pomoc. Pravda, nedokázal si v tu dobu jinak pomoci, neměl na výběr žádnou jinou možnost. Ale jejich účelové spojení přinášelo více trápení než užitku. A jak zareaguje na jeho přiznání Lena? Bude jí muset říct o svém románu se Severinou, tomu se nemohl nijak vyhnout, to jí byl dlužný. Lena... *Ne!* Eric potřásl energicky hlavou dříve, než mu myšlenky začaly s přílišnou horlivostí kroužit kolem milované ženy. Bez ohledu na to, jakou bolest cítil, v tuto chvíli se tím nemohl zatěžovat. Nemohl se trápit otázkou, jak se jí vede, ale musel splnit poslání – a spolehnout se, že Faustitia a její sestry dají na Lenu dobrý pozor. Nic jiného nemohl dělat, vždyť ani nevěděl, kde ji vlastně sestersvo drží.

Spánek ho dlouho míjel a nedopřával mu odpočinku. Když konečně upadl do dřímot, nepocíťoval ani tak uvolnění jako spíš závrať. V jeho rozbouřené mysli se zážitky proplétaly se surrealistickými vjemy, až se nakonec prudce probal, zpocený do poslední nitky, a věděl, že se této noci opravdu nedočká klidu.

* * *

Hodiny, které zbývaly do východu slunce, strávil Eric v pracovně před malířským plátnem. Kreslil rychlými tahy štětce.

Když konečně ucítil, že se mu vrací klid a napětí v těle vystřídaló uvolnění, které sice bylo naplněné únavou, přesto však nesmírně úlevné, ustoupil o dva kroky dozadu a zadíval se na dílo, které vytvořil. Vznikla hektická malba plná žlutých a rudých tónů, mezi nimiž se vznášela černá koule. Eric pod obraz napsal *Umírající slunce*, uchopil letovací lampu a vypálil přímo do středu černé koule otvor velký jako mince.

Postavil se za plátno a otvorem se zadíval na místnost, jako by měl jedno oko zakryté velkou klapkou. Téměř celá místnost se ponořila do tmy – až na dveře. Divil se, že otvor v plátně má takové účinky a je schopný nabídnout dokonale zaostřený pohled.

Vtom se pohnula klika od dveří.

Někdo ji pomaličku stlačoval, milimetr za milimetrem, bez nejmenšího hluku a s neuvěřitelnou opatrností. Pohled na kovovou kliku Erika fascinoval, nemohl od něho odtrhnout oči.

Klika nakonec dorazila až dolů a pak se dveře rozevřely, otevíraly se stejně pomalu, jako se předtím pohybovala klika.

Erikovi bylo jasné, že na druhé straně dveří nestojí Severina. Ale kdo tedy? Silný pach barev mu znemožňoval něco zvěřit. *Proklatě!* Cítil se až moc v bezpečí, a tak teď neměl žádnou jinou zbraň než letovací lampu, která s tichým syčením bez ustání vystřelovala namodralý plamínek.

Ukázala se něčí ruka, ruka v černé kožené bundě. Práh překročila bota s vysokým podpatkem, za ní se objevila noha v bílých punčochových kalhotách a lem sukně těsně nad kolenem.

Kdo...

„Haló, *mon frère!* Bratříčku, vím, že jsi tady,“ uslyšel hlas nevlastní sestry, když vešla do pracovny. V levém koutku úst jí samozřejmě volně visela cigareta. „Aha, ty se schováváš za malířským plátnem.“

Vylezl z úkrytu, oděný pouze do sportovních slipů. Letovací lampu nevypnul, jenom ji držel v ruce jako němou hrozbu. „Jak ses dostala dovnitř?“

„Dveře byly otevřené.“

„Ne, nebyly otevřené.“

„Pro mě ano,“ opáčila Justine s úšklebkem a potáhla z cigarety. „Když chci, tak mě nic nezadrží.“

„Ale zadrží. A pěkně by tě to bolelo.“ Popošel k ní. „Co chceš?“

„Co chci?“ Zasmála se způsobem, který mu lezl na nervy. „*Mon dieu*, tys zabil druhou jeptišku, Eriku! To se stalo tvým novým zvykem?“

„Já ji nezabil. Zavraždili ji jiní.“ Přešel blíže k sestře a napřímil záda. „Až navštívím Lenu, tak Faustiti všechno vysvětlím. Dříve ne. A tobě už vůbec ne.“

Justine se lítostivě zadívala na cigaretu, která jí vyhasla v ruce. Bez rozmýšlení ji přiložila k letovací lampě a znovu si ji zapálila. „Eriku, sesterstvo tě chce vidět, a to hned teď. Je hrozně neklidné.“

„Bojí se, že jsem změnil strany?“

Justine přikývla, zadívala se na obraz, potom přelétla pohledem zbytek pracovny. Oči jí ulpěly na snímku s pečeti rodu Rotondů, nic však neřekla.

„Ale já jsem strany nezměnil. Abych byl úplně přesný, bojuji s novými nepřáteli.“

„Mně to neříkej, řekni to *les soeurs*.“

Eric zvedl ruku s letovací lampou, modrý plamen zamířil Justine do obličeje. „Sestry počkají. To ti zatím musí pro informaci stačit. Běž a klidně to tak té nejvyšší jeptišce pověz.“

„*Mon frère*, tys mě nepochopil.“ Popotáhla z cigarety bez filtru a s požítkem nasála obrovské množství jedů, aby se dostala k trošce nikotinu. Justine patřila k nepočtené menšině lidí, kteří si mohli dovolit kouřit bez sebemenšího nebezpečí. „Máš mě doprovodit hned teď.“

„Kdo mě k tomu asi tak donutí?“ Ušklíbl se. „Ty?“

Sestra se přisprostle ušklíbla. „Ale ano. Vždyť přece budeš zase chtít vidět Lenu, nebo ne?“ Ukázala cigaretou ke stropu. „Protože ta dáma v tvój posteli, to je určitě jenom...“

Letovací lampa vylétla vpřed, koncentrovaný plamen ohně vypálil Francouzce na krku dlouhou černou čáru. Stoupal od ní kouř a pach spálené kůže.

Justine vykřikla a uskočila dozadu. „*Merde!*“ zaječela a hodila cigaretou po Erikovi, ten však včas uhnul. „To bolí, ty hajzle!“ Držela se za popálené místo, rukáv se jí vysoukal nahoru. Na žíle na předloktí začínalo tetování, které se táhlo dále k lokti.

Tentokrát se zašklebil Eric, široce a zlomyslně. „Ale, ale, milá sestřičko... to se zahojí rychleji, než stačíš říct *Jsem pěkná mrcha*.“

„Předtím ti ale ještě...“

Nad sebou najednou zaslechli zarachocení, přicházelo ze vstupní haly.

Eric okamžitě sundal prst z hořáku letovací lampy a poslouchal se stejným soustředěním jako Justine. „Zavřelas za sebou pořádně dveře?“ zašeptal.

„No jasně, ale...“ Podívala se na něho, potom ke stropu. V obličeji se jí objevil zvláštní výraz. „*Merde. Il y a quelque chose qui cloche, ici. Ce n'est*

pas la premiere fois que je vois ca. Do prdele. Něco tady zvoní a neslyším to poprvé.“

Eric už ji dále neposlouchal, rychle skočil stranou a stlačil tlačítko ukryté v boční desce pracovního stolu. S tichým zabzučením se otevřela záklopka v podlaze. Pod ní ležela široká sbírka nejrůznějších pušek a pistolí, v nenápadných ocelových skříňkách byla uložená munice.

Eric sáhl po G3 se sklopnou ramenní opěrkou. Bundeswehr se už sice mezitím vybavil její nástupkyní, zbraní typu G36, on však dával přednost staršímu modelu. Jeho kalibr – 7,62 milimetrů – a vysoká průraznost na něho dělaly lepší dojem. Na zakázku si nechal vyrobit vhodný tlumič. Přehodil přes sebe neprůstřelnou vestu, zadní kapsy si vycpal třemi náhradními zásobníky a narovnal se. „Potřebuješ kevlarovou vestu?“ zeptal se reflexivně.

„Copak jsem malá holčička?“ Justine vytasila vlastní pistoli, DesertEagle, a závistivě se podívala na sbírku zbraní v podlaze, kterou Eric stisknutím tlačítka nechal opět zmizet pod podlahou. „*Alors, ca c'est chic. Ca me plaît.* Teda, to je šikovné. To se mi líbí.“ Odjistila pistoli. „To bych taky chtěla mít ve svém příštím domě.“

„Škoda, že ti na to chybí peníze.“ Eric prošel kolem ní, bosýma nohama se pohyboval po podlaze naprosto nehlučně. „A nikdy je nebudeš mít.“

Nevlastní sestra ho následovala po schodech nahoru a společně se plížili tmavým domem. Domovní dveře byly mírně pootevřené, dovnitř vpadaly poslední slabé zbytky měsíčního svitu, prokládané stíny stromů.

Eric objevil na podlaze několik malých hrudek hlíny. „Přišli přes zahradu,“ zašeptal. Nachystal si G3, aby mohl okamžitě vypálit.

„Proč oni?“

Eric ukázal hlavní doprava a doleva, kde ležely další hromádky špíny. „Rozdělili se.“

„Já si vezmu přízemí. Ty běž nahoru a zachraň tu svoji *maitresse*.“ Justine nečekala na odpověď a opatrně zamířila doprava do chodby.

Eric se rovněž dal do pohybu. Dával pozor, aby nezpůsobil žádný hluk. Nevěděl, kam má tuto nemilou návštěvu zařadit, mohli za ní vést nejrůznější protivníci, a to včetně policie. Kdo jsou tito návštěvníci, se doví, když nechá jednoho z nich naživu a podrobí ho důkladnému výslechu.

Opatrně, schod za schodem, stoupal nahoru, ústí hlavně mířilo na vrchol schodiště. Byl stále ve střehu, připravený zlikvidovat nepřítele, kdyby se před ním vynořil. Zaslechl, jak na chodbě vedoucí k ložnici někdo něco tiše mumlá, a vzápětí následovala téměř neslyšitelná, kovově znějící odpověď. Vysílačka.

Eric došel nahoru a uviděl, že přede dveřmi stojí dva muži. Měli na sobě černé kombinézy a na nich kevlarové vesty, černé helmy a rukavice. V pouzdrech připevněných k nohám vězely pistole, na rukojetích spatřil nějaké značky udělané zelenou lepicí páskou, u opasku měli zavěšené nože. Muži podezřele připomínali zvláštní útočné komando, chyběl jen nápis na zádech nebo jiné viditelné označení.

Jeden z nich držel v ruce krabičku se svítícím monitorem, na zádech mu visela G36. Od krabičky vedl tenký kabel klíčovou dírkou do ložnice: nasadili minikamery, aby si prověřili situaci. Druhý muž ho mezitím jistil, v rukou měl pušku Heckler-Koch-MP5. Rutiněrsky s ní otáčel na všechny strany, zelený paprsek zaměřovacího laseru kreslil čáry tlusté jako obyčejná tužka, prošel chodbou a dorazil až k Erikově hrudi. Tam se na zlomek vteřiny zarazil a pak putoval nahoru... Víc už toho muž nestihl. Dvě kulky z G3 do krku a do hlavy mu přinesly smrt. Představa, že helmy dokážou odolat přímé ráně z pušky, k tomu ještě z útočné pušky, byla sice široce rozšířená, ale klamná.

„Zůstaň stát a nehýbej se. Nic nebudeš říkat, jenom kývneš nebo potřeseš hlavou,“ nařídil Eric a bez ustání mířil hlavní muží přímo na hlavu. „Jestli jenom cekneš, je po tobě.“

Muž přikývl.

„Kde jsou tvoji kamarádi?“

Muž k němu velice pomalu natočil hlavu, v tu chvíli zazněly zedola výstřely, hluboké štěkání pistole DesertEagle, jakou používala Justine. Po ní zarachotila puška MP, agresivní, pronikavé rachocení bylo přehlušeno dunivým zvukem brokovnice. Eric se dočkal odpovědi.

Muž zareagoval s hrdinskou odvahou. Bleskurychle se vrhl vpřed proti dveřím, stlačil kliku a vřít se do ložnice.

Eric ho v mžiku následoval, zastavil se ve dveřích a krátce nakoukl do pokoje. Jediný pohled mu stačil, aby zjistil, že se prchající muž ukrýl za postelí, odkud hned zahájil palbu.

Eric stáhl hlavu zpátky, kulky se zabzučením prolétly vedle něho a zaryly se do protilehlé stěny, jiné odštípaly třísky v rámu dveří.

Jedna zbloudilá střela ho zasáhla do nohy, ale nenadělala žádnou větší škodu. Krátce ho to zabolelo, jako by ho někdo bodl nožem, ale rána se okamžitě začala hojit, jak poznal podle jemného svědění. Nosit v těle bestii mělo při některých příležitostech i jisté výhody.

Slyšel, jak Severina vyděšeně ječí a muž za postelí kleje. Padlo několik dalších výstřelů.

„Ne!“ Eric se vrhl do místnosti, překulil se přes rameno a dostal se doprostřed ložnice. Využil setrvačnosti pohybu a hbitě přiložil G3 k rameni. Právě chtěl stisknout spoušť – když uviděl, že útočník leží na zemi. Ze čtyř otvorů v levé noze mu stříkala krev.

Severina potácivě prošla kolem něho, v pravé ruce držela pistoli, kterou sebrala muži z pouzdra na noze. Po rameni jí stékala krev, jedna rána ji musela zasáhnout nebo alespoň lehce škrábnout.

„Musím odsud pryč,“ zalapala po dechu, v modrých očích se jí zračila čirá panika, „pryč, pryč, pryč...“ Proběhla kolem něho, málem ho přitom porazila a hrnula se ke dveřím.

„Severino, ne!“ Pohled na vyděšenou ženu jím hluboce otřásl a zároveň odvedl jeho pozornost. Pronikavé zablýsknutí ho vrátilo do reality, vedle něho hlasitě zarachotila puška. Muž vystřelil a G36 plivla po Erikovi další dávku železa.

Eric se mohutně odrazil, přeskočil útočníka a přitom stiskl kohoutek. Shora letící kulky pronikly protivníkovi do trupu, prorazily helmu i neprůstřelnou vestu, která si v tomto případě ničím nezasloužila své jméno.

Mužovo tělo se zhroutilo dozadu, G36 mu vyklouzla z prstů a dopadla s rachotem na zem. Teprve teď začal muž mocně krváčet, pod vestou i helmou se vytvořily kaluže krve.

Eric zahlédl, že vedle muže leží malý šedý balíček, k němuž je připevněná roznětká – a zeleně svítící dioda. To tedy bylo cílem vetřelců. Chtěli vyhodit jeho úkryt do vzduchu!

Vytrhl roznětku z plastické trhaviny, ale určitě to nebyl jediný balíček, který si sem komando přineslo. Možná jim nezbývá moc času. Eric se vyřítil z ložnice. „Severino!“ zařval. „Kde jsi?“

Střelba v patře pod ním stále ještě nebrala konce. Zvuky zdola připomínaly konečné zúčtování v nějakém filmovém westernu. Justine dávala bandě útočníků důkladně zabrat.

Přestože v ní viděl především člověka, který mu chce ukrást dědictví, přestože ji nemohl vystát, přestože by jí nejednou nejraději napráskal – musel jí jít na pomoc. A ještě jedna okolnost zde hrála roli: od mužů, které vyřadil z boje, už žádné informace nezíská. Justine je nesměla zabít všechny.

Před schodištěm ležela jedna Severinina bota, takže jak bezhlavě utíkala, vybrala si stejnou cestu. Eric se rozběhl dolů – a uviděl, jak se za zábradlím schodiště vynořila maskovaná hlava v helmě a hlaveň automatické pušky. Protože by už nedokázal včas zabrzdit, skočil nohama napřed a zasáhl muže do hrudi. Ten narazil hlavou o zeď a bylo slyšet

hlasité lupnutí. Helma sice chránila hlavu, ale ne vaz. Útočník padl k zemi, skutálel se z posledních schodů, přitom se mu otevřel batoh a z něho vypadlo několik malých předmětů. Zbraň poskakovala za ním. Eric se obratně udržel na nohou a zastavil se na schodech.

„Severino?“ Právě chtěl seběhnout dolů, když zaslechl kovové kliknutí a koutkem oka zahlédl podlouhlý předmět, který se zachytil o tyč vypínající koberec. Byla to...

...pojistka ručního granátu!

Hned po tom, co si jí všiml, zaduněla exploze. Následky by možná ani nebyly tak zlé, kdyby po ní hned nenásledovaly další.

Eric se pozdě přikrčil a šrapnely doprovázené různými zakrvácenými cáry mu prolétly těsně kolem uší. Tlaková vlna ho smetla z nohou a mrštila jím o prosklené okno, které zapraskalo a málem pod jeho váhou povolilo. Zároveň uviděl, jak po schodech stoupá vzhůru oblak ohně. Mezi použitými granáty byl nejméně jeden zápalný, který měl vyvolat požár. Nebo že by vyletěl do vzduchu jeden z balíčků s výbušninou? Jasně žluté plameny se k němu blížily zuřivou rychlostí, jako by je poháněla touha Erika dohnat a sežehnout ho na popel. Měl jedinou možnost: zapřel se nohama, zatlačil rameny a vyrazil rozpraskané okenní sklo – a po zádech padal do hloubky za sebou! Rododendron zabrzdil jeho pád ještě dřív, než mohl narazit na nesrovnatelně tvrdší dlažbu, místo toho se mu do masa zabodly tlusté větve. Pršely na něho střepy a v díře po okně nad ním plál jasný oheň.

Eric záupěl a zvedl se na nohy. Bez následků přečkal pád, přečkal i oheň. Teď už zbývalo jen eliminovat nepříjemné návštěvníky.

Oknem před sebou zahlédl Justine, která dvěma výstřely do hlavy právě složila nějakého muže, který se uvelebil za převráceným stolem a dobíjel si zbraň. Otočila se k Erikovi, zašklebila se, zvedla levou ruku, vystrčila čtyři prsty a poklepala jimi o pistoli.

Eric se rozběhl, pádil ke dveřím a znovu vběhl do domu. Od schodiště se k němu táhl hustý kouř, dokonce i koberec na schodišti hořel nepřírozeň vysokým plamenem. Žhnoucím infernem se k němu prodrala Justine.

„Cítíš to, *mon frère*? Fosforové granáty.“

„Vidělas Severinu?“

„Tu tvoji milenkou? Proběhla kolem mě a pádila ven. V poslední chvíli jsem stačila zabránit jednomu chlapovi, aby jí vpálil kulku do zad. Ale něco s ní není v pořádku...“

„Prožila hrozný šok, Justine!“ usekl jí další slova. „Musíme ji najít dříve, než se jí něco stane. Jsou všichni útočníci vyřízení?“

„*Mais bien sûr*, ale jistě,“ pronesla opovržlivě a opřela si hlavěň DesertEagle ležérně o rameno. „Jen jsem si dala trochu na čas, abych je pořádně zaměstnala. Ale Erik, víš, že ti chlapi...“

Jeden výstřel.

Jeden jediný výstřel z pistole.

Eric viděl, jak se kulka řítí přímo na něho... *ne*.

Na Justine!

Zhruba ve výši srdce sebou její šaty prudce škubly.

Projektil okamžitě vyletěl druhou stranou těla ven a táhl za sebou kusy tkáně a krev.

Justine vykřikla, přetočila se, ústí ženiny poloautomatické pistole sebou trhlo směrem k nepříteli, kterého Eric nikde neviděl – když se ozval další výstřel.

Eric s Justinou se vrhli stranou. Projektil narazil do železného sloupu, odrazil se od něho a dopadl Erikovi pod nohy. Zcela zdeformovaná kulka byla – ze stříbra!

Zdálo se, že Justine vyprchala z těla veškerá síla. Její ruka si s námahou našla cestu k ráně na prsou, ze které valila krev. „*Merde! Pas encore*. Do prdele. Teď ještě *ne*,“ zasténala, rozkašlala se a zalapala po vzduchu, jako by se topila. Plíce se jí neustále scvrkávaly.

Útočník po nich začal znovu střílet, kulka tentokrát minula Erikovu hlavu jen o vlasek. Jestli nechtěl skončit stejně jako jeho nevlastní sestra, musel střelce bezpodmínečně zabít! Vypálil směrem, kam předtím mířila Justine, v rychlém sledu ránu za ránou. G3 měla takovou průraznost, že kulky pronikly suchou zdí ze sádrokartonu a omítky. Vyděšený smrtelný výkřik ze sousední místnosti Erikovi dokázal, že zasáhl.

„Dělej, musíme odsud vypadnout!“ Eric se podíval dolů na Justine, která se svalila dozadu, levou rukou pevně svírala něco pod košilí. „*Viens et tiens ta promesse*, jdi a dodrž, cos slíbil,“ zanaříkala. Ze zhoubné rány jí stoupal bílý kouř. Zakrváceným ukazováčkem pravé ruky bezcílně pošukovala po zemi, malovala zmatený obrazec, který Erikovi připomínal divoké čáry štětcem, jimiž ve chvílích nejvyššího zoufalství útočil na malířská plátna.

„*Ne!*“

Jeho výkřik zanikl v řetězci detonací z horního patra, které byly mnohem mohutnější než exploze ručních granátů. Dům se otrásl, ze stěn opadávala omítka, části stropu se zřítily a valil se na ně oblak prachu.

Kouř a prach vytvořily v místnosti hustou mlhu, a když se Eric podíval ke dveřím, zjistil, že mu trosky a oheň zatarasily cestu. Měl jedinou cestu, kudy uniknout – oknem.

Pohlédl na Justine, která nezvučně pohybovala rty. Z koutku úst jí stékala krev, očima se dívala ke stropu, byly však zamžené, jako by hleděla do nějakého cizího světa. Jeho nevlastní sestra neodvolatelně propadla smrti.

Pod nohama mu něco zadunělo, části podlahy popraskaly, jak ve sklepeř vybuchly další bomby. Tlaková vlna se s pískotem valila vpřed a hnala před sebou oheň a kouř. Podlaha skřípěla a rozpadávala se.

Eric vyrazil sprintem vpřed, v běhu prorazil okno a prodral se jeho zbytky do otevřeného prostoru. Podařilo se mu uniknout dříve, než ho stačily zasáhnout plameny nebo než ho rozpadávající se podlaha stáhla s sebou dolů.

Když se v zahradě zase postavil na nohy, zřítíl se celý dům. Tělo jeho nevlastní sestry pohřbil pod sebou.

Eric zůstal chvíli stát na místě, těžce dýchal a zíral do plamenů. Chybělo několik centimetrů a kulka, která zabila Justine, by zasáhla jeho.

Houkání sirén, které se nezadržitelně blížilo odněkud z dáli, vytrhlo Erika z ochromení. *Bude muset jednat!*

„Severino?“ zakřičel a rozhlížel se kolem sebe. V zahradě nikde nebyla. Domyslel si, že v šoku vyběhla na ulici. Cítil žár, který se šířil z domu. Byla jen otázka času, než se plameny proboují k plynovému potrubí a rozpoutají ještě hrůznější peklo. Rozběhl se výjezdovou cestou ke garáži, naskočil do cayenne a prudce přidal plyn.

XVI.

KAPITOLA

7. leden 1768, Itálie, Řím

Jean se neodvážil pohnout. Takže takhle vypadal panter v lidské podobě, tak neškodně – až na nataženou pistoli v ruce, jejíž ústí mířilo Gregorii na hlavu.

„Po našem setkání jsem pochopil, že vy i ty vaše mušketami vyzbrojené ženy jste nesmírně tvrdohlaví, ale dovoluji si předpokládat, že si zároveň dobře uvědomujete, kam až sahají vaše meze,“ promluvil Roscolio hlubokým, melodickým hlasem. „Moje varování na střeše vám mělo stačit. Té... nešťastné příhody s jedním z vašich děvčat je mi velice líto.“

„Jmenovala se Bathseba. A vy jste ji *zabil*.“

„Nedala mi jinou možnost. Musel jsem ji odzbrojit.“

„Nesnažte se tady zamaskovat své zločiny! Vy jste ji *pokousal*!“ Jean horečně přemýšlel, jak by muže nejsnáze vyvedl z bohorovného, samolibého klidu, aby ho co nejvíce rozdráždil a muž pak ve vzteku zapomněl na Gregorii. „Bathseba mi vykrvácela v náručí a tuto vinu nemůžete ze sebe ničím smýt – i když to pro ni byl lepší osud, než kdyby se proměnila v bestii. Mluvíte jako urozený člověk, a přitom nejste nic jiného než zplozenec pekla.“

Jean zřejmě zvolil správná slova, zdálo se mu, že tentokrát zasáhl citlivý nerv. Výraz nažloutle zelených očí se změnil, probleskovala v nich lítost. „Já vím,“ pronesl Roscolio pomalu. „Stává se... stává se řada věcí, které se mi nelíbí. To zvíře ve mně je nesmírně silné a já bych byl hrozně rád, kdyby to konečně přestalo.“ Polkl. „Protože se to ale nikdy nestane, jediné ve chvíli, kdy zemřu, musím činit jistá opatření, abych dal svému životu do té doby co největší smysl. K tomu například patří, že chráním občany Říma před lotry... a likviduji nepřátele.“ Viděl, že se Jeanovi zračí v očích obavy.

„Ne, abatyši k nim nepočítám... ale možná vás, monsieur Chasteli. A zcela jistě hraběte de Morangiès a jeho přátele.“ Položil šálek s čajem na stůl.

„Řekl jste, že jste *navštívil* signora Ruffa. Zabil jste ho?“ zeptal se Jean.

„Jeho i Berniniho. Ne že bych musel... ti hlupáci sami málem umřeli strachem. Dokonce zapomněli použít proti mně stříbrné kulky.“

„Zabil jste dva nevinné...“

„Nevinné?“ Roscolio se rozesmál. „Monsieur, máte zřejmě ve zvyku žertovat. Bernini a Ruffo byli přátelé hraběte. Co si myslíte, kolik cti mohou mít takoví lidé v těle?“

Jean si odplivl. „Nejste nic jiného než bestie, která se vyžívá v zabíjení a trhání kořisti.“

„A co vy, monsieur?“ Roscolio povytáhl obočí. „Řekněte, měl jste to *potěšení* zabít hraběte?“

„Lituji, Roscolio. Někdo nás při tom vyrušil.“

„A kdo? Nevypadáte na to, že by vás dokázala zadržet hrstka městských strážníků.“

Jean zaváhal. „Znáte Lycáonův řád?“ zeptal se, aby z Roscoliovy reakce vyčetl, co všechno muž ví.

„Ten řád opravdu existuje? A k tomu ještě tady v *Římě*?“ Mužův údiv a překvapení nebylo možné přehlédnout. „Vidíte, že jste mě tím nemálo zaskočil, monsieur.“

„A víte, že v téhle věci hrají nemalou roli také příznivci jednoho kardinála?“

„Co mi to tady vyprávíte, monsieur?“ Roscolio sraštil obočí. „Dosud jsem si myslel, že mám ve vás jediného konkurenta v boji o cennou trofej, hlavu pana hraběte.“

„Na rozdíl od nás chtějí ostatní dostat hraběte živého.“

„Zajisté pochopíte, monsieur Chasteli, že vám nevěřím ani slovo. Rozhodně jste nepřesvědčil mé srdce.“ Muž Jeana nespouštěl z očí, zatímco rukou uchopil šálek a usrl trochu čaje. „Vysvětlíte mi, prosím, co se v mé říši děje.“

„Ve vaší *říši*?“ Sarai se nedokázala udržet.

Jean střelil po Sarai varovným pohledem. Cítil, jak je napjatá, a k jejímu rozrušení zřejmě ještě přispívala skutečnost, že před sebou viděla Roscolia v podobě člověka, nikoliv pantera. Mezi tímto kultivovaným člověkem a vystupováním hraběte de Morangiès ležely celé světy, tyto dvě bestie nebylo možno srovnávat.

„To už jste mezitím měla pochopit, mademoiselle. Trastevere je moje.“ Znovu se obrátil k Jeanovi. „Nepřipustím, aby se v něm odehrávaly věci,

které se mi nelíbí. Tak jako tak tam bydlí pouze nejchudší Římané, takže od nich odháním lotry, jak to jen jde.“

„A přitom nepochybně sloužíte vlastním cílům.“

Roscolio se pousmál a ukázal jim bílé, pečlivě udržované zuby. „Co z toho mám? Já jsem obchodník, mám na skladě samé drahé zboží a to nemůžu prodávat těm, kteří se v Římě dostali až na úplné dno. Raději je chráním. Takže i když zvíře ve mně zabíjí, přece jen činí něco dobrého.“

Jean si vzpomněl na dosavadní oběti černého pantera, všechno to byli zločinci. „Potom jste král, který na sobě nechá štípat dříví.“ Rychle shrnul, co mezitím zjistili a co byl ochoten Roscoliovi prozradit. Špetku informací o řádu, něco o kardinálových machinacích – aniž by zacházel do přílišných podrobností – a o činech hraběte de Morangiès, kterých se dopustil v Gévaudanu. „Nyní uprchl sem, aby unikl mé pomstě,“ uzavřel vyprávění.

Roscolio přikývl, pozorně poslouchal a chvilkami upíjel čaj. „Udělal jste na mě velký dojem. I tím, že jste kolem sebe seskupil mladé ženy, které vám pomáhají při lovu... to si zaslouží uznání. Abatyše Gregoria byla tak laskavá a ještě před vaším příchodem mi něco povyprávěla o sesterstvu.“ Odložil šálek na stůl. „Já teď skloním pistoli, když mi slíbíte, že proti mně nic nepodniknete. Ani vy, monsieur, ani vaše bojovnice. Velice nerad s někým hovořím za takových okolností. Dáte mi slovo?“

Jean položil Sarai ruku na rameno, protože se obával, že dívka okamžitě vyrazí a bez ohledu na to, že nepřítel je v tuto chvíli proti nim ve výhodě, se dá do boje. Serafínka se celá třásla. „Ne, Sarai,“ nařídil jí. „*Promluvíme si.*“ Kvůli Gregorii na obchod přistoupil. „Ale není v mé moci,“ obrátil se na muže, „abych teď předem řekl, co se stane, až spolu domluvíme.“

„Vidím to stejně jako vy.“ Roscolio uchopil spoušť pistole a pomalu sklopil zbraň k zemi, aniž by vyšel výstřel. Čekal, až se Jean a Sarai zvednou a posadí na postel, aby si udělali trochu pohodlí. „Nyní si tedy vyslechněte můj příběh. S hrabětem de Morangiès jsem se seznámil během sedmileté války na Menorce. Byl plukovníkem languedocké pěchoty a měl odpovědnost za celou posádku. Brzy jsem si všiml, že je zvíře stejně jako já, ale on se ani nesnažil ty své děsivé choutky nějak potlačit. Několikrát kvůli tomu měl nepříjemnosti u nadřízených, přestože ho jeho titul a hodnost uchránily před leckterým popotahováním. Tehdy jsem obdivoval jeho čínorodost, způsob, jakým obvykle šel přímo na věc. Okouzloval posluchače vyprávěním o bitvě s Prusy u Rossbachu. Nechal jsem se svést a povyprávěl jsem mu o svých dobrodružstvích v Indii a o lovu na lidožravého pantera. Zřejmě jsem se přitom nějak prozradil a on rychle přišel na to, co se skrývá za mou fasádou. Nakonec jsem se mu svěřil, že

žiji v Římě jako panter, že tu mám celkem jednoduchý život a že jsem si vybudoval celou síť přátel. Skončilo to tím, že se mě jedné noci pokusil zabít. Společně s jedním velice mladým Francouzem mě celé dny mučil. Poštvali na mě psy, které si vyšlechtili z vlastního chovu, a co všechno se mnou dělali, se ani nedá vyslovit. Nakonec jsem měl štěstí a utekl jsem, přičemž se mi je podařilo utvrdit v přesvědčení, že mě zabili.“

Mladý Francouz... psi z vlastního chovu... Jean se zachvěl. *Tak tedy přece.* Mohlo se jednat jenom o Antoina. „Trvalo roky, než jsem se z toho jejich mučení zotavil. Hraběte propustili z armády, krátce se potloukal po Římě, a než se vrátil do Gévaudanu, zničil tu všechno, co jsem si předtím vybudoval.“ Roscolio se odmlčel, aby se uklidnil a setřásl ze sebe děsivé vzpomínky. „Nejdříve jsem začal trestat lidi, kteří ho podporovali. Ale pak se před několika týdny vrátil a celá hra začala nanovo. Tentokrát však jsem ve svém království ve střehu a pronásleduji ho. A do toho,“ mužovy zelené oči se zaměřily na Jeana, „jste se najednou zamíchal vy se svými dámami a mušketami.“

„Ten mladý Francouz, který vás na Menorce mučil, byl asi Antoine,“ pronesl Jean ztěžka. „Můj syn, kterého jsem musel zabít, protože se z něho stala bestie.“

„Tím má úcta k vám dále vzrostla.“ Roscolio sklonil hlavu. „Máme stejného protivníka, monsieur Chasteli. Co byste řekl na dočasné spojení?“

„A co potom?“ opáčil Jean okamžitě.

„Každý půjdeme vlastní cestou.“ Roscolio zastrčil pistoli do pouzdra. „Nemám v úmyslu připravit vás o život. Trastevere potřebuje mou ochranu a já budu dál čistit ulice od lidského odpadu.“

„Jak dlouho ale udrží vaše ušlechtilé smýšlení na uzdě zvíře, které se ve vás skrývá? Abych ochránil obyvatele Říma, budu muset usilovat o váš život, monsieur Roscolio,“ odpovídal Jean. „I serafinky to budou považovat za posláni a nedopřejí si pokoje, dokud jim bestie nebude ležet mrtvá u nohou.“

„Bylo by velice politováníhodné, kdyby smrt měla sklidit plody toho, co zasela důvěra.“ Gregoria pozvedla hlas a ujala se role zprostředkovatelky. „Vy jste, monsieur Roscolio, hovořil o tom, že byste se rád strásl života v podobě bestie.“

„Nikdy jsem se o to neprosil, takovým stvořením jsem se nikdy nechtěl stát. Má to sice výhody, když člověk v sobě nosí druhého tvora, který mu může propůjčit neuvěřitelnou sílu, ale zápory jsou děsivější než všechny klady. Já...“ Muž polkl. „Jestli znáte něco, co proti tomu pomáhá – něco

jiného než smrt – dejte mi vědět!“ V očích se mu zaleskla zrádná vlhkost. „Peníze u mě nehrají roli, protože už nemám rodinu, kterou bych mohl zaopatřit.“

Gregoria v jeho slovech vytušila hrůznou tragédii. „Co se s ní stalo?“

Roscolio se hluboce nadechl. „Ten tvor v mém těle neustále lační po ženách, věčně se chce pářit, touží po všemožných neřestech.“ Dopil poslední hlt čaje. „Svou ženu zbožňuji, monsieur. Ona a mé děti jsou to nejkrásnější, čím mne Bůh obdaril. Neznám horší trest než to, že už je nesmím vídat. Že s nimi nesmím být.“ Podíval se na Gregorii. „Když se mě ptáte, vy znáte nějaký lék?“

Abatyše přikývla. „Ano, jeden znám.“

„Ale nejdříve bychom se měli co nejrychleji vypravit na lov,“ vpadl jí Jean spěšně do řeči. „Když budeme bojovat s jednou bestií, může být výhoda, že na naší straně bude jiná bestie, monsieur Roscolio. Dokažte, že máte dobré úmysly, ať vidíme, jaká je skutečná pravda.“

Roscolio se pousmál. „Budiž, ať se tak stane, monsieur Chasteli. Vyrazíme spolu na lov. Navrhuji, abychom se zítra vrátili do dvora, o kterém jste vyprávěl, a já vám dokážu, co všechno umí vysлідit citlivý nos.“ Vstal a zamířil ke dveřím. „Řekněme kolem deváté?“ Nečekal na odpověď a zmizel za dveřmi.

Sarai na Jeana pohlédla rozrušenýma modrýma očima. „Doufám, že mu neholdáte uvěřit, monsieur Chasteli?“ zeptala se rozčileně.

„Ne, nedůvěřuji mu,“ odpověděl Jean uklidňujícím tónem.

„Takže ho potom potrestáme za to, co provedl Bathsebě?“

„Ne, Sarai,“ ozvala se energicky Gregoria. „Slíbila jsem mu, že se může vyléčit. Roscolio na mě působí dojmem člověka, který prožívá nesmírné utrpení, stejně jako...“ Málem by se zmínila o Florence. „...a který si nezaslouží, aby ho démon v těle dále ničil. Pomocí schopností, které mu poskytla bestie, činí dobro, nebo se o to alespoň pokouší, a nic si nepřeje toužebněji než vrátit se k životu jako obyčejný člověk.“ Pohlédla na Jeana a němě ho žádala o podporu a souhlas. „Je to jiný případ než Antoine nebo hrabě, nemám pravdu?“

Jean s ní s těžkým srdcem souhlasil. „Ano, je to něco jiného.“

Sarai se rychle nadechla, vyskočila z postele a pospíchala ke dveřím. „Možná je jenom dobrý herec a vy jste mu na tu historku skočili,“ vyplivla opovržlivě a vyběhla ven. Utekla, aby nemusela vyslovit slovo, které se jí podle všeho právě dralo na jazyk: *zrádce*.

Gregoria s Jeanem se podívali jeden na druhého.

8. leden 1768, Itálie, Řím

Jean, serafínky a Roscolio stáli proti sobě na špinavém dvoře. Zatímco mladé ženy a lovec měli na sobě prosté, hrubé zimní oblečení, Roscolio budil pozornost drahým oděvem: překrásný vyšíváný třírohý klobouk a dlouhý bílý vlněný kabát se do tohoto prostředí vůbec nehodily.

Sníh, který v noci nezvykle napadl, zakryl stopy včerejšího boje, sníh a zledovatělé louže krve jim křupaly pod botami. Debora a Judith stály ve vjezdu do dvora a hlídaly, ostatní prohledávali s novým spojencem dvůr.

Zaměstnanci, kteří tam v noci pracovali, byli velice pilní, sudy s prasečími nožkami chyběly, stejně jako většina zbytků ryb, zato tam však přibyl další obrovský kotel. Jean se podíval, co je uvnitř, a objevil tam jenom další spousty popela.

Připojila se k němu Sarai. „Promiňte, že jsem včera tak vybuchla, monsieur Chasteli,“ řekla zkroušeně a sklopila modré oči k zemi. „Vím, že vy jste ten poslední, kdo by bestii důvěřoval, a že to, co jsem řekla, bylo nespravedlivé. Na takové soudy nemám právo.“

Jean se k ní obrátil a urovnal jí koženou čepici s tlustou podšívkou, pod níž se skrývaly černé vlasy. „Vím, co ti tak rozvázalo jazyk. Však brzy zjistíme, jestli je Roscolio jiný než bestie, jaké jsem dosud poznal nebo o kterých se ke mně donesly zprávy, či jestli je opravdový mistr klamu.“ Ruka mu sklouzla ke hlavní pistole. „Jestli opravdu jen klame, nebudu na něho plýtvat sanctem. To ti slibuji... tobě i Bathsebě.“

Sarai přikývla. „Odpouštíte mi, monsieur?“

„Promluvili jsme si o tobě s abatyší a dohodli se, že tu věc necháme otevřenou, ale nebudeme z ní nic vyvozovat.“ Hnědé oči na ni přísně pohlédly. „Ale už nikdy se to nesmí opakovat. Já jsem váš vychovatel a mentor ve všem, co se týká dlaků, a já snesu tvrdá slova. Ale abatyše stojí nad vámi. Ještě jednou se zapomeň a budeš muset počítat s tvrdým trestem.“

„Už se to nikdy nestane.“ Sarai se před ním uklonila, byla na ní patrná úleva. „Děkuji, monsieur Chasteli.“

„Něco tu mám.“ Roscolio kývl na Jeana a Sarai, aby k němu přišli, a ukázal jim stopu ve sněhu. „Stopu muže, díky ní mohu zvěřit jeho pach. Bohužel to není hrabě.“

„Co vám dává jistotu, že to není některý z dělníků, kteří tu pracují?“ dotazoval se Jean.

„Důkladně jsem prozkoumal místo boje, které jste mi ukázali, a i tam jsem našel pach toho muže. Byl tu dnes ještě jednou a patří k těm, kteří byli včera zraněni stejně jako vy, monsieur. To mi jeho sledování nesmírně usnadní.“ Roscolio zamířil přes dvůr, prošel bránou a objevil se na ulici, kde se dal do podivného běhu – chvílemi držel hlavu sehnutou k zemi, jindy ji zvedl nahoru, tu a tam se zastavil a pak hned zas vyrazil.

Jean a serafinky ho následovali. Samozřejmě za ním nešli jako jedno velké stádo, ale rozptýlili se po obou stranách ulice. Jean na mladé dívky vrhal rychlé pohledy a pociťoval hrdost. Byl pyšný na své serafínky, které tak dokonale zvládly umění nenápadného sledování.

Roscolio běžel a běžel, až kolem poledne došli na náměstí s největší kašnou, jakou Jean kdy v životě viděl. Byl zde už několikrát. Ale nádherná fontána di Trevi, připomínající spíš římský triumfální oblouk, ho znovu a znovu přiváděla k úžasu. Bohužel nikdy neměl dost času, aby si důkladněji prohlédl toto mistrovské dílo, které ještě zdaleka nebylo příliš staré.

Roscolio prošel kolem okraje kašny a přitom nenápadně ukázal doprava, kde stála řada domů. Vypátral místo, kam se protivník uchýlil.

Jean se pomalu šoural ke dveřím do domu a u nich se sešel s Roscoliem. Nad hlavami se jim komíhal štít s nápisem *Noclehárna*. „Tady?“

„Stopa vede přímo do domu. Pach proniká ven,“ Roscolio vzhlédl vzhůru, „z otevřeného okna v prvním patře. Jak budeme postupovat?“

„Překvapíme je. Myslím, že jsme narazili na úkryt těch Rumunů. Při srážce s legátem byly jejich řady silně zdecimované. Bude to hračka.“ Jean dal Sarai znamení, potom vešel dovnitř a ocitl se v přeplněném výčepu. Roscolio mu šel v patách, což jen zvýšilo Chastelovu nedůvěru vůči lidskému panterovi. Rychle udělal krok stranou, jeho společník tázavě zvedl obočí a pak se chápavě pousmál.

„Hledáme pokoj,“ řekl Jean, když objevil hostinského. Byl to drobný, hubený mužíček s vyvalenýma očima a mastnými černými vlasy. Jeho zástěra nebyla o moc čistší než košile a kalhoty, které měl pod ní.

„A byli bychom rádi, kdyby to mohlo být v prvním patře. Odtamtud je nejkrásnější pohled na kašnu,“ dodal Roscolio.

„Ty pokoje jsou bohužel už obsazené...“

„Peníze nehrají roli. Lidi, kteří by mě chtěli o takové potěšení připravit, prostě vyhodte.“ Roscolio sehrával roli nafoukaného boháče více než přesvědčivě. „Nebo mám ještě jedno, lepší řešení. Promluvíme si s nimi sám.“

„Jak je vám libo.“ Hostinský se uklonil a ukázal k dřevěnému schodišti.

Roscolio poklepal prstem na okraj třírohého klobouku a odpochodoval ke schodišti. Jean otevřel dveře a kývl na Sarai, Judith a Deboru, aby přišly dovnitř a připojily se k nim. Rebekka hlídala venku pro případ, že by obyvatel pokoje chtěl vyskočit oknem, aby se tak dostal do bezpečí.

Muži a ženy ve výčepu se udiveně zadívali za průvodem mladých žen, hostinský dal ruce v bok. „Co se to děje...”

„To jsou moje neteře,“ prohodil Jean a vtiskl mu do ruky pár mincí, které okamžitě udusily další otázky.

Když došel do prvního patra, stáli už Roscolio a serafínky mlčky přede dveřmi, za kterými se ozývalo mužské sténání, někdo tam trpěl nesmírnými bolestmi.

Na schodišti zazněly kroky a do chodby vešel muž, držící v levé ruce košík s nákupem. Neznámý se okamžitě zastavil, otočil se a prchal po schodech pryč.

„Deboro, za ním,“ nařídil Jean, potom vytasil zbraně a mocným kopnutím vylomil zámek u dveří. Hned nato se vrátil dovnitř a spolu s ním i serafínky a Roscolio.

Ocitli se v malém, skromně vybaveném pokojíku, v němž stály tři postele a skříň. Na jednom lůžku se nějaký muž převaloval z jedné strany na druhou, v pravém boku mu zela velká rána, způsobená puškou nebo pistolí. Vedle něho seděl na židli druhý muž, který se pokoušel vpravit do zraněného pohár vody. Jean u obou zahlédl na hrudi přívěsek s vlčím tesákem. Ve svých odhadech měl naprostou pravdu.

„Stát,“ přikázal. „Jestli se pohneš, odměním tě kulkou.“ Sarai a Judith se protáhly kolem něho, popadly muže a mrštily jím na podlahu tváří k zemi. Muž se bránil ze všech sil, ryčel a zuřil, pohár s vodou spadl na zem a rozbil se. Bylo obdivuhodné, jak dobře si s ním obě ženy poradily. Jean se rozhlédl po místnosti a zadíval se na skříň.

Pacient v posteli se nečekaně sehnul na pravou stranu, oči se mu leskly horečkou, a zašátral rukou po ručníku. Vylovil z něho pistoli a namířil jí Judith na záda.

Jean chtěl právě stisknout spoušť, když kolem něho prolétl Roscolio, vykopl muži pistoli z ruky a tvrdým úderem do spánku ho poslal do bezvědomí. Potom se otočil k Jeanovi, nevadilo mu, že stojí přímo před hlavní lovcovy pistole. „Za vámi, monsieur!“ zaryčel a přikrčil se.

Jean se vrhl na zem právě ve chvíli, kdy za ním zaduněla rána. Kulka mu přelétla nad hlavou, těsně minula Roscolia a zasáhla zraněného do pravého boku. Jean naslepo vypálil dozadu, neozval se však žádný výkřik.

Otočil se ke dveřím a uviděl, že za nimi zrovna mizí nějaký muž. „Sarai, zavaž zajatci oči a doprav ho do našeho domu,“ nařídil, vyskočil na nohy a pustil se do pronásledování.

Měl pocit, že podle šatů poznává muže, který seděl ve výčepu u prvního stolu hned vedle dveří. Jean měl na sebe zlost, drobná nedbalost ho málem stála život.

Hnali se po chodbě. Rumun v běhu bušil na všechny dveře, kolem kterých letěl, a několik hostů skutečně vyšlo z pokojů ven a představovalo překážky, mezi nimiž se Jean musel proplétat. Stálo ho to drahocenný čas a vzdálenost mezi ním a prchajícím se neustále zvětšovala.

Muž zmizel v posledním pokoji, odkud se okamžitě ozvalo zařinčení třístíčího se skla a hlasité výkřiky protestu.

Jean doběhl do pokoje a spatřil rozbité okno, rychle se prosmýkl kolem udivených nocležníků, vyskočil na římsu a seskočil dva metry dolů na zem. Rumun měl před ním náskok asi deseti kroků, ovšem Rebekka a Judith, která vyskočila oknem z pokoje, v němž byli Rumuni ubytovaní, mu odřízly cestu. Jean se ušklíbl. Teď už jim neunikne.

Rumun postřehl, že pronásledovatelé mají výraznou převahu, a zvolil velice neobvyklou únikovou trasu: vyšvihl se přes okraj fontány di Trevi a brodil se vodou v kašně k sousoší obklopujícímu mořského boha Neptuna a jeho koně.

Lidé v okolí se za ním udiveně ohlíželi, ale nijak nezasahovali. Teprve když Rumun vylezl po umělé skále nahoru a chystal se odtamtud přelézt k paláci vévodů z Poli, začal se kolem něho rozmáhat šum.

„Uhněte, jménem krále,“ hlasitě vykřikl Jean a doufal, že rozkaz na lidi zapůsobí. „Z cesty!“ I on se vrátil do kašny, ledově studená voda ho přibrzdila, vysoké boty se mu zalily vodou a oči měl plné střikající tříště. Začal ještě víc zaostávat. Debora a Rebekka si však počínaly velice dobře a šplhaly z jedné úrovně kašny na druhou.

Rumun byl na Neptunově trupu, vyšplhal mu na rameno a mohutným odrazem se katapultoval k podstavci jednoho sloupu. Odtamtud pokračoval v cestě vzhůru.

Roscolio, teď už bez kabátu a klobouku, proběhl kolem Jeana a skákal po nejružnějších schůdcích a výčnělcích vzhůru, jako by to pro něho nebyla žádná námaha. Předběhl serafínky, hned nato stál na Neptunově hlavě a chytil prchajícího muže za nohu. Ten se právě vytahoval na širokou římsu.

Rumun vztekle zařval a spadl. Roscolio ho pevně držel za botu, přistál s kočičí pružností na kamenné hlavě a chtěl muže podepřít, když vtom Rumunovi vyklouzla noha z boty. Střevíc zůstal Roscoliovi v ruce.

Muž padal dolů, narazil zády na Neptunovu ohnutou nataženou ruku. Páteř hlasitě praskla, muž okamžitě přestal křičet a na ruce mořského boha se objevila krev. To všechno bylo nezvratným důkazem, že se muž při dopadu na sochu zabil. Bez známky života doletěl do druhé vodní nádrže, krev se z něho řinula a zbarvila vodu v kašně do červena.

Jean se podíval na Roscolia, který stál na Neptunově hlavě a díval se na tělo, které se zvolna nořilo do vody. „Nemohl jsem vědět, že mu boty sedí tak špatně,“ prohodil spíš nazlobeně než zarmouceně a seskočil do velké nádrže. Voda vystříkla široko daleko. „Pryč odsud.“

Judith s Rebekkou rovněž vylezly z kašny ven, rozdělily se a podle Jeanových pokynů se vydaly domů, každá jinou cestou.

Jean s Roscoliem rychle zamířili do nejbližší boční uličky. Jean si dělal starosti kvůli Deboře, kterou vyslal za mužem, jenž se nečekaně objevil na schodech. „Jste schopný vystopovat jednu ze serafínek?“

„Ženské pachy nikdy nezapomínám,“ odvětil Roscolio. Mokré podlouhlé vlasy mu spadaly do obličej. Přestože běželi tak rychle, že Jean stěží lapal po dechu, působil Roscolio dojmem, jako by si vyšel na malou nedělní procházku. „Malou Sarai?“

Jak se Jean hnal vpřed, začalo mu v ráně na hlavě bolestivě bušit, ozývaly se následky kulky, která ho předešlého dne škrábala. „Ne, Deboru, tu druhou černovlásku,“ zasípal. „Nechtěl bych, aby se jí něco přihodilo.“

„Tudy.“ Roscolio prudce zabočil do následující úzké uličky a zrychlil. Jean věděl, že umí dobře běhat, ale ve srovnání s elegantním mužem vedle sebe si připadal jako nemotora, kterému došel dech. Mít v těle bestii skutečně přinášelo výhody, fyzická převaha těchto tvorů byla doslova děsivá.

Jeanovi se opět mihly hlavou obavy, jestli se sám nenakazil zárodkem bestie. To, jak supěl a lapal po dechu, jeho podezření rozptýlilo. Kdyby byl skutečně infikovaný, musel by na tom být přinejmenším stejně dobře jako Roscolio.

Dalším průchodem se dostali do dvora za nějakým domem, kde bylo plno různých zákoutí. Do dvora určitě nikdy nesvítlo slunce, střechy domů byly příliš blízko u sebe. Nikde nebylo nikoho vidět, tu a tam se z oken nad nimi ozývaly hlasy. Troje dveře, vedoucí z různých domů na dvůr, byly všechny zavřené.

„Tady?“ vysoukal ze sebe Jean schváceně a držel se za levý bok, v němž ho pořádně píchalo. Roscolio nasál vzduch a přejel si rukou po knírku.

„Ano,“ odvětil rozvážně. Pohled se mu zastřel, žlutozelené oči spočinuly na lovcích. Obešel ho a stoupl si před průchod na ulici. „Ano, tady jsme správně.“

„Zpátky!“ Jean najednou pochopil, co má druhý muž v úmyslu. Vytáhl druhou, pořád ještě nabitou pistoli a namířil jí muži na hlavu. „Když jsem tak hloupý a vlezl jsem vám do pasti, tak mě aspoň nedostanete bez boje.“

Roscoliovi se vydralo z hrdla temné, táhlé zavrčení. „To si o mně myslíte, monsieur? Vždyť jsme si přísahali, že prozatím jeden druhému nic neuděláme.“

„Vy jste dlak, a jak vidím, nedá se vám věřit.“ Pro jistotu vytáhl z pochvy i dýku.

„Jste proti mně hrozně zaujatý, monsieur.“ Zářící oči šelmy se přivřely. „Když jste přesvědčený, že jsem tak špatný, bude asi opravdu lepší, když odejdu a už se u vás nikdy neukážu. Jedině snad u abatyše...“

Jean popošel o dva kroky dopředu. „Nebudete mít příležitost, abyste ji v budoucnu ještě někdy obtěžoval. Stačí, že jste to už jednou udělal,“ pohrozil mu a natáhl ruku s pistolí, hlavěň mířila Italovi rovnou mezi oči.

„...a nikdy neokusím ten prostředek, který mě vyléčí,“ dopověděl Roscolio větu. „Nevěříte mi?“ Vycenil zuby, které se mu zvětšily a zesílily. „Zachránil jsem vám a jedné serafince život. Co všechno musím ještě udělat, abych vás přesvědčil?“

Pravé dveře se s rachotem rozlétly, pozpátku z nich vyklopýtal nějaký muž a spadl přímo mezi ně na zem. Obličej mu poznamenaly tvrdé údery, měl rozepnutý kabát a roztrhanou košili. Zůstal bezvládně ležet, plival krev a vyčerpaně úpěl.

Hned po něm se na prahu objevila Debora a udiveně se podívala nejdříve na Jeana, pak na Roscolia. „Messieurs?“ prohodila zaraženě.

Jean na ni pohlédl. „Jsi v pořádku?“ zeptal se a znovu se ohlédl po Roscoliovi – ale muž mezitím zmizel.

8. leden 1768, Itálie, Řím

Zavřeli Rumuny do sklepa, každého jinam. Řetězy, které byly původně určeny pro dlaky, nyní držely v zajetí lidi.

Jean stál před mužem, kterého Debora pronásledovala a sama zajala. Seděl na holé zemi, byl větší a silnější než jeho kumpán, měl dlouhé světlé vlasy a skoro černé oči, v nichž planul vztek. Mužův obličej lemoval hustý plnovous, takže vypadal starší, přestože při pozornějším pohledu bylo

zřejmé, že mu nemůže být více než dvacet. Na rozdíl od druhého zajatce prozradil, jak se jmenuje: Nikolaj Vadurin.

Jean doufal, že se od něho něco doví. Vedle něho stály Judith a Debora, Sarai s Rebekkou byly u Gregorie, aby ji chránily před panterem.

„Tak tedy, monsieur Vadurine, vy patříte k Lycáonovu řádu a hledáte hraběte,“ pronesl Jean. „Kolik členů vašeho řádu je tady v Římě, abyste mi ztížili práci?“

„Vy zabíjíte bohy! Já vás a ty vaše děvky zabiju!“ dostalo se mu odpovědi.

„Nejste na stopě žádnému bohu, ale bestii. Viděl jsem, co v posledních letech napáchala, a můžu vás ujistit, že se na jejích činech nedá objevit nic božského, monsieur.“ Sklonil se k sedícímu muži. „Monsieur Vadurine, jednoho dne mi budete děkovat za to, že jsem zabránil, aby se z vás stala taky taková bestie.“

„Nikdy! Mým nejvřelejším přáním je stát se takovou božskou bytostí, stvořenou živoucím bohem,“ stál si na svém Vadurin.

Jean přitáhl před muže dvě bedny vína, položil je na sebe a pak si na ně sedl. Vývrtkou jednu láhev otevřel. „Taky si dáte malý doušek?“

„Já nepiju.“

„Ale opravdu? To jsou mi věci!“ Jean brutálně uchopil muže za krk a násilím mu do něj nalil alkohol. Vadurin sice prskal a kašlal, ale polykal. „Povyprávějte mi něco o tom vašem řádu,“ navrhl muži a zvedl mu bradu. „Zajímá mě, odkdy existuje.“

„Já vám nic nepovím.“ Vadurin zůstával nezlomný.

Jean se ušklíbl a vpravil do něho další dávku vína. Opakoval ten proces tolikrát, až bylo jasně vidět, že zajatec je opilý namol. Košile se mu rozlitym hroznovým mokem zbarvila do červena, i kalhoty, brada a krk nesly stopy vynucené opilosti. Debora a Judith mlčky sledovaly Jeanovo nezvyklé počínání.

„Odkdy existuje ten řád? Tak už mi to přece konečně prozrad'te.“

Nejdříve sklídl na otázku pouze posměšný úšklebek. „Celý věky,“ zablábolil nakonec Vadurin opile.

„A jak dlouho už jste jeho členem? Muž vašeho talentu nepochybně má v řádu nějaký důležitý úkol...“

„Jeden rok. Já jsem teprve čekatel a pověřili mě tím, aby sem pomáhal vyvoleněm,“ blekotal Rumun těžkým jazykem.

„Vyvolení jsou vašimi veleknězi?“

„Knězi?“ Vadurin se zasmál a svalil se na bok. „Víno je d'ábelskej vynález. Moc dobře chutná a člověk je po něm takovej lehkej a veselej,“ zakuňkal. „Můžete mi dát ještě pár kapek?“

Jean ho popadl za límec a povytáhl, aby seděl rovně. „Jistě. Ale jenom když zůstanete sedět.“ Otevřel třetí láhev, tentokrát pil Vadurin naprosto dobrovolně a nemohl odlepit rty od hrdla láhve. „Takže vy v řádu nemáte žádné kněze?“

„Ne, my máme hodnosti, stejně jako vojáci. Nejvyšší jsou vždycky ti, kteří se můžou nabídnout božským stvořením jako první, ostatní jim při tom pomáhaj. U nás se postupuje podle roků, monsieur.“ Vadurin si slízl ze rtů poslední kapky vína. „Já si jich ještě musím pár odkroutit. Ale nejdřív uteču a zabiju vás, vy vrahu bohů!“ Vycenil zuby a chňapl po Jeanovi, potom se skřípavě zachechtal a svalil se dozadu na stěnu. Víčka mu klesla, hrozilo, že v nejbližším okamžiku usne.

„Vadurine, kolik vás je?“ Jean ho popadl za rameno, zatřásl jím, aby mu zabránil usnout, a zasadil mu dlaní pohlavek. „Kolik vás tu v Římě ještě je?“

„Už nikdo další,“ zamumlal muž nezřetelně. „Jsme poslední z celé skupiny.“

„Kde máte hlavní sídlo? Jak se to město jmenuje?“

Vadurin však usnul. Mohli jím trást, jak chtěli, nic nepomáhalo. Víno uvrhlo mladého muže do hlubokého spánku, ze kterého ho nedokázali probrat.

„Zatraceně!“ Jean vstal a naznačil Deboře, aby zůstala u zajatce, pak se s Judith vrátil nahoru, aby Gregorii seznámil s prvními skromnými výsledky výslechu.

Zaklepal, a když ho pozvala dál, vešel do pracovny – a strnul. Naproti abatyši seděl na židli Roscolio, muž si změřil Jeana pohledem divoké šelmy. Byl ostražitý a dával najevo, že si ani na okamžik nepřestane dávat pozor. Sarai a Rebekka stály vedle Gregorie, každá z jedné strany, žádná z nich však neměla v ruce zbraň.

Jean opatrně vešel dovnitř, pravá ruka volně visela u opasku v blízkosti rukojeti pistole. „Monsieur Roscolio, jak jste se dostal dovnitř?“

„Jako většina lidí: dveřmi.“ Usmál se.

Gregoria, která měla na sobě tmavě rudé šaty s černými výšivkami, naznačila Jeanovi, aby se i on posadil. „Podařilo se ti některého z nich přemluvit, aby něco řekl?“

„Červené víno mi při tom dost pomohlo.“ Jean ukázal na obchodníka. „Co chce?“

„Skoncovat s tím svým prokletím,“ odvětil Roscolio klidně. „Včera v noci jsem si přísahal, že už nikdy víc nechci být bestií, bez ohledu na všechny výhody, které člověku přináší, když se mu v těle uhnízdí démon.“ Poklepal si na prsa. „V náprsní kapse nosím dopis od manželky, který mi včera došel. Její řádky mě utvrdily v rozhodnutí.“

Jean potrestal serafínky pohledem plným nespokojenosti. „Měly jste mě zavolat, když se tu znovu objeví.“

„Nezavolaly tě, protože jsem jim to nařídila.“ Gregoria počkala, dokud si konečně nesedne. „Nejdříve jsem si chtěla promluvit s monsieurem Roscoliem o samotě, abych si o něm mohla udělat vlastní obrázek.“

„Ten bude určitě lepší, jasnější a přátelštější než obrázek, jaký jsem si o něm udělal já,“ zabručel Jean a obrátil se k Roscoliovi.

„A já, monsieur, se před vámi budu cítit v bezpečí teprve tehdy, když se ze mne znovu stane obyčejný člověk,“ opáčil obchodník ostře. „Podezřívá jste mě, že jsem vás vylákal do pasti, místo abych vás zavedl k vaší serafínce. Naše spojení pro mě nemá cenu. Pro mě je příliš nebezpečné zůstat ve vaší blízkosti. Neustále bych se musel obávat, že se najednou otočíte a vpálíte mi kulku do zad.“ Roscolio potřásl hlavou, tmavohnědé vlasy se rozhoupaly jako vlny na hladině. „Naučte se lidem zase důvěřovat.“

„Možná máte pravdu, monsieur.“ Jean přikývl na souhlas. „Serafínky i já vám budeme plně věřit teprve ve chvíli, kdy z vás bude zlo definitivně vyhnáno. Potom nebude nic stát v cestě tomu, aby se z nás stali nejlepší přátelé.“ Zaháknul prsty o opasek, aby tak podtrhl význam slov, která právě pronesl.

„Protože si vážím toho, co děláte, a dokonce se mi ten váš způsob boje se zlem i nějakým šíleným způsobem docela líbí, navrhuji, abychom okamžitě zahájili léčení. Čím dříve uvidím svou rodinu, tím lépe.“ Pohled mužových očí utkvěl na Gregorii. „Jak to bude probíhat?“

„Vlastníme nápoj, který byl připraven pomocí tajných přísad,“ řekla abatyš.

„Zase nějaký zázračný přípravek, který nic nesvede? Jak si můžete být tak jistá, že bude mít proti zlu nějaké účinky?“ Z Roscoliova hlasu zaznívala nedůvěra člověka, který už má několik takových pokusů za sebou.

„Ten nápoj je... požehnaný. Nic víc vám nesmím prozradit. Můžete se naprosto svobodně rozhodnout a tuto nabídku odmítnout, pokud máte pochybnosti o její úspěšnosti,“ odvětila Gregoria.

Roscolio chvíli mlčel. „Ne. Důvěřuji vám, madame. A jak vám mám poděkovat za to, že mne vyléčíte? Chcete peníze?“

„Nikdy bychom se neodvážily vzít si za vyléčení nějaké duše peníze. Ale pokud chcete našemu sesterstvu věnovat dar, nebudeme se proti tomu bránit,“ odpověděla abatyše. „Pátrání po léčivém prostředku je nesmírně drahé a je na ně zapotřebí velkých finančních zdrojů.“

„Jestli to je to jediné, tak prosím.“ Roscolio sáhl do kapsy a vytáhl z ní list papíru, do něhož byl vyražen vodoznak. „Vystavím vám směnku.“ Vstal, popošel ke Gregoriinu stolu a rychle na papír naškrábal několik řádků, pak dolů připojil podpis. „Můžu použít váš pečetní vosk?“ Abatyše přikývla a Roscolio okamžitě vtiskl do teplé hmoty svůj prsten. „Částku nechám otevřenou. Její výši můžete stanovit dle vlastního uvážení.“ Odsunul papír od sebe. „Jenom by neměla přesáhnout výši dvou set tisíc livrů.“

„Při Spasitelově krvi,“ vyklouzlo Sarai. Taková částka by vzbudila závist i mezi králi.

Gregoria na sobě nedala nic znát. „Posad'te se opět na židli, monsieur,“ požádala muže a vytáhla ze zánadří flakón, který dostala od kardinála. Otevřela uzávěr. „Potřu vám rty jednou jedinou kapkou. Slízněte ji a připravte se na podivné, zmatené výjevy, které se vám budou míhat před očima. To bude důsledek síly dobra, jež do vás pronikne a bude zápasit s démonem, který si pro sebe zabral část vaší bytosti.“

Roscolio pohlédl na lahvičku. „Kdybyste byla monsieur Chastelem, musela byste mi přísahat, že to, co mi chcete právě podat, není jed,“ pronesl uvážlivě.

Abatyše pozvedla ruku a uchopila stříbrný křížek, který se jí houpal na prsou. „Při utrpení našeho Pána a při krvi, kterou za nás prolil, vám přísahám, že nedostanete nic jiného než prostředek, který vás vyléčí. Důvěřujte mně a Pánu Bohu.“

„Pro blaho mé rodiny.“ Roscolio se opřel o opěradlo židle, zavřel oči a mírně pootevřel ústa.

Gregoria si na ukazováček nabrala jedinou tuhou kapku a rozetřela ji muži po spodním rtu. „Slízněte to, monsieur,“ požádala ho, naplněná zbožnou úctou. „Vyžňte bestii z těla.“

Roscolio opatrně vystrčil jazyk. Komíhal se mu v ústech a připomínal vystrašeného hada. Nesměle jím přejel po tmavě rudé, tuhé krvi a s odporem ho stáhl zpátky. Roscolio protáhl obličej.

„Tak dělejte, monsieur!“ vykřikl Jean, kterého pohled na to, co se mu právě odehrávalo před očima, doslova očaroval. Namířil na muže pistoli.

Serafínky rovněž uchopily zbraně. Kdyby se něco mělo zvrtnout, chtěly být ozbrojené. „Gregorie, jdi od něho kousek dál.“

Roscolio sevřel spodní ret mezi zuby, aby mohl prostředek lépe slíznout. Několikrát polkl, jako by mu uvízl v krku. „A co se stane teď?“ zašeptal, víčka ponechal zavřená. „Jak dlouho bude trvat, než...“

Ruce se mu najednou křečovitě sevřely kolem opěradel, tělo se napnulo. Židle zaskřípala a zaúpěla pod náhlým tlakem. „Co...“ vyrazil ze sebe, prudce rozevřel oči a vyděšeně se na Gregorii zadíval. „Přísahala jste...“ Jeho slova přešla do hlasitého řevu, z úst se mu vyvalil černý kouř a bylo cítit spálené maso.

Roscolio bez ustání příšerně ryčel, vztyčil se do výše, odpotácel se ke džbánu s vodou a dychtivě pil, ruku si tiskl k břichu. Podlomily se mu nohy, spadl na zem, džbán se roztříštil na tisíc střepů.

Muž se převaloval ze strany na stranu, hlavně pistolí ho přitom nepřetržitě sledovaly. „Ještě ne,“ přikázal Jean Serafínkám. „Možná to tak musí probíhat.“

Kůže po celém těle rozpraskala, objevila se černá, skvrnitá srst, která se okamžitě rozpadala. Roscolio ječel a rozdrápával si holé ruce, z celého těla se mu valila krev. Z kůže mezi prsty hlasitě vystřelily dlouhé drápy a rozstříkávaly rudé kapky po celé místnosti.

„To nemůže přežít,“ vyjekla Gregoria vyděšeně a zadívala se na krví zalitou směsici člověka a zvířete, která už jen chroptěla a po posledním křečovitém vzepětí zůstala nehybně ležet. „Pane, smiluj se nad ním!“

Muži visely po těle kousky černé srsti a útržky kůže, jinak bylo téměř všude vidět jen syrové maso, ze žil tryskaly na podlahu poslední zbytky životodárné tekutiny. Jean popošel těsně ke zbytkům Roscoliova těla, zadíval se na znetvořeného člověka a sáhl mu na krk, který vypadal, jako by v něm něco vybuchlo. Zkoušel, jestli ještě nahmatá tep.

„Je mrtvý.“

Gregoria se zadívala na flakón. „Že by to byl nesprávný prostředek?“ zakoktala vystrašeně. „Pane na nebesích, my jsme ho tím snad zabili, je to tak?“ Pokřičovala se a i ona se postavila vedle mrtvolu a požehnala jí. Cítila s nebohým mužem nesmírný soucit. Myslela na to, co jí vyprávěl o své rodině, jak se těšil, že se k ní bude moci vrátit jako normální člověk. „On mi důvěřoval.“

„Ne, Gregorie. Zabilo ho zlo, které sídlilo v jeho těle.“ Jean se zvedl. „Byl příliš slabý.“ Sarai zůstala stejně v klidu jako její mentor. „Bestie byla příliš mocná, jeho tělo nevydrželo zápas mezi dobrem a zlem,“ poznamenala.

Jean přešel k psacímu stolu, kde ještě ležela směnka. Ponořil pero do kalamáře a vepsal na prázdné místo číslo dvě stě tisíc, potom k sobě kývnutím přivolal Sarai. „Zítra zajdeš s Deborou do jeho banky a necháš si tu sumu vyplatit, pro mě za mě třeba i ve splátkách. Tolik peněz najednou asi v trezoru nebudou mít. Hodíme jeho mrtvolu do řeky a...“

„Ne.“ Gregoria na něho vážně pohlédla. „Zaslouží si, abychom ho pohřbili s úctou, jak se na křesťana sluší a patří.“

Jean pohlédl na Roscolia, jehož mrtvola toho měla s člověkem velice málo společného. „Jak to chceš vysvětlit nějakému knězi? Vyšetřování by vzbudilo mnohem větší pozornost, než když prostě zmizí. Já znám noviny a časopisy, Gregorie, a vím, co všechno se tehdy o bestii psalo. Sem do Říma by přijeli stejní dobrodruzi jako tehdy do Gévaudanu a jenom by nám ztěžovali práci.“

Abatyše se odmlčela, protože si uvědomovala, že má pravdu. „Tak ho pohřbíme tady u nás. V zahradě. Pro mrtvého nenajdeme lepší místo než v klášteře. Očistil svou duši, a navíc nám zanechal sumu, za kterou si budeme moci pořídit věci, o kterých se Lentolo ani kardinál nikdy nedovědí. Nedovolím, abychom ho ještě víc ponížili, než jak ho zneuctila bestie, a abychom ho pohřbili bez důstojného hrobu jako nějakého sebevraha.“

„V zahradě na dvoře?“ zeptal se Jean ještě jednou nedůvěřivě.

„Proč ne?“ opáčila abatyše málem vztekle.

Serafínky do jejich diskuse nezasahovaly, nepříslušelo jim, aby rozmluvu nějak komentovaly. Schovaly pistole, Sarai se podívala z okna, za nímž hustě padal sníh. Celé město bylo pokryté hrubou vrstvou bílé hmoty.

„No dobrá,“ souhlasil nakonec Jean. „Ale stejně mu usekneme hlavu. Nechtěl bych zažít nějaké další překvapení.“ Podíval se na serafínky. „Sarai, ty se o všechno postaráš.“

„S radostí. Hned se dám do práce.“ Dala ostatním mladým ženám znamení a vyšla ven, Gregoria s Jeanem vyšli hned za ní. Pobyť v místnosti nebyl kvůli odpornému zápachu ničím příjemným. Místo toho se uchýlili do vstupní haly, kde ve velkém krbu vesele praskal oheň.

„Sanctum selhalo. Místo toho, aby člověka vyléčilo, tak ho zabilo.“ Abatyše pevně svírala flakón v ruce, při pomyslení na Florence její obavy jen vzrostly. Ačkoliv Roscoliovy smrti velice litovala, byla pro ní úleva, že Roscolio byl první osobou, na které mohla prostředek vyzkoušet. Styděla se za takové myšlenky, ale v opačném případě by teď tím, kdo by před ní ležel mrtvý, byla její schovanka. „Nebo si myslíš něco jiného?“

Jean pokrčil rameny. „Možná to závisí na spoustě různých věcí. Opravdu mohla mít Sarai pravdu a jeho tělo bylo už příliš zesláblé, podobně jako lešení, které se zhroutí, když na ně naklademe příliš velkou zátěž.“ Díval se, jak plameny šlehají vzhůru a tančí v krbu. „Uvidíme, co se stane s příštím dlakem, kterého chytíme.“

Gregoria se na něho podívala a nejraději by ho chytila za ruku, cítila jeho blízkost a teplo, už proto, aby mu dokázala, že slova, která vyřkla v pracovně, nemyslela zle. Ale ve vstupní hale bylo příliš velké nebezpečí, že je někdo objeví.

Potom jí vytanula na mysli další zneklidňující myšlenka. „Co když sanctum zabije i naše sestry a serafínky?“ zašeptala.

Jean na ni pohlédl, na čele mu naskákaly vrásky. „Proč by je mělo zabít?“

„Kardinál chtěl, abych jim všem dala trochu sancta, aby byly požehnané a imunní vůči všem svodům a pokušením zla.“ Všemi deseti prsty pevně sevřela lahvičku. „Jeane, co když je tím všechny zabiju?“

„Varoval tě kardinál před nějakými vedlejšími účinky té substance?“

„Ne, řekl, že sanctum je krev Páně. Stejně jako kapalina ve fióle, která předtím patřila Franceskovi.“

„Jak se zdá, kardinál s tím zatím ještě nemá dost zkušeností.“ Přemýšlel. „Vysvětlením by mohlo být, že to má... různé stupně účinnosti.“

„Různě silné dávkování?“

Jean přikývl. „Bylo zředěné? Nevíme, jak je získávají. Jestli bylo staletí zachycené na cáru nějaké látky nebo na... co já vím... na trnové koruně, jak ho pak znovu zkapalňují a vyrábějí z něho tu tuhou substanci?“ Předklonil se a nahlíval si ruce nad plameny. „Já bych předmět, ze kterého to sbírají, zalil horkou vodou a tak z něho uvolnil krev. Vodu bych pak nechal vařit tak dlouho, až by se většina odpařila a její množství se tím podstatně zredukovalo. Čím déle se nějaká esence vaří,“ ukázal na flakón, „tím je intenzivnější. Jestli stejná pravidla platí i pro krev, mohla by při jejím zpracování vzniknout látka, která má pokaždé jinou koncentraci.“

To, co říkal, znělo naprosto logicky. Přesto se Gregoriin rozum zdráhal uvěřit takovému všednímu řešení, zbavenému jakékoliv stopy mýtu. Raději by věřila, že relikvie byly omyty svčnou vodou a krev pak zkapalněla sama od sebe. Potom by ji stačilo prostě jen sebrat a trychtýřem nalít do lahvičky. „To nikdy nebudeme s určitostí vědět... a možná je to pro nás tím nejlepším řešením.“ Nevyslovila myšlenky nahlas, protože se obávala, že by se jí Jean vysmál. Nevěřil v Boha tak vroucně jako ona. „Co bude náš další krok?“ odvedla pozornost k jinému tématu.

„Vyslechnu oba Rumuny,“ odpověděl Jean. V rychlosti jí povyprávěl o všem, co se mezitím od nich dověděl. „Možná získám nějaké informace, které mi naznačí, kde by se hrabě mohl skrývat. Už jednou ho vypátrali dříve než my. Buď měli více štěstí, nebo toho o něm vědí víc, než tušíme.“

„Proč jsi tak pevně přesvědčený o tom, že hrabě neprchl z Říma někam do bezpečí?“

„Myslí si, že Roscolio je pořád ještě naživu, a dokud si to bude myslet, zůstane tady a bude ho hledat, aby ho zabil. Na Menorce se mu to nepodařilo. Myslí si, že tehdy selhal, v Roscoliovi vidí svou slabinu a nedovolí, aby to tak zůstalo i do budoucna. Už proto, aby si chránil vlastní život.“ Jean se zvedl. „Půjdu do postele. Byl to dnes namáhavý den a bolí mě hlava.“ Usmál se na ni, otočil se a vyšel po schodech nahoru. „Zítra Roscolia pohřbíme.“

„Nechť spočívá v pokoji.“

Gregoria se zadívala za Jeanem. Měla pocit, že se jí ode dne, kdy se mu přiznala, stále vzdaluje, nepozorovatelně, ale pořád víc a víc. To, že si s Roscoliem nejdříve promluvila o samotě, jejich vztahu nijak nepomohlo. Když Jean vstoupil do pracovny, vyčetla z lovcových hnědých očí němé výčitky, které jí předhazovaly, že znovu zradila jeho důvěru.

Pocítila stahy v podbřišku a přitiskla si levou ruku na břicho, aby se dítě trochu uklidnilo. Nebezpečí, že důkaz její necudnosti přijde na svět a všichni ho uvidí na vlastní oči, se každým dnem zvětšovalo. Po pohřbu bude muset odjet z Říma. Dítě v jejím těle bylo stále neklidnější.

XVII.

KAPITOLA

Itálie, Řím, 30. listopad 2004, 06.33 hodin

D o Faustitiina pokoje vešla sestra Walburga. „Před tajným vchodem stojí pan von Kastell a žádá, abychom ho k vám okamžitě zavedly.“ Faustitia zvedla hlavu. „Sám?“

„Ano.“

„Jak se dostal do naší chodby?“

Walburga sepnula ruce. „Vylomil dveře v domě, nejdříve ty z ulice a po nich i vzadu na dvoře. Teď stojí před ocelovými dveřmi, objevil kameru a napsal lístek, na kterém stojí, že by chtěl s vámi mluvit.“

Faustitia se ani nehнула. „Máme od ní nějaké nové zprávy?“

„Ne, abatyše. Nemůžeme se s ní spojit.“

Faustitia se pokřižovala a vstala. „Prosím našeho Pána a všechny svaté, aby ji ochraňovali. Zaříd', aby von Kastella přivedli do jednací místnosti.“ Pospíchala ven, prošla spleťtými chodbami ctihodné budovy, nenápadně skryté v Monti, a vydala se do bezpečné místnosti. V ní sestry zkoumaly lidi, u nichž měly podezření, že se stali obětí bestie. Než vstoupila dovnitř, vrhla rychlý pohled na kontrolní monitor po straně dveří.

Na obrazovce se objevil muž. Stál uprostřed místnosti, a přestože byla opravdu hodně velká, nepůsobil v ní jako malý nebo ztracený. Představoval centrum, kolem kterého se všechno točilo. Trošička světla, pronikajícího barevnými skly dovnitř, si s ním pohrávala a dodávala mu záhadnou auru síly a zoufalství. Byl to dojemný obrázek, neskutečný a zároveň magický. Kdyby ho nafotil nějaký fotograf, mohla by se z takového snímku stát moderní ikona.

Faustitia otevřela dveře a došla k Erikovi. „Pane von Kastelli, co se stalo?“ zeptala se. „Co se v Plitvici přihodilo a kde je Justine?“

Zdalo se, že si jí Eric zpočátku vůbec nevšiml. Oči se zahleděly na podlahu, na skvrny vytvářené dopadajícím světlem. Polkl. „Smím vidět Lenu?“

Faustitia sebou krátce trhla, když postřehla bolest v mužově hlase. S tím nepočítala. To nepochybně nebyl ten správný okamžik, aby ho bombardovala palčivými otázkami. Stejně by se od něho nic nedověděla. Rozhodně ne dřív, než uvidí svou přítelkyni. „Vede se jí dobře,“ uklidňovala ho a ukázala doprava. „Pojďte tudy. Ale budeme muset jet delší dobu autem. Tentokrát si smíte ponechat zbraně. Považujte to za projev mé důvěry.“

Eric přikývl a následoval ji. „Musíte najít jednu ženu,“ řekl. „Jmenuje se Severina a do celé té záležitosti se zapletla zcela nevinně. Je zraněná a zřejmě v šoku pobíhá někde v Římě.“ Podal jí obrázek, který sám nakreslil, a Faustitia slíbila, že ji nechá hledat. „Přestaňte si s tím dělat starosti. Řád má oči a uši všude, po celém městě a máme přístup ke všem důležitým databankám policie a nemocnic. My ji najdeme.“

Eric pocítil mírnou úlevu.

Kráčeli dlouhou pískovcovou chodbou, až došli do garáže. Faustitia předala kresbu mladé ženě, která tam na ně čekala. Dívka okamžitě vyrazila pryč. Potom abatýše s Erikem nastoupila do dodávky se zatemněnými okny, úlohu řidiče převzala jedna z jeptišek.

Zpočátku oba mlčeli.

Eric se zahleděl na odraz svých očí ve skle, byl to pro něho téměř nesnesitelný pohled. Viděl, že se v nich odráží bestie, která mu v posledních dnech názorně a důrazně předvedla, že ji nedokáže pořádně kontrolovat. Děsil se představy, co všechno by mohl napáchat, kdyby neměl ani tablety na spaní, ani kyselinu gama-hydroxymáselnou. Ve skle viděl tvář uklízečky z restaurace na odpočívadle v Plitvici, kterou zabil a sežral.

Přivřel víčka, sevřel ruce v pěst a bojoval proti těmto děsivým výjevům. Jeho představitivost mu je však nemilosrdně ukazovala dál, nejdříve vyděšený obličej zraněné Severiny a po něm i umírající nevlastní sestru. Bylo toho víc, než mohl snést.

„Justine je mrtvá,“ zamumlal. Povyprávěl Faustitii do nejmenších podrobností o všem, co se v předchozích dnech přihodilo. O Emanuelině zradě a jejím zavraždění i o své domněnce, že do řádu pronikli nejméně dva špehové z jiných organizací. Vylíčil jí nález amuletu, setkání s padrem a útok na svou vilu. Přestože o všem hovořil dost podrobně a nic nezamlčel, byl velice stručný, když se jednalo o Justine. Nechtěl o ní příliš mluvit.

„A teď jsem tady,“ zakončil zprávu. „Mám jedinou stopu a tou je Rotonda,“ dodal. „Můžete mi o něm říct něco víc?“

Faustitia zbledla, v ruce tiskla růženec. „Promiňte, pane von Kastelli, ale...“ Měla zlomený, roztřesený hlas, Justinina smrt ji zřejmě hluboce zasáhla.

Dodávka dojela do cíle a dveře se otevřely. Faustitia beze slova vystoupila. Vypadala zmateně. Eric vystoupil z auta za ní, prošli kolem ocelových a kamenných zdí, až se opět ocitli před dezinfekční místností, kterou se procházelo k Leně.

Viděl ji okýnkem, kterým mohly sestry sledovat, co se uvnitř děje. Lena ležela na posteli a spala. Netrpělivě čekal, až ho pustí dovnitř, potom usedl na židli vedle postele a prsty sevřel Leninu levou ruku.

„Já už mám toho lovení až po krk,“ zašeptal. „A už déle nesnesu bestii, která se mi usadila v těle.“ Pohlédl na její obličej. „Nechám si dát od jeptišek protilék, hned jak zničíme to mládě a jeho ochránce. Pak ať si ostatní dlaci dělají, co chtějí. Sesterstvo se o ně postará. Mě už přestali zajímat.“ Políbil jí předloktí, byly z něho cítit dezinfekční látky. „Už to všechno brzy skončí, Leno. Ale jinak než naší smrtí.“ Znovu jí políbil ruku, vstal a vyšel z místnosti.

Faustitia na něho čekala ve skromně vybaveném pokoji, ve kterém asi opatrovatelky popíjely o přestávce kávu. I před ní stál velký šálek kávy. Abatyšin pohled nepřítomně klouzal po místnosti, sepnuté ruce nehybně spočívaly na stole. „Náš řád v této věci nemůže prakticky nic podniknout.“

„Jak, prosím?“ Eric se posadil proti ní. „Ale vy jste mi slíbila protilék.“

Faustitia na něho pohlédla šedohnědýma očima. „Ten protilék samozřejmě dostanete. Já jsem myslela padreho Rotondu.“

„Protože jeho bratranec je kardinál?“

„Protože Rotonda je nesmírně mocný muž, v jehož silách je mnohem víc, než kolik předstírá,“ odpověděla abatyše a vstala. „Pojďte, pane von Kastelli. Promluvíme si někde jinde. Tento pokoj je na mne příliš smutný.“ Faustitia vyšla z dezinfekční místnosti a znovu začalo dlouhé putování labiryntem chodeb.

Zdi postupně nabíraly jiný charakter. Eric cítil čerstvý vzduch, vnikal mu do nosu a byl nesmírně čistý a svěží. Byli někde za hranicemi Říma, daleko od smogu a špíny.

Nyní se dovídal něco víc o místech, kterými ho Faustitia vedla. Budova, již procházeli, byla velká a velice stará a v ničem nepřipomínala klášter. Spíše na něho dělala dojem rozlehlé, velkolepé vily z některého z minulých

staletí, jak se domýšlel podle způsobu, jak byl objekt postaven, podle výzdoby a maleb nad některými okenními překlady.

Nakonec dorazili do pracovny, nabízející krásný výhled na nějaké jezero. Samotná budova stála uprostřed svahu. Eric zahlédl vinice a olivovníky, na druhé straně budovy se zvedal pahorek, na němž se rozkládala malebná vesnička.

Faustitia přivolala jednu z jeptišek a objednala u ní čerstvou kávu, posadila se proti Erikovi a sepnula ruce. „Pane von Kastelli, tady naše spolupráce bohužel končí.“

„To znamená, že se před Rotondou pokorně skloníte a vezmete nohy na ramena?“

„Mám svázané ruce, protože jste narazil na protihráče, proti kterému nemůžeme bojovat našimi obvyklými prostředky.“ Dveře se otevřely a jeptišky jim přinesly kávu. Faustitia čekala, dokud nebudou opět sami. „Založení našeho řádu je spojeno s jednou velice odvážnou francouzskou abatýší. Sesterstvo krve Kristovy si dalo za úkol ty příšerné bytosti, které i vy pronásledujete a lovíte, navždy sprovodit ze světa. Ne však vašimi metodami, pane von Kastelli, ale tím, že je vyléčí. Jakmile se nám podaří některou z bestií polapit.“

„A Rotonda by tomu chtěl zabránit? Je snad vlkodlak?“ Eric upil kávu a protáhl obličej. Zapomněl na mléko a cukr.

„Ne, k tomu má hodně daleko. Stejně jako jeho předchůdci usiluje o to, aby tyto zplozence zla dostal pod kontrolu a využil činů, které páchají, k vlastním účelům.“

„Cože?“

Faustitia se natáhla k oknu a pootevřela jedno křídlo, aby lépe slyšeli vyzvánění zvonů z nedaleké kapličky. „Co myslíte, kdy chodí lidé nejčastěji do kostela?“

Eric si zamíchal do kávy cukr a nalil smetanu. „O Vánocích? Takové hrátky a hádanky nemám rád.“

„V dobách nouze, pane von Kastelli. Někdy to bývají války nebo strach, že by nějaká mohla začít, jindy nemoci, nad nimiž nemají lékaři žádnou moc,“ odpověděla Faustitia. „Tehdy, před více než dvěma sty lety, kdy bestie řádila v *Gévaudanu* a kdy všechno začalo, obraceli se lidé k Bohu s takovou ochotou jako jen málokdy předtím nebo potom. Lidé sami vyžadovali veřejné bohoslužby pro co nejvíce lidí a chrámy Páně...“

„Myslím, že tomu pořádně nerozumím.“

Abatyše se na něho dlouze zadívala a Erika se zmocnil pocit, že toho o něm ví více, než mu dosud prozradila. Proč tak nápadně zdůraznila slovo *Gévaudan*, jako by od něho očekávala nějakou jednoznačnou reakci?

Faustitia vydechla. „Pořád ještě nechápete? Tak vám to řeknu zcela jasně a zřetelně: padre chce gévaudanskou bestii poštvat na lidi.“

„Neříkejte mi, že Rotonda s naprostou vážností předpokládá, že by tahle zastrašovací strategie mohla v jednadvacátém století ještě fungovat.“ Sáhl pod kabát a vytáhl odtamtud gé trojku. „Na rozdíl od roku 1764 máme dnes k dispozici nejrůznější metody, jak takovou zrůdu vystopovat a zlikvidovat. Víte, o čem mluvím. A z úplně jiného soudku: svět je plný dlaků. Možná nestojí na každém rohu, ale přestože se během minulých dvou staletí podařilo pár z nich sprovodit ze světa, ani zdaleka nevymřeli.“

„Tady se nejedná o obyčejné dlaky, pane von Kastelli. Víte stejně dobře jako já, že nic netušící člověk nedokáže většinu z nich odlišit od některého z velkých zvířat – lvů a panterů, hyen nebo pum... Ale gévaudanské bestie jsou úplně jiné. U nich je na první pohled patrné, že to jsou zplozenci pekla.“

„Ten zplozenec pekla, jak mu říkáte, je na světě teprve pár týdnů a zatím nepředstavuje nebezpečí, které bychom museli brát vážně,“ připomněl jí Eric. „Samozřejmě, musíme se ho co nejdřív zmocnit, ale pokud vím, je to mládě poslední exemplář svého druhu – je to už jen obyčejná bestie, nic víc.“

„Copak mi nechcete rozumět, pane von Kastelli? Jedna bestie by se možná dala přehlédnout nebo by ji někdo jako vy nebo já rychle zlikvidoval. Ale to nebude možné, jestli bude po světě pobíhat celá velká smečka. Rotonda potřebuje to mládě, aby s jeho pomocí vytvořil početnou legii!“

Eric na ni nevěřicně zíral. „Čekám, že se otevrou dveře a někdo mi řekne, že jste si ze mě právě udělala dobrý den.“

„Přestože bych si to moc přála, to se bohužel nestane, pane von Kastelli.“

„Ale když o tom víte...“

„Náš řád a Rotondova organizace spolu už několik staletí svádějí tuhý boj, ve kterém jsme doposud stále měli jistou výhodu. Většinu bestí jsme našli dříve než oni, a občas se nám podařilo vyrvat jim z rukou dokonce i ty, které předtím sami polapili. Nikdy nedošlo k žádné katastrofě.“

„No dobrá, dejme tomu, že jim ten šílený plán vyjde: jak potom chce Rotonda ty bestie zase pozabíjet? *Tím, že se lidi budou modlit?* Jaký má přesně plán?“

„My oba víme, že moc církve v posledních staletích značně zeslábla. A moc...“

„On vlastní protilék.“ Eric dospěl sám od sebe ke správnému řešení. „Bestie budou šířit strach a hrůzu, budou se množit, vyvolají chaos... a jenom on a jeho následovníci budou moci nabídnout lidem ochranu. A vyléčit je.“

„Díky milosti Boží, přesně tak,“ potvrdila Faustitia jeho vývody.

Eric viděl před očima hotovou apokalypsu: bestie se hnaly ulicemi, roztrhaly všechno, na co přišly, lidé se v davech hrnuli do chrámů, u jejichž oltářů stáli Rotondovi přívrženci. „Nechce se náhodou stát papežem?“

„Ne. On ne. Ale říká se, že jeho bratranec má takové ambice.“

„Chápu, že nemůžete jít na policii a říct: víme, co Rotonda plánuje. Ale copak neexistuje nějaká možnost, jak toho šílence zastavit? Smést ho i s celou tou jeho sebrankou z povrchu země? Bůh nám dal bomby,“ vykřikl Eric rozčileně. „Prohrabejte se jednou důkladně ve Starém zákoně, určitě se tam dá najít nějaké místo, které by takový útok ospravedlnilo.“

„Kdyby to bylo tak jednoduché... Je svým způsobem stejně oddaný Bohu a víře jako já. Bojuje ve prospěch církve a za posílení víry, která se ocitla v nebezpečí. Je na nás a našem řádu, abychom překazily dílo, o které ve své zaslepenosti tak úporně usiluje. Protože věříme, že i v něm je něco dobrého, stejně jako věříme, že je něco dobrého i v dlcích, zachraňujeme ho místo toho, abychom ho zničily.“ Faustitia si odkašlala. „Jinak řečeno: sestra by nikdy nezabila svého bratra, kdyby se vydal nesprávným směrem, ale pokusila by se přivést ho zpět na správnou cestu.“

Eric si mimoděk vzpomněl na Justine. „Tak tahle zásada platí pro vás a pro sesterstvo, ale ne pro mě. Já jsem před ním stál a měl jsem u sebe pistoli.“ Zajel si rukou do vlasů. „Když jen pomyslím, jakou příležitost jsem propásl...“

Faustitia si ho zkoumavě prohlížela. „Nechci říct, že je nezranitelný, ale...“ Zaváhala.

„Ale?“ Eric si uhladil vousy. „Je to *přece jen* vlkodlak.“

„Ne. Ale je obdařen schopnostmi, které nejsou z tohoto světa.“

„Umí chodit po vodě?“

„Asi sotva. Ale mohu vás ujistit, že pro vás bude mnohem nebezpečnějším soupeřem než i ten nejhorší dlak.“

„Předpokládám, že mu takovou moc nepropůjčila víra.“

„Propůjčilo mu ji dědictví našeho Pána.“ Faustitia přiložila ruku k srdci. „Pánova posvátná krev.“

„Je snad prímým potomkem Ježíše? Neříkejte mi, že ti, co šíří všechny ty šílené historky o Ježíšovi a Máří Magdaleně, mají nakonec pravdu!“ Eric se propracoval ke třetímu šálku kávy, srdce se mu rozbušilo větší rychlostí a rozpumpovalo krevní oběh do vyšších obrátek. „Už jednou jsem vám říkal: nemám rád žádné hrátky a hádanky.“

„Krev Kristova je ten lék, který dostanete a s jehož pomocí vyženeme i Leně bestii z těla ven,“ prozradila mu abatyše. „Na normální lidi působí... jinak. Propůjčuje jim neuvěřitelnou sílu, umožňuje jim vytušit, kolik posvátnosti a moci bylo skryto v Ježíšově osobnosti.“

Eric si připomněl scény, které se mu vyjevily v hotelu po smrti sestry Ignatie. Poté co se mu dostala do úst trocha její krve. „Křesťanství upíří, no to je krása,“ prohodil. „Jak se k té věci dostanete? Neříkejte, že máte někde ve sklepech naklonovaného Ježíše a každé ráno si od něho načepujete žejdlík krve.“

„Pane von Kastelli, máte opravdu pozoruhodnou fantazii. Ne, dostat se k Pánovu dědictví je mnohem obtížnější. Náš řád sbírá od svého založení předměty, na nichž ulpěla krev našeho Pána. Z vysušené svátosti dokážeme pomocí speciálního postupu zase získat krev. Jen několik málo kapek, ale na světě není nic posvátnějšího a mocnějšího než tato substance. Tímto čirým sanctem jsme schopné povznést krev našich nejčistších sester, jež nikdy nikoho nezabily a nikdy nepropadly zoufalství, k vyššímu poslání. Není to však zdroj, který nikdy nevyschne. Jediná kapka sancta posvěti dvacetinásobné množství vody. Více ho není zapotřebí.“

„A padre Rotonda používá stejnou taktiku. Jenže tolik věcí, na nichž ulpěla Ježíšova krev, přece nemůže dodnes existovat.“ Eric se snažil vybavit si v paměti věci, které znal z Bible. „Rubáš, trnová koruna a oštěp?“

„Těch věcí je víc. Oděv, který měl na sobě, když ho mučili, kříž, který vlekl na zádech, důtky, kterými ho bičovali. A nezapomínejte na léta, kdy putoval po světě. Syn Boží žil mezi námi déle než třicet let. Takže měl dost příležitostí zanechat svou krev na nejrůznějších věcech, počínaje nářadím jeho otce a konče nějakým nožem. Když člověk ví, co musí hledat, tak to najde. I když už od té doby uplynulo hodně času, dokonce hrozně moc času. Leckdy se ukáže, že řada stop je falešných.“ Faustitia se zaposlouchala do zvonkohry, která opět začala vyzvánět. „Nicméně máte pravdu, pane von Kastelli, naše zásoby se zmenšují. Tím větším rouháním je, když někdo sanctem plýtvá místo toho, aby každíčkou kapku využil k záchraně nějaké duše.“

Eric si dal doušek vody, po kávě mu vyschlo v ústech. „Chcete tím naznačit, že Rotonda si toho sancta dopřál pořádnou porci? Co to s ním udělalo – je z něho superman? Nebo se stal nesmrtelným?“

„Já nevím. Rozhodně byste měl být neustále ve střehu.“ Faustitia mu věnovala náznak úsměvu, v němž probleskovala rezignovanost i naděje. „Na vás nyní spočívá odpovědnost za blaho celého lidstva, pane von Kastelli – a za čistotu církve. My nemůžeme proti padremu Rotondovi a jeho spiklencům nic podniknout.“ Pohled jí posmutněl. „Jsem si jistá, že atentát na vás a na Justine jde na jeho účet, stejně jako ty akce v Chorvatsku.“ Pokřičovala se. „Nepřeji duším sestry Ignatie ani Emanuely nic špatného, Pán je bude soudit, ale nechápu, proč zradily náš řád.“

„Třeba za to může stejná zaslepenost, jakou trpí i Rotonda, ne? Všudypřítomná hluboká úcta k Pánovi a představa, že jenom křesťané mohou světu nabídnout záchranu před pohromou, kterou pro něj představují vlkodlaci. Tím by úplně odstavili ze soutěže islám stejně jako hinduismus a všechna jiná náboženství. Katolickému fanatikovi se musí taková představa jevit skoro jako ráj na zemi.“ Eric tušil, z čeho asi pramenily jeho vize v hotelovém pokoji v Plitvici. Sestra Ignatia nepochybně požíla sanctum a podivné účinky, které tato substance na ni měla, přešly z její krve i na něho. Zředěná forma sice nestačila, aby ho osvobodila od bestie, ale obdařila ho vidinou. Rozhodně to nebyl zážitek, jaký by si rád zopakoval.

„To je možné. Nesmírně mne rmoutí, že jsem sestry tak nesprávně odhadla.“ Faustitia ztlumila hlas. „To u nás vyvolalo mnoho bolesti. A neztratily jsme jen ty dvě sestry, ale i...“ zavřela oči, zpod pravého víčka jí skanula slza.

Eric užasl. Snad se abatyše nerozplakala kvůli Justine? „Jak se k vašemu řádu dostala má nevlastní sestra?“ zeptal se nečekaně a přímo k věci. „Myslím, vždyť ona v sobě taky měla zlo.“

„Narazily jsme na ni náhodou. Pronásledovaly jsme stejnou bestii jako ona a málem jsme se do sebe pustily. Ona pak přijela za námi do Říma a nabídla nám pomoc. Justine byla okouzlující osoba.“

Eric se rozesmál. „Mluvíme o stejné ženě?“

„Justine mi vyprávěla, jaké problémy mezi sebou máte, že spolu nemůžete vyjít. Vy jste prostě neměl příležitost, abyste ji lépe poznal. Abyste ji poznal tak důkladně jako já.“ Faustitia opět zavřela okno, vyzvánění zvonkohry bylo u konce. Nebylo nutné, aby do pracovny dále vnikal chlad. Abatyše se na chvíli zarazila a nehybně seděla. „Nejednou ji

osud přiváděl do pokušení, o jakém ani vy, ani já nemáme sebemenší představu. A ona pokaždé odolala..." Faustitia se odmlčela.

Eric netušil, že mezi matkou představenou a jeho nevlastní sestrou vládlo tak hluboké přátelství. Pro něho to bylo něco nepředstavitelného. Ano, musel si přiznat, že Justine vlastně nenáviděl z jednoho jediného důvodu, kvůli tomu, že vůbec existovala. Představovala pro něho živý důkaz toho, že jeho otec byl nevěrný své manželce a že Erikovu milovanou matku podvedl. Faustitia měla pravdu: bylo příliš pozdě na to, aby se mohl s nečekanou příbuznou blíže seznámit. A začal tušit, že by to pro něho mohla být dost velká ztráta.

„Za jiných okolností bych ji možná... měl rád,“ uznal Eric, popadl gé trojku a zasunul ji zpátky pod kabát. „Zajdu si k Rotondovi na návštěvu. Můžete mi říct, kde ho najdu?“

„Nejen to. Dám vám všechny záznamy, které o něm máme,“ slíbila mu Faustitia, otočila se a sáhla po telefonu. „Když už my samy nemůžeme proti němu nic podniknout, tak vás aspoň podpoříme vším, co máme.“

„Mohl bych se, kdyby bylo nejhůř, spolehnout i na vaše serafínky?“ zeptal se nevinně.

Faustitia si ho změřila zkoumavým pohledem. „Možná,“ odpověděla po chvilce váhání. Do místnosti vešla jedna ze sester. „Zaveďte pana von Kastella do pokoje pro hosty. Bude si chtít chvíli odpočinout a něco pojit.“ Pak se znovu obrátila k Erikovi. „Nechám vám poslat podklady. Dejte mi vědět, kdy budete chtít vyrazit.“

Eric povstal. „Hned, jakmile budu vědět, že Lena už není dlak.“

„Za dvě hodiny vás někdo vyzvedne. Budete u toho, když se dáme do léčení.“ Abatyše na něho kývla a ukázala na sestru, která právě vešla do místnosti. „Teď jděte, pane von Kastelli. Sestra Walburga vás zavede do pokoje pro hosty.“

Eric zamířil za ní. Těšil se na dvě hodiny spánku.

V pokoji sice bylo okno, bylo však zamřížované. Za ním byla vidět jen holá skalní stěna. Vůbec se nedivil, že sestra Walburga zvenčí zamkla a dala na dveře závoru. Kdyby byl na místě sesterstva, udělal by to samé.

Itálie, Řím, 30. listopad 2004, 12.01 hodin

Eric stál vedle Leniny postele a pozoroval uvolněný obličej spící ženy. „Je to moc nebezpečné?“ zeptal se tiše, přitom k Leně natáhl ruku a jemně ji pohladil po čele.

„Bestie se samozřejmě brání, když ji vyháníme.“ Faustitia stála na druhé straně postele a v ruce držela maličkou ampulku. Nevypadala nijak starobyle, spíše připomínala ušlechtilou ocel a high-tech, po straně byla vidět světelná dioda, která namodralé zářila. „Nechci před vámi nic zastírat, pane von Kastelli. Může se stát, že mozek nebo tělo přitom dojdou jisté újmy. Když zakladatelka našeho řádu poprvé podala tuto substancii jednomu dlakovi, skončilo to tehdy mužovou smrtí. Od té doby jsme metodu důkladně probádaly a zjemnily. Všechno je však lepší než být služebníkem zla.“

„Jak vysokou úmrtnost máte mezi těmi, které se snažíte léčit?“

„Pohybuje se kolem pětadvaceti procent, pane von Kastelli. Z osmačtyřiceti lidí, kteří léčbu přežili, si asi dvacet procent odneslo trvalou újmu na zdraví.“ Matka představená se nijak nesnažila vylíčit léčbu jako nějakou rychlou, jednoduchou a čistou záležitost. „My se ovšem postaráme o každého, kdo z toho nevyjde bez následků.“

Eric opět pohlédl na Lenu. „Existuje jen jediná alternativa,“ pronesl chraptivým hlasem a položil ruku na rukojeť pé devítky v pouzdře. „Jak pro mě, tak pro ni. Po té druhé rozhodně netoužím.“ Polkl a pohládl Lenu po ruce. „A u ní v žádném případě.“

„Ustupte kousek dozadu, pane von Kastelli.“ Faustitia si stoupla těsně vedle Leny. Dvě sestry v nápadně širokých černých sutanách přistoupily blíž a zkontrolovaly pouta, jimiž byla žena připoutaná k železné konstrukci postele. Erikovi se zdálo, že na ramenou rozeznává obrysy neprůstřelných vest, a předpokládal, že obě sestry jsou serafinky. „Může to být dost bouřlivý a na pohled děsivý proces.“ Faustitia pronesla modlitbu, otočila uzávěrem ampulky a dioda změnila barvu na výstražnou rudou. „Připraveny?“ zeptala se sester po pravé a levé ruce. Obě přikývly.

Faustitia otevřela Leně ústa. Pomaličku jí naklonila ampulku nad rty.

Byla vidět jediná, řídká kapka. Když vytékala z lahvičky, připomínala sirup a přistála Leně přesně na jazyku.

Faustitia rychle couvla, postavila se ke zdi a položila ruku na tlačítko, které Eric považoval za vypínač.

Zpočátku se nic nedělo.

Potom se Leně začala třást víčka. Od úst jí stoupal kouř a žena vyrazila nelidský výkřik. Vzepjal se jí trup, jako by se chtěla zvednout, ale pouta ji pevně držela.

Teprve teď široce rozevřela oči. Byly rudé jako oči bestie – zároveň však plné strachu. Zlo cítilo, že je v nebezpečí, a to v takovém, proti kterému mu nepomůže žádné kousnutí nebo mohutné údery. Lena se

částečně proměnila ve vlkodlaka a pak se hned zase změnila zpátky do lidské podoby. Praskání a skřípění deformujících se kostí nebralo konce. A jak přitom ryčela!

Eric ještě nikdy neslyšel člověka tak úděsně řvát. Nejspíš neexistoval žádný jiný zvuk, v němž by zaznívalo více zoufalství, více proseb o smilování a o pomoc, než právě v tomto zaječení. Podvědomě popošel k Leně o krok blíž, chtěl se jí dotknout a dát jí najevo, že je s ní.

„Ne!“ nařídila mu okamžitě Faustitia, jedna ze sester mu přehradila cestu. „Zůstaňte od ní kousek dále.“

Lena zavyla, znovu se jí napnuly svaly – marně. Řetězy ji neúprosně držely na místě, náramky na zápěstích a kotnících jí sdíraly kůži z těla. Krev se z ní valila do prostěradla, žena plakala a ječela, škubala hlavou a vyla jako zvíře. Z hrubé, naběhlé kůže jí ve zlomcích sekundy vyrazily dlouhé chlupy, které v mžiku zuhelnatěly a odpadly.

Rudá záře v očích zničehonic vyhasla.

Lenina hlava dopadla na potrhaný polštář, v ústech jí doznívalo poslední táhlé zavrčení. Po celém těle jí najednou vyrazily kapky potu a ve stále širších a širších proudech stékaly na matraci. Lena dýchala rychle, ale povrchně.

„Ona hyperventiluje!“ Eric se chtěl protáhnout kolem sestry, ta mu však přitiskla k tělu nějakou skříňku. V momentě dostal ránu elektřinou, která ho poslala do kolen.

„Říkala jsem, že od ní máte zůstat dál,“ zaslechl Faustitiin hlas.

„Seru na to,“ zasípěl, opřel se o židli a zvedl se. Sestra, která před ním stála, se na něho dívala beze známky soucitu. Eric pohlédl na Lenu, o kterou se v tuto chvíli nikdo nestaral. „Dělejte něco, nebo umřete!“

Faustitia pomalu sundala prst z tlačítka, vytáhla ze stolku u postele nějaký nástroj s dlouhou, úzkou jehlou a popošla k Leně. Bodla ji do levého stehna. Lena bezmocně zaúpěla a zavřela oči. Ničeho jiného nebyla schopná, drastická léčba, kterou právě podstoupila, ji stála příliš mnoho sil.

Faustitia nespustila jehlu z očí. Čekala, zatímco Lena dýchala stále rychleji, až se nakonec rozkašlala. Matka představená tomu nevěnovala nejmenší pozornost.

„Poděkujme Bohu, našemu Pánu,“ pronesla po nekonečně dlouhé minutě čekání. „Bestie je pryč!“ Vytáhla jehlu z nohy, z ranky prosakovala krev. „Rychle, převezte ji na oddělení dvě,“ nařídila sestrám. Najednou se všechny daly do pohybu, věci šly ráz na ráz. Potom se Faustitia obrátila k Erikovi a zvedla zakrvácenou jehlu. „Posvěcené stříbro! To je poslední test, než začneme s následným doléčením. Někdy se výjimečně stalo, že bestie

jen předstírala, že byla vyhnána,“ vysvětlovala mu. „Vaše přítelkyně je tvrdá a hodně toho snese. Teď bude tři dny ležet v horečkách, sanctum z ní vyplaví poslední zbytky zla. Může to zvládnout, ačkoliv její srdce bilo dost nepravidelně.“

Eric nevěděl, jestli má jeptišku praštit, nebo obejmout. Tak před ní prostě jen zůstal stát. „Děkuji vám,“ vypravil ze sebe nakonec.

„Poděkujte našemu Pánu, který nám na svět poslal svého syna, a tím nejenže převzal naše hříchy, ale kromě toho nám poskytl i prostředek, abychom mohly vyhnat zlo.“ Faustitia jeho poděkování nepřijala, byla přesvědčená, že jí samotné žádný dík nepatří. „A potom se modlete, aby vaše přítelkyně vyšla z této procedury s nezkaleným rozumem a bez nenapravitelných následků na těle.“ Vyvedla ho ze sálu, v předsíni vylovila jednu obálku a za chůze ji Erikovi předala. „My jsme splnily svou část dohody. Nyní jste na řadě vy. V obálce najdete všechny podklady, které se týkají padreho Rotondy, jeho zálib a míst, kde často pobývá. Přeji vám, aby vám byl Pán nápomocen.“ Nadiktovala mu nové číslo mobilního telefonu, Eric si ho okamžitě naťukal na displeji a uložil do paměti. „My jsme jediní, s kým můžete v tomto boji počítat. Průběžně nás informujte, pane von Kastelli. A nezapomínejte, že Rotonda není zkažený. Je jenom zaslepený.“

„Já vím.“ Vzal si od ní obálku. „Právě to mě nejvíc zneklidňuje.“ Nechal ji stát a utíkal pryč, aby se na Lenu ještě jednou podíval.

Kousek před výtahem ji dohonil. Sestry okamžitě zaujaly obrannou pozici, ale Faustitia, která mu byla v patách, dala znamení, že jim od něho nehrozí žádné nebezpečí.

Lena ležela v posteli, silně se potila a lapala po dechu, otevřela oči a rozhlédla se kolem sebe. Vypadala horečnatě, dezorientovaně a zmateně. Vtom se její roztěkaný pohled zastavil na jeho tváři.

„Eric?“

Usmála se, pohnula rukou, ale řetězy ji pevně svíraly. Okamžitě se jí zmocnil strach. „Eriku!“ vykřikla vyděšeně. „Co...“

„Všechno je v pořádku, Leno,“ uklidňoval ji. Sestry zasunuly její postel do výtahu. Neodvážil se Leny dotknout, i když by ji to určitě velice potěšilo. Nelogicky, zmateně se obával, že by ji mohl znovu nakazit bestií. Svou bestií. Sevřel ruku v pěst, chtěl tak zabránit prstům, aby se jí náhodou dotkly. „Neměj strach. Jsi v bezpečí.“ Prázdné fráze, které ji určitě nezabaví starostí a obav, ale v tuto chvíli jí nemohl poskytnout nic jiného. „Brzy se vrátím. To ti slibuju.“

Dveře výtahu se zavřely.

„Eriku!“ zaslechl, jak ho dutě volá. Zarachotily řetězy. Zaslechl zvuk hydrauliky, výtah se dal do pohybu.

Eric cítil, že mu v koutcích očí vytryskly slzy. Bylo na čase, aby našel Rotundu a poslední mládě. Potom už bestie přestane existovat. Už se nikdy nikde neobjeví. Těšil se na život bez lovení, bez neustálé smrti a zabíjení.

Zatímco ho jedna ze sester vedla do garáže a k autu, kladl si otázku, jaké obrazy pak asi bude tvořit u malířského stojanu.

XVIII.

KAPITOLA

1. duben 1768, Itálie, Řím

Jean seděl na lavici pod arkádami hlavní budovy. Tam byl chráněný před deštěm, který se ve větru nepříjemně stácel. Díval se na stříbrný kříž uprostřed dvora. Ten označoval místo, kde byl pohřben Roscolio. Muž zemřel na následky zla, které nosil v těle – nebo že by snad přece jen zemřel na následky svaté krve?

I když by kdekdo na první pohled předpokládal, že se zaobírá nešťastným panterem, kroužily jeho myšlenky kolem Gregorie. Abatyše se s ním a se sesterstvem rychle rozloučila a nyní byla už déle než tři měsíce pryč. Vize ji přivolala na nějaké tajné místo – vize malého dítěte, jež prý jednou povede řád a které ona nyní musí vypátrat. „Promluvilo ke mně sanctum. Byla bych velice hloupá, kdybych nedbala jeho pokynů,“ řekla mu a Lentolovi. „Je to pro mě zkouška, při které mi nesmí nikdo pomáhat. Mějte ke mně důvěru a čekejte, dokud se nevrátím.“

Jean vytáhl nůž, kterým s oblibou vyřezával různé figurky, a zvedl ze země větev. Spadla na zem z poslední fůry dříví, již dovezli. Čepel se zařezala do dřeva a hbitě mu vlévala novou podobu, na zem padaly droboučké třísky. Nebránil myšlenkám, aby se vydaly na toulky, a nechal nůž a prsty, ať si dělají, co chtějí.

Gregoria mu hrozně chyběla a často musel myslet na večer, kdy za ním přišla s doznáním, že Florence patří k bestiím. Příklad nešťastného Roscolia mu názorně dokázal, že existuje více různých tvorů než jenom divoké stvůry, které měly v životě jediný cíl – zabíjet a páchat co nejvíc odporných ukrutností. Roscolia se obyvatelé Trastevere sice nesmírně báli, ale především ho uctívali jako patrona, který je chrání. A přesto ho sanctum spálilo. Florence se narodila jako bestie – co by asi tak udělala svatá substance s ní?

Ze strany se k němu blížily něčí kroky, pak se vedle něho objevila Sarai. Měla na sobě široké, světle hnědé šaty spadající až k zemi, které se nádherně vyjímalý v kontrastu s jejími černými vlasy. První sluneční paprsky jí zvýraznily pihy na nose, modré oči se netrpělivě rozhlížely. „Máte nějaké novinky, monsieur?“ zeptala se ho jako každé ráno.

„Ne,“ odpověděl Jean jako každé ráno. „Musíme mít trpělivost.“ Zvedl hlavu a věnoval jí jeden z řídkých úsměvů. „Co dělají serafínky?“

„Jsou v dokonalé kondici, i novicky dělají nesmírné pokroky. Také sestry si vedou velice dobře. Určitě si s úkoly na knížecích dvorech dokonale poradí.“ Sarai se posadila vedle něho a podívala se na kříž. „Monsieur, nemáme co dělat, přestože se město hemží nepřáteli. A došlo k novým vraždám.“

„Pro tuto chvíli zůstaneme u pozorování,“ uložil jí Jean. „Ten Rumun řekl, že noví členové řádu by mohli být na cestě do Říma. Z úkrytů, které nám prozradil, nespustíme oči. Jakmile se tam bude něco dít, dovíme se to. V nejlepším případě se Lycáonův řád a jezuité v boji o bestii navzájem sami vyhladí.“

„To se nejspíš nestane, monsieur.“

„Bohužel.“ Přemítal o zprávách a pověstech, které se v posledních týdnech rozšířily a které vyprávěly o podivuhodných událostech, k nimž v Římě docházelo. Dobře věděli, jak on, tak i serafínky, co se skrývá za podivným velkým psem, kterého bylo v noci občas vidět na ulicích, a co ho spojovalo se zmrzačenými a znetvořenými mrtvolami. Na všech byl patrný rukopis hraběte de Morangiès. Chtěl vyzvat pantera k boji, a proto řádl v cizím teritoriu – aniž by tušil, že Roscolio je již dávno mrtvý a pohřbený.

Nebo... jsem to snad byl já?

Jeana nepřestávaly trápit noční můry a nejednou viděl sám sebe, jak se řítí v podobě bestie ulicemi a trhá lidi na kusy. Obrazy byly děsivě reálné...

„Divím se, že se ještě nikomu nepodařilo ho chytit.“ Sarai pohlédla na mentora. Jean sebou trhl, připadal si jako přistižený při činu či spíše při znepokojivých myšlenkách. Rychle kývl na souhlas a předstíral, že se plně soustředí na dřevo, z něhož se vylupovala podoba ptáčka.

„Řekla bych, že legát má k dispozici dost prostředků a nadháněčů na to, aby uspořádal nenápadný hon,“ pokračovala Sarai. „Ve městě se dokonale vyzná.“

„Hrabě je zvyklý unikat pochopům a pronásledovatelům. A nezapomeň na katakomby, Sarai. Sám jsem potřeboval dost dlouhou dobu, než jsem přišel na správné řešení a uvědomil si jejich důležitost. Pro de Morangièse není Řím neznámým místem, a když na sebe vezme podobu bestie, cítí

pachy tisíckrát jemněji než člověk. Větrí jako vlk, a proto je pro něho hračkou dokonale se zorientovat v podzemních chodbách a setrást pronásledovatele ze stopy.“ Jean pokračoval ve vyřezávání. „A co je ještě horší: každý, kdo se ho tam pokusí dostat, zemře. Z tohoto důvodu je Řím pro hraběte bezpečnou půdou. Bezpečnější než Gévaudan. Jak ho má někdo z takového labyrintu vyhnat?“

Sarai pevně sevřela rty. „Máte pravdu, monsieur. Ale...“ Sklopila hlavu, černá hříva se jí po krku rozlila až na hrud'. „Nikoho z nás neuspokojuje, když tady musíme nečinně sedět.“

„My nesedíme nečinně, Sarai. My vyčkáváme. A pozorujeme.“ Jean vyměnil nožík za stříbrnou dýku a sloupł jí ze dřeva kůru. „Říkala jsi, že i novicky dělají pokroky?“

„Od té doby, co ochutnaly sanctum, jsou prodchnuté duchem svatým.“ Serafínka se pousmála. „Učitelé jim brzy nebudou stačit v rychlosti, jakou všechno zvládají. Učí se a studují i po skončení vyučování, poslouchají jedna druhou, aby se zdokonalily v cizích jazycích. Pochopily, co se od nich čeká.“

Podání sancta novickám skutečně nijak neuškodilo a žádné z nich nehrozilo, že by po něm zemřela, jak se Gregoria v temných chvílích po Roscoliově příšerné smrti obávala. Co přesně v nich sanctum vyvolává a jakými vidinami je obdařilo, o tom neměl Jean ani tušení. Novicky o tom hovořily pouze s Gregorií.

Vyhledal Sarain pohled. „Myslíš si, že všechny vydrží až do konce? Nebo máš u některé z nich podezření, že by se mohla chtít odtrhnout a opustit naše řady?“

Sarai zapřemýšlela. „Ne, monsieur. Dělají na mě stálý dojem, posiluje je víra a vzdělání, které jim poskytuje abatyše Gregoria. Všechny se těší na den, kdy vyrazí do světa, aby zahájily svou misi.“

„V současnosti jich je... Mám takový dojem, že jsem asi ztratil přehled.“

„Dvaapadesát, monsieur,“ doplnila Sarai s úsměvem. „Krátce předtím, než abatyše odcestovala, k nám přišlo dalších šest dívek, vzpomínáte si?“

„Tím se vysvětluje, proč mi náš velký dům v poslední době připadá tak malý.“

„Zatím to ještě ujde, monsieur. Ale v ložnicích jsou postele tak hustě vedle sebe, že už tam nemůžeme ubytovat žádné další novicky. Jedině kdybychom udělali ložnice i z dalšího patra.“ Sarai se na chvíli odmlčela a Jean postřehl, že se mu chystá položit otázku, která je pro ni z nějakého

důvodu nesmírně důležitá. A skutečně: „Monsieur, mám na vás jeden dotaz.“

„Jen se ptej.“

„Máme ještě dost sancta?“

Jean se zarazil a přestal vyřezávat. „Jak to myslíš?“

Sarai se předklonila a opřela se lokty o kolena. „Nás serafínek je devět a máme dvě dávky sancta. Kdyby nějaký dlak jednu z nás pokousal a dotyčná přitom nezemřela, nic zlého by se nestalo. Ale kdybychom měly více zraněných než dvě...“ Nedopověděla větu, zůstala u náznaku.

Jean věděl, že Gregoria dala novickám před odjezdem svatou krev, a když tam teď měla tolik úst, určitě moc sancta nezbylo. Sarai si právem dělala starosti. Co legát a jeho muži? Měli – na rozdíl od nich – dostatečné zásoby?

„Rozumím,“ odvětil. Najednou dostal nápad a ukázal dýkou k východu. „A je na čase, abychom něco podnikli. Pošli serafínky na číhanou, a sice k tomu vchodu do katakomb, který jsem vám ukázal. Legát to místo používá jako vězení. Jestli se tam jeho lidé ukážou, pověste se jim na paty a vypátrejte, kam často chodívají. Potom se rozhodneme, jestli někoho z nich uneseme a donutíme, aby promluvil.“

Sarai doslova vyskočila. „Okamžitě, monsieur,“ vykřikla s úlevou, že konečně mají na práci něco, co vybočí z každodenního cvičení a bude pro ně představovat výzvu, s níž si budou muset poradit. „Co uděláme s Rumuny?“

„Zůstanou tam, kde jsou. Nemůžeme si dovolit pustit je na svobodu, mohli by prozradit moc věcí.“ Mrkl na ni. „A zanedlouho, až si podáme legátovy přátele, k nim přibude další muž.“

„Dobře, monsieur.“ Sarai odkvačila k ložnici serafínek.

Jean se za ní zahleděl. Přiložil dýku k dřívku, a aniž by se díval, co a kde řeže, sjel po něm čepelí dolů. Čepel se však zadrhla o otvor, odkud předtím vyrůstala boční větvička, sklouzla stranou, zařízla se do rukavice a do Jeanova malíčku.

Jean ztuhl a zatajil dech. Ne kvůli nepříjemné palčivé bolesti, ale protože se nesmírně obával jedné věci: jistoty.

Zarazila ho bolest v prstu, která ve skutečnosti vůbec nestála za řeč. Jean uviděl, že na dýce ulpěla jeho červená krev, viděl, jak mu začíná před očima vařit, vytvářet bubliny a jak v kouři mizí ze stříbrné čepele...

Nic takového se nestalo.

Nevěřicně se zasmál, přejel plochou stranou dýky po krvi a rozetřel ji po celé délce čepele. Nikde žádné syčení, žádný kouř.

„Nejsem loup-garou,“ zašeptal šťastně a zavřel oči. „Děkuji vám, mocnosti na nebesích!“ Zaposlouchal se do větra, nadechoval se jarního vzduchu a cítil, jak z něho padá tíha těžší než chrám Svatého Petra.

Škrábanec na zápěstí nepocházel od Antoina, jak původně předpokládal, ale od nějakého trnitého keře nebo třísky. Že by za všechno mohl jen strach, že ho čeká osud loup-garoua? Strach, který ho dusil a mučil děsivými sny?

Zvedl víčka a znovu se zadíval na kříž, pod nímž spočíval Roscolio. „Já jsem zůstal ušetřen, mě nepostihlo tvé utrpení,“ pronesl tiše. Kdyby Gregoria nebyla pryč, cítil by se navzdory všem okolnostem nesmírně šťastný.

11. duben 1768, Itálie, Řím

Jean držel v levé ruce svítilnu, klusal za Sarai a musel lehce natočit trup stranou, protože by se širokými rameny jinak neprotáhl úzkými chodbami v katakombách.

Serafínky odvedly dokonalou práci a dostaly se dokonce ještě o krok dál, než jim uložil. Když se v okolí Florencina starého vězení dlouho nic nedělo, vloupaly se zkrátka a dobře do židovského pohřebiště. Prozkoumaly na vlastní pěst celou chodbu a udělaly přitom jeden důležitý objev.

Že si s sebou vzal mušketu, byl dost hloupý nápad; zbraň mu v úzkých chodbách každou chvíli o něco zavadila nebo se vzpříčila. Nechtěl ji však vzít do ruky pro případ, že by klopýtl a musel se rychle o něco opřít.

„Jsi si jistá?“ ubezpečoval se.

„Ano, monsieur. V jedné kryptě jsme našly něco jako druhé útočiště. Stopy na podlaze jsou čerstvé, to znamená, že tam před nedávnem někdo prošel.“ Zabočila doprava do boční chodby.

„Neříkal jsem, že máte ten vchod jenom pozorovat?“ prohodil s předstíranou výčitkou. „Připadá mi, jako byste podnikly hotovou expedici.“

Sarai se tiše zasmála. „Ne, monsieur. Ale zahlédly jsme za dveřmi nějaký pohyb a chtěli jsme musely sestoupit do podsvětí... Když člověk chce něco pozorovat, musí jít tam, kde se dá něco vidět.“

Jean se pousmál. Neměl nejmenší pochyby, že mu serafínky chtěly dokázat, jak jsou aktivní, a v touze po činech svévolně pronikly do spleti chodeb. Žádný jiný důvod k tomu nepotřebovaly. Nepovažoval to za prohřešek, zvláště když se zdálo, že svým počínáním dosáhly úspěchu.

Nepřiznal by to před nimi, ale byl na ně hrdý. Navzdory touze dosáhnout při pátrání co největšího úspěchu si zachovaly přehled, držely se zkrátka a počínaly si nanejvýš uvážlivě.

„Víš, že klidně můžeme být na stopě nějakých lupičů nebo zlodějů?“

„To sice není vyloučené, ale můj cit mě v takových věcech málokdy zklame.“ Sarai ani na okamžik neztrácela víru v úspěch. Stejně jako ostatní serafínky vyměnila dlouhou sukni za kožené kalhoty, aby se snadněji a pohodlněji pohybovala. Přes hnědou halenku si přetáhla krátkou vestu z tlusté kůže, která jí skýtala ochranu proti bodnutí nožem i proti odřeninám.

„Jsem opravdu nesmírně zvědavý, to nemůžu popřít.“ Jean se musel opět zastavit a posunout mušketu kousek stranou.

Po delším pochodu se chodba rozšířila a před sebou spatřili dvoupatrovou hrobku, kterou v minulosti používali křesťané, jak si snadno odvodili podle znamení na stěnách a na stropě. Jean a Sarai stáli na ochozu a prohlíželi si prostor, který se pod nimi rozkládal. Byl zde cítit kámen a prach, po zemi se povalovaly kosti, které někdo bez nejmenší známky úcty vyházel z míst posledního odpočinku, mnohé z nich byly polámané a pošlapané.

„Tady to je. V kamenných sarkofázích v protější stěně jsme našly svíčky a rozsvěcovače, na podlaze je plno kapek od vosku,“ řekla Sarai a zamířila paprskem svítilny na stopy. „Na jiném místě jsou uloženy železné řetězy, střelný prach a stříbrné kulky, monsieur. Otisky bot, o kterých jsem vám vyprávěla, vedou napříč místností.“ Přivřela záklopkou před svítilnou, místnost okamžitě výrazně potemněla. „Budeme muset čekat, monsieur.“

Jean zaváhal. Bestie je mohla v temné kryptě zvětřit a ve tmě na ně zaútočit a oni by neměli možnost bránit se. „Kde jsou ostatní serafínky?“

„Rozdělila jsem je do okolních chodeb, monsieur. Jakmile zaslechnou nějaké zvuky, hned se sem nahnou, přidají se k nám a budou tu s námi číhat.“ Sarai se schválně dlouho zadívala na svítilnu, která jim světlem dodávala klid.

Jean kolísal mezi obdivem k odvaze mladých žen a hněvem nad lehkomyšlností, která teď přece jen vyplynula na povrch. Pochválil je moc brzy, bylo jasné, že až se vrátí, bude jim muset pořádně vyhubovat. Teď však na to nebyla ta pravá chvíle.

Beze slova zakryl světelný paprsek záklopkou a v mžiku je obklopila temnota. Zbýl slaboučký, jako nitka tenký paprsek světla, pronikající podélnými škvírami ven. Jean postavil svítilnu za sebe, aby světlý proužek nebylo vidět.

Sundal si mušketu z ramene, položil ji vedle sebe a místo ní vytáhl pistoli. Nenapadlo ho, jak by se mohl lépe připravit.

Čas se příšerně táhl. Ve tmě navíc neměli kromě vzrůstajícího pocitu hladu a žízně nic jiného, podle čeho by se mohli orientovat a uhodnout, kolik je hodin.

Tu a tam zaslechli, jak někde padá prach, jeden, dva kamínky vypadly ze stěny nebo ze stropu a kutálely se po zemi, pak se zase navrátil klid. Jeanovi ztěžkla víčka.

„Možná bychom měli pro dnešek skončit, monsieur,“ pronesla najednou Sarai a Jean sebou polekaně trhnul. Málem usnul. „Jak se zdá, mají ti muži nějaký jiný...“

Chodbou se rozlehly kroky.

„Pochválen buď Pán a jeho syn Ježíš Kristus,“ zaslechli šepem vyřčené heslo ze ženských úst. Jedna ze serafínek k nim přiběhla ze svého předsunutého stanoviště. „Někdo jde do krypty,“ dodala a Jeanovi se zdálo, že rozeznává Debořin hlas.

O skálu se tiše otřela látka a kůže, potom bylo opět ticho. Debora pospíchala zpět do úkrytu, v němž se schovávala i předtím.

Vlastně by se klidně obešli i bez předsunutých zvěďů. Neznámí s sebou měli lampy, už z daleka byla vidět jejich záře i to, jak klouže po stěnách katakomb. Stín nějakého muže tančil před svým pánem a prozrazoval, kde právě je, potom se ozvalo dusání těžkých bot a řinčení řetězů a pásů.

Jean si v jednu chvíli mimoděk položil otázku, jestli muži nakonec nepřivádějí Florence. To by však byl až příliš velký zázrak.

Ve vchodu se objevil první muž, pohazoval si lampou jako rozpustilé dítě prázdným kbelíkem a přivolaal tím na sebe zlost ostatních, kteří mu šli v patách a bohapustě mu vynadali. Nadávky v italštině zvládl Jean postupem času téměř dokonale.

Udivilo ho, že příchozí vůbec nedbají na opatrnost. Byli si naprosto jistí, že jsou v podzemních tunelech sami, a ani je nenapadlo, že se bestie může v katakombách pohybovat nejbezpečněji. Jean si na jejich počínání nestěžoval, dokonce nahrávalo jeho plánům přímo do ruky. Za předpokladu, že se skutečně jedná o legátovy muže.

Muž krácející v čele znenadání zalovil rukou v jednom z výklenků a vytáhl odtamtud lebku, zprudka se otočil a skoro ji vrazil následujícímu muži do tváře. Přitom pronikavě zaječel.

Nadávky na něho pršely ještě hlasitěji než předtím, muž se dal do smíchu a uskočil do krypty. Dovnitř ho následoval dobrý tucet ozbrojenců. Měli na sobě prosté šaty a vysoké boty, většina z nich vlekla nějaké rance,

jeden měl na zádech malou železnou bedničku, do níž byly vyraženy rozličné latinské výrazy a úsloví. Navíc byla ovinutá tlustým řetězem, aby muž měl jistotu, že se jí nic nestane.

Jean pochopil, že pokud chtějí muže porazit, musí bezpodmínečně využít momentu překvapení.

Nosič bedny se svalil na pravý sarkofág a ztěžka si povzdechl. Chtěl si z ramen sundat řemeny, ale velitel se na něho okamžitě hrubě osopil. Další tři muži přešli k hrobu, v němž byly uloženy svíce a pochodně, a několik jich odtamtud vytáhli. Zřejmě je čekalo další, dost dlouhé putování podzemím.

Jean zariskoval a uchopil do ruky mušketu. Svítlnu nepotřeboval, muži s sebou přinesli dost světla. Předem se dohodli, že serafínky zaútočí, až Jean poprvé vystřelí. Nemohl déle čekat, protože zbytečným prodlením se zvyšovalo nebezpečí, že některý z mužů náhodou narazí na dívky, ukryté v prvním patře krypty.

Zamířil na velitele a natáhl kohoutky muškety – právě v momentě, kdy mezi muži na chvíli zavládlo naprosté ticho.

Velitel ozbrojenců překvapeně pohlédl k ochozu a otevřel ústa, ale Jean mezitím již vypálil. První kulka zasáhla velitele přímo vedle nosu, zasažený couvl o krok dozadu a zřítel se k zemi. Kulka prošla hlavou, její úlomky vyšly druhou stranou ven a vletly muži, který stál za ním, do obličeje a do oka. Muž zaječel, klesl do kolen a držel si tvář.

Jean na nic nečekal, vyhlédl si nový cíl a poslal dalšího protivníka zásahem do hrudi ke skalní stěně, potom si přehodil mušketu přes záda a vytasil obě pistole.

Serafínky rovněž zahájily palbu. Dunění výstřelů znělo v malé podzemní kobce desetkrát hlasitěji než na volném prostranství a doslova jim rvalo uši. Když Sarai vystřelila ze svých zbraní, začalo Jeanovi v pravém uchu pronikavě pískat.

Muži, kteří se tak zčistajasna ocitli pod palbou, nevěděli, co se s nimi děje. Dříve než stačili zjistit, kdo a kde jsou jejich protivníci, leželo jich osm mrtvých nebo raněných na zemi.

Jean se nesmírně zlobil sám na sebe, protože minul muže se železnou bednou a místo něho se trefil přesně do bedny. Kulka se nárazem o kov roztránila na maličké úlomky, které zranily muže stojící poblíž, ale žádné další škody nenadělala. Nosič ovšem v mžiku vyskočil a vrhl se do chodby, kterou sem před chvílí přišli.

Jean seskočil z ochozu, přehodil si mušketu přes rameno, přikrčil se, aby se vyhnul odvetné palbě ozbrojenců, a začal uprchlíka pronásledovat.

„Zadržte tu ty ostatní,“ houkl na Sarai, ale nebyl si jistý, že ho v tom dunění vůbec slyšela.

Kryl se za obláčky dýmu, které zahalily celou kryptu, ale jedna střela prosvístěla těsně kolem něho a vyrazila ve zvětralé stěně velkou díru. V kouři rozeznal, že se ho jeden z nepřátel chystá pronásledovat, aby muži se železnou bednou pomohl.

Jean pádil chodbou s oběma pistolemi v rukou, nemusel dělat nic jiného než sledovat záři lampy před sebou, jejíž světlo se prudce komíhalo ze strany na stranu. Rychle se blížil k uprchlíkovi, pro něhož byl těžký náklad na zádech obrovskou nevýhodou. Měl však zřejmě takovou cenu, že se s ním nechtěl a nemohl rozloučit.

Za Jeanem zarachotil další výstřel, kulka ho minula jen o vlas, hvízdnutí vedle levého ucha mu to zřetelně dokázalo. Zaklel, zastavil se a otočil se k pronásledovateli, který se okamžitě přitiskl ke zdi a zvedl ruku s druhou pistolí. Jean se přikrčil a rovněž zamířil.

Právě v tom okamžiku světlo lampy úplně zmizelo a v části chodby, v níž se oba protivníci nacházeli, zavládla absolutní tma.

Oběma mužům bylo jasné, že ten z nich, který vystřelí jako první, prozradí soupeři, kde právě stojí. Jean byl ve výhodě, protože měl obě zbraně nabitě. Přikrčil se a zůstal nehybně dřepět. Napínal uši, jestli nezaslechne nějaký, i ten sebemenší zvuk, což mu však značně ztěžovala ozvěna bojů z krypty. Nemohl si dovolit čekat moc dlouho, jinak by mu muž se železnou bednou nakonec přece jen uniknul.

Vypálil, v záblesku ohně z hlavně na okamžik spatřil protivníka a namířil kulku z druhé pistole přímo na něho. Jeho soupeř rovněž vystřelil.

Jean měl štěstí, že ho protivník opět nezasáhl. Zato jeho sok vykřikl, potom spadla na zem pistole, následoval zvuk pádu mužského těla. Z chodby se ozvalo sténání.

Jeanovi stačilo, že ho soupeř nemůže dále pronásledovat, takže vstal a v temnotě nejdříve dobil obě pistole. V minulosti si tento postup znovu a znovu nacvičoval. Tak dobrý lovec, jakým byl, musel tuto činnost dokonale ovládat, dokonce i ve spánku.

Když si byl jistý, že je opět ozbrojen, tápal chodbou ve tmě dál a nakonec se odvážil dát se do mírného běhu. Spoléhal na to, že nikde před ním nejsou nějaké výčnělky nebo trhliny. Pistole používal jako tykadla, jimiž by se v případě potřeby mohl hned bránit.

Jean nevěděl, kde je. Zvuky boje v kryptě dozněly, musel se mezitím od ní dost vzdálit.

Stále zřetelněji si uvědomoval, v jakém nebezpečí se ocitl. Pohyboval se v systému zdánlivě nekonečných tunelů, bez světla, bez zásob, bez vody. Mohlo to snadno skončit tím, že zalehne k mrtvým, kteří zde spočívali již celá staletí, a stane se jedním z nich. Tuto představu rychle vypudil z mysli.

„Chasteli, ty jsi tu dole?“ zaslechl známý hlas, při němž mu ztuhla krev v žilách. „Rušíš klid zesnulých. A navíc i můj. Ale ty stejně nejsi zvlášť horlivý křesťan, nemám pravdu?“

Jean zůstal stát, přikrčil se a natáhl ruce tak, aby hlavně pistolí směřovaly před něho do míst, kudy se táhla chodba.

Hrabě!

„Nejkrásnější na tom je, že tě dokonale cítím, Chasteli.“ De Morangiès se tiše zasmál. „Naproti tomu ty seš slepý jako krtek.“

„Mám ti vyřídit srdečné pozdravy od Roscolia,“ zahřměl Jeanův hlas. „Rozerve ti hrdlo a vypije ti krev, stejně jako to udělal s tvými kumpány.“

„Z toho vyplývá, že jste se proti mně spojili, že? No to je milé. Tím se prohřešuješ proti zákonům dobra, můj milý.“

Po podlaze zarachotil malý kamínek, ale Jean nevystřelil. Kdyby se k němu hrabě blížil, zněl by ten zvuk docela jinak.

„Ty mladé ženy, kterými ses obklopil, Chasteli, jsou opravdu rozkošné. Právě mušketýrky.“ De Morangièsův hlas se dutě rozléhal chodbou, takže musel být od něho hodně daleko. „Potřebuješ pomoc, abys sebral odvahu a šel po mně? Nebo je jen tak šoustáš?“

„Před několika málo týdny jsi přede mnou utekl. Tak ukaž, jak jsi na tom dnes.“

„Lituji.“ De Morangiès se posměšně zasmál. „Ačkoliv by pro mě bylo hračkou zabít tě, tak se teď tohoto potěšení s lítostí vzdám. Jen pro dnešek. Než tě zabiju, Chasteli, musím vyřídit několik důležitějších věcí. Ostatně nesmírně zajímavých věcí.“ Jean zaslechl kroky. „Pověz mi, jak se vlastně chceš z toho labyrintu vymotat?“ dodal jakoby mimochodem. „Doufáš, že tě tu děvčata najdou? Nebo ti pospíchá na pomoc Roscolio?“

„Tuhle starost nechej na mně, bestie.“

„Jak si přeješ. Mohl bych ti ukázat cestu, Chasteli. Byla by stejná jako ta, kterou utíkal muž, jehož pronásleduješ. Neuvěřitelně krásně páchl, byl skrz naskrz prosáklý strachem.“ Hlas mladého hraběte se víc a víc vzdaloval. „Zabiju nejdříve Roscolia, potom si pochytám ty tvoje ženské, hezky jednu po druhé, ošoustám je a udělám z nich takové, jako jsem já. A pak začnou ony honit tebe. Až budeš úplně sám, Chasteli, plný strachu a bez kapičky naděje, pak se zase uvidíme. Au revoir.“ Kroky se rychle vzdalovaly.

Jean nečekaně vycítil možnost, jak se odsud dostat. Sledoval zvuk podrážek tak dlouho, dokud se mu úplně neztratil, ale alespoň – jak předpokládal – se značně přiblížil k některému z východů z katakomb. Z další chodby k němu skutečně dolehl slabý svit.

Tiše se plížil k pohybuujícímu se světýlku a za ohybem chodby zahlédl muže se železnou bednou na zádech. Ten rychle kráčel tunelem, v jedné ruce držel lampu, ve druhé pistoli, až se zastavil před jedněmi železnými dveřmi. Rukojetí pistole na ně zaklepal, třikrát krátce a dvakrát dlouze, načež se otevřela špehýrka.

„Peníze všechno posvěť,“ pronesl muž, potom se ozvalo kliknutí zámku a odsouvání závor.

Když se dveře otevřely a muž překročil práh a vešel dovnitř, Jean se rozběhl. Zezadu narazil do nic netušícího protivníka, který ztratil rovnováhu a spadl na zem. Železná bedna mu na zádech poskočila a udeřila ho do zátylku, muž ztratil vědomí.

Strážný, který pronásledovanému otevřel, byl nečekaným vývojem zcela zaskočen a zůstal stát vedle dveří s mušketou opřenou o zeď. Na druhé straně místnosti, u stolku vedle nenápadného schodiště, seděli další dva dozorcí, v rukou drželi karty.

Jean udeřil muže u dveří rukojetí pistole do spánku a ten se zhroutil v bezvědomí k zemi, potom namířil hlavně obou zbraní proti zbylým mužům. „Zůstaňte sedět!“ obořil se na ně hlasem zvyklým rozkazovat.

Muži poslechli a ani se nehnuli.

Jean za sebou nohou zabouchl dveře, nepřestal však přitom na oba protivníky mířit. Všiml si, že vedle stolu a dveří visí ze stropu řetězy, vedoucí k nevelkému otvoru v zemi. „Sem, oba,“ zařval a ukázal nohou na podlahu před sebou. „Pomalů.“

Bližší z obou mužů vstal a váhavě k němu přišel, klekl si a položil se obličejem k zemi.

Druhý však zůstal sedět na místě a díval se střídavě na Jeana a na karty. „Do prdele, zrovna jsem měl skvělej list.“ Hromádka mincí na stole naznačovala tučnou výhru.

„Pojď sem!“ zaryčel znovu Jean, jednou pistolí mířil na ležícího muže, druhou na sedícího. „Dělej!“

„Na ty prachy ani nesáhneš!“ vyhrožoval mu muž, který ležel na zemi. „My tu partii dohrajeme.“

„Držte hubu!“ obořil se na ně Jean. Nechtěl jim poskytnout sebemenší možnost, aby ho nějak přechytračili. „Oba dva! Chci...“

Lovce varovalo pouze kliknutí natahovaného kohoutku, které se mu ozvalo v zádech. Levou rukou bleskurychle zamířil za sebe a vystřelil. Strážný u dveří se probral z mrákot a chtěl zasáhnout do boje. Kulka ho zasáhla do břicha, muž se zapotácel, udělal dva krůčky vpřed, přitom zmáčkl spoušť a zasáhl ležícího muže do boku. Ten zařval a chytl se rukou za zasažené místo. Poslední karbaník horlivě sáhl po řetězu, v rozčilení ho nemohl narychlo nahmátnout.

Jean neměl na výběr, musel vystřelit i z druhé pistole. Jestli padne o jednu ránu víc nebo méně, na tom teď už nezáleželo.

Střelil protivníka do prsou, mířil na srdce, poté vytasil dýku a skočil vpřed. Muž se zkroutil, naposledy hmátl rukou vedle řetězu a padl hrudí na stůl. Prsty uvolnily sevření a karty volně doplachtily k zemi.

Jean se přikrčil vedle schodiště, dobil si zbraně a pak i cizí mušketu, aby měl pro případné pokračování boje k dispozici dostatečný počet nábojů.

Ačkoliv v to ani nedoufal, v místnosti zavládl naprostý klid.

Jean se stále ještě musel nacházet hluboko v římském podzemí, takže hluk střelby nevzbudil ničí pozornost. Poklekl vedle muže s bednou na zádech, odepnul ji, položil ji na zem a zadíval se na zámky. Byly celkem čtyři, a než je vypácí, bude to nějakou dobu trvat.

Jean beztak nemohl dělat nic jiného, nanejvýš se mohl pokusit zničit několika kulkami zámky a čepy, aby západky zámků povolily. Ale přitom také mohl zničit obsah, který se v bedně skrýval.

Ani prohledání všech čtyř mužů mu nic nepřineslo, žádný z nich neměl u sebe klíč. S největší pravděpodobností narazil na poslíčka, který měl důležitý obsah bedny jenom někam přenést a jehož doprovázelo několik důkladně ozbrojených strážů.

Pohlédl nahoru na schody. „Jsem teď na místě, odkud ten chlap vyšel, nebo kam měl dojít?“ prohodil polohlasně a hodil si bednu na záda. Vážila určitě dobrých dvacet liber a pořádně ho tlačila do ramen.

Rozhodnutí, zda z místnosti vyjde těmito schody, nebo ne, mu usnadnily okolnosti: jinou alternativu neměl, protože i se svítilnou a vodou by mohl v podzemních tunelech bloudit věky. Zbývala mu jediná možnost, odejít schodištěm.

Jean vyšlapal po schodech nahoru a ocitl se před dalšími, železem pobitými dveřmi, zajištěnými navíc závorami. Ulevilo se mu, že šly bez problémů otevřít. Za nimi na něho čekala široká vyzděná chodba z rudých neomítnutých cihel, strop byl podepřený hrubými trámy. Bylo naprosto jasné, že tento úsek nemá s katakombami nic společného a že byl až někdy

později rozšířen a zabezpečen proti zřícení. V úchytech na zdech hořely olejové lampy a vydávaly hřejivé světlo.

Jean se pohyboval stejně, jak měl ve zvyku, když v Gévaudanu vyrazil na lov. Jeho boty nezpůsobily žádný hluk, hlaveň muškety držel mírně zvednutou, aby mohl zbraň kdykoliv přiložit k rameni a střilet. Druhou pušku si převěsil přes prsa.

Chodba stoupala strmě vzhůru, dělala asi devadesátistupňový oblouk a končila deset kroků před dalším schodištěm, které rovněž vedlo někam nahoru. Jean se po něm pustil a došel ke třetím dveřím, i ty byly důkladně zajištěné, na vnitřní straně byly zaklíněné kolyčky.

Přiložil ucho ke dřevu, nic však neslyšel. *At' mě provází štěstí a prozířetelnost*, řekl si v duchu, položil ruku na kliku a otevřel. Šlo to hůře, než očekával, a když pohlédl malou škvírou do prostoru za dveřmi, uviděl tam v mihotavém světle – spoustu knižních hřbetů. Názvy byly psané ručně a v italštině. *Nějaká knihovna?* Jean vklouzl dovnitř, zavřel za sebou a pak se pořádněji rozhlédl.

Nebyla to knihovna, ale přeplněné skladiště spisů, ve kterém hořela jediná zapomenutá olejová lampa. Vzal jeden svazek do ruky a zalistoval v něm. Narazil na záplavu čísel a tu a tam i nějaké italské slovo. Svazek mu připomínal hospodářské knihy nebo něco podobného, nebylo v něm nic zajímavého.

Opatrně hledal východ a objevil další dveře, za nimiž bylo rovněž naprosté ticho. Jean se vykradl ven a zjistil, že došel na zastřešenou arkádovitou chodbu, nalevo se rozkládal menší dvůr.

Nedaleko od něho byla v nízké zdi nenápadná branka, ale navzdory dodatečné a dosti citelné zátěži na zádech se mu určitě snadno podaří přes zídku přelézt.

Jean přebíhal od sloupu k sloupu, z jednoho stínu ke druhému, postupně se dostal až k brance. Zešíkma o ni opřel ukořistěnou mušketu, aby se po ní snáze vyšplhal nahoru. Ještě jednou se ohlédl k hlavní budově – a uviděl, že za oknem stojí muž v rudé kardinálské róbě.

Klerik velkou rychlostí něco drmolil, jak bylo vidět podle pohybu úst, přitom neustále zvedal ruce. Hned nato zmizel a místo něho se u okna objevil jiný muž, kterého Jean velice dobře znal. A nenáviděl.

„Legát!“

Jean seskočil z muškety na zem a přehodil si ji přes prsa, vlastní zbraň uchopil do ruky. Přivedla ho sem sama prozířetelnost a této příležitosti prostě musel využít.

Jean opatrně šplhal po fasádě, nebylo to těžké, protože na ní byla řada říms a drobných výčnělků. Silné prsty si vždy našly něco, čeho se mohly chytit, přestože ho to stálo hodně sil. Došplhal do prvního patra k pootevřenému oknu, před nímž stál kardinál. Potil se, srdce mu prudce bušilo vzrušením. Šťěstí, že se už naučil italsky.

Přitiskl se ke zdi a zahlédl část přepychově zařízené místnosti. Vázy s čerstvými květy, těžké záclony, křišťálové lustry, několik krajinek, stěny byly pokryty bohatě vyšívanými závěsy.

Hlas muže v šarlatově rudém kardinálském hábitu překypoval hněvem. „Už jsem ztratil trpělivost!“ Kroužil kolem Francesca, který naslouchal jeho tirádě a nedostal příležitost, aby něco odvětil nebo namítl. „V Římě se děje příliš mnoho věcí, ve kterých má prsty sám ďábel! Ale *já znám* jméno toho démona, který Svatému otci věčně něco našeptává a chlácholí ho! Je to Belzebub v rouše kardinálově a Pán proti němu nic nedělá.“ Odfrkl si a zlostně kopl do psacího stolu. „Co je s těmi prokletými pohany, co utívají vlkodlaky? Už jste je konečně zlikvidovali?“

„Jsem si jistý, že tu už žádní nejsou, Eminence,“ snažil se ho Francesco uklidnit. „Všichni zemřeli v tom smradlavém dvoře.“

Jean pochopil, koho má před sebou: kardinála Rotundu, muže, který dává Franceskovi úkoly a sám je příčinou všeho zla!

„Ale ta abatýše s tím Francouzem je pořád tady. *Proč?* Fušují nám do řemesla a určitě k tomu mají nějaký důvod. Vsadil bych se, že za tím vězí můj velevzácný přítel. A hrabě jen tak mimochodem pořád ještě pobíhá po římských ulicích a trhá na kusy jednoho Římana za druhým.“ Rotonda se zastavil a výhružně sklonil hlavu, ve světle zelených očí se mu rozlila nebezpečná záře. „Tak už něco podnikněte, legáte, nebo skončíte v postavení, které se vám nebude ani trochu líbit! Díky vám přijdeme o všechno, co jsem tak pracně připravil.“

„Všechno je zařízené, Eminence.“ Francesco sklonil světlovlasou hlavu. „Abatýše se brzy zbavíme a tu bestii budeme mít...“

„Takovými řeči mě krmíte už déle než rok, legáte! Měl jste ji upálit a já jsem se na vaše slovo spolehl. A co se pak stalo? Najednou stojí přímo přede mnou. *Přede mnou! Na Svatopetrském náměstí!* Myslel jsem, že dostanu mrtvici,“ zařval Rotonda vztekla a popadl těžítko, ležící na psacím stole. „Raději dost, než vyslovím věci, za které bych se až do konce života musel modlit, abych je odpykal. Přišel jsem se dozvědět něco nového. Nevyšel jsem v noci z domu, abych si vyslechl stejné žvásty jako už

tolikrát předtím.“ Rozpráhl se těžítkem, zřejmě jím chtěl po legátovi hodit. „Hovořte, legáte, a já se modlím, abych uslyšel něco, co mi oblaží srdce a duši.“

Francesco uvážlivě volil slova. „Eminence, víme, proč je ta bestie právě tady,“ začal jemně. „Kvůli té ženě.“

„A co nám to přinese?“

„Pach, kterému bestie neodolá a bude ho chtít vypátrat.“ Francesco se opět uklonil. „Schovanku té jeptišky jsem několik dní proháněl různými částmi katakomb a nařídil, aby jí mí muži šátky neustále utírali pot z těla. Šátky pak nastražím do čtyř opevněných vozů a budu s nimi jezdit po městě. Samozřejmě budou pečlivě stráženy a budou je doprovázet mí nejlepší muži. Eminence, je jenom otázka času, kdy hrabě pach ucítí a bude chtít udeřit. Pak ho konečně budeme mít v hrsti.“

Rotonda jemně odložil těžítko zpátky na stůl. „Konečně slyším rozumný návrh, legáte.“ Pousmál se. „Výborně, výborně. Takže toto by byl první kousek, že ano?“ Zvědavě se na legáta zadíval. „A jakýmpak kouskem se zbavíme abatyše a toho jejího milence?“

„Jakmile chytíme hraběte, spustí se další kolečko plánu, Eminence. Mám...“ Právě v tomto okamžiku však Jeana opustilo štěstí. Franceskův pohled padl na pootevřené okno a muž zmlkl.

Jean věděl, že je nejvyšší čas jednat. Skočil do místnosti a přiložil mušketu k rameni. „Nikdo se ani nepohne,“ rozkázal francouzsky. Hlas se mu třásl rozechvěním. Stál přímo před oběma muži, kterým s Gregorií vděčili za strašlivé utrpení. „Kde je Florence?“ Rozběhl se ke dveřím a zavřel je na závoru.

Rotonda prudce otočil hlavu a upřeně se na Francesca zahleděl. „Doufám, že to je součást vašeho plánu, legáte,“ zavřel italsky, „že jste naplánoval, aby ukradl sanctum, které jste mi chtěl poslat.“

„To zrovna ne, Eminence.“ Francesco si rovněž všiml bedny, kterou měl Francouz na zádech. „Ale uvidíme, jestli z toho nevzejde něco dobrého.“

„Jestli uslyším ještě jediné slůvko italsky, vpálím kardinálovi kulku do hlavy,“ varoval je Jean a nechal je v danou chvíli v přesvědčení, že jim nerozumí. Jednou rukou vytáhl ze zámku klíč a strčil si ho do kapsy.

Francesco se pousmál. „Smím alespoň přeložit Jeho Eminenci vaše požadavky, nebo budete hned střílet?“

„Jestli se mi ten váš překlad bude zdát delší než to, co jsem řekl, zabiju ho,“ vyhrožoval Jean temným hlasem. Čekal, až legát přeloží jeho požadavek. „Kde je Florence a co je v té železné bedně, kterou mám na zádech?“

Francesco pomalu pokrčil rameny. „Já nevím, neumím vám odpovědět ani na první otázku, ani na tu druhou. Já jsem jen poslíček, sluha ve službách kardinála.“ Všiml si, že jeho protějšku dochází trpělivost. „Než zmáčknete kohoutek, dobře si to rozmyslete. Hned po prvním výstřelu se tu objeví mí lidé a zabijí vás. Jste v mém domě, Chasteli. V jámě lvové.“

„Spíš v nějakém páchnoucím kanále, ve kterém sídlí krysa. Vy, legáte, máte se lvem asi tolik společného jako páchnoucí bažina s čirou, průzračnou vodou. A vašich lidí se nebojím. Dokud je kardinál v mé moci, neodváží se mi nic udělat.“ Jean zuřivě pohyboval čelistmi. „Je na čase, aby se vám dostalo zasloužené odměny.“

Světlovlasý muž zvedl ruce. „Vy chcete zastřelit neozbrojeného muže? Takový člověk nejste, Chasteli. Vy...“

Jean zvedl paži, krátce zamířil a vystřelil. Kulka provrtala legátovi hrud' a vyletěla zády ven.

Legát však nepadl.

„Co to k čertu...“ Jean se duchapřítomně rozmáchl pažbou muškety – ale Francesco se mu vyhnul! Stačil se ráně vyhnout rychleji než kdokoli jiný, dokonce rychleji než vzteká bestie.

„Vy jste naprostá nula!“ V příštím okamžiku se legát vztyčil před Jeanem a uštědřil mu ránu, která ho smetla a odmrštila na opačnou stranu psacího stolu. Dopadl na hranu, pustil mušketu a po zádech se svezl na podlahu. „Mě chrání sanctum!“

Zatímco se Jean namáhavě snažil zvednout, objevil se legát před ním, popadl ho za ramena a hodil jím ke stropu. Lovec narazil do dřevěného obložení, železná bedna se mu zaryla do zad a jako kámen spadl na dlaždice. Tento dopad mu však nepřipadal tak hrozný jako prudkost, s níž jím legát mrštil ke stropu. Bolela ho každíčka kost v těle, celá záda i hrudník. Ale lesník se nevzdal a pomocí rukou se rychle zvedal ze země.

„Pravý bojovník, přesně jak jsem od vás očekával,“ Francesco mu zajel do dlouhých bílých vlasů a vytáhl ho na nohy. Druhou rukou mu strhl z ramenou řemen, jímž byla upevněná bedna. „Ani vám nejdříve nenabídnou, abyste změnil strany. Vy jste stejně celý zaslepený láskou,“ prohodil nenávislně. „Určitě ji v jednom kuse šoustáte, tu starou abatyši, že ano?“

Jean vytasil dýku a bodl legáta do genitálií. Francesco zařval, pustil ho, rukou si křečovitě sevřel krvácející rozkrok.

Jean sevřel ruku kolem řemene bedýnky a tou udeřil předkloněného legáta do hlavy. Železo dopadlo na lebku, ozvalo se děsivé prasknutí, mužův obličej najednou změnil podobu a tvar. Rána legáta odmrštila

dozadu, muž dopadl zády na okenní římsu, do kůže se mu zařezaly střepiny.

Legát vychrlil vodopád přidušených slov, bylo mezi nimi slyšet něco jako: „Jak se jen odvažuješ...“ Napolo v bezvědomí se snažil znovu zvednout.

Jean se k němu dopotácel a zjistil, že se Franceskův zátylek ocitl přímo nad spodním okrajem okenního rámu. Okenního rámu, z něhož vyčnívala hrana skleněné tabule, ostrá jako břitva. To byla jeho příležitost! Praštil legáta bednou vší silou, která mu ještě zbývala. Franceskovo tělo neodolalo váze bedny a prudkosti rány a těžce dopadlo na okenní rám, úder mu rozdrtil kosti v čelistech a v obličejí, znovu něco odporně zaskřípělo. Hrana okenní tabule zároveň projela krkem jako nůž a uřízla legátovi hlavu. Ta vypadla z okna a s tupým nárazem dopadla do šterku na malém dvorku.

Takovou ránu už sanctum nedokáže vyléčit.

Jean roztřeseně zvedl druhou pistoli a namířil na kardinála, stojícího přede dveřmi. Rotonda byl bledý jako stěna. „Zůstaň, kde jsi,“ nařídil mu italsky. Zvedl se, obklopoval ho pach teplé krve. Zavěsil si bedničku se sanctem na záda, dopotácel se ke kardinálovi a namířil na něho rudou, vlhkou dýku.

„Kde je Florence?“ zeptal se Rotondy a bodl ho dýkou do klíční kosti. Pistolí mířil na dveře, za nimiž zazníval hlasitý hovor.

Rotonda zaúpěl. „Za tyto své činy zemřeš, Chasteli,“ procedil skrz sevřené zuby. „Zemřeš neslýchanou, mimořádně krutou smrtí.“

„Hned mi řekni, kde držíte Florence zavřenou!“

„Nemůžeš mě zabít, Chasteli. Sanctum...“

Dřevo dveří zaskřípělo, v následujícím okamžiku se uprostřed objevila dlouhá trhlina. Takže legát měl pravdu: jeho muži dorazili, i když už bylo příliš pozdě na to, aby mu zachránili život.

„Viděls, že se lidi se sanctem v krvi dají docela dobře zabít.“ Přiložil mu ostrí dýky ke krku. „Uříznu ti hlavu, co na to říkáš?“

„Massimské katakomby! Jděte do katakomb, tam najdete schodiště, které vede dolů,“ zavrčel Rotonda.

Právě v tu chvíli se dveře rozlomily a do místnosti se vřítel jeden strážný. Uviděl Franceskovu mrtvolu a vyděšeně zaječel, potom objevil Jeana a Rotundu. Když pozvedl zbraň, stiskl Jean spoušť a zasáhl ho přímo doprostřed těla. Nemohl si dovolit žádné slitování.

Kardinál využil příležitosti. Vrhł se kupředu, roztrhl si přitom róbu a klopýtal přes mrtvého strážného ke dveřím.

Jean vytáhl stříbrnou dýku a hodil ji po něm, čepel zavířila vzduchem a zasáhla kardinála pod zátylkem. Ten hned zmizel za veřejemi a ztratil se lovcí z dohledu, místo kardinála se do místnosti nahrnuli další ozbrojenci.

Jean vyskočil rozbitým oknem a po krátkém letu přistál v měkkém štěrk, na okamžik se mu rozostřilo vidění. Zazněly první výstřely, lesníka však minuly a jen ho pobídly k většímu spěchu. Dvě rány do zad, doprovázené kovovým zachrastěním, ho varovaly, že se nemůže déle zdržovat. Muži se zastřelovali a jen bedně na zádech vděčil za to, že teď neměl v těle dvě kulky.

Zanedlouho kolem něho bzučely kulky jako vztekly hmyz. Jedna ho škrábala na paži, druhá na zadku, přesto se mu podařilo přehoupnout se přes zídku, když se pronásledovatelé začínali hrnout z domu na dvůr.

Jean pádil sílícím deštěm, který smýval krvavou stopu a znemožňoval tak pronásledovatelům, aby ho vypátrali v bludišti ulic a úzkých uliček.

Přestože ho bolelo celé tělo, cítil nesmírnou euforii. Zabil legáta, a to přesto, že muž měl v žilách sanctum. Mohl doufat, že i Rotonda zemře na následky svého zranění – a že se jim podaří najít Florence!

Teď muselo všechno běžet ráz na ráz, dříve než kardinálovi muži ve vzteku udělají věci, které by dívce ublížily ještě víc, než co vytrpěla doposud.

Myšlenka, že uvidí Gregoriin rozzářený obličej, až jí ukáže její schovanku, mu dodávala křídla.

12. duben 1768, Itálie, Řím

Gregoria stála skloněná nad kolébkou a dívala se na svou dcerku, které dala jméno Marianna. Holčička blaženě spala, dlouhá zpáteční cesta do Říma, která se protáhla do časných ranních hodin, jí vůbec neublížila. Dokonce se zdálo, že ji houpání kočáru trochu uklidnilo.

„Ty jsi tak maličká,“ zaseptala Gregoria láskyplně a pohladila nemluvně po čele. Holčička měla vlásky černé jako smůla. „A přesto staneš jednoho dne v čele našeho řádu.“ Měla dojem, že se drobounká tvářička trošičku podobá Jeanovi; šedohnědé oči zdělila Marianna po ní, na tom se nedalo nic změnit. Zároveň to však pro ni představovalo dokonalou výmluvu: sanctum ji zavedlo k dítěti, které mělo stejné oči jako ona.

Gregoria ji něžně políbila na tvář a potichoučku vyklouzla z pokoje. Šla si sednout ke krbu do vstupní haly, tam okamžitě uslyší, kdyby se dcerka dala do křiku a chtěla nakrmit. Uhladila si bílé šaty a posadila se. Nemohla

si vzpomenout, kdy na sobě naposledy měla bílé šaty. Když si prohrábla světlé vlasy, znovu si uvědomila, jak jí mezitím dorostly, že je teď má hodně dlouhé.

Byl to překrásný pocit, když se znovu stala matkou a darovala světu nový život – a přesto se jí hluboko v duši usadily obavy, že by Mariannu mohla ztratit, stejně jako se jí to stalo u prvního dítěte. Nebylo nemocné, nemělo žádnou tělesnou vadu, prostě jednoho dne ráno leželo v postýlce mrtvé. Gregorii se stále vybavoval před očima jeho droboučký, něžný, modrý obličej. Dítě se v noci udusilo. Modlila se k Pánu, aby Mariannu nepostihl stejný úděl, a cítila v srdci neurčitou jistotu, že se holčičce nic takového nestane. Byla vyvolená.

Dveře se rozlétly, do haly pronikl závan chladného jarního nočního vzduchu. Gregoria se prudce otočila – a spatřila Jeana. Rebekka ho při chůzi podírala, byl celý od krve! Tiše vykřikla, vyskočila z křesla a rozběhla se k němu, pomáhala mladé ženě, aby ho udržela na nohou, a společně ho po schodech dopravily do jeho pokoje.

„Co se stalo?“ Radost ze setkání po tak dlouhé době zapudily obavy. Teprve až zjistí, že rány nejsou nijak těžké, si bude moci oddechnout.

„Zabil jsem legáta,“ odvětil Jean stručně a navzdory bolesti vyčaroval na tváři široký úšklebek. „A Rotonda je přinejmenším těžce raněný. S trochou štěstí možná i zemře.“ Ukázal na bednu, kterou mu Rebekka sundala ze zad. „Uvnitř je nová zásoba sancta, Gregorie. Dnes jsem měl poprvé pocit, že Bůh stojí na mé straně.“

Došli do prvního patra, vešli do Jeanovy komůrky a ženy rychle uložily Jeana na lůžko. „Kde jsou ostatní serafínky?“ vyptával se lovec mladé ženy.

„Ještě se nevrátily, monsieur,“ dostalo se mu odpovědi. „Hledají vás v katakombách.“

„Tak tedy utíkej a vyříd' Sarai, že se má vrátit. Musím ji vidět. *Okamžitě!* Mám pro ni nový úkol.“ Jeanovi spadla hlava na polštář, zavřel oči a zhluboka se nadechoval a vydechoval.

Rebekka vyběhla z místnosti a zavřela za sebou dveře, zatímco Gregoria z něho začala stahovat zakrvácené šaty. Odnal si z boje několik drobných šrámků, tu a tam se vedle kostí objevily podlitiny, ale nebylo to nic vážného. Abatyše se pokřižovala a vydechla si. „Je opravdu mrtvý?“

„Ano. Zabil jsem ho vlastníma rukama,“ zašeptal Jean ospale.

„Ale co sanctum? Má ho v krvi a...“

„...a od chvíle, kdy jsem mu urazil hlavu, už mu do toho jeho ďábelského mozku neproudí. Bůh stál při mně, Gregorie, a nechal mě

uniknout. Nikdy bych nevěřil, že se mi to podaří.“ Podíval se na ni a uchopil ji za ruku. „Jsem tak šťastný, že tě zase vidím.“

Gregoria mu pohlédla do tváře, do teplých, milovaných očí a jednala, jak jí srdce kázalo. Předklonila se, něžně ho políbila na ústa a stejně jako on zavřela i ona oči, aby neviděla, jak hřeší. Útrobami se jí rozlil vřelý pocit, srdce jí několikrát poskočilo radostí. Než mohla radost přerůst ve vášeň a pobídnout ji k věcem, které by si později musela velice vyčítat, rychle se zase stáhla. Jejich rty se rozpojily. To, co zbylo, byla hluboká spřízněnost, kterou právě znovu zpečetili láskyplným polibkem. Cítila, že jí vše odpustil, Antoinovu smrt i to, jak mu neřekla pravdu o Florence.

„Gregorie,“ zašeptal chraplavě.

„Ano, Jeane. Jsem tady. Vždycky tu u tebe budu.“ Chvilí se na sebe prostě jen dívali, opojeni pocitem blízkosti. Potom si Gregoria odkašlala, narovнала se a zůstala sedět vedle něho, jako by se nestalo nic, co by nemohla vidět kterákoliv serafínka nebo sestra. „Povyprávěj mi, co se ti přihodilo,“ vyzvala ho přátelsky.

Jean jí vše vylíčil, počínaje pronásledováním v katakombách přes setkání s hrabětem až po své zážitky v legátově domě, které skončily Franceskovou smrtí a Rotondovým zraněním.

„Nejsem si jistý, jestli mi kardinál řekl pravdu, když prozradil, kde drží Florence, ale se serafínkami se tam půjdu podívat. I kdyby to třeba byla past, může nám to poskytnout další důležitou stopu.“ Necítil se vyčerpaně, vzpomínka na nedávný triumf mu udržovala ducha i tělo v bdělém stavu. Stejně jako polibek, čirý balzám pro jeho duši, i ten zčásti přispěl k opojnému pocitu, který se mu rozlil v těle. „Ale teď je řada na tobě, Gregorie.“

Abatyše se usmála a pohládila ho po vlasech. „Nalezla jsem to dítě, ke kterému mě vize zavedla, a přivedla jsem je sem. Jmenuje se Marianna a je vyvolená, aby po mně převzala vedení sesterstva,“ vyprávěla šťastně.

„Byla jsi dlouho pryč.“ Znělo to trochu jako výčitka, ačkoliv poznala, že z Jeana mluví spíš touha.

Přikývla. „Já vím. Bylo to těžké. Bolelo mě, že jsem tak dlouho musela vydržet bez tebe i bez všech ostatních. Ale dříve to nešlo. Hledání nebylo snadné.“

„A matka ti prostě Mariannu dala jen tak, bez ničeho?“

„Je to sirotek, její rodiče zemřeli při požáru dva dny předtím, než jsem tam dorazila.“ Gregorii nebylo po chuti, že ho musí opět obelhávat, vlastního otce malé holčičky. „Abych byla zcela upřímná, Jeane...“ V

duchu sbírala odvalu, že mu konečně všechno řekne, celou pravdu – když někdo zaklepal na dveře.

„Dále,“ zvolal Jean a hned vstal z postele, aby si ze skříně vzal čisté šaty.

Sarai vešla dovnitř, šaty měla pokryté špínou a prachem. „Monsieur Chasteli! Pochválen buď náš Pán,“ zajásala a neskrývala úlevu. „Jak se vám podařilo dostat se z toho labyrintu? Obávám se, že by se nám nikdy nepodařilo vás najít.“ Uklonila se Gregorii. „Slyšely jsme, že jste se vrátila zpět, ctihodná abatyše. Jsme rády, že jste zase u nás. Měla jste úspěch, stál Pán při vás?“

„Ano, měla úspěch,“ odpověděl jí Jean. „Ale o tom si promluvíme později. Musíme okamžitě vyrazit a ještě jednou vejít do katakomb, tentokrát ale na jiném místě.“ Řekl jí, jak se to tam jmenuje, a Sarai přikývla. „Bohužel vás toho nemůžu ušetřit, musíte tam jít se mnou. Máme příležitost osvobodit abatyšinu schovanku.“

„Serafínky jsou připravené,“ odvětila Sarai okamžitě. „Všechny jsme z posledního boje vyvázly bez těžkého zranění a těch pár šrámů, které jsme utřizily, se díky sanctu zahojilo během chvíličky.“ Pokřičovala se. „Pochválen buď náš Pán Ježíš Kristus. Co jeho krev dokáže, je hotový zázrak.“

„Skutečně to je zázrak.“ Jean si vzpomněl na legátovu sílu. Přehodil přes sebe košili, hbitými prsty zapnul knoflíky a vklouzl do vesty. Přestože ho bolela hlava, nemohl se teď šetřit. „Přinesu si ze zbrojnice nové zbraně. Svoje serafínky k bráně, hned vyrazíme.“ Sarai odběhla, Jean pohlédl na Gregorii. „Promiň, že jsem tě přerušil uprostřed věty.“

Zaslechli tichý dětský pláč. „To nevadí. Později budeme mít dost času, abychom si povyprávěli o všem, co se v uplynulých týdnech přihodilo.“ Zvedla se. „Hodně štěstí,“ popřála mu a vyšla z místnosti, aby se podívala na Mariannu.

Gregoria zvedla plačící dítě z kolébky a jemně ho v náručí houpala sem tam, přitom popošla ke dveřím a zavřela je. Jednou rukou otočila klíčem v zámku. Teprve potom si rozeplula košili a podala Marianně prs, pláč utichl a změnil se ve spokojené mlaskání.

Pohládila krátké černé vlásy. Kdyby se jí někdo vyptával, řekne, že dítěti dává kozí mléko a že dítě je na ně už zvyklé. Gregoria si v posledních týdnech předem vymyslela několik tuctů možných, příhodných výmluv, aby se nepřetřela při otázkách, které jí ostatní mohou ze zvědavosti, nikoliv ze zlomyslnosti, klást. Pokud nechce vzbudit nedůvěru, nesmí se dopustit jediné chyby.

Měla výhodu, že nikdo nemohl počítat s tím, že abatyše – a k tomu ještě žena jejího věku – by mohla porodit dítě. „A my tvoje tajemství nikomu neprozradíme, Marianno,“ zašeptala něžně a dívala se, jak malá pije.

Gregoria se rozhodla, že před Jeanem zatají, že je otcem dítěte, přestože před několika minutami byla málem ochotná prozradit mu, jaká je jeho skutečná role. Nebylo by to dobré a jen by mu přidělala starosti.

„Ale jednoho dne mu to povím,“ slíbila Marianně, posadila se na postel a dívala se skrz závěsy, jak se na obloze rozlévá slibná záře východu slunce a nutí hvězdy, aby vybledly. „Jednoho dne zcela jistě.“

* * *

Via Simeto – místo, které kardinál Jeanovi prozradil – našli bez nejmenších problémů. Vchod do massimských katakomb se nacházel v bazilice zasvěcené svaté Felicitas.

Bohužel však okamžitě zjistili, že nejsou první. Před vchodem stál opuštěný, železem obitý vůz, stejný jako ten, který legátovi muži přivezli do Gévaudanu, aby na něj naložili Florence. Koně frkali a trpělivě čekali, až se vrátí kočí. Jean věděl, k čemu je vůz určen: byla to pojízdna past na vlky.

Ve světle probouzejícího se rána spatřili otevřené dveře baziliky, dřevěná plocha byla posetá hlubokými škrábanci. Škrábanci, které podle toho, jak vypadaly, přesně odpovídaly drápům bestie.

Jean vytasil jednu z pistolí a rozběhl se k vozu. Jeden rychlý pohled mu ukázal, že vůz je prázdný. „Vypadá to, že nás hrabě předešel!“ Pospíchal po schodech nahoru, serafínky se hned rozběhly za ním. Debora a Rebekka nesly síť, vyztuženou železným drátem.

Uvnitř baziliky ležely zmrzačené mrtvoly dvou mužů, vedle nich se povalovaly zbraně, ze kterých stačili vystřelit. Z mužů ještě tekla krev, ve vzduchu se vznášel kouř po střelném prachu.

„Dávejte si pozor. A nezabíjejte bestii hned, jak ji uvidíte,“ nařídil Jean serafínkám šeptem. „Je docela možné, že by se mohlo jednat o Florence.“ Dal znamení, aby mu přinesly síť.

Mladé ženy přikývly. V takové chvíli nebylo důležité, že rozkaz vážně ohrožuje jejich životy. Aby se ubránily, nesly si s sebou stříbrné hole, které si teď jedna po druhé sundávaly z úchyty na zádech. Uvidí se, jak na ně bude bestie reagovat. Protože vcházely do katakomb, nechaly muškety doma a místo nich si vzaly dvouhlavňové pistole, které měly k hlavním

zespodu připevněná stříbrná ostří. V boji zblízka je mohly použít jako sekery.

Jean vnikl se Serafínkami do baziliky. Kráčeli v dlouhé řadě, nechávali si mezi sebou dostatečný odstup. Narazili na schodiště vedoucí dolů do katakomb. Zadívali se do černé díry, v níž nebyl jediný záblesk světla.

Zapálili lucerny, které si přinesli z domu. Jean kráčet jako první.

Než dorazili do podzemí, čekala je nekonečná řada schodů. Mlčky urazili celou trasu, až se ocitli v podzemní bazilice. Stěny byly zkrášleny výjevy ze života svaté Felicitas a jejích sedmi synů, další obraz představoval Ježíše Krista.

Jean objevil nenápadný průchod. „Tam tudy se jde dále.“ Zabočil do úzké, teprve nedávno vybudované chodby. Podle hran skály, do které byla vytesaná, bylo zřejmé, že nepatří k několik set let starým pohřebišťům raných římských křesťanů nebo pohanů, hrany byly ještě ostré, neobroušené.

Udělal další krok, když mu pod nohou najednou něco cvaklo. „Zpátky!“ zařval a uskočil dozadu. Lampou vrazil do výčnělku chodby, sklo se rozbilo a plamen zhasl.

Ucítil před nosem závan vzduchu, nějaký předmět se zasyčením těsně minul jeho obličej a narazil do skalní stěny, ze které odlétly úlomky kamene a zabodly se mu do tváře a do rtů. „Světlo!“

Sarai mu podala svou lampu, kterou pátravě přejel nad zemí. Našel tam železný kolík, dlouhý asi jako prst, a zvedl ho. Po straně objevil ve zdi malou díрку, z níž byla zákeřná střela vypálená.

„Cesta je zabezpečená pastmi,“ varoval mladé ženy. „Dávejte si pozor, na co saháte a kam šlapete. Mohlo by nás to všechny stát život.“ Opatrně dál pokračoval úzkou chodbou vpřed.

Jean díky obezřetnosti a pečlivosti objevil další dvě nastražené pasti a kromě nich čtyři zakrvácené železné hroty, které si někdo vytáhl z těla a odhodil.

Před ohybem chodby uviděl, že na zemi leží špinavá zkrvavená ruka. „Pozor,“ zašeptal, pevně sevřel hůl a pomalu kráčet dál, až mohl nakouknout za roh.

Jean polkl. V krátkém, ani ne sedm kroků dlouhém úseku chodby se vršila jedna mrtvola přes druhou. Ležely vedle sebe i přes sebe, nedokázal odhadnout, kolik mrtvých těl tam vlastně leží, ale rozhodně jich bylo více než tucet.

Krev vytvořila na zemi kaluže nebo odkapávala ze stěn, jako kdyby pronikla v podobě prudkého deště z povrchu země hlínou až dolů. Bestie měla práci.

Jean si byl jistý, že se dostali na místo příliš pozdě. Tady už Florence nenajdou. „Vpřed,“ nařídil a balancoval nad mrtvolami a vedle nich. Přestože si dával pozor, byl až po kolena zastříkaný krví.

Opatrně rozevřel dveře a za nimi zahlédl místnost, v níž stály čtyři postele a stůl. Na druhé straně byly další, rovněž otevřené dveře, za nimiž spatřil železné mříže a kobky.

Chvilíčku poté stál i se serafínkami v opuštěném prostoru, který donedávna sloužil jako vězení. Tlusté železné tyče bránily pokusům o útek, do stěn byly zapuštěny řetězy a pouta na ruce, které Jeanovi připomněly sklep, v němž držel v zajetí syny. Tehdy v Gévaudanu, když si ještě o obou myslel, že se z nich stali loup-garouové.

Tady se váleli v kaluži krve dva muži, jimž bestie rozervala hrud'. Ve dveřích kobky vězel ohnutý, rudě se lesknoucí klíč.

„Řekla bych, že Florence na nic nečekala a sama se osvobodila,“ usoudila Sarai po důkladné prohlídce místa. „Všechno tomu nasvědčuje, nemyslíte, monsieur Chasteli?“

„Stopy naznačují, že na muže v chodbě něco zaútočilo zepředu. Florence by je zaskočila zezadu, leželi by jinak,“ odporoval jí lovec a zahleděl se na své špinavé boty. Bude mu dlouho trvat, než z nich smyje krev. „Myslím, že si k ní někdo proboujoval cestu odjinud.“

Debora vešla do kobky a zkoumala podlahu, potom na Jeana zavolala a ukázala mu, co objevila: malou hromádku výkalů. „Na dospělého člověka nebo na bestii je to příliš malé.“

Jean podřepl, vzal stéblo slámy, které se povalovalo na zemi, a zadloubal jím v exkrementech. Struktura výkalů mu jako zkušenému lovcovi přesně prozradila, co tvor předtím jedl. To, co viděl, připouštělo jediný závěr. Zbledl.

„U všech svatých! To pochází od vlčete!“

Věděl, co to znamená.

Florence a Pierre se v době, kdy žili v Gévaudanu a znali se, často scházeli na tajných schůzkách, a až příliš dobře věděl, co se mladým milencům může přihodit, když se vášně a city příliš rozbouří. Do paměti se mu důkladně vryla noc, kdy s Gregorií sami podlehli přemíře citů.

Že by láska mezi Florence a Pierrem přivedla na svět novou bestii? Nebo bylo všechno jinak? Pierre mu vyprávěl, že viděl dvě bestie ve víru

puďů a vášně – donosila snad Florence Antoinovo dítě? Nebo že by byl otcem hrabě?

Tím by se potvrdily obavy, k nimž dospěli s Maleskym ještě v dobách, kdy lovili v Gévaudanu. Bestie přivedla na svět mládě a jim se přitom pořád ještě nepodařilo vyhladit ani jednoho z rodičů. „Všechno důkladně prohledejte. Každický cár látky na mrtvolách. Potřebujeme důkazy,“ nařídil.

Serafínky se na místě daly do práce.

„Monsieur, podívejte,“ řekla Sarai a ukázala na malé dřevěné nádoby s nástavci připomínajícími cecíky, které stály v řadě vedle sebe ve skříni. „Ty sloužily ke krmení malé bestie.“

„Je možné, že mládě matce odebrali. Nebo že je matka mrtvá.“ Jean se zvedl a vyšel z kobky. „Pokud ještě žije, možná ten masakr opravdu způsobila. Mohla se tu objevit a vzít si mládě zpátky k sobě.“ Přidal se k serafínkám a pátral s nimi, ale ani on už nic jiného nenašel. Nakonec ukázal k východu. „Tady už nemáme co dělat. Vrátime se zpátky a řekneme abatyši, jak jsme pořídili.“

Stejně opatrně, jako když přicházeli, se chodbou také vraceli zpět do podzemní baziliky, odtamtud vyšli po schodech nahoru do božího stánku svaté Felicitas. Zahalili si obličej šátky, aby je první věřící, kteří se již shromáždili u vchodu, nemohli poznat.

Lidé před Jeanem a dívkami rychle ustupovali stranou. Ti se pak brzy ztratili v okolních uličkách a sundali si masky z tváří. Na šatech měli spoustu krve, a kdyby narazili na městské stráž, nevyhnuli by se důkladnému výslechu. Proto se plížili oklikami po střeších a přes dvory.

* * *

Kolem poledne konečně dorazili do sídla řádu. Jean podal Gregorii v jejím pokoji podrobnou zprávu o všem, co viděli.

Abatyše mlčky poslouchala. „Vycházím z toho, že všichni tři ještě žijí: hrabě, Florence i stvoření, které přivedla na svět,“ pronesla uvážlivě. „Hrabě nadále hledá pantera, proto si nemyslím, že by měl s událostmi v bazilice něco společného.“ Pohlédla na Jeana. „Byla to Florence. Jsem si naprosto jistá, že to byla ona. Jako každá matka byla pevně odhodlaná získat dítě zpět.“

„To by mohlo odpovídat. Možná ji ve voze dopravili před baziliku, třeba jen proto, aby ji tam přeložili a odvezli na jiné místo. Florence se

osvobodila a zvěřila mládě,“ snažil se Jean dobrat logického vysvětlení. „Prorazila si cestu nástrahami a kardinálovými muži, zachránila mládě a zmizela.“ Posadil se vedle kolébky a zadíval se na Mariannu. „Znáš Florence celý život, Gregorie. Co mohla udělat? Kam mohla jít?“

„Je volná a dostala dítě do bezpečí. Takže se bude chtít dostat domů, do Gévaudanu. Možná si myslí, že klášter stále ještě existuje. Nebo že tam někde jsem já.“ Gregoria dojatě sledovala, jak Jean strčil do kolébky malíček a jak ho Marianniny prstíky objaly. Neunikl jí ani úsměv, který se muži vkradl do tváře.

„Skutečně má tvoje oči,“ pronesl Jean tiše, aby dítě svým hlasem nevylekal. „Jako by byla tvoje vlastní.“

Gregoria byla jen ráda, že obrátil pozornost k dítěti, jinak by si všimnul, jak jí ve tváři zrádně zacukalo. Složila ruce do klína a vyloudila v obličeji úsměv. „Sanctum mělo pravdu. To ono mě dovedlo k té holčičce.“

„Co z ní bude?“

„Jednoho dne povede sesterstvo, až už budu příliš stará,“ vysvětlovala mu. „Vychovám ji, jako by to byla moje vlastní dcera, Jeane.“ Gregoria se zvedla, stoupla si vedle něho a pravou rukou se mu opřela o záda. „Marianna tě má ráda,“ poznamenala šťastně a oddávala se iluzi, že jsou rodina.

Jean zachmuřil obličej a vykroutil malíček z dívčiny ruky. Musel myslet na to, že ho Pierre už nikdy neobdaří vnoučaty.

„Najdeme Florence a vyléčíme ji stejně jako její dítě,“ zašeptal. „Budu si představovat, že je Pierrovo a stanu se obětavým otcem a dědečkem, aby dítě i Florence snáze zapoměli na všechno, co si museli protrpět.“ Bylo vidět, že bojuje se slzami.

Gregoria ucítila neviditelnou smyčku, která se jí sevřela kolem krku a znemožňovala jí polknout. Zase neměla daleko k tomu, aby mu řekla pravdu a prozradila, že Marianna je jeho dcera.

Jean se zvedl. „Začátkem května se vydám do Gévaudanu, abych zjistil, jestli se tam Florence neobjevila. Serafínky tě ochrání před hrabětem i před Rotondou.“ Prsty jí sevřel pravou ruku. „Rychle se pak zase vrátím. Neměj strach.“ Pustil ji a zamířil ke dveřím.

„Počkej.“ Gregoria spíš sípala, než mluvila. Další příležitost, kdy mu mohla říct pravdu o jejich dceři, jí právě unikla. Přešla ke skřini a vytáhla odtamtud malou železnou dózičku. „Vezmi si s sebou sanctum. To musí stačit. Díky bedničce, která byla původně určená Rotondovi, jsme si bohatě doplnili zásoby.“

Jean zastrčil dózičku do kapsy, kývnul na ni a vyšel z pokoje.

Gregoria sklesla na židli vedle kolébky, položila ruce na ohrádku a rozplakala se. Tady bylo jediné místo, kde si mohla dovolit projevit slabost. Nesměla ji dát najevo ani před serafínkami, ani před sestrami, ani před Jeanem. A malá Marianna ji neprozradí.

XIX.

KAPITOLA

Itálie, Řím, 30. listopad 2004, 19.51 hodin

Ochladilo se ještě víc, neboli jak Římané občas říkali: někdo nechal v Alpách otevřené okno a chladný zimní vzduch z Tyrolska nyní proudil na italské území.

Eric výjimečně neseděl v porschi, ale v jedné z mnoha malých kavárniček v Trastevere a pozoroval pitoreskní kostel na druhé straně ulice. Ještě se v něm svítilo, a když se ledový vítr na chvíli stočil jiným směrem, bylo tiše slyšet tóny varhan.

Eric tu skladbu znal. Johann, jeho otec, ji mívál rád a občas si ji poslechl. Probouzela v něm příjemné vzpomínky.

Na nástroj nehrál nikdo menší než sám padre Rotonda, který se řídil církevní vyhláškou a zrovna dnes hrábl do kláves, aby oblažil duše svých oveček. A hrál opravdu dobře. Erikovi se zdálo nepochopitelné, že takový ďábelský chlap jako Rotonda je schopen vyprodukovat tak krásnou hudbu. Na rozdíl od Faustitie byl přesvědčený, že padre je zkažený člověk, ne jenom zaslepený. Zlí lidé sice hudbou nežijí, jak praví lidové úsloví, ale zřejmě umí dobře hrát na hudební nástroje.

Eric popíjel jeden šálek čaje za druhým. Jeho žaludku nesvědčilo příliš mnoho kávy, kromě toho trpěl silnými abstinenčními příznaky, které se po kofeinu ještě dále zhoršovaly. Dávka kapek na zkrocení vlkodlaka, kterou si zastrčil do palubní desky porsche a v průběhu minulých nocí si ji hojně dopřával, byla příliš vysoká. Porušil zvyky a nevzal si oděv, v němž obvykle chodíval do akce, ale oblékl si nenápadné šaty a široký černý kožený kabát, pod nímž se dalo leccos skrýt.

Aby zvládl neklid, který jím lomcoval, vytáhl z kapsy novou lahvičku a dopřál vyprahlému tělu další kapku kyseliny gama-hydroxymáselné.

Všechno v něm sice křičelo, že chce víc, této touze však zatím nesměl podlehnout.

Konečně se otevřela brána kostela a věřící začali proudit ven. Padre Rotonda stál u dveří a každému osobně podal ruku, usmíval se a žertoval. Lidé mu viseli na rtech. Byl osobností, která si dokázala získat druhé.

„Kdybyste tak věděli, co vám chce provést,“ zamumlal Eric, položil na stůl dvacku a zvedl se. Jeho mise právě začala.

Podle Faustitiniých poznámek Rotonda nikdy nezmeškal bohoslužby ani pravidelný varhanní koncert, který se konal každý měsíc. Po něm vždycky zašel se dvěma přáteli, také knězi, do hostince *Piccola*, aby si dal trochu vína a popovídal si s jednou nebo dvěma ovečkami z obce věřících. Kolem druhé hodiny ráno se vracíval domů. Sám.

Právě tehdy chtěl Eric udeřit. Až bude padreho vyslýchat, nesmí u toho být žádní svědci.

V duchu přemítal, jak velké nebezpečí mu od Rotondy hrozí. Určitě měl v žilách koňskou dávku sancta. Když člověk bral do úvahy původ sancta, řekl by si, že v souboji s padrem ho čeká vcelku jednoduchý úkol. Syn Boží nebyl pověstný ani ukázkami asijských bojových umění, ani zvlášť pevnou rukou při zacházení s prakem. Buď ho postavy ze Starého zákona v těchto ohledech převyšovaly o celé míle, nebo Nový zákon brutální epizody z Ježíškova života z propagandistických důvodů zamlčel.

Eric přemýšlel. Ježíš vyhnal kupčičky z chrámu, ale jinak se řídil principem „když tě někdo udeří do pravé tváře, nastav mu levou“. Člověk, který si nevidí dále než na špičku nosu, by si mohl klást otázku, jestli padre vůbec má bojového ducha, když mu v žilách koluje krev nejmírumilovnějšího člověka v lidských dějinách.

Eric se nehodlal dopustit chyby a přistoupit k jejich setkání s přílišnou lehkomyšlností. Ježíš upíral všechny síly k tomu, aby lidem činil dobro. Místo toho, aby nakrmil deset tisíc lidí, mohl těch deset tisíc právě tak zničit, zázrak mohl skončit jak oním všeobecně známým způsobem, tak i právě opačným. A Ježíšův otec koneckonců dost často předvedl, čeho je schopen: staří Egyptané by o tom mohli vyprávět hotové romány.

Eric vyšel z kavárny a hned se musel zapřít, aby ho nesmetl ostrý vítr, který vhněl do ulic chladný déšť a bičoval jím střechy a zdi domů. Erikovi by bylo milejší, kdyby sněžilo, při tom člověk aspoň tak nepromokl.

Jako kdyby Rotonda tušil, že ho někdo pronásleduje. Zdálo se, že má dnešního večera v plánu hodit všechny zvyklosti za hlavu. Za prvé mašíroval úzkými uličkami Trastevere rovnou domů, za druhé měl stále u

sebe ty dva společníky a za třetí se po třech minutách a dvaceti vteřinách vrátil zpět na Via di Scala. Tady něco nesouhlasilo.

Rotonda pospíchal zpátky na ulici vedoucí kolem kostela, zastavil taxíka a naskočil dovnitř. Právě v tom okamžiku si Eric všiml, že muž, který usedá na zadní sedadlo, není Rotonda, i když i on má sutanu a vlasy rozčísnuté pěšinkou. Byla z něho cítit úplně jiná voda po holení, a navíc měl na nohou boty, na nichž nebyla ani špetka špíny. Jako kdyby je právě vytáhl z krabice a čerstvě naleštil.

Eric sledoval, jak taxi odjíždí, a nastoupil do cayenne. Aby udělal pozorovateli radost, pustil se v autě za ním. Alespoň k nejbližšímu rohu, tam zastavil a nenápadně se vrátil zpět ke kostelu.

Trastevere má svérázný šarm, zrozený z tradice a starobylosti, stejný, jakým oplývají třeba uličky v Benátkách. Kdyby se zde někdo objevil v oděvu z osmnáctého století, řekl by si člověk, že ten, kdo právě přicestoval časem a moc se sem nehodí, je on sám, a ne chlapík, který se před ním tak směle producíruje.

Eric se postavil do stínu domovní zdi, držel se vedle kanálu, aby stoupající teplá pára zakryla obláčky, které se mu v chladu tvořily před ústy, a číhal.

Opět netrvalo dlouho a dveře se znovu otevřely. Tentokrát to byl opravdu Rotonda, srpek měsíce mu ozářil úzký obličej, který se nedal s nikým zaměnit. Měl na sobě dlouhý černý kabát a vyšel ze dveří. Po obou stranách měl průvodce. Bylo na nich vidět, že nejsou kněží. Hnědé kožené bundy byly nepravidelně vyboulené, což si Eric vyložil jako známku toho, že pod nimi mají zbraně. Velké zbraně.

Dal jim velkorysý náskok a jal se je pronásledovat. Rotonda šel pořádný kus cesty pěšky napříč čtvrtí a přes řeku, až s oběma muži zmizel ve vchodu do metra poblíž Circo Maximo.

To se Erikovi nelíbilo. V tlačenici na nástupišti bude mít jen málo možností, jak se před Rotondou skrýt. *Mám ale nějakou jinou možnost?* Ne. Musel zjistit, co pohánělo padreho k tomu, aby jel metrem. Vždyť kněz si přece mohl klidně objednat druhé taxi.

Eric sešel po schodech dolů, ovanul ho teplý zvětralý vzduch plný pachů elektřiny a mazacího oleje. Na nástupišti postávalo nebo sedělo na lavicích sedm pasažérů, světelný ukazatel oznamoval, že nejbližší souprava metra přijede za dvanáct minut.

Po Rotondovi a jeho průvodcích nebylo nikde ani stopy.

Eric přepnul smysly na stupeň nejvyššího poplachu. Pomalu došel na vydlážděnou podlahu, gé trojka a neprůstřelná vesta pod kabátem mu dodávaly zdání jistoty. Bohužel jenom zdání.

Pomalu zamířil doprava a dbal na to, aby nezpůsobil hluk. Podařilo se mu to pouze do určité míry. Špína skřípala, jak ji kožená podrážka bot vahou mužova těla drtila na dlaždicích.

Znenadání se ozval hlasitý smích, ke kterému se připojily další dva mužské hlasy. Zvuk vycházel zpoza jednoho sloupu, proto Eric ty tři nikde neviděl.

Zastavil se a natočil se k nim zády. Značně se mu ulevilo, když se ukázalo, že se o něho nestarají, ale vesele se smějí a dál žertují. Vyprávěli si vtipy o páterech, to Eric jakž takž pochopil.

Konečně se blížil vlak, z tunelu vyrazil mohutný proud vzduchu, který si pohrával s odhozenými papírky na nástupišti a rozcuchal Erikovi vlasy. Bylo vidět světla lokomotivy, potom celá kolona vozů s rachocením vyrazila z tunelu, vřítla se do stanice a zabrzdila. Dveře se rozlétly, několik Římanů vystoupilo ven. Eric se mírně natočil stranou a zašilhal po Rotondovi, aby zjistil, co dělá.

Padre nastoupil spolu s jedním mužem dovnitř, druhý zůstal stát na nástupišti a pomáhal nějaké postarší dámě z vozu. Žena se usmála, muž pozdravil a přiložil ruku ke kšiltu černé manšestrové čepice – a přitom si všiml, že Eric stojí nedaleko od nich. Zavolal něco do vozu, sáhl pod kabát a rozběhl se k němu.

Vlak metra upozornil zapískáním cestujících, že se dveře zavírají, a protože Rotonda nevystoupil, naskočil Eric do posledního vozu. Jeho protivník učinil totéž. Dveře zasyčely a zavřely se, vlak se s trhnutím rozjel.

Mezi Erikem a kardinálovým mužem byly dvě starší dámy, seděly nalevo a napravo od středové chodbičky a něco si vyprávěly. Eric neměl chuť zahájit střelbu v přítomnosti nevinných osob, které navíc seděly přímo uprostřed pravděpodobné dráhy střel.

Kardinálův muž vzal rozhodnutí na sebe.

Sáhl pod kabát a vytáhl odtamtud uzi.

Eric se přikrčil a zvedl G3, obě zbraně zarachotily ve stejnou dobu. Tlumič automatické zbraně byl dost opotřebovaný, samopal rachotil skoro stejně hlasitě, jako kdyby tam žádný tlumič nebyl. Eric mířil na střed těla. Vůbec mu nevadilo, že se hlaveň zpětným nárazem poněkud zvedla.

Protivník se sice pokusil střelám vyhnout, ale tím jenom vběhl do rány. Kulky zasáhly břicho, hrud', krk i hlavu, stěna, před kterou muž stál, byla najednou plná děr a postříkaná krví. Obě seniorky hlasitě zaječely a

pokusily se vrhnout k zemi, což byl s ohledem na jejich pokročilý věk časově náročný proces.

Zasažený soupeř se zapotácel, couvl dva kroky dozadu a zhroutil se k zemi. Přitom ještě jednou stiskl spoušť a nazdařbůh vystřelil celý zbytek zásobníku. Jedna z babiček vykřikla a upadla, z ramene jí crčela krev.

Eric se zvedl a nahlížel malým okýnkem do sousedního vagónu, aby vypátral, co mají Rotonda a jeho společník v plánu.

Výstřely byly samozřejmě slyšet i tam, lidé se snažili najít si nějaký kryt, kde se jen dalo, na podlaze nebo mezi sedadly. Jen několik odvážlivců zvedlo hlavu a zadívalo se k okénku. Eric Rotundu nikde neviděl, pravděpodobně se také schoval.

V předklonu a s G3 v pravé ruce kráčet k oběma starším dámám. „Jen klid,“ řekl italsky a prohlédl si zraněnou ženu, která měla zavřené oči. Ztratila vědomí. „Jsem od policie. V tomto vlaku se pohybuje několik nebezpečných zločinců,“ vysvětloval druhé dámě. „Vezměte kapesník a přitiskněte ho na ránu, dokud nedojedeme do nejbližší stanice.“

Ozvala se další rána, zařinčelo rozbité sklo a Eric ucítil v pravém rameni úder. S úlevou si všiml, že po něm nestřílejí stříbrnými kulkami. S takovou mohl vyčkávat nadcházející přestřelku celkem v klidu. Normální munice pekelně bolela – ale nemohla ho zabít.

Eric se vrhl na záda, přitom zvedl G trojku a namířil na okno, z něhož právě zmizela útočnickova hlava. Zamířil pod okno, vystřelil pušku do posledního náboje a hned pokračoval v palbě pé devítkou. Když dozněl rachot krátké salvy, záměrně hlasitě zaklel. Ústím pistole však nepřestával mířit na okénko.

Protivník předpokládal, že Eric musí dobít zbraň, a znovu se vynořil v domněnání, že nyní může v klidu sám střílet. Jakmile se v průzoru objevilo mužovo čelo, zmáčkl Eric rychle dvakrát po sobě kohoutek a útočník opět zmizel. Lest se vydařila, pohodlně dobil G3 a plazil se ke dveřím.

Vlak zpomalil jízdu a nakonec pomalu, trhaně dojel do další stanice. Eric vytáhl z kapsy masku a nasadil si ji na obličej, aby mu nikdo neviděl do tváře, potom vrhl rychlý pohled k oběma starším dámám. Ta, která vyvázla bez zranění, se skutečně ujala postřelené přítelkyně a poskytla jí první pomoc.

Eric opatrně vystrčil hlavu a zadíval se na nástupiště. Čekali tam dva carabinieri, ruce zkřížené na prsou, a něco si povídali, zatímco vlak zastavoval. Škod a krve na okenních tabulích si zatím ani jeden z nich nevšiml.

Vozy zastavily, vteřiny se Erikovi táhly jako hodiny. Potom, konečně, se otevřely dveře. Z vedlejšího vozu se vyhrnuli ječící pasažéři, někteří z nich začali pokřikovat na carabinieri a ukazovali na Erikův vagón. Rotonda zůstal v úkrytu a nevystoupil, protože věděl, že právě na to Eric čeká.

Carabinieri vytasili zbraně a blížili se k vlaku. Poté znovu zaznělo hvízdnutí, dveře zasyčely a začaly se zavírat.

Z předního vozu vystřelil černý stín. Rotonda se příkrčeně rozběhl k eskalátoru, přitom něco křičel a ukazoval za sebe. Carabinieri se na něho nejdříve nazlobeně zadívali, potom však vrhali zkoumavé pohledy na soupravu metra.

Vlak se rozjel.

Eric mohutným skokem prolétl oknem, překulil se přes rameno a vypálil po policistech. Překvapit je nebylo téměř žádným uměním, s takovým neobvykle tvrdým útokem v žádném případě nepočítali. Rozhodně ne tady. Mafie si záležitosti zřejmě vyřizovala na jiném místě.

Kulky, které Eric nasázel policistům do nohou, je vyřadily z boje. Muži zaječeli, složili se k zemi a rukama se snažili zatlačit rány ve stehnech. Na odpor neměli ani pomyšlení, bolesti, kterými trpěli, jim připadaly přímo nesnesitelné.

Eric vyběhl po pohyblivých schodech nahoru. Zhlédl, jak černá kutna padreho Rotondy na horním konci eskalátoru právě mizí z dohledu. Byl zatraceně rychlý. Ale ani to nestačilo, aby pronásledovatele setřásl ze stopy. Eric v běhu nasál padreho pach, zapamatoval si i ten nejmenší odstín jeho deodorantu, potu a kůže. Předpokládal, že ucítí i něco zvláštního, nějaký nezvyklý pach vyvolaný požitím sancta, nic takového však nepostřehl. To ho dokonce i trochu zklamalo.

Když si byl jistý, že stopu nemůže ztratit, zpomalil tempo a sledoval duchovního s větším odstupem. Chtěl, aby si padre myslel, že Erika setřásl.

Když vycházel ze stanice metra, stáhl si z hlavy masku, schoval G3 pod kabát a pohyboval se naprosto normálně a nenápadně. Že má v kabátě díru, toho by si obyčejný člověk na ulici mohl všimnout jedině po důkladné prohlídce, a krev se na černém podkladu téměř úplně ztrácela.

Rotonda byl někde před ním, neviděl ho, zato ho zřetelně cítil. Padre běžel dost rychle, pach potu byl stále silnější a pronikavější, což Erikovi usnadnilo pronásledování. Nepostřehl však na padrem žádné známky strachu. Že by tak pevně spoléhal na ochranu, kterou mu propůjčuje sanctum?

Přešel opět na opačnou stranu řeky. Eric čím dál víc rozpoznával okolí. Blížili se k Vatikánu, jenže z opačné strany než od Svatopetrského náměstí.

Procházeli různými schodišti a malými náměstíčky, Eric už Rotundu tu a tam i zahlédl. Padre ubral na rychlosti, bylo zřejmé, že se nyní opravdu cítí v bezpečí. Zabočil do Via Ombrellari a téměř loudavě prošel velkou bránou prostého starého domu.

Eric prošel kolem brány a hledal nějaký jiný vchod. A zčistajasna pochopil, proč u Rotondy nepocítil sebemenší závan strachu. Existovalo jedno jediné vysvětlení: pronásledování v metru, honička ulicemi, útočiště v tomto paláci, to všechno sloužilo jedinému účelu: nalákat ho sem!

Rotonda mu nastražil past.

Eric však neviděl důvod, proč by měl na jeho hru přistoupit. Musel sice vlézt až do pasti, aby se dostal k návnadě – ale on sám určí, *jak* do té klece vstoupí.

Pomalu obcházel malé palazzo. Bylo vyzdobené mnoha římsami a sochami, které nabízely vynikající možnosti, jak se po nich dá vyšplhat nahoru. Našel místo, kde ho malá dodávka chránila před zvědavými pohledy, a začal s výstupem. Využíval soch a schovával se za nimi, aby ho nebylo zdola vidět. Rychle se dostal až do třetího patra. Rozbil okenní tabulku, za níž nesvítilo světlo, otevřel okno, vešel dovnitř a ocítl se v místnosti, v níž stálo plno polic s knihami.

V této části paláce panoval naprostý klid. Eric vyšel ven a na chodbách kupodivu nenarazil na jedinou duši. Tím snazší bylo vypátrat Rotondův pach, který ho zaváděl stále hlouběji do domu. Na některých místech stála malířská lešení, restaurační práce byly v plném chodu.

Před jedněmi dveřmi na velice široké, ale poněkud odlehle umístěné chodbě stopa Rotondova pachu najednou končila. Všude byl samý mramor, na stěnách visely podobizny svatých a kresby s náboženskými náměty. Strop byl korunován štukaturou a mramorem.

Eric přitiskl ucho k tlustému dřevu a naslouchal, nic však neslyšel. Dveře byly důkladně izolované. Takže mu zbyla jen jedna možnost, jak zjistit, co se na druhé straně dveří odehrává. Pozvedl G3, dal si krátký rozběh a vši silou vrazil do dveří.

Zámek povolil, Eric vnikl dovnitř, dopadl na podlahu, strhl zbraň vzhůru a vleže zamířil na oba muže, kteří byli v místnosti. Jeden seděl za psacím stolem a byl oděn v kardinálské róbě, druhý, Rotonda, stál před ním. Rukama se opíral o desku psacího stolu, ústa zůstala pootevřená. Erikův vpád přetrhl rozhovor, do něhož byli zahloubáni.

„Stát! Nikdo se ani nehne,“ nařídil Eric, pomalu se zvedl a nohou za sebou zabouchl dveře. „Musíme si promluvit.“ Hlavní pušky ukázal na Rotundu, potom na křeslo před stolem. Padre se posadil.

„Kde je mládě?“

„To je ten muž, o němž jsem ti vyprávěl, Claudio,“ prohodil Rotonda nenuceně. „Spráhl se se sesterstvem.“

Kardinál Zanettini si změřil Erika pohledem, v němž nebyla ani špetka strachu, jako by vetřelec neměl v ruce automatickou pušku, ale květinový pugét a hrst hostíí. Eric ho okamžitě poznal. Vypadal spíš jako bratr než bratranec, bylo až zarážející, jak se podobali jeden druhému, od očí přes rysy ve tváři až po černé vlasy.

„Zajímavé. Neměl za tebou přijít hlavním vchodem?“

„Rozhodující je, že vlezl do pasti, a to se počítá.“ Rotonda ukázal na dveře, které Eric dovrhel. Eric se na ně rychle podíval. Čepy právě s tichým kliknutím zapadly do zámku. Dveře byly zevnitř důkladně obložené stříbrem, před okny visely žaluzie, které se rovněž zcela jednoznačně leskly.

Přestože si Eric uvědomoval, že se ocitl v pasti, musel obdivovat nenucený klid, který oba muži projevovali. Vždyť i za těchto okolností pro ně představoval nemalou hrozbu. „Zeptám se ještě jednou, potom kardinála zastřelím,“ houkl na ně a přešel k pohovce, stojící nedaleko psacího stolu. Posadil se, uchopil polštář a zakryl jím ústí hlavně. „Takže, Rotondo. Kde je to mládě?“

„Chtěl byste to zvířátko dostat?“ Padre mlaskl, zvedl ruce a propletl prsty. „My už je nepotřebujeme. Protože jste byl tak laskav a vy sám jste se nám vydal do rukou.“ Opřel se o stůl. „Vy jste mnohem cennější.“

„Připouštím, že vaše slova svým způsobem skutečně představují odpověď,“ prohodil Eric, „ale bohužel neodpovídají na mou otázku. Proto nebudu jednat tak tvrdě, jak jsem původně zamýšlel, ale také se nehodlám omezovat přílišnými ohledy.“ Namířil kardinálovi na pravé rameno a stiskl spoušť. Rána, která zazněla, připomínala hlasitostí špunt, který vylétl z lahve šampaňského. Zanettini vykřikl a chytil se za paži. Dírou v róbě prosakovala krev. „Tak to zkusíme ještě jednou, Rotondo.“ Eric pokrčil hlavu a očima blýskl po padrem zpoza husté černé kštiny. „Kde je?“

Rotonda vrhl rychlý pohled na bratrance. Kardinál seděl v křesle, byl bílý jako stěna, pevně sevřel ústa a kývl na něj.

„Bestie ve vašem těle je opravdu hodně silná,“ poznamenal Rotonda a opět se obrátil přímo k Erikovi. „Střílet na tak vysoce postaveného duchovního je...“

„Docela jednoduché.“ Eric si vzal na mušku druhé rameno. „Mám vám to předvést ještě jednou?“

Rotonda zvedl odmítavě ruku. „Ne, ušetřete nás i sebe takového divadélka. My to mládě nemáme.“

Eric vpálil Zanettinimu kulku do druhého ramene. „Jestli hodláte v takových odpovědích pokračovat, bude mít kardinál v noze půl tuctu kulek.“ Palcem posunul páčku, kterou se nastavuje druh střelby, z jednotlivých ran na dávky.

„Přísahám při Ježíšovi a jeho apoštolech,“ zaúpěl zraněný kardinál. „Je to pravda!“

„My jsme to mládě měli, sám jsem u něho byl, jak jste bohužel zjistil.“ Rotonda si odkašlal. „Sestry Ignatia a Emanuela nám daly zprávu, a tak jsme věděli, že několik různých skupin prahne po tom, aby se bestie zmocnily a získaly tak její sémě. Proto jsme vyčkávali, jak se situace vyvine. Vy jste nám neustále narušoval plány, nejdříve smrtí sestry Ignatie a později tím, že jste se do celé záležitosti neustále míchal.“ Usmál se jako prolhaný ministr obrany, který právě potají nařídil útok a zahájil válku.

Eric pomalu ohnul ukazováček. „Přejděte k věci, Rotondo.“

„Určitě jste to viděl. Museli jsme sestřelit vrtulník, přitom došlo k nepěkné explozi a já tam ztratil medailónek.“ Rotonda si uvolněně opřel ruce o opěradla křesla. „Vydal jsem se nazpátek, abych zorganizoval posledních pár drobností, než dorazí tým s mládětem. Když se v Turíně neobjevili, začal jsem po nich pátrat.“ Zvedl ukazováček. „Jeden jediný z celého týmu přežil. Vyprávěl mi, že na ně na letišti zaútočili.“ Padre udělal dramatickou pauzu. „Vrhla se na ně celá smečka bestíí.“

Eric ucítil, že mu po zádech přeběhla vlna horkosti. „Smečka?“

„Smečka nejruznějších bestíí.“ Rotonda vypočítával na prstech pravé ruky: „Dvě lvice, dva hnědí medvědi,“ zvedl levou ruku, „čtyři tygři. Ach, ano, a ještě jeden rys.“ Pohlédl na devět zvednutých prstů. „Proti nim neměl náš tým šanci.“

Eric střelil Zanettinimu do nohy, kardinál s nářkem sklouzl ze židle a zkroutil se pod stolem. Krev prosakovala do hustého koberce a pronikala do jednotlivých vláken. „Zkuste mi říct pravdu, Rotondo, nebo až se zítra budete procházet po kurii, budete moci ukázat každému, koho potkáte, že váš bratranec má stigmata po celém těle.“

Rotonda vyskočil, rozpráhl ruce a postavil se před bratrance. „Tak už přestaňte, vy šílenče! Víím, že to zní divně, ale je to pravda. Přísahám vám při lásce našeho Pána.“

Erikův mozek odmítal tuto informaci zpracovat, vyhodnotit, začlenit do nějakého systému. Představa, že se několik druhů dlaků dalo dohromady a podniklo organizovaný útok, zněla prostě příliš dobrodružně. A proč se

navíc ještě postavili na stranu bestie? Eric pohlédl na Rotundu. „Co jste podnikli, abyste to mládě našli a získali zpět?“

Duchovní zvolna svěsil ruce a pokrčil rameny. „Nic.“ Pomaličku se předklonil. „Vždyť jsme se dověděli o vás a vašem tajemství, i když poněkud později. A nyní jste u nás a pomůžete nám zachovat zárodek bestie při životě.“

„Nikdy.“

Rotonda se na něho přátelsky pousmál. „Proč se k našemu návrhu hned stavíte tak odmítavě, pane von Kastelli? Uvažte, jaké možnosti se vám otevírají. Můžeme vám nabídnout nejvyšší dokonalost! Všechno, po čem jste kdy toužil. Budete se moci chovat podle toho, jaký opravdu jste, a přitom se z vás stane nástroj dobra. To je přece věc, jakou jste si odjakživa přál. Věc, která vám může nabídnout mír v srdci, po němž tolik let vášnivě toužíte.“ Hovořil vábivým tónem svůdce – a k Erikovu zděšení probudil bestii, která mu v hloubi duše dřímala. „Postaráme se, aby vám nikdy nic nechybělo. Neboť vy svým konáním podpoříte pravou víru a misionářské poslání církve mezi lidem a splníte nejušlechtlejší úkol, jaký může existovat.“

Udělej to, zavrčela bestie.

„Můžete si...“

„Všechno, co si přejete: svobodu, neomezená loviště, ženy... Ani peníze nehrají roli, pane von Kastelli.“

„Pro mě také ne, Rotondo.“

Ať tě ani nenapadne odmítnout jejich návrh, zavyla mu bestie v těle. Přísahám, že se pomstím, až nastane nejbližší úplněk.

„Už dnes vám můžeme dopřát život v ráji, zde na zemi. Připojte se na naši stranu, pane von Kastelli.“

„Ale co když vůbec nechci být bestíí?“

„Sejmeme z vás tu kletbu, kdykoliv si budete přát.“ Rotonda mu podal ruku. „Není to slušná nabídka?“

„Abyste mohli pomocí mojí krve vytvářet další vlkodlaky a roznášet do světa vynucenou zbožnost? To skutečně je ten váš zasný plán?“

„Je to vynikající plán.“

„S jednou obrovskou chybou.“ Eric namířil ústí G3 Rotondovi na čelo. „Přišli jste příliš pozdě. Mě už vyléčilo sesterstvo!“

„Tak?“ Do knězova dobrotivého úsměvu se vkradl náznak nedůvěřivého výrazu. „Prozradíte mi jak?“

„Krev Kristova – má skvělou chuť a očistí člověka od palce na noze až po kořínky vlasů a...“ Eric se zaposlouchal, protože zvenčí zaslechl nějaké zvuky. „Co to má znamenat?“

Rotonda se vrátil ke starému zářivému úsměvu. „Sice jste nepřišel hlavními dveřmi, jak jsme měli v plánu, ale s trochou improvizace se vždycky ještě dá něco udělat.“

Eric slyšel na chodbě těžké kroky, podíval se ke dveřím a na okamžik spustil Rotundu z očí. Byl to pouhý zlomek vteřiny, jedno mžiknutí, déle to netrvalo. Když se zase podíval před sebe, kněz zmizel.

„Co k čer...“

Zezadu mu zátylek pevně sevřela něčí ruka, pak ho někdo zvedl dobrý metr vysoko a mrštil jím o stěnu. Eric zmáčkl kohoutek G3, z hlavně vyrazilo krupobití střel a letělo směrem, kde ještě před chvílíčkou spočívala Zanettiniho hlava, ale kardinál už na podlaze neležel!

„Můžu vám zlomit vaz a utrhnout hlavu,“ zaslechl za sebou mužský hlas. Kolem ucha mu zavál Rotondův vlahý dech. „Měl jste svůj výstup, ale ten už skončil. Měl jste přijmout mou nabídku a přidat se na stranu dobra. Síla Páně vždy přemůže temnotu.“ Znovu mrštil Erikem o zeď. „Vždycky!“

Eric cítil, jak se mu z nosu řine teplá krev. Pak se před ním objevil Zanettini. Pohyboval se pružně a bez známek bolesti, jako by zcela zapomněl, že má v těle několik kulek.

„Aby to lidé pochopili, přivádíme na svět temnotu. Tím zářivěji zaplane světlo Páně,“ pokračoval kardinál stejným zastřeným tónem jako Rotonda. „Vy a bestie ve vašem těle nám při tom pomůžete.“

Eric se po něm místo odpovědi rozmáchl puškou, Zanettini ji však chytil za pažbu a vytrhl mu vystřílenou zbraň z ruky. „Tu už nebudete potřebovat. Jste mezi novými přáteli.“ Kardinál kývl na Rotundu, ten postavil Erika na zem, ocelové sevření v zátýlku však nepovolilo.

Eric si připadal jako pokusný králík, kterého chovatel právě vytáhl z klece a ukazoval všem kolem. „Říkal jsem vám, že pro vás nebudu mít užitek. Sestry...“

Zanettini bleskurychle popadl na stole otvírák dopisů a přitiskl ho Erikovi plochou stranou ke tváři. Ozvalo se zasyčení, jak se stříbro vpalovalo do kůže. „Potom se jim léčba ale vůbec nepodařila,“ přerušil ho spokojeně. „Nikdy jsem nebyl šťastnější než teď, když se mi před očima objevil služebník zla. To nám ušetří nákladné hledání. Ať si ty bestie s mládětem klidně dělají, co chtějí.“

Eric se na kardinála upřeně zadíval. U všech čertů, jak je možné, že jsou ti dva chlapi tak zatraceně rychlí, tak neuvěřitelně silní a tak... nezranitelní?

Zanettini postřehl jeho pohled. „Odkaz našeho Pána je ve mně i v bratranci silně zakořeněn,“ vysvětloval s úsměvem a nepatrným škubnutím rozšířil místo, kudy mu skrz šaty vnikla kulka do těla. Pod oděvem se objevila kůže, na níž nebylo ani stopy po nějakém zranění. „Nejenom bestie chrání člověka, ve kterém žije. My, služebníci Pána, jsme také tak chráněni. Mocí Ježíše Krista.“

Eric si všiml přívěsku, který měl Zanettini na hrudi, křížku s figurkou Spasitele. Šperk byl velice hrubý, trochu se podobal flakónu.

„Zde jest má krev. Vezměte a napijte se z ní všichni. Učiňte tak na mou památku.“ Tak promluvil Pán ke svým učedníkům. „Rotonda kopl Erika do kolenních jamek. „A to také činíme.“

Eric ochotně upadl na zem, tím se vymanil ze sevření, vrhl se vpřed, protáhl se pod stolem, vytasil pistoli, okamžitě ji namířil na Rotundu a vypálil. Kulka vletěla do zdi.

Zleva po něm skočil Zanettini, velký a neomylný cíl. Eric mu vpálil do těla čtyři kulky, pak rychle uhnul stranou a útočník narazil na křeslo.

Zanettini setrvačností přeletěl přes překážku a tvrdě dopadl na servírovací stůl, na němž stály láhve a sklenice. Vozík s veškerým obsahem se za mohutného řinčení rozbil, na podlahu se vylily různobarevné tekutiny. Přitom se mu řetízek s přívěskem zachytil o zkřivenou podpěru vozíku a roztrhl se, flakón spadl na zem. Zanettinimu byly na prsou i na zádech zřetelně vidět místa, kudy kulky vnikly do těla a odkud pak zas vyšly ven. Byly to smrtelné rány. Vlastně měly být.

Jakoby odnikud se zjevil Rotonda, oběma rukama držel těžké křeslo a mával jím, jako by to byla lehounká vložka.

Eric se přikrčil, aby se vyhnul prvnímu útoku, a z bezprostřední blízkosti vystřílel do kněze zbytek zásobníku. I padre strávil zásahy do krku a do prsou bez nejmenších potíží, rány se okamžitě samy zavíraly.

„To stačí!“ Rotonda předstíral nový útok křeslem. Působil dojmem, že má v ruce lehkou vycházkovou hůl. Místo rány křeslem však Erika kopl a zasáhl ho do rozkroku. Erikovi se tělem rozlila pronikavá bolest, vystoupala od varlat až ke krku, z plic mu okamžitě zmizel všechn vzduch a podlomila se mu kolena. Vší silou se však donutil udržet na nohou. Jestli tento zápas s oběma muži prohraje, bude jeho osud navždy zpečetěn. A možná i osud celého zbytku světa.

„Do prdele,“ zaúpěl a chytil ve vzduchu křeslo, které mu mělo rozbít hlavu. Počítal sice s tím, že Rotonda má obrovskou sílu, ale přesto ho prudkost úderu nesmírně překvapila. Ve srovnání s padrem by neobstál ani rozzuřený dlak. Normálními metodami se mu nepodaří vyřadit z boje ani jednoho z obou mužů.

Pohled mu padl na stojací lampu v rohu místnosti. Eric předstíral, že zakopl, upadl a překulil se k lampě. Rotonda k němu v mžiku přiskočil a zvedl křeslo k další ráně, přitom oběma nohama stoupl do kaluže z rozlitych minerálek, alkoholu a šťáv. Přesně jak Eric doufal.

Rychle vytrhl kabel ze stojanu a strčil holé dráty do louže.

Z louže se mohutně zajiskřilo. Rotonda pronikavě zaječel, potom všude zhaslo světlo, hned nato zarachotilo křeslo, jak dopadlo na podlahu. Spolu s ním padl na zem i padre. Eric ucítil pach spáleniny a s ní kupodivu i vůni horké jablečné šťávy.

Oknem dopadalo dovnitř nevýrazné světlo, směsice zmenšujícího se měsíce a umělého pouličního osvětlení, jehož záře se odrážela od stěn. Eric se zvedl, zaposlouchal se a nasál vzduch. Kde je kardinál?

Zvenčí k němu dolehla celá řada hlasů.

Eric zašátral rukou, hledal Zanettiniho přívěsek, o němž soudil, že obsahuje Kristovu krev. Po chvilce hledání ho také našel.

Světlo znovu naskočilo, ozvalo se kliknutí čepů a někdo rozrazil dveře. Eric uviděl čtyři muže, všichni drželi v rukou samopaly. Jeden z nich vyděšeně zakřičel, druhý bleskem zahájil palbu. Kardinál se vmáčkl do rohu a vztekle se odtamtud na Erika díval.

Eric se vrhl na zem, převalil se, popadl mrtvého padreho a držel ho před sebou jako štít. Přitom však ztratil drahocenný přívěsek.

Ucítil dopad kulek, dvě nebo tři prošly Rotondovým tělem a bez následků narazily do neprůstřelné vesty. Lesk zdeformovaných projektilů ho varoval: stříbro! Zanettiniho lidé se opravdu patřičně vyzbrojili.

Mrštil mrtvým tělem o stříbrné žaluzie a zčásti tak smetl neprostopnou zábranu stranou, vyskočil a po hlavě se vrhl oknem ven. Stříbrné žaluzie se mu na rozloučenou zařezaly do masa, z těla se mu zvedl obláček kouře a vznášel se za ním ve vzduchu.

Když hluboko pod sebou spatřil ulici, k níž se obrovskou rychlostí blížil, začal mít o úspěchu improvizovaného plánu útěku jisté pochybnosti.

XX.

KAPITOLA

3. květen 1768, Itálie, Řím

Gregoria si něžně přiložila Mariannu k rameni a opatrně ji poklepala na zádička. Otevřela okna, aby do místnosti proudil vlahý odpolední vzduch, ohlašující blížící se příchod léta. V Římě se naplno prosadilo jaro, tepalo s nespoutaností, která kdekoho strhla a nakazila radostí a veselostí.

Marianna si odříhla, z drobné pusinky jí vytekla kapička mléka a kápala na připravený šátek. Gregoria už získala cvik.

„To se ti krásně povedlo, maličká,“ zasmála se abatyše a držela dívku před sebou. Holčička opětovala její úsměv a kopala nožičkami, jako by tančila podle zvuků hudby, kterou mohou slyšet pouze uši malých dětí.

Někdo opatrně zaklepal na dveře a po Gregoriině vyzvání vstoupil dovnitř Jean. „Ale, kohopak to tady máme?“ pronesl vesele a pohládl Mariannu. „Budoucí matku představenou – nebo si možná pro tebe časem vymyslí nějaký jiný titul.“ Předklonil se a zašeptal jí do ouška: „Ale dávej si pozor na flandáky. Nevěř všemu, co tě budou chtít naučit.“

„Vždyť ty se už o to určitě postaráš.“ Gregoria se pousmála, položila Mariannu do kolébky, kterou zakryla tmavým šátkem, aby dívka brzy usnula.

„Na to se můžeš spolehnout,“ opáčil Jean s úsměvem. „Chtěl jsem se před odjezdem přeptat, jestli od Lentola nedošly nějaké novinky.“ Posadil se do křesla u okna, zavřel oči a nastavil obličej slunci. Měl samozřejmě radost, že opět uvidí svou vlast – ale Gregoria dobře věděla, že Jean přímo miluje teplé jarní dny.

„Ne, nevíme o žádných novinkách. Oficiálně se říká, že kardinál leží nemocný ve svých komnatách, ale už kolují pověsti, že je jeho postel prázdná. Lentolo se domnívá, že kardinálovi lidé zatajují jeho smrt, aby

mohli pár věcí nepozorovaně očistit nebo odstranit. Brzy se rozběhne hledání kardinálova následovníka.“ Gregoria si vybrala židli u psacího stolu. „Ale Lentolovi špioni objevili i něco úplně jiného: muž, který odpovídá popisu hraběte, dnes odjel z města s celou horou kufrů. Údajně má namířeno do Livorna.“

„Cože?“ Jean vykulil oči a vyskočil z křesla. „Potom je o to důležitější, abych se za ním okamžitě vydal!“

„Uklidni se, Jeane. Lentolo poslal za neznámým mužem několik svých lidí. Brzy se dozvíme, jestli to byl hrabě, nebo ne... a jestli opravdu cestuje do Livorna, nebo to město jenom udal jako svůj cíl, aby zamaskoval, co má ve skutečnosti v plánu.“

Přestože abatyše vědomě zvolila tón, který měl Jeana uklidnit, ozývalo se v jejím hlase něco, co lesníka znepokojovalo. Pohlédl jí do unaveného obličeje. „Nakládáš si na bedra příliš velké břemeno,“ pronesl ustaraně. „Předej část odpovědnosti i jiným. Například Sarai.“

„To nic není, Jeane.“

„A odkud se berou ty hluboké kruhy, co se ti udělaly pod očima?“ Přísně na ni pohlédl. „Vychováváš dítě, školíš novicky a stále se scházíš s Lentolem, s nímž kuješ plány do budoucna a chystáš útok na jezuity. Odnáší to tvoje tělo.“ Stoupl si vedle ní a položil jí ruku na rameno. „Odpočín si. Pověř Sarai, ať převezme větší část tvých povinností. Bude to pro ni výzva, kterou určitě zvládne, a navíc,“ nasadil škádlivý tón, „je Bibli oddaná přinejmenším stejně hluboce jako ty.“

„Ty jí hodně důvěřuješ, že je to tak?“

Jean přikývl. „Vyrostla z ní nesmírně silná osobnost, a to ještě dříve, než ochutnala sanctum. Během doby, kdy budu v Gévaudanu, povede serafínky a bude cvičit nové adeptky. Věřím, že tento velký a obtížný úkol zvládne bez nejmenších problémů.“

„Moje novicky by nepochybně neměly výhrady a akceptovaly ji jako magistru a velitelku,“ připustila abatyše, povzdechla si a opřela si hlavu o ruku. „Máš pravdu, Jeane. Musím trošičku ubrat... Ale to neplatí jenom pro mě. Vezmi si s sebou na cestu jednu serafínku.“

„Možná máš pravdu. Budu potřebovat pomoc – a na věci nic nezmění, jestli budu v Gévaudanu jenom pátrat po Florence a po tom dítěti, nebo jestli se tam budu muset navíc postavit hraběti.“

„Takže věříš, že cestuje právě tam?“

„Hrabě je bestie – ale zcela určitě není hloupý,“ připomněl Jean. „Možná se mu mezitím podařilo vypátrat, že je Roscolio mrtvý. A třeba také ví, co se ve skutečnosti stalo s Florence a jejím dítětem.“ Zvedl se.

„Musím si před cestou ještě připravit pár věcí.“ Ukázal na boty. „Naléhavě potřebují nové podrážky, jestli nechci na cestě cítit skrz tenkou kůži kdejaký kamínek.“ Letmo ji políbil na čelo a vyšel z pokoje.

Zatímco scházel po schodišti dolů, přemítal o úkolech, které na něho čekaly. Jeden z nich Gregorii záměrně zamlčel. Musí vypátrat, kolik pravdy se skrývalo za slovy, která hrabě pronesl o svém otci. Jestli je i markýz de Saint-Alban bestíí, musel by zastřelit jednoho z nejváženějších francouzských šlechticů, válečného hrdinu a králova přítele. Za to by ho nepochybně nečekala žádná sláva. Spíše poprava.

* * *

Po krátké procházce vstoupil do dílny jednoho ševce, vyzul si boty a položil je na pult. „Nové, prosím.“ Ukázal na podrážky a vedle bot položil pár mincí. „A to hned, na místě. Zaplatím vám dvakrát tolik než obvykle.“

Švec se okamžitě dal do práce. Jean se posadil na nízkou stoličku a díval se oknem ven.

Před oknem se míhali lidé, jezdci na koních i kočáry, do dílny doléhalo vyvolávání obchodníků. Řím se připravoval na léto, všude se hemžili lidé, všude byl pohyb jako v mraveništi, když na ně září slunce. Po zimě, která byla na zdejší poměry velice tuhá, lidé toužili po teplu – přestože si nejpozději za měsíc budou naříkat na horko stejně, jako si donedávna stěžovali na zimu.

S ohledem na hektický provoz ve městě se Jean tím víc těšil na návrat do Gévaudanu, ačkoliv byl spojen s řadou nejrůznějších problémů. Jedna věc ho však utěšovala, aspoň tam nebude moře domů, které by člověku přehradily výhled na horizont, ale jen rozlehlé dálky a klid. Louky a slatiny by již měly být poseté prvními květy, Jeanovi se na chvilíčku před očima vybavil pestrobarevný koberec, táhnoucí se od šedých žulových svahů Tří hor až dolů k údolím a roklinkám, pokrytým svěží zelení.

Co mu naproti tomu mohl nabídnout Řím? Zvedl hlavu a pohlédl k povlávajícímu prádlu na šňůrách, rozvěšenému všude možně v uličkách, těsně nad hlavami chodců. Tam čekalo, až uschne. Přitom si všiml, že se měsíc nenápadně vyhoupl na oblohu, bledý a skoro neviditelný čekal na příchod noci. Kulatý kotouč cíhal na chvíli, kdy se později naplno rozzáří a donutí vlky, aby začali výt...

Jeana najednou přepadl nedobří pocit. Je opravdu dobrý nápad, že se chce vrátit domů?

Gregoria se vyděšeně probírala ze spánku a rychle se podívala na kolébku. Byla ještě hluboká noc, ale přesto bylo jasno skoro jako ve dne. Ten, kdo za to nesl vinu, se vyjímal vysoko na obloze a sesílal na zem paprsky stříbrného světla, překrýval svitem záři hvězd... a probouzel zlo.

Gregoria se zvedla z matrace a podívala se na Mariannu, která pokojně ležela na bříšku v postýlce a klidně dýchala. Pohled na holčičku ztlumil abatyšiny obavy. Přesto poodešla k oknu a zadívala se na opuštěný dvůr.

Všude byl naprostý klid. Novicky ležely v postelích, dvě serafinky stály na stráži a procházely chodbami, aby chránily sesterstvo před nemilými návštěvníky. Přesto Gregoria ze sebe nemohla setřást napětí. Něco nebylo v pořádku...

V paměti se jí vynořily scény a výjevy z minulosti, obrazy noci, kdy klášter Svatého Řehoře zanikl v plamenech a všechny sestry zemřely, když legát do posledního písmene splnil úkol, který mu Rotonda zadal.

„Tak dnes už jsou oba mrtví,“ pronesla tiše sama pro sebe a přidržela se okenního rámu. „Dostali, co si zasloužili. Bůh bude soudit jejich duše.“ Otevřela okno a vpustila do místnosti chladný noční vzduch, aby zahnal dusno a odvál její obavy.

I když okno, které jinak tlumilo všechny zvuky zvnějšku, bylo teď otevřené, panovalo všude kolem jejich sídla naprosté ticho. Ulice musely být jako po vymření.

Gregoria se zachvěla zimou, přesto zůstala stát a zadívala se na měsíc v úplňku. Krásnými vzpomínkami se pokoušela zahnat nepříjemný pocit. Nepotrvá dlouho a dočká se vlastní malé rodinky, aniž by se musela vzdát života abatyše. Bude žít bok po boku s Jeanem, s jejich malou dcerkou i se schovankou Florence a přitom zůstane v čele řádu. Tato představa jí připadala jako sen... a možná to skutečně byla jenom iluze. Opravdu se jim podaří pomocí sancta Florence vyléčit? Nedopadne schovanka stejně jako panter? Vráti se k ní Jean? Podaří se jí i do budoucna chránit svá tajemství před vlastními spojenci? Nad řadou věcí se vznášela nejistota, ale v tuto chvíli na to nechtěla myslet.

V duši nosila ještě jedno přání. Kdyby se Sarai osvědčila jako schopná velitelka, mohla by opravdu přebírat stále větší odpovědnost, a to až do doby, kdy bude Marianna dost stará na to, aby se ujala role, k níž byla předurčena. Gregoria tedy možná nebude muset čekat dlouhou řadu let, než bude moci odstoupit z funkce – a než se Jeanem začnou dohánět všechno, co jim bylo v současnosti odepřeno. Do té doby jí prostě muselo stačit, že jí

Jean tu a tam položí ruku na rameno nebo že ucítí, jak ji přátelsky políbil na čelo. Svou touhu po vzájemné blízkosti, touhu po naplněné lásce, si musela uchovávat jako drahocenný poklad na pozdější okamžiky, přestože ji už nyní zahlcovala sny překypujícími smyslností. Tušila, že Jean je na tom stejně jako ona, ale více než ta jedna jediná noc tehdy v klášteře se jim v nejbližších letech nenaskytne.

Noční klid a abatyšiny myšlenkové pochody přetrhlo řinčení těžkého vozu. Rachot kol ustal v nevelké vzdálenosti od domu. Ozvalo se prásknutí biče, zařehtali koně. Nějací muži na sebe cosi pokřikovali, Gregoria zaslechla, jak na sebe narážejí nějaké kovové a dřevěné předměty. Tam venku se dělo něco, co nebylo v jejich čtvrti obvyklé.

Právě když chtěla odstoupit od okna a upozornit serafínky, znovu se ozvalo rachocení vozu. Blížil se příšernou rychlostí! Gregoria zděšeně zaslechla, jak povoz narazil do brány – a prorazil obě křídla včetně závory!

Abatyše viděla, jak do dvora dokodrcal železem obitý vůz, kolébal se přitom z jedné strany na druhou a nakonec se převrátil. Dveře se vyvrátily. Vůz... *Pane, stůj při nás!* Přesně tak vypadal kočár, ve kterém unesli Florence!

Zevnitř vozu se ozvalo vztekklé dunivé zavrčení – a pak z něho vyskočila napolo proměněná bestie, potrásla odpornou hlavou a zvedla dlouhý čenich k obloze. Hrubý nos čichal všude kolem sebe, rudé oči se rozzářily jako ohnivé uhlíky. A sršelo z nich bezedné zlo. Hlava se střelhbítě natočila stranou, bestie se zadívala na Gregorii. Stáhla pysky, vycenila dlouhé tesáky a vyrazila táhlé zavytí.

Abatyše couvla a rozběhla se ke kolébce.

* * *

Jakmile se ze dvora ozvaly první známky rámusu, Jean se okamžitě probudil. Rychle se nasoukal do kalhot, přehodil přes sebe kabát a sáhl po mušketě. V tom zaslechl zavytí a krev mu ztuhla v žilách. Římem se pořád ještě potulovala nějaká bestie!

Vyběhl z pokoje a na chodbě narazil na první serafínky, které na sebe rovněž v rychlosti naházely nějaké šaty a vyběhly, aby se vrhly do boje s netvorem, který se odvážil vniknout do jejich domu.

„Hrabě!“ houkl na ně Jean, aby je varoval. „Zmátl nás a vrátil se!“ Podíval se oknem do dvora a uviděl převržený, železem vyztužený vůz, před kterým se krčila bestie. Podobala se té, kterou tak dlouho

pronásledoval se syny a s Maleskym v Gévaudanu, shodovala se s ní do posledního odstínu zbarvení srsti.

Dříve než stačil zmáčknout spoušť, bestie skočila. Zařinčelo sklo, z prvního patra k nim dolehl Gregoriin křik a ryčení bestie.

Sarai se před ním hnala po schodech nahoru, současně doběhli ke dveřím a vřítili se dovnitř.

Gregoria, oděná pouze do noční košile, se tiskla ke stěně. Jednou rukou svírala v náručí Mariannu, ve druhé ruce třímala stříbrnou dýku, zatímco vetřelec se krčil na zemi tři kroky před ní a upřeně na ni zíral. Zdálo se, že stvůra váhá... okamžitě však sebou trhla, jakmile zpozorovala, že do místnosti vběhli noví nepřátelé. Hlasitě zapraskala a skočila Jeanovi po krku.

Lovec vypálil, kulka sice zasáhla bestii do levé lopatky, zvíře však do něho přesto prudce narazilo a snažilo se mu mocnými čelistmi sevřít hrdlo. Jean před sebe v poslední vteřině nastavil mušketu, vrazil ji útočnickovi do páchnoucí tlamy a zablokoval tím smrtící stisk obou řad zubů. Dřevo pažby pod tlakem čelistí zapraskalo a odlétlo několik třísek.

Oba spadli na zem, bestie přistála na Jeanovi, znovu zapraskala a zabořila mu dlouhé drápy do těla. Jean vykřikl, kopl ji a zasáhl ji do podbřišku.

Bestie k lovcovu nezměrnému údivu žalostně zavyla a skočila z něho dolů. Okamžitě však poznal pravý důvod: bestii nedonutil k ústupu kopanec, ale bodnutí stříbrným bajonetem, které jí ušetrčila Sarai. Bestie ustoupila k oknu, na chvíličku si sedla, zavrčela a vyskočila zpátky na dvůr.

Sarai pomohla Jeanovi vstát. „Jste v pořádku, monsieur?“

„To není hluboká rána,“ upokojoval ji lovec, přestože ho zranění pálilo jako čert. „Pojď se mnou, Sarai. My tu potvoru...“

„To nemůže být hrabě,“ přerušila ho jeho nejlepší žákyně. „To je samice. Zřetelně jsem na břiše viděla cecíky.“

Gregoria se snažila uklidnit plačící Mariannu. „Jeane, myslíš si, že to je Florence?“

Překvapeně se na ni podíval. „Já... já nevím.“ Jejich nepřátelé byli nesmírně zákešní. Povaze jejich činů by dokonale odpovídalo, kdyby abatyšinu schovanku poštváli za noci, kdy byl měsíc v úplňku, přímo proti lidem, kteří se ji tak zoufale snažili vypátrat a najít.

„Nesmíš tu bestii zabít,“ žádala ho Gregoria. „Kdyby to byla Florence, nikdy bych si její smrt neodpustila!“

Jean se rozběhl k oknu. Bestie samozřejmě mezitím zmizela. „Slyšela jsi, Sarai, co řekla abatyše. Ať serafínky prohledají celý dům, ale nesmíte bestii zabít. A ať některé z vás hlídají novicky v dormitoriu, dokud tu všichni nebudeme v bezpečí. Já zavedu abatyši do tajné chodby ve sklepe.“

Sarai stroze přikývla. Rychle seběhli po schodech dolů. Ze dvora zazníval pronikavý křik nějaké dívky, doprovázený vrčením bestie. Sarai se tím směrem okamžitě rozběhla. Protože dobře slyšeli, odkud k nim zvuky dolehly, byla cesta do sklepa naprosto bezpečná.

„Tudy, Gregorie.“ Jean vlekl abatyši za sebou halou ke schodům do sklepa. „Nejdůležitější je, abys byla v bezpečí. Protože ty jsi osoba, která má při tomto útoku zemřít. Když proti nám nasadili nepřátelé takovou zbraň, nemohlo jim jít o nic jiného.“

Jean otevřel dveře, popadl do ruky hořící svítilnu, která tam neustále visela na hřebíku, a vtiskl ji Gregorii do volné ruky. Abatyše se protáhla kolem něho a vklouzla do sklepa. „Postarej se, aby byla Marianna zticha,“ obrátil se na ni tvrději, než měl v úmyslu. „Prozradí, kde jsi, pokud to neudělá pach, který jsme po sobě zanechali.“

Z druhé strany domu se ozvaly výstřely, hned po nich bylo slyšet zaječení – ale to snad křičeli nějací muži, nebo ne?

„Zatraceně! Nespoléhali jenom na bestii.“ Jean zahlédl na druhém konci haly tři obrysy, muži museli proniknout dovnitř okny na druhé straně domu. Všichni tři drželi v rukou pistole.

Zvedl mušketu a zastřelil prvního pronásledovatele, zatímco abatyše pospíchala dolů a přitom k sobě těsně tiskla Mariannu.

Oba zbývající muži uskočili za sloup, který jim posloužil jako kryt, a dali se do křiku, aby jim co nejrychleji přišly na pomoc posily. Jean nesklopil mušketu, ale nechal si na mušce průchod mezi sloupy. Vedle sloupu, za nímž se útočníci skrývali, se objevil malý, prudce se zmítající plamínek. Najednou Jean zaslechl nebezpečné zasyčení a hned poté zahájil jeden z mužů palbu. Lovec střelbu opětoval, nemohl však zabránit tomu, že třetí útočník vyskočil na druhé straně sloupu na okamžik z úkrytu, rozmáchl se a obrovskou silou hodil něco ke vchodu do sklepa. Jean instinktivně padl na kolena, aby se předmětu vyhnul – a příliš pozdě poznal, co mu přeletělo nad hlavou a dopadlo do sklepa.

„Gregorie! Granát!“

Jean skočil do sklepa. Gregoria stále ještě zápasila s nepravým sudem, aby se dostala ke vstupu do katakomb. Granát se kutálel k ní – a velký kus zápalné šňůry mezitím už uhořel.

„Gregorie, pryč odsud!“ zaryčel Jean celý bez sebe a rozběhl se. Skočil na abatyši, shodil ji mezi dva velké sudy a dopadl na ni, aby ji i Mariannu chránil vlastním tělem. Právě v tu chvíli granát explodoval. Vzduch byl plný střepů z rozbitých lahví od vína, železných pilin ze šrapnelu a

dřevěných třisek, které ještě před pár okamžiky byly sudy. Nesmírný tlak, který na něho dolehl, mu vyloudil z hrdla zmučený výkřik.

A tu se již kutálel po schodech dolů další granát.

* * *

Jean na chvíli skoro ztratil vědomí. Když se probral, neslyšel zpočátku v uších nic než hlasité pískání, které rychle nahradil křik malého dítěte. Marianna jejich protivníkům velice usnadňovala pátrání po místě, kde se v dokonale zpustošeném sklepe právě nachází – a Jean skutečně hned nato zaslechl kroky nějakého muže, který se k nim prodíral spleť dřeva a železa.

S námahou otevřel oči.

Dívka sebou zmítala Gregorii v náručí, prostor kolem nich byl zavalen troskami zničených sudů. Abatyše z útoku vyšla s tržnou ránou na čele, do světlých vlasů jí stékala krev. Jean ležel šikmo nad ní. „Gregorie?“ zašeptal a ženina víčka se zachvěla.

Na lovce dopadl paprsek světla. „Tady jsou, Claudio,“ houkl někdo nad ním k opačné straně sklepa. „Našel jsem je.“

Jean se rozhodl, že se zpočátku ani nepohne.

Jak usoudil podle zvuků doléhajících z různých míst, blížili se k nim další muži a ve sklepe postupně přibývalo světla. „To je Chastel,“ pronesl nějaký jiný hlas. Zavrzala kůže, někdo se nad ním sklonil a vykroutil mu mušketu z rukou. „A taky abatyše i to její děcko, který si přivezla z cesty. Výborně. My je...“

Jeanova pravá ruka se vymrštila, popadla Claudia a bleskurychle ho strhla k zemi, levicí mu přiložil k hrdlu dýku. „Nikdo se ani nepohne!“ zaburácel, pomalu se zvedl a muže přitom neustále pevně držel před sebou jako štít. Lest fungovala. „Zpátky. Dělejte, už ať jste nahoře,“ nařídil třem maskovaným mužům a kývl ke schodům. Postřehl, že muži se chrání železným brněním na prsou. „Gregorie, vstaň,“ zavolal přes rameno a slyšel, že abatyše jeho výzvu uposlechla. Marianna ječela a nebylo ji možné nijak uklidnit. „Počkáme, až budou v hale, potom se schováš v chodbě,“ řekl francouzsky. „Já se poohlédnu po serafínkách.“

Shora k nim chvílemi doléhaly výstřely, potom zaslechl hlasitý řev bestie. Musela být někde ve vstupní hale.

Muži nerozhodně postávali v poslední třetině schodiště. Neměli chuť vyjít nahoru do míst, kde na ně číhala jistá smrt.

„Jděte dále!“ nařídil jim Jean a ukázal dýkou k východu.

Právě na to jeho protivník číhal. Vykroutil se mu ze sevření, udělal dva rychlé kroky, aby mu unikl z dosahu, a vytasil při tom pistoli – ale Jean již po něm mrštil dýkou. Hrot zbraně se muži zabořil do krku, nepřítel zachřčel, padl na kolena a bez přemýšlení vytáhl čepel z rány. Z řezu okamžitě vytryskl proud krve, muž zakašlal a začal se dávit, zvedl pistoli a v posledním tažení namířil na Jeana. Nedokázal však již zmáchnout spoušť a zhroutil se na podlahu.

„Gregorie, kryj se.“ Jean popadl obě pistole, které měl u pasu, a vzal si na mušku muže na schodišti. Jednomu rozdrtila kulka koleno, muž se zřítíl ze schodů a přistál v moři střepů na zemi. Zaječel, pokusil se zvednout, ale jen se při tom ještě víc pořezal. Jeanova druhá kulka zasáhla pouze zeď. Než útočníci stačili palbu opřítovat, objevila se ve vchodu do sklepa bestie, vztekle zaryčela a vrhla se na ně. Smetla oba muže k zemi, společně se skutáleli po schodech dolů a vytvořili nepřehledný chumel paží, nohou, těl... a krve! Bestie se zahryzla do všeho, co jí přišlo pod zuby. Sklepením se rozlehlo pronikavé ječení obou mužů.

Když dopadli až na podlahu sklepení, bestie v mžiku uskočila od obou svých obětí a vrhla se ke Gregorii. Jean se jí postavil do cesty, aby abatyši chránil, a uchopil mušketu, ve které zbývala jedna jediná kulka. „Stůj!“ zařval na stvoření, které se k němu blížilo, a zvedl hlaveň. Marianna zmlkla, jako by cítila, že by její nárek mohl mít děsivé následky. „*Zůstaň na místě!*“

Ani tomu nechtěl sám uvěřit, ale bestie se skutečně zastavila, trup mírně předkloněný, zakrvácenou tlamu plnou zpěněných narudlých slin měla mírně pootevřenou, drápy vytažené. Ozvalo se temné zavrčení.

„Florence, jsi to ty?“ zeptala se Gregoria a odvážně se postavila vedle Jeana. „*Florence!* Slyšíš mě?“

Bestie nastražila uši, pronikavá rudá záře v očích krátce zaplála... a pohasla!

„Proboha, opravdu je to ona,“ zašeptala Gregoria Jeanovi. „Nestřílej na ni, ať se děje, co se děje.“ Vtiskla mu Mariannu do náručí a zamířila k bestii.

„Gregorie,“ zasyčel Jean vyděšeně. Bestie okamžitě znovu zavrčela, sklopila uši a do očí se vrátil ohnivý plamen.

„Ona mi nic neudělá, Jeane. Věřím, že Bůh bude stát při mně.“

Gregoria se pomaličku blížila k bestii, která jednou tlapou ustoupila kousek dozadu, rozrušeně nasávala čenichem pachy a netrpělivě mrskala ocasem. „Florence, to jsem já, Gregoria,“ oslovila ji abatyše klidným a přátelským hlasem. „Vidím, že mě poznáváš. Bojuj proti bestii, zapuď ji a

ukáž se mi v lidské podobě. Jsi v bezpečí, Florence, jsi moje schovanka, jen si vzpomeň. Vzpomeň si na všechny ty dny v klášteře.“

Byla už jen jediný krok od bestie a cítila pach, který z ní vycházel. Ucítla zvíře a čerstvou krev, měla jí postříkanou celou srst. Gregoria se bránila pomyšlení, že by to mohla být krev jejích novicек a serafínek. Polkla a natáhla ruku. „To není tvoje vina, Florence. Vzepři se zlu a přeměň se zpátky na člověka. Vezmi mě za ruku, Florence, abys cítila, že jsem to opravdu já.“

Bestie sklopila hlavu a opatrně očichala dlouhé, štíhlé prsty. Podle všeho vycítla známý pach, do očí se jí opět vrátila normální barva. Zdálo se, že se tělo nepatrně zachvělo.

Jean zatajil dech a opatrně kolébal Mariannu, která mu tiše poplakávala v náručí. Kdyby bestie sevřela čelisti, oddělila by Gregoriino předloktí téměř stejně čistě jako ten nejostřejší meč. Takovou širokou ránu by nedokázalo dost rychle zastavit ani všechno sanctum na světě.

Gregoria se pousmála a pokusila se bestii pohladit po čumáku!

„Staň se opět člověkem, kterého jsem vychovávala, Florence,“ úpěnlivě ji žádala. „Vyžeň bestii z těla, abychom tě mohli vyléčit.“ Pohladila ji po krátké srsti za čenichem – a bestie si to nechala líbit!

Gregoria viděla, jak se napnuté svaly nebezpečného protivníka uvolňují a uklidňují. Podívala se podivnému tvorovi hluboce do očí a uviděla v nich zmatek, nejistotu a ještě něco dalšího... poznání. Naději. Zdálo se jí, že se čas kolem nich zpomalil a nakonec úplně zastavil. Vstupní hala se přenesla do úplně jiného světa, tady však nikdo nestřílel ani nekřičel. Byla zde jenom Gregoria a ono nešťastné stvoření přímo před ní.

Jean od nich nemohl odtrhnout oči, přestože mu pohled přinášel téměř nesnesitelné utrpení,

Gregoria uchopila bestii do náruče a přitiskla ji k sobě, ostré tesáky jí spočinuly těsně u krku. Dala tím najevo největší důkaz důvěry, jaký si kdo dokáže představit. Gregoria potlačila pocit nevolnosti a měla radost, že se jí podařilo něco, v čem dosud ani jednou neuspěla za všechna ta léta v klášteře: bestie ji poznala! „Pochválen buď náš Pán,“ pronesla tiše a přitiskla si zřůdu k hrudi. Ta dokonce začala tiše příst. Tělem znovu proběhlo jemné zachvění. Srst se tichým šelestěním začala zkracovat a...

Právě v tu chvíli spustila Marianna hlasitý křik.

Stalo se to tak rychle, že Gregoria neměla nejmenší příležitost zabránit nevyhnutelným následkům. Ucítla, jak se tělo bestie probralo z klidu a všechny svaly jí rázem naběhly. Šlachy se pod zježenou srstí napnuly jako tlustá lana.

„Florence, ne!“ Ale bestie jí nerozervala hrdlo, odstrčila prostě Gregorii stranou a se zavrčením se vrhla na ječící dítě!

Jean tušil, že může dojít k neštěstí. Vrhł se zády k zemi a nastavil před sebe mušketu, aby zablokoval smrtelné sevření čelistí. Novému, nespoutanému výbuchu vzteku, který se bestie zmocnil, nestálo nic v cestě. Mušketa zapraskala a rozlomila se, Marianna znovu zaječela – a zuby se Jeanovi zabořily do předloktí.

„Ne!“

Jean volnou rukou uchopil uraženou pažbu a jako šílený jí začal bušit do rudě žhnoucích očí, každý tupý úder doprovázelo vzteklé zavrčení. „Pryč, mazej pryč!“

Bestie neposlechla, ale vrčela a škubala mu rukou, jen aby dostala dítě do spárů.

„Florence, ne!“ zaječela Gregoria, popadla ji za levou zadní tlapu a začala za ni tahat, ničeho tím však nedosáhla. „Přestaň!“

Marianna už jenom poňukávala. Žalostné vzlyky dítěte probudily v Jeanovi síly, o nichž neměl ani tušení, kde se v něm vzaly. Se zoufalým výkřikem znovu bestii udeřil a zasáhl ji do horní části lebky tak silně, že se poškozená pažba úplně rozlomila.

Rudý plamen v očích pohasl. Bestie zafuněla a svalila se k zemi. Dokonce se jí přitom rozevřela tlama a sevření, v němž držela Jeanovu ruku, povolilo.

Lovec nohama odkopl stvůru dále od sebe, ta sklouzla mezi trosky a zůstala nehybně ležet. Jeanova ruka krvácela z několika ran – tentokrát ho bestie opravdu *pokousala*. Jeho a Marianniny šaty i on sám byli celí zalití krví. Jean nedokázal poznat, jestli je holčička zraněná, a pokud skutečně ano, kde a jak moc. Kupodivu necítil bolest, ze souboje s bestií vyšel v hlubokém šoku a v prvním okamžiku nebyl schopen nic vnímat ani cítit.

Vtiskl Gregorii dítě do náruče. „Podrž ji. Teď je ta pravá příležitost.“ Narovnal se, vytáhl z kapsy dózičku se sanctem a otevřel ji. Vnořil dovnitř prst, nohou rozevřel čelisti bestie, ležící v bezvědomí na zemi, a potřel jí substancí jazyk. „Jistota je jistota.“ Zvedl ze země rozbitou láhev, v níž ještě zůstala trocha vína, a líl jí ho do krku tak dlouho, až uviděl, že bestie polkla.

Podíval se na Gregorii, mlčky dobil zbraně stříbrnými kulkami a v bolestech si převázel ruku. Všechno sanctum nacpal té bestii do krku. „Hned uvidíme, koho před sebou máme.“ Namířil hlaveň muškety na stvůru, jejíž tělo sebou náhle začalo prudce zmítat.

Bestie se vypnula, namáhavě lapala po dechu a zavřískla, zatímco jí vypadávaly chlupy a z tlamy začal stoupat černý dým. Spáry se proměnily v ruce a z protáhlého, vztekle se krouťícího těla bestie se pomalu, ale nezadržitelně v bolestech a křečích stávalo štíhlé tělo mladé ženy.

„Bože všemohoucí!“ Gregoriiny oči se zalily slzami, zatímco k sobě tiskla plačící Mariannu a kolébala ji v náručí. „*Je to opravdu ona!*“

Florence vyrazila poslední pronikavý výkřik, do něhož se vmísil osvobozující pláč, potom se zvedla a zadívala se na Gregorii. „Vy?“ zašeptala nechápavě, rozehvěla se a celá se zpotila. „Abatyše, jste to opravdu vy?“ Zvedla ruce a zadívala se na ni. „Cítím se tak... monsieur Chasteli? Co...“ Florence si uvědomila, že je nahá, a pokusila se zakrýt si rukama prsa.

Jean si svlékl kabát a mladé ženě ho podal. Když si Florence ležela za chvilíčku s Gregorií v náručí, vhrkly do očí slzy i jemu.

Položil jednu pistoli na zem vedle obou žen. „Vezměte si ji a posbírejte i všechny zbraně těch mužů. Já zajdu nahoru a podívám se, co tam ti bastardi všechno napáchali,“ prohodil tiše a pohlídl Florence po špinavých, slepených vlasech.

Dívka zvedla hlavu. „Zeptejte se jich,“ začala zoufale vzlykat a tak se roztřásla, že nemohla ani pořádně promluvit, „kam odvezli moje dítě, monsieur Chasteli. Chci, aby mi vrátili mého syna.“

„Tvého syna, Florence?“ zeptala se Gregoria.

„Ano! Proto,“ odpověděla mladá žena a držela se za hlavu, jako by jí tím mohla snáze donutit, aby jasně myslela, „proto jsem tady. Oni... oni mě zase hodili do toho vozu a řekli, že mě zavezou na místo, kde drží mého syna...“

„A spoléhali se, že tu budeš tak dlouho zabíjet, dokud chlapečka nenajdeš,“ dokončila Gregoria větu místo ní.

Jean polkl. „Tvoje dítě, Florence... prosím tě, musím to vědět: je to můj vnuk?“

Mladé ženě se roztřásla brada, objala Gregorii, jako by si tím chtěla od ní vyprosit pomoc, a zpočátku se neměla k odpovědi.

„Je to můj vnuk?“ opakoval Jean otázku a prosebně se na ni zahleděl.

„Hrozně moc v to doufám, monsieur... ale nevím,“ zašeptala Florence zoufale a zavřela oči. Zpod víček se jí řinuly slzy. „Nesmí zůstat v rukou těch zločinců, slibte mi to.“

Lovec zaváhal, pak si všiml abatyšina prosebného pohledu a přikývl. „Podle čeho ho poznám?“

„Má černé vlasy a pod levým okem maličké mateřské znamínko.“ Florence pozvedla oči a zadívala se na Jeana. Na rty se jí vloudil úsměv, v němž se skrývala naděje. „Můj syn má oči, které vám hned připomenou Pierra.“

Jean chvátal po schodech nahoru do haly.

„Jeane!“ zaslechl za sebou Gregoriin hlas. „To kousnutí do ramene...“

„Já vím. Vezmu si trochu sancta,“ odpověděl za chůze a vyběhl ze sklepa.

Ve vstupní hale leželo několik zastřelených nebo rozdrásaných útočníků, naštěstí ale ani jedna serafínka. Přesto se neoddával planým nadějím, obránci nepochybně také utrpěli nějaké ztráty. Rychle pospíchal do abatyšina pokoje, kde ležela skříňka se sanctem.

Dveře se volně pohupovaly v závěsech, z místnosti vycházel kouř. Rychle nahlédl dovnitř a viděl, že v místnosti musely vybuchnout nejméně dva granáty. Veškerý nábytek a stoly byly rozbité, všude po stěnách a na stropě viděl úlomky šrapnelů.

Ze skříňky, v níž abatyše uchovávala sanctum, prakticky nic nezůstalo, explodující trhavé granáty ji rozdrtily napadrt'. Pokus o vylomení zámku, za nímž byl uložený střelný prach, se však útočníkům nezdařil.

Jean se již chtěl vzdát, když si všiml, že se na zemi leskne nějaká kovová věc. Sehnul se a našel v sutinách dvě dózičky z Rotondovy zásilky. Vzal je k sobě, seběhl po schodech dolů a začal procházet jednotlivé místnosti.

„Monsieur, tady jsem,“ zaslechl nad sebou Sarain hlas a podíval se nahoru. Krčila se na nejvyšší polici s knihami těsně pod stropem a uviděl ji teprve tehdy, když vystrčila obličej umouněný od sazí na světlo. „Dávejte pozor na bestii. Ještě tu někde je. Číhám na ni...“

„Ne, v domě už není,“ odpověděl jí Jean. „Co se stalo s těmi muži?“

„Jsou mrtví. Podařilo se nám zabránit, aby naházeli do dormitoria granáty. Podle křiku jsme si domyslely, že ty, kteří chtěli utéci, rozsápala bestie. Posledního útočníka, co se tu skrýval, jsem přistihla, jak číhá na bestii.“ Sarai k němu seskočila, v každé ruce držela pistoli. „Monsieur, ztratili jsme dvě serafínky. Machlu a Naëmi, dvě adeptky. Bůh nechť je přijme na nebesích a usmívá se na jejich duše.“

„To určitě bude.“ Jean na ní neviděl jediné škrábnutí, pouze obličej nesl stopy sazí. Zamaskovala se, aby lépe splynula s temnotou. Když promluvila, zuby se jí bíle zaleskly: „Jak to vypadá s abatyší a Mariannou?“

„Obě jsou na tom dobře.“ Podíval se do dvora a měl pocit, že za křížem zahlédl nějaký pohyb. „Je víc než jasné, komu za ten útok můžeme

děkovat. Rychle si našli někoho, kdo nastoupil na Rotondovo místo, a ten se nám chtěl pomstít. Nejspíš mě museli po návštěvě u legáta vystopovat až sem.“ Znovu zahlédl nějaký stín... ne, nebylo pochyb, ukrýval se tam muž, který se snažil, aby ho za křížem nebylo vidět. Příliš pozdě. Jean přivřel oči, aby lépe viděl, a doufal, že poslední protivník, který nezdařený útok přežil, na takovou dálku nic nepostřehl.

„Chtěl bych, aby ses spolu s ostatními serafínkami ujala novicek a spolu s abatyší je odvedla z města. Ještě dnes. Řím se pro ně stal příliš nebezpečným místem. Ať ti Gregoria popíše místo, kde strávila poslední týdny, budete tam ve větším bezpečí. Lentolo nám pak najde nové sídlo.“ Nyní ucítil první známky bolesti, především předloktí, do něhož ho loup-garou kousl, ho pátilo jako čert. „Nedovol abatyši, aby o tom začala diskutovat. Její život a přežití řádu jsou důležitější. Nemůžeme vyloučit hrozbu, že nás napadne druhá vlna útočníků.“

„Jak si přejete, monsieur.“ Sarai se za ním zadívala. „Kam jdete?“

„Hned budu zpátky. Udělej, co jsem ti nařídil. Ale dovol mi, abych tě nejdříve objal.“ Jean si přitáhl naprosto zmatenou serafínku k hrudi a zašeptal: „Nedívej se do dvora – někdo se tam skrývá. Dej mi svou zbraň, kdybych si sundal mušketu ze zad, bylo by to příliš nápadné. Já ho chytnu.“

Ucítil, jak mu vtiskla do ruky jednu z pistolí. Ze dvora si toho nemohl nikdo všimnout. „Monsieur, mám...“

„Ne, Sarai. Máš rozkazy. Nechci, abys ztrácela čas. Tak už běž.“ Odstoupili od sebe, Sarai odešla pryč a Jean předstíral, že jí mává a dívá se za ní. Přitom se koutkem oka soustředil na obrys stínu na dvoře. Objevil něco, co považoval za mužovu nohu. Jestli ji zasáhne...

Jean vytrhl pistolí a vystřelil. Prásknutí výstřelu přerвало noční klid – ale nepřekrylo zvuk způsobený odrazem kulky od kamenného kříže. Muž vyjel a rozběhl se pryč, nejdříve se schoval za vůz a odtamtud pádil k bráně a ven.

Jean zuřil sám na sebe a zahodil pistolí. Zraněná a bolavá ruka ho tentokrát zradila. Pustil se do pronásledování útočníka, hnal se za ním prázdnými uličkami. Rotondův nástupce zřejmě někomu předem tučně zaplatil, aby se městská stráž poněkud zdržela a nebyla moc rychle na místě.

Jean okamžitě poznal, že se muž ve městě příliš nevyzná. Utíkal naslepo dál a dál, nazdařbůh střídal jednu uličku za druhou. Dostal se do míst, kde se cesty neustále zužovaly a neskýtaly mu možnost, aby pronásledovatele setřásl.

Jeanovi ubývaly síly. Ted' musel vsadit všechno na jednu kartu. V běhu si strhl mušketu ze zad, prudce se zastavil, zdravou rukou namířil na mužovu pravou nohu a zmáčkl kohoutek.

Uprchlík zaječel a padl k zemi.

Jean dobil zbraň a rozběhl se k němu. Neměl moc času, zanedlouho někdo posbírá odvalu a vyběhne z některého z okolních domů. Třeba se pak na něho bude chtít vrhnout.

Kulka prostřelila uprchlíkovo koleno a muž ho nyní nemohl nijak ohrozit. Krev mu stékala po kalhotách a kapala na dlažbu. Útočník měl na sobě prosté tmavé šaty, vlasy byly schované pod tmavě šedým šátkem.

„Kdo vás poslal?“ Jean mu strhl šátek z hlavy. Pod ním se objevil neoholený kulatý obličej, do něhož byl zřetelně vepsán strach.

„To věděl jenom náš velitel, monsieur. My jsme žoldnéři,“ odpověděl muž bez váhání. Podle přízvuku bylo poznat, že je cizinec, nebyl to ani Ital, ani Francouz. Ale aspoň Jeanovi rozuměl. „Já jsem jenom poslouchal rozkazy.“

„A jak ty rozkazy zněly?“

Ted' se muž odmlčel a místo odpovědi se chytl za zraněnou nohu.

Jean ho kopl. „Mluv!“

„Zabít všechny, co v tom domě najdeme,“ pronesl muž a nedíval se přitom Jeanovi do očí. „Nejdříve jsme museli naložit tu bestii ze sklepa jakéhosi starého paláce. Nevím, kde to bylo. Nejsem odsud...“

„Viděl jsi tam i malou bestii? Nevíš něco o malém dítěti? O dítěti, které je v moci lidí, co si vás na dnešek najali?“

Muž přiložil obě ruce k ráně. „Monsieur, nechte mě, abych si nejdříve převázal ránu,“ žebronil. „Jinak vykrvácím...“

Jean mu přitiskl hlavěň muškety k pravému oku. „Nejdříve mi odpovíš na otázky, nebo ti všechno, co máš v hlavě, vystřelím na dlažbu, žoldáku.“

„Ne, monsieur, nic nevím! Opravdu, přísahám, jak je mi život drahý...“ zaváhal.

„Ale?“

„Ale jeden z hlídačů mi vyprávěl, že si musíme dávat pozor – bestie měla mládě, a to prý před několika dny unesla z úkrytu nějaká jiná stvůra... z jakési baziliky.“

V Římě byla jenom jedna podobná stvůra, která přicházela v této souvislosti do úvahy. Představitost vykreslovala Jeanovi v hlavě děsivé obrazy. De Morangiès vychová mladou bestii podle svých představ a společně se zase vrhnou na Gévaudan, stejně jako před rokem. Nebo se hrabě usadí někde jinde, tam se potají připraví a vrátí se do Francie až za

několik let. Míst by se našlo dost, má na výběr celý svět. Že by se kvůli tomu rozjel nejdříve do Livorna?

Podíval se na žoldnéře, ležícího na zemi. „Jestli se včas probudíš, můžeš si ránu obvázat. V opačném případě Bůh nechtěl, abys přežil.“ Mocně ho udeřil rukojetí pistole do hlavy. Muž v bezvědomí dopadl na dlažbu.

Jean pospíchal zpět k domu a s uspokojením konstatoval, že sesterstvo je prakticky kompletně připravené odcestovat. Sarai odvedla dokonalou práci. Městské stráže nadále nebyly nikde vidět.

Vběhl do svého pokoje, aby se převlékl a narychlo naházet do batohu peníze a munici. Nic jiného nepotřeboval, všechno ostatní si může koupit cestou.

„Monsieur, jsme připravené,“ ohlásila Sarai, která se mu vynořila za zády.

„To je výborné. Tady máš, vezmi si to, to je všechno, co nám zbylo ze sancta.“ Vtiskl jí do dlaně jednu z obou dóziček. „Já budu pronásledovat hraběte. Řekni abatyši, že vím, kam se poděl Florencin syn, a že ho osvobodím.“

„Já půjdu...“

„Půjdu sám,“ skočil jí Jean do řeči. „Ochrana řádu je důležitější. Já to zvládnu, nepotřebuji pomoc.“

Sarai se podívala na zakrvácený obvaz, přes který si lovec rychle přehodil převlečník. Potom sáhl po dlouhém kabátu, jaký nosívají vozkové. „Monsieur, jste přece zraněný a nemáte moc sil.“

„To nic není. Já už jsem přežil horší věci.“ Usmál se na serafínku, pohládl ji po černých vlasech a pospíchal ke stáji, kde si osedlal ryšavého valacha. Sarai ho ani na krok neopustila a pomáhala mu při sedlání.

„Hraběte určitě dohoním. Myslím, že mi to nebude trvat déle než tři dny.“ Jean se vyšvihl do sedla a potlačil bolest, kterou ucítil v ruce. „Nechej tu někoho, aby hlídal. Počká na mě a zavede mě k vám.“

„Monsieur, já...“

„Nedělej si kvůli mně starosti, Sarai.“ Kývl na ni. „Potřebuji tě tady u novicек, u Gregorie a u Marianny. Když budeš u nich, budu vědět, že jsou v bezpečí.“ Vyvedl koně ze stáje a dal se do klusu k bráně.

* * *

Nedlouho poté se Jean hnál úzkou venkovskou cestou, která se před ním v nesmělém ranním světle zřetelně rýsovala.

Úplněk pozbyl moci a visel na obloze jako bledý stín. Jean si přesto namlouval, že cítí, jak ho po těle něco svědí, něco, z čeho mu vstávaly vlasy na hlavě. Zadržel koně, vytáhl dózičku se sanctem a váhavě ji držel v ruce.

Přestože se mu nezamlouvala představa, že by si měl tu svátost sám vzít, neměl na vybranou. Jenom tak mohl zabránit tomu, aby se z něho časem stala bestie. Podivný pocit v těle a nezvyklé teplo v žilách ho varovaly, aby moc dlouho nečekal a rychle si vzal protilátku. Kulatý měsíc dosud zářil na obloze.

Jean sesedl, odvedl valacha několik kroků stranou od cesty a přivázal mu otěže ke stromu. Dřepl si vedle koně a pokusil se připravit na krok, který ho čekal.

Potom opatrně otevřel dózičku. Místo kapek, které tam čekal, objevil trošku tmavého prášku. To ho naplnilo nadějí – tuhé kapky sancta pantera okamžitě zabily. Tentokrát možná má v ruce vysušenou podobu svaté substance, která mu zaručí, že se opravdu uzdraví. Opatrně si nabral prášek na špičku prstu a přiložil ho ke rtům.

Najednou ho dostihl závan větru a odvál mu prášek z prstu. Sanctum bylo nenávratně ztraceno.

„Proklatě!“ Jean naklonil dózičku a vytřel z ní nasliněným prstem poslední drahocenné zbytky prášku. Bylo ho málo, dokonce hrozně málo. Třetí pokus však mít nebude.

Sklonil hlavu, slízl substanci z prstu a polkl.

27. květen 1768, Colli Albani, okolí Říma

Lentolo zvolna usrkával kávu. „To všechno je krajně politováníhodné, abatyše.“ Vzal si sušenku a ochutnal ji. „Ale teď je aspoň Rotonda konečně prohlášený za mrtvého. Podle oficiální verze zemřel, když spadl ze schodů. Pohřeb se nejen mně samotnému, ale i mnoha kardinálům výjimečně nesmírně líbil. Člověk málokdy vidí tolik spokojených tváří, jak procházejí kolem mrtvoly, vystavené na márách.“

Gregoria, která měla na sobě tmavohnědé šaty, sahající jí až po kotníky, a vlasy přísně sčesané dozadu, netrpělivě přikývla a čekala na opravdu důležité novinky.

Už tři týdny se skrývali na bývalém patricijském statku poblíž městečka jménem Genzano, ležícího u idylického, malebného jezera. Novicky se zotavily z hrůz a opět se pilně zabývaly školními úkoly. Abatyši se zdálo,

jako by jim přepadení domu v Římě dodalo křídla a donutilo je pracovat ještě usilovněji, jen aby směly co nejdříve vyrazit do světa. Serafínky se staraly o jejich ochranu, Sarai mezitím nabrala další nové adeptky a začala je cvičit.

Gregoria jí však vyčetla z tváře, že by se mnohem raději vydala hledat Jeana. Neobjevil se v Římě v době, na které se domluvili, a zůstal v neznámu. Judith prohlásila, že je ochotná jít ho hledat, a bez otálení vyrazila.

„Jaké další novinky přinášíte?“ zeptala se abatyše, protože už nevydržela poslouchat vyprávění o věcech, které jí připadaly naprosto bezvýznamné.

Lentolo si přiložil šálek k ústům. „Bohužel nic jiného nemám, abatyše. Naši zvědové nám zmizeli z očí stejně jako hrabě a monsieur Chastel. To je další krajně nemilá okolnost, která však,“ kalné hnědé oči se na ni pevně podívaly, „nesmí nijak ovlivnit náš úkol. Dokonce i kdyby monsieur Chastel ležel mrtvý někde v příkopě u cesty, vy musíte pokračovat, abatyše. Jestliže nevydržíte, budou naši nepřátelé triumfovat a smrt monsieur Chastela by byla zcela zbytečná.“

Gregoria pokrčila čelo. „Nelíbí se mi, že se snažíte, abych snadněji strávila jeho smrt.“

„To bych se nikdy neodvážil. Považuji však... inu, považuji za výhodu, že tu s námi není. Nevykládejte si to nesprávně, ale muž v klášteře plném mladých žen,“ upil další doušek kávy, „takové věci vyvolávají různé pověsti. Velice škaredé pověsti.“

„Jen ať lidi mluví.“

„Ne, abatyše. To nemůžeme připustit. Jeho Eminence si s tím dělá stejně jako já velké starosti. Skvrna necudnosti, prostopášnosti a hříchu je na křesťanském ženském řádu černější než cokoliv jiného.“ Lentolo rychlým pohybem odložil šálek, prsty si pohrával se zapínáním bílé košile, na níž měl hnědou vestičku a béžový kabátec. „Sesterstvo krve Kristovy musí být pravý klenot. Čistý jako křišťál a nedotčený jako grál, abatyše.“

„Říkáte mi tím tedy, že už nadále nesmíme přijímat monsieura Chastela v našich zdech,“ přeložila Gregoria mrazivě Lentolova slova. Popadl ji vztek.

„Přesně tak.“ Lentolo se předklonil. „Mějte pro tento náš krok pochopení. Potřebujeme vás a vaše sestry u dvorů! Brzy nadejde hodina, kdy se ve Vatikánu začnou dít věci. Rotonda je odklizený z cesty a s ním zemřelo i mnoho tajemství. To je pro naše protivníky velice nemilé. Takže

musíme dát pozor, abychom svou věc sami ničím neohrozili. Monsieur Chastel tu do budoucna nesmí trvale pobývat.“

„Já to chápu, Lentolo,“ uklidňovala ho Gregoria a snažila se, aby na ní nebylo vidět, že cítí nenávisť, protože se musí tvářit vyrovnaně a přistoupit na takovou špinavou hru. „Ale my ho přece potřebujeme. Pokud chceme serafinky pořádně vycvičit, neobejdeme se bez jeho zkušeností s bojem proti bestiím.“

„To vidím stejně jako vy. Všechno se zařídí tak, aby ani nás, ani vás nemohl nikdo pošpinit.“ Povzbudivě se na abatyši usmál. „Nechali jsme v horách za domem vybudovat jeskyně, kde bude Chastel serafinky cvičit. Naproti tomu vy se budete muset do budoucna obejít bez něho, i když je to váš dávný dobrý přítel. Jeho Eminence na tom trvá.“

„Asi budu muset,“ odvětila Gregoria a povzdechla si. „Nejednou mi zachránil život, signore Lentolo. Považuji to za zradu, že ho mám najednou odvrhnout a že ho nebudu moci nadále považovat za blízkého přítele.“ *Tedy ne před očima jiných lidí*, dodala rychle v myšlenkách.

„Je to velká oběť, já vím. A přesto jsem si jistý, že ji ráda podstoupíte, abyste tak dostála nárokům, které jsou s vaší pozicí spojené.“ Zaklonil se a vypadal sám se sebou velice spokojený. „Případně by vás mohlo smířit se skutečností, že jsem vyslal jednoho ze svých mužů, aby monsieura Chastela hledal. Protože ani já si nemyslím, že je mrtvý, abatyše.“

„Jak budeme pokračovat v Římě? Máte už pro nás nové útočiště?“

Lentolo zavrtěl hlavou. „Ano, a ne. Našli jsme něco pěkného, většího a pohodlnějšího než váš starý dům.“ Pravou rukou opsal půlkruh. „Tady to. Váš první vlastní klášter, dostavíme vám dokonce i vlastní kostelní věžičku.“

Gregoria si dovolila projevit trochu radosti. „To se krásně poslouchá, Lentolo. Ale jsme tu daleko od Říma...“

„Z dobrého důvodu. Tady je řád ve větším bezpečí před útoky nepřátel, nikdo se ke klášteru nemůže nepozorovaně přiblížit, a my se zde v klidu připravíme na boj s bestiemi.“ Lentolo se zhluboka nadechl. „Není tu nádherný vzduch, abatyše?“

„Je skvělý,“ souhlasila s ním.

„Abyste mohly tu a tam přivonět k městské zatuchlině, dáme vám na jednom novém místě v Římě k dispozici malý objekt. Jestli chcete, můžete tomu říkat trvalé zastoupení sesterstva ve městě. Právě se to připravuje, a z domu navíc povede spojovací chodba přímo do katakomb.“

Gregoria se smířlivě usmála. Tím bude mít ještě víc možností, aby se mohla vyhnout pátravým pohledům a dále se s Jeanem setkávat.

„Věděl jsem, že vás alespoň pro tuto chvíli zbavím starostí.“ Lentolo se zvedl a podal jí ruku. „Vrátím se do Říma a podám hlášení Jeho Eminenci. Máte ještě nějaká přání?“

„Ne, žádná.“

„A co je s tou dívenkou? Jak se jmenuje... Marianna? Je s ní všechno v pořádku?“

„Ano, samozřejmě.“ Gregoria velice dobře pochopila, že Lentolo sice oděl dotaz do neškodného hávu, ale očima se jí vyhýbá, aby z nich nedokázala vyčíst něco víc. „Proč se ptáte?“

„Protože do ní vkládáme velké naděje, abatyše. Boží vize ji určila za vaši nástupkyni, proto všichni máme nesmírný zájem na tom, aby se jí vedlo dobře a nic jí nechybělo.“ Usmál se, ale Gregoria za úsměvem odhalila faleš. Po zádech jí přeběhl mráz. „Nechápejte to jako kritiku nebo nedůvěru vůči vám nebo vašim sestrá. Věříme, že toho malého človíčka nepochybně dokážete dobře vychovat.“

„Ne, samozřejmě si to tak nevykládám.“ I abatyše nasadila falešný úsměv.

„Tak mě k ní tedy zaveďte. Rád bych ji viděl, tu malou Mariannu.“

„Velice ráda, kdykoliv si to budete přát... jenomže tentokrát to bohužel nebude možné. Malá má horečku a je to nakažlivé. Nechceme riskovat, že byste si její nemoc odnesl a nakazil jí Jeho Eminenci, že ne? Ale přijďte zase brzy na návštěvu, to se jí určitě povede líp.“

Gregoria se rovněž zvedla a doprovodila muže ke dveřím. Dívala se za ním z okna, jak kráčel dvorem zalitým slunečním světlem až ke kočáru, nastoupil do něho a odjel, aniž by vyhlédl nebo zamával z okénka.

Otočila se a vyšla z pokoje pro návštěvníky, aby vyhledala Florence. Gregoria měla neuvěřitelnou radost z toho, že sanctum její schovanku nezabilo stejně jako Roscolia. A přesto si často kladla otázku, proč boží odkaz vykazoval tak rozdílné účinky: jeden člověk příšerným způsobem zemřel, druhý se vyléčil. Gregoria sice nikdy nedopustila, aby něco otrásl její vírou v Boha, přesto si musela s odstupem času přiznat, že leckdy pocítila jisté pochybnosti a obavy. Nikdy by nestrávila, kdyby jí sanctum před očima roztrhalo Florencino tělo tak, jako to udělalo s panterem.

Její schovanka byla ve svém pokojíku, a když Gregoria vstoupila, seděla právě na pohovce a skláněla se nad hromádkou papírů. Dlouhé hnědé vlasy si svázala do copu, na sobě měla tmavě červenou halenku a bílou sukni, na nohou nízké rovné střevíce, které se zapínaly pomocí řemínků. Marianna ležela v postýlce a klidně spala. „Ctihodná abatyše,“ pozdravila ji Florence

a odložila četbu stranou. Byly to poznámky o dlacích, které Sarai používala při výcviku serafínek.

„Florence, co s tím chceš dělat?“ Gregoria cítila, jak se jí v těle vzmáhá strach. „Nenašla jsem tě po tak dlouhé době jenom proto, abych tě vyslala do války s bestii.“

„Já jsem byla jednou z nich, ctihodná abatyše. Rozumím jim lépe než kdekterá serafínka,“ odvětila schovanka zvolna, ale s důrazem na každé slovo. „Od té doby, co mě sanctum vyléčilo, se mi vracejí vzpomínky a obrazy, které předtím musely zůstat skryty hluboko v duši. Nyní si dokážu vzpomenout na věci, které...“ Zadívala se k zemi. „Nikdo nezná bestie lépe než já,“ pokračovala pak. „Dokonce ani monsieur Chastel.“

Gregoria se posadila vedle ní a uchopila ji za ruku. „Ty se opravdu chceš se vši vážností stát serafínkou?“

Florence přikývla. „Já to světu dlužím. Jako bestie jsem lidem přinášela zkázu a předala jsem dědictví zla vlastnímu nevinnému synáčkovi, a teď, když jsem se konečně očistila, si myslím, že je na mně, abych proti zlu dále bojovala.“ Podívala se na postýlku. „Dokonce jsem málem nakazila i nevinnou sestřičku. Kdyby nebylo sancta, které jste nám podala, stala by se z dívky, až doroste, stejná nestvůra, jakou jsem byla já.“ Stiskla Gregorii prsty. „Nikdy vám nebudu moci dost poděkovat za všechno, co jste si kvůli mně naložila na bedra. Už kvůli tomu se musím stát serafínkou a společně s monsiérem Chastelem se vydat do lesů. Vždyť on už také nemá ani jednoho syna. Pierre...“ Najednou se rozvzlykala, přepadl ji smutek a strhl jí z tváře masku statečnosti a odvahy.

Gregoria ji sevřela do náruče a poskytla jí oporu, jakou by sama právě teď velice potřebovala od Jeana.

„Mám příšerný strach o syna,“ pronesla Florence v slzách a pevně se k nevlastní matce přitiskla. „Bolí mě srdce, když na něho pomyslím a nevím, jak se mu vede a co dělá...“

„Jean ho najde a přivede ti ho zpátky,“ konejšila ji Gregoria a pohladila Florence po vlasech. „Nedělej si starosti. Můžu tě o něco poprosit ještě předtím, než se vrátí?“

„Vy mě můžete požádat o cokoli, ctihodná abatyše.“ Florence napřímila záda a setřela si slzy z tváří, modré oči však zůstaly zarudlé.

„Chci, abys odjela z Itálie.“

Mladá žena na ni vyděšeně vytřeštila oči. „Proč? Co jsem...“

„Dobře mě poslouvej, Florence.“ Gregoria jí pohlédla do tváře. „Vezmeš s sebou Mariannu a obě odjedete pryč.“

Florence nic nechápala. Zmateně se podívala na postýlku. „Hrozí nám nějaký nový útok, nebo...“

„Obávám se, že Lentolo a ostatní naši spojenci už moc dlouho nedovolí, abych svou dceru...“ kousla se do rtů a doufala, že Florence její překnutí přeslechla, „abych Mariannu, kterou miluji jako vlastní dceru, dále sama vychovávala. Její příchod nám ohlásilo sanctum, ona je něčím výjimečným. Lentolo by mohl usilovat o to, aby ji vychovával podle vlastních představ. A poté, až zemřu, by stanula v čele řádu žena, která by udělala všechno, co si on a kardinál přejí.“

„Vy mi ji svěříte?“ Florence přemohlo dojetí.

„Ano. Neexistuje jiný člověk, kterého bych znala déle a lépe než právě tebe, Florence. Budeš jí dobrou matkou a vychováš ji tak, jak jsem já vychovala tebe. Slib mi to.“ Gregoria viděla, že schovanka váhá. „Jakmile se Jean vrátí a přivede tvého syna k nám, hned ho vyléčíme a pošleme k tobě. Do té doby věnuj své mléko Marianně a starej se o ni, jako by byla tvé vlastní dítě.“

Florenciny oči se vlhce zaleskly. „Budu ji milovat jako vlastní krev, to přísahám. A budu Mariannu chránit vlastním životem před každým nebezpečím, které by jí mohlo hrozit.“ Vstala a zvedla dítě z postýlky, políbila je a podala Gregorii.

„Tím se z tebe už teď stala serafínka, Florence. Anděl strážný.“ Abatyše cítila teplo malého dětského tělíčka a už teď jí představa, že dceru brzy nebude moci ani vidět, ani slyšet nebo cítit, připadala naprosto nesnesitelná. Nebylo však jiné řešení, pokud Marianna neměla upadnout do nesprávných rukou.

„Obě vás pošlu k jednomu vzdálenému příbuznému svého otce. Žije v Alsasku. On vás přijme, i když mu za to budeš muset pomáhat s domácností. Takovou dobrou počtářku, jakou jsi, bude při obchodech velice potřebovat.“

„Kdy mám vyrazit?“

„Nejpozději do týdne, Florence, možná dříve. Bude to tak lepší. Jedna ze serafínek tě bude doprovázet.“

Florence přikývla, vzala si poznámky a zamířila ke dveřím. „Poprosím Sarai, aby mi pomohla. Dá mi pár hodin výcviku, abych mohla malou sestřičku chránit tak, jak si takový malý poklad jako ona zaslouží.“

Florence vyšla na dvůr a začala hledat velitelku serafínek. Neuniklo jí, jak se abatyše přeflekla, a všimla si i jejího nedokonalého pokusu, když to chtěla zamluvit. *Jako vlastní dceru.* Tím jí najednou bylo všechno jasné. Když se uzdravila, hodně se o Mariannu starala, dávala jí prs, protože

nemohla krmit vlastního syna, a přitom jí neuniklo, že holčička má Gregoriiny oči. Měly nezvyklou šedohnědou barvu. Zpočátku o tom nepřemýšlela, dokonce ani tehdy, když měla pocit že u holčičky vidí jistou podobnost s Pierrem a monsieurem Chastelem. Když má člověk před sebou malé děti, dokáže představivost stvořit hotové divy.

Nyní však...

Florence se pousmála, a dokonce měla radost, že láska těchto dvou lidí, k nimž cítila tolik náklonnosti a úcty, stvořila něco tak zázračného. *Tvé tajemství u mne zůstane bezpečně skryté*, slíbila němě Gregorii. Zamávala na Sarai která právě procházela přes dvůr, a rozběhla se k ní.

XXI.

KAPITOLA

Rusko, Petrohrad, 2. prosinec 2004, 20.01 hodin

Eric seděl před krbem v obývacím pokoji a zíral do plamenů. Jestli na světě existovalo nějaké místo, kde člověk mohl dokonale zmizet, byl to právě Petrohrad. Alespoň on lepší místo nikde nenašel. V Rusku jste mohli, když bylo zapotřebí, podplatit prakticky kdekoho. Penězi se zde stále ještě dalo dosáhnout mnohem víc než v západní Evropě.

Měl štěstí, hodně štěstí. Kdyby nákladák s vysokou plachtou neprojížděl ulicí právě v tom okamžiku, kdy se řítíl z okna, a kdyby na něm nepřistál, tak by teď ležel buď s rozbitou lebkou na patologii někde v Itálii – nebo v řetězech v jednom ze Zanettiniho sklepů.

Při útěku z Říma se vědomě vyhýbal všem letištím a nádražím, protože se obával, že tam ho Zanettiniho lidé budou hledat ze všeho nejdřív. Místo toho se vpašoval do autobusu se skupinou německých turistů, později cestoval stopem, a tak se sice pomalu, zato však nepoznán, dostal až do Mnichova. Tam ho na letišti čekal – Anatolovi budiž vzdán dík – kufr s nejnutnější výbavou: cestovním pasem, penězi, šatstvem a letenkou. A nový mobil. Jeho starý přístroj nepřežil přistání na kamionu. Tím ovšem ztratil možnost spojit se se sesterstvem. Eric se proklel za špatnou paměť na čísla a za to, že si Faustitiino číslo jenom vložil do paměti telefonu a nikde si ho nenapsal. Nejen italské, ale i mezinárodní zpravodajské kanály přinesly zprávy o střelbě v paláci. Hovořilo se v nich o nějakém pomateném muži, údajně satanistovi, který si počíhal na oba členy Rotondova rodu, kardinála a kněze, a jednoho z nich zabil. Když Eric poprvé zahlédl tuto zprávu na malé televizní obrazovce v restauraci na nevelkém dálničním odpočívadle, málem se mu zastavilo srdce. Potom však ukázali obrázek atentátníka, kterého soukromá bezpečnostní služba na

místě zlikvidovala. Muže, kterého zprávy prezentovaly jako satanistu, Eric neznal. Zanettini zřejmě neměl zájem na tom, aby se Eric ocitl v hledáčku policie, a našel si místo něho obětního beránka. Brutalita, s jakou byl padre Rotonda zavražděn, světem otřásla. Ovšem kdyby se tentýž svět dověděl o machinacích licoměrného sluhu Božího, tak by Erikovi nejspíš propůjčil řád.

Povzdechl si, vzal do ruky nový mobil, zadíval se na číselník a namáhavě lovil v paměti. Bylo to něco s pětkou, osmičkou a... sedmičkou? Na Faustitiino číslo si prostě nemohl vzpomenout, při vytáčení se již čtyřikrát zmýlil.

Eric si znovu povzdechl a udiveně se podíval ke dveřím, za nimiž se mihl Anatol. Myslel si, že muž už dávno odešel domů. Ten však držel v hrsti chumáč světlých chlupů.

„Co to tam máte, Anatole?“

„Nic. Jen zase nějaká toulavá kočka,“ dostalo se mu odpovědi. „Prosím, neptejte se mě, jak se sem do domu dostala... Okamžitě ji vyhodím na čerstvý vzduch.“

Eric si mimoděk vzpomněl na to, jak v Římě zareagovala na kočku Severina.

„Ne, nechte toho tuláka tady... a postavte mu někam misku s mlékem,“ zavolal na Anatola. „A pak můžete jít domů. Dnes už vás nebudu potřebovat.“

Anatol se obrátil a zamířil opačným směrem, neřekl přitom jediné slovo. I to byl jeden ze způsobů, jak dát najevo údiv.

Eric vstal a přešel k malířskému stojanu, kde na něho čekal rozpracovaný obraz. Byla na něm vidět močálovitá krajina, jakou by snad ani Caspar David Friedrich nenamaloval lépe. Uprostřed, jako kontrast k jasně vytyčeným liniím, stála abstrahovaná, jakoby rozmazaným objektivem viděná mužská postava, z poloviny člověk a z poloviny vlkodlak. Ústa i tlama byly široce rozevřené, tváře a oči svědčily o obrovském utrpení. Vlkodlakova tlapa se muži zabořila do hrudníku a pevně svírala jeho srdce.

Eric vzal bělobu, smíchal ji s trochou hnědé barvy, pak přidal žlutou a přikreslil na obraz nadrozměrný měsíc v úplňku, lesknoucí se bělobou jako slonovina. Snažil se přenést na plátno vlastní strachy a hrůzy, ale nedařilo se mu to. Eric se však nevzdal. Zašel do garáže a po chvilce se vrátil s maličkými zahradnickými hráběmi, jimiž Anatol uhrabával cestičky. Eric je zarazil do plátna a udělal jimi hluboké zářezy, pod nimi namaloval

prudkými, nespoutanými pohyby tmavě rudé potoky krve, pak ustoupil o několik kroků dozadu a... nic. Žádná reakce.

Sundal obraz ze stojanu a vložil ho do obrovského krbu. Trvalo jenom několik minut, než plameny začaly plátno olizovat, přitom vysoušely olejové barvy a hned je sežehly. Člověk i bestie skonali ve stejný okamžik. Eric přesto necítil úlevu. „Zasraný obraz,“ zabručel a vrátil se zpátky do křesla. Terapie v podobě malování přestávala zabírat. Nejenže ho nezbavila obav, ale ani ho nepřivedla na jiné myšlenky, aby při nich jakoby sám od sebe dospěl k řešení všech problémů.

Nenašel mládě. Měl v patách Zanettiniho a jeho stoupence. Někde venku se shlukovali dlaci a vytvářeli malé či větší bojůvky. Justine byla mrtvá, Severina zmizela. Jak se vede Leně, to věděla jenom Faustitia. A s tou se nemohl spojit. *Všechno je to k posrání.*

Nalil si vodku a přidal do ní kapku osvědčeného léku. Ach, proč tak skrbřit – hned po ní následovala druhá kapka, aby ho nápoj dokonale vyřídil. Chtěl se na chvíli odpoutat od rozumného uvažování, nechat mozek, aby se jen tak vznášel a na nic nemyslel, chtěl ze sebe setřást noční můry. Odhodlaně do sebe převrátil namíchaný svérázný koktejl, potom přisunul křeslo blíže ke krbu a díval se, jak plameny pozvolna odumírají.

* * *

Zařinčení skla ho rázem vrátilo do skutečnosti. V kuchyni se rozbilo něco skleněného.

Eric uchopil pistoli a šel se tam podívat, i když měl smysly stále ještě zmámené alkoholem a drogou. Kdyby dokázal situaci střízlivě posoudit, dospěl by k názoru, že vytáhnout v takovém stavu do boje je hotovou sebevraždou. Naštěstí nebyl střízlivý.

Když vešel do kuchyně, uviděl rozbité okno, jímž zimní vítr zanášel do místnosti sněhové vločky. Mříž před oknem zůstala nedotčená, mezi železnými tyčemi nemohl nikdo proklouznout dovnitř. Eric se mírně uvolnil a hledal předmět, který tu škodu způsobil.

Na podlaze něco leželo. Byla to... cihla, k níž byla přivázaná obálka přelepená lepicí páskou. „Existuje i emailová pošta,“ zabručel a sklonil se k nálezu. „Doufám, že to zase nejsou nějaké...“ Rozvázal šňůrku a otevřel obálku. Jak již tušil, byla v ní pozornost, kterou nenáviděl: fotky, na nichž ho bylo vidět.

Tentokrát pocházely z incidentu v Římě. Krčil se za autem, zabiják stál na kapotě a střílel skrz ni pod sebe, další dva snímky ho zabíraly hezky zblízka, čtvrtá fotka... Erikovi se roztřásla ruka.

Na snímku byl vidět s Rotondovou mrtvolou. Fauve si vyčíhl přesně ten okamžik, kdy Eric mrtvolu nakopl a mrští tělem k obráncům.

Eric se posadil na stůl a vybavoval si v paměti, co tam přesně zažil. Ne, nebyl tam nikdo, v danou chvíli nikoho nikde nespatriil. Chlapa s fotoaparátem by přece musel vidět. Při záběrech před muzeem musel Fauve stát těsně za Severinou – že by tam byla nainstalovaná sledovací kamera? Ne, to nedávalo smysl – při záběrech z místnosti ho někdo fotil z chodby mezi nohama útočníků.

Samozřejmě ani tentokrát nechyběl maličký, na pohled neškodný lístek, na němž se dočetl: *Se srdečným pozdravem Fauve*. Stejný rukopis. Eric přičichl k papíru a neucítil nic, co by mu pomohlo vystopovat odesílatele. Do této chvíle Fauvea úspěšně vytlačil z paměti. Fauve znamená francouzsky šelma a jako šelma se teď opět přičlenil ke všem ostatním problémům. Byl tam v dobré společnosti. „Zatracené svinstvo.“

Eric prošel přízemím a přezkoušel veškerá okna jedno po druhém, všechna však byla zavřená. Nakonec se vrátil zpátky do obývacího pokoje, protože nutně potřeboval ještě jeden pohárek vodky.

V jeho křesle ležela zkroucená běžově zbarvená kočka a spokojeně předla. Užívala si tepla ohně, otírala si hlavu o potah a obdařila ho zvědavým pohledem.

„Zmizni,“ nařídil jí Eric a kráčel ke křeslu. „To mám z toho, že jsem se stal sentimentálním. To je moje místo.“

Kočka seskočila dolů, vyhoupla se na příborník, od něho se odrazila a elegantním skokem přistála na krbové římse. Tady nahoře se cítila před nevrlym hostitelem v bezpečí a nemusela se vzdát pohodlí tepla. Pyšně se procházela po úzké kamenné římse, potom si lehla a nechala tlapy viset přes okraj dolů. Její chování byla jedna velká provokace.

„Drzá potvoro. Chovej se slušně, nebo nakonec odsud přece jen poletíš!“ Erikovi ztěžkly údy, cítil se unavený a neměl chuť honit se po bytě za kočkou, když byly jeho reakce navíc silně poznamenané kapkami a vodkou. Mimochodem, vodka: nalil si a druhou rukou hodil fotky do plamenů.

„To bychom měli.“ Rozladěně mlaskl jazykem a znovu se podíval na kočku. Měla hlavu podobnou maličké lvici, to, jak se chovala, jí propůjčovalo nádech něčeho vznešeného a majestátního, to jí musel přiznat.

Hlavou mu projela myšlenka.

Lvi!

Byl to šílený nápad, zřejmě pramenil z toho, že momentálně neměl jediný rozumný plán, netušil, co dál, ale většinu divokých zvířat, která nebyla v zoo nebo v národních parcích, člověk našel v...

Ta myšlenka ho najednou dokonale probírala. Postavil vodku na stůl a pospíchal nahoru do pokoje. Narychlo si sbalil kufr.

Francie, Saugues, 3. prosinec 2004, 22.07 hodin

Člověka se na některých místech občas zmocnil pocit, že už tam kdysi jednou byl. Přesně takový pocit Eric prožíval, když stál v Saugues, přes rameno měl přehozený námořnický pytel a v ruce sportovní tašku. Zadíval se na zimní *Tours d'Anglais*, Anglickou věž, která se v místěčku, kde převažovaly nízké ploché střechy a kde žily jen dvě tisícovky duší, vyjímal jako naprosto cizí těleso. Na Erika působila jako kosmická loď, která havarovala a kokpitem se zabořila do země. Nepřestával se divit, jak je možné, že cirkus Fratini zabloudil do těchto končin, kde řidiči naložených tahačů před každou zatáčkou hlasitě troubili a modlili se, aby z druhého směru proti nim nikdo nejel.

Nechal stát porsche cayenne nedaleko věže, potuloval se opuštěnými uličkami, v nichž panoval pouze ledový vítr, a rozhlížel se po nějaké kavárně nebo baru, kde by mohl získat o cirkusu nějaké informace. Ani hotel nebo penzion by nemusely být špatným zdrojem. Naštěstí o tomto kraji leccos věděl, proto se preventivně vybavil teplým prádlem. Chlad nedělal jeho svalům dobře.

V *La Tourelle* konečně našel to, po čem pátral. Malý hotýlek vypadající jako věž, který se sice mohl chlubit jenom jednou mizernou hvězdičkou, zato však nabízel útulné prostředí, jak mu napověděl rychlý pohled oknem zvenčí. *Dirigé par la famille Maizière depuis 1789*, spravován rodinou Maizièrových od roku 1789, stálo na štítu nade dveřmi. To budilo důvěru. Eric vstoupil dovnitř, odložil si zavazadla v hale a pohlédl na hoteliéra. Muži mohlo být takových pětapadesát let a se železnou odhodlaností bránil tradici malého úzkého knírku pod nosem. Měl na sobě starý károvaný pulovr a pod ním košili, krátké špinavě blond vlasy mu rašily už jen v zátylku a po stranách lebky, klasický střih v podobě vavřínového věnce. „*Bonsoir*, monsieur Maizière. Máte pro mě pokoj?“

„Zajisté, monsieur. Můžete si vybrat podle libosti, protože v těchto dnech,“ kývl na ulici, „u nás právě není vrchol sezóny.“ Sáhl pod pult,

přičemž Erikovi proběhlo hlavou, že třeba odtamtud vytáhne brokovnici, a položil klíč od pokoje na ohmatané, poškrábané dřevo stolu, který sloužil zároveň jako bar i recepce. „Voilà, monsieur. Můžete mít dvojku.“

„Mockrát děkuji.“ Vzal si klíč.

„Co se stalo? Vypovědělo vám auto?“ Maizière se usmál a ukázal zuby zbarvené nikotinem a kávou. „Můžu vám doporučit vynikajícího mechanika.“

„Není třeba, jsem na dovolené a prostě jen tak projíždím Francií. Udělal jsem si takové improvizované prázdniny.“

„Cože?“ Maizière si zapálil cigaretu, nemohl jeho slovům uvěřit. „A to si vyberete právě zimu, abyste se porozhlédl po Gévaudanu?“ Zasmál se. „Promiňte, ale to je... *Mon dieu! V zimě!*“

„Touhle dobou je tu méně turistů. Já bych chtěl především poznat kraj. Rád objevuji něco, co neznám.“

Maizière stlačil pípu, načepoval pivo a postavil je před Erika. „Má poklona, monsieur. To jde na účet podniku. *Voilà pour votre peine. Vous l'avez bien méritée!* Za vaši námahu. Zasloužil jste si ho!“ Sám si načepoval další a přitukl si s Erikem. „Musíte být dobrý řidič, když jste to sem po těch cestách zvládl.“

„Spíš mám dobré auto.“ Eric se pousmál. Tenhle typ člověka se mu opravdu zamlouval. Pozvedl sklenici, připil mu na zdraví a hned si dal další doušek. „Řidiči nákladáků jsou nejspíš ještě mnohem lepší než já.“

Společně se znovu zasmáli. Muž se podíval na Erikova zavazadla. „Nejdříve se pořádně zabydlete, monsieur. Potom přijďte dolů, manželka vám připraví něco dobrého k jídlu.“

„To je slovo do pranice.“ Eric vzal zavazadla a vynesl je po úzkém schodišti nahoru, schody pod jeho váhou úpěly a vrzaly. Procházel kolem nesčetných obrázků z 18. a 19. století, na nichž byly zachyceny dobové kresby bestie. Na některých z nich byli vidět tvorové, kteří mohli za původ vděčit pouze malířově fantazii a podobali se spíše ovčáckému psu než vlku. Jiné naproti tomu vystihly vnější podobu bestie velice dobře, tehdejší očití svědkové ji museli přesně popsat.

V pokoji, v němž byl ubytovaný, také uviděl na stěně olejomalbu. Byl na ní muž s dvouhlavňovou mušketou. Jednu nohu měl položenou na těle obrovitého vlka, všude kolem něho postávala řada šlechticů. Nápis pod obrazem zněl: *Le bon chasseur, Monsieur Jean Chastel, qui a tué la bête.* Skvělý lovec Jean Chastel. Muž, který zabil bestii.

Eric nemohl od obrazu odtrhnout oči. Zdálo se mu, že ho snad osud přivedl na místo, kde se setkal s prvním člověkem jejich rodu, který se

vydal na lov bestie, i když se jejich setkání odbylo jen v podobě postavy na plátně. Pustil tašku a námořnický pytel na zem, natáhl ruku a pohladil obličej postaršího muže s dlouhými, zvlněnými bílými vlasy.

Dokončím, co jsi tady začal, slíbil mu, pověsil si G3 se složenou opěrkou k tělu a zakryl ji kabátem. Na tuto výpravu si s sebou vzal dvě pistole navíc, měl je připevněné na zádech k opasku. Potom se vrátil dolů do haly, kde mu hoteliér mezitím načepoval do sklenice další pivo.

Hostinský na něho kývl. „Eh, monsieur...“

„Von Kastell.“

„Ó la la, vy jste německý šlechtic?“ Houkl přes rameno do kuchyně, odkud mu ženský hlas něco odpověděl. „Ovčí sýr bude hned hotový.“ Přejel hnědýma očima po Erikovi odshora dolů. „Zůstanete v Saugues dlouho?“

„Možná ještě zítra. Uvidíme, co se tu dá objevit.“

„No, celá řada věcí, řekl bych.“ Muž se zasmál. „Věž, muzeum bestie... a zítra je kromě toho taky trh s telaty.“ Z kuchyně se ozvalo zvonivé cinknutí, hoteliér zmizel a vrátil se s talířem, ze kterého se šířila pronikavá vůně. Sýr byl usazen na opečeném chlebě, napůl se roztopil a roztekl se po salátu. Byla to lahůdka už na pohled. „*Voilà et bon appetit!*“

„Dobrou chuť mám už teď, monsieur Maizière.“ Eric zůstal stát u pultu – po dlouhé jízdě byla chvilka, kdy stál, hotovým balzámem. Pomalu jedl a dokonale si jídlo vychutnával. Byl to druh ovčího sýra, jaký v Německu není k dostání, a spolu se salátem, opečeným chlebem a piniovými jádryčky představoval pro jeho jazýček nezvyklý svátek.

„Viděl jste obrazy na schodišti?“ Maizière si nalil malého panáka, a když Eric přikývl, pokračoval: „To je bestie, která se u nás před více než dvěma sty lety toulala po lesích. Byly to úděsné časy...“

Eric mávl rukou. „Na to zapomeňte, monsieur Maizière. Já nevěřím pohádkám, které jsou dobré akorát tak pro strašení malých dětí. Já raději zkoumám neznámé končiny a tamější kuchyně.“ Ukázal na salát. „Chutná to skvěle, přímo neskutečně,“ pochválil ho, aby odvedl hovor na jiné téma.

„*Merci.*“ Muž se rozzářil. „A bude toho ještě víc. Hned dostanete kuřátko zapečené se sýrem, k němu pár brambůrků, potom ananasový kompot, a aby se vám dobře trávilo, tak i skleničku Eau de Vie.“

„Krmíte všechny hosty až k prasknutí?“

„*Non*, my prostě rádi vaříme.“ Maizière ho spokojeně pozoroval. „Víte, kdyby napadlo trochu víc sněhu, určitě byste sem k nám nedojel. Závěje dokáží dokonce i místní svést z cesty tak, že skončí v příkopě.“

„Ale řidiče cirkusu ne.“ Eric využil příležitosti, aby se nenápadně dostal k hlavnímu tématu. Co jenom Francouzi s těmi bagetami dělají, že mají takovou báječnou chuť?

„*Oui*, ti sem jezdí každým rokem. Udělají si sem zajížd'ku, když jedou na jih do tábora, kde pravidelně přecházejí zimu.“

„Aha. Ale jsou i méně náročné cesty, nemám pravdu?“

„Jistě. Ale kolem nich nenajdete takovou krásnou krajinu, jakou tu máme my. A pokud vím, má tady jeden z majitelů strýce. Nebo tetu? No, prostě někoho, koho jednou ročně přijede navštívit.“ Zvedl hlavu a zadíval se ke dveřím. „Ohó, zmýlil jsem se. Nejste jediný člověk, který se za takového svinského počasí odvážil vyjet na cesty.“

Eric nepřestal žvýkat a za hoteliérový řeči otočil hlavu a zahlédl, jak se za oknem hotelové místnosti mihla ženská postava s tmavě rudým šátkem na hlavě, která se bránila náporům větru. Zůstala stát před vchodem do hotelu, podívala se na svítící reklamu a vešla dovnitř.

Eric zapomněl žvýkat.

Nechápavě se díval ženě do tváře.

Severina!

„Tak tady jsi,“ pronesla s úlevou v hlase a popošla k němu blíž. Sníh, který si smetla z bílého kabátu, rychle roztával na teplé podlaze. Severina si sundala zasněžené brýle a uhladila si světlé vlasy, které jí vyklouzly zpod šátku. „Už jsem se viděla, jak budu celou noc lítat po vesnici a hledat tě.“

Maizière se usmál a vyčkávavě se na Erika podíval.

Ten nebyl schopen říct jediné slovo. Žádné slovo nebylo schopné vyjádřit, co v tomto okamžiku pociťoval: směsici šoku a radosti. Srdce mu bušilo třikrát rychleji než normálně, měl obavy, že se mu na chvíli úplně zastaví krevní oběh. Myslel si, že Severina bude nejspíš někde v Římě, doufal, že je v bezpečí u sester. V nejhorších nočních můrách ji viděl, jak leží mrtvá v nějaké uličce, v hrudi má zakrvácené otvory, kudy jí střely pronikly do těla, oči široce rozevřené. Nepodařilo se mu spolknout salát, aby byl vůbec schopen vypravit ze sebe kloudné slovo.

Severina mu padla kolem krku. „Ach, mám hroznou radost, že tě zase vidím. Máš už nějaký pokoj?“

„Ano,“ zaskřehotal Eric. Naprosto jednoznačně z ní opět vycházela ta samá vůně, na jakou byl u Severiny zvyklý, o tom nebylo pochyb. Jak se jí vedlo, jak ho našla? To, že se tu najednou objevila, vyvolávalo tisíce otázek, na které chtěl dostat odpověď. Pokud možno na všechny najednou – a především okamžitě! Sundal si její ruce z krku a dopřál si doušek piva.

„Měli bychom si promluvit.“ Eric se obrátil na Maizièrehu. „Přinesete nám, prosím, jídlo nahoru?“

„Pro mě to samé, co pro něho,“ objednala si Severina a popošla ke schodišti. Tam objevila obrazy a zvedla obočí. „Svatá dobroto! Octli jsme se snad ve vesnici, která jako by vypadla z nějakého hororu?“

„*Non, madame*. Bestie je už dávno mrtvá.“ Maizière se od srdce zasmál. „Ale lidé občas zahlédnou její stín v lesích. Řekněte manželovi, aby si na vás dával dobrý pozor.“

Eric vyšel za Severinou po schodech do patra, zavřel dveře a opřel se o ně.

Severina si vysvlékla kabát a přehodila ho přes židli, nasadila si na nos brýle a usmála se. „To jsem tě ale překvapila, nemám pravdu?“

„Dalo by se to tak říct!“ Upřeně na ni zíral – a ke svému údivu si uvědomil, že cítí touhu sevřít ji v náručí. Značně se mu ulevilo, když ji najednou znovu uviděl a zjistil, že se jí nic nestalo. A navíc se zaradoval, že i když je obklopený řadou nevyřešených problémů, má blízko sebe člověka, kterému může plně důvěřovat. Ale pozor: ono kouzelné slůvko znělo: *účelové spojení*. „Jak jsi mě našla?“ Zase si tykali.

„Nedokážeš si to domyslet? Pomohly mi jeptišky. Copak jsi s nimi mezitím nemluvil?“

„Ne, ztratil jsem jejich číslo. Rozbil se mi starý mobil. Takže tě našly?“

„To ano.“ Sundala si z hlavy šátek a uhladila si jím dlouhé vlasy, obličej se jí zachmuřil. „Ale, Eriku, ony... poslaly mě k tobě, abych ti řekla něco důležitého. Myslely si, že bude lepší, když to uslyšíš z úst někoho, koho znáš... z úst dobré přítelkyně.“

Eric polkl. „Stalo se něco s Lenou?“

„Nepřežila nějakou proceduru, která byla součástí léčby. Řád se pomodlil za její duši.“

Jsem silnější než lidé, zajásala v něm bestie. Jestli mě budete chtít vyhnat, stáhnou vás všechny s sebou na smrt.

„Ne!“ Erikovy rty se téměř nepohnuly. Strnule upíral oči na Severinin obličej a zoufale čekal, že řekne, že se spletla. Bestie zase zvítězila a poslala Lenu na smrt.

Z těla mu vyprchala veškerá síla, zhroutil se na židli vedle malého psacího stolku, opřel se o něj lokty a zabořil tvář do rukou. V hlavě měl úplně prázdno, někdo mu vygumoval mozek a přemaloval ho Leniným obrazem. Usmívala se na něj, najednou se však z ní prodrala na povrch bestie a hlasitě zavyla. Leninými vnitřnostmi a krví nakreslila krvavě rudé pozadí a pak se rozplynula.

Ucítil na ramenou Severininy ruce a nepřál si nic jiného, než aby tím, kdo za ním stojí, byla Lena. „Je mi to líto,“ zašeptala. „Je mi to neskutečně líto.“

Eric bojoval s bolestí a vztekem, city hledaly cestu, kudy vyrazit ven. Znenadání začal vzlykat, bolest ho přemohla a z očí mu vytryskly slzy. Vzlykání přerostlo v usedavý pláč, který stále nabíral na síle a hlasitosti, až se mu z hrdla vydral žalostný výkřik.

Severina si stoupla vedle něho, oběma rukama ho chytila za hlavu a přitiskla si ji k břichu. Hladila ho po vlasech a dodávala mu pocit bezpečí, který ve snech očekával od Leny.

Nakonec sáhl po náhražce, kterou mu nabídl, objal ji a zmáčel jí tmavě modrý svetřík slzami. Plakal, dokud ze sebe nevyplavil poslední slzu.

Unavený a vyčerpaný se zvedl a políbil Severinu na čelo. „Děkuju ti,“ zašeptal a vrhl se na postel. Severina si lehla vedle něho a přitiskla si ho k hrudi, Eric ji objal a chytil se jí pevně jako klíště. Hledal oporu a teplo. Hledal Lenu.

Severina ho políbila na černé vlasy. „Už jsi zase v pořádku?“

Zvedl hlavu, nedokázal jí dát upřímnou odpověď. „Jak se to vlastně stalo?“ zeptal se. „Jak zemřela?“

Severina mu pravou rukou podepřela hlavu. „Mohl za to její krevní oběh. Nebyl pořádně stabilizovaný, srdce jí neustále vynechávalo.“

„Kolik ti toho jeptišky řekly?“

„O tom, do čeho ses zapletl?“ Severina zapřemýšlela. „V podstatě skoro nic. Uprchla jsem z tvého domu a jenom jsem utíkala dál a dál, nemám tušení, jak dlouho. Jeptišky mě našly a chtěly vědět, co se stalo, a já jsem jim řekla všechno, co jsem si z toho dne, kdy jsme zažili tolik příšerných věcí, pamatovala. Sestry mi ošetřily rány a vzaly mě na pár dnů k sobě. Potom mě poprosily, abych se rozjela za tebou a řekla ti o Leně. Když se za tebou rozjedu já, bude to prý nejméně nápadné, protože ony v té době nemohly z Říma. Po Rotondově vraždě tam všude nastal hrozný poprask.“

Eric mlčel, upřeně pozoroval vzorované závěsy, které se díky světlu zvenčí zprůhlednily a vrhaly jemné vzory na všechno, co bylo uvnitř pokoje. Severinina kůže vypadala, jako by na ní měla tetování. „Jak jsi mě našla?“

„Jeptišky zjistily, žeš odletěl z Mnichova do Petrohradu a odtamtud jsi pak letěl do Clermont Ferrandu. Nebylo těžké zjistit, že jsi byl v půjčovně aut na letišti. Jediné porsche cayenne, které tam měli, sis vzal ty.“

„Zřejmě jsem jeptišky poněkud podcenil.“ Eric žasnul, jak přesně dokázaly sledovat jeho kroky. Když přišlo na sledování osob, měly v tom zřejmě bohaté zkušenosti.

„Ale co ty tu děláš, Eriku?“

Ozvalo se zaklepání na dveře, Maizière jim přinesl jídlo, Severina mu vzala táč z rukou a přinesla ho na stůl.

Eric měl hroznou žízeň, vstal a přešel k malému umývadlu. Sprcha v pokoji nebyla, i záchod byl někde na chodbě. Otočil kohoutkem, nabral vodu do dlaní a napil se z nich, pak si postříkal obličej a nechal vodu stékat po krku na záda.

„Lenin vrah je s největší pravděpodobností tady v Saugues,“ řekl nakonec a otočil se k ženě. „Ty zůstaneš v hotelu, Severino.“

„Ne, já tu určitě nezůstanu.“ Posadila se ke stolu a nabrala si trochu salátu. „Ale teď mě nech, ať se nejdříve trochu najím, protože mám příšerný hlad.“

Ani se nestačila podívat, najednou stál přímo vedle ní a držel ji za ramena, ve světle hnědých očí se mu nebezpečně zablesklo. „Už jednou jsi málem zemřela, Severino! A proč? Protože jsi byla blízko mě. Nechci ztratit další ženu, ke které něco cítím.“

Ženin obličej se při jeho prvních slovech nejdříve zachmuřil, potom však pochopila důvod, proč je k ní tak hrubý. Usmála se. „Neměj strach, Eriku. Jak jsi viděl, nějakou tu kulku ještě snesu.“

„Mělas štěstí, Severino, a to není věc, na kterou by se člověk mohl spolehnout.“ Pustil ji a všiml si, že ji svým chováním a prudkostí vyděsil. „Promiň mi to, prosím... Já jenom... Musím se tady postavit tváří v tvář protivníkovi, který je něčím zcela výjimečným. Potom se vrátím do Říma a tam mi jeptišky dají lék... proti mému utrpení.“

„Sanctum.“

„Ty... ty o tom víš?“

„Jedna z jeptišek mi o tom všechno řekla.“ Ukázala ke kabátu, který sklouzl ze židle na zem. „Dala mi s sebou jednu malou tubu. Prý pro tebe. Že prý budeš vědět, co s tím musíš udělat.“ Vložila si do úst kousek sýra. „Nerozumím pořádně všemu, co se v posledních dnech přihodilo, nebo co je na tom... na tom sanctu tak zvláštního. Ale pochopila jsem, že jsem se stala součástí nějaké velké věci.“ Usmála se na něho. „Akceptovala jsem skutečnost, že se o té hře, kterou s jeptiškami a bůhvíkým ještě hraješ, nikdy nedozvím celou pravdu. To je v pořádku. Stejně by to nejspíš přesahovalo moje chápání.“

Eric si sedl vedle ní a stiskl jí paži. Bylo mu s ní dobře. „Děkuju. Až bude po všem...“ zarazil se. Původně chtěl říct, že jí prozradí celou pravdu. „Potom společně dotáhneme *abstract axpression* k dokonalosti.“ Políbil ji na čelo. „Měli bychom se pospat.“

„To bychom měli. Ale teprve až se pořádně najím,“ dodala Severina a s chutí se pustila do jídla.

„Co bude s našim účelovým společenstvím?“ zeptal se jí.

Severina si vsunula do úst další kousek sýra. „Vyškrtni z něho slovo *účelový*, Eriku. Jsem tu kvůli tobě, to je v této situaci naprosto samozřejmé.“ Ukázala vidličkou z okna. „Kromě toho, tady mě můj bývalý nikdy nenajde. Nedělej si starosti.“

Eric zalehl do postele a díval se, jak jí. Hlavou mu přitom vířily nejružnější myšlenky. Lenina smrt, hledání mláděte, možný konec vlkodlačího prokletí.

A znovu a znovu se nepřestával divit, jak to, že ho Severina a sesterstvo dokázaly najít. Když se to podařilo jim, mohlo se to podařit i jiným. Zanettini se určitě jen tak nesmíří s porážkou, možná ví o spojení mezi ním a Severinou.

Žena dojedla, očistila si u umyvadla zuby, otřásla se zimou a vklouzla za ním pod peřinu. Spodní prádlo si nechala na sobě, protože v pokoji bylo dost chladno. „Dobrou noc.“

„Také ti ji přeji,“ odpověděl Eric a zívnu, potom zhasl světlo.

Když si byl jistý, že Severina hluboce a tvrdě spí, vyklouzl z postele, navlékl si na teplé prádlo oděv, ve kterém chodíval do akce, popadl zbraně a vykradl se z místnosti. V pokoji byla ve větším bezpečí, než kdyby byla s ním.

XXII.

KAPITOLA

18. květen 1768, Marseille, jižní část Francie

Hrabě si útěk připravil lépe, než Jean zpočátku předpokládal. Hora kufrů, o níž jim podal zvěď zprávu, ho měla varovat. Stopa nejdříve vedla do Livorna, kde hrabě – jak Jean zjistil – nastoupil na středně velkou loď jménem *Fortuna*. Jako člověk z hor neměl Jean ponětí o tom, jak se nejružnější typy lodí správně označují, on je prostě rozděloval na malé, střední a velké.

Lidé mu řekli, že *Fortuna* měla namířeno do Marseille, takže si i on opatřil místo na lodi, která ho tam měla dopravit. Cestou málem vyzvracel duši z těla, každá vlna mu v žaludku vyvolávala příšernou nevolnost.

Když celé martyrium zdárně přečkal, dorazil do Marseille – a tam neobjevil po *Fortuně* sebemenší stopu. Buďto hrabě lidem v přístavu zaplatil, aby svedli případné pronásledovatele z cesty, nebo přiměl námořníky, aby během plavby změnili kurs. Samozřejmě, byla tu ještě možnost, že se loď potopila... ale tomu Jean nemohl a ani nechtěl věřit. Ačkoliv k tomu měl jen pramálo chuti, pronajal si malý pokojík v hostinci přímo u přístavu, odkud měl dokonalý výhled na všechny lodi, co do Marseille připlouvaly.

Někdo zaklepal na dveře.

„Ano?“

„Monsieur Chasteli, to jsem já,“ uslyšel důvěrně známý hlas mladé ženy. „*Judith*?“ Spěšně se zvedl, otevřel dveře a nevěřicně se zahleděl do šedozelených očí serafínky. Měla na sobě světle modré šaty, na nich lehký svetřík a vestu, na nohou pevné vysoké boty. Obličej jí zhnědl opálením, šátek, který jí chránil hlavu před slunečními paprsky, byl na okrajích lemovaný věncem zaschlé soli, na zemi vedle ní ležel velký ranec. Zbraň měla podle jeho vzoru zasunutou v koženém pouzdru.

„*Bonjour*, monsieur.“ Unaveně se usmála. „Vysledovat vás byl snadný úkol, ale dohonit vás, to bylo opravdu těžké.“

„Pojď dovnitř,“ požádal ji a udělal jí místo ve dveřích. Nalil vodu do sklenice a nabídl Judith. Nedokázal vypovědět, jakou má radost, že serafinku vidí. „Poslala tě za mnou Gregoria?“

Judith vypila vodu a Jean jí okamžitě nalil další sklenici. „Ne, monsieur, já jsem se přihlásila dobrovolně, abych vám mohla... pomáhat. Serafinky se domnívají, že byste se – při všem respektu, který k vám chováme – neměl s hrabětem střetnout sám.“ Očima přelétla Jeanův neoholený obličej, mastné bílé vlasy, které mu zplihle visely podél tváří. Na čele měl kapky potu. „Je na vás vidět, že vás to pronásledování vyčerpává. Jsem tu, abyste si mohl trochu odpočinout.“

Jean se pousmál a letmo ji pohladil po rameni. „Moc ti děkuju, Judith.“ Věděl, že právě ona má pocit, že mu toho hodně dluží, a to ode dne, kdy ji při pronásledování pantera zachránil před pádem ze střechy. „Přiznávám, že mi druhý pár očí přijde nesmírně vhod.“

„To mám radost.“ Rozzářila se a znovu se napila. „Bála jsem se, že se mě pokusíte poslat zpátky do Říma.“ Rychle mu povyprávěla, jaké novinky přiváží a kam se sesterstvo přestěhovalo. „Ale asi jim nebudeme moci poslat žádnou zprávu. Nevím, jak bych poslovi dokázala vysvětlit, kde ten dům stojí.“

„Tak to bychom si měli pospíšet a rychle hraběte najít,“ poznamenal Jean a posadil se na postel. Pomyšlení na trochu spánku ho lákalo, a když teď s ním byla Judith, mohl si dokonce dovolit pořádně zavřít oči a nemusel být neustále ve střehu. „Jeho loď sem zatím nedorazila.“

„*Fortuna?*“ zeptala se Judith. „Ale ano, ta už připlula, právě před chvílí. Vyptávala jsem se její posádky a jeden námořník mi řekl, že hrabě vystoupil na ostrově Gorgona a čekal tam na nějakou jinou loď. Kam měl odtamtud namířeno, to ale muž nevěděl.“

„Měl u sebe dítě?“

„Jedno dítě a ženu, monsieur, a ta se o dítě starala,“ doplnila Judith zprávu.

Jean poklesl na mysli, místo víry v úspěch se ho začalo zmocňovat zoufalství. Teď už jejich stopu nenajde. Z Gorgony mohla plachetnice dopravit hraběte kamkoliv, od severní Afriky až po Španělsko, nebo do některého přístavu, odkud pravidelně vyrážejí na moře lodi směřující do Severní nebo Jižní Ameriky. „Má nekonečně mnoho možností,“ povzdechl si sklíčeně a zavřel oči. Jestli si bude zoufat, nezbaví se nočních můr, kterými trpěl již dříve a jež ho sužovaly od chvíle, kdy odjel z Říma.

Jednou ho pronásledoval nějaký loup-garou, jindy se zase sám v podobě bestie hnal ulicemi a pobíjel lidi jako dobytek. Skoro každou noc se probudil s čelem zalitým vyčerpáním a bušícím srdcem.

„Monsieur, nejste nemocný?“ Judith mu na zkoušku položila dlaň na čelo.

„Mám horečku, chytil jsem ji, když mě bodl komár ve vesnici, kolem které bylo plno bažin,“ odpověděl Jean, aniž by otevřel oči. Všechno ho příšerně svědilo a škrábalo, silně se potil. Zaslechl, jak Judith vstala.

„Seženu někde pár bylinek, které vám pomůžou. Vydržte, monsieur.“ Ženiny kroky zamířily ke dveřím a ven z místnosti.

Jean upadl do dřímoty a vidiny se hned vrátily. Tentokrát pronásledoval serafínku v hustém lese, byla úplně nahá, krásná a svůdná a on chtěl něco víc než ji jen zabít... Zaúpěl, probral se z polospánku – a spatřil Judith.

„Měl jste v horečce nějaké děsivé sny, monsieur. Ale nestarejte se: horečka je utrpením nejen pro tělo, ale i pro duši.“ Vůbec neupozoroval, kdy se vrátila. Právě míchala v hrnci s horkou vodou bylinky. „Brzy se to zmírní.“

„Ty sny mi nedávají klid,“ řekl Jean chraplavě a vstal. „Mám pocit, že neustanou dříve, dokud hraběte konečně neuvidím ležet mrtvého u nohou.“ Nedíval se na ni, protože měl stále ještě před očima ženino nahé tělo. Tak svůdné, tak žádoucí. Aby odvedl myšlenky jinam, rychle řekl: „Budeme sledovat poslední stopu, která nám zbyla.“

Judith přecedila nápoj do džbánu. Použila k tomu hrubé sítko, pak nalila trochu kalné tekutiny do poháru a podala ho Jeanovi. „Prosím, monsieur. Přinejmenším vám to zažene horečku. A možná i noční můry.“ Povzbudivě se na něho usmála a Jean se napil. Nápoj mu opravdu chutnal. „Jakou stopu, monsieur?“

Jean se zhluboka nadechl. „Pojedeme do Montpellieru a odtamtud na sever, do mé vlasti. Promluvíme si s jeho otcem, markýzem de Saint-Alban. Už jednou mi pomohl, možná...“ Odmlčel se. „Ale možná ještě předtím, než se k němu rozjedeme, najdeme nějakou jinou stopu.“

Judith se na něho vyčkávavě zadívala.

„Nedaleko Villefortu má hrabě vlastní zámek. Leží v jižní části Mercoirského lesa,“ vysvětloval. „Tam se zastavíme nejdříve, teprve potom navštívíme markýze. Nedovolím hraběti, aby s dítětem unikl.“ Dopil vývar. Cítil, jak se mu s každým douškem vrací víra v úspěch. „Dej mi ještě trochu, Judith. Zdá se, že mi to pomáhá.“

1. červen 1768, nedaleko Villefortu, jižní část Francie

Jean a Judith projížděli hustým, ponurým Mercoirským lesem. Cesty se podobaly spíš vyšlapaným stezkám a rozhodně by si je nikdo nedovolil označit za dobré. Vedle uzoučkých průseků číhala tmavě zelená divočina, kterou se na koni nedalo projet, a na světlejších místech tu a tam vytušili hluboké příkopy a bažiny.

Ponurá atmosféra, která se kolem nich rozprostírala, je oba tísnila. Jeli mlčky a naslouchali každíčkému zvuku, každému šelestu a prasknutí v okolních křovinách.

„V tomhle kraji by se špatně lovalo,“ poznamenal Jean nakonec.

Judith se rozhlédla po nepřátelské přírodě v okolí. „Já mám raději město, monsieur. V ulicích a uličkách, nebo pro mě za mě třeba i na střechách, se docela dobře vyznám, ale tady to...“ Otrásla se. „Od této chvíle k vám mám ještě větší respekt, monsieur Chasteli. Pronásledovat bestii v takovém prostředí, to si vyžaduje stokrát víc pozornosti a odvahy než ve městě.“

„To je otázka zvyku.“ Jean na ni kývl. „A člověk si na to zvykne rychle.“

„Vy jste tady vyrostl, monsieur. Naproti tomu já znám jenom Řím.“ Judith se tu necítila dobře, jednu ruku měla neustále položenou na rukojeti pistole.

Cesta se rozšířila, vlhkou lesní půdu vystřídal štěrk, skřípající pod kopyty koní. Jeli k usedlosti, která se před nimi rozprostírala. Ležela o samotě a byla na pohled zcela opuštěná. Před zámečkem stála fontána, v níž nebyla kapka vody, po pravé ruce bylo vidět stáje. Když dojížděli ke vstupní bráně, nikde nezahledli človíčka. Přitom nebylo možné přehlédnout, že se ke schodům někdo blíží.

Teprve když sesedli u úpatí schodiště z koní, otevřela se ve stáji malá branka a vyšli z ní tři mladíci v prostých lněných šatech a krátkých kalhotách. V rukou měli vidle a drželi je způsobem, který měl nahánět strach. To, že Jean a Judith měli dvouhlavňové muškety, jim podle všeho nijak nevadilo.

„*Bonjour*, monsieur,“ pozdravil je nejurostlejší z mladíků, tmavovlasý, statný chlapík, a zastavil se dva kroky před nimi. „Nevypadáte, jako byste byl novým pánem tohoto zámku.“

Jean zakryl údiv. „A kdyby tomu tak bylo?“

Mládenec k němu natáhl špinavou ruku. „Potom od vás dostaneme mzdu za poslední půlrok. Starý markýz nám přestal platit, přestože jsme pro jeho syna a potom i pro vás udržovali zámek v pořádku.“ Zašklebil se a ukázal přitom dvě široké mezery v zubech. „Taky jsme mohli za drahé peníze prodat celé zařízení zámku.“

„Ne, já nejsem nový pán,“ prohlásil Jean. „Jmenuji se Chas... Chasbinal a to je moje dcera. Jsme lovci, jen tudy projíždíme a mysleli jsme si, že bychom tu snad našli nocleh.“

„Můžu vám a vaší dceři nabídnout stáj,“ řekl chlapík zklamaně. Doufal, že se konečně dočká platu.

Jean zalovil v kapse a hodil mu deset livrů. „Můžeme si za ně odpočinout v zámku? Až moc často jsme cestou museli spát ve zchátralých noclehárnách, takže bychom teď místo sena raději vyzkoušeli tu nádheru.“

„I já bych si to moc přála,“ dodala Judith a úchvatně se usmála.

Chlapík si vyměnil rychlé pohledy s kumpány. „Pro mě za mě,“ svolil. „Ale jenom nic nerozbijte.“

Jean vtiskl mladíkovi do rukou otěže, potom se znovu obrátil k budově. „Proč byl zámek prodaný?“

Ted' se usklíbli všichni tři. „Nebyl prodaný, monsieur. Původní majitel ho odstoupil, jak se říká. Přenechal ho věřitelům.“ Chlapík ukázal vidlemi k zámku. „Všechny pozemky v Saint-Alban, v La Tournelle i tady, monsieur. Celý les,“ hroty vidlí se míhaly v nebezpečné blízkosti Jeanova obličeje, „skoro devět tisíc jiter, všechno je fuč. Povídá se, že mladý hrabě nadělal dluhů za půl milionu livrů, monsieur.“

„Ví vůbec někdo, kde teď hrabě pobývá?“

„To by moc rádi věděli i další lidi, kterým dluží peníze. Říká se, že utekl do Paříže, aby se vyhnul vězení.“ Hoch vtiskl otěže do rukou druhému mladíkovi, sundal si od opasku velký svazek klíčů a začal stoupat po schodech nahoru. Podíval se na Judith. „Pojďte, ukážu vám, kde budete spát. Bude se vám to líbit, mademoiselle.“

Judith uchopila ranec a následovala ho ke dveřím. „Vělice ráda.“ Jean se dlouze a nedůvěřivě rozhlédl po usedlosti, stájích i po zemi a pak i on vešel do zámku.

Okamžitě se podivil, proč je vlastně tak podezřívavý. Hrabě byl pravděpodobně někde v Středozeří, možná na Menorce, kde se svého času seznámil s Antoinem. Kdyby markýz o synovi nic nevěděl, představoval by ostrov pro Jeana a Judith nejbližší cíl.

Uvnitř zámku bylo chladno, sluníčko nedokázalo na počátku léta proniknout hrubými zdmi a vyhřát místnosti. Ve všech pokojích, kterými

procházeli, panovala ospalá krása. Nábytek byl přikrytý plachtami, lustry visely ze stropů na dlouhých šňůrách až někam do výše prsou, všechny svíce byly vypálené.

Jean postřehl, že si hrabě zařídil zámek v tmavých barvách. Ty vytvářely výklenky kterých si člověk všiml teprve ve chvíli, kdy kolem nich procházel. Dokonalé vlčí doupě se spoustou míst, kde se majitel mohl ukrýt a napadnout vetřelce zezadu.

Mladík zavedl Jeana a Judith do ložnice v nejvyšším patře. „Voilà, mademoiselle. Pro dnešek je z vás komtesa.“ Usmál se na ni a bylo vidět, že ho při pohledu na krásnou mladou ženu přepadají necudné myšlenky. „A já vám splním každé přání,“ dodal šeptem, aby ho Jean neslyšel.

Judith povytáhla obočí, kolem úst jí pohrával úsměšek. „Komtesa by si s cháskou přece nic nezačínala, nemyslíte?“ zašeptala odpověď.

Muži rázem zmizel z tváře prohnáný úšklebek. „Dávejte pozor, abyste nic nezničili. Zítra brzo ráno si pokoje prohlídnu, a jestli někde najdu škrábanec, nechám si vašeho koně, monsieur.“ Otočil se k Jeanovi a podal mu ruku. Lovec měl co dělat, aby zachoval vážnou tvář.

Jean stiskl podanou ruku. „Dohodnuto. Slibuji, že ani já, ani moje dcera tady nic neuděláme, jenom zalehneme pod deku a budeme spát.“

Mladý muž vyšel ven.

Jean hodil ranec na postel a rozhlédl se kolem sebe. „Vedle je určitě ještě jedna ložnice,“ prohodil k serafínce. „Tam budeš spát ty a já dám dnes v noci našemu mladému příteli pořádně za vyučenou, kdyby se k tobě chtěl příkrást.“

Judith se zasmála. „Podívám se, jestli najdu něco stejně pohodlného jako tenhle pokoj. Připadám si tu jako ve snu.“ Zmizela za dveřmi.

Jean se rozhlížel po luxusním pokoji, strop tady byl dobrých pět kroků vysoko. Na odpočinek nebude ještě mít dlouho ani pomyšlení, nejdříve musí tohle vlčí doupě obrátit vzhůru nohama, jestli někde nenajde stopy, které by jim napověděly, kam se hrabě mohl stáhnout. Do Paříže, na Menorcu, do Afriky – nebo dokonce do Nového světa?

„Vedle je ještě jedna ložnice,“ potvrdila Judith a vrátila se zpátky. „Je tak velká, že by se v ní mohlo vyspat nejméně pět serafínek.“

Jean přikývl. „Tak dobrá. Začneme.“

Postupně prohledali všechny pokoje, jednu místnost za druhou, dívali se za obrazy i za zrcadla, prohrabali knihovnu, proklepali dřevěné obložení na stěnách. Judith sice objevila jednu dutinu a bezohledně ji vypáčila šperhákem, ve skrýši se však neskryvalo nic než prázdný, otevřený trezor.

Hrabě si vzal všechny úspory s sebou a dlužníkům zanechal pouze pozemky a zámky.

Venku mezitím nastala tma, když se unavený a vyčerpaný Jean posadil na postel a ve světle lampy konečně něco pojedl. Judith dál hledala, probírala se především knihovnou.

Jídlo lesníkovi pořádně nechutnalo, každé sousto mu připadalo příliš suché, takže je důkladně splachoval vodou a červeným vínem, které si přinesl ze sklepa.

„Něco tady mám, monsieur!“ Judith vtrhla se zarudlými tvářemi do ložnice a ukázala mu nějaký dopis. „Našla jsem psaní od jakéhosi Alberta Lafitteho. Očekává, že hrabě přijede 18. června k němu do Paříže. Bohužel jsem nikde nenašla adresu, ale...“

„My ho najdeme.“ Ačkoliv Jean věděl, že by měl mít z takového úspěchu radost, vůbec se mu nehodilo, že bude muset jet do Paříže. Pro něho to bylo další velké, neznámé město plné nejrůznějších zákoutí a uliček, v nichž se bestie mohla ukrýt lépe než v lese. Že po hraběti navíc ještě slídili věřitelé, kterým dlužil půl milionu livrů, mu jejich pátrání nijak neusnadňovalo. Tihle lidé určitě obrátí naruby nebe i peklo, jenom aby se jim hrabě dostal do rukou.

„Ale proč Paříž?“ položil si nahlas otázku. Vyzul si boty, lehl si na postel a zkřížil ruce za hlavou.

„To v dopise nestojí, monsieur.“ Judith k němu popošla o krok blíž. „Zase máte na čele kapky potu. Přitom jsem si myslela, že jste se z té horečky už vyléčil.“ Nalila mu sklenici vody a vtiskla mu ji do ruky. „Vypijte to, monsieur. Půjdu hledat dál. Třeba někde najdu ještě nějaký dopis nebo poznámku.“

„Dobrá, dobrá.“ Zatímco Jean zíral na spodní stranu vyšívaného baldachýnu, zatoulaly se mu myšlenky úplně jinam, a tak pustil hraběte z hlavy.

Viděl před sebou Gregoriinu tvář, neuvěřitelně se mu po ní stýskalo. Jestlipak i ona na něho myslí? Byl na cestách už víc než měsíc a za celou dobu jí neposlal jedinou zprávu. Protože nemohl.

Jak tak přemítal, usnul a znovu se ocitl ve zmateném snu, ve kterém se štal hustým lesem. Prsty, kterými odkláněl větve stranou, byly dlouhé a křivé a měl na nich dlouhé nehty. Najednou se před ním objevila mladá žena, houbařka, jak poznal podle košíku, který stál vedle ní. Dřepěla u země a byla k němu otočená zády. Uslyšel sám sebe, jak žádostivě vrčí, a v následujícím okamžiku po ní skočil a zezadu se jí zakousl do bělostného

krku. Ženina krev mu začala tryskat do úst a on blaženě zasténal. Konečně nemusí jíst suché žrádlo, ale dopřeje si teplé, čerstvé maso!

Žena zavřískala – a Jean poznal Judithin hlas. Vyděšeně vykroutil zuby z jejího krku a ustoupil o dva kroky dozadu. Judith se držela za ránu, otočila se a strnule se na něho zadívala. Ječela a ječela a ječela...

Jean se s hrůzou probral ze snu, cítil, že má obličej zalitý potem. V ústech měl kovovou pachut' krve, bolely ho zuby. Rozčilením se musel kousnout do rtů.

Zvedl se, ztěžka popadal dech a rozhlížel se kolem sebe. Stejně jako předtím ležel v posteli, les zmizel, po Judith nebylo ani stopy – ale křik nebral konce! Zarachotil výstřel.

„Co se tu děje?“ Vyskočil z postele a podíval se z okna. Venku rozeznał stáj, ve které žili tři mladíci. Malá okýnka byla jasně ozářená, najednou je zevnitř postříkala tmavá tekutina a řev ustal.

Jean nemusel dvakrát přemýšlet, aby se dovtipil, co se asi uvnitř malého stavení odehrává. Uchopil mušketu, zasunul si pistole za opasek a na záda si připevnil stříbrnou dýku. „Judith!“ Co nejrychleji donutil nohy vklouznout do bot, které mu připadaly užší než obvykle, potom vyběhl z ložnice a seběhl po širokém schodišti dolů do tmavé vstupní haly. „Judith, kde vězíš?“

Až v poslední chvíli, málem už bylo příliš pozdě, postřehl postavu, která stála jako duch v polootevřeném portálu.

„*Bon nuit*, můj milý Chasteli,“ pozdravil hrabě, který přes sebe přehodil jednu z bílých plachet, jimiž byl přikrytý nábytek. Podlouhlé hnědé vlasy měl rozpuštěné kolem hlavy. Ruce, prsty, hrud', ústa, všechno se na něm třpytilo čerstvou krví, která dodávala sympatické, i když pyšné tváři nádech něčeho děsivého, něčeho, co nahánělo strach. „Překvapilo mě, když jsem se doslechl, že tě tu najdu. Tady v mém vlastním zámku a jako nezvaného hosta! Předpokládal jsem, že jsi ještě v Římě. Jak se ti podařilo mě sem vysledovat?“

Jean přiložil mušketu k líci.

„Slibuji ti, že jestli teď vystřelíš, tak to dítě malé Florence nikdy nenajdeš. Žalostně chcípne v lese hladem,“ prohodil s náznakem úsměvu. „Dobře jsem je ukryl, Chasteli. Je někde tady na té tisícovce jiter lesa. Dokonce ani ty je nedokážeš vypátrat.“

„Tak to mám štěstí, že k mluvení potřebuješ jenom pusu.“ Jeanův ukazováček sebou trhnul, zmáčkl spoušť a prohnal hraběti kulku stehnem těsně nad kolenem.

Muž zaryčel, padl k zemi a okamžitě si začal oběma rukama rozdírat otvor, kudy mu stříbrná kulka vnikla do nohy, a snažil se ji vytáhnout. Plachta z něho spadla a pod ní se objevilo nahé tělo, které sebou pod kůží neustále škubalo. Bylo slyšet tiché praskání a skřípění.

„Ne, já tě nezabiju,“ promluvil Jean a opatrně se k hraběti přiblížil. „Nezabiju tě dřív, než budu vědět, kde to dítě je, bestie. A kde je Judith?“ Druhou kulku vpálil muži do pravého ramene, náraz odmrští hraběte dozadu. Jean lhostejně odhodil mušketu na zem a vytáhl pistoli. „Vím, že toho sneseš hodně, takže s tebou nemusím zacházet příliš opatrně.“

Hrabě zapraskal a proměnil se v podivnou směsici, napůl v člověka a napůl v bestii, aby proti nepříteli mohl lépe využít výhod obou svých podob. Z otvorů, kudy mu kulky vnikly do těla, začaly stoupat první tenké chomáčky kouře: stříbro mu začalo rozkládat tělo. Drápy, které si zarazil do ramene, nic nenašly.

Pohled na proměňující se zrůdu vzbuzoval v Jeanovi odpor... zároveň se však dosud nepoznaným způsobem vyžíval v tom, že může hraběti působit bolest. „Ach, uvidíš, jak tě donutím trpět,“ ulevil si a pistolí mu prostřelil druhou nohu. Potom pistolí odhodil a vytasil poslední. „Za všechny, které jsi ty a všichni takoví jako ty uvrhli do neštěstí. Za Antoina a za Pierra.“

Hrabě na něho ječel a cenil zuby. „To dítě...“ zavyl.

„Monsieur!“ Dveřmi se vplazila dovnitř – Judith! Cáry roztrhané blůzky jí povlávaly na hrudi, krvácela z hluboké rány v pravém boku. Na první pohled bylo vidět, že ji hrabě už stačil kousnout, a ne málo. V levé ruce držela pistoli, sténala a postupně se plazila blíž a blíž k hraběti. „Monsieur, on tam číhal... překvapil mě.“ Posadila se, zády se opřela o dveře a zvedla hlaveň pistole.

Jeanovi se ulevilo, když viděl, že dívka žije. „Půjde to?“

„Ano, monsieur.“

Jean se obrátil k hraběti. „Já to dítě najdu, bestie. Jsem lesník a vím, jak se prohledává les. A nebudu na to sám.“ Zvedl pistoli a vpálil mu kulku do druhého ramene, stříbro proniklo kloubem a rozdrtilo ho. Levá ruka visela hraběti podél těla a bylo jasné, že mu už neposlouží. „Ale dám ti příležitost, abys mi řekl, kde ho najdu. Možná se pak dočkáš rychlejší smrti.“ Poklekl vedle něho, vytasil stříbrnou dýku a přejel jí hraběti vodorovně po prsou. „*Pěkně mi to tu nahlas zařveš!*“

Bestie zavyla, chňapla po Jeanovi a ten ji řízl do čenichu. Znovu zavyla, stáhla hlavu a snažila se proklouznout ke dveřím, jako by na ni za nimi

čekala záchrana. „Nech mě jít, Chasteli,“ zaskučela. „Potřebuješ mě, abys našel to dítě.“

„Nesmysl.“

„Ne, to není nesmysl. Na děcko dává pozor Antoinova stará smečka. Mě Surtout zná, ale tebe rozsápe,“ vyrazil hrabě ze sebe bolestně a vlekl se dál a dál, až narazil hlavou o dveře a zůstal ležet přímo vedle Judith. Na podlaze za sebou nechával širokou, tmavě rudou krvavou stopu. Judith se od něho odsunula kousek stranou a přiložila mu pistoli k hlavě.

„Maličkou bestii vychovávají divocí psi, Chasteli. Není to nádhera?“

Jean si velice přesně pamatoval obrovského mastifa, velkého jako tele, který jeho syna na slovo poslušal. Nepočítal s tím, že by právě tenhle pes spolu s ostatními zvířaty z Antoinova chovu mohl ještě žít. „Nemám z nich strach.“ Bodl hraběte čepelí dýky do srstí porostlé hrudi. „Ty mi neprozradíš, kde jsou?“

„Takhle rozhodně ne, Chasteli!“ zařval hrabě a pokusil se ho pravou rukou srazit.

Jean nastavil botu, aby útok odrazil, a podrážkou mu přišlápl prsty. Kůstky v ruce zapraskaly a zlomily se. „Tak tě zabiju hned, bestie.“ Začal táhnout tělo dál od portálu. „Měsíc bude svědkem toho, jak tě moje ruce sprovedí ze světa.“

S rozmachem naplno rozevřel vysoká, široká křídla vrat, vyvlekl hraběte na schody – když vtom ho zasáhl úder, který mu ochromil celé tělo.

Zalupal po dechu a klesl na kolena vedle hraběte, vytáhl mu z prsou stříbrou dýku a divoce s ní máchal kolem sebe. Doufal, že zasáhne i druhého útočníka. „Judith, je tady ještě jeden!“

Čepel prosvístěla vzduchem, odstříkovaly od ní kapky krve a dopadaly na kamenné schody a na dveře, ostří však nikoho nezasáhlo.

Jean viděl všechno kolem sebe už jen rozmazaně, úder do hlavy – do celého těla – ho ochromil. Ale ať se rozhlížel, jak chtěl, nikde nikoho a nic neviděl.

Znovu na něho někdo zaútočil.

Tentokrát ho bodl rozžhavenou železnou tyčí přímo do hlavy, vlil mu do žil vroucí vodu a vyplavil mu z mozku veškeré jasné myšlenky.

„Monsieur, co se s vámi stalo?“ zaslechl Judithin rozčilený hlas. „Počkejte, za okamžik jsem u vás.“

Jean přestal vidět, slyšel však, jak se hrabě odporně chechtá. „Buď potichu, bestie!“ zaryčel Jean. Byl bez sebe vzteky a slepě se na hraběte vrhl s dýkou v dlani. Skutáleli se po schodech dolů, Jean přitom zuřivě

znovu a znovu bodal do těla, které leželo pod ním, až čepel narazila na kost, uvízla v ní, zazvonila a zlomila se.

Zůstali ležet pod schody. Hrabě vyklouzl z lovcova sevření, naposledy se vzepjal a nějak se mu podařilo postavit se na nohy – když se najednou ozval dunivý výstřel. Vedle Jeana dopadlo do šterku nějaké tělo, zaznělo poslední chroptivě zaúpění, které však téměř okamžitě zmlklo. Ve vzduchu byl cítit pach spáleného masa a doutnající srsti.

„Dostala jsem ho, monsieur,“ zaslechl, jak na něho shora volá Judith, také nemohla pořádně nabrat dech. „Bestie je mrtvá.“

Jeanova hlava se konečně z větší části oťrepala z předchozího útoku, vrátil se mu zrak. Ale *jaký* zrak!

Les, který se před ním rozkládal v překrásném, průzračném světle, viděl novými očima. Jeho nos zachytil sebemenší pach, vnímal ho dokonce i bez ohledu na pach krve, který přerážel všechny ostatní vůně. Slyšel zvuky, které nikdy v minulosti nevnímal a které se navzájem proplétaly, až z nich vznikla svůdná melodie, jíž ho možná chtěla pozdravit a přivítat sama noc. Jean sklopil zrak a uviděl před sebou ležet nahou mrtvolu Françoise de Morangiès. Bestie již tělo úplně opustila. Tím Jean konečně nabyl vytoužené jistoty, že je lov u konce. Cítil se neuvěřitelně svobodný.

A hladový.

Zvedl hlavu a zadíval se na měsíc v úplňku, vychutnával si jeho teplé, mazlivé paprsky, zhluboka nasával vzduch do plic – a vyrazil dlouhé, táhlé zavytí.

Jean vylekaně zavřel ústa a teprve teď si všiml, že má místo úst dlouhý čenich.

Oči mu zakryl rudý závoj. Jeho myšlenky, strach a zděšení nad tím, co právě zjistil, se najednou zcela rozplynuly.

Moc nad ním převzalo něco jiného.

Podíval se přes rameno za sebe a spatřil krvácející mladou dívku, která se potácela na prahu dveří do zámku a shora se na něho dívala. Modré oči měla vytřeštěné hrůzou. Viděl, jak se jí v zorničkách odráží měsíc, a cítil lahodný strach, který z ní vyzařoval.

„Ó, Pane, zapřísahám tě,“ vyrazila mladá žena zajímavě, odhodila kouřící pistoli a vytáhla stříbrnou dýku, „stůj při mně v této černé hodině.“

Jean položil pravou tlapu na první schod a hned mu bylo jasné, jak a čím hlad utiší.

XXIII.

KAPITOLA

Francie, Saugues, 4. prosinec 2004, 01.02 hodin

Eric svižně kráčet vesnicí ke svému autu, nikde nespatrił jediného živáčka. Ve vzduchu vířily husté vločky sněhu, až dostal strach, že ve vánici nic neuvidí.

Zima v Gévaudanu se nedala srovnávat se stejným ročním obdobím v Německu, alespoň s tím, jak to tou dobou vypadalo v německých nížinách. Erikovi se zdálo, že se zde led ve sněhových krystalcích vyznačuje větší tvrdostí, vločky se zařezávají do těla jako ostré železné piliny a vítr dokáže vypátrat v šatech i tu nejmenší skulinu. Jakmile pronikl dovnitř, zabodl se jako nůž a vnášel pod oděv takový chlad, až se člověku zdálo, že mu během jedné dvou minut vysaje z těla veškeré teplo. A nejen to: chlad otupil všechny smysly, zmrazil schopnost soustředit se a donutil tělo k úpěnlivé žádosti, aby se mohlo co nejrychleji vrátit na nějaké teplé místočko. Erikovi se nevedlo jinak. Měl radost z každé zdi, která mu třeba jen na pár metrů poskytla ochranu, než ho znovu přepadla zima. Prudký vítr měl i další nevýhodu, nedokázal vnímat žádné pachy kromě všudypřítomného zápachu ohňů hořících v kamnech.

Eric konečně spatřil své zasněžené auto, zaparkované vedle cesty. Lépe řečeno pevně věřil, že se jedná o jeho auto. Jedině snad, že by mu někdo porsche ukradl a na jeho místě zanechal pod sněhovou peřinou jiný, tvarově naprosto shodný vůz.

Najednou se stalo něco zvláštního.

Ledový vítr zničehonic ustal, bez toho, že by změnu předem ohlásil postupným slábnutím.

V jednu chvíli naplno fičel, ve druhé byl pryč.

Eric zaslechl tiché šelestění, s nímž sněhové vločky dopadaly na bílou příkrývku na zemi, slyšel televizor, hlučící za okenicemi v přízemí domu nalevo od něho.

A zaslechl rovněž ostré kliknutí. Roznětka nebo úderník dopadl na nábojnici, nic se však nestalo. Rána nevyšla.

Potom se vítr opět vrátil a rozvířil sněh, okenice rachotily v závěsech a hlasité hvízdání vichru přehlušilo všechny jemnější zvuky, které tak nutně potřeboval slyšet.

Střelec seděl někde před ním. Eric vytáhl zpod kabátu gé trojku a rozběhl se k autu, přikrčil se vedle dveří na řidičově straně a snažil se něco rozpoznat. Zadíval se na okolní domy, které se rýsovaly mezi rozrušeně poletujícími vločkami jako šedočerní obři. Střelec se mohl skrývat za kotroukoliv okenicí.

Přikrčeně obcházel kolem porsche, zbraní neustále mířil k domovním fasádám. Když došel ke kapotě motoru, objevil ve sněhu stopy. Čerstvé stopy.

Eric vyskočil a přiložil G3 k rameni. Na druhé straně motoru se bleskurychle vynořil něčí stín a okamžitě po něm vypálil.

Eric se opět rychle přikrčil, ruce, v nichž držel zbraň, zvedl nad hlavu, naslepo zmáčkl spoušť a těsně nad plechovým krytem motoru poslal na druhou stranu dva ohnivé pozdravy. Uslyšel přidušený výkřik.

Tak snadno mě nepřinutíš, abych se zvedl.

Zasunul automatickou pušku pod cayenne a vypálil dlouhou dávku, až do posledního náboje v zásobníku. Okamžitě se dostavila ozvěna: rozeznělo se opravdové staccato hlubokých, dunivých střel, které zcela roztrhaly karoserii auta, na Erikově straně vyrazily do kovu díry široké asi jako prst. Eric si s náznakem černého humoru položil v duchu otázku, jak tuhle škodu vysvětlí půjčovně aut.

Odsunul se kousek dozadu a snažil se zahlédnout protivníka ve škvíře mezi podlahou auta a sněhovou pokrývkou, bílý koberec však vytvářel neprostupnou stěnu.

Přestřelka naslepo pokračovala. Oba muži stříleli nazdařbůh a doufali, že protivníka náhodou zasáhnou. Poletující sněh odrážel záři, která vyšlehávala z hlavní při výstřelu a zalévala vločky mihotavým žlutočerveným světlem.

Eric právě pářil z pé devítky skrz boční okénko, když ho do čela zasáhl úlomek jedné kulky. Byl to pouze maličký kousíček, ale pářil jako napalm. Zasyčelo to, síla stříbrné kulky mu vypalovala tkáň.

Zaklel a potlačil bolest, vši silou se odrazil a vyskočil do vzduchu, přitom držel obě pistole v natažených pažích. Prsty obepínaly kohoutky, stačil pouhý milimetr a zbraně by spustily. Skok ho vynesl na střechnu auta. Okamžitě zamířil dolů, kde se měl podle jeho předpokladů zabíják skrývat. Eric – nikoho nespatriř. Okamžitě se znovu přikrčil a znervózněl, bez ustání se otáčel z místa na místo a hledal cíl, který by si pistole mohly vzít na mušku.

Tu postřehl, jak se napravo od něho jasně rozzářil ohnivý květ. Vykvetl před ústím pušky a okamžitě znovu pohasl. Zabíják klečel ani ne čtyři metry od něho a čekal jenom na to, kdy se mu oběť sama prozradí.

Eric se odrazil a obrovitým skokem se vrhl vpřed, aby kulka prolétla těsně pod ním. Projektil ho škrábl na vnitřní straně stehna, těsně pod rozkrokem. Pálilo to jako tisíc pekel, měl pocit, že mu někdo vyplachuje ránu vařící vodou.

Zato však letěl k zabíjákovi, ještě ve vzduchu po něm vystřelil z obou pistolí, aby ho donutil k ústupu, a přistál s pomocí víceméně elegantního kotoulu na zemi dva metry před protivníkem. Zasáhl ho do pravého nadloktí, dvě střely mířily do prsou, ty však muže podle všeho nevyvedly z klidu. Eric si domyslel, že muž má na sobě neprůstřelnou vestu. Zabíják zacouval za dům a zmizel Erikovi z dohledu.

V Erikově těle se probírala bestie a chtěla muže pronásledovat, okamžitě ho zlikvidovat. Věděl však, že to nesmí s odvahou příliš přehánět. Jeho protivník pracoval se smrtonosnou stříbrnou municí. Nechtěl takhle skončit krátce před tím, než ho sestry budou moci vyléčit.

Za rohem domu se objevil stín. Za ním následoval muž, kterému Eric okamžitě přiložil ústí pistole k čelu. Na poslední chvíli poznal omyl: málem zastřelil jednoho z místních obyvatel. Muž držel v rukou cigaretu a zapalovač. Za mužem se vynořil ještě jeden další, zíral na Erikovu zbraň a otevřel ústa, aby začal křičet a volat o pomoc.

„Ticho,“ nařídil Eric a zvedl druhou zbraň, aby ho donutil mlčet. „Ani slovo, messieurs! Ode mě se nemusíte ničeho obávat.“ Zadíval se za roh. Čekal, že se tam zabíják každým okamžikem znovu vynoří.

Místo toho zaduněl za zády prvního z vesničanů hlasitý výstřel, mužova bunda explodovala a do vzduchu se rozlétlo peří. Erika zalila sprška krve a hned nato ucítil ránu do žaludku. Kulku, která zezadu prolétla mužovým tělem, zabrzdlila kevlarová vesta a zachránila tak Erika před smrtí.

Francouz zaječel, spadl do sněhu a rukou si tiskl zející ránu.

Eric se o něho nemohl starat, nejdříve musel vyřadit z boje protivníka. Byl jím ten druhý muž, který se vynořil hned za místním kuřákem. V každé

ruce měl brokovnici, v levé s upilovanou hlavní a v pravé automatickou zbraň.

Eric přenechal rozhodování instinktům, na přemýšlení neměl čas. Uskočil stranou, mimo dráhu střel, a vypálil po zabijákoví.

Zasáhnout za takových okolností malé cíle bylo opravdové umění. Erikovi se to kupodivu povedlo. Útočníkovi se na krku a v obličeji postupně objevilo několik širokých ran, prudkost střel mu odmrštila hlavu dozadu, jako by dostal úder baseballovou pálkou přímo do čela. Když umíral, vyprázdnil zbraně. Stříbrný šrot se rozletěl na všechny strany a zasáhl Erikovo pravé lýtko, ale nebezpečnější, masivní projektily ho naštěstí minuly.

Eric uslyšel, jak mu nebezpečně blízko levého ucha prolétly dvě kulky a zasýčely ve vlasech. Otočil se, pravou stranou dopadl do sněhu a zabořil se do něj až po lopatku. Pistolemi však nadále mířil na ležícího protivníka.

Zalupal po dechu a skousl zuby, aby nezačal hlasitě ryčet. Stříbro v něm již započalo své zhoubné dílo, okamžitě potřeboval pinzetu, aby si malé stříbrné kuličky vytahal z masa dříve, než napáchají v tkáni nenapravitelné škody. Přestával vidět, všechno se mu rozplývalo před očima. Měl dojem, že kousek od sebe vidí kočku, která se vynořila z chumelenice, jako by vyšla zpod bílé záclony, a elegantními pohyby se k němu přikrádá. Pomaličku se k němu blížila.

Na vteřinu zavřel oči, soustředil se a znovu je otevřel. Kočka zmizela. Zhluboka se nadechl a vyškrábal se na nohy.

Rychle se rozhlédl, ale výstřely nevzbudily žádnou zvláštní pozornost. Lidé hluboce spali a přetrvávající bouře dál hlasitě řádila. Jenom za jedním oknem v ulici se objevilo světlo, záclona se podezřele zavlnila. Bylo na čase, aby odsud zmizel.

Eric kulhal ulicí směrem, kde předtím zahlédl osvětlený štít lékárny. Tam určitě najde všechno, co potřebuje, aby si ošetřil rány.

* * *

Kulička s cinknutím dopadla do Petriho misky a připojila se k jedenácti ostatním. Špičaté konce zakrvácené pinzety se znovu zavrtaly do ztýraného lýtko, hledaly v ráně, z níž stoupal černý dým. Zaskřípělo to, pak pinzeta sevřela poslední částčku projektilu a vytrhla ji ven. Vytažený kousíček vypadl z ramen pinzety a spadl na podlahu, dvakrát na ní poskočil a zakutálel se pod pult.

Erikovi to bylo jedno. Už jenom jeden jediný úlomek a bude to mít za sebou. Podíval se na sebe do skleněné výlohy, v níž se odrážel jako v zrcadle, pomocí prstů důkladně vypnul kůži a zašátral pinzetou po mrňavoučkém úlomku. Podařilo se mu ho chytnout a spolu s pinzetou ho hodil do umyvadla.

„Do prdele!“ Uhladil si vlasy, aby lépe viděl. Stříbro mu na těle zanechalo černou jizvu po spálenině, byl to čtyři centimetry dlouhý a centimetr široký proužek, který se nedal přehlédnout. Pár dní potrvá, než zmizí úplně.

Zhasl lampu a podíval se skrz žaluzie do na pohled neproniknutelné sněhové bouře. Bude muset ještě jednou vyrazit ven a prohledat zabijákovi kapsy.

Eric cítil, že ho rány nepřestávají pálit. Síly bestie bojovaly s ranami, které tělo utržilo. Normální zranění, způsobené obyčejnými čepelemi a kulkami, se zahojilo bez nejmenšího vzruchu, provázelo je jenom svědění. Rány stříbrem však působily neuvěřitelnou bolest.

Eric posunul pouzdro na pistoli kousek dopředu, vyšel z lékárny a pospíchal na místo, kde zanechal obě mrtvolky. Rychle, ale důkladně prohledal zabijákovi kapsy, vedle několika stoeurových bankovek v nich našel jen dvě kreditní karty a mobil.

Mužovu pistoli, Walther P 99, vytáhl z ramenního pouzdra, vtiskl ji do ruky mrtvému Francouzi a několikrát z ní po zabijákovi vystřelil. Místní občan teď vyjde z boje jako hrdina, přinejmenším v prvních chvílích. A než dorazí na místo policie a pořádně věc prošetří, bude Eric už dávno pryč.

Alespoň jak doufal.

Zahlédl, že se nedaleko otevřely dvoje domovní dveře a dva vesničané se vydali ven do sněhu. Objeví se první odvážlivci, kteří chtěli dohlédnout na to, aby se v jejich vesnici neděly žádné nepravosti. Oba drželi v ruce pušku.

Eric se nenápadně stáhl. Sám pro sebe se mrzutě pousmál, když si odpovídal na otázku, jestli má nějaký smysl pokusit se nastartovat úplně zničený cayenne. Takže bude muset jít pěšky. Dal se do mírného klusu, ven ze Saugues, až v dálce zahlédl vozovou hradbu, kterou cirkusáci postavili z vozů, v nichž se přepravovala zvířata. Neměl žádnou předem připravenou taktiku. Prostě vyhledá Isis a pokusí se ji přimět k řeči. Nemohl se mýlit, myšlenka, která se mu v Petrohradě mihla hlavou, byla jediným možným řešením: nejlepší úkryt pro početnou hordu nejrozumnějších dlaků se dal najít jen v nějakém zatraceném cirkuse. Jenže: *jaký* k tomu mohli mít *důvod*? Jak se maskovali, nebo snad o nich věděl celý cirkus? Že by nakonec byli

pouhými zajatci a ředitel je nutil, aby předváděli v manéži nacvičené kousky?

A ta úplně nejdůležitější otázka: Jestli se ukáže, že má s tou teorií pravdu a dlati jsou skutečně odpovědní za útok na Rotondovu bandu – co si u všech čertů chtějí s mládětem počít?

Eric se blížil k první maringotce. Hledal nějaký náznak, podle něhož by poznal, ve které maringotce krasavice bydlí. Ukázalo se, že první úkol byl velice snadný: její jméno stálo na štítku vedle dveří.

Eric nasál vzduch a zvěřil šelmy. Hodně různých šelem. Mohl se z toho vyvinout nejnepříjemnější a nejnebezpečnější boj, jaký kdy musel absolvovat... a až ho bude mít za sebou, půjde do hotelu za Severinou a spolke Ježíšovu krev, aby jeho prokletí konečně jednou provždy skončilo.

Otočil držadlem zapuštěným do dveří, něco klaplo a dveře se otevřely. Neslyšně vešel do maringotky, krátce se v ní porozhlédl, aby získal přehled, kde co je, a na posteli na druhé straně místnosti spatřil ženiny obrysy. Hrud' se jí rovnoměrně zvedala a klesala.

Namířil na Isis pistoli, volnou rukou vytasil stříbrnou dýku. Pomalu se k ženě blížil a potom na ni rychle skočil, posadil se jí na hrudník a nohama jí přitiskl ruce k matraci.

Isis vytřeštila oči a otevřela pusu.

„Ticho!“ zasyčel Eric a přiložil jí pistoli pod bradu. „Je mi líto, že ruším váš noční klid, ale chci vám položit několik otázek.“

Žena pomalu přikývla.

„Otázka číslo jedna.“ Eric jí přiložil stříbrnou dýku ke tváři. Když se nic nestalo, protáhl ústa. Byl přesvědčený, že uslyší zasyčení.

„Co to má znamenat, Simone?“ zeptala se Isis rozezleně. „Na letišti v Plitvici jste opravdu nevypadal jako šílenec.“

Erikovi se zuřivě honilo hlavou plno myšlenek. Skálopevně počítal s tím, že Isis je jednou z nich, a teď najednou nevěděl, co má dělat. „Já... hledám jedno mládě,“ dal se do řeči. „A myslím si, že je někde tady v cirkusu Fratini.“

„Nechápu, co tím myslíte.“

S takovou se dál nedostane. Isis by byla schopná hrát tuhle hru až do rána. „Nehýbejte se.“ Schoval stříbrnou dýku a otevřel boční okénko, aby mohl dovnitř proudit chladný zimní vzduch, potom se zhluboka nadechl, zaklonil hlavu a hlasitě zavyl do noci.

V odpověď zaznělo písklavé, jemné zavytí a po něm následovalo krátké zašteknutí. Mládě nemohlo být daleko.

Eric se na ženu triumfálně zadíval. „Zdá se, že tady v cirkuse máte plno dlaků. Kolik jich vůbec je?“

Isis se na něho nepřátelsky zahleděla. „Vy jste jeden z těch, kteří je honí a pak s chutí odprásknou.“

„To dělám ode dne, kdy mi bylo osmnáct.“ Zesílil tlak, jímž jí svíral paže. „A jsem v tom zatraceně dobrý. Takže, kolik takových tu ukrýváte? A co chcete s tím mládětem...“

Na střeše maringotky přistálo něco těžkého, vůz se zakymácel. Eric uslyšel varovné zavrčení. Pro jistotu vytasil i druhou pistoli. „Mám s sebou stříbrnou municí,“ zavolal. „Moc se ke mně nepřibližujte. Já chci jenom to mládě.“ Mezi maringotkami zpozoroval pohybující se zvířecí postavy. Krátkými přískoky se všechny postupně blížily k místu, kde právě byl. Smečka obkličovala oběť.

„Nebudete mít dost munice,“ upozornila ho Isis. „Promluvme si o tom...“

Eric ucítil, jak se vůz opět zakymácel, tentokrát silněji než předtím. Jednou pistolí stále mířil na Isis, ruku s druhou pistolí otočil ke dveřím, jimiž se právě v tu chvíli hrnula dovnitř strach nahánějící postava: s rozevřenou tlamou a vyčeněnými zuby se k němu blížil lední medvěd!

Erikovi se v poslední chvíli podařilo dvakrát stisknout spoušť, potom se na něho těžké tělo vrhlo a shodilo ho z Isis na zem.

V těsném sevření prolomili při pádu tabuli z plexiskla, vytrhli kus maringotky a přistáli venku ve sněhu. Lední medvěd ho zalehl a zlomil mu nejméně dvě žebra. Ale co bylo ještě horší: Eric nemohl popadnout dech. Váha zvířete, kterou odhadoval nejméně na pět set kilo, mu vytlačila všechn vzduch z plic a nedovolila mu znovu se nadechnout.

Eric vždycky tušil, že ho dlaci jednoho dne možná dostanou a vyřídí... ale umřít udušením pod ledním medvědem? Rozsápaný na kusy, to prosím. Aby mu dlak utrl hlavu, i to bylo možné. Ale tohle to? Obrovská hmota zvířete ho nemilosrdně tlačila do sněhu, už nemohl ani pohnout nohou.

„Začnete se chovat rozumně a nebudete na všechno kolem sebe střílet?“ zaslechl hlas mladé ženy.

Hrozně rád by odpověděl, ale nemohl.

Z levé ruky mu byla sejmuta tíha. „Jestli mě slyšíte, pohněte prsty.“

Pohnul jimi.

„Slyšel jste moji otázku: jestli budete rozumný, ohněte dvakrát prsty.“

Dvakrát je ohnul.

Medvěd z něho okamžitě seskočil. Eric, který pomalu ztrácel vědomí, se rozkašlal, hluboce se nadechl a dovolil, aby ho otočili na záda. Někdo mu

svázal ruce a nohy, potom se mu před očima objevila Isis. Zamyšleně si ho prohlížela. Bylo na ní vidět, že přemítá, co si s ním mají počít.

„Zeptám se otce, co s vámi uděláme. On hned přijde. Jenom si šel něco obléknout,“ řekla nakonec. Sklonila se nad ním a odebrala mu všechny zbraně, které měl u sebe, dokonce z něho svlékla i kevlarovou vestu. „Vstaňte.“

Eric se vyhrabal ze sněhu a znovu se rozkašlal. Mírně předkláněl trup, protože ho žebra stále ještě bolestivě bodala do plic. Ale už se zase vracela zpět na místo, tkáň se rychle hojila.

Kolem něho se shromáždila ta nejdivočejší smečka, jakou kdy v životě viděl. Lvi a tygři, medvědi, rysi a panterři, nedaleko stál dokonce i jeden šakal a vedle něho hyena. Pozorně si ho prohlíželi a věřili, mnozí z nich tlumeně vrčeli. Bohužel nikdo z nich nevrátil ocasem.

„Cirkus plný dlaků,“ prohodil pak. „Zoologická zahrada hrůzy. Máte tu i někoho, kdo se umí proměnit na cirkusový stan?“

Isis se pousmála. „Ne. Ale pracujeme na tom. Ušetřilo by nám to spoustu práce.“ Z vedlejší maringotky vyšel obrovitý muž, který měl na sobě jen kalhoty a kabát. Do obličeje mu spadaly dlouhé bílé vlasy. „Můj otec. Říkejte mu Lascar.“ Mrkla na něho. „Znáte ho ale jako ledního medvěda, který vás vyhodil z moje maringotky.“

Nesmírně urostlý, statný muž se před Erikem zešířoka rozkročil. „Jestli mou dceru ještě jednou ohrozíte, i kdyby to mělo být pouhým pohledem, roztrhám vás na kusy. Rozumíme si?“ Odhrnul si vlasy z očí, měl tak širokou a svalnatou ruku, že by v ní bez problémů dokázal sevřít lebku dospělého muže a rozlomit ji.

Eric přikývl. „Ona není dlak, takže není nebezpečím, proti kterému bojuji.“

„Výborně.“ Lascar ukázal na zdemolovanou maringotku své dcery. „Pojďte. Musíme si o všem promluvit.“ Ustoupil stranou a dal Erikovi přednost. „Ostatně jste první svého druhu, se kterým mluvíme. Ty druhé jsme... řekněme... pozvali k jídlu.“

Eric zaslechl štěkání, vrčení a prskání ostatních dlaků, bylo slyšet, že je Lascarova poznámka nesmírně pobavila. Podle všeho ještě nevycítili, že je jedním z nich.

Bez odpovědi prošel kolem Lascara a vešel do maringotky. Isisin otec, který mu šel těsně v patách, mu nařídil, ať si sedne na židli. Za záda se mu postavili dva cirkusáci, Isis s otcem se posadili proti němu.

„Tak, pane...“ Lascar vytáhl průkaz, který mu odebrali, „von Kastelli. Promluvíme si o tom, že hledáte mládě a že máte u sebe věci, které mne

nutí předpokládat, že jste někdo, kdo pronásleduje a zabíjí dlaky.“ Krátce pohlédl na Isis. „My dva jsme na vás až dodneška s radostí zapomněli. A já bych byl rád, kdyby tomu tak mohlo být i do budoucna.“

Eric najednou vycítil příležitost, jak by se z této nezáviděníhodné situace mohl dostat živý. Bylo zcela nemožné, aby se beze zbraní dokázal úspěšně vypořádat s tolika dlaky. „Hledám to mládě, chci si ho vzít s sebou a nechat vyléčit. Případně ho zlikvidovat, jestli nebudu mít na vybranou,“ dodal.

„A proč?“

„To je dlouhé vyprávění.“

„Taková bývají často nejlepší.“

„Toto vyprávění začíná před více než dvěma sty lety.“

„Neměla bych třeba uvařit kávu?“ zeptala se Isis s pobaveným úsměvem, ale nedávala najevo, že by měla chuť zvednout se z místa. „Začněte, Simone... nebo Eriku... nebo jak se vlastně jmenujete.“

„Jmenuji se Eric, Eric von Kastell,“ řekl – a skutečně začal vyprávět celou historii své rodiny, která byla po dlouhá léta úzce spojená s bestii. K vlastnímu údivu se neomezil jenom na nejdůležitější fakta. Měl pocit, jako by vklouzl do role otce, kronikáře a nadaného vypravěče. Cítil, že k němu má neuvěřitelně blízko, jak tak seděl v maringotce proti medvědoklakovi a jeho dceři. Pociťoval spříznění s otcem, dědečkem, prababičkou a všemi ostatními členy jejich rodu, kteří se po generace upisovali úkolu chránit lidstvo. „Tenhle vlkodlak je poslední svého druhu,“ uzavřel nakonec vyprávění, „a až bude toto nebezpečí zažehnáno, budu moci konečně najít klid a mír.“

Lascar se na něho dlouze mlčky zadíval. „A co budete dělat s námi, pane von Kastelli?“ zeptal se nakonec. „My také patříme k těm, které pronásledujete a zabíjíte.“

Eric zvolna přikývl. „Jsem zde, abych dotáhl odkaz své rodiny do konce. Mně se jedná jenom o to mládě. Potom s tím skončím.“ Na chvíli se mu zamlžil zrak, trápilo ho stříbro, které mu stále ještě zuřivě nahlodávalo tělo.

Lascar si třel nos a mlčel. „Předtím jste hovořil o rodinné tradici. Mám vám věřit, že teď prostě hodíte všechno za hlavu? Že necháte otcovu smrt nepomstěnou?“

„Nikdo z těch, kdo měli smrt mého otce na svědomí, už nežije. Já osobně nemám důvod bojovat se všemi ostatními.“ S námahou potlačit závrť. „A teď bych vám chtěl položit několik otázek zase já.“ Předklonil se a okamžitě ucítil na ramenou dvě ruce, tvrdě ho přitiskly zpátky k

opěradlu židle. „Táhnete krajem s cirkusem plným dlaků – proč? Abyste tím, že neustále putujete z jednoho města do druhého, mohli lépe zamaskovat vraždy, které pácháte?“

„Ne. To ne.“ Lascar si odkašlal. „Znáte nás a víte, že jsme závislí, v tom se podobáme narkomanům. Když je úplněk, nedokážeme udržet závislost plně pod kontrolou, ta nás nutí, abychom zabořili zuby do lidského masa.“ Ukázal na sebe, potom opsal prstem široký kruh. „I když v nás žije zvíře, zůstali jsme stejně jako předtím lidmi a nechceme nikoho zranit. Někteří z nás se toho v minulosti dopustili. Z tohoto okruhu nemůžu vyloučit ani sebe.“ Hlas se mu zlomil. „Je to... léčivý šok, když se proberete z příšerné noční můry a vedle sebe najdete ukousnutou, napůl sežranou ruku vlastní manželky a v ústech cítíte chuť její krve.“ Polkl. „Nechtěl jsem už nikoho dalšího zabít, ale také jsem nechtěl zemřít. Jediným východiskem bylo... tady to.“

„Cirkus.“ Eric Lascara dokonale chápal. V hlavě se mu vynořily vlastní děsivé vzpomínky. Slyšel bestii výt a ocitl se zpátky v minulosti: místnost obložená kachličkami, řinčení řetězů, náhlé vypadnutí poškozeného úchyty, před sebou uviděl dveře, jimiž vyrazil ven...

Běžel jejich domem v Petrohradě, vrčel a chrčel a vrhl se na první bytost, na kterou narazil. Tehdy ji nepoznal, bestie v něm ho oslepila. Teprve po vraždě se stáhla do sebe a uvolnila v hlavě místo, aby se do ní mohl vrátit lidský rozum. Jenom proto, aby ho ještě více mučila tím, co od té chvíle věděl.

Protože od onoho okamžiku věděl, že zabil vlastní matku.

Eric si rukou zakryl ústa, aby přidusil zmučené zasténání. Viděl před očima rozsápanou mrtvolu, oči mrtvé matky, které mu dokonce i ve chvíli nejvyššího utrpení nedávaly najevo nenávist.

Lascar se na něho nejistě podíval. Nebylo divu, nevěděl, jak si jeho chování správně vyložit.

„Ano, cirkus. Když mě to prokletí postihlo, byl jsem dobře placeným vědcem a pracoval jsem u polárního kruhu. Lední medvěd zničil celou základnu a zabil všechny, co tam pracovali – až na mě. Nemám tušení, proč se u mě spokojil jenom s kousnutím. Zpočátku jsem si myslel, že se prostě jenom vrátím domů a dokážu zvíře, které se ve mně usadilo, bez problémů kontrolovat. To platilo až do toho strašného rána, kdy jsem vedle sebe objevil mrtvolu své ženy. Okamžitě jsem se vzdal dřívějšího života a vytvořil si vlastní... říkejme tomu... mobilní bezpečnostní vězení. Zároveň jsem toho hodně přečetl o lykantropii a hledal jiné dlaky, kteří smýšleli stejně jako já. Takové, kteří chtěli dál žít, ale bez viny. Krok za krokem se

mi to dařilo, přestože jsem nejednoho nenapravitelného dlaka musel vlastnoručně zabít.“ Snažil se Erika odhadnout. „Všichni nejsme takové bestie, za jaké nás považujete. Sami jsme si dobrovolně vytrhali zuby.“

Eric se opět dokázal ovládnout. „Ale jak utišíte chuť na maso?“

„Hřbitovy,“ odvětil Lascar a neprojevoval přitom stud ani pocit viny. „Jsme vděční mrtvým, že na nás v zemi čekají a darují nám své maso. I márnice pro nás představují prostřené tabule. Nechci před vámi nic předstírat: není to život, jaký bychom si přáli. Ale je to život, s jakým dokážeme žít.“

„Víte, že existuje jedna... jedna organizace, která vlastní lék proti lykantropii?“ zeptal se Eric. „Umí postižené vyléčit, to je její zbraň, ne stříbro.“

Lascar si nalil trochu piva a upil. Chtěl působit co nejlhostejnějším dojmem – ale Eric si dobře všiml zrádného cukání kolem očí. „Co je to za lék a jaká je to organizace?“

Eric muže důkladně zkoumal očima. S tím nepočítal: že by jednoho dne narazil na dlaky, kteří jsou ochotni obětovat se kvůli ostatním a natrvalo se uzavřít ve vlastním vězení. Sami se vykastrowali a stali se z nich neškodní mrchožrouti. Tedy pokud si Lascar a jeho dcera z něho neutahovali. „Povypprávím vám o tom,“ slíbil, „a mohu vás s nimi seznámit. Ale předtím mi odpovzte na otázku: co chcete s tím mládětem dělat?“

„Myslíme, že si zaslouží dostat příležitost žít. Pozorujeme ho, a jestli projeví sebemenší náznaky nekontrolovatelné zuřivosti a pudového, živelného chování, nebudeme váhat a zemře.“ Lascar to pronesl naprosto neutrálním hlasem a dal si další hlt piva. „Vy, pane von Kastelli, se do toho nebudete míchat. A nevěřím vám, že vlastníte lék. Žádná taková substance neexistuje.“

„Jak dlouho chcete nechat ten svůj... malý experiment běžet?“ vztekal se Eric. „Máte co dělat s čistokrevným dlakem, s tím nejhorším druhem, jaký si dokážete představit. Mládě se narodilo jako bestie a nepřeměnilo se na vlkodlaka až někdy později.“ Oči se mu zúžily. „Samozřejmě bude před vámi předstírat, že se nechá ochočit. A potom vás zabije. Zákeřně a bez nejmenší známky milosrdenství.“

„Každá bytost je produktem prostředí, ve kterém vyrůstá. Jestli mládě vychováme my, bude mírumilovné.“

„Nesmysl!“ rozeřval se Eric na Lascara. „Jestli nemáte dost odvahy, abyste to mládě sami zabili, nechte mě, abych to udělal. Nebo mi ho dejte, aby...“

„Ne.“

„Dokážete si vůbec představit, v jakém nebezpečí se ta vaše malá, mírumilovná dlačí farma právě ocitla? Já nejsem jediný, kdo je mláděti na stopě.“

Muž najednou zbystřil pozornost. „Hledají nás další vašeho ražení?“

„Ne, právě naopak. Lidé, kteří se chtějí stát právě takovými stvůrami, jako je ta bestie, a které nezajímají důsledky. Říkají si Lycáonův řád a chtějí se stát dlaky z jednoho jediného důvodu: aby mohli sami zabíjet! Ach, k čertu, proč vám to...“ Eric vztekle zafrkal. Nenáviděl bezvýchodné situace, do nichž se občas dostal. Násilí k ničemu nevedlo, a když to zkusil s otevřeným a čestným chováním, tak mu nikdo nevěřil.

„Nějaký řád?“ Lascar se ušklíbl. „No jistě! A co přijde po něm? Třeba Vatikán?“ Isis se rozesmála, ostatní se připojili k rozjařené náladě, rozezněl se mnohohlasý sbor chraptivého štěkotu a chrčivého předení.

V takovém hluku téměř úplně zanikl výstřel.

Co...? Eric se pokusil soustředit se. Kdyby někdo přibouchl dveře, zněl by zvuk jinak. Mýlil se, nebo právě někdo –

Ještě dřív, než sebou dlaci při dalším výstřelu trhli, prorazila mohutná salva do stěn maringotky široké díry, tlusté jako prst, a zasáhla strážce do hrudi. Kulky zasyčely Erikovi těsně nad hlavou, vnitřkem maringotky létaly úlomky nábojů a části těsnění stěn.

Útok právě začal.

Eric si jenom kladl otázku, kdo ho dokázal vysledovat až sem.

XXIV.

KAPITOLA

**13. březen 1769, Saint-Alban, zámek rodiny de
Morangiès, jižní část Francie**

Měla jsem ho začít hledat mnohem dřív a nespolehat se na dopisy, které mi Lentolo přivázel.“ Skrz železem obité okno kočáru zahlédla Gregoria stínové obrysy zámku rodiny de Morangièsových. „Ani jeden z nich nebyl od Jeana.“

Zlobila se sama na sebe, že ji už dříve nenapadlo zapochybovat o pravosti těch několika málo zpráv, jež dostala. Některé formulace jí připadaly velice podivné, a když na zkoušku zakomponovala do svých psaných odpovědí různé narážky a dostala na ně nesprávné reakce, byla si definitivně jistá: někdo ji skoro celý rok vodil za nos. Nikdo nedosáhl prvních úspěchů, nikdo nehonil a nepronásledoval bestii ani v Paříži, ani v Bretani nebo v Bordeaux.

„Lentolo opravdu všechno popřel?“ zeptala se jí Sarai, sedící proti ní, a nebylo to během cesty poprvé, kdy se jí ptala na jedno a totéž. Takovou zradu prostě nedokázala pochopit.

„Je to lhář, Sarai, a navíc ani neumí pořádně lhát. Obvinil jezuity, že podplatili tajné posly.“ Gregoria mu nemohla dokázat opak, ani v nejmenším však nepochybovala o tom, že za vším vězí právě on. „Co si ale neumím představit, je důvod, proč to všechno dělal...“

„Důvod, proč vám posílal falešné zprávy, je podle mě úplně jasný.“ Sarai si v zamyšlení urovnávala záhyby prostého světlého cestovního úboru a přitáhla si podšívaný kabát úžeji k tělu. V Gévaudanu byla ledová zima, počasí se nedalo srovnávat s Římem. „Kdyby od monsieur Chastela nepřicházely žádné zprávy, vyrazila byste mnohem dříve a začala ho hledat. Lentolo a kardinál vás ale potřebovali mít u sesterstva.“

Opravdu ji tam potřebovali? Gregoria o tom měla jistě pochybnosti. Až příliš často se pod chválou a projevy úcty, kterými ji její spojenci zahrnovali, potají skrývala dýka, která dokázala nemilosrdně bodnout právě ve chvíli, kdy to Gregoria nejméně očekávala. *Možná to byla pomsta za to, že jsem tajně poslala Florence s Mariannou do Alasky*, přemítala, a navzdory teplému oblečení jí přejel po zádech mráz. Měla na sobě černé, široce střižené šaty a přes ně bílý kabát. Dlouhé světlé vlasy byly svázané do uzlu a skrývaly se pod kožešinovou čepicí.

„Možná máš pravdu, Sarai. Ale ať se stane, co se stane, pamatuj si jedno: důvěra je dar, za který musí člověk někdy velice draze zaplatit.“

„Cena za leckteré takové dary mi připadá příšerně vysoká.“ Serafínka si povzdechla a rukavicí utřela sklo v bočním okénku kočáru do sucha. Přesto nebylo téměř nic vidět. Mlha, která venku zahalila krajinu, pohltila celé okolí. Všechno, co bylo od pozorovatele více než tři kroky daleko, ztratilo obrysy a nabylo přízračných tvarů. Dokonce i tak velká budova, jakou byl zámek. „Doufám, že všechno to, co jsme vypátraly, nakonec nebude pravda.“ Sklopila oči. „Kdyby byl hrabě mrtvý, to by se mi opravdu líbilo, ale jestli ta neznámá mladá žena, kterou vedle něho našli, byla Judith, pak...“ Odmlčela se, pokřížovala se a němě se modlila za duši pohřešované serafínky.

Gregorii se úzkostí sevřelo hrdlo. I ona z celého srdce doufala, že nebude muset uvěřit povídačkám, které o Jeanovi zaslechla. Říkalo se, že přebývá v gévaudanských lesích, daleko od lidí, že úplně zpustl, zdivočel a zešlel stejně jako před ním jeho syn Antoine. Děsila se závěru, ke kterému z těchto řečí musela dojít.

Sarai zvedla hlavu, modré oči se na ni nejistě zahleděly. „Abatyše, jestli je markýz otcem té bestie...“

„Z toho ho nemohu obvinít.“

„...proč mu tedy důvěřujeme? On sám by také mohl být dlak.“

„Ne, to určitě není. Jean mi vyprávěl, o čem spolu hovořili a jak markýz litoval činů svého syna.“ Modlila se, aby se jí u něho dostalo podpory a aby s jeho pomocí byla schopná vyvrátit děsivé podezření.

Kočár zastavil před zámkem. Přispěchali k nim sloužící a pomohli ženám při vystupování. Sarai měla u sebe kožený ranec, v němž měly ženy uložené nejrůznější zbraně. Pistole a dýky nosily skryté pod kabáty.

Markýz je již očekával. Přijal je ve vysoké místnosti lemované tmavými nástěnnými koberci. Těžká látka spolkla všechno světlo, které proniklo dovnitř. Gobelíny nevisely na stěnách dlouho, sloužily zejména k tomu, aby zakryly podobizny, jejichž rámy se pod nimi zřetelně rýsovaly. Sál působil

ponurým dojmem a stejně ponuře vypadal i sám markýz. Do obličeje se mu vryl žal nad smrtí syna. V příkrém protikladu s markýzovým zevnějškem však byl jeho šat, který vystavoval s přehnanou noblesou na odiv. Měl na sobě uniformu z drahocenné černé látky, na níž se skvělo několik vyznamenání, na hlavě měl působivou bílou paruku a v ruce držel rukojeť drahé, jemně vypracované jezdecké šavle.

Když ženy vešly dovnitř, povstal a naznačil úklonu. „Bonjour, mesdames.“ Zarazil se. „Samozřejmě vás poznávám,“ šedohnědé oči zkoumavě přejely po Gregoriinu oděvu, „ale nevím, jestli vám stále ještě mohu říkat abatyše.“

„Už jí nejsem, mon seigneur. Říkejte mi paní Montclairová,“ odvětila Gregoria a uklonila se. Sarai ji napodobila, potom se Gregoria posadila přímo proti místu, které si zvolil markýz. „To je moje dobrá přítelkyně, paní Angeová, která mě doprovází na cestách.“ Serafínka zůstala stát stranou, kousek vedle ní. „Dovolte mi, abych vyjádřila své politování nad vaší ztrátou, přestože vím, že jste synovu smrt do jisté míry i přivítal, mon seigneur.“

Markýz se posadil a udiveně se na ni podíval. „Co tím myslíte, madame?“

„Znám tajemství, které ho pojilo s rodinou Chastelových. Dokonce předpokládám, že mužem, který vašeho syna zastřelil, byl Jean Chastel a splnil tak slib, který vám dal, když předloni navštívil váš zámek.“

Markýz se hluboce nadechl a otevřel láhev, naplněnou až po hrdlo zlatavou tekutinou. Nalil si skleničku, v mžiku ji vyprázdnil a okamžitě si znovu nalil. „Rozdíráte staré rány, madame Montclairová,“ pronesl nepřítomně a zadíval se na ni nevidoucím pohledem.

„Jean Chastel pronásledoval vašeho syna i z jiného důvodu. Hrabě totiž unesl jedno dítě. Dítě mé schovanky Florence,“ pokračovala Gregoria. „Táží se vás, mon seigneur: našli jste to dítě v zámku vašeho syna? A kde zůstal monsieur Chastel? Toulá se po lesích, jak se po...“ Žena hovořila stále rychleji a rychleji, úzkost a obavy propůjčovaly jejímu jazyku křídla.

„To stačí, madame,“ přerušil ji markýz. „Nechte mě, abych vám vylíčil okolnosti, za kterých můj syn zemřel.“ Znovu vyprázdnil sklenici a potřetí si dolil. „Nalezli jsme ho na schodech před zámkem, tělo měl poseté bodnými a střelnými ranami. Vytáhli jsme z něho ulomenou čepel stříbrné dýky. Ve stájích ležely rozsápané mrtvoly mladíků, kteří pracovali v jeho službách. U vchodu do zámku leželo příšerně zohavené tělo mladé ženy. Neznámé mladé ženy, nebyla odsud z kraje.“ Pohlédl na Sarai. „Musela být asi tak ve vašem věku, i když to mohu odhadnout jenom podle zbytků,

které jsme tam našli. Měla hnědé vlasy a... ne, chtěl bych vás ušetřit podrobného popisu všech ran, které ta žena utrpěla.“ Pravicí křečovitě sevřel rukojeť šavle. Gregoria postřehla, že je omotaná stříbrným drátem. S úlevou v duši konstatovala, že markýz nemůže být dlak. „Pokud se mne chcete vyptávat na další okolnosti, mesdames, musím přiznat, že to bylo dílo bestie. Nechal jsem však rozhlásit, že se jednalo o pomstu synových věřitelů.“

„Co se tam podle vašeho názoru odehrálo?“ Gregoria si uvědomila, že dotaz vyšel z jejích úst. „Je zřejmé, že když se jedná o loup-garoua, jste zřejmě do věci zasvěcen do nejmenších podrobností.“

Markýz se odmlčel a potom si odkašlal. „Nebudu si tedy dávat před ústa servítky. Obávám se, madame Montclairová, že můj syn monsieur Chastela při jeho hrdinském činu pokousal a ten se teď potuluje Gévaudanem a stala se z něho další bestie. Protože ví, co je zač, drží se stranou od lidí a uprchl do lesů.“ Dopil obsah poháru. „Informace, že můj syn unesl dítě, je pro mne novinkou. Je možné, že ho monsieur Chastel navzdory své... chorobě dále hledá. To by vysvětlovalo jeho počínání.“

Gregoria seděla jako zkamenělá. Markýzova domněnka potvrzovala její podezření, ale... *Jean nemůže být bestií, sanctum by tomu rozhodně zabránilo. Nebo že by si ho včas nevzal? Třeba ho předtím ztratil.* Těmto děsivým možnostem odmítala uvěřit.

„Můžete mi říct, proč můj syn unesl dítě vaší schovanky?“ přetrhl markýz tok jejích myšlenek.

Gregoria se na něho udiveně podívala. „*Mon seigneur*, takže vy to tedy nevíte?“

„Co máte na mysli?“

„Váš syn měl v mladších letech poměr s jistou madame Du Montovou, z něhož se zrodilo dítě... dítě bestie. Madame Du Montová mi to dítě svěčila do péče, já dívku pojmenovala Florence a vychovala ji v našem klášteře. Pomocí jednoho léku se nám podařilo zbavit ji prokletí, dívka však předtím přivedla na svět vlastní dítě. Syna.“

Markýz prudce vstal. „Bože všemohoucí! Já mám vnučku a pravnuka?“ Popošel ke Gregorii a klesl před ní na kolena. Sarai se přichystala, aby zasáhla, kdyby bylo třeba. Gregoria doufala, že stařec má dost silné srdce. Náhlý šok mu mohl přivodit zástavu.

„Madame, nezahrávejte si se mnou! Přísahajte, že mluvíte pravdu!“

„Kdo asi tak před vámi stojí, mon seigneur?“ odvětila abatyšce přátelsky a uchopila ho za ruku. „To, co jsme my dva prožili, bylo samo o sobě

hodně kruté. Ano, máte překrásnou, moudrou vnučku a malého pravnoučka, kterého váš syn někam sem zavlekl.“

Markýz vstal, dokázal se znovu ovládnout a zadíval se na láhev na stole. Tentokrát si však nenalil koňak, místo toho zatahal za zvonek, přivolal sluhu a objednal si u něho konvici kávy. „Potřebuji čistou hlavu a veškerou energii,“ vysvětloval Gregorii a znovu se posadil na židli. „Hádanku, která obklopuje monsieura Chastela a mého pravnuka, vyřešíme jenom tehdy, když oba najdeme.“ Uchopil papír a brko a začal psát. „Okamžitě nechám svolat nejlepší lovce a nadháněče.“

„Považujete vynaložení takových sil za přiměřené a účelné?“ zeptala se ho Gregoria opatrně.

„Máte snad nějaký lepší návrh?“ opáčil markýz a nevzhlédl přitom od papíru. „Pamatujete si ty minulé velké hony, madame Montclairová? Jenže tentokrát budeme hledat malé dítě, a ne bestii.“

„A co monsieur Chastel?“

Markýz na ni krátce pohlédl, ruka s perem se zarazila. „My ho najdeme, madame. Nemějte obavy, nařídím mužům, aby monsieura Chastela chytili živého.“ Odložil pero, vstal a přešel k velké skříni, otevřel jednu zásuvku a vytáhl z ní mapu, kterou rozložil na stole. Na mapě byl zakreslen celý Gévaudan se všemi farnostmi, Gregoria postřehla i některé značky, které pocházely z doby lovu na bestii.

„To nám pomůže,“ poznamenal stařec a opět se posadil. Sluha přinesl kávu, i Gregoria a Sarai se nechaly obsloužit. „Než se vydáme na lov, chtěl bych vědět všechno, co jste o mém synovi vypátraly. Zdá se, že mi leccos uniklo. A také bych chtěl slyšet něco víc o své vnučce. Říkala jste, že se jmenuje Florence, je to tak?“

Gregoria přikývla a dala se do vyprávění. Odpoledne se protáhlo na hodně dlouhou dobu.

* * *

Večer Gregoria poklekla před postelí v obrovské místnosti, kterou jí dal markýz k dispozici. Sarai bude spát v pokoji hned vedle ní a ráno se pak spolu s lovci a nadháněči vydají do lesa.

Opřela se lokty o matraci a nezučně se modlila ke Spasiteli, aby Jeana a Mariannu ochraňoval, nějak se jí to ale nedařilo. Trápilo ji příliš mnoho věcí. S povzdechem se zvedla a zadívala se z okna.

Mlha se rozptýlila. Z nejvyššího patra zámku měla krásný výhled na sněhem pokrytý Gévaudan, rozsáhlé nížiny před horami a husté, zasněžené lesy. Někde tam byl i Jean.

Gregorii vnitřní zrak si pohrával s bílými korunami stromů, místo nich se jí před očima objevily bílé střechy, střechy Říma, pod nimiž dosáhl intriky proti jezuitům vrcholu. Papež Klemens XIII., přítel jezuitů, byl mrtvý. Zemřel za podivných okolností.

Gregoria si přesně pamatovala na 2. únor a setkání s Lentolem. „Už je to tady. Dnes bude zasazen další pilíř, abatyše,“ řekl jí a přitom se vítězoslavně usmíval, až z toho neměla dobrý pocit. „Vaše sestry byly vyslány ke šlechtickým dvorům do Francie a Španělska, aby ve vši tajnosti dále šířily naše ideje. Nyní je na řadě další pilíř.“

„Proč právě dnes?“ nadhodila obezřetně. „Myslela jsem, že k setkání kardinálů dojde až zítra.“

„Nuže, asi k němu nedorazí, abatyše. Protože se tam neobjeví Svatý otec, ale najdou ho ráno mrtvého v posteli. Jezuité ho budou zkoumat, budou hledat všechny možné jedy, ale nic nenajdou. My budeme mezitím dokonale připraveni,“ odpověděl jí Lentolo a vůbec se nesnažil zakrýt radost, která mu probleskovala v tváři a kolem kalných hnědých očí. „Než mě začnete obviňovat, že s tím mám něco společného: ukázalo mi to sanctum, měl jsem zjevení.“ Poklepal si malíčkem pravé ruky o hrud'. „Staré srdce často nepřechká obrovskou záplavu smyslových vjemů. Jen si představte, co kdyby se i Svatý otec musel vypořádat s takovou vidinou, dokonce třeba ještě mnohem silnější?“

Tím bylo Gregorii všechno jasné: zabili papeže Klemense XIII., a to tím nejposvátnějším, co na světě existovalo.

Věděla, že se kardinálové v těchto chvílích vášnivě dohadují na konkláve o novém obsazení papežského stolce. Brzy se ukáže, jestli Lentolo a jeho tajemný kardinál tahali za správné nitky, aby na svatou stolicí posadili svého kandidáta, kardinála Ganganelliho. To jí alespoň Lentolo prozradil. Toho dne málem prasknul pýchou.

„Brzy se jezuitů zbavíme, abatyše,“ halasil. „Vaše jeptišky budou ovlivňovat veřejné mínění, my ovlivníme volbu papeže. Společně pak zlomíme vliv Societas Jesu.“

Gregoria toho o Ganganellim moc nevěděla. Než se v roce 1759 stal kardinálem, byl prý františkán a údajně i poradce jezuitů. Hned jak se vrátí do Říma, požádá abatyše nového papeže o audienci – ať jím je, kdo chce. Bude mu klást na srdce důležitost boje proti bestii, bez ohledu na to, jestli

tam zase někde bude nějaký Rotonda, nebo ne. Kardinál za sebou zanechal dost stoupenců, kteří budou dále hájit jeho myšlenky a ideály.

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře a Gregoria zaslechla Sarain hlas. „Pojď dovnitř,“ zavolala na ni.

Serafínka vešla do pokoje a uklonila se. „Promiňte, že vás ruším, ctihodná abatyše, ale já...“ Hledala ta správná slova. „Celou dobu si lámu hlavu a nemůžu přijít na řešení. To sanctum, ctihodná abatyše. Jak je možné, že u monsieur Chastela selhalo?“

Stejnou otázku si kladla i Gregoria. „Nemyslím si, že selhalo.“ Naznačila mladé ženě, aby se posadila na židli vedle postele, sama pobíhala po pokoji z místa na místo. „Zbývají dvě možnosti. Buď příliš dlouho otálel, než si ho vzal – nebo si ho prostě nemohl vzít.“

„Takže věříte, že se skutečně proměnil v bestii?“

„Já nevím. Možná si sanctum vzal a projeví se u něho nějaké... vedlejší účinky.“ Vybavila se jí Roscoliova smrt. „Možná měl příliš silnou dávku, která ho opředla vidinami a připravila o rozum.“

Sarai sklopila hlavu, cop jí sklouzl přes rameno a mírně se před ní pohupoval. „Doufám, že se nám podaří monsieur Chastela najít.“

Gregoria se slabě pousmála. „Ano, Sarai. Potom uděláme vše, co jen bude možné, aby se uzdravil. Všechno se zase spraví, Pán je s námi.“

„Už vás nebudu zdržovat od spánku, ctihodná abatyše.“ Sarai se zvedla, uklonila se a vyšla z pokoje.

Gregoria přešla k oknu a opět se podívala ven. Zvedl se tam silný vítr a škvírami zanášel chlad z vrcholků Tří hor do zámku, až se svíce, které si postavila k oknu, roztančily a začaly neklidně plápolat.

Obdivovala sílu starého markýze. Zůstal stát zpříma, přiznal všechno, co jeho syn napáchal, a převzal odpovědnost. Bylo jí líto, že musela odmítnout jeho přání, aby mohl navštívit Florence. Na to ještě bylo příliš brzy. Nejdříve Mariannu v Alsasku přede všemi schová, ničí oči ji neuvidí, žádné ruce na ni nesáhnou. Je jedno, jestli by tak někdo chtěl učinit v dobrém, či zlém úmyslu. Florence se od Sarai hodně naučila, serafínka měla pro jejího bojového ducha jenom slova chvály.

Otrásla jí zima, takže odstoupila od okna, svlékla se a umyla, potom vklouzla v noční košili pod peřinu a zavřela oči. Gregoria se nechtěla vzdát snu o malé, poklidné rodině. Jean, Florence, Marianna a ona patřili k sobě. Na celý život.

Pro to, aby se sen stal skutečností, udělá všechno, co bude v jejich silách.

XXV.

KAPITOLA

Francie, Saugues, 4. prosinec 2004, 02.35 hodin

Eric se převalil na podlaze maringotky, zatímco vražedné salvy vyřážely v jejích stěnách další a další díry. Někde ve svahu musel stát útočník se samopalem v ruce a nelítostně odtamtud kropil kulkami celé tábořiště cirkusu Fratini.

Pohledem minul oba zastřelené hlídače a zastavil se u gé trojky a svých pistolí, zbraně ležely na podlaze přímo pod stolem. Isis a její otec k nim bohužel měli mnohem blíže než on.

„Vezmu si svoje zbraně, tak mi v tom nebraňte,“ zaryčel do rachocení kulek. Tenké obložení maringotky už bylo proděravělé, kolem hlavy jim létaly útržky izolační vaty, jemný prach škrábal Erika v nose. „Musíme se těch útočníků nějak zbavit.“

Isis jenom přikrčila hlavu, když těsně nad ní zasyčela další salva a rozdrtila na kusy dřevěnou lavici.

Eric mírně zvedl hlavu a vyhlížel zničeným oknem ven, díval se nahoru do svahu. Spatřil dlouhé, jasné žluté záblesky ohně šlehajícího z ústí lehkého kulometu, jímž střelec bez ustání točil zleva doprava a zase zpět. Zároveň asi deset postav v zimních maskovacích uniformách využívalo palebného krytu a šplhalo po svahu vzhůru k táboru, v rukou drželi samopaly M16. Útok na cirkus byl v plném proudu.

Ústí kulometu opět zamířilo jejich směrem a Eric se vrhl na zem. „No dobrá, musíme odsud vypadnout.“ Obrátil se k Isis. „Dejte mi...“ Zarazil se. Žena ležela na boku, z četných ran se jí řinula krev a vytvářela jí pod tělem velkou rudou kaluž. Stala se obětí stříbrného krupobití.

Ozval se nelidský řev. Zpoza postele, za níž se předtím snažil ukrýt, se vynořil Lascar. Nabral podobu ledního medvěda, ale zatím jen zčásti. Čelisti se mu dále prodlužovaly, z dásní se klubaly obrovité tesáky, ruce se

měnily na hrůzu nahánějící tlapy. Archaické síly roztrhaly jeho šaty na cáry, které z něho odpadávaly na zem. Lascarův řev doprovázelo tiché škrábání, jak mu z kůže vyrážela srst, a praskání přesouvajících se kostí. Když se Lascar naplno proměnil v ledního medvěda, s hravou lehkostí prorazil poničenou stěnu maringotky. Jakmile se dostal ven, celá konstrukce, která ztratila veškerou stabilitu, se zhroutila a pohřbila Erika pod sebou. Naštěstí byla lehčí, než si myslel. A především se mu konečně naskytla možnost proplížit se troskami a dostat se k pistolím, gé trojce a kevlarové vestě. Střelec u kulometu si vyhledal jiné, slibnější cíle než rozpadlou maringotku. Řev zasažených dlaků toho byl krutým důkazem.

Vleže se vyplazil z vozu, zapadl do sněhu a z úkrytu sondoval situaci. Dva tucty neznámých mužů se propracovávaly ve trojicích s vojenskou přesností od jedné maringotky ke druhé, navzájem se zajišťovali – a stříleli na všechno, co jim přišlo do cesty. Nedělali rozdíl mezi dlaky a lidmi.

Eric u nich postrádal těch několik vteřin hrůzy, která se každého člověka normálně zmocní, když se mu před očima zjeví dlak. Díval se, jak muži zastřelili tygra, který se na ně řítíl a během smrtelného zápasu se změnil zpátky v člověka. Tito lidé byli speciálně vycvičení, aby nebrali ohled na to, jak jejich protivníci vypadají. A používali stříbro.

První vlna útočníků se omezila jen na to, aby co nejrychleji postupovala vpřed a neustálou palbou zaháněla obránce dozadu. Naproti tomu druhá vlna vnikla do každé maringotky.

Hledají mládě. Eric se podíval nahoru do svahu. Teď konečně přesně rozeznal muže u kulometu, připevněného k pevnému podstavci. Vedle něho klečel nabíječ. Žhavé nábojnice bez přestání dopadaly do sněhu, syčely a propalovaly si cestu bílou příkrývkou. Bedny munice a výměnná hlaveň kulometu slibovaly Erikovi a všem lidem od cirkusu tisícinásobnou smrt.

Eric zvedl G3, zamířil na střelce a stiskl spoušť. Kulka zasáhla muže přesně do spodního rtu a prošla hlavou, hned potom Eric zlikvidoval i nabíječe. Největší nebezpečí bylo alespoň na čas zažehnáno.

Přehodil si přes sebe neprůstřelnou vestu a příkrčeně se rozběhl k maringotkám ve snaze vyhnout se druhé, pomalejší formaci útočníků. Nechtěl, aby se mezi ním a útočnický rozpoutala přestřelka, chtěl jenom získat mládě. Ať se dlaci a útočníci klidně navzájem pobijí, on jim v tom rozhodně nebude překážet.

Po několika málo krocích však poznal, že z jeho plánu nebude nic. Tedy pokud se mu nepodaří obrátit pozornost útočníků jiným směrem. Zalezl pod jeden z vozů, vyhlédl si kryt za zadním kolem a opatrně vyhlížel ven.

Kolem něho proběhl po čtyřech lední medvěd a skočil na jednoho z ozbrojenců, vyděšený řev napadeného muže netrval dlouho, brzy přešel do chroptění a ukončilo ho krátké zaskřípění. Lascar mu ukousl hlavu a hned se hnál na dalšího protivníka, útočníci se vydali za ním.

To byla příležitost, na kterou Eric čekal. Zaklonil hlavu a zavyl, potom poslouchal a čekal na odpověď.

Dočkal se jí. Podle žalostných, vyděšených zvuků nebylo mládě daleko, muselo být v maringotce s nápisem *Tajga*. Cesta k ní vedla napříč hordou bojujících dlaků, kterým se podařilo vlákat část útočníků do pasti. Lidé se bránili krátkými meči, jejichž čepele se stříbrně leskly. Dva muže rozsápaly drápy a zuby dlaků a leželi na zemi mezi spolubojovníky, dlaci již přišli o tři přátele. Eric dokázal ztráty obou bojujících stran snadno rozlišit: jedni byli mrtví a naří, ti druzí byli mrtví a zohavení.

„Tak, jde se na věc.“ Vylezl z úkrytu a ručkoval po stěně maringotky, až se mu podařilo vyšvihnout se na střechu. Rychle přes ni přeběhl a dával si zatracený pozor, aby nešlápl na šikminu a nespádl na zem.

Mohutným skokem se přenesl na střechu sousední maringotky, při dopadu se překulil přes bok a ztratil při tom gé trojku. Zbraň přepadla přes hranu a zmizela. „*Kurva!*“

Ještě jeden skok a bude u cíle. Zatím ho nikdo z bojujících neobjevil. To se však změnilo, právě když se odrazil. Jeden z neznámých útočníků zvedl samopal a vystřelil.

M16 zarachotila a plivla po něm kulkami, jedna ho zasáhla do zadku. Byl to hladký průstřel, stříbro ho tedy neotráví a nebude mu v těle dále škodit, ale bolest byla opravdu odporná. Eric přistál jen dva metry od malého střešního okna, podjela mu noha a klouzal po střeše až ke krytu okénka, kde se zastavil. „Chce tu někdo něco říct?“ Rozrazil okénko.

Pod hřejivým světlem červené lampičky se choulil stočený, neškodný chumáč hnědé srsti s nádechem rudé barvy a třásl se strachem. Rachocení výstřelů a řev raněných byly na malou bestii příliš. Mňoukala jako kotě a žadonila, aby jí někdo přišel na pomoc.

Erika na chvíli přepadla lítost nad tím, že nebude možné, aby se sesterstvo pokusilo mládě vyléčit. Nebezpečí, že by ho na útěku někdo dostihl, mu však připadalo příliš velké. Vytáhl pistoli a namířil.

Cíl nemohl minout, jediná stříbrná kulka nenávratně roztrhá malé tělíčko na kusy a definitivně skoncuje s předposlední bestií. Potom už se Eric nějak vrátí zpátky do hotelu a vezme si sanctum – nebo ho na útěku rozstřílejí kulky protivníků jako řešeto.

Tak jako tak: této noci skončí éra, která byla ve znamení bestie.

Přímo v kraji, v němž kdysi všechno začalo.

Erikovou rukou proběhlo slabé zachvění, hlaveň pistole mírně zakolísala, a tak si ji pro jistotu opřel o kraj okénka. Maličká bestie zvedla hlavu, velkýma očima se na něho podívala a našpicovala uši.

„Je mi líto.“ Eric stiskl kohoutek – ale přesně v tom okamžiku přistálo na střeše maringotky něco těžkého.

Vibrace způsobené dopadem stačily, aby se mu hlaveň zachvěla. Zarachotil výstřel, rána minula a kulka se zabořila do dřeva vedle mláďete. Mláďe ustrašeně vyštěklo, uskočilo stranou a prchlo hlouběji do temnoty ve voze, kde už je Eric neviděl.

„Do prdele, zatraceně!“ Eric se přetočil na záda a namířil na vetřelce. Byla to jedna ze lvic, dřepěla před ním, napůl lvice, napůl člověk, přikrčila se ke skoku, vycenila zuby, ocas sebou neustále mrskal a bičoval střechu vozu. „Padej od toho okna pryč,“ zachrčela na něho téměř nesrozumitelně. „Nech to mláďe na pokoji.“

Smést dlaka ze střechy na zem by bylo pro Erika hračkou. Skoro si nedokázal představit snadnější a větší cíl... a přesto se ho zmocnily zábrany, jaké ještě nikdy nepocítil, když se vydal do akce. Možná proto, že věděl, že se tihle dlaci značně liší od všech ostatních, proti nimž jindy bojoval. Zlobil se sám na sebe, že najednou takhle váhá, za chvíli už jako bojovník nebude stát za nic. Ještě štěstí, že s tím brzy skoncuje.

„Musím ho zabít,“ řekl. „Jinak se ho zmocní ti, kteří právě pobíjejí celý tábor, rozumíš? To nesmím dovolit.“ Znovu se mu zakalil zrak, tímto způsobem ho zdravilo stříbro, které mu před chvílí proniklo tělem.

„Zmizni odsud!“ zaprskala na něho lvice.

Eric se posunul na střeše dopředu a spustil nohy do střešního okénka. „Já teď půjdu dovnitř a dotáhnu tu věc do konce,“ oznámil lvici. „Jestli se mi v tom pokusíš zabránit, zabiju tě.“

Lvice se vrhla vpřed, dlouhé drápy mířily Erikovi na hlavu. Rozhodla se.

Přál si, aby to nemusel udělat. Dvakrát vystřelil, záměrně přitom střelil lvici do ramene, aby jí zabránil v útoku a nemusel ji zabít.

Střela zastavila lvici uprostřed skoku, zvíře spadlo na střechu, ale okamžitě se znovu zvedlo. Lvice vztekle zaryčela a opět se odrazila, ruce natažené před sebe.

Eric zaklel a vyprázdnil do ní zbytek zásobníku, mířil na hlavu a na hrud'. Kulky zasáhly cíl, tentokrát však byl skok příliš prudký, umírající dlak se setrvačností dále pohyboval vpřed a ostré drápy mířily přímo na Erika. Tomu nezbylo nic jiného, než aby se bleskurychle vrhl oknem do

vozu s maličkou bestií. Když padal dovnitř, mihlo se mu nad hlavou tělo lvice, které opět začínalo nabírat podobu ženy. Krev, která jí tryskala z těla, se za ní táhla jako rudé provazy.

Eric dopadl do sena a převalil se. Mládě se prozradilo tichým zamňoukáním a šelestěním v seně. Stáhlo se do nejtemnějšího kouta a zavrtalo se do hromady balíků slámy, aby tak útočníkovi snáze uniklo.

Kolem vozu se nepřetržitě rozléhaly výstřely. Do nich se mísil lidský řev a vzteklé, zvířecí ryčení, po němž následovalo smrtelné chroptění a další výstřely. Boj nadále zuřil, rovněž kulomet se začal znovu hlásit o slovo, tu a tam narazila do maringotky zbloudilá nebo odražená střela a zaryla se hluboko do dřeva.

„Hned to bude, maličký.“ Eric vyhodil z rukojeti pistole prázdný zásobník a zasunul do ní nový. Právě chtěl odjistit zbraň, když se zprudka otevřely posuvné dveře. Do vozu skočili dva maskovaní muži, zpočátku ho však ve tmě neupozorovali.

Eric natáhl zbraň, aby ji připravil ke střelbě. Tím na sebe upozornil útočníky, hlavně samopalů zamířily jeho směrem.

Příliš pozdě.

Dvě rány do hlavy vyřídily bližšího z nich, dvě další do kolena druhého útočníka měly za následek, že muž vypadl z vozu a dopadl na záda do sněhu.

Útočníci odpověděli tím, že vhodili dovnitř granát.

Granát narazil do stěny a pak dopadl do sena, kde okamžitě detonoval. Exploze granátu, provázená neuvěřitelným zablesknutím a zaduněním, Erika oslepila a napůl ohlušila, navíc se od chemicky vyvolaného blesku vznítla sláma.

Eric se s námahou vydrápal na nohy – když na něho někdo shora skočil. Boty ho udeřily do kříže a prudce odmrštily ke stěně. Z tržné rány na čele se mu řinula krev a zalévala oči. Eric se otočil, zvedl druhou pistoli a namířil ji na útočníka, který stál před ním.

„Pan von Kastell. Věděl jsem, že se nepochybně zase někdy potkáme.“

Zanettinimu snad ani nestálo za námahu, aby si pospíšil, právě naopak. Zdálo se, že si dává záležet na tom, aby představoval dobrý cíl. Kardinálskou róbu zaměnil za zimní maskovací uniformu. „Po našem posledním setkání jste strašně narychlo odcestoval, ani jsem neměl možnost poděkovat vám za to, že jste mě postřelil. Dnes jsem připravený mnohem lépe.“

Eric neplýtvat časem na odpověď. Místo ní po kardinálovi vystřelil z obou pistolí.

Muž se najednou objevil přímo vedle něho a vytrhl mu pistole z rukou. „Nechte toho,“ zavrčel a vrazil Erikovi kolenem třikrát do žaludku. Ten se složil a vyzvracel se do slámy.

Rychlost, jakou na něho Zanettini zaútočil, byla neuvěřitelná. A to s ním kardinál ještě zdaleka nebyl hotov.

Podpatek boty prudce dopadl na pravou polovinu Erikova obličje, zasažená hlava odlétla dozadu a znovu narazila do stěny vozu.

Další kopanec, který se k němu blížil, viděl Eric už jen rozmazaně. Zvedl ruce, aby se bránil, ale kardinálova noha proklouzla pod nimi. Kevlarová vesta nedokázala zadržet prudkost rány, čerstvě zahojená žebra se znovu zlomila a probodla mu plíce. Eric marně lapal po vzduchu.

Zanettini mu ani na okamžik nedopřál odpočinku. Jednou rukou ho popadl za zátylek, zvedl do vzduchu a mrštil jím o stěnu vozu. Náraz Erika zabolel, hned na to bezvládně dopadl do rozpadlých balíků slámy.

Kouř na druhé straně maringotky byl hustší a hustší, praskání hořící slámy stále hlasitější. Muže zalila vlna žáru, plameny vysoko vyšlehly, začaly olizovat střechu a prodíraly se střešním okénkem ven.

Eric nic neviděl, jenom hvězdy a siluetu muže, který se právě sklonil před ohnivým mořem. Mládě vylekaně zaštěkalo, potom žalostně zakňučelo. Zanettini objevil malou bestii, kterou plameny vyhnaly z úkrytu ven, a okamžitě ji pevně popadl.

„Tak, pane von Kastelli. Myslím, že teď vás již mohu s klidem spasit,“ prohodil kardinál. Zaduněl výstřel, rána zasáhla Erika do hrudi. Tuto kulku ještě dokázala neprůstřelná vesta zachytit. „Není to řízení osudu, že zemřete díky stříbrným kulkám z vlastní zbraně?“

Eric se plazil ke dveřím, zpola zahaleným kouřem, zadíral prsty do prken podlahy a sunul se dopředu. Musí utéct a nabrat síly, aby mohl pokračovat v boji, až bude mít lepší vyhlídky na úspěch. Jenom několik málo minut...

Podařilo se mu nahmatat druhou pistoli. Kněz udělal chybu, že ji nezhodil dost daleko. „Ne, poslyšte, já přijmu vaši nabídku, tu, co jste mi udělal v Římě!“ Eric se otočil, podpíral se o stěnu a pomalu se zvedal, předstíral, že chce žebrot o milost – a přitom zvedl ruku s pé devítkou.

Vystřílel celý zásobník, prošpikoval Zanettiniho kulkami a zasáhl i bestii. Mládě zavylo, začalo štěkat a vzpínalo se kardinálovi na ruce. Krev malé bestie mu zalila rukáv.

Eric zřetelně viděl, jak se kardinálovy rány okamžitě zavírají. Ale toho nejdůležitějšího přece jen dosáhl: bestie zásah nepřezíje. „Vypadá to špatně,“ pronesl slabě a sklonil ruku. „Bestie přece jen vymře.“

Zanettini na něho upřel pohled plný nenávisti. „Vy blázne!“ Když zjistil, že maličká bestie je těžce zraněná, pustil ji na zem a přešel k Erikovi. „Potom bude vaším úkolem, aby se sláva Boží rozzářila jasným plamenem!“ Střelil ho do kolena, Eric zaječel. Další rána stříbrem! „Takhle mi aspoň neutečete.“

Žár se stával přímo nesnesitelným. Za Zanettinim si plameny pohrávaly se stěnami a stropem maringotky. Trhaly sebou a vytvářely dojem, jako by se tam otevíraly brány přímo do pekel.

Eric zvedl pistoli, v níž mu však nezbyl jediný náboj. Chvěla se mu ruka. „Ještě jeden krok, Zanettini, a rozstříknu vám mozek po stěně,“ blufoval.

„A co pak? Můžete mě zabít, ale moji lidé vás stejně přemůžou. To jediné je teď důležité!“ Udělal další krok, neohroženě postupoval blíž a pevně si věřil.

„Máte pravdu.“ Eric pustil zbraň na podlahu. „Tohle dává větší smysl.“ Odrazil se od stěny vozu, roztáhl ruce a vrhl se na Zanettiniho, aby ho spolu s sebou strhl do hučících, vztekle šlehajících plamenů.

Muž mu uhnul, Eric prolétl kolem něho.

Plameny se nad ním žádostivě a lačně sevřely.

XXVI.

KAPITOLA

22. březen 1769, poblíž Villefortu, jižní část Francie

„**A**ni brána do pekel nemůže být ponuřejší než Morcoirský les,“ zasupěla Gregoria a opřela se o kmen stromu.
„Jako by z téhle prokleté půdy rostly jenom takové stromy, na kterých místo listů vyrůstá temnota,“ dodala Sarai a zamrazilo ji. Všimla si, že abatyše nutně potřebuje chvílku odpočinku, takže zavolala na vůdce skupiny lovců a požádala ho, aby zastavili.

Tuctu mužů, kteří je doprovázeli, přišla přestávka vhod. Měli s sebou čtyři ohaře, kteří v jednom kuse štěkali nebo vyli. Lidé však nikde nic nezahlédli, lovci od rána do večera věčně jen nadávali, jak se probíjávali houštím, přičemž si často museli pomáhat a vytahovat jeden druhého ze záludných prohlubní. Nejednou někdo z nich uvízl v bažinách, které ani touto dobou nebyly zamrzlé.

Gregoria sáhla po láhvi s vodou a dopřála si pořádný doušek. Dívala se, jak muži připravují tábor na noc. V mokrému sněhu, který se místy střídá s tající břečkou, bylo vyloučené, aby se do setmění stačili prodrat až na konec lesa. „Čím hlouběji pronikáme dovnitř, tím více se nám les vzpírá,“ prohodila zamyšleně. Bránil jim v postupu tak usilovně, že za den nedokázali zvládnout více než dvě míle.

„Alespoň jsme konečně objevili stopy.“ Sarai nastavila paži, aby se o ni abatyše mohla opřít, a dokráčela s ní k prvním plamínkům táborového ohně. I tu maličkou trošku tepla ocenila jako vítané blaho, protože vítr, který hvízdal mezi stromy, byl řezavě mrazivý, jako by chtěl vetřelce vyhnat ze své říše.

„Moc si od toho neslibuj,“ varovala ji Gregoria. „Nikdo nám nedokázal pořádně vysvětlit, komu ty stopy vlastně patří.“

Příprava na noc pokračovala obdobně jako během minulých nocí. Lovci postavili velký stan, na pevně udupaném sněhu rozestřeli jedlové větvičky, roztopili sníh a uvařili z něho čaj. Nad plameny připravili skromné jídlo, potom se všichni zabalili do přikrývek a pokusili se uthnout pro sebe trochu spánku. Ve stanu vyhradili celtovinou menší část, kterou dali k dispozici oběma ženám.

Gregoria jako vždy nemohla dlouho usnout a jen naslouchala zvukům rozléhajícím se nocí. Slyšela skřípění a praskání větví i šelestění větru v korunách a v kroví. Zdálo se jí, že se do těchto zvuků mísí nezřetelný šepot.

Aby si dodala odvalu a přišla na jiné myšlenky, začala vzpomínat na první nešťastníky, které se jim podařilo zachránit. Její serařinky vypátraly na různých místech v Itálii tři dlaky a vyléčily je sanctem. Dosáhly prvních krásných úspěchů a doufaly, že na ně brzy naváží dalšími.

Krátce předtím, než usnula, se najednou z dále ozvalo mnohohlasé štěkání. Zazníval v něm nesmírný vztek a zuřivost a lovečtí psi průvodců na ně okamžitě odpověděli stejným způsobem.

„Vlci!“ Gregoria se vysoukala z přikrývek, i Sarai se tím hlukem probudila. Došly k lovcům, ale žádný z nich se nehnu. Dokonce i ti dva, na které připadla první hlídka, klidně drželi muškety v rukou a nedávali najevo nejmenší známky vzrušení.

„Nemějte strach, madame,“ uklidňoval ji lovec, který slyšel na jméno Bluche. „To nejsou vlci. Podle rámusu se jedná o smečku psů, nejspíš patří k nějaké jiné skupině lovců. Podle mapy bychom na ně měli brzy narazit.“

Štěkání se blížilo.

A to s nevídanou rychlostí.

„Jste si jistý, monsieur?“ Sarai měla obě pistole za opaskem a v rukou svírala mušketu a stříbrnou dýku, Gregoria rovněž držela pistoli. Psi se před stanem vzpínali jako diví a trhali řemeny.

Lovci teď přece jen začala situace připadat poněkud nebezpečná. „Máte pravdu. Přivolám ostatní.“ Vzbudil zbylé muže, štěkání se k nim mezitím stále blížilo.

Jeden z mužů odvázal řemeny a psy pustil, ti se okamžitě vrhli do lesní temnoty a po několika skocích je lidé ztratili z očí. Netrvalo dlouho a bylo slyšet, že se mezi oběma smečkami rozpoutal nelítostný boj. Dolehla k nim pestrá směsice vrčení a vytí, bolestného kňučení a štěkotu.

Všichni muži mezitím sáhli po zbraních, nikdo už nevěřil, že se k nim blíží jiná skupina lovců.

„Asi mají vzteklinu.“ Bluche poklekl vedle vchodu, odsunul dílec celtoviny stranou a zamířil do tmy. „Nebo zešileli hladem.“

Sarai upozorovala, že se mezi kmeny míhá sem a tam celá řada svalnatých stínů. „Ti cizí psi určitě zaútočí na stan zepředu. Zajděte co nejdále dovnitř, madame Montclairová,“ doporučila abatyši a pokynem ruky k sobě přivolala další lovce.

Právě v tu chvíli zničehonic prorazil nažloutlý pes, velký jako tele, pravou plachtu a vnikl do stanu. Tam se vrhl na prvního muže, který se mu postavil do cesty. Byl to obrovitý mastif, který strhl oběť na zem a zarazil tesáky do krku zaskočeného lovce tak rychle, že muž neměl čas bránit se. Krev postříkala všechny, kteří stáli v blízkosti zraněného. Pes nechal nešťastníka ležet a chňapl po noze dalšího muže.

Dva lovci se obrátili, dali se do křiku a začali hlavněmi mušket mastifa bodat. Pes zpočátku rány jako by ani nevnímal, pokračoval v útoku a mocným škubnutím vytrhl velký cár masa ze stehna druhé oběti.

Gregoria zvíře poznala. Byl to Surtout, mastif, který původně patřil mrtvému Antoinovi a nyní se zřejmě stal vůdcem smečky, jež ztratila pána. Namířila na něho a vypálila, ale rozzuřeného, neustále poskakujícího psa minula.

Muškety lovců, střežících vchod do stanu, zarachotily, tu a tam se ozvalo ojediněle zavýtí – ale potom vtrhla dovnitř hotová vichřice srsti a vyceněných zubů.

Náraz zvířecího těla smetl Gregorii k zemi, abatyše ucítila páchnoucí dech nějakého psa, spatřila, jak jí před obličejem docvakly ostré tesáky, pak někdo prudce strhl psí tlamu stranou. Najednou nad ní stála Sarai a bušila do zvířat mušketou, dlouhý stříbrný bajonet byl zmáčený krví. „Pryč odsud, madame,“ vychrlila ze sebe rychle a pažbou rozdrtila lebku psu, který se jí právě zakousl do pevných vysokých holínek. „Utečte odsud a vylezte na strom! Je jich strašně moc.“

Gregorii ani nenapadlo odmítnout, vyklouzla pod stěnou stanu ven, spatřila vysoký strom a okamžitě na něho začala šplhat.

Jeden z psů se pustil za ní. Vyskočil vysoko do vzduchu, zachytil v zubech abatyšinu sukni a zůstal na ní viset jako klíště, přitom vrčel a neustále sebou škubal. Svou váhou a pohyby postupně stahoval Gregorii níž a níž.

„Táhni pryč, nech ji být, ty zplozenče pekla!“ Vedle psa se objevila Sarai, bajonetem ho zezadu probodla a zatlačila Gregorii zase kousek výše. „Budu vás krýt, dokud nevylezete dost vysoko,“ houkla na ni, opřela se zády o kmen stromu a pozorně sledovala veškeré dění kolem sebe.

Najednou se rozjasnilo, stan začal hořet a jeden roh v mžiku zahálily vysoké plameny. Nyní se i serafínka hbitě vyšvihla na strom, aby se dostala do bezpečí.

Psi utekli ze stanu a trpělivě čekali, až se poslední lovci, kteří zůstali naživu, odváží vyjít ven. Tam je znovu napadli a pokousali tak, že bylo na místě po nich. Řev umírajících mužů byl přímo děsivý. A potom, stejně náhle, jak útok začal, tak i skončil. A s ním pohasly i životy všech lovců.

Nedaleko od stromu, na který se obě ženy uchýlily, začala v záři ohně velká žranice. Všude kolem se psi nahrbili nad oběťmi, ohlodávali kosti, cpali si do chřtánu velké kusy masa, tu a tam se mezi sebou tahali o nejlepší kousky. Jejich nikým neohrožovaný král Surtout trůnil jako lev před mrtvolou lovce Blucheho. Zabořil mu tlamu do střev a vybíral si nejlahodnější části vnitřností.

Každou chvíli zvedl krví potřísněnou hlavu, ne však proto, aby odkázal ostatní psy do patřičných mezí. Žádný pes z jeho smečky se k němu neodvážil přiblížit, aby se s ním pustil do boje o žrádlo. Ne – mastif nespouštěl z očí ženy.

Sarai a Gregoria seděly pět kroků vysoko a nedokázaly odtrhnout pohled od hrůzy, která se pod nimi právě odehrávala. Gregoria šeptala jednu modlitbu za druhou, prosila Pána, aby přinesl mír duším ztýraných mužů, a snažila se potlačit strach. Sarai sledovala psy studeným pohledem, zdálo se, že se pokouší odhadnout, jak je který z nich divoký. Potom se serafínka dala do dobíjení muškety. „Tři nebo čtyři z nich, kteří vypadají trochu slabší, budu muset složit nožem,“ pronesla pevným, i když bezvýrazným hlasem. „A na ty, kteří jsou opravdu nebezpeční, mám naštěstí dost munice.“ Zasunula kulku do hlavně, ucpala ji a namířila na Surtouta. Dříve než stačila zmáčknout spoušť, pes vyskočil a skryl se za stromem. Dobře znal účinky střelných zbraní a vyrazil hlasitě, táhlé zavytí. Sarai natočila hlaveň stranou a zastřelila druhého největšího psa.

Smečka okamžitě zanechala hodování a hledala si úkryt, psi zalezli za tlusté kmeny a ženy je ztratily z dohledu i z dostřelu. Potom začali všichni psi najednou výt.

„Co mají za lubem?“ Gregoria si vzala nabitou pistoli, kterou jí Sarai podala.

„Zní to, jako... jako by někoho volali.“ Mladá žena se rozhlédla, ale i když hořící stan jasně zářil, nikde nic nezahlédla.

Jeden z menších psů se prodíral sněhem, popadl do zubů kus hořícího dřeva a vlekl ho ke kmeni stromu, na němž ženy seděly.

„Ty odporná pekelná zrůdo!“ Gregoria po něm vyslala kulku a minula – a v tom se již blížil další, který tentokrát vlekl v zubech cár hořící celtoviny. Sarai ho dostala, okamžitě se však přihrnuli další psi a práci dokonali. Další tři zvířata při tom sice zemřela – ale kůra stromu začala hořet.

Surtoutova inteligence nahnala Gregorii strach. Jejich strom byl příliš vzdálen od ostatních, takže nemohly přeskočit na jiný kmen a uniknout nebezpečí. Nezbyvalo jim nic jiného než vyšplhat ještě výše a doufat, že plameny cestou vzhůru samy pohasnou.

Šplhaly výš a výš, až Gregoria odhadovala, že jsou dobrých patnáct kroků vysoko. Oblačná příkrývka se protrhala a nad hlavami se jim objevil zářící měsíc. Vypadalo to, jako by se nad Gévaudanem rozsvítila jasná lucerna. Stříbrné světlo se linulo holými korunami stromů, běloba sněhu znásobovala jeho intenzitu.

„Bůh s námi,“ zamumlala Sarai a přiložila mušketu k líci. Opět měla před očima dost cílů, její pušku čekalo hodně práce.

Oheň stále plál a psi kolem něho nedočkavě pobíhali, dokud nepřilétly první kulky a nepřišli tak o další dva členy bratrstva.

„Zbývá jich ještě jedenáct.“ Serafínka vypadala navýsost spokojeně. „A plameny se taky zmenšily.“

„Za to může zima. Pryskyřice i míza zamrzly a nehoří tak lehce.“ Gregoria si dovolila opět načerpat trochu naděje, kterou navzdory neotřesitelné víře na chvíli téměř pozbyla. Vyslala k Pánovi krátkou modlitbu.

Sarai opět namířila. „Tam je ještě jeden,“ zabručela a okamžitě vystřelila.

Vtom se to stalo.

Zpětným rázem na okamžik ztratila rovnováhu, ta chvilíčka však stačila, aby jí uklouzla noha. Snažila se rychle něčeho zachytit, odhodila zbraň, aby se mohla přidržet rukama – ale to již bylo příliš pozdě. Sarai se s výkřikem zřítila do hloubky, v pádu se pokoušela chytit větví, ale prstům se nepodařilo nic sevřít, a když náhodou měla štěstí, tak se větvíčky zlomily.

Větve přesto natolik zmírnily její pád, že nenarazila na zem plnou silou. Ale i tak zvířila obrovský oblak třpytivého, čerstvě napadaného sněhu a zakryla Gregorii výhled.

„Ne!“ Abatyše okamžitě začala šplhat dolů, aby Sarai pomohla, ale to už zaslechla triumfální štěkání smečky. S vrčením a přerývaným štěkotem se hnala k místu, na které mladá žena dopadla.

Gregoria zvládla polovinu cesty dolů, když spatřila, jak psi ze všech stran obklopili nebohou ženu, ležící v bezvědomí na zemi. Když ji začali kousat do rukou a nohou, zpočátku ještě dost váhali, jako by nevěřili zdánlivému klidu. „Táhněte pryč!“ zaječela na ně Gregoria, vytáhla pistoli – a skočila.

Ztěžka přistála na jednom psu a cítila, jak jí pod botami popraskalo několik jeho kostí, pes ani nestačil zavýt. Úder do kříže, který utřila při dopadu na zem, ji donutil zoufale zalapat po dechu, málem přitom upustila zbraň. Střelila po nejbližším zvířeti a zasáhla je do boku.

„Sarai!“ Gregoria si razila cestu hlubokým, mokrým sněhem, který se skrýval pod vrstvou jemného prašanu. Každý krok vyžadoval obrovskou námahu. Vydolovala Sarai z bílé příkrývky, víčka mladé ženy se zachvěla.

„Prober se!“ zaryčela na ni Gregoria a hledala mušketu. Zbraň se jí bohužel nepodařilo najít.

Smečka se opět pomalu blížila. V čele kráčel Surtout, světlou srst na hlavě, na krku a na hrudi měl zbarvenou krví právě složené kořisti. Zavrčel, stáhl pysky a vycenil dlouhé tesáky, mezi nimiž ještě povlávaly kusy masa.

Gregoria se pokřížovala a vytasila dýku. „Já tě porazím,“ slíbila mu. „Budeš následovat svého pána, jako že se...“

Něco ji zasáhlo do zad, abatyše upadla na břicho a zabořila se do hlubokého sněhu. Zezadu se k ní přitisklo těžké tělo. Sníh na ni působil jako dusivá, ledově chladná houně, která jí ucpala ústa, nos i uši. Najednou skoro nic neslyšela.

Surtout odvrátil její pozornost, aby umožnil jinému psu na ni zaútočit. Čekala, že každou vteřinou ucítí na krku jeho zuby.

Udivilo ji, že se nic nestalo. Váha, která jí spočívala na zádech, se rozložila na všechny strany. Chvillemi se jí zdálo, že jí někdo tančí na zádech nějaký podivný, neblahý tanec, ale pokaždé, když tlak trochu povolil, se ve zlomku vteřiny vrátil a s novou silou se do ní opřel. Gregoria měla pocit, že každou chvíli upadne do bezvědomí. V plicích už neměla ani kapku vzduchu.

Najednou tíha na zádech zmizela.

Gregoria zmučeně vykřikla, zvedla se na kolena a bodla dýkou ke stínu, který před ní seděl. Čepel zasáhla cíl. „Táhni ode mě!“

V odpověď se ozvalo děsivé zařvání.

Hrdlo jí brutálně stiskla nějaká ruka. Prudce ji zvedla nahoru. Visela ve vzduchu, byla výše než dva kroky nad zemí – v natažené paži loup-garoua, jehož zářící rudé oči na ni hněvivě hleděly. Na rozdíl od bestií, které dosud

spatřila, tahle měla stříbřitě bílou srst. V rameni jí vězela stříbrná dýka. Se syčením se propalovala stále hlouběji do těla.

Všude kolem ní se povalovaly mrtvoly psů, roztrhaných na kusy a rozkousaných mohutnými čelistmi. Dokonce i obávaný mohutný Surtout ležel ve sněhu mrtvý.

Oběma rukama se přitiskla k chlupatému předloktí bestie, která jí nelítostně svírala krk a neumožňovala nadechnout se. Bestie si mezitím druhou rukou vytáhla dýku z těla. Zaprskala a odhodila zbraň daleko od sebe.

Proč mě ta bestie zachránila?

Stříbrná srst, jejíž barva se tak podobala vlasům milovaného člověka, přizivila Gregoriiny naděje.

„Jeane, jsi to ty?“ zachroptěla. „Jeane Chasteli, vězíš v podobě téhle bestie?“ Rukou zašmátrala po flakónku, který měla pověšený kolem krku a uchovávala v něm sanctum.

Bestie zavrčela, sklopila uši, nebezpečně na ni cenila krvavé zuby. Nic nenasečdovalo tomu, že by ji tvor měl v úmyslu ušetřit.

„Jeane, braň se proti zlu!“ záupěla a konečně nahmatala malý přívěsek. Otočila uzávěrem a otevřela ho. Měla jedinou možnost, jak sanctum do bestie vpravit.

Gregoria se skrčila, kopla nohou před sebe a zasáhla bestii do ramene právě v místě, kde se začínala zavírat široce zející rána.

Bestie vztekle zaryčela a chňapla po ní.

Gregoria vhodila flakón do široce rozevřené tlamy, která se k ní nezadržitelně blížila, a zřetelně viděla, že bestii vletěl až do hrdla. Sanctum se vylilo na jazyk a smíchalo se se zpěněnými slinami. Protilék byl podán, jen aby začal působit dříve, než ji bestie zabije! Drápy se rozevřely a pustily Gregoriin krk.

Abatyše dopadla do sněhu a upřeně zírala na bestii, která si vrazila jednu ruku do chřtánu a vydávala dávivé zvuky. Opatrně ustoupila o krok dozadu.

„Pane na nebesích, stůj při něm,“ modlila se. „Postarej se, aby přežil vypuzení bestie a nezahynul při tom!“ Bezmocně musela sledovat, jak se bestie vyzvracela, klesla do kolen, dávila a zmítala se v křečích. „Vyslyš mé úpěnlivé prosby, Pane. Svět ho tak potřebuje!“ Zdálo se jí, že vidí, jak bestii z tlamy vyrazí kouř a plameny. „*Já ho potřebuju!*“

Při posledním záchvatu dávení bestie něco vyplivla.

Ve sněhu přistál prázdný flakón.

Bestie... se nepřeměnila!

Místo toho vyskočila, zařvala, udělala krok ke Gregorii a zvedla tlapy k vražednému úderu.

Zaduněl výstřel, srst pod pravým žebrem se roztrhla a vystříkla odtamtud krev. „Utíkejte, ctihodná abatyše,“ uslyšela Sarain hlas. „Vy musíte žít. Kvůli sesterstvu.“

Bestie se bleskurychle otočila a s prapodivným zařváním plným vzteku a nenávisti se vrhla na serafinku, která v poslední chvíli, než na ni bestie skočila, chladnokrevně poklekla a nastavila před sebe mušketu jako kopí. Máchlá bajonetem zespodu, aby zasáhla břicho a rozpárala je.

Bestie však její manévry předvídala. Vyhnula se blýskavému ostří, uchopila hlaveň a zároveň se rozmáchla druhou tlapou. Ostré drápy vyryly serafínce do tváře pět dlouhých rudých rýh, krutá rána odmrštila Sarai na tři kroky daleko, než se zastavila nárazem o strom.

Bestie zahodila mušketu a bez chvilky oddechu pokračovala v útoku.

Gregoria byla jako zkamenělá. Sanctum nezabralo! Nebyl vidět nejmenší náznak toho, že by začaly působit očistné účinky drahocenné substance a vypudily zlo z těla.

Slyšela trhání látky, když drápy protřhly serafínčiny šaty. Sarai pronikavě zaječela, jednou rukou držela bestii za krk a bojovala, aby se kolem ní nesevřely zuby ve smrtelném stisku. Byl to doslova nadlidský výkon, to nemohla dlouho vydržet!

Gregoria jako v transu zvedla mušketu. Lesem se rozlehl Sarain křik. Jeden dráp se jí zabořil do nechráněného masa, rozerval hrud', na pravé straně jí mezi žebry otevřel hlubokou ránu, kterou probleskovala bílá barva kostí.

Gregoria se rozběhla, pevně sevřela mušketu a zezadu vrazila stříbrný bajonet bestii do zad. Do míst, kde leží srdce.

„Odpusť mi!“

Tvor se vzepjal, v mžiku se otočil jako vítr a zasadil jí tvrdou ránu, až se zapotácela a spadla na zem.

Hned poté se bestie zřítíla vedle ní, jejich tváře neležely od sebe dále než na délku prstu.

Rudá zář v očích zaplápolala a pohasla. Oči se změnily na lidské. Za odporného praskání se tělo umírající bestie proměnilo a vrátilo se do lidské podoby.

„Ne,“ zašeptala Gregoria nechápavě a natáhla ruku k obličeji, který stále zřetelněji nabýval milovaných rysů Jeanovy tváře. Rukou odsunula stranou dlouhé bílé vlasy, které mu divoce spadaly do očí. „Svatá matko Boží, smiluj se nad ním.“

Jeanovi se zachvěla víčka, jako by se probíral z hlubokého bezvědomí. Potom se na ni podíval. „Gregorie,“ vydechl slabě a usmál se. „Konečně.“ Hlava mu spadla stranou.

„Ne, ne, ne!“ vykřikla abatyše vyděšeně, poklekla na kolena a položila si Jeanovu hlavu do klína. „Jeane, zůstaň vzhůru. Najdeme nějaký způsob, abychom tě té bestie...“

„To sanctum,“ zašeptal, nebylo mu téměř rozumět, „které jsem si vzal, nepomohlo.“ Polkl. „Proč?“

„Já nevím, Jeane.“ Přiložila ucho těsně k mužovým ústům. Na kolenou ucítila vlhkost a teplo, krev, kterou umírající srdce pumpovalo z hluboké bodné rány ven, se jí rozlévala po sukni. „Já nevím,“ rozplakala se, slzy se jí koulely po tvářích jako perly. „Odpusť mi, že jsem tě...“

„To je v pořádku. Zachránila jsi Gévaudan před další bestií. Raději umřu, než abych měl takhle žít dál. Ale...“ Odmlčel se, tělo se mu stáhlo v křeči. „Já... nepodařilo se mi najít toho chlapce. Psi už ho neměli,“ vysoukal ze sebe. Nahmatat Gregoriinu ruku, očima vyhledal její pohled. „Nemělo to tak být, Gregorie. Ty a já...“ Oněměl.

Abatyše polkla. Už nikdy nebude žádné později, nikdy se mu nebude moci přiznat. „Budu naši dceru vždycky milovat stejně, jako jsem milovala tebe, Jeane.“

Jeanovo tělo se uvolnilo, lovec se na okamžik šťastně pousmál, z koutku levého oka se mu skutálela slza – a pak jeho pohled zmatněl.

Gregoria mu něžně zavřela víčka, dlouze ho políbila na ústa a pevně ho k sobě přitiskla.

XXVII.

KAPITOLA

Francie, Saugues, 4. prosinec 2004, 03.15 hodin

Eric počítal s tím, že ho budou čekat pekelná muka. Za nekonečnou černotou, v níž se jeho duše bude na věky věků vznášet a kde ji budou nejprapodivnější zrůdy do nekonečna rozežírat, pěkně kousíček po kousíčku.

Místo toho se probudil s příšernými bolestmi hlavy, kolem sebe cítil popel a on sám ležel pod lehkou, teplou... příkrývkou?

Opatrně se vzepřel na rukou, příkrývka zašustila a spadla z něho dolů a konečně zase viděl. Ležel pohřbený uprostřed obrovské kupy popela, který tu a tam ještě žhnul, před sebou měl zuhelnatělé zbytky dřevěných trámů.

Pomaličku se posadil a rozhlédl se kolem sebe. Byl v zadní části maringotky, v níž řádl oheň. Střecha byla tak propálená, že se zřítila, kolem něho zůstala stát jen žárem zčernalá kovová kostra.

Nechápavě se zvedl a podíval se na sebe. Téměř celé oblečení na něm shořelo, plameny přečkaly jen podrážky a ocelové spony na botách. Jenže jeho kůže vypadala úplně stejně jako jindy, dokonce i vlasy mu zůstaly černé.

„Jak je to možné?“

Když si levicí přejel po pravém předloktí, přece jen narazil na jedno zranění. Našel tam podivnou, klikatou jizvu, která se táhla od zápěstí až po vnitřní ohyb lokte a připomínala spíš nějaký vypálený znak. Na takový motiv by byl pyšný každý majitel tetovacího salonu. A Eric měl pocit, že něco takového už někdy někde viděl...

Já jsem to nebyla, zavyla bestie. Erikovi se zdálo, že v jejím výkřiku slyší nádech žárlivosti. To už nikdy nedělej, Eriku. Oba jsme mohli zahynout v plamenech.

Eric se rozhodl, že zázrak, který ho zachránil, a podivný znak prozkoumá později, dopotácel se ke dveřím maringotky a zadíval se na cirkusové ležení.

Bylo po masakru, na zemi leželo nepočítaně mrtvol, jedny byly nahé, ty druhé, které na sobě měly černý oděv, byly většinou příšerně zohavené. Kam až dohlédl, byla většina sněhu zbarvená do ruda. Zato chyběla jakákoliv stopa po mláděti a po kardinálovi. Zanettini se nejspíš rozhodl, že bude rozumnější vzít s sebou zraněnou bestii a nevzdat se naděje, že se snad přece jen uzdraví, než aby vytahoval zarputilého protivníka z ohně.

Eric chtěl popojít kousek dále a vylézt ze zbytků maringotky – a najednou se zase ocitl na zemi. Koleny roztržštěné stříbrnou kulkou zčistajasna vypovědělo poslušnost. Byl to svým způsobem jasný signál, že ho něco bolí, a ten probudil k životu všechna ostatní muka. Najednou ho bolelo celé tělo, mikroskopické částičky stříbra si razily cestu krevním oběhem a šířily se v něm všemi směry, zařezávaly se mu do mozku a neúprosně obepínaly srdce jako pomalu se svírající pěst. Cítil, že se bestie v jeho těle rovněž svíjí bolestí, a vydoloval na rtech pochmurný úšklebek. *Chcípni, hajzle!*

Před vozem se vynořila dobře známá postava v dlouhém bílém plášti, svírající v rukou samopal. Nejistě prošla kolem něho, aniž by si ho všimla.

Eric nevěřícně potřásl hlavou.

„Severino?“

Žena se otočila jako blesk a zvedla zbraň. „Eriku!“ vykřikla s úlevou v hlase. „Bože můj, už jsem si myslela, že...“ Severina se rozhlédla po okolí. „Co se tady stalo?“

„Měl jsem ještě jeden starý, neuzavřený účet.“ Vyklouzl z vozu, odkulhal k mrtvole nejbližšího muže ze Zanettiniho oddílu a vysvlékl ji. Potřeboval nějaké nové šaty, alespoň kalhoty a bundu. „A potom se skoro všechno totálně podělalo.“

„To je vidět.“ Pomohla mu s oblékáním a teprve přitom si všimla, že z předešlého boje nevyvázl bez zranění. „Ach, Bože! Musíš okamžitě k doktorovi.“

„Jak ses sem dostala?“

„Celé Saugues je na nohou. Lidé našli mrtvolu dvou mužů a pak se tu začalo střílet. Ty jsi nikde nebyl, a tak jsem si řekla, že ta střelba určitě má něco společného s tebou a tím tvým hledáním.“

„A co vesničané?“

„Někteří popadli zbraně a jsou na cestě sem, ale většina z nich sedí doma a čeká, až přijedou četníci. Podle toho rámusu si musí myslet, že

právě začala válka.“ Zadívala se na mrtvoly a otřásla se. „A ono to opravdu tak vypadá.“

Eric obdivoval její odvahu. „Děkuju.“

„Za co?“

Ukázal na samopal. „Za to, žeš mě chtěla zachránit.“

„Jsem ráda, že jsem ho nemusela použít. Neumím s tím zacházet. Kdyby bylo nejhůř, namířila bych správným směrem a prostě stiskla spoušť.“ Polkla, vlastní odvaha jí najednou připadala jako pořádná opovázlivost. „Co teď uděláme?“

„Nevšimla sis, jestli vesnicí projížděli cizinci? Chlapi v černých šatech?“

„Všimla jsem si tří dodávek. Stály na konci vesnice směrem na...“

„Tak honem!“ Eric dokulhal k nejbližšímu tahači, který už lidem od cirkusu k ničemu nebyl, rozstřílel boční okénko a otevřel dveře. Severina se pustila za ním a nastoupila na druhé straně, zatímco Eric zkratováním přiměl motor, aby se probрал k životu.

Eric vymanévroval nákladákem na cestu, řetězy pásových kol se zakusovaly do sněhu a rychle je vezly vpřed. Řítily se po úzkých cestách v Saugues, muži se zbraněmi se tahači vyhýbali, ale nestříleli po něm.

Severina ho navedla na místo, kde viděla dodávky. Když tam dorazili, jedna z nich chyběla.

„Do prdele!“ Eric vztekle udeřil rukou do volantu. Po krátkém přemýšlení vystoupil, a přestože ho bolelo celé tělo, vydrápal se na střechu kabiny auta, zadíval se do noci, naslouchal a věřil. Najednou v dáli spatřil dva světlé body, které se krátce rozzářily.

Skočil za volant a uvolnil brzdu. „Doufám, že pronásledujeme správný vůz,“ prohodil a šlápl na plyn. „Právě teď byla poslední možnost toho nechat.“ Severina mlčela a pevně svírala samopal M16, a když se k tomu přidaly i brýle na nose, vypadala jako partyzánka – intelektuálka.

Nákladák Erika poslouchal skoro na slovo, jenom v užších zatáčkách vybočoval. Tříkrát narazili do skály, ale odnesl to několika škrábanci a boulemi jenom plech. Kvůli tomu, že koleno nefungovalo tak, jak byl Eric zvyklý, byla jízda ještě obtížnější. Cítil, že se mu na čele perlí kapky potu, bylo mu to však jedno. Doháněli je, protivníci ztráceli náskok!

„Vsadím se, že mají namířeno do Clermont-Ferrandu,“ usuzoval.

„Co uděláme, až je dohoníme?“

„Vytlačíme je z cesty.“ Podíval se vedle sebe. Nebylo tam ani svovidlo, které by zachránilo řidiče před pádem do hloubky. „Soutěsek je tu opravdu dost.“

Když se přiblížili k dodávce na pouhých sto metrů, zdálo se, že měsíc nečekaně přivedl na svět dvojče, jasné jako úplněk. S rachocením se jim přehnalo nad hlavami a vysílalo k zemi ucelený, soustředěný paprsek světla, jímž dodávku neustále sledovalo. Podle černých obrysů Eric poznal, že se jedná o světlomet vrtulníku.

„Kde se tady bere?“ Severina pevněji sevřela samopal. „Nejsou to četníci?“

„Nevidím na zádi žádné poznávací znaky.“ Eric zaklel a musel pořádně točit volantem, aby udržel nákladní vůz na cestě. Po prudké zatáčce následovalo strmé stoupání. Řítily se vpřed, jenom se míhali kolem rozcestníků. Severine se podařilo jeden z nich přečíst. „Myslím, že jezdíme v kruhu!“ upozornila Erika. „Zase se blížíme k Saugues.“

„Jak vidět, nejsme jediní, kteří se tu moc nevyznají.“ Eric pozoroval vrtulník, někdo tam otevřel boční dvířka. V nich se objevili dva muži se samopaly a začali po prchající dodávce střílet.

Okna dodávky se roztržila, jedna pneumatika praskla. Vůz se řítit prudce klesající cestou, natočil se napříč a hrozilo, že se co nevidět převrátí. Neznámí ve vrtulníku dodávku nepřestávali ostřelovat.

„Fajn, Severino, teď je řada na tobě. Střílej po vrtulníku,“ nařídil jí Eric. „Jednoduše drž hlaveň pořád stejným směrem a vždycky na chvíli zmáčkni spoušť.“

„Cože?“

„Střílej! Chci, aby odkroužil a zmizel.“

„Ale já nemůžu...“ Dříve než Severina stačila dokončit větu, převrátila se dodávka s rachotem na stranu a jako lavina se hrnula do Saugues, tukla do rohu jednoho domu a roztočila se kolem vlastní osy, přičemž nijak neztratila na rychlosti.

„Pořádně se drž!“ Eric věděl, že už nestihne včas zabrzdit, řítit se přímo na malou dodávku a narazil do ní. Srážka jeho i Severinu vymrštila dopředu, nákladák naštěstí neměl airbagy, které by se nafoukly a zaclonily jim výhled.

Do sebe zaklíněná auta se dále sunula ulicí, přejela přes obrubník a mířila přímo do zdi Anglické věže. Druhý náraz byl výrazně tvrdší a dodávka zůstala slisovaná mezi těžkým nákladním autem a masivní kamennou zdí.

Eric zůstal po druhé srážce poněkud otřesený, pomalu si rozepínal bezpečnostní pás, Severina se držela za hlavu a z nosu jí tekla krev. „Honem ven! Dříve než se vrátí vrtulník.“ Protože žena nereagovala,

odepnul jí pás, otevřel boční dveře a vyhodil ji z auta. Vysoká vrstva sněhu ztlumila její dopad.

Eric popadl ženin samopal, zapřel se oběma rukama a vyšvihl se ven z vozu, neurvale rozrazil totálně zdeformované zadní dveře dodávky a vpálil dovnitř dávku ze samopalu. Teprve potom se tam podíval.

Uvnitř dodávky leželi lidé a nejrůznější výzbroj, všechno bylo do sebe zaklíněné, všude byla krev – na stěnách, na stropě i na mrtvolách. Lidská těla byla namačkána jedno na druhém. Pokud někdo ještě před chvílí žil, tak srážka s nákladákem byla opravdu poslední kapkou.

„Severino?“ zavolal přes rameno. „Všechno v pořádku?“ Nečekal na odpověď a vnořil se do změti rukou, nohou, zbraní a batohů a hledal buď mládě, nebo Zanettiniho. Rychle však postřehl, že tři muži a dvě ženy, kteří leželi uvnitř, nepatřili k příslušníkům přepadového komanda, které zaútočilo na cirkus.

„To snad není pravda,“ ulevil si, zaklonil hlavu a vyrazil vlčí zavytí. Jestli je mládě někde poblíž, určitě odpoví.

Nic.

Místo toho zaslechl Severinu, jak se rychlými kroky blíží k dodávce. „Má ty dobrotu, co to má...“

Odněkud se hlubokým tónem rozštěkala velkorážní zbraň a Severina okamžitě zmlkla.

Eric se prudce otočil a viděl, jak to ženou mrštilo dozadu. Narazila na zdeformovaný blatník nákladního auta a pomalu po něm sklouzla k zemi. Žlutý lak za jejími zády zčervenal. Jak po něm sjížděla zády dolů, zanechávala za sebou široký rudý pás.

Ne! Eric tak tak stačil potlačit výkřik. Z opačné strany se mu v zorném poli objevili dva muži, jeden stále ještě mířil kourící pistolí na ženu, která neprojevovala známky života, druhý držel v ruce pušku, sice volně, ale tak, aby mohl kdykoliv začít střílet.

„Zde tým Rudý,“ řekl muž s puškou, Eric zároveň zaslechl charakteristické praskání vysílačky. „Řekněte Zanettinimu, že jsem tu ženu dostal. Žádám o pokyny, jak máme postupovat dál.“ Chvíli poslouchal. „Rozumím. Ale, pane, je bezpečné převážet ji spolu s mláďetem?“

Eric zbystřil sluch. Chtěli odvézt Severinu s sebou?

„Ano, pane, rozumím. Ať tedy přistane vrtulník přímo tady. Stojíme u jednoho nákladáku a dodávky před Anglickou věží.“

Otočil se stranou, podíval se přímo do otevřené dodávky – a kývnul Erikovi. „Uvnitř je všechno v suchu? Co je s těmi lycáonity?“

„Všichni mrtví,“ odpověděl Eric reflexivně.

„Dobrá práce. Záchranný tým by tu měl být během několika málo minut. Postarej se, aby tu nezůstaly žádné stopy.“

To ty šaty! Považovali ho za jednoho ze Zanettiniho týmu. „Dobrá,“ řekl a popošel k Severine, chtěl se na ni podívat. Měl pocit, že zahlédl, jak se jí hrudník ještě slaboučce zvedá a klesá.

„Člověku nejde na rozum, kde se tu ta malá potvora tak najednou vzala. Modrý tým měl přece zajistit, aby zůstala v hotelu. A co měla co hledat u lycáonitů?“ Muž s pistolí rovněž zamířil k Severine. Když se pořádněji zadíval Erikovi do obličeje, zarazil se. „Kdo jsi...“

Eric vypálil po obou mužích dávku ze samopalů. Zblízka je nemohl minout, muži spadli do sněhu, neměli šanci opěťovat palbu. Než druhý muž dopadl na zem, klečel už Eric u Severiny – a měl pocit, že se rázem přenesl do jiné doby. Znovu byl v hotelovém pokoji v Plitvici, chvilíčku poté, co bestie zaútočila. Severinin obličej se proměnil v Leninu tvář, která bezmocně dopadla na zem, upřeně na něho zírala a žádala o pomoc...

Rachocení rotorů vytrhlo Erika ze vzpomínek. Zhlédl obrysy vrtulníku, který přistál na cestě asi sto metrů odsud.

Zatraceně – co má dělat? Mohl se pokusit dopravit Severinu co nejrychleji do penzionu a dát jí sanctum. Jenom tak by se ještě dal její život zachránit. Ale kdyby to udělal, unikl by mu Zanettini s mládětem!

Eric sebral zastřelenému muži pistolí a přešel k nejbližšímu autu jednoho z místních obyvatel, vyrazil boční okénko opelu commodore a otevřel dveře. Model s automatickou převodovkou, ideální pro jeho zraněnou nohu. Někdy měl přece jen trochu štěstí.

Zkratem nastartoval auto a řítil se s ním k vrtulníku. Pilot udržoval rotory v chodu a čekal. Zřejmě měl za to, že kolega z týmu má naspěch, jen aby k němu dorazil co nejrychleji.

Eric si setřel pot z čela. Znovu se mu rozmazávalo vidění, bušení ve spáncích přerostlo v neustálé záškuby. „Dotáhněme to do konce.“ Navzdory bolesti sešlápl plynový pedál až k zemi a vrátil se do jasného světla průzkumného reflektoru. Zdálo se, že pilot nakonec přece jen pochopil, že to, co se před ním odehrává, neprobíhá přesně podle plánu. Vrtulník se zvedl – ale už bylo příliš pozdě.

Eric nasměroval opela přímo do ližin a vyskočil z vozu. Špičky ližin prorazily čelní sklo auta a zapříčily se v něm, čelo helikoptéry se střetlo se střechou vozu. Protože vůz měl stále ještě vysokou rychlost a pokračoval v jízdě, stáhl setrvačností vrtulník k zemi, listy vrtule se zabořily do sněhu a rozvířily ho. Motor začal pronikavě a stále hlasitěji skřípat, pilot se snažil zabránit neodvratnému pádu.

Tu se zlomil první list vrtule, helikoptéra se naklonila na stranu a zád' se začala divoce komíhat. Stroj se převrátil, pahýl vrtule se zabořil do zmrzlé půdy, motor se zadřel, s nesmělým pšouknutím explodoval a odumřel. Vyplazily se z něho první drobné jazyčky ohně.

Eric ležel ve sněhu, dopadala na něho zlatožlutá záře plamenů. Zamířil a střelil do kabiny. Pilot se uvnitř zhroutil.

Někdo prudce rozrazil boční posuvné dveře, z nich se najednou vyšvihla mužská ruka a pevně se zachytila rámu. Ve dveřích se objevil Zanettini, vyskočil z vrtulníku, ve vzduchu se přetočil a dopadl do sněhu kousek za ližinami. V náručí něco držel. Krátce se rozhlédl.

Eric mu namířil přímo mezi oči. *Jestli tuhle ránu podělám, potom...* Vystřelil.

Zanettini si rukama instinktivně chránil hlavu.

Kulka zasáhla... mládě!

Eric měl pocit, jako by přestalo bít srdce i jemu. Mládě nevydalo hlásku. Dokonce se zdálo, že se ani nehnulo. Jenom skutečnost, že se přeměnilo v člověka, dokazovala, co se právě stalo.

Zanettini nevšímavě zahodil nahé dětské tělíčko do sněhu. „Vás chrání sám ďábel, Kastelli!“ zaryčel nenávistně. Obličej měl zalitý krví, zimní maskovací uniforma se na něm rozpadla na cáry, tělo poznamenaly nesčetné řezné rány. Všechny se však již opět zavíraly, okraje ran se k sobě tiskly a hojily se, z pahýlů prstů vyrůstaly nové. Spasitelova krev měla neuvěřitelnou moc; „Viděl jsem vás, jak jste skočil do plamenů! To přece nikdo nepřežije, ani bestie!“

Eric rukou, která vážila snad několik tun, zvedl pistoli. Stiskl spoušť, nic se však nestalo. Zásobník byl prázdný.

Upadl na bok. Už dál nemohl. Už ani dál *nechtěl*.

Zanettini uchopil přívěsek, odšrouboval víko a přiložil si ho k ústům. „Komu jste prodal svou duši?“ zeptal se, vstal, popošel k Erikovi a vytáhl z pochvy u opasku stříbrný stilet. „Tak dělejte, řekněte mi jméno toho démona!“

Eric si připadal příliš slabý na to, aby se dal do boje holýma rukama, neměl však už u sebe žádnou zbraň, kterou by mohl protivníka zastřelit. Zbývala mu jediná možnost.

Při pohledu na rozsápané tělo své matky si přísahal, že jednu věc nikdy v životě neudělá. Tentokrát k tomu ale musel sáhnout, aby zvládl i ten úplně poslední boj.

„Kdo potřebuje nějakého démona, když jím je on sám?“ zeptal se unaveně, stáhl ze sebe kabát, rozepnul si opasek u kalhot – a soustředil se na jednu jedinou myšlenku: PŘIJĎ!

A ona přišla.

Volal jsi mě?

Vnikla mu do každé buňky v těle, roztáhla se, kam jen mohla – a Eric dovolil, aby se zmocnila celého jeho těla. Slyšel, jak mu praská lebka, měl pocit, že mu někdo železnými dráty natahuje čelisti.

Jsem zde a dodám ti sílu, kterou potřebuješ.

Švy na šatech se mu napnuly a roztrhaly, udělaly potřebný prostor naběhlým svalům a nové podobě těla.

Společně ho porazíme.

Eric se zhluboka nadechl a vydechl. Věděl, že dnes ji dokáže ovládnout – doba, kdy ona dominovala, skončila, když minul úplněk. Nyní ji dokázal plně podrobit své vůli. Bestii ale bylo jasné, že jí tentokrát nijak nebude bránit v potěšení.

Svět kolem něho se změnil. Noc přestala být tichá a černá, ale rozzářila se mnoha vzrušivými odstíny, světlými a tmavými. Protékaly jimi pachy, které se mu zjevovaly před očima jako pestré proudy, bizarní ve své různorodosti a neskutečně lákavé. Stejně jako spousta jiných vjemů, které na něho ze všech stran dorážely – šelestění někde v zahradě, které ho mohlo dovést ke snadné kořisti, teplý puls krční tepny jen pár kroků odsud, rovnoměrný dech dvou lidí ve vzdálenějším domě. Eric tam chvíli jen tak stál a užíval si, jak ho vítr jemně hladil po srsti, kochal se skrytými rozkošemi, které mu smysly nabízely. Cítil se vznešený. Mocný. Plný života.

Vstal, zraněné koleno mu nedělalo téměř žádné problémy. Roztáhl ruce, na nich se mu místo prstů objevily spáry, v záři slabého měsíčního světla se těšil z pohledu na dlouhé, špičaté nehty. Otočil se k protivníkovi a zavrčel.

„Ani to ti nijak nepomůže. Podruhé tě nenechám uniknout, bestie!“ Zanettini se k němu rozběhl.

Eric se vyhnul prvnímu úderu, hrábl roztaženými prsty po protivníkovi a zasáhl ho do boku, kousek pod žebry. Ostrými drápy mu protnul kůži i maso.

Muž zařval a ohnal se po něm.

Eric zablokoval ránu rukou a zabořil kardinálovi zuby do zápěstí, které pod nesmírným stiskem povolilo. Protivníkova krev mu zalila ústa. Bestie v něm radostně ryčela, když slyšela praskání rozdrčených kostí.

Druhou rukou dostal ránu do žaludku, jako by ho někdo vší silou praštil sochorem, Eric to však téměř necítil. Zakrvácený dráp vystřelil jako šíp nepříteli po krku, chtěl mu ho rozpárat, ale Zanettini stačil v poslední chvíli stáhnout hlavu.

Eric pustil kardinálův loket a uskočil dozadu, Zanettini rovněž o krok ucouvl a nespouštěl ho z očí. Rána na boku silně krvácela, pravá ruka mu bezvládně visela podél těla. Rány se však opět zavíraly.

„Mně neutečeš,“ zavrčel Eric.

„To jsem taky nikdy nechtěl!“ Zanettini si rozhybával zraněnou ruku. „Já tě ještě...“

Eric po něm skočil – a zakousl se mu tesáky do obličeje. Spadli na zem, převalovali se ve sněhu, zatímco Eric trhal hlavou z jedné strany na druhou jako žralok.

Muž začal ječet a snažil se ho ze sebe setrást. Všechny rány, kterými zasypal Erikovu hlavu, nic neznamenal. Ostré zuby bestie se jako čepele pily prosekávaly masem, šlachami a kostmi – jenže rány se okamžitě zase hojily. Zanettiniho tělo se bránilo, vzpíralo se Erikovým čelistem, neúprosně vytlačovalo tesáky ze zavírajících se ran.

Erika opouštěly síly. V tu chvíli mu protivník rozdrtil levé rameno, kost vyskočila z kloubu a něco se přetrhlo. Eric zařval, muž se mu vysmekl ze spárů.

„Není to tak jednoduché, že ne?“ Zanettini se mu vysmíval. Obličej měl zbarvený do ruda vlastní krví, hromadila se mu pod očima, pod nosem i v koutcích úst. Zvedl ruce. „Tak jen pojď, bestie. Já tě zkrotím.“

Eric vztekle zavrčel a znovu zaútočil, vší silou, která mu ještě zbývala, se vrhl na protivníka. Zanettini se nepřestával smát, popadl ho za rozevřené čelisti, pevně je stiskl, donutil je, aby se ještě víc rozevřely, až Eric ucítil, jak mu v hlavě něco prasklo. Z kardinálova sevření nebylo úniku, bolest mu vehnala do očí krvavé slzy.

Zároveň se však nepřítel musel přestat krýt!

Eric naslepo máchl pravou tlapou, prorazil mužův hrudník, ucítil, jak protivníkovi praskají žebra. Zaryl mu spáry hluboko do těla, podařilo se mu chytnout nějaký orgán – a mocným šklubnutím ho vyrval z těla.

Zanettini zaječel jako siréna. Okamžitě mu vyprchala z paží veškerá síla, pustil Erikovu tlamu a padl k zemi.

Eric se podíval, co vlastně muži naslepo vytrhl z těla. Srdce. Takovou ránu nedokázalo vyléčit ani sanctum.

Porazili jsme ho! Užívej si triumfu!

Pod Erikem povolily nohy, hlasitě oddychoval, zhroutil se do sněhu a zavřel oči.

Dobře, žes mě zavolal. Když jsme spolu, nikdo se nám nemůže postavit!

Navzdory bolestem se soustředil na to, aby zahnal bestii zpátky a donutil ji uchýlit se do úkrytu někde hluboko uvnitř těla. Místo očekávaného nového souboje však na něho čekalo překvapení.

Šetři si síly. Odejdu dobrovolně, promluvila bestie a hrdelní chrčení skutečně znělo vroucně a... přátelsky. *Jste bratři, Eriku. Vlastně ještě víc: dvojčata.* Tělo se mu proměnilo, stal se opět člověkem.

Vždycky tomu tak bude, Eriku. Jsme spolu nerozlučně spojeni. Jsme neporazitelní.

Eric záúpěl, třásl se zimou, námahou a bolestí. Vyškrábal se na nohy a odpotácel se směrem, kde nechal ležet kabát. Přehodil ho přes sebe, nasoukal se do kalhot a vrávorál zpátky. Nemohl nechat Severinu déle samotnou.

* * *

Ženu našel v takovém stavu, v jakém ji opustil.

Šaty měla potřísněné krví, zčásti již přimrzlou. Dýchala těžce a trhaně, statečně se snažila usmívat, přepadl ji však kašel a bolestí stáhla obličej. Eric symptomy dobře znal. Smrt čekala už dost dlouho.

„Chtěla jsem ti ještě něco říct, než umřu,“ vysoukala ze sebe pomalu.

Eric se mezitím už dávno rozhodl. „Kde je sanctum, které jsi dostala od jeptišek?“

Severina se mu podívala do obličeje a okamžitě pochopila. Neptal se kvůli sobě. „Ne, já...“ Mimoděk si rukou osahala kabát.

„Ty ho máš u sebe?“ Poklekl vedle ní, zalovil jí v kapsách, nahmatal malou dózičku, odšrouboval víko a našel v ní tmavě rudý prášek. „Vezmi si to.“

„Ty to potřebuješ víc než já,“ bránila se žena slabě, Eric jí však vnutil substanci do úst. Severina se okamžitě uvolnila a její dech nabral normální rytmus. Zavřela oči.

Eric ucítil v nose vůni sancta – vonělo jako nějaké koření, které si momentálně nedokázal správně přiřadit, určitě však z něho nebyla cítit krev.

Něco tady nesouhlasilo.

Eric vstal, popošel kousek stranou a bříškem prstu sesbíral poslední zrníčka prášku. Červeného, suchého prášku. Existoval jen jeden způsob, jak mohl získat jistotu. Olízl si prst.

Nedostavily se ani vidiny, ani bolesti.

Ten prášek byl... mletá paprika, mírně ostrá.

Když se otočil k Severine, stála žena přímo před ním – a vrazila mu pěst do obličeje.

Prudký úder odmrštil Erika dozadu, zády se zabořil hluboko do sněhu. Než stačil něco říct, kopla ho botou do brady. Hlava se mu převrátila, neměl v sobě dost energie, aby se bránil. Marně se snažil zvednout ruce.

Jednou rukou ho popadla za krk – a neuvěřitelnou silou ho zvedla nahoru. Druhou rukou mu dala takovou facku, až mu začalo zvonit v uších. A pak ještě jednu. A ještě jednu.

Díval se na ni mlhavým závojem. Byl úplně mimo, cítil se bezmocný... a podvedený a zrazený jako nikdy dřív v životě. „Co to děláš, Severino?“ zablekotal.

„Co asi tak, Eriku, zabiju tě. Ale nejdříve ti oplatím všechnu bolest, kterou jsi mi a mnoha jiným svým dogmatickým a nesnášenlivým chováním způsobil. Až s tebou budu hotová, budeš se přede mnou plazit a žebrot, abych tě konečně zbavila utrpení.“ Chladně na něho pohlédla. „Škoda. Mělo to trvat ještě o něco déle. Chtěla jsem předstírat, že mě to paprikové sanctum uzdravilo, a ještě chvíli si s tebou pohrávat.“

„Nerozumím...“

„Já vím.“ Chápavě přikývla – a zasadila mu tvrdou ránu do žaludku. „Ničemu nerozumíš. Jak bys taky mohl vědět, žes mi zastřelil muže? Byl to dobrý člověk, byli jsme spolu šťastní. A potom jsi přišel ty, velký lovec všech dlaků, a zabil jsi ho.“ Viděla, že neví, jak si má její slova vyložit. „Ty už si na něho snad ani nepamatuješ, že ne? Stalo se to v Praze, asi tak před dvěma lety.“

Praha. Před dvěma lety. Okamžitě se mu vybavily vzpomínky. Absolvoval tehdy tvrdý boj, v nějakém nočním klubu došlo k přestřelce, při níž medvědodlaka dostal. Byl to neuvěřitelně houževnatý chlapík, na kterého spotřeboval více stříbra než na ostatní, než ho konečně skolil. Česká policie určitě netruchlila kvůli smrti jednoho z náčelníků podsvětí, oficiálně přišel Michal Sachlík o život ve sporu s jinými kriminálníky.

Nechala ho dopadnout na zem a kopla ho do břicha. Jenom se zkroutil. „Vzpomínáš si?“ zařvala, skočila na něho a škrábla ho drápy prstů do obličeje.

„Ne, ty jsi s ním nebyla,“ zasténal. „Viděl bych tě...“

„Ale ano, tys mě tam viděl, Eriku.“ Vstala a znovu ho zvedla do výšky, tvrdě s ním třískla o stěnu nákladáku. „Celou dobu jsem byla v tvé blízkosti. *Celou dobu!*“ Uštědřila mu úder do ledvin a Eric se zapotácel.

Zoufale lovil ve vzpomínkách. Žádnou ženu si nevybavoval, nikde tam nebyla. Michal Sachlík měl jenom kočku, která ho vždycky všude doprovázela...

„Ty jsi ta kočka?“ Zrak se mu opět zakalil, opřel se o nákladák, aby neupadl. Nikdy ho nenapadlo, že by se dlak mohl přeměnit na takového malého tvorečka, jakým byla kočka. Dopustil se chyby.

„Bravo, malý vlku. Konečně jsi pochopil.“ Hrábla mu do vlasů a přitiskla mu tvář ke stěně nákladního auta. „Ty bys mi nejspíš říkal člověkodlak, Eriku. Podobu ženy přebírám jenom tehdy, když to potřebuju, protože se musím smířit s řadou tělesných nedostatků a omezení. Někdy je ovšem samozřejmě výhoda, když chodím po dvou a mám pořádně vyvinutý prsa. Muži se tím dají mnohem snáze ovlivnit... a ženské zase hrozně milují kočky. Tak si dokážu získat důvěru na obou stranách. Je to rafinované, ale takové my kočky holt jsme.“

Pustila ho a Eric dopadl do sněhu.

Zorníčky jejích modrých očí se zúžily. „Musela jsem se na vlastní oči dívat, jak jsi zabil mého muže, a i když jsem tě prostě jenom chtěla nenávidět, hned jsem si uvědomila, že jsi něco zvláštního. Viděla jsem tu tvou aroganci a nenávist, cítila jsem v tobě primitivní divokost, jakou v sobě nosí jenom dlaci. Okamžitě jsi mě upoutal, probudils moji nenávist i touhu. Chtěla jsem tě zabít za to, žeš zavraždil mého muže... a zároveň jsem tě chtěla mít.“ Lascivním pohybem si odhrnula vlasy z tváře. „Nemůžu proti tomu nic dělat. Jsem kočka. Toužím po tom, co zničím. A než kořist zabiju, tak si s ní pěkně pohraju.“

Eric ze všech sil bojoval, aby neztratil vědomí. Mučení, stříbro, chlad... zachvěla se mu víčka.

Znovu ho udeřila do tváře, tentokrát ne pěstí, ale dlaní. „Hej, vlčáčku! Neusínej! Ještě mám s tebou něco v plánu a nerada bych o to přišla.“ Spokojeně se dívala, jak bojuje se slabostí. „Důkladně jsem tě pozorovala, Eriku, dokud jsem nezjistila, jak přemýšlíš, co máš rád, kde jsou tvoje slabiny.“

A tehdy, zčistajasna, Eric všechno pochopil. „Fauve...“ Polkl vlastní krev.

Severina se chladně pousmála. „Ve skutečnosti měl v té vile vyletět do vzduchu i tvůj otec, ale šakalové mě předběhli.“ Dále se spokojeně usmívala. „Ano, to já jsem poslala tvého otce na smrt. Zatímco sis se mnou

užíval v tom smradlavém domovním průchodu a myslel sis, že mě využíváš, dobře jsem věděla, že tvůj otec vchází do pasti a že ty tam nebudeš, abys ho chránil.“ Hlasitě se zasmála. „Vyfotila jsem tě s tou zavražděnou dívkou. Pořád jsem byla blízko tebe, Eriku. Když jsme se setkali, nikdy to nebyla náhoda... uznej sám, nejsem zatraceně dobrá herečka? Dokonce i tu historku o mém bývalém jsi mi spolkl. Tu modřinu jsem si udělala sama a tys na to naletěl.“ Posměšně se ušklíbla. „Spal jsi s vražedkyní vlastního otce, a dokonce jsem tě přiměla i k tomu, abys podvedl Lenu. Bylo perfektní, když ses na mě vrhl v podobě bestie, to byl sex k nezaplacení. Lena bude ty fotky určitě milovat.“

„Lena je mrtvá!“

„Ale, opravdu?“ Na rtech jí pohrával krutý úsměv. „Ještě ne, vlčáčku. Zase jsem ti lhala. Ale už brzo bude. Chci, abys věděl, že tě zanedlouho bude následovat do pekla. Nepředpokládám, že bude chtít dál žít, když její životní láska zemře. Původně jsem ji chtěla zabít přímo před tvýma očima, ale...“ Nechala větu nedokončenou. „Chudinky jeptišky. Ty jsi dvě z nich zabil, pokud se nepletu. Nuže, nedělej si starosti. Na tu ztrátu brzy zapomenou... určitě po tom, co jsem jim provedla já. A co jim udělám, až si půjdu pro malou Lenu.“ Krátce blaženě zapředla. „Eriku, Eriku,“ pronesla lítostivě. „Jsme si tak podobní. Tak krásní a zároveň tak bezohlední a mocní. Kdybys nezastřelil mého muže... kdo ví, možná bych ho kvůli tobě pustila k vodě. Ale kočka prostě nemá ráda, když někdo chce rozhodovat místo ní.“

Erikovi se konečně podařilo setřást ze sebe strnulost, zrak se mu vyjasnil a umožnil mu alespoň pokus o útok. Zmobilizoval zbylé síly a vrhl se na Severinu, ta však dokázala, že má opravdu rychlé reflexy, jako pravá kočka, a vyhnula se mu. Okamžitě ho praštila dlaní do spánku.

Eric spadl na zem, narazil na něco tvrdého, co se mu bolestivě zabořilo do břicha. Právě když pochopil, že leží na samopalu zabitého útočníka, ucítil v týlu hlaveň jiné zbraně.

„Už jsem si s tebou pohrála dost.“

Eric strnul a ani se nehnul, soustředil se na zvuky za sebou. Slyšel tiché tření, jak žena natahovala kohoutek, a postřehl, jak se na zlomek vteřiny zarazil. Severinin prst právě dospěl k bodu, kdy zbraň spustí... a rychle trhnul hlavou stranou. Výstřel mu zaduněl v levém uchu, kulka hlasitě zasvištěla, ale minula ho.

Eric se vrhl na záda, vykopl jí zbraň z ruky, v mžiku se zvedl a vrazil jí pěst do obličeje. Severina vyrazila přidušený výkřik a upadla zády do sněhu.

Eric se sehnul pro M16, hbitě se opět otočil – a uviděl, jak se ze Severininých šatů vyhrabává běžová kočka. Mohutnými skoky prchala pryč.

„Nenávidím kočky!“ Střelil po ní – a zasáhl ji do zadního běhu. Kočka zavřískla, překotila se a setrvačností se zabořila hluboko do sněhu.

Eric kulhal za ní, odhodil samopal a vytáhl pistole. Obě dobil. Neměl potuchy, jak to s člověkodlakou chodí... ale doufal, že stříbro Severinu zabije.

Kočka nemotorně kulhala dál, vyskočila na zídku a rázem za ní zmizela.

Pronásledovat dlaka v jeho zvířecí podobě, to byla opravdu mimořádná výzva. Zejména když se jednalo o tak malý a obratný exemplář. Eric se přehoupł přes zídku, přestože tentokrát postrádal obvyklou lehkost, a zpocený dopadl na nějaký dvorek. Zase viděl všechno dvojitě, v očích ho pálił pot a funěl jako stařec, který už ani není schopen pořádně se nadechnout. Třásl se mu prsty – pistole kvůli tomu málem nedopatřením spustila – a kůže ho páliła po celém těle.

Chtěl bys, abych ti pomohla? Nechej mě, vyřídím tu malou potvoru místo tebe, zavrčela mu v těle bestie.

Vysvlékl si kabát a ochladil si holou hrud', aby se zima mohla pustit do boje s vnitřním žářem a zmírnila jeho bolesti. Stříbro v těle ho zvolna rozežíralo. Srdce mu přestávalo bít, cítil píchání, jako kdyby ho někdo bodal dýkou. Už pro něj nebylo záchrany, vnitřní orgány mu zanedlouho začnou jeden po druhém vypovídat službu. Nabídne tak soudnímu lékaři velice zajímavý pohled. Předtím ale ještě zlikviduje vražedkyni svého otce.

Podíval se na sněh, v němž se výrazně rýsovaly otisky kočičích tlapek. Opatrně je následoval, vrávoravě dorazil do chléva. Když vešel dovnitř, začaly kozy rozčileně mečet.

„Pomalů zvedněte ruce nad hlavu a odhod'te zbraně,“ zazněl mu v zádech něčí hlas. „Mířím vám na hlavu brokovnicí, a jestli se nějak rychle pohnete, tak vám ji ustřelím, *compris?*“

Eric udělal, co se mu hlas přikázal, a pomalu se otočil. Před ním stál asi tak šedesátiletý muž. Mířil na něho zbraní a vypadal velmi rozhodně. „Na moje kozy nikdo ani nesáhne!“ varoval Erika. Pak ustoupil o krok dozadu. „A teď ven, počkáme na policii. To jste byl vy, kdo tu na ulici střílel? Já...“ Muž najednou vykulil oči, zahleděl se podél Erika někam dozadu.

Ten se bleskurychle otočil – a spatřil svůdnou, nahou Severinu, držící v rukou vidle. „Zemřeš!“ Skočila po něm a široce se rozmáchla nezvyklou zbraní.

Eric instinktivně sáhl za sebe, uchopil hlaveň mužovy brokovnice a přitáhl ji i s chlapíkem, který ji držel, blíž k sobě. Přitom vyšly dvě rány. Dvojitá dávka broků mu prolétla pod paží – a prošpikovala Severinu. Žena zaryčela a spadla mezi kozy, které v jednom kuse mečely a zoufale se snažily prorazit vrátka a prchnout ven.

Eric zvedl ze země pistoli a zahnal kozy do kouta.

Severina ležela na zádech v kupce slámy, rány se jí rychle hojily.

Eric se nad ní rozkročil a díval se na ni, prohlížel si kočičí zorničky v modrých očích. Nevěděl, co říct.

„Ale, Eriku...“ Severine pohrával kolem úst arogantní úsměv. „Takové bestii, jakou jsi, nesluší ani soucit, ani pochyby.“

Namířil jí na srdce a dvakrát zmáčkl spoušť.

Severina sebou škubla – a přeměnila se. Před očima obou mužů se její tělo scvrklo, kosti zapraskaly a změnilly tvar. Na zádech i na břiše vyrašila srst. Netrvalo dlouho a ležela před nimi kočka.

Eric se sehnul, zkusil nahmatat puls a pak lehké tělíčko zvedl. „Kdo ví, Severino?“ Přivřel oči.

Odhodil zdechlinu do svinstva, které kozy ve chlévě nadělaly, a vypotácel se kolem rozechvělého muže ven. Chlapík se ani nehnu a křečovitě svíral nyní zcela neužitečnou zbraň.

Venku se rozezněly policejní sirény, s rachotem se k nim blížil i policejní vrtulník. Kavalerie se rozjela, zřejmě se před nedávnem nesmírně zvýšil počet zoufalých volání o pomoc. Eric musel zmizet, dokud po něm nezačnou pátrat.

Jenže už to nezvládl.

Upadl do sněhu, chtěl si utřít nos, ale na rukavici se objevila krev. Byl unavený, nekonečně unavený. Celé tělo ho pálilo, jak uvnitř, tak i na povrchu, nedokázal se pohnout. Měl pocit, že se mu srdce smrško na polovinu, že ho stříbro zatlačuje hlouběji a hlouběji... srdce najednou na chvíli vysadilo... Oči se mu zavřely, chtěl spát. Nic než spát.

Poslední, co spatřil, byly tři postavy, které se k němu brodily sněhem. Zbraň mu vyklouzla z prstů. Zdálo se mu, že cítí, jak ho někdo zvedá, že se vznáší ve vzduchu a...

XXVIII.

KAPITOLA

20. květen 1769, Řím, Itálie

Zvony nepřetržitě vyzváněly, bez ustání oznamovaly Římu a celému světu: od včerejšího dne máme nového Svatého otce.

To, že se papež Klemens XIV. ještě před nedávném jmenoval Ganganelli, Gregorii nijak neudivovalo. Lentolo, maskovaný kardinál a jejich stoupenci nakonec v konkláve uspěli, přestože k tomu, aby z komína Sixtinské kaple vyšel bílý kouř, bylo zapotřebí téměř tří měsíců a zhruba stovky opakovaných voleb.

Gregoria, oděná do černých šatů a s černým šátkem na hlavě, procházela Vatikánem. Mířila ke Svatému otci, který si ji okamžitě přál vidět. Přitom neustále pokukovala po lístečku, na němž měla vypsane nejdůležitější body, na které se chtěla papeže zeptat. Cítila, jak v ní každým krokem narůstá vzrušení.

Muž, který ji doprovázel, nebyl Lentolo, přestože původně předpokládala, že ho zde opět uvidí. Možná na ni čeká po boku Svatého otce. Cestou míjeli místnosti, jejichž dveře byly otevřené dokořán a probíhalo v nich mohutné stěhování. Ještě neuplynul ani den od chvíle, kdy byl papež zvolen, a již se začalo se změnami, některé byly do očí, jiné byly méně viditelné.

Muž zavedl abatyši do obrovského sálu, jehož stěny a strop byly vyzdobeny malbami. Umělci přitom projeví takovou zručnost, že biblické výjevy působily nefalšovaným dojmem, člověk věřil, že si může sáhnout na skutečné postavy, a ne na obrazy. Dokonce i namalované sloupy klamaly, budily dojem, že jsou pravé a že se sál táhne dál, než kde ve skutečnosti stály stěny.

Svatý otec, oblečený v prostém bílém úboru s rudým přehozem, na černých vlasech červenou čepičku, stál před psacím stolem. Když Gregoria vstoupila, držel v ruce knihu. Odložil ji stranou a popošel k abatyši.

„Gregorie,“ pozdravil ji a tmavé oči se na ni přátelsky zahleděly. Nebyly to oči, které Gregoria vídávala za maskou záhadného kardinála. „Mám radost, že vás vidím. Mír s vámi.“

Abatyše před ním poklekla, políbila mu prsten a zvedla se. „I s vámi, Svaty otče.“

Papež ukázal na křeslo a posadil se k psacímu stolu. „Jak jste zvládla události posledních týdnů?“ vyptával se a v hlase mu zaznívala skutečná starostlivost. „Hodně jste toho prodělala, pokud mne naši společní přátelé správně informovali.“

„V monsieur Chastelovi jsme ztratily skvělého vychovatele a vynikajícího znalce dlaků,“ odpověděla abatyše a nezakrytě dala najevo smutek. „Vedle toho mi byl přítelem, jakého už na světě nikdy nenajdu. Nejednou, ale hned několikrát mi zachránil život. Vděčím mu za mnohé.“

„Upřímně s vámi soucítím.“ Papež se na chvíli odmlčel. „Podařilo se zjistit důvod, proč u něho sanctum nezabralo?“

Gregoria přikývla. „Ano, Svaty otče. To sanctum byl podvrh. Někdo prodal legátovi nebo Rotondovi za spoustu peněz pouhou imitaci, která se později dostala do našeho vlastnictví. Většina z ní byla zničená při přepadu našeho prvního příbytku.“ Musela polknout. „Ta troška, která zbyla, nám prokázala špatnou službu a dvakrát po sobě zabránila, aby se monsieur Chastel vyléčil. V budoucnu veškerou substanci, kterou nám někdo nabídne jako sanctum nebo na kterou samy narazíme, podrobíme důkladné kontrole.“

„To je správné. Představme si, že by to byl jed.“ Klemens položil levou ruku na knihu, prsten na ruce se mu zaleskl. „Toto je opis seznamu dlaků, který jste mi poslala, a přiznávám, že mne doslova vyděsilo množství podob, do nichž se mohou služebníci zla převtělit.“

„Ti služebníci nejsou zkažení, Svaty otče, jsou to nemocní lidé, jejichž duše ještě nejsou ztracené. My je dokážeme vyléčit.“

„Tím jste na mne udělala velký dojem. Přečetl jsem si zprávy o všem, co jste dosud se serafínkami dokázala.“ Kývl na ni. „Můžete počítat s tím, že budu vaši práci i nadále podporovat. A ještě více než doposud.“

Gregoria se uklonila. „Jste až příliš laskav, Svaty otče.“

„Oba vykonáváme dílo Boží. Vy svými prostředky a já zase svými. Neděkujte mi. Bůh si přeje, abychom se všichni beze zbytku zhostili svých

povinností.“ Usmál se. „A Bůh si rovněž přeje, abychom z Vatikánu a zdejší katolické církve odstranili jisté vlivy.“

„Mé sestry již dorazily do Francie a do Španělska, aby tam splnily své poslání, Svatý otče,“ připomněla abatyše okamžitě.

„O tom jsem už slyšel. Budou hrát důležitou roli. Jako první se hodlám smířit s Francií, vaší vlastí.“ Znovu se pousmál. „Hned v příštím roce, dá-li Bůh, zruším předčítání buly o poslední večeři Páně *In Coena Domini*.“

Gregoria zvedla obočí. *In Coena Domini*, Při poslední večeři Páně, tak zněla první slova buly, v níž papež Urban VIII. pohrozil kacírům exkomunikací a prokletím. Avšak nejen kacírům, ale i těm, kdo ve svých zemích strpěli lidi vyznávající jinou víru. To opakovaně vyvolávalo zlou krev mezi králi a knížaty po celém světě. „To je odvážný krok, Svatý otče.“

„První z mnoha,“ odvětil papež odhodlaně. „Mezi Svatou stolicí, Francií a Španělskem musí zavládnout mír. Potom se pustíme do zákazu jezuitů. Chtěl bych, aby všechny jejich svatostánky byly nejpozději do tří let zavřené. V Římě i kdekoli jinde.“

„Oni se budou bránit, Svatý otče. Ocitnete se ve velkém nebezpečí,“ vylétlo Gregorii z úst. Jen co to dořekla, cítila se neuvěřitelně hloupě. Jako kdyby papež na něco takového sám nepomyslel.

Ulevilo se jí, když se jí nevysmál. „Ctí vás, že jste mne chtěla varovat. Ale já jsem připravil pro svět malé divadélko a až jezuity zakážu, sám budu vypadat jako oběť. Do té doby však bude zapotřebí připravit scénu a vaše sestry,“ ukázal na ni, „jsou důležitou součástí celého představení. Dám vám vědět, s čím mají přicházet na šlechtické dvory. Jestli se to podaří, tak se těch černých kuten brzy zbavíme.“

„Budu vás podporovat ve všem, co budete dělat, pokud to lidem prospěje.“

Papež se usmál a jeho podlouhlý obličej náhle vypadal poněkud širší. „Už dříve jsem pochopil, že jste člověk, pro něhož není čest prázdným slovem, Gregorie. Buďte bez obav.“ Vstal, položil jí ruku na hlavu a požehnal jí. „Jděte a přineste mé požehnání serafínkám a novickám,“ prohlásil posléze, uchopil ji za předloktí a vedl ji ke dveřím. „Postarám se, aby se vám dostalo všeho, co potřebujete a co musíte vědět, abatyše,“ pronesl ještě jednou vážně a zastavil se. „Po této cestě půjdeme společně. A budeme po ní kráčet v souladu s vůlí našeho Pána.“ Udělal nad ní kříž a Gregoria se uklonila. „Vypátrejte zlo a chraňte před ním lidi. Pán je na vaší straně.“

„Vaše slova mne naplňují radostí a vírou v úspěch, Svatý otče,“ řekla abatyše, uctivě políbila prsten a vyšla z místnosti.

Gregoria se vrátila na Svatopetrské náměstí, kde na ni čekaly Sarai, Debora a další tři serafínky. Pod širokým oděvem skrývaly zbraně, na první pohled naprosto neviditelné.

„Proběhla audience tak, jak jste si přála, ctihodná abatyše?“ Sarai se po obličeji táhlo pět naběhlých pruhů, památka na zranění, které jí Jean způsobil. Ale přestože jizvy vypadaly více než děsivě, nebyly ničím ve srovnání s jizvami na hrudi a na břiše. Gregoria je jednou zahlédla, když si serafínka měnila obvazy. Proti tomu ani sanctum nic nezmohlo. Rány, které člověku způsobil vlkodlak, zanechávaly úděsné stopy.

„Ano,“ odvětila abatyše. Bok po boku kráčely náměstím a vydaly se na cestu zpět do svého nového římského domova. Dům stál vedle starého kostela a jeho původním majitelem byl nějaký obchodník. Řádu vedle hlavního sídla nadále patřilo patricijské stavení kousek od města, i tam byly přestavby téměř u konce a bývalý statek se přeměnil v klášter. Lépe řečeno: stala se z něho pevnost. Abatyše byla myšlenkami u Jeana, jehož mrtvé tělo pohřbili v Desges. Pro obyvatele Gévaudanu se znovu stal hrdinou, protože vyhubil zdivočelou smečku svého syna Antoina a zachránil život dvěma ženám. Přesto mu na pohřeb nepřišlo moc lidí, na jméně Chastel lpěla stejně jako v minulosti temná skvrna.

Markýz u Jeanova hrobu přísahal, že bude pokračovat v hledání Florencina syna. Bude po něm pátrat tak dlouho, dokud ho nenajde nebo dokud nenalezne aspoň chlapcovy tělesné pozůstatky. Pro ni pak už nemělo smysl, aby déle zůstávala v Gévaudanu. Od chvíle, kdy tam zemřel muž, kterého milovala, se pro ni stal pohled na vrcholky Tří hor téměř nesnesitelným.

Když po dlouhé, tiché cestě uličkami Říma došly do nového domu, chvátala jim vstříc jedna ze sester s dopisem v ruce. Přišel od Florence a Gregoria ho otevířela ještě dřív, než došla do svého pokojíku.

*Ctihodná abatyše,
píši Vám naplněná radostí, protože po hrůzách posledních let se na mě opět usmálo štěstí.*

Seznámila jsem se s jedním mladým mužem, Němcem, který by si mne chtěl vzít za ženu. V mnohém se velice podobá mému milovanému Pierrovi, až si občas myslím, že se jeho duše přestěhovala právě do tohoto muže. Jmenuje se Johann Ludwig von Kastell, a přestože je důstojník francouzské armády, je v něm něco něžného, báječného a milého, co jsem dříve poznala jen u Pierra. Vzdá se vojenské kariéry a vezme mě s sebou do Frankfurtu, kde nastoupí jako učitel. Velice Vás prosím o požehnání, ctihodná abatyše.

Marianně se vede dobře, neustále ji jednou za měsíc trápí kašel nebo horečka, ale roste a dělá skvělé pokroky. Vezmu ji s sebou do Frankfurtu. Johann si myslí, že Marianna je moje dítě, a já ho v této víře hodlám ponechat. Holčička se nikde nebude mít lépe než u mě, svého anděla strážného, a u něho. Johannův bratr má syna, který je jenom o rok starší než Marianna a bude jí věrným druhem při dětských hrách. Už jsme žertovali o tom, že se malá jednoho dne bude jmenovat stejně jako já, von Kastellová.

Máte nějaké novinky o mém ztraceném synovi? Netrpělivě čekám na Vaši zprávu.

*S nejbližšími pozdravy
Florence*

Gregoria se usmála. Odešla do pracovny, posadila se ke stolu a začala psát odpověď. Nejdříve se omluvila, že nebude moci osobně přijet na svatbu, ale...

...v současnosti připravuji velkou věc. Věřím Ti, Florence, věřím Tvému zdravému rozumu. Provej se za toho Johanna, vezmi Mariannu s sebou a věnuj jí veškerou lásku, kterou nosíš v srdci. Žehnám Ti i Tvé nové rodině a navštívím Vás, jakmile mi to povinnosti dovolí. Jestli z Gévaudanu přijdou nějaké novinky, dám Ti hned vědět. Našli jsme Jeana a ten pevně věří, že dítě žije. Neztrácej naději.

Gregoria zapečetila obálku. Záměrně Florence zamlčela Jeanovu smrt. Neměla důvod přidělovat schovance více starostí, než bylo nutné. A stačilo, že ona sama mnohdy nedokázala zamhouřit oka, protože jí bylo při vzpomínce na Jeana těžko u srdce.

Právě proto si nic nepřála vroucněji, než aby mohla mít Mariannu u sebe. Obávala se však, že by bylo příliš nebezpečné, kdyby dívku vzala do Říma. Ačkoliv se k ní nový papež choval velice přátelsky – nemohla mu důvěřovat víc než Lentolovi. Frankfurt byl od Říma hodně daleko. V bezpečné vzdálenosti.

Ozvalo se zaklepaní a dovnitř vstoupila Sarai. „Ctihodná abatyše, právě dorazily dívky ze sirotčince ve Florencii. Jsem si jistá, že některé z nich se projeví jako vhodné adeptky pro vstup do Sesterstva krve Kristovy.“

Abatyše pozvedla hlavu a usmála se. „Hned k tobě přijdu, Sarai.“ Odložila dopis na stůl, vstala a pohlédla oknem do ulice, v níž lidé neustále

někam pospíchali a kde vládl život. Život, který bude se svým řádem chránit. Za takové ušlechtilé poslání nebyla žádná cena příliš vysoká.

XXIX.

KAPITOLA

Itálie, Řím, 5. prosinec 2004, 23.48 hodin

Eric stál v bezútěšné, pusté krajině pokryté sněhem. Přímo před jeho nohama vykukoval ze sněhové záplavy zakrvácený dětský obličejíček.

Víčka slepých, mrtvých očí byla částečně pootevřená. Nedokázal se jim ubránit, musel se do těch očí stále dívat. Vpalovaly se mu do myšlenek. Rychle se odvrátil, ale dětská tvář ho pronásledovala. Nebylo před ní úniku, kamkoliv se v té nekonečné bílé záplavě zadíval, všude na něho číhal malý dětský obličej. Objevil se dokonce i nad ním, na bílé obloze, a sotva si se zasténáním zakryl prsty tvář, zjevil se mu i v rýhách na dlani... Tentokrát si byl Eric jistý: je v pekle! Vykřikl a prudce rozevřel oči. Nad sebou spatřil – bílý, nic neříkající strop. Když pohnul rukama, zacinkaly řetězy, které ho pevně poutaly k ocelovému lehátku.

Byl slabý, nekonečně slabý, pořádně neviděl ani neslyšel. Na jazyku se mu usadil pach spáleného masa, který se nechtěl vytratit.

„Eriku?“ Vedle něho se objevila Lena, něžně mu prohrábla vlasy a políbila ho na čelo. „Stříbro tě málem zabilo. Byl to zápas s časem a jenom řádu můžeme děkovat, že ses vůbec dostal do Říma živý.“ Povzbudivě se na něho usmála. „Vydrž. Bude to peklo, ale potom budeš konečně volný.“ Stiskla mu ruku a ustoupila stranou. Hned nato se vedle něho objevila Faustitia, v ruce držela ampulku s rudou tekutinou. Nebyla jí víc než větší kapka, a přesto byl tento prostředek schopen zbavit ho prokletí. Jednou provždy. „Jste připraven, pane von Kastelli, vyhnat ze svého těla zlo?“

Otevřel ústa a zavřel oči.

Poslední hodiny prožil jako v děsivé noční můře. Nedokázal říct, co se s ním dělo. Chvilí bylo kolem něho světlo, chvilí zase tma, někde bručely motory.

Myšlenky mu kroužily kolem vysvobození z prokletí. Už nikdy se nevydá na lov, už nikdy nebude muset zabíjet. Úkol zachránit lidstvo před dlaky přenechá řádu. Už nikdy neuvidí mrtvé děti...

Na jazyku mu přistálo něco, co pátilo jako kyselina.

„Polkněte to, pane von Kastelli. Modlíme se za vás.“ Faustitia od něho rychle poodešla, dveře zapadly do zámku a někdo je zvenčí zavřel na závoru. Na několik závor.

Tuhá kapka mu pomalu klouzala po jazyku do krku a táhla za sebou ohnivou stopu. Eric měl sto chutí ulevit si a zařvat z plných plic, v ústech se mu hromadily sliny, polkl – a ucítil ránu, po které se mu tělo křečovitě vzepnulo do výšky.

Ty zrádce!

Bestie to ucítila. Zaječela a vyrazila ze svého vězení tak rychle, že ji Eric nebyl schopen zastavit.

To je dík za to, že jsem ti pomáhala? Ty mě zrazuješ, bratříčku? Podívej se na mě!

„Ne!“

PODÍVEJ SE NA MĚ a řekni mi do tváře, že se chceš uzdravit!

Eric otevřel oči – a skutečně bestii spatřil!

Já jsem tě varovala, ryčela mu v hlavě. Jestli umřu, vezmu tě s sebou! Dlouze vyla a zmítala sebou na všechny strany. Dojem byl tak skutečný, že měl pocit, že bestie stojí přímo vedle něho.

„Chci se uzdravit,“ pronesl pevným hlasem.

Ty ubožáku, ty lháři! Bestie se ocitla v plamenech a vrhla se na lehátko, na němž ležel, skákala mu po těle a zasypávala ho plameny, které jí tryskaly ze žil a rozlévaly se po Erikovi jako vroucí láva. *Co z tebe beze mě zbude? Slabý člověk, kterého skolí obyčejné pitomé nachlazení!*

Už hořel vysokým plamenem, stejně jako bestie. Zmučeným řevem si ulevoval v bolestech.

Chceš mě odevzdat smrti, bratříčku?

Ucítil, že plameny najednou zmizely. Z bestie vyprchal veškerý vztek. Prostě se na Erika podívala, poklekla před ním a natáhla k němu nechráněný krk. Erika obestřel pocit osamělosti, jako kdyby ho zahalila neprostupná vrstva ledu. Do hlavy se mu nahrnuly výjevy, které nikdy dřív nespapřil – on sám jako malé dítě, vedle něho maličká bestie. Jeho otec, jak něžně bere drobnou stvůru do náručí, zatímco Erika kolébá otec bestie. Viděl sám sebe s malým chlapcem, který bude jeho synem – synem, jenž se zalyká nadšením, když si hraje s maličkou bestií.

Já jsem tvůj bratr. Tvoje rodina. Já jsem ten, kdo tě bude chránit, stejně jako tě chránil vlastní otec.

Eric cítil, jak padá, stále rychleji a hlouběji. Jediné, co ho mohlo zadržet a zachránit, byla ruka s drápy, která se k němu úpěnlivě natahovala.

Zůstaň se mnou, bratříčku! Najdeme cestu. Ty a já společně najdeme mír.

„Ano,“ rozplakal se zoufale, přestože se v něm něco proti tomuto rozhodnutí nadále vzpíralo. „Ano, já chci konečně nalézt mír – a proto ty musíš zemřít!“

Bubínky v Erikových uších protrhlo táhlé zavytí. Chtěl si je zakrýt rukama, aby se chránil, ale pouta ho zadržela.

Led se s hlasitým praskáním roztříštil, plameny se nově vzepjaly, vtrhly mu pod kůži, pronikly do všech pórů v těle a snažily se je roztrhat. *Kdo tady zemře? Žhnoucí ruka bestie mu sevřela krk. Ty zabiješ mě, já zabiju tebe, zavrčela řezavě a stiskla.*

Erikovi docházel vzduch, jen úpěl.

Vyplivni to svinstvo! Změň svoje rozhodnutí a nechej mě v sobě, jinak budeš... Bestie se zkroutila, druhou rukou udeřila do vlastní odporné tlamy, která se rozpadla jako volně přiložená maska. Pod ní se objevila... jeho skutečná tvář. *Ne!* zaryčela. *Ty zemřeš, Eriku!* Spár mu vnikl do těla, prorazil hrudní kost, zavrtil se mu do prsou a pronikl až k srdci. Pevně ho stiskl.

Zemři, člověče!

Erikovi se v uších opět rozlehlo prudké zavytí. V těle cítil stále větší a větší žár, měl pocit, že se pod ním roztaví i ocelové lehátko.

Dostane se ti odměny za tvou zradu...

Bestie se nafoukla, objevily se v ní trhliny, z nichž vyrazily paprsky světla a zaplavily prostor jasem a světlem. Bestie zařvala, vrhla se na něho – a vytrhla mu srdce z těla. Převalovala se v agónii, zuřivě kolem sebe mlátila a několikrát Erika prudce udeřila tlapou. V dlani bez ustání pevně svírala jeho srdce.

Eric se však definitivně uklidnil. Navzdory řádění bestie slyšel, jak mu srdce dál bije. Bylo stále klidnější a klidnější. A pomalejší.

Trhliny v bestii nebylo možné nijak zacelit, světelné paprsky se spojovaly do jediné pronikavé záře –

Pomaleji, stále pomaleji.

– jasnější a žhavější než slunce –

Srdce přestalo bít.

Eric zavřel oči.

– která všechno překryla a v jejím světle se zuřící bestie i neživý Eric beze zbytku rozplynuli.

XXX.

KAPITOLA

**29. květen 1769, Saint-Alban, zámek rodu de
Morangiès, jižní část Francie**

Markýz byl plný elánu. Vyšel ze zámku na nejvyšší plošinu vysokého schodiště a rozhlédl se po zelenajících se loukách a lesích Gévaudanu. Měl na sobě lehký zelenohnědý lovecký oděv a tentokrát si nevzal paruku. Na bohaté houštině vlasů seděl třírohý klobouk.

Světle žluté flíčky v dálce prozrazovaly, kde se nacházejí bujné porosty keřů kručinek, které právě naplno rozkvetly. Zima se z tohoto koutu Francie konečně stáhla a sejmula z přírody hustou bílou příkrývku. Pestrý obraz krajiny kalila pouze řed' nesčetných žulových skalisek.

„Bonjour, messieurs,“ pozdravil deset jezdců na koních, kteří se shromáždili před zámkem, a zasunul si bičík pod paži, aby si mohl pohodlně navléci rukavice. „Překrásný den na malou vyjížďku.“

„Ano, *mon seigneur*,“ zaznělo sborově.

„Kterou část území dnes pročešeme, Fleury?“ zeptal se lovčího, zatímco si popotahoval černou koženou rukavici, aby mu pevně seděla na ruce, a zvolna scházel ze schodů. „Co nám ještě chybí ve sbírce?“

„Krajina kolem Saint Privat d'Alliers,“ dostalo se mu odpovědi.

Markýz popošel ke svému hřebci, stájník mu přidržel otěže, aby kůň nezačal jančit. Vyšvihl se do sedla svižněji, než by člověk s ohledem na jeho věk předpokládal. „Dobrá. Doufejme, že najdeme nějakou stopu. Musíme zajistit, aby se monsieur Chastel neobětoval zbytečně.“

Muži si vyměnili rychlé pohledy. Už dávno se vzdali posledních zbytků naděje, že hledaného chlapce naleznou v lesích živého. Dokonce ani dospělý by v Gévaudanu nepřežil zimu bez toho, že by se uchýlil do nějakého příbytku, a přestože se o chlapce zpočátku starala psí smečka, byl

od té doby příliš dlouho bez potravy. Ale markýz jim vyplácel bohatou odměnu – na rozdíl od syna, když ještě žil. A navíc přesně podle dohody. Takže nesmyslné pátrání mohlo klidně pokračovat třeba až do soudného dne.

„Zajisté, *mon seigneur*,“ zvolal Fleury rychle. „A když ne dnes, tak možná zítra.“ Koneckonců věděl, že není žádný důvod ke spěchu. Jak bylo všeobecně známo, musel markýz slíbit oné tajemné dámě z Říma, kterou starý Chastel zachránil za cenu vlastního života, že chlapce najde. Mezi lidmi se povídalo, že to byla abatyše ze starého kláštera. Ale na takové divoké řeči Fleury moc nedal. Víc věřil tomu, co si mysleli i mnozí jiní: urozený pán nejspíš dlužil Římance spoustu peněz, a dokud bude předstírat, že pro ni chlapce hledá, nechá ho na pokoji.

Markýz předjel na vraníkovi před ostatní muže. „Vezmeme si psy a cestou prošťaráme každické vlčí doupě. Možná si šedivci vzali malého k sobě, nemyslím, že by to bylo úplně nemožné. Vzpomeňte si na Romula a Rema.“

Zvedl hlavu a pohlédl k jednomu z balkónů zámku, postaveného z červených kamenů, odkud se vykláněla jeho dcera. Měla na sobě hedvábné letní šaty s hlubokým výstřihem a vesele mu mávala. Bílá barva šatů představovala vhodný doplněk ženiných světlých kudrnatých vlasů, připomínajících nesčetné spirály, které se při každém pohybu vyzývavě pohupovaly. Působný drobný klobouček je nedokázal zkrotit.

„Hodně štěstí,“ popřála otci i všem ostatním. Muži před mladou dámou okamžitě smekli klobouky. Dívka měla v náručí maličký uzlíček, který v májovém vzduchu dával hlasitým křikem najevo, že má hlad.

Markýz ji rovněž pozdravil a zamával třírohým kloboukem. „Dávej mi na vnoučka dobrý pozor,“ zvolal se smíchem, otočil vraníka a rozjel se od zámku, ostatní muži ho bez otálení následovali.

Fleury se ještě jednou podíval nahoru na balkón. Nedokázal si vzpomenout, že by otce dítěte někdy viděl nebo že by někdo někde zmínil jeho jméno. Jak se zdálo, markýzovi to nijak nevadilo a byl pyšný, že se nakonec přece jen stal dědečkem. Fleury dítě jednou zahlédl, hezkého chlapečka s černými vlasy a malým mateřským znamínkem pod pravým okem. Nebo snad pod levým?

Fleury v duši trochu záviděl šťastlivci, který si s překrásnou komtesou užíval radostí. Jemu by se něco takového určitě stát nemohlo.

„Otec se vám za chvíli ztratí, monsieur,“ zavolala komtesa a usmála se. „Pospěšte si.“

„Samozřejmě, komteso,“ odvětil Fleury a uklonil se před ní nebezpečně hluboko, až málem ztratil rovnováhu.

Když se znovu podíval vzhůru, byla mladá žena pryč.

XXXI.

KAPITOLA

17. prosinec 1777, okolí Říma, Itálie

Gregorii přepadl dlouhý záchvat kašle, po němž se vyčerpaně svalila do podušek. Dýchání jí činilo nesmírné potíže, už jenom sípěla, nemohla pořádně nabrat vzduch. V Římě by se s takovými problémy už dávno udusila, ale zde jí čerstvý lesní vzduch poskytl na několik dnů odklad.

Sarai seděla vedle postele a zamyšleně pozorovala abatyšin bledý, propadlý obličej. Šlo to s ní z kopce, šedohnědé oči, které se donedávna dívaly na svět jasným a bdělým pohledem, byly jakoby zahalené závojem. „Zapomněly jsme na něco, Sarai?“ vydralo se jí s námahou z úst, potom se obrátila k serafínce. V levé ruce svírala růženec, pravou rukou uchopila mladou ženu za prsty.

„Ne, ctihodná abatyše. Všechno je uspořádané tak, jak jste si přála. Budu vaší nástupkyni sloužit stejně, jako jsem sloužila vám.“

Gregoria se usmála, pustila její ruku, pohladila Sarainu jizvami posetou tvář a pátravě se jí zahleděla do modrých očí. „Udělalo se ti ještě více pih,“ poznamenala slabě.

„Za to může to cestování, ctihodná abatyše. Když člověk navštěvuje místa, kde se prohánějí vlkodlaci, často musí putovat v horku nebo v zimě.“ Smutek sevřel Sarai hrdlo. „Já mám raději horko.“

Gregorii ztěžkla ruka, položila serafínce prsty na předloktí. „Pověz mi ještě jednou, kolik jsme jich dodnes zachránili?“

„Vyrvaly jsme zlu třiadvacet duší a udělaly z nich svobodné lidi, čtyři ženy z těch, kterým jsme poskytly úlevu, se připojily k sesterstvu. Čtrnáct jsme jich stříbrem zbavily utrpení,“ vypočítávala Sarai úspěchy serafínek. „A nesmíme zapomenout na všechny duše, které už nepadnou jezuitům do

spárů,“ dodala s mírným pousmáním. „A Svatý otec vyobcoval jezuity z církve, z toho se už nikdy nevzpamatují.“

„Takže nyní můžu v klidu...“ Nový záchvat kašle přerušil její slova, abatyše se dokonce musela vyzvracet do mísy, kterou jí Sarai hbitě přidržela pod bradou. Unaveně zavřela oči. Serafínka jí ze rtů opatrně setřela zbytky zvratků.

„Nesmíte umřít,“ zašeptala Sarai zdrceně.

„Myslím, že o tom už my nebudeme rozhodovat,“ odpověděla Gregoria slabě, natočila hlavu k oknu, otevřela víčka a zadívala se do zimního slunce, osvětlujícího pokojík teplými, zářivými paprsky. „To leží v rukou Páně.“

Gregoria myslela na Florence, která šťastně žila s Mariannou a manželem ve Frankfurtu. Už se s ní nikdy nesetkala, nejdříve měla příliš mnoho práce, brzy poté přišla nemoc, která jí nedovolila delší cestování. Měla však radost z každého dopisu své schovanky a každý rok jí Florence posílala Mariannin portrét, takže mohla společně s ní prožívat, jak se její dcera mění. Obrázek si pokaždé důkladně prohlédla a pak ho hned spálila. Nikdo nesměl vědět, jak dítě vypadá. Stále víc se podobalo Jeanovi.

Florence pečovala o Mariannu jako o vlastní, zejména poté, co markýz déle než dva roky marně hledal jejího syna a nakonec se dalšího pátrání vzdal, jak jí sdělil v posledním dopise. Gregoria se za ztracenou malou duši často modlila.

Pronikavé světlo ji oslepovalo, takže znovu zavřela oči a užívala si teplých paprsků, dopadajících na její tvář. „Kam asi přijdu?“ zašeptala.

Sarai jí chladivým šátkem otřela vlhké čelo. „Do ráje, abatyše. Předstoupíte před Boha a on vás určitě přivítá s nesmírnou radostí. Ale to má ještě čas. Z dnešního utrpení se ještě vyléčíte.“

Gregoria si vzpomněla na své lži a na hřích, kterého se s Jeanem dopustila. Stejně jako dřív, ani teď pochybení nelitovala. „Nejsem si tím tak jistá, Sarai,“ zašeptala a znovu se rozkašlala, tentokrát se kašlem málem udusila.

Serafínka ji rychle přizvedla, a když záchvat pominul, dala jí trochu napít z poháru, který měla v ruce, když vešla do Gregoriina pokoje. „To vám udělá dobře.“

Gregoria polkla – a okamžitě ucítila, jak se jí v útrobach rozlévá něco teplého a nesmírně příjemného. Nápoj jí udělal dobře, proudil celým tělem a pronikl i do toho nejposlednějšího koutku. Každým nadechnutím se cítila silnější a zdravější. Šedohnědé oči se obrátily k Sarai. „Co jsi mi to...“ Uviděla, že Serafínka drží v ruce malý flakón.

„To je sanctum, ctihodná abatyše.“

„Ale...“

„Jenom já rozhoduji o tom, co s ním udělám. A raději při některé ze svých výprav zemřu, když mě nějaký dlak zraní, než abych vás odevzdala smrti.“ Polkla. „Vždyť sama vidíte, že vám to pomáhá, abatyše.“

Gregoria se nadechla, aby ji pokárala, protože jejich zásoby sancta činily jen několik málo fiól a nutně potřebovaly doplnit. Tím drahocennější byl dar, který jí Sarai právě poskytla. Otevřela ústa – když se světlo rozzářilo novou silou, prostoupilo okenní tabulkou a s rachotem roztříštilo sklo i celý rám. Zasypaly ji střepy a třísky, abatyše zakřičela a zvedla ruce, aby se chránila. Přepadla ji vidina.

Místnost byla plná pronikavého jasu, zamrkala, otočila hlavu k oknu a skrz prsty se zadívala ven, kde se právě začínala šířit temnota. Pokojíček, Sarai, dokonce i ona sama, všechno zmizelo. Potom se ve tmě začala rýsovat scéna.

Spatřila nádherně oděného krále, obklopeného řvoucími, vztekle vyvádějícími lidmi. Král byl veden po schodišti vzhůru na dřevěnou plošinu, jejíž prkna byla prosáklá krví. Dav ryčel a žádal si královu hlavu, když se mu za zády vynořilo asi desetileté děvčátko a usmálo se na něho. Gregoria poznala Mariannu.

Dítě rostlo neuvěřitelnou rychlostí, dospělo v mladou ženu, zatímco její oděv zůstal stále stejný. Šaty jí v mžiku byly malé, popraskaly ve švech a spadly z ní na zem, takže dívka stála před ryčícím davem nahá. Král se podíval na její pevná, obnažená ňadra a vztáhl k nim ruku.

Marianna otevřela ústa a vyrazila hluboký řev, jaký Gregoria dobře znala, řev bestie. V příštím okamžiku se mladá žena začala měnit v loup-garoua. Lidé zaječeli a rozběhli se od pódia pryč, jenom Gregoria se nemohla pohnout z místa. Neschopná odtrhnout oči sledovala, jak vlkodlačí samice mohutným úderem urazila králi hlavu a poté se vrhla na couvajícího kata. Krev, která bez ustání tryskala z pahýlu králova krku, zalila plošinu, bylo ji stále víc a víc, stoupala vzhůru, až místnost zalilo rudé moře. Spolklo i balkón, na němž Gregoria uvízla.

Lapala po dechu, a přitom se nadechovala krve, až ztratila vědomí a probudila se po nekonečně dlouhé době.

Ležela na Svatopetrském náměstí, před ní stál muž v černé sutaně s dlouhými rudými vlasy a černýma očima. Na zádech vlekl dřevěný kříž, stejný jako Ježíš, když se potácel uličkami a kráčel na místo zvané Golgota. Sklonil se k ní a osahal dlouhé hřeby, které jí náhle probodly ruce i nohy. Gregoria si teprve teď všimla, že má končetiny poseté ranami a hned se

ozvala i bolest. Chtěla se dát do křiku, ale z úst jí nevyšlo nic než krev. Teplá krev jí stékala po tvářích.

„Abatyše, opravdu si myslíte, že jste dosáhla svého cíle?“ zeptal se jí muž se smíchem a pravou rukou poklepal na kříž. „Málem jste mě zabila, ale já ani nemusím vstávat z mrtvých. K přátelům se rád vracím.“

Zprava k ní přistoupila nějaká staříčká žena, oděná v pompézních, nesmyslně drahých šatech, na krku měla zlatý trojitý kříž ruské ortodoxní církve, zleva se blížil starý muž v pruské uniformě. Za chůze se opíral o hůlku, přesto z něho vyzařovala neuvěřitelná síla a disciplína.

Gregoria tušila, co její vidina znamená. Carevna Kateřina a pruský král Bedřich II., oba zastupovali země, které neuznávaly autoritu papeže. Navzdory zákazu, který Svatý otec vydal, proti jezuitům nic nepodnikli.

„Za třicet sedm let se vrátím do všech koutů světa. Přestože nás teď vyhánějí a zakazují, vrátí se nám dřívější velikost, zatímco vy budete mrtví hnít pod zemí!“ Rusovlasý muž se jí smál do očí, Kateřina a Bedřich se k němu přidali.

Obličej muže v sutaně nabral rysy kardinála Rotondy. „Jenom se radujte z toho svého malého úspěchu, kterého jste dosáhla, abatyše. Ale stejně mě nezadržíte.“ Pronikavě zapískal. Mohutnými skoky k němu přiběhli dva vlci, skrčili se mu u nohou a začali na abatyši vrčet. „Žijte blaze.“ Ukázal na ni, bestie se na ni vrhly se široce rozevřenými tlamami, zuby jim dále narůstaly, byly stále větší a větší. Gregoria škubala hřeby, podařilo se jí uvolnit si ruce, vytrhla si hřeby z nohou a držela je před sebou, aby se jimi mohla bránit.

Z oblohy spadla třetí bestie, napůl člověk, napůl zvíře, přistála na zadních a postavila se před abatyši, aby ji chránila. Oči se jí varovně, rudě leskly. Popadla blížící se loup-garouy, rozdrtila jim hrdla a hodila je Rotondovi pod nohy. Potom se proměnila – a před abatyší najednou stála Marianna.

„Takže i tebe postihla kletba?“ zalapala Gregoria po dechu. Hřeb jí vypadl z prstů. Té noci, kdy se Florence vrhla na Jeana s dítětem v náručí... ta spousta krve... nikdy by ji nenapadlo, že její schovanka mohla pokousat i Mariannu!

„Ničeho se neboj!“ Temnou oblohu prorazila bílá holubice a posadila se jí na pravé rameno. „Nese v sobě temnotu, ale i světlo, stejně jako všichni, kteří se zrodí z jejího klína,“ zaslechla jemný hlas. „Budou vyvolení, aby se postavili zlu a zabíjeli ho, budou bez ustání putovat po zemi, až je jednoho dne vysvobodí sanctum, stejně jako dnes zbavilo pozemských pout tebe. Splnila jsi úkol. Byla jsi dobrou služebnicí.“

*Holubice zamávala křídly a vznesla se do vzduchu.
„Následuj mne, Gregorie.“*

* * *

Sarai zděšeně pozorovala, jak se Gregoria naposledy vzepjala – a potom, jako by ji uložila nějaká neviditelná ruka, klesla zpátky na lože. Oči, které byly donedávna široce rozevřené, se samy zavřely. Najednou vypadala nesmírně maličká... a se vším smířená a vyrovnaná.

„Ne! Sanctum vás mělo vyléčit, ne zabít,“ vylétlo jí s hrůzou z úst. „Abatyše!“ vykřikla a zatřásla jí. „Ctihodná abatyše, proberte se! Vzepřete se smrti! Ještě nejste na řadě!“ Polkla, uchopila abatyši za pravou ruku a dlouho ji držela. „Sesterstvo vás potřebuje, copak neslyšíte?“ zašeptala bezmocně.

Sarai se tiše rozplakala, nedokázala odpoutat pohled od ušlechtilé tváře své mentorky. Nakonec nad ní udělala rukou kříž, vstala a pomalu zamířila ke dveřím.

EPILOG

Itálie, Řím, 6. prosinec 2004, 00.01 hodin

První, co Eric uslyšel, byly rychlé, zato však klidné povely nějaké lékařky. Hned potom něco zabzučelo, bolest mu krátce projela od konečků prstů na nohách až do hlavy. Mezi zuby měl špalík z tvrdé gumy. Cítil se... podivně. Najednou ho netrápila bolest, zmizely i otřesy, které mu předtím úporně bušily v hlavě. Pocit, který nyní zažíval, se dal popsat jedním slovem: lehkost.

„Ztrácíme ho,“ řekla lékařka. „Honem mu dejte adrenalin a pojedeme ještě jednou. Na tři.“

Znovu něco zabzučelo a tentokrát Eric zaječel. Cítil, jak mu srdce prudce tluče, v ústech měl krev, bolelo ho na prsou. Ale... žil!

„Fajn, zas ho máme.“ Doktorce zazněla v hlase úleva. „Podáme mu obvyklou dávku, zůstane tři dny na pozorování.“ Teprve v této chvíli se ocitla v Erikově zorném poli. Zamrkala na něho a vytáhla mu špalík z úst.

Přikrývka se pohnula, Eric ucítil po celém těle drobné otřesy a pochopil, že ho někam vezou na lehátku. „Leno,“ zašeptal slabě. Ještě nikdy si nepřipadal tak slabý. Když ho zbavili sil bestie, stal se z něho pouhopouhý obyčejný člověk, jehož tělo jenom pomalu zapomínalo a uzdravovalo se.

Někdo ho chytil za ruku, potom ji uviděl. Byla překrásná, jako anděl s černými vlasy a slzami v očích. „Tady, Eriku! Tady jsem.“ Polkla a sklonila se nad ním, posela mu tvář polibky. Každý její dotyk nesmíme prožíval. „Brzy bude všechno v pořádku.“

„Nejsem... si... tím... jistý.“ S mluvením měl ještě problémy.

„Musíte mu dopřát klid,“ uslyšel znovu lékařku. „Musí spát a odpočinout si. Zítra si s ním budete moci promluvit. Nezapomeňte, co všechno prodělal. Jiní lidé by určitě zemřeli.“

Eric ztratil vědomí.

Eric otevřel oči a uviděl Lenu, sedící v křesle vedle postele. Podřimovala, jednu ruku mu položila na předloktí, v druhé držela infúzní jehlu. Dávali mu kuchyňskou sůl s vitamíny.

Oknem vedle postele se do místnosti linulo sluneční světlo a ohlašovalo, že venku začal nádherný den. Na protilehlé stěně se na skle, chránícím nevelký obraz, zrcadlilo jezero s malou vesničkou nahoře na kopečku, pootevřeným oknem vnikal do pokoje čistý, svěží zimní vzduch.

Nacházel se v objektu sesterstva nedaleko Říma. Obličej mu žhnul, měl horečku a vyschlo mu v ústech. Na stole vedle postele stála karafa s vodou. Opatrně k ní natáhl ruku.

Mírný pohyb stačil a Lena se probudila. „Eriku!“ Rozespale si promnula oči, potom ho políbila na nateklé rty.

Nyní už i on cítil, že se mu do těla vrátil život. Zvedl ruku, pohládl ji po zádech, ucítil teplo jejího těla a v duši se zaradoval jako malý kluk.

Vymanila se mu z objetí. „Chtěl by ses něčeho napít?“

„Prosím, moc rád.“ Na místě vypil první sklenici až do dna, i druhá rychle zmizela. Eric čekal, že uslyší tiché syčení a z úst mu bude stoupat kouř, takové mu bylo horko. „Jak jsem se sem dostal?“

„Poděkuj za to řádu.“ Lena mu nalila a z výrazu její tváře vyčetl, že je velice šťastná. „Sestry daly Zanettiniho sledovat. Když odjel z Říma a bylo jasné, kam má namířeno, poslaly mě s několika serafínkami do Saugues, abychom tě odtamtud dostaly.“

„Tebe?“

Usmála se. „Chtěla jsem ti přijet na pomoc. Nikdo by mi v tom nedokázal zabránit.“

Eric se zadíval na postel. „Obávám se, že jsem vás tam potřeboval o chvíli dřív.“

„Jenom ses probudil a už chceš být nevděčný?“ Lena ho s úsměvem pohládla po dlouhých černých vlasech. „Nebylo tak snadné dostat se ze Saugues sem do Genzana.“ Prsty mu přejela po rameni a paži, až se jí ruka zarazila na jizvě po popálenině. „Co to je?“

„Památka. Možná od nějakého boha ohně.“

Po krátkém zaklepání vešla do místnosti sestra v černé sutaně. Udiveně se na Erika podívala, v rukou držela táč se snídaní, která byla pravděpodobně určená Leně. „Cítíte se dost silný na to, abyste něco pojedl, pane von Kastelli?“ vyptávala se s úsměvem.

„Já... ale ano. Myslím, že ano.“ Posadil se a pomalu se pohnul. Udivilo ho, že necítí téměř žádné bolesti. Dospěl k názoru, že sanctum nejspíš napravilo většinu škod i ran.

„Tak to vám honem něco přinesu.“ Sestra zase zmizela za dveřmi.

Lena ho donutila, aby vypil vodu. „Tři dny to musíš vydržet,“ upozornila ho. „Je to odporná horečka, měla jsem pocit, jako bych v těle neměla nic než vysušený písek a sací papír. Druhý den jsem dostala nějaké podivné vidiny a třetí horečka povolila.“ Eric jí vrátil prázdnou sklenici a dostal za odměnu polibek.

Právě když chtěl něco poznamenat, dveře se opět otevřely. Tentokrát vešla dovnitř Faustitia a v patách jí kráčela sestra, která nesla Erikovi snídani.

„Pán nám všem na vašem příkladě dokázal, že oplývá milosrdenstvím, pane von Kastelli.“ Faustitia na něho rozzářeně pohlédla. „Poděkujte mu, že vás zachránil před smrtí.“

„Až se s ním potkám, určitě mu poděkuju,“ opáčil Eric s úsměvem.

Faustitia se posadila vedle Leny. „Jestli vám to nebude příliš vadit a cítíte se dost silný, tak mi, prosím, povyprávějte, co se v Saugues vlastně přihodilo.“ Položila na stůl malý digitální magnetofon.

„Jistě, beze všeho.“ Střídavě pojídal a hovořil, potom zkusil obojí najednou. Každým soustem se v něm probouzela větší a větší touha po životě a ještě nikdy mu míchaná vejce nechutnala tak dobře jako právě teď. Byl to prostě zázračný den. Vyprávěl a obě ženy ho pozorně poslouchaly, ani jednou ho nepřerušily. „A přestože je bestie zlikvidovaná, čeká na sesterstvo pořád ještě obrovská kupa práce,“ dodal závěrem. „Věděla jste o tom, že existují i člověkodlaci?“

„V literatuře o tom existují nějaké zmínky, ale dosud jsme nenarazily na jediný případ, který by tuto teorii potvrdil,“ připustila Faustitia.

„Pamatujete si na Severinu?“

„Až moc dobře.“ Faustitiina tvář se zachmuřila. „Ženu odpovídající popisu, který jste nám dal, našla skupina serafínek – novicек. Podaly nám hlášení, ale pak se spojení najednou přerušilo. Poslala jsem za nimi druhou skupinu... a ty našly jenom mrtvolu našich sester. Byly příšerně zohavené. Některé rány měly jediný účel, způsobit bolest dřív, než ženy dostihnou smrt. Jak se jednomu jedinému dlakovi podařilo zabít šest mladých serafínek, které měly krátce před složením závěrečných zkoušek, je pro nás opravdu záhada. Když jsme je našly, jedna ještě žila. Hovořila o stvoření, které vypadalo jako kočka a přitom bylo velké jako člověk. Prý se pohybovalo rychleji, než je vůbec v přírodě možné.“

„Severina si s novickami krutě pohrála. Předpokládám, že je v mukách donutila prozradit některá tajemství, kterými mě potom mohla zmást.“

„A ta Severina je...“

„Pro nikoho už nepředstavuje nebezpečí. Považujte to, že jsem ji zlikvidoval, za... dárek na rozloučenou.“

„Mockrát děkuji, pane von Kastelli. Naší organizaci a všem lidem jste tím nesmírně pomohl.“ Faustitia mínila svá slova naprosto upřímně. „Takže téměř všichni se přece jen dočkali šťastného konce.“

Eric narážku okamžitě pochopil. Jeho nevlastní sestra konflikt nepřežila. Samotného ho překvapilo, že na chvíli pocítil něco jako smutek. Odkašlal si a rychle pokračoval. „Je mi jasné, že sesterstvo bude dál pokračovat v plnění poslání, ale co asi tak udělají spiklenci, kteří stojí na straně Zanettiniho?“

„Žádní další spiklenci neexistují, rozhodně tedy žádní, kvůli kterým bychom si museli lámat hlavu. Víme, že Rotonda se Zanettinim představovali tvrdé jádro a okruh jejich stoupenců a sympatizantů se již teď naprosto rozpadá. My se můžeme plně věnovat dlakům, lycáonitům a Lycáonovu řádu.“ Usmála se na něho. „Protože předpokládám, že vy už o to dál nebudete mít zájem.“

„Ne,“ odpověděl bez váhání, podíval se na Lenu a vzal ji za ruku. „Já už toho mám dost.“ Zívł, cítil se unavený. Jeho stále ještě značně vyčerpané tělo toužilo po jediném: aby se mohlo propadnout do dalšího horečnatého snu.

Faustitia ho zamyšleně pozorovala, její oči krátce ulpěly na Erikově pravém předloktí. „To... to je v principu obrovská škoda, pane von Kastelli. Člověk s vašimi vědomostmi a zkušenostmi by dokázal mé serafínky dokonale vycvičit.“

Eric přivřel oči, ale rychle je zase široce rozevřel. „Řeknu vám, až budu shánět práci,“ prohodil unaveně. „My se teď vypaříme do ciziny a budeme čekat, až se ten rozruch poněkud uklidní a až se úřady přestanou o moje jméno tak zajímat.“

„V Kanadě by prý touto dobou mělo být sice celkem chladno, ale velice hezky,“ vmísila se Lena do hovoru. „Můžeme vyrazit hned, jak ti opadne horečka.“

Eric ji pohládl po tváři, potom se zadíval na svou ruku. „Máš u sebe něco ze stříbra?“

Lena pochopila, na co myslí, a pousmála se. „Ne, neměj starosti. Opravdu ses úplně vyléčil.“

„Potřebuju jistotu,“ žádal ji.

Faustitia vstala a popošla k němu, stáhla si z prstu stříbrný prsten, jímž se ho dotkla, když se poprvé setkali. „Tady máte.“

Eric ho po krátkém váhání vzal do ruky. Cítil, jak je kov hladký, jak se mu v prstech zahřívá – ale nijak na něho neútočil. Zároveň však měl v hloubi duše pocit, jako by důležitá část jeho osobnosti chyběla. Jako kdyby tam, kde donedávna sídlila bestie, zela obrovská díra.

Když sundával prsten z ruky a vrátil ho matce představené, zavalila ho vlna nejrozumnějších pocitů, až se rozplakal jako malé dítě. Lena ho objala a přitiskla k sobě. Napětí posledních týdnů z něho opadlo, tíha zodpovědnosti se rozplynula. Eric se poprvé v životě cítil jako normální člověk, který konečně smí naplno žít.

„Uzdravil jsem se,“ zašeptal. „Poslední bestie je mrtvá.“

Faustitia zmáčkla tlačítko, vypnula magnetofon a vyšla z místnosti, aby milence déle nerušila.

DOSLOV A PODĚKOVÁNÍ

Opona spadla. Stejně jako *Ritus* obsahuje i *Sanctum* části, které se opírají o skutečnost, a části, které jsou zcela vymyšlené.

Přítel jezuitů papež Klemens XIII. opravdu zemřel v předvečer setkání kardinálů. Jeho nástupce Klemens XIV. zrušil roku 1773 jezuitský řád. Societas Jesu rehabilitoval až v roce 1814 papež Pius VII. Mimochodem: od doby, kdy Klemens XIV. takto zakročil proti jezuitům, si už žádný další papež nedal jméno Klemens.

Vzrušovalo mne, když jsem mohl do pozadí děje tyto události zakomponovat, aniž bych aspekty týkající se papeže příliš zdůrazňoval. Představovaly kousíček skládačky, který až překvapivě dobře zapadl do celku.

* * *

Dvousvazkový výlet do žánru *temné napětí* nebude posledním. Ještě je toho dost, o čem by se dalo vyprávět. A jak v temnotách, tak i na světle číhá mnoho jiných bytostí.

* * *

Můj dík patří Nicole Schuhmacherové, Tanji Karmannové a Carině M. Heitzové, nesmím ale zapomenout ani na Romana Hockeho, Ralfa Reitera a Timothyho Sonderhüskena.

Markus Heitz

Sanctum

Německý originál Sanctum

Překlad Zdeněk Sladovník

Obálka Jan Patrik Krásný

Grafická úprava obálky Dagmar Krásná

Jazyková redakce Jiří Popiolek a Iva Petříková

Odpovědný redaktor Libor Marchlík

Vydalo nakladatelství **FANTOM Print**

jako svou 122. publikaci

Vydání 1.

Ostrava 2008

Tisk Printo, s. r. o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 269 Kč

www.fantomprint.cz